

DEBORAH HARKNESS

CARTEA VIETII

Continuarea bestsellerurilor
CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR și ȘCOALA NOPTII

Deborah Harkness

CARTEA VIEȚII

The Book of Life

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Pentru Karen, știe ea de ce

Cea care supraviețuiește nu e cea mai puternică dintre specii, nici cea mai inteligentă, e cea mai adaptabilă la schimbare.

— Philippe de Clermont, citat deseori atribuit lui Charles Darwin

Soarele în zodia Racului

Zodia Racului ține de case, pământuri, comori și orice e ascuns. Este cea de-a patra casă a zodiacului. Simbolizează moartea și sfârșitul tuturor lucrurilor.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 8r

CAPITOLUL 1

Fantomele n-au prea multă substanță. Ele nu sunt compuse decât din amintiri și suflet. În vârful unuia dintre turnurile rotunde ale castelului Sept-Tours, Emily Mather își lipi o mână diafană de locul acela din mijlocul pieptului pe care, chiar și acum, și-l simțea îngreunat de teamă.

O să devină vreodată mai ușor? Vocea, ca și restul ființei ei, îi era aproape imperceptibilă. Să veghezi? Să aștepti? Să știi?

Din câte am observat eu, nu, răspunse scurt Philippe de Clermont. Stătea cocoțat pe undeva prin apropiere și își cerceta propriile degete transparente. Dintre toate lucrurile care-i displăceau la starea lui de fantomă (neputința de a o atinge pe soția sa, Ysabeau, lip sa mirosurilor sau a gusturilor, faptul că nu avea mușchi pentru o luptă cu pumnii), invizibilitatea era prima pe listă. Ii amintea în permanență cât de neînsemnat devenise.

Chipul lui Emily se posomorî, iar Philippe se blestemă în gând. De la moartea ei, vrăjitoarea îi ținuse mereu tovărășie, înjumătățindu-i singurătatea. Ce fusese în capul lui de lătrase la ea ca la o slujnică?

Poate că o să fie mai ușor când n-o să mai aibă nevoie de noi, zise Philippe pe un ton mai blând. O fi fost el fantoma mai experimentată, însă Emily era cea care înțelegea metafizica situației lor. Lucrurile pe care i le spusese vrăjitoarea contraziceau tot ce știa el despre lumea de apoi. Philippe credea că ființele vii îi văd pe morți tocmai *pentru că* au nevoie de ceva din partea lor: sprijin, iertare, răzbunare. Emily insistase că acestea nu erau decât mituri omenești și că, abia atunci când viii se linișteau și își vedeau de viață mai departe, morții puteau începe să le apară.

Informația aceasta făcuse ca neputința lui Ysabeau de a-l observa să fie oarecum mai ușor de suportat — dar nu cu mult.

— Abia aștept să-i văd reacția lui Em. O să fie tare surprinsă!

Vocea caldă, de contralto, a Diane se înalță până spre creneluri.

Diana și Matthew, rostiră Emily și Philippe la unison, privind în jos către curtea pietruită ce înconjură castelul.

Acolo, zise Philippe, arătând spre alee. Chiar și mort, avea ochi de vampir, mai ageri decât ai oricărui om. Pe deasupra, era încă mai chipeș decât ar fi trebuit, cu umerii lui lați și rânjetul drăcos. Cu acesta din urmă se întoarse și o privi pe Emily, care nu se putu abține să nu zâmbească la rândul ei. *Formează un cuplu frumos, nu-i așa? Uite cât de mult s-a schimbat fiul meu!*

Trecerea vremii n-ar fi trebuit să-i afecteze pe vampiri, prin urmare Emily se aștepta să vadă același păr negru, atât de negru, încât căpăta sclipiri albăstrui, aceiași ochi schimbători, verzi-cenușii, reci și distanți precum marea pe timp de iarnă, aceeași piele palidă și aceeași gură mare. Dar, așa cum îi sugerase Philippe, existau totuși câteva diferențe subtile. Matthew avea părul mai scurt și își lăsase barbă, ce îl făcea să pară și mai periculos, asemenea unui pirat. Lui Emily i se tăie răsufarea.

Matthew e cumva mai... Mare?

Este! L-am îngrășat cât timp el și Diana au fost aici în 1590. Cărțile îl înmuiaseră. Avea nevoie să se bată mai mult și să citească mai puțin. Philippe susținuse întotdeauna că prea multă educație strică. Matthew era dovada lui vie.

Și Diana arată altfel. Îi seamănă mai mult mamei, cu părul ei lung, arămiu, zise Em, observând cea mai evidentă schimbare la nepoata sa.

Diana se împiedică de o piatră din pavaj, și Matthew întinse imediat mâna s-o susțină. Altădată, Emily văzuse în obiceiul lui de a se învârti neîncetat în jurul Dianei un semn al firii lui peste măsură de protectoare, specifică vampirilor. Acum, cu perspicacitatea unei fantome, își dădea seama că tendința aceasta provenea din capacitatea lui supranaturală de a remarca orice schimbare în expresia Dianei, orice modificare de dispoziție, orice urmă de oboseală ori de foame. Astăzi, totuși, grija lui Matthew părea chiar mai concentrată, mai acută.

Nu numai părul Dianei s-a schimbat. Pe chipul lui Philippe se citea uimirea. Poartă un copil - copilul lui Matthew.

Emily își cercetă mai îndeaproape nepoata, folosindu-și puterea sporită de înțelegere a adevărului pe care i-o oferise moartea. Philippe avea dreptate. Parțial. *Vrei să spui că poartă doi copii. Diana o să aibă gemeni.*

Gemeni! Zise el cu venerație în glas. Apoi își întoarse privirea, distras de apariția soției sale. Uite-lepe Ysabeau și Sarah, împreună cu Sophie și Margaret!

Ce-o să se întâmple acum, Philippe? Întrebă Emily, și sufletul i se îngreună de presentimente.

Sfârșituri. Începuturi, dădu el un răspuns intenționat nedeslușit. Schimbări.

Dianei nu i-au plăcut niciodată schimbările, spuse Emily.

Asta pentru că se teme de ceea ce trebuie să devină, replică Philippe.

Marcus Whitmore avusese o mulțime de experiențe teribile din noaptea anului 1781, când Matthew de Clermont îl transformase în vampir. Nici una nu-l pregătise însă îndeajuns pentru chinul de azi, acela de a-i spune Dianei Bishop că îndrăgita ei mătușă, Emily Mather, era moartă.

Marcus primise telefonul de la Ysabeau în timp ce el și Nathaniel Wilson se uitau la știri la televizorul din biblioteca familiei. Sophie, soția lui Nathaniel, și bebelușul lor, Margaret, moțâiau pe o canapea din apropiere.

— *La templu! Îi spusese Ysabeau cu răsuflarea tăiată, pe un ton cuprins de frenezie. Vino! Imediat!*

Marcus își ascultase bunică fără să mai pună întrebări, luându-și doar răgazul de a-i striga, în drum spre ușă, pe vărul său, Gallowglass, și pe mătușa Verin.

Semiîntunericul serii de vară se adâncise și mai mult pe măsură ce el se apropiase de poiana din vârful muntelui, luminată doar de puterea supranaturală pe care Marcus o zărise printre copaci. Părul i se zbârlise de magia care plutea în aer.

Atunci simțise prezența unui vampir: Gerbert de Aurillac. Și încă o prezență - a unui vrăjitor.

Pe holul din piatră se auziră pași ușori, hotărâți, care îl smulseră din trecut și îl readuseră în prezent. Ușa cea grea se deschise, scârțâind ca întotdeauna.

— *Bună, scumpule!*

Marcus întoarse spatele priveliștii rurale de Auvergne și trase adânc aer în piept. Mirosul lui Phoebe Taylor îi amintea de tufa de liliac ce creștea dincolo de ușa vopsită în roșu a

gospodăriei deținute de familia lui. Delicat, dar pătrunzător, parfumul simboliza pe atunci speranța primăverii după iarna lungă din Massachusetts și îi amintea de surâsul înțelegător al mamei lui, care murise cu mult timp în urmă. Acum nu-l mai făcea să se gândească decât la femeia mărunță, dar cu voință de fier, ce stătea în fața lui.

— Totul o să fie bine.

Phoebe ridică mâinile și îi îndreptă gulerul, cu ochii măslinii plini de îngrijorare. Marcus începuse să poarte haine mai elegante decât tricourile de la concerte cam tot pe vremea când se apucase să-și semneze scrisorile „Marcus de Clermont“, în loc de „Marcus Whitmore“, numele sub care îl cunoscuse ea, înainte ca el să-i povestească despre vampiri, tați în vârstă de o mie cinci sute de ani, castele franțuzești pline de rubedenii amenințătoare și despre o vrăjitoare pe nume Diana Bishop. După părerea lui Marcus, era nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol că Phoebe îi rămăsese alături.

— Ba nu. N-o să fie! El îi luă o mână și-i sărută palma. Phoebe nu-l cunoștea pe Matthew. Rămâi aici cu Nathaniel și cu ceilalți! Te rog!

— Pentru ultima oară, Marcus Whitmore, am să fiu lângă tine când o să-ți întâmpini tatăl și pe soția lui. Nu cred că mai avem ce discuta. Phoebe îi întinse mâna. Mergem?

Marcus își puse mâna într-a ei, dar, în loc s-o urmeze spre ușă, așa cum se aștepta ea, o trase către el. Phoebe se trezi lipită de pieptul iubitului ei, cu o mână încleștată într-a lui și cu cealaltă lipită în dreptul inimii. Il privi surprinsă.

— Foarte bine. Dar, dacă mă însoțești, Phoebe, am niște condiții. În primul rând, stai tot timpul cu mine ori cu Ysabeau.

Fata deschise gura să protesteze, însă aerul serios al lui Marcus o amuți.

— În al doilea rând, dacă îți spun să ieși din cameră, ieși. Fără întârziere. Fără întrebări. Te duci direct la Fernando. El o să fie ori în capelă, ori în bucătărie. Cercetă chipul iubitei sale și zări o încuviințare prudentă. În al treilea rând, nu te apropii, sub nici o formă, de tatăl meu la mai puțin de o lungime de braț. De acord?

Phoebe dădu din cap în semn de încuviințare. Ca orice bun diplomat, era pregătită să respecte regulile lui Marcus. Pentru moment. Dar, dacă tatăl lui urma să se dovedească un monstru, așa cum păreau a-l considera unii dintre cei ai casei, atunci Phoebe avea să facă ceea ce trebuia.

Fernando Gonçalves turnă ouăle bătute în tigaia încinsă, acoperind cartofii rumeniți care se aflau deja acolo. *Tortilla* lui spaniolă era unul dintre puținele feluri de mâncare pe care Sarah Bishop accepta să le mănânce, iar azi, mai mult ca oricând, vrăjitoarea avea nevoie de hrană.

Gallowglass stătea la masa din bucătărie, culegând picături de ceară dintr-o crăpătură făcută în scândurile străvechi. Cu părul lui blond, lung până la baza gâtului, și constituția musculoasă, semăna mai mult cu un urs posac. Tatuajele i se încolăceau în jurul antebrațelor și al bicepsilor, în vârtejuri de culori strălucitoare. Imaginile reprezentate dezvăluiau ce subiecte îl preocupau pe Gallowglass în momentul respectiv, căci un tatuaj rezistă doar câteva luni pe pielea unui vampir. În clipa aceea, el părea să mediteze la rădăcinile sale, căci brațele îi erau acoperite de noduri celtice, de rune și bestii fabuloase, născute în miturile și legendele scandinave ori galice.

— Nu-ți mai face atâtea griji!

Vocea lui Fernando era caldă și cultivată precum vinul de Xeres învechit în butoaie de stejar.

Gallowglass ridică ochii pentru o clipă, apoi își îndreptă din nou atenția către ceară.

— Nimeni n-o să-l împiedice pe Matthew să facă ceea ce trebuie, Gallowglass. Răzbunarea morții lui Emily e o chestiune de onoare.

Fernando opri focul și veni la masă lângă scoțian. Picioarele lui goale pășiră în tăcere pe podelele acoperite cu lespezi de piatră. Își lăsă în jos mânecile cămășii albe, care arăta ca scoasă din cutie, în ciuda orelor petrecute de proprietarul ei în bucătărie. Fernando își vârî cămașa în blugi și își trecu degetele prin părul negru, ondulat.

— Știi că Marcus o să încerce să ia greșeala asupra sa, zise Gallowglass. Dar Emily n-a murit din vina lui.

Scena de pe munte fusese ciudat de pașnică, în situația dată. Gallowglass ajunsese la templu cu doar câteva secunde după Marcus. Nu găsisese acolo decât liniște și priveliștea lui Emily Mather stând în genunchi în interiorul unui cerc format din pietre albicioase. Vrajitorul Peter Knox se afla lângă ea, cu mâinile pe capul ei și pe chip cu o expresie nerăbdătoare, înfometată chiar. Gerbert de Aurillac, cel mai apropiat vecin-vampir al familiei de Clermont, îi privea cu interes.

— Emily!

Urletul speriat al lui Sarah sfâșiase tăcerea cu atâta forță, încât până și Gerbert făcuse un pas înapoi.

Înspăimântat, Knox îi dăduse drumul lui Emily, care se prăbușise la pământ inconștientă. Sarah îl gonise cu o vrajă plină de forță, azvârlindu-l în capătul celălalt al luminișului.

— Nu, nu Marcus a omorât-o, zise Fernando, atrăgându-i atenția lui Gallowglass. Dar neglijența lui...

— Lipsa de experiență, interveni Gallowglass.

— Neglijența lui, repetă Fernando, a jucat un rol. Marcus știe asta și își asumă răspunderea.

— Marcus n-a cerut să fie conducător, mormăi Gallowglass.

— Nu. Eu l-am propus, iar Matthew a fost de acord că e cea mai bună decizie.

Fernando îl strânse scurt de umăr pe Gallowglass, apoi se întoarse lângă aragaz.

— Pentru asta te-ai întors? Te simți vinovat că ai refuzat să conduci frăția atunci când Matthew ți-a cerut ajutorul?

Nimeni nu fusese mai surprins decât Gallowglass atunci când Fernando își făcuse apariția la Sept-Tours. Gonçalves evitase castelul încă din secolul al xlv-lea, când murise tatăl lui Gallowglass, Hugh de Clermont.

— Mă aflu aici pentru că Matthew mi-a fost alături după ce regele francez l-a executat pe Hugh. La vremea aceea eram singur pe lume cu durerea mea. Tonul lui Fernando era aspru. Și am refuzat să conduc Cavalerii lui Lazăr pentru că nu sunt un de Clermont.

— Ai fost perechea tatei! Protestă Gallowglass. Ești un de Clermont tot atât de mult cât Ysabeau ori copiii ei!

Fernando închise cu grijă ușa cuptorului.

— *Sunt* perechea lui Hugh, zise el, stând în continuare cu spatele. Pentru mine, tatăl tău nu va face niciodată parte din trecut.

— Scuze, Fernando! Zise Gallowglass îndurerat.

Deși Hugh era mort de aproape șapte secole, Fernando nu-și revenise de pe urma pierderii. Gallowglass se îndoia că avea să-și revină vreodată

— Cât despre faptul că aș fi un de Clermont, vorbi mai departe Gonçalves, privind fix peretele

de deasupra cuptorului, Philippe nu era de acord cu tine.

Gallowglass reîncepu să culeagă ceara cu gesturi nervoase. Fernando turnă vin roșu în două pahare și le aduse la masă.

— Poftim! Spuse el, împingând unul spre Gallowglass. Și tu o să ai nevoie de putere azi.

Marthe dădu buzna în bucătărie. Menajera lui Ysabeau era stăpână peste partea aceasta a castelului și nu-i făcea plăcere prezența unor intruși, Le aruncă o privire acră lui Fernando și Gallowglass, apoi adulmecă aerul și smuci ușa cuptorului.

— Aia e cea mai bună tigaie a mea! Zise ea pe un ton acuzator.

— Știu. Tocmai de aceea o folosesc, răspunse Fernando, luând o înghițitură de vin.

— Locul tău nu-i în bucătărie, Dom Fernando. Du-te sus! Ia-l și pe Gallowglass cu tine!

Marthe apucă un pliculeț de ceai și un ceainic de pe raftul de lângă chiuvetă. Atunci observă ibricul înfășurat în prosop, ce stătea pe o tavă lângă niște cești, farfuriuțe, puțin lapte și zahăr. Încruntătura i se adânci.

— Cu ce te deranjează prezența mea aici? Întrebă Fernando.

— Tu nu ești slujitor, spuse Marthe.

Săltă capacul ibricului și mirosi bănuitoare conținutul.

— E preferatul Dianei. Tu mi-ai spus ce-i place, mai ții minte?

Fernando zâmbi cu tristețe.

— Toți cei din casa asta îi slujesc pe membrii familiei de Clermont, Marthe. Singura diferență este că tu, Alain și Victoire sunteți plătiți cu generozitate pentru asta. De la noi, ceilalți, se așteaptă să fim recunoscători pentru privilegiul acordat.

— Și pe bună dreptate. Câți alți *manjaang* nu visează să facă parte din familia de Clermont! Ai grijă să nu uiți asta pe viitor! Și nici lămâia să n-o mai uiți, Dom Fernando! Zise Marthe, accentuându-i titlul nobiliar, și luă tava cu ceai. Apropo, ți se ard ouăle.

Fernando sări să le salveze.

— Cât despre tine, continuă Marthe, ațintindu-și ochii negri asupra lui Gallowglass, nu ne-ai spus tot ce ar fi trebuit despre Matthew și soția lui.

Cu un aer vinovat, Gallowglass își coborî privirea spre paharul de vin.

— *Madame* bunica ta o să se ocupe de tine mai târziu.

Pe această notă vag amenințătoare, Marthe ieși țanțoșă din încăpere.

— Ce-ai mai făcut acum? Întrebă Fernando, punându-și *tortilla* (care nu era distrusă, *Alhamdulillah!*¹) pe aragaz.

Îndelungata experiență îl învățase că, indiferent de încurcătura în care intrase, Gallowglass acționase cu bune intenții și neglijând complet eventualitatea unui dezastru.

— Păăăi, începu Gallowglass, lungind vocalele așa cum numai un scoțian era în stare, s-ar putea să fi omis unul sau două detalii.

— Cum ar fi? Zise Fernando, simțind un iz de catastrofă printre miresmele casnice din bucătărie.

— Cum ar fi faptul că mătușa e gravidă. Cu nimeni altul decât cu Matthew. Și faptul că bunicul a adoptat-o drept fiică. Doamne, jurământul lui pecetluit cu sânge a fost asurzitor! Gallowglass părea îngândurat. Crezi că o să-l mai putem auzi?

Fernando rămăsese în picioare, cu gura căscată, mut de uimire.

— Nu te uita așa la mine! Nu mi s-a părut corect să bat toba despre bebeluș. Femeile pot fi

ciudate când vine vorba de chestii din astea. Iar Philippe i-a povestit mătușii Verin despre jurământul pecetluit cu sânge în 1945, înainte să moară, și nici ea n-a scos vreun cuvânt, spuse Gallowglass pe un ton defensiv.

O zguduitură sfâșie aerul, ca și cum ar fi fost detonată o bombă tăcută. Ceva verde și înflăcărat zbură prin dreptul ferestrei de la bucătărie.

— Ce naiba a fost asta?

Fernando deschise ușa dintr-o smucitură și își feri ochii cu mâna de lumina puternică a soarelui.

— O vrăjitoare scoasă din sărite, îmi imaginez. Tonul lui Gallowglass era posomorât.

— Sarah trebuie să le fi dat Diane și lui Matthew vestea despre Emily.

— Nu explozia. Asta!

Fernando arată spre clopotnița bisericii Saint-Lucien, în jurul căreia se învârtea o creatură scuițătoare de foc, cu aripi și două picioare. Gallowglass se ridică să vadă mai bine.

— E Corra. Merge oriunde merge și mătușa, zise el pe un ton neutru.

— Dar e un *dragon*!

Fernando își întoarse privirea speriată către nepotul său.

— Bah! Nu-i nici un dragon. Nu vezi că are doar două picioare? E un balaur.

Gallowglass își răsuci brațul, dând la iveală un tatuaj ce reprezenta o ființă înaripată, foarte asemănătoare cu dihania care plutea prin aer.

— Ca ăsta. S-ar putea să fi omis eu unul sau două detalii, dar i-am avertizat pe toți că mătușa Diana n-o să mai fie vrăjitoarea care era.

— E adevărat, scumpo. Em a murit.

Efortul de a le da vestea Diane și lui Matthew era clar peste puterile ei. Sarah ar fi putut să jure că văzuse un dragon. Fernando avea dreptate. Trebuia s-o lase mai moale cu whisky-ul.

— Nu te cred!

Vocea Diane răsună puternică și ascuțită de panică. Tânăra vrăjitoare cerceta cu privirea salonul cel mare al lui Ysabeau ca și cum s-ar fi așteptat s-o găsească pe Emily ascunsă în spatele vreunui dintre scaunele împodobite.

— Emily nu-i aici, Diana. Glasul șoptit al lui Matthew era încărcat de regret și tandrețe când el păși în fața ei. A plecat dintre noi.

— Nu!

Diana încercă să treacă pe lângă el și să-și continue căutările, dar Matthew o trase în brațele lui.

— Îmi pare foarte rău, Sarah! Zise el, ținând-o strâns pe Diana.

— Nu spune că-ți pare rău! Strigă ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea de neînving. Începu să dea cu pumnul în umărul soțului ei. Em nu e moartă! E un coșmar. Trezește-mă, Matthew, te rog! Vreau să mă trezesc și să descopăr că suntem încă în 1591.

— Nu-i un coșmar, spuse Sarah.

Săptămânile nesfârșit de lungi scurse de atunci o convinseseră că moartea lui Em era îngrozitor de reală.

— Atunci am luat-o pe un drum greșit. Sau am legat prost un nod în vraja de călătorie prin timp. Nu se poate ca ăsta să fie locul în care trebuia să ajung!

Diana tremura din cap până în picioare de durere și de șoc.

— Em mi-a promis că n-o să plece niciodată fără să-și ia rămas-bun.

— Em n-a avut vreme să-și ia rămas-bun. De la nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu te-a iubit.

Sarah își amintea asta ei înseși de o sută de ori pe zi.

— Diana ar trebui să se așeze, interveni Marcus, trăgând un scaun mai aproape de Sarah.

În multe privințe, fiul lui Matthew rămăsese același surfer de douăzeci și ceva de ani care intrase în casa Bishop în octombrie anul trecut. Șnurul din piele, cu ciudatul lui asortiment de obiecte strânse de-a lungul secolelor, încă i se încurca în părul blond de pe ceafă. Avea în picioare tot teniși Converse, care îi plăceau la nebunie. Însă privirea tristă și precaută din ochii lui era nouă.

Sarah se simțea recunoscătoare pentru prezența lui Marcus și a lui Ysabeau, însă persoana pe care și-o dorea cu adevărat lângă ea în momentele acelea era Fernando. El îi fusese sprijin neclintit în această grea încercare.

— Mulțumesc, Marcus! Zise Matthew, așezând-o pe Diana pe scaun.

Phoebe încercă să-i îndese un pahar cu apă în mână, dar Diana nu făcu decât să se uite la el cu o privire rătăcită. Matthew îl luă și îl puse pe o masă din apropiere.

Toți ochii se îndreptară către Sarah.

Ea nu se pricepea la treburi de genul ăsta. Diana era istoricul familiei. Ea ar fi știut de unde să înceapă și cum să înșire evenimentele confuze într-o poveste coerentă, cu introducere, cuprins și încheiere, poate chiar cu o explicație plauzibilă pentru felul în care murise Emily.

— Nu e ușor să vă povestesc, începuse mătușa Dianei.

— Nu trebuie să ne povestești nimic, replică Matthew, cu ochii plini de compasiune și înțelegere. Explicațiile, mai târziu.

— Nu. Amândoi trebuie să știți.

Sarah întinse mâna spre paharul cu whisky, ce stătea de obicei lângă ea, dar locul era gol. Se uită rugător către Marcus.

— Emily a murit în vechiul templu, zise acesta, asumându-și rolul de povestitor.

— Templul dedicat zeiței? Șopti Diana, încruntându-se într-un efort de concentrare.

— Da, spuse Sarah cu glas răgușit, apoi tuși pentru a-și îndepărta nodul din gât. Petrecea tot mai mult timp acolo în ultima vreme.

— Era singură?

Expresia de pe chipul lui Matthew nu mai părea caldă și înțelegătoare, iar tonul îi devenise glacial. Se lăsă din nou tăcerea, de data aceasta grea și stânjenitoare.

— Emily nu îngăduia nimănui să meargă împreună cu ea, spuse Sarah, luându-și inima în dinți, ca să poată fi sinceră.

Diana era și ea vrăjitoare, așa că ar fi știut dacă mătușa ei se îndepărta de adevăr.

— Marcus a încercat s-o convingă să ia pe cineva cu ea, dar Emily a refuzat.

— De ce voia să meargă singură? Întrebă Diana, observând stinghereala mătușii ei. Ce se întâmpla acolo, Sarah?

— Din ianuarie, Em începuse să facă apel la magia superioară pentru îndrumare. Sarah își întoarse privirea de la chipul uluit al Dianei. Biata de ea avea premoniții îngrozitoare, despre moarte și dezastre, și s-a gândit că așa ar putea să-și dea seama de ce.

— Dar Em spunea întotdeauna că magia superioară e prea întunecată pentru ca vrăjitoarele

s-o poată mânuși în siguranță! Zise Diana, ridicând din nou vocea. Spunea că orice vrăjitoare care s-ar crede imună la pericolele ei ar afla contrariul pe propria piele.

— Vorbea din experiență, spuse Sarah. Magia superioară poate crea dependență. Emily nu voia ca tu să știi că se simțea ispășită. Trecuseră zeci de ani de când nu se mai atinsese de un cristal magic ori nu mai încercase să invoce spirite.

— Să invoce spirite?

Ochii lui Matthew deveniseră două crăpături. Cu barba lui neagră, arăta de-a dreptul înspăimântător.

— Cred că încerca să ia legătura cu Rebecca. Dacă mi-aș fi dat seama cât de departe ajunsese cu încercările ei, m-aș fi străduit mai mult s-o împiedic. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi. Peter Knox trebuie să fi simțit puterea cu care lucra Emily, iar pe el magia superioară l-a fascinat întotdeauna. Odată ce a găsit-o.

— Knox?

Matthew vorbise încet, însă lui Sarah i se zbârli părul de pe ceafă.

— Când am găsit-o pe Em, Knox și Gerbert erau și ei acolo, explică Marcus, care devenise pământiu în clipa în care începu să mărturisească. Suferise un atac de cord. Probabil că a fost supusă unui stres enorm chinându-se să reziste la orice i-o fi făcut Knox. Abia dacă mai era conștientă. Am încercat s-o resuscităm și eu, și Sarah. Dar nici unul dintre noi n-a putut face nimic.

— Ce căutau aici Gerbert și Knox? Și ce naiba spera să obțină Knox omorând-o pe Em? Strigă Diana.

— Nu cred că încerca s-o omoare, scumpo, răspuse Sarah. Ii citea gândurile — sau se străduia s-o facă. Ultimele ei cuvinte au fost: „Știi secretul lui *Ashmole 782*, și voi n-o să puneți niciodată mâna pe el“.

— *Ashmole 782*?

Diana părea uluită.

— Ești sigură?

— Absolut.

Sarah își dorea ca nepoata ei să nu fi găsit niciodată afurisitul acela de manuscris în Biblioteca Bodleiană. El era pricina majorității problemelor pe care le aveau acum.

— Knox insista că familia de Clermont deține paginile lipsă din manuscrisul Dianei și că îi cunoaște tainele, interveni Ysabeau. Eu și Verin i-am spus că se înșală, dar singurul care i-a distras atenția de la subiect a fost bebelușul. Margaret.

— Nathaniel și Sophie au venit după noi în templu. Margaret era cu ei, explică Marcus, răspunzând privirii uimite a lui Matthew. Înainte ca Emily să-și piardă cunoștința, Knox a văzut-o pe Margaret și a vrut să știe cum au putut doi demoni să dea naștere unei copile vrăjitoare. A invocat legământul. A amenințat că o va duce pe Margaret la Congregație și va cere investigarea a ceea ce el numea o „gravă încălcare“ a legii. În timp ce noi încercam s-o resuscităm pe Emily și să ducem bebelușul la adăpost, Gerbert și Knox au șters-o.

Până de curând, Sarah considerase întotdeauna că legământul și Congregația erau un rău necesar. Nu era ușor ca trei specii supranaturale, demoni, vampiri și vrăjitoare, să trăiască printre oameni. În diferite momente de-a lungul istoriei, cu toții fuseseră ținte ale spaimei și violenței oamenilor, încât căzuseră de acord, cu multă vreme în urmă, asupra unui legământ

menit să reducă la minimum riscul ca lumea lor să intre în atenția pământenilor. Acesta limita fraternizarea între specii, dar și orice amestec în activitățile religioase ori politice omenești. Congregația, formată din nouă membri, punea în practică legământul și se asigura că toate ființele îi respectă prevederile. Acum, că Diana și Matthew erau acasă, Sarah își spunea că întreaga Congregație n-avea decât să se ducă dracului, cu legământ cu tot.

Diana întoarse brusc capul și o expresie de neîncredere îi străbătu chipul.

— Gallowglass! Suspină ea când salonul se umplu de mireasma mării.

— Bine ai venit acasă, mătușă!

Scoțianul înaintă și barba lui aurie sclipi întâlnind lumina soarelui. Diana îl privi uluită, după care izbucni într-un hohot de plâns.

— Gata, gata! Gallowglass o săltă într-o îmbrățișare ca de urs. A trecut ceva vreme de când apariția mea a făcut-o pe o femeie să bufnească în plâns. De altfel, eu sunt cel care ar trebui să lăcrimeze acum, când ne întâlnim din nou. Din punctul tău de vedere, au trecut doar câteva zile de când am vorbit ultima oară. După socoteala mea, s-au scurs secole.

Ceva misterios licări în jurul trupului Dianeii, precum o lumânare care se aprinde încet. Sarah clipi. Chiar trebuia să mai lase băutura.

Matthew și nepotul său se uitară unul la altul. Expresia de pe chipul celui dintâi deveni și mai îngrijorată pe măsură ce plânsul Dianeii se întetea, iar strălucirea din jurul ei era tot mai intensă.

— Lasă-l pe Matthew să te ducă sus!

Gallowglass băgă mâna într-un buzunar și scoase o eșarfă galbenă, mototolită. I-o oferii Dianeii, ascunzând-o cu grijă de privirile celorlalți.

— Se simte bine? Întrebă Sarah.

— E doar un pic obosită, spuse Gallowglass, zorind-o pe Diana împreună cu Matthew spre izolatele încăperi din turn ale soțului ei.

După plecarea lor, fragila stăpânire de sine a lui Sarah se risipi, și ea începu să plângă. Retrăia în fiecare zi evenimentele din preajma morții lui Em, dar împreună cu Diana procesul i se părea și mai dureros. Fernando își făcu apariția cu un aer îngrijorat.

— Nu-i nimic Sarah. Descarcă-te! Murmură el, luând-o în brațe.

— Unde ai fost când am avut nevoie de tine? Îl întrebă ea, și plânsul i se transformă în hohote.

— Acum sunt aici, spuse Fernando, legănând-o ușor. Iar Diana și Matthew sunt acasă, în siguranță.

— Tremur și nu mă pot opri.

Dianeii îi clănțăneau dinții, iar mâinile și picioarele îi tresăreau trase parcă de sfori invizibile. Gallowglass stătea deoparte, cu buzele strânse în timp ce Matthew își înfășura soția într-o pătură.

— E șocul, *mon coeur*, murmură el, sărutând-o pe obraz.

Nu era vorba numai de moartea lui Emily, ci și de mai vechile amintiri legate de traumatizanta pierdere a părinților ei. Matthew îi masă brațele, pe deasupra păturii.

— Poți să aduci niște vin, Gallowglass?

— Nu, n-am voie. Copiii. Începu Diana. Expresia îi deveni deznădăjduită, și ochii i se umeziră din nou. N-au s-o cunoască niciodată pe Em. Copiii noștri o să crească fără s-o cunoască pe

Em.

— Poftim!

Gallowglass îi întinse lui Matthew o ploscă de argint. Unchiul său îl privi recunoscător.

— Și mai bine, spuse el, trăgând dopul. Doar o înghițitură, Diana! N-o să le facă rău gemenilor și o să te ajute să te liniștești. O s-o rog pe Marthe să aducă sus un ceai negru cu mult zahăr.

— Am să-l omor pe Peter Knox! Zise Diana cu înverșunare după ce luă o gură de whisky. Lumina din jurul ei deveni și mai puternică.

— Nu astăzi, spuse ferm Matthew și îi dădu înapoi plosca lui Gallowglass.

— Aura mătușii e așa strălucitoare de când v-ați întors?

Gallowglass n-o mai văzuse pe Diana Bishop din 1591, dar nu-și amintea ca aura ei să fi fost atât de ușor observabilă.

— Da. Folosea o vrajă de deghizare. Șocul trebuie s-o fi dereglat, răspunse Matthew, lăsându-și soția pe canapea. Voia ca Emily și Sarah să se bucure de faptul că vor fi bunici înainte de a începe să-i pună întrebări despre noile ei puteri.

Gallowglass își înghiți o înjurătură.

— E mai bine? Întrebă Matthew, sărutând degetele Dianei.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare. Gallowglass observă că încă îi clănțăneau dinții. Îl dorea să se gândească la efortul pe care mătușa lui îl făcea probabil ca să se stăpânească.

— îmi pare rău pentru Emily, spuse Matthew, cuprinzând în palme fața Dianei.

— Oare e vina noastră? Oare am stat prea mult în trecut, cum spunea tata?

Diana vorbea atât de încet, încât până și lui Gallowglass îi venea greu s-o audă.

— Bineînțeles că nu, răspunse el, cu glas repezit. Peter Knox e de vină. Nimeni altcineva.

— Hai să nu ne facem acum probleme în legătură cu vinovații! Zise Matthew, deși privirea îi era furioasă.

Gallowglass dădu din cap în semn că înțelege. Unchiul lui avea să aibă multe de spus despre Knox și Gerbert. Dar mai târziu. Acum era preocupat de soția lui.

— Sunt sigur că Emily ar vrea să te concentrezi și să ai grijă de tine și de Sarah. Deocamdată e suficient.

Matthew dădu spre spate șuvițele arămii lipite de obraji Dianei din pricina lacrimilor.

— Ar trebui să mă întorc jos, spuse ea, ducând la ochi eșarfa de un galben strălucitor a lui Gallowglass. Sarah are nevoie de mine.

— Hai să mai stăm puțin aici sus! Așteapt-o pe Marthe să aducă ceaiul! Zise Matthew și se așeză lângă ea.

Diana se sprijini de trupul lui, respirând cu sughițuri, în timp ce încerca să-și rețină lacrimile.

— Vă las, zise cu glas răgușit Gallowglass.

Matthew dădu din cap în semn de recunoștință tăcută.

— Mulțumesc, Gallowglass, spuse Diana, întinzându-i eșarfa.

— Păstrează-o! Zise el și se întoarse către scări.

— Suntem singuri. Acum nu mai trebuie să fii curajoasă, îi murmură Matthew soției sale, în timp ce Gallowglass cobora treptele în spirală.

Ii lăsa pe Matthew și pe Diana înlănțuiți într-un nod de nedesfăcut, cu chipurile

contorsionate de durere, căci fiecare oferea celui alt alinarea pe care n-o putea găsi pentru sine.

N-ar fi trebuit să te chem niciodată aici. Ar fi trebuit să gădesc o altă cale de a-mi obține răspunsurile. Emily se întoarse cu fața către cea mai bună prietenă a ei. *Tu ar fi trebuit să rămâi cu Stephen.*

Prefer să fiu aici, alături de fiica mea, decât oriunde altundeva, spuse Rebecca Bishop. *Stephen înțelege.* Se îndreptă din nou către Diana și Matthew, încă înlănțuiți în îmbrățișarea lor îndurerată.

Nu-ți fie frică! Matthew o să aibă grijă de ea, zise Philippe. Încă încerca s-o înțeleagă pe Rebecca Bishop. Era o ființă neobișnuit de interesantă și la fel de pricepută la păstrarea secretelor ca orice vampir.

O să aibă grijă unul de celălalt, replică Rebecca, ținându-și mâna în dreptul inimii, *am știut că o să se întâmple exact așa.*

CAPITOLUL 2

Matthew coborî în fugă scara spiralată ce se încolăcea între camerele din turnul lui de la Sept-Tours și etajul principal al castelului. Evită locul alunecos de pe cea de-a treisprezecea treaptă și peticul aspru de pe cea de-a șaptesprezecea, acolo unde sabia lui Baldwin lovide marginea în toiul uneia dintre certurile lor.

Clădise turnul suplimentar ca pe un refugiu personal, departe de agitația neconținută ce îi înconjură pe Philippe și Ysabeau. Familiile de vampiri erau mari și zgomotoase, cu două sau mai multe neamuri ce se adunau laolaltă fără să se simtă prea bine și încercau să trăiască precum o singură haită fericită. Lucru ce se întâmplă arareori în cazul prădătorilor, chiar și al celor care merg pe două picioare și locuiesc în case frumoase. Drept rezultat, turnul lui Matthew fusese proiectat în primul rând pentru apărare. Nu avea uși care să ascundă apropierea furișă a unui vampir și nici o altă cale de ieșire în afara celei prin care se și intra. Planurile concepute cu grijă spuneau foarte multe despre relația pe care o avea cu frații și surorile lui.

În seara aceasta însă, lui Matthew i se părea că izolarea turnului său îl limitează, că era cu totul deosebită de viața încărcată pe care el și Diana și-o făuriseră în Londra elisabetană, înconjurați de familie și prieteni. Munca de spion al reginei fusese solicitantă, dar îi adusese satisfacții. Din fosta lui postură de membru al Congregației, reușise să salveze câteva vrăjitoare de la spânzurătoare. Diana începuse să se deprindă cu puterile ei, proces ce avea să dureze probabil toată viața. Adoptaseră chiar și doi copii orfani, cărora le oferiseră șansa la un viitor mai bun. Viața lor în secolul al XVI-lea nu fusese ușoară, însă zilele le erau pline de dragoste și de speranța ce o învăluia pe Diana oriunde ar fi mers. Aici, la Sept-Tours, păreau înconjurați din toate părțile de moarte și de neamul de Clermont.

Combi-nația aceasta îl neliniștea pe Matthew, și mânia pe care și-o ținea în frâu cu atâta grijă atunci când Diana se afla în preajma lui era periculos de aproape de suprafață. Furia sângelui, boala pe care o moștenise de la Ysabeau atunci când aceasta îl crease, putea să pună iute stăpânire pe mintea și sufletul unui vampir, eliminând cu totul rațiunea ori controlul. În strădania sa de a-și înfrâna maladia, Matthew fusese de acord, fără prea mare tragere de inimă, s-o lase pe Diana în grija mamei lui cât timp el se plimba în jurul castelului împreună cu

câinii săi, Fallon și Hector, încercând să-și limpezească gândurile.

Gallowglass fredona un cântec marinăresc în sala cea mare a castelului. Din motive pe care Matthew nu le putea pricepe, fiecare al doilea vers era întrerupt de ocări și ultimatumuri. După o clipă de nehotărâre, curiozitatea lui Matthew birui.

— Al dracului balaur!

Gallowglass coborâse o sulită din depozitul secret de arme de la intrare și o flutura încet prin aer.

— „Adio și rămâneți cu bine, voi, domnițe ale Spaniei!” Fă-te-n- coace, altfel bunica o să te fiarbă în vin alb și o să te dea de mâncare câinilor! „Căci am primit ordin să navigăm spre vechea Anglie.” Ce-o fi în capul tău de zburătăcești prin toată casa ca un papagal sărit de pe fix? „Și s-ar putea să nu vă mai vedem niciodată, frumoase domnițe.”²

— Ce naiba faci? Întrebă Matthew.

Gallowglass își întoarse ochii mari și albaștri către unchiul lui. Purta un tricou negru împodobit cu un craniu și două oase încrucișate. Ceva îi crestase spatele, despiciându-l de la umărul stâng până la șoldul drept. Găurile din blugii lui păreau a fi rezultatul uzurii, nu al vreunei încăierări, iar părul îi era ciufulit chiar și după propriile standarde. Ysabeau începuse să-l numească „Sir Vagabond”, dar asta nu-l făcuse să aibă mai mare grijă de el însuși.

— Încerc să prind animăluțul nevastă-tii.

Gallowglass împunse brusc în sus cu sulita. Se auzi un țipăt de surprindere, urmat de o ploaie de solzi verzi ce se sfărâmară precum mica în clipa când atinseră podeaua. Părul blond de pe brațele lui Gallowglass sclipi de praf iridescent. Vampirul strănută.

Corra, duhul Diane, stătea agățată cu ghearele de balconul pentru menestrel, cârâind fără oprire și plescăind din limbă. Îl salută pe Matthew fluturând din coada ghimpată și străpungând o neprețuită tapițerie ce înfățișa un inorog într-o grădină. Matthew tresări.

— O încolțisem în capelă, sus, lângă altar, dar e o fetișcană tare vicleană, zise Gallowglass cu o urmă de mândrie. Stătea ascunsă deasupra mormântului bunicului, cu aripile întinse. Am confundat-o cu o efigie. Acum uită-te la ea! Stă cocoțată pe grinzi, îngâmfată ca un drac și de două ori mai enervantă. Poftim, și-a vârât coada într-una dintre pânzele preferate ale lui Ysabeau! Pe bunica o s-o apuce damblaua.

— Dacă balaurul seamănă măcar puțin cu stăpâna ei, încolțirea n-o să sfârșească bine, zise calm Matthew. Incearcă mai degrabă să stai de vorbă cu ea!

— O, daa! Asta funcționează foarte bine în cazul mătușii Diana! Gallowglass pufni. Ce te-a apucat de ai lăsat-o pe Corra să-ți scape din ochi?

— Cu cât e mai activ balaurul, cu atât mai calmă pare Diana, zise Matthew.

— Poate, dar Corra e inamicul numărul unu al decorațiunilor interioare. În după-amiaza asta a spart una dintre vasele preferate de Sevres³ ale bunicii.

— Dacă nu era una dintre cele albastre, cu capete de lei, pe care i le-a dăruit Philippe, nu mi-aș face griji. Matthew gemu însă văzând expresia de pe chipul lui Gallowglass. *Merde*⁴!

— Asta a fost și reacția lui Alain.

Scoțianul se sprijini în sulita lui.

— Ysabeau va trebui să se descurce cu un vas în minus, zise Matthew. O fi Corra enervantă, dar Diana doarme adânc pentru prima oară de când ne-am întors acasă.

— A, păi atunci e bine! Spune-i lui Ysabeau că stângăcia Correi le face bine nepoțeilor. Ai să vezi că o să-și ofere vasele pe post de jertfe. Intre timp, eu o să încerc s-o distrez pe zgripturoaica asta zburătoare pentru ca mătușa să poată dormi.

— Și cum ai de gând să faci asta? Întrebă Matthew cu scepticism.

— O să-i cânt, bineînțeles.

Gallowglass ridică privirea. Corra gânguri când îl văzu din nou atent la ea și își mai întinse puțin aripile, astfel încât să reflecte lumina torțelor înfipte în suporturi de-a lungul zidurilor. Luând asta drept un semn de încurajare, Gallowglass trase adânc aer în piept și începu o altă baladă răsunătoare.

— „Capul mi se învârte, o flacăra mă ia, / Iubesc ca orice dragon. / Spune, știi cum o cheamă pe iubita mea?”

Corra clănțani din dinți în semn de aprobare. Gallowglass rânji și începu să-și miște sulita ca pe un metronom. Îi făcu semn din sprâncene lui Matthew și cântă mai departe:

I-am trimis podoabe fără de sfârșit,

Nestemate, perle, ca s-o învăț civilizată

Până când, nemaivând ce să-i trimit,

La naiba am trimis-o chiar pe fată,⁵

— Baftă! Murmură Matthew, sperând sincer că balaurul nu pricepea versurile.

Cercetă încăperile din apropiere, înregistrând și catalogând cine unde era. Hamish se afla în biblioteca familiei și se ocupa de acte, judecând după sunetul stiloului care zgâria hârtia și după mirosul slab de levănțică și mentă piperată pe care îl răspândea. Matthew șovăi preț de câteva clipe, apoi împinse ușa.

— Ai timp pentru un vechi prieten? Întrebă el.

— Începeam să cred că mă eviți.

Hamish Osborne lăsă jos stiloul și își slăbi nodul cravatei acoperite cu un imprimeu floral văratic pe care majoritatea bărbaților n-ar fi avut curajul să-l poarte. Chiar și în zona rurală a Franței, era îmbrăcat ca pentru o întâlnire cu membrii parlamentului, în costum bleumarin cu dungii subțiri și o cămașă de culoarea levănțicii. Hainele îl făceau să pară un tânăr spilcuit din vremurile regelui Edward al VII-lea⁶.

Matthew știa că demonul încerca să stârnească o ceartă. El și Hamish erau prieteni de zeci de ani, încă de când lucrau amândoi la Oxford. Prietenia lor se baza pe respect reciproc și rămăsese puternică datorită compatibilității între mințile lor ascuțite. În cazul lor, până și un simplu schimb de replici putea fi complicat și strategic precum un joc de șah între doi maestri. Dar discuția lor începuse de prea puțin timp pentru ca Matthew să se lase dezavantajat.

— Ce mai face Diana?

Hamish observase refuzul intenționat al prietenului său de a mușca momeala.

— Cam cum era de așteptat.

— Aș fi întreat-o eu însumi, firește, dar nepotul tău mi-a spus să plec. Hamish luă un pahar cu vin și sorbi din el. Vrei puțin vin?

— E din pivnița mea sau a lui Baldwin? Se interesă Matthew.

Întrebarea aceasta aparent inofensivă voia să-i amintească prietenului său că acum, după ce

el și Diana se întorseseră, Hamish ar fi putut fi nevoit să aleagă între Matthew și restul neamului de Clermont.

— E de Bordeaux.

Hamish roți conținutul din pahar, așteptând o reacție.

— Scump. Vechi. Fin.

Buzele lui Matthew se curbară.

— Mulțumesc, nu. Eu n-am avut niciodată predilecția familiei mele pentru chestia aia.

Ar fi preferat să umple fântânile din grădină cu prețioasa rezervă de Bordeaux a lui Baldwin, decât s-o bea.

— Care-i povestea cu dragonul? Un mușchi de pe fața lui Hamish tresări, însă Matthew nu-și putu da seama dacă de furie ori de amuzament. Gallowglass zice că Diana l-a adus înapoi drept suvenir, dar nimeni nu-l crede.

— E a Dianei, răspuse Matthew. Va trebui s-o întrebi pe ea.

— Să știi că ai făcut pe toată lumea Sept-Tours să tremure de frică. Odată cu această bruscă schimbare de subiect, Hamish veni mai aproape. Restul încă nu și-au dat seama că, de fapt, cea mai înspăimântătoare persoană din castel ești *tu*.

— Și "William ce mai face?

Matthew putea să execute o schimbare amețitoare de subiect cu aceeași eficiență ca un demon.

— Dragonul de "William și-a îndreptat afecțiunea în altă parte.

Hamish strâmbă din buze și se întoarse cu spatele. Tulburarea lui vădită le încheie pe neașteptate jocul.

— îmi pare foarte rău, Hamish. Matthew crezuse că relația avea să dureze. William te iubea.

— Nu îndeajuns. Demonul ridică din umeri, dar nu-și putu ascunde durerea din privire. Mă tem că va trebui să-ți îndrepti speranțele romantice către Marcus și Phoebe.

— Cu ea abia dacă am vorbit, zise Matthew. Oftă și își turnă un pahar din vinul de Bordeaux al lui Baldwin. Ce poți să-mi spui despre Phoebe?

— Tânăra domnișoară Taylor lucrează la una dintre casele de licitații din Londra. Sotheby's sau Christie's. Mereu le încurc, răspuse Hamish, cufundându-se într-un fotoliu din piele aflat în fața șemineului rece. Marcus a cunoscut-o în timp ce cumpăra ceva pentru Ysabeau. Cred că treaba e serioasă.

— Este. Matthew își luă vinul și începu să umble încoace și încolo, pe lângă rafturile cu cărți înșirate de-a lungul pereților. Are mirosul lui Marcus pe tot trupul. S-au împerecheat.

— Bănuiam eu. Hamish sorbi, urmărind mișcările neliniștite ale prietenului său. Desigur, nimeni n-a spus nimic. Familia ta i-ar putea învăța și pe cei de la MI6⁷ câte ceva despre secrete.

— Ysabeau ar fi trebuit să-l oprească. Phoebe e prea tânără pentru o relație cu un vampir, zise Matthew. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani, și totuși Marcus a încurcat-o într-o legătură irevocabilă.

— O, da, a-i interzice lui Marcus să se îndrăgostească ar fi mers de minune! Remarcă Hamish, și pronunția scoțiană i se îngroșă de amuzament. Se dovedește la fel de căpos ca tine când vine vorba de dragoste.

— Poate dacă s-ar fi gândit la misiunea lui de conducător al Cavalerilor lui Lazăr.

— Oprește-te, Matt, înainte de a spune ceva atât de nedrept, încât s-ar putea să nu te iert niciodată! Glasul lui Hamish era ca un bici. Știi cât de greu e să fii Marele Maestru al frăției. Lumea s-a așteptat ca Marcus să se ridice la niște standarde destul de înalte. Și, vampir sau nu, el nu e cu mult mai în vârstă decât Phoebe.

Ordinul Cavalerilor lui Lazăr apăruse pe vremea cruciadelor, înființat pentru a proteja interesele vampirilor într-o lume dominată tot mai mult de oameni. Philippe de Clermont, perechea lui Ysabeau, fusese primul Mare Maestru. Dar el reprezenta o figură legendară, nu doar în rândul vampirilor, ci și printre celelalte ființe. Era imposibil ca vreo altă persoană să atingă nivelul lui.

— Știu, dar să se îndrăgostească. Protestă Matthew, tot mai furios.

— Marcus a făcut o treabă strălucită, fără nici un „dar“, îl întrerupse Hamish. A recrutat noi membri și a controlat toate detaliile financiare ale operațiunilor noastre. A cerut ca membrii Congregației să-l pedepsească pe Knox pentru faptele comise aici în luna mai și a solicitat în mod formal revocarea legământului. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult. Nici măcar tu.

— Pedepsirea lui Knox nu rezolvă nici pe departe problema celor întâmplare. El și Gerbert mi-au tulburat căminul. Knox a ucis o femeie care îi era ca o mamă soției mele.

Matthew își dădu peste cap vinul, în încercarea de a-și îneca mânia.

— Emily a suferit un atac de cord, îl preveni Hamish. Marcus a spus că nu avem cum să știm cauza.

— Eu știu foarte bine, zise Matthew cuprins brusc de furie și își azvârli paharul gol în partea cealaltă a camerei.

Acesta se izbi de marginea unuia dintre rafturile cu cărți, împrăștiind cioburi de sticlă pe covorul gros. Hamish făcu ochii mari.

— Acum copiii noștri n-o să mai aibă niciodată șansa de -a o cunoaște pe Emily. Iar Gerbert, care vreme de secole a avut o relație apropiată cu familia noastră, a stat deoparte și s-a uitat la Knox bine mersi, știind că Diana e perechea mea.

— Toată lumea de aici a spus că n-ai să lași justiția Congregației să-și urmeze cursul. Nu i-am crezut.

Lui Hamish nu-i plăceau schimbările pe care le vedea la prietenul său. Era ca și cum traiul în secolul al XVI-lea ar fi rupt coaja de pe o rană veche, uitată.

— Ar fi trebuit să mă ocup de Gerbert și Knox după ce au ajutat-o pe Satu Jarvinen s-o răpească pe Diana și s-o țină prizonieră în castelul La Pierre. Dacă aș fi făcut-o, Emily ar mai fi trăit și azi. Umerii lui Matthew se încordară de remușcare. Dar Baldwin mi-a interzis. A spus că, și așa, Congregația avea destule necazuri pe cap.

— Te referi la crimele comise de vampiri? Întrebă Hamish.

— Da. A zis că, dacă i-aș provoca pe Gerbert și Knox, n-aș face decât să înrăutățesc situația.

Știri despre crimele acelea (artere retezate, absența urmelor de sânge, atacuri aproape animalice asupra trupurilor omenești) apăruseră în ziare de la Londra până la Moscova. Fiecare reportaj se concentra asupra ciudatei metode a ucigașului și amenința să-i aducă pe vampiri în atenția oamenilor.

— N-o să fac greșeala de a păstra din nou tăcerea, continuă Matthew. Cavalerii lui Lazăr și neamul de Clermont poate că nu sunt în stare să-mi protejeze soția și pe rudele ei, dar eu cu siguranță sunt.

— Tu nu ești un ucigaș, Matt! Insistă Hamish. Nu te lăsa orbit de furie!

Vampirul își întoarse ochii negri înspre el, și Hamish păli. Deși știa că Matthew era puțin mai aproape de regnul animal decât majoritatea ființelor care umblau pe două picioare, nu-l văzuse nicicând semănând atât de mult cu un lup periculos.

— Ești sigur, Hamish?

Matthew clipi din ochii lui ca de obsidian, după care se răsuci și ieși cu pași mari din încăpere.

Urmărind mirosul distinct de rădăcină de lemn-dulce al lui Marcus Whitmore, amestecat în seara aceea cu parfumul îmbătător al liliacului, Matthew reuși să dea cu ușurință de urma fiului său, în apartamentele familiei de la primul etaj al castelului. Îl mustra conștiința când se gândea la ce ar fi putut auzi Marcus în timpul înfierbântatului schimb de replici de mai devreme, dat fiind auzul lui ascuțit de vampir. Strânse din buze când nasul îl conduse către o ușă aflată chiar lângă scări și își potoli scânteia de furie ce însoți descoperirea că Marcus folosea vechiul birou al lui Philippe.

Bătu și, fără să aștepte vreun răspuns, împinse ușa grea din lemn. Cu excepția luciosului laptop argintiu așezat pe birou acolo unde obișnuia să stea sugativa, camera arăta exact ca în ziua aceea din 1945 în care Philippe de Clermont murise. Pe masa de lângă ușă stătea același telefon din plastic vechi. Teancuri de plicuri subțiri, alături de hârtii îndoite și îngălbenite, așteptau ca Philippe să-i scrie unuia dintre numeroșii săi corespondenți. Pe perete era prinsă o hartă a Europei, pe care Philippe o folosea pentru a urmări pozițiile armatei lui Hitler.

Matthew închise ochii, copleșit brusc de o durere crâncenă. Ceea ce *nu* prevăzuse tatăl lui fusese faptul că avea să cadă în mâinile naziștilor. Unul dintre neașteptatele daruri ale călătoriei lor în timp îl reprezentase șansa de a-l revedea pe Philippe și a face pace cu el. Prețul pe care trebuia să-l plătească era sentimentul pierderii atunci când înfrunța, din nou, o lume din care Philippe de Clermont lipsea.

Când deschise iar ochii, Matthew dădu de chipul furios al lui Phoebe Taylor. Într-o fracțiune de secundă, Marcus își așeză trupul între tatăl său și femeia cu sânge cald. Matthew fu mulțumit să vadă că fiul lui nu-și pierduse complet mințile atunci când se împerechease, deși, dacă el însuși ar fi vrut să-i facă rău lui Phoebe, fata ar fi fost moartă deja.

— Bună, Marcus!

Matthew își salută scurt fiul, după care privi în spatele lui. Phoebe nu era deloc genul lui. Marcus preferase întotdeauna roșcatele.

— Când ne-am întâlnit prima oară, n-am avut timp pentru o prezentare așa cum se cuvine. Eu sunt Matthew Clairmont. Tatăl lui Marcus.

— Știu cine sunteți.

Cuviinciosul accent britanic al lui Phoebe era cel obișnuit în școlile publice, în casele boierești și în familiile aristocrate decăzute. Marcus, idealistul democrat al neamului lor, se îndrăgostise de o fată cu sânge albastru.

— Bine ați venit în familie, domnișoară Taylor!

Matthew se înclină pentru a-și ascunde un zâmbet.

— Phoebe, vă rog.

Cât ai clipi, fata îl ocoli pe Marcus, venind cu mâna dreaptă întinsă. Matthew n-o luă în seamă.

— În cercurile cele mai politicoase, domnule profesor, acesta e momentul în care îmi luați mâna și o strângeți.

Tânăra avea un aer extrem de iritat, dar rămăsese cu mâna întinsă.

— Ești înconjurată de vampiri. Ce te-a făcut să crezi că vei găsi aici civilizație?

Matthew o cercetă fără să clipească. Stânjenită, Phoebe își feri privirea.

— Poate crezi că salutul meu e inutil de formal, Phoebe, dar nici un vampir nu se atinge de perechea altuia, nici măcar de logodnica lui, fără să fi primit permisiunea.

Se uită în jos, la smaraldul de mari dimensiuni aflat pe degetul mijlociu de la mâna stângă a fetei. Marcus câștigase piatra la un joc de cărți ce avusese loc la Paris, cu sute de ani în urmă. Și atunci, și acum, valora o mică avere.

— Ah! Marcus nu mi-a spus asta, zise Phoebe, încruntându-se.

— Nu, dar ți-am dat câteva reguli simple. Poate că e timpul să le recapitulăm, îi murmură Marcus logodnicei sale. Dacă tot ne apucăm, o să ne exersăm și jurămintele pentru nuntă.

— De ce? Tot n-o să găsești cuvântul „supunere“ în ele, replică Phoebe pe un ton tranșant.

Înainte ca discuția să se încingă, Matthew tuși din nou.

— Am venit să-mi cer scuze pentru ieșirea mea din bibliotecă, începu el. În momentul de față sunt prea iute la mânie. Te rog să-mi ierți temperamentul!

Era mai mult decât temperament, dar Marcus, ca și Hamish, nu știa asta.

— Ce ieșire? Se încruntă Phoebe.

— Nu-i nimic, răspunse Marcus, deși aerul lui lăsa să se înțeleagă altceva.

— Mă întrebam și dacă ai vrea s-o consulți pe Diana. După cum fără îndoială știi deja, e însărcinată cu gemeni. Cred că a intrat în trimestrul al doilea, dar n-am avut acces la îngrijire medicală așa cum se cuvine, și aș vrea să fiu sigur.

Ramura de măslin întinsă de Matthew, asemenea mâinii lui Phoebe, rămase în aer vreme de câteva clipe lungi înainte de a fi luată în seamă.

— B-bineînțeles, se bâlbâi Marcus. Îți mulțumesc că ai încredere s-o lași pe Diana în grija mea. N-o să te dezamăgesc. Iar Hamish are dreptate, adăugă el. Chiar dacă i-aș fi făcut o autopsie lui Emily (lucru pe care Sarah nu l-a vrut), n-ar fi existat nici o cale de a stabili dacă a fost ucisă de magie sau a murit din cauze naturale. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

Matthew nu se obosi să-l contrazică. Intenționa să afle exact ce rol jucase Knox în moartea lui Emily, căci de asta aveau să depindă viteza cu care urma să-l ucidă și câtă suferință intenționa să-i rezerve mai întâi.

— Phoebe, mi-a făcut plăcere, zise el.

— Asemenea.

Fata mințea politicoși și convingător. Avea să fie un adaos util la haita de Clermont.

— Vino s-o vezi pe Diana mâine dimineață, Marcus! Te așteptăm.

Cu un ultim zâmbet și încă o plecăciune superficială adresată fascinantei Phoebe Taylor, Matthew părăsi încăperea.

Hoinăreala nocturnă în jurul castelului Sept-Tours nu-i potolise neliniștea, nici furia. Ba, mai mult, stăpânirea lui de sine se fisurase și mai tare. Frustrat, Matthew se întoarse către apartamentele sale pe un drum ce trecea prin dreptul foișorului și al capelei castelului. Acolo se aflau monumente comemorative închinare membrilor familiei de Clermont trecuți în neființă (Philippe, Louisa, fratele ei geamăn Louis, Godfrey, Hugh), dar și unora dintre copiii

lor, prietenilor și servitorilor îndrăgiți.

— Bună dimineața, Matthew!

Miresme de șofran și portocale amare umplură aerul.

„Fernando.” După o lungă pauză, Matthew se sili să se întoarcă.

Străvechea ușă din lemn a capelei stătea de obicei închisă, căci numai Matthew venea acolo. În noaptea aceasta însă, era deschisă și primitoare, iar în lumina caldă a lumânărilor dinăuntru se zărea silueta unui bărbat.

— Speram să te întâlnesc.

Fernando își întinse larg brațul în semn de invitație.

Își privi cumnatul cum se îndreaptă spre el și îi cercetă trăsăturile, căutând semnele care avertizau că Matthew avea necazuri: pupilele dilatate, umerii încrețiți ce aminteau de felul în care se zbârlește un lup atunci când e mânios, vocea aspră, venind din adâncul gâtului.

— Trec inspecția? Întrebă Matthew, incapabil să-și alunge tonul defensiv din glas.

— Merge.

Fernando închise bine ușa în urma lor.

— La limită.

Matthew își trecu ușor degetele de-a lungul sarcofagului lui Philippe, așezat în centrul capelei, apoi începu să se plimbe agitat prin încăpere, în timp ce Fernando îl urmărea cu ochii lui căprui-închis.

— Felicitări pentru căsătorie, Matthew! Zise el. Deși n-am întâlnit-o încă pe Diana, Sarah mi-a spus atâtea povești despre ea, încât am impresia că suntem vechi prieteni.

— Îmi pare rău, Fernando, doar că. Începu Matthew cu un aer vinovat.

Fernando ridică o mână pentru a-l opri.

— Nu-i nevoie de scuze.

— Îți mulțumesc că ai grijă de mătușa Dianei, zise Matthew. Știu cât de greu îți este să fii aici.

— Văduva avea nevoie de cineva care să se gândească mai întâi la durerea ei. Exact așa cum ai făcut tu pentru mine după moartea lui Hugh, spuse simplu Fernando.

La Sept-Tours, toată lumea, de la Gallowglass și grădinar până la Victoire și Ysabeau, o numea pe Sarah după relația ei cu Emily în loc să-i spună pe nume, atunci când ea nu se afla în cameră. Era un titlu respectuos, dar și un memento permanent al pierderii suferite de Sarah.

— Trebuie să te întreb, Matthew: Diana știe despre furia sângelui?

Fernando vorbea cu glas scăzut. Zidurile capelei erau groase și puține sunete treceau de ele, însă era mai înțelept să-și ia măsuri de precauție.

— Bineînțeles că știe.

Matthew căzu în genunchi în fața unei mici grămezi de armuri și arme, aranjate într-una dintre nișele sculptate ale capelei. Locul era îndeajuns de mare pentru a găzdui un sicriu, însă Hugh de Clermont fusese ars pe rug și nu lăsase în urmă un trup care să fie înmormântat. Matthew ridicase în schimb, din lemn vopsit și din metal, un monument comemorativ în onoarea fratelui său preferat: scutul acestuia, mănușile lui din fier, cămașa lungă de zale, armura, sabia și coiful lui.

— Iartă-mă că te-am insultat, sugerând că i-ai ascunde ceva atât de important celei pe care o iubești. Fernando îi trase o palmă lui Matthew. Mă bucur că i-ai mărturisit soției tale, dar meriți să fii biciuit pentru că nu le-ai spus nici lui Marcus, nici lui Hamish. Și nici lui Sarah.

— Chiar te rog să încerci!

Replica lui Matthew conținea o amenințare care l-ar fi alungat pe oricare alt membru al familiei, însă nu și pe Fernando.

— Ți-ar plăcea o pedeapsă directă, nu-i așa? Dar nu scapi tu atât de ușor! Nu de data asta.

Îngenunche alături de el.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Fernando așteptă ca Matthew să lase garda jos.

— Furia sângelui. S-a agravat.

Matthew își coborî fruntea deasupra mâinilor încleștate, într-o poziție de rugăciune.

— Bineînțeles că s-a agravat. Acum te-ai împerecheat. La ce te așteptai?

Reacțiile chimice și emoționale care însoțeau împerecherea erau intense. Până și vampirilor perfect sănătoși le venea greu să-și scape din ochi perechile. Situațiile în care le era imposibil să fie împreună duceau la iritare, agresivitate, anxietate și, arareori, la nebunie. Pentru un vampir care suferea de furia sângelui, atât impulsul împerecherii, cât și efectele separării erau mai intense.

— Mă așteptam să fac față.

Matthew își coborî fruntea până când și-o așeză pe degete.

— Credeam că dragostea pe care o simt pentru Diana o să fie mai puternică decât boala.

— Of, Matthew! Poți fi mai idealist decât Hugh în cele mai însorite zile ale lui.

Fernando oftă și își puse o mână liniștitoare pe umărul cumnatului său.

Întotdeauna le oferise sprijin și alinare celor care aveau nevoie de așa ceva. Chiar și atunci când nu meritau. El îl trimisese pe Matthew să studieze alături de chirurgul Albucasis⁸ pe vremea când tânărul încerca să depășească ucigătoarele crize de furie care îi marcaseră primii ani de viață ca vampir. Fernando fusese cel care îl apăruse de rele pe Hugh (fratele pe care Matthew îl venerase) în timp ce acesta trecea de la câmpurile de luptă la cărți și înapoi la câmpurile de luptă. Fără grija lui Fernando, Hugh ar fi apărut la locul bătăliei doar cu un volum de poezie, o sabie tocită și o singură mânășă de fier. Și tot Fernando fusese cel care îi spusese lui Philippe că a-l trimite pe Matthew înapoi la Ierusalim ar fi fost o greșeală îngrozitoare. Din păcate, nici unul nu-l ascultaseră.

— A trebuit să mă silesc să plec de lângă ea în noaptea asta.

Matthew săgeta cu privirea interiorul capelei.

— Nu pot sta locului, îmi doresc foarte mult săucid ceva, însă chiar și așa mi-a fost aproape imposibil să mă aventurez prea departe de sunetul răsuflării ei.

Fernando îl ascultă cu o compasiune tăcută, deși se întreba de ce Matthew părea atât de surprins. Fu nevoit să-și amintească faptul că vampirii proaspăt împerecheați subestimau deseori forța cu care legătura îi putea afecta.

— În momentul ăsta Diana vrea să fie aproape de Sarah și de mine. Dar, când durerea provocată de moartea lui Emily va ceda, ea va voi să-și reia propria viață, zise Matthew, vădit îngrijorat.

— Ei bine, nu va putea. Dacă ai să stai lipit de ea.

Fernando vorbise întotdeauna pe șleau. Idealiștii ca el aveau nevoie de vorbe fățișe, altfel se rătăceau.

— Dacă Diana te iubește, se va adapta.

— Nu va fi obligată să se adapteze, zise Matthew printre dinți. Nu-i voi răpi libertatea,

indiferent cât de mult m-ar costa. În secolul al XVI-lea n-am stat cu ea în fiecare clipă. Nu există nici un motiv ca lucrurile să stea altfel în secolul XXI.

— În trecut ți-ai stăpânit sentimentele pentru că, ori de câte ori nu erai tu alături de ea, era Gallowglass. Oho, nepotul tău mi-a povestit totul despre cum ați trăit la Londra și la Praga, spuse Fernando, căci Matthew se întorsese spre el cu un aer speriat. Și, dacă nu îl avea pe Gallowglass, era cu altcineva: cu Philippe, cu Davy, cu o altă vrăjitoare, cu Mary, cu Henry. Crezi sincer că telefoanele mobile o să-ți ofere aceeași posibilitate de a ține legătura cu ea și de a-ți păstra controlul asupra ei?

Matthew părea în continuare mânios — furia sângelui era cât pe ce să-i izbucnească —, dar, în același timp, și îndurerat. Fernando vedea în asta un pas în direcția corectă.

— Ysabeau ar fi trebuit să te împiedice să ai o relație cu Diana Bishop de îndată ce a fost clar că erai tentat să te împerechezi, zise Fernando cu asprime.

Dacă Matthew ar fi fost copilul lui, el l-ar fi încuiat într-un turn de oțel ca să-l împiedice.

— Nu m-a oprit.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni și mai îndurerată.

— Nu eram complet împerecheat cu Diana până să ajungem la Sept-Tours în 1590. Philippe ne-a dat binecuvântarea lui.

Gura lui Fernando se umplu de amărăciune.

— Aroganța acestui individ nu cunoștea limite. Fără îndoială avea de gând să repare totul când voi urma să vă întoarceți în prezent.

— Philippe știa că nu va mai fi aici, mărturisi Matthew.

Fernando făcu ochii mari.

— Nu i-am spus noi. Și-a dat seama singur.

Fernando trase o înjurătură usturătoare. Avea convingerea că Dumnezeu lui Matthew urma să-i ierte blasfemia, de vreme ce în cazul ăsta era meritată din plin.

— Și împerecherea ta cu Diana a avut loc înainte sau după ce Philippe a însemnat-o cu jurământul lui de sânge?

Chiar și la sfârșitul călătoriei în timp, legământul pecetluit cu sânge încă putea fi auzit și, conform lui Verin de Clermont și lui Gallowglass, rămăsese asurzitor. Din fericire, Fernando nu era un de Clermont get-beget, așa că nu percepea cântecul sângelui decât ca pe un bâzâit persistent.

— După.

— Desigur. Jurământul legat cu sânge al lui Philippe garanta siguranța Dianei. *Noli me tangere*⁹, zise Fernando clătînând din cap. Gallowglass își pierde vremea veghind-o cu atâta grijă.

— „Nu mă atinge, căci a lui Caesar sunt”, răspunse încet, ca un ecou, Matthew. E adevărat. Nici un vampir nu s-a mai legat de ea după aceea. Cu excepția Louisei.

— Louisa era complet nebună dacă a ignorat dorințele tatălui tău, comentă Fernando. Să înțeleg că pentru asta a trimis-o Philippe în 1591 la plimbare dincolo de marginile lumii cunoscute.

Decizia păruse întotdeauna bruscă, iar Philippe nu mișcase un deget pentru a răzbuna moartea ei de mai târziu. Fernando puse deoparte informația ca s-o analizeze mai târziu.

Ușa se deschise. Pisica lui Sarah, Tabitha, țâșni în capelă, o mică explozie de blană cenușie și

indignare felină. După ea apăru Gallowglass, ținând într-o mână un pachet de țigări și în cealaltă o ploscă de argint. Tabitha se învârti pe lângă picioarele lui Matthew, implorându-l să-i acorde atenție.

— Mâța lui Sarah e aproape la fel de enervantă ca balaurul mătușii.

Gallowglass întinse plosca înspre Matthew.

— Ia de aici! Nu-i sânge, dar nu-i nici chestia aia franțuzească a bunicii. Băutura pe care o servește ea e bună de apă de toaletă, dar atât.

Matthew refuză oferta scuturând din cap. Vinul lui Baldwin îi acrea deja stomacul.

— Și te mai numești vampir! Îl dojeni Fernando pe Gallowglass. Dacă până și *umpequeno dragão* te face să te apuci de băut!

— Încearcă *tu* s-o îmblânzești pe Corra, dacă ți se pare așa de ușor! Gallowglass luă o țigară din pachet și o duse la buze. Sau putem să votăm ce să facem cu ea.

— Să votăm? Întrebă Matthew neîncrezător. De când se votează în familia asta?

— De când Marcus a preluat Cavalerii lui Lazăr, răspuse Gallowglass și scoase din buzunar o brichetă argintie. Ne înecăm în democrație din ziua în care ai plecat.

Fernando îl privi critic.

— Ce-i? Exclamă scoțianul, deschizând capacul brichetei.

— Asta-i un loc sfânt, Gallowglass. Și știi ce părere are Marcus despre fumat atunci când în casă se află ființe cu sânge cald, spuse Fernando cu reproș.

— Și îți imaginezi ce părere am eu pe tema asta, când soția mea însărcinată e la etaj.

Matthew înșfăcă țigara din gura lui Gallowglass.

— Familia asta era mai simpatică atunci când n-aveam atâtea diplome medicale, zise mâhnit scoțianul. Îmi amintesc de vremurile bune, când ne coseam singuri dacă ne răneam în luptă și nu dădeam două parale pe nivelurile de fier și de vitamina D.

— O, da! Fernando ridică mâna, scoțând la iveală o cicatrice zdrențuită. Vremurile alea au fost într-adevăr glorioase. Iar dibăcia ta cu acul era legendară, *Măcelarule!*

— Am progresat, zise Gallowglass pe un ton defensiv. Sigur, n-am fost niciodată la fel de bun ca Matthew ori Marcus. Dar nu se putea să mergem cu toții la universitate.

— Câtă vreme Philippe era capul familiei, nu, murmură Fernando. El prefera ca nepoții și copiii lui să mânuiască săbii, nu idei. Asta vă făcea pe toți mult mai docili.

Există un sâmbure de adevăr în afirmația lui și un ocean de durere în spatele ei.

— Ar trebui să mă întorc la Diana.

Matthew se ridică în picioare și își puse pentru o clipă mâna pe umărul lui Fernando, apoi se întoarse și dădu să plece.

— Așteptarea n-o să-ți ușureze sarcina de a le povesti lui Marcus și lui Hamish despre furia sângelui, prietene, îl avertiză Fernando, oprindu-l în loc.

— Credeam că, după atâția ani, secretul meu e în siguranță, spuse Matthew.

— Secretele, ca și morții, nu rămân întotdeauna îngropate, zise Fernando cu tristețe. Spune-le! Curând!

Matthew se întoarse în turnul lui mai agitat decât plecase. Ysabeau se încruntă când îl văzu.

— Îți mulțumesc că ai vegheat-o pe Diana, *maman*, spuse el, sărutând-o pe obraz.

— Și tu, fiule?

Ysabeau își puse o palmă pe obrazul lui, căutând, ca și Fernando, semnele furiei sângelui.

— Ar trebui să te veghez și pe tine?

— Sunt bine. Sincer! Spuse Matthew.

— Desigur, replică Ysabeau.

Cuvântul ăsta însemna multe lucruri în lexiconul privat al mamei lui. Dar nu însemna niciodată că ea îți dă dreptate.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în camera mea.

După ce sunetul pașilor liniștiți ai lui Ysabeau se pierdu în depărtare, Matthew deschise larg ferestrele și trase un scaun lângă ele. Sorbi mireasma intensă de turiță a verii și parfumul ultimelor micșunele. Sunetul respirației regulate a Dianei, venit de la etaj, se amesteca printre celelalte cântece ale nopții pe care numai vampirii le puteau auzi: pocnetele rădaștelor care își încheștau coarnele în lupta pentru femele, horcăitul pârșilor ce alergau printre creneluri, chițaitul ascuțit al fluturilor cap-de-mort, mișunatul jderilor de pădure care se cățărau în copaci. Judecând după mormăiturile și pufniturile pe care Matthew le auzea din grădină, Gallowglass nu avea mai mult succes la prinderea porcului mistreț ce scotea din rădăcini legumele lui Marthe decât avusese la prinderea Correi.

În mod normal, Matthew savura ora aceasta liniștită, aflată la distanță egală între miezul nopții și răsărit, când bufnițele se opresc din cântat și nici măcar cei mai disciplinați lucrători matinali nu-și dau încă la o parte așternuturile. În noaptea aceasta însă, nici mirosurile și nici sunetele familiare ale căminului nu-și mai puteau țese vraja.

Un singur lucru ar fi putut.

Matthew urcă scările până la ultimul etaj al turnului. Privi în jos către trupul adormit al Dianei. Îi netezi părul și zâmbi când soția lui își împinse instinctiv capul în mâna lui. Oricât ar fi părut de imposibil, se potriveau: vampir și vrăjitoare, bărbat și femeie, soț și soție. Nodul strâns în jurul inimii lui slăbi cu câțiva milimetri.

În tăcere, Matthew își dădu jos hainele și se strecură în pat. Cearșafurile erau încâlcite în jurul picioarelor Dianei, așa că el le desfăcu și le așeză peste trupurile amândurora. Își cuibări genunchii lângă ai soției sale și-i trase șoldurile înapoi spre ale lui. Îi inspiră parfumul delicat și plăcut — miere, mușețel și sevă de salcie —, apoi îi sărută ușor părul sclipitor.

Răsuflă de câteva ori și inima i se potoli, neliniștea i se risipi. Diana îi oferea pacea pe care n-o putuse găsi. Aici, în cercul format de brațele lui, se afla tot ce-și dorise vreodată. O soție. Copii. O familie a lui. Lăsă sentimentul de pace și de bine pe care îl avusese mereu în prezența Dianei să i se aștearnă în suflet.

— Matthew? Întrebă ea somnoroasă.

— Sunt aici, murmură vampirul lângă urechea ei, trăgând-o și mai aproape. Culcă-te la loc! Soarele n-a răsărit încă.

Diana se întoarse însă cu fața spre el și se lipi de gâtul lui.

— Ce e, *mon coeur*?

Matthew se încruntă și se trase înapoi să-i cerceteze chipul. Pielea ei era umflată și roșie de plâns, iar ridurile fine din jurul ochilor i se adânciseră de griji și suferință. Nu putea îndura s-o vadă astfel.

— Spune-mi! O îndemnă el cu blândețe.

— N-are rost. Nimeni nu poate să repare lucrurile, zise ea cu tristețe.

Matthew zâmbi.

— Măcar lasă-mă să încerc!

— Poți să faci timpul să stea în loc? Șopti Diana după o clipă de ezitare. Doar puțin?

Matthew era un vampir bătrân, nu un vrăjitor călător prin timp. Dar era și bărbat, așa că știa o cale de a face o asemenea ispravă fermecată. Minte îi spunea că era prea devreme după moartea lui Emily, însă trupul îi trimitea un alt mesaj, mult mai convingător.

Își coborî intenționat buzele, oferindu-i Diane răgazul de a-l împinge la o parte. Ea își trecu însă degetele prin părul lui tuns, răspunzându-i la sărut cu o intensitate care îi tăie respirația.

Cămașa ei de noapte din borangic venea din trecut și, chiar dacă era practic transparentă, tot constituia o barieră între trupurile lor. Matthew ridică materialul, scoțând la iveală mica umflătură a pântecului ei, acolo unde creșteau copiii, curbura sânilor ce se maturizau în fiecare zi, plini de promisiuni fertile. Nu mai făcuseră dragoste de la Londra, iar Matthew observă tensiunea crescută din abdomenul soției sale (semn că bebelușii continuau să se dezvolte), dar și fluxul sangvin mai intens înspre sânii și sexul ei.

Se îndestulă cu ochii, cu degetele, cu buzele. Și totuși, în loc să ajungă la sațietate, foamea de ea nu făcu decât să-i crească. O culcă înapoi pe pat și îi presără sărutări pe trup în jos, până când ajunse la locurile tainice pe care numai el le cunoștea. Mâinile ei încercară să-i lipească buzele și mai mult de piele, dar el o ciupi de coapsă ca într-un reproș tăcut.

Când Diana începu să se opună serios stăpânirii lui de sine, cerându-i în șoaptă s-o posed, Matthew o răsuci în brațele lui și își trecu o mână rece pe șira spinării ei.

— Voiai ca timpul să stea în loc, îi aminti el.

— A stat, insistă ea, lipindu-se de el în chip de invitație.

— Atunci de ce mă grăbești?

Matthew trasă conturul cicatricei în formă de stea dintre omoplații ei, apoi pe al semilunii ce se întindea dintr-o parte a coastelor până în cealaltă. Se încruntă. În partea de jos a spatelui Diane se zărea o umbră. Era întipărită adânc în pielea ei, o siluetă de un gri sidefiu ce semăna puțin cu un balaur. Fălcile lui mușcau din semiluna de deasupra, aripile i se întindeau peste cutia toracică, iar coada îi dispărea în jurul șoldurilor.

— De ce te-ai oprit? Diana își dădu la o parte părul din ochi și își răsuci capul ca să privească peste umăr. Vreau ca timpul să stea în loc, nu tu.

— Ai ceva pe spate.

Matthew își trecu degetele peste conturul aripilor balaurului.

— Ceva nou, vrei să spui? Întrebă ea, râzând nervos.

Încă își făcea griji că rănilor ei vindecate reprezentau defecte.

— Alături de celelalte cicatrice ale tale, îmi amintește de un tablou din laboratorul lui Mary Sidney, cel cu balaurul care prinde luna în gură.

Matthew se întrebă dacă și alții l-ar vedea sau dacă era vizibilă numai ochilor lui de vampir.

— E superbă. Încă un semn de curaj.

— Mi-ai spus că sunt nechibzuită, zise Diana cu răsuflarea tăiată, în timp ce gura lui cobora spre capul creaturii.

— Ești.

Matthew urmă cu buzele și cu limba conturul întortocheat al cozii balaurului. Gura îi alunecă mai jos, mai adânc.

— Mă înnebunești!

Iși lipi buzele de ea, ținând-o în culmea plăcerii, oprindu-și mângâierile pentru a-i șopti câte un cuvânt de alint ori o promisiune, reluându-le apoi, fără a-i îngădui să se lase dusă de val. Ea râvnea la satisfacția și pacea ce veneau odată cu uitarea, însă el își dorea ca momentul acesta, plin de siguranță și intimitate, să dureze o veșnicie. O întoarse cu fața spre el. Buzele îi erau moi și pline, iar ochii, visători, și atunci el alunecă încet în ea. Iși continuă mișcările domoale până când ticăitul tot mai puternic al inimii Dianei îi spuse că orgasmul era aproape.

Ea îl strigă pe nume, țesând o vrajă care îi așeza pe amândoi în centrul lumii.

Zăcură apoi înlănțuiți în ultimele clipe rozalii ale întunericului dinainte de răsărit. Diana îi trase capul la pieptul ei. Matthew îi aruncă o privire întrebătoare, iar ea dădu din cap în semn de încuviințare. El își coborî buzele spre luna argintie de deasupra unei vene albastrui proeminente.

Era calea străveche prin care un vampir își cunoștea perechea, clipa sacră a comuniunii, în care gândurile și emoțiile erau împărtășite sincer, fără a fi judecate. Vampirii erau ființe secretoase, dar, bând sânge din vena ce ducea spre inima perechii lui, oricare dintre ei trăia un moment de pace desăvârșită și de înțelegere, ce amuțea permanenta nevoie surdă de a văna și a poseda.

Pielea Dianei se despică sub dinții lui, și Matthew bău câteva picături prețioase din sângele ei. Odată cu ele îl năvăli un val de impresii și sentimente: bucurie amestecată cu durere; încântarea de a fi înapoi printre rude și prieteni, temperată de jale; furia pricinuită de moartea lui Emily, ținută în frâu de grija Dianei față de el și de copiii lor.

— Dacă aș fi putut, te-aș fi scutit de pierderea asta, murmură Matthew și-i sărută urma lăsată de gura lui pe piele.

O împinse apoi și se rostogoliră împreună, astfel încât el să stea pe spate, iar Diana să fie așezată peste trupul lui culcat. Ea se uită în jos, privindu-l în ochi.

— Știu. Te rog doar să nu mă părăsești vreodată, Matthew! Nu fără să-ți iei rămas-bun.

— N-o să te părăsesc niciodată, îi promise el.

Diana îi atinse fruntea cu buzele. Și le lipi de pielea dintre ochii lui. Majoritatea perechilor cu sânge cald nu puteau împărtăși ritualul de împreunare al vampirilor, dar soția lui găsisse o cale de a ocoli bariera, așa cum făcea cu majoritatea obstacolelor din drumul ei. Diana descoperise că, atunci când îl săruta exact în mijlocul frunții, îi întrezărea cele mai intime gânduri, cele mai întunecate cotloane în care se ascundeau temerile și secretele lui.

Primind sărutul vrăjitoarei, Matthew nu simți mai mult decât o furnicătură a puterii ei, dar stătu cât mai liniștit cu putință, lăsând-o pe Diana să se îndestuleze cu el. Se sili să se relaxeze, pentru ca sentimentele și gândurile lui să se poată revărsa nestingherite.

— Bine ai venit acasă, *soră!*

Un neașteptat miros de foc de lemne și piele de șa inundă încăperea în clipa în care Baldwin smulse cearșafurile de pe pat.

Diana scoase un țipăt speriat. Matthew încercă să-i tragă trupul dezgolit în spatele lui, dar era prea târziu. Soția lui se afla deja în mâinile altuia.

— Am auzit legământul de sânge al tatălui meu de la jumătatea aleii. Ești și gravidă.

Sub părul arămiu, chipul lui Baldwin de Clermont fu cuprins de o furie rece când ochii îi coborâră spre pântecul rotunjit al Dianei. Răsuci brațul femeii, astfel încât să-i poată

adulmeca încheietura.

— Și n-ai pe tine decât mirosul lui Matthew. Măi să fie!

Îi dădu drumul, și Matthew o prinse.

— Scularea! Amândoi! Le porunci el fără a-și ascunde furia.

— N-ai nici o autoritate asupra mea, Baldwin! Strigă Diana, mijind ochii.

N-ar fi putut nimeri un răspuns care să-l enerveze mai mult pe fratele lui Matthew. Fără nici un avertisment, Baldwin se rezezi asupra ei până când fața îi ajunse la doar câțiva centimetri distanță. Numai faptul că Matthew fu în aceeași clipă cu mâna în gâtul lui îl împiedică să se apropie și mai mult.

— Legământul pecetluit cu sânge al tatălui meu zice că am, vrăjitoare!

Baldwin se uită fix în ochii Dianei, încercând s-o silească prin simpla putere a voinței să-și ferească privirea. Când văzu că nu reușește, clipi.

— Soției tale îi lipsesc bunele maniere, Matthew. Școlește-o, altfel o s-o fac eu!

— Să mă școlească?

Diana făcu ochii mari. Degetele i se rășchirară, iar vântul din cameră i se încolăci la picioare, gata să răspundă chemării ei. Sus, deasupra, Corra țipă pentru a-i da de știre stăpânei sale că e pe drum.

— Fără magie și fără balaur, îi șopti Matthew la ureche, rugându-se ca măcar de data aceasta soția lui să i se supună.

Nu voia ca Baldwin sau altcineva din familie să afle cât de mult sporiseră abilitățile Dianei câtă vreme stătuseră la Londra.

În mod miraculos, Diana dădu din cap în semn de încuviințare.

— Ce înseamnă asta?

Vocea glacială a lui Ysabeau răsună în cameră.

— Singura scuză pentru prezența ta aici, Baldwin, e că ți-ai pierdut mințile.

— Ai grijă, Ysabeau! Ți se văd ghearele. Baldwin porni cu pași mari înspre scară. Și nu uita: eu sunt capul familiei de Clermont. N-am nevoie de nici o scuză. Ne vedem în biblioteca familiei, Matthew. Vino și tu, Diana! Baldwin se răsuci și îndreptă spre Matthew ciudații lui ochi de un căprui auriu.

— Nu mă faceți să aștept!

CAPITOLUL 3

Biblioteca familiei de Clermont era scaldată în lumina aceea blândă dinaintea zorilor care făcea ca totul să pară ușor estompat: cotoarele cărților, contururile puternice ale rafturilor din lemn ce acopereau pereții camerei, nuanțele calde de auriu și albastru ale covorului Aubusson¹⁰.

Ce nu putea estompa era furia mea.

Vreme de trei zile crezusem că nimic nu va putea să ia locul suferinței provocate de moartea lui Emily, dar trei minute în compania lui Baldwin îmi dovediseră că mă înșelasem.

— Intră, Diana!

Baldwin stătea lângă ferestrele înalte, pe un scaun stil Savonarola¹¹ asemănător unui tron. Luciosul lui păr arămiu scliffea în lumina lămpii, și culoarea îmi amintea de penele Augustei, vulturul cu care vâna la Praga împăratul Rudolf. Fiecare centimetru din silueta musculoasă a

lui Baldwin vibra de mânie și de forța zăgăzuite în el.

M-am uitat prin încăpere. Nu eram singurii chemați la întâlnirea improvizată de fratele lui Matthew. Lângă foc aștepta o tânără cu aer de vagaboandă, cu pielea de culoarea laptelui smântânit și cu păr negru, țepos. Avea ochii enormi, de un cenușiu adânc, mărginiți de gene dese. Adulmecă aerul ca și cum ar fi simțit miros de furtună.

— Verin.

Matthew mă avertizase că fiicele lui Philippe erau atât de înfricoșătoare, încât familia îl rugase să nu le mai creeze. Dar Verin nu părea cu adevărat înspăimântătoare. Chipul îi era neted și senin, atitudinea relaxată, iar ochii sclipeau de energie și inteligență. Dacă n-ar fi fost hainele negre din cap până în picioare, ai fi putut-o confunda cu un spiriduș.

Apoi am observat o teacă de cuțit ce se iveaua din cizmele ei negre cu toc înalt.

— *Wolfling*¹², replică Verin.

Era un salut rece, având în vedere că venea de la o soră către fratele ei, însă privirea pe care mi-o aruncă mie fu și mai glacială.

— Vrăjitoare.

— Mă cheamă Diana, am spus, aprinzându-mă de furie.

— Ți-am spus că n-ai cum să te înșeli, zise Verin, întorcându-se către Baldwin, fără să-mi ia în seamă replica.

— De ce ești aici, Baldwin? Întrebă Matthew.

— Nu știam că-mi trebuie o invitație ca să vin în casa tatălui meu, răspunse fratele mai mare. Dar întâmplarea face să vin de la Veneția ca să-l văd pe Marcus.

Cei doi se priviră în ochi.

— Închipuie-ți cât de mirat am fost să te găsesc aici! Continuă Baldwin. Nu m-am așteptat nici să descopăr că perechea ta îmi e acum soră. Philippe a murit în 1945. Deci cum se face că pot să simt jurământul legat cu sânge al tatălui meu? Să-l miros? Să-l aud?

— Prefer să te pună altcineva la curent cu noutățile.

Matthew mă luă de mână și se întoarse, cu intenția de a urca înapoi la etaj.

— Nici unul dintre voi nu pleacă de sub ochii mei înainte să aflu prin ce vicleșug a scos vrăjitoarea aia un jurământ de sânge de la un vampir mort.

Baldwin își coborâse glasul în semn de amenințare.

— N-a fost nici un vicleșug, am spus indignată.

— Atunci a fost necromanție? Vreo vrajă mârșavă de înviere? Întrebă Baldwin. Sau i-ai invocat spiritul și l-ai silit să-ți dea legământul lui?

— Ce s-a întâmplat între mine și Philippe n-a avut nimic de-a face cu magia, ci a depins numai de generozitatea lui.

Mânia mea ardea și mai tare.

— Vorbești de parcă l-ai fi cunoscut, zise Baldwin. E imposibil!

— Nu și pentru o călătoare în timp, i-am replicat.

— Călătoare în timp?

Baldwin era uluit.

— Eu și Diana am fost în trecut, explică Matthew. În 1590, mai exact. Am fost aici, la Sept-Tours, chiar înainte de Crăciun.

— L-ați întâlnit pe Philippe? Întrebă Baldwin.

— L-am întâlnit. Philippe era singur în iarna aceea. A trimis o monedă și mi-a poruncit să mă întorc acasă, zise Matthew.

Membrii familiei de Clermont care erau de față înțelegeau codul secret al tatălui lor: când o poruncă era trimisă împreună cu una dintre străvechile monede din argint ale lui Philippe, cel care o primea trebuia să se supună fără crâcnire.

— Decembrie? Asta înseamnă că trebuie să mai suportăm încă cinci luni cântecul sângelui lui Philippe, bombăni Verin și se ciupi de rădăcina nasului, ca și cum ar fi durut-o capul.

Eu m-am încruntat.

— De ce cinci luni? Am întrebat.

— Conform legendelor noastre, jurământul pecetluit cu sânge al unui vampir cântă vreme de un an și o zi. Toți vampirii îl pot auzi, însă melodia e deosebit de puternică și de clară pentru cei cărora le curge prin vene sângele lui Philippe, spuse Baldwin.

— Philippe a spus că nu vrea să existe nici o îndoială cu privire la faptul că sunt o de Clermont, am zis, ridicând ochii spre Matthew.

Toți vampirii care mă întâlniseră în secolul al XVI-lea auziseră probabil cântecul sângelui și știau că nu sunt doar perechea lui Matthew, ci și fiica lui Philippe de Clermont. Socrul meu mă protejase la fiecare pas în timpul călătoriei noastre prin trecut.

— Nici o vrăjitoare n-o să fie recunoscută vreodată ca o de Clermont.

Vocea lui Baldwin era plată și hotărâtă.

— Eu sunt deja recunoscută.

Mi-am ridicat mâna stângă, astfel încât să-mi poată vedea verigheta.

— Pe lângă faptul că suntem pereche, eu și Matthew suntem căsătoriți. Tatăl vostru a găzduit ceremonia. Dacă registrele parohiei Saint-Lucien s-au păstrat, vei descoperi că nunta noastră a avut loc pe data de șapte decembrie 1590.

— Dacă ne-am duce în sat, probabil am descoperi că din catastiful preotului a fost ruptă o singură pagină, zise Verin în șoaptă. *Atta* își acoperea întotdeauna urmele.

— N-are nici o importanță dacă tu și Matthew sunteți căsătoriți, pentru că nici el nu e cu adevărat un de Clermont, spuse Baldwin cu răceală. E doar copilul perechii tatălui meu.

— E ridicol! Am protestat eu. Philippe îl considera pe Matthew fiul lui. Soțul meu îți spune ție „frate”, iar lui Verin, „soră”.

— Eu nu sunt sora plodului ăluia. Nu împărțim nici o picătură de sânge, doar un nume, zise Verin, slavă Domnului!

— O să descoperi, Diana, că împerecherea și căsătoria nu contează prea mult pentru majoritatea membrilor familiei de Clermont, rosti un glas calm, cu un pronunțat accent spaniol sau portughez.

Venea din gura unui străin ce stătea chiar lângă ușă. Părul lui negru și ochii de nuanța cafelei espresso îi scoteau în evidență pielea aurie și cămașa deschisă la culoare.

— Prezența ta n-a fost solicitată, Fernando, zise furios Baldwin.

— După cum știi, vin atunci când e nevoie de mine, nu când sunt chemat.

Fernando se plecă ușor înspre mine.

— Fernando Gongalves. Imi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Numele îmi zgândărea memoria. Il mai auzisem undeva.

— Tu ești cel pe care Matthew l-a rugat să conducă ordinul Cavalerilor lui Lazăr atunci când

el a renunțat la poziția de Mare Maestru, am spus, identificându-l în sfârșit.

Fernando Gonçalves era cunoscut drept unul dintre cei mai pricepuți războinici ai frăției. Judecând după lățimea umerilor și după condiția lui fizică, n-aveam nici o îndoială că era adevărat.

— Intr-adevăr. Asemenea tuturor vampirilor, glasul lui Fernando era cald și bogat, umplând camera cu un sunet nepământean. Dar perechea mea e Hugh de Clermont. De când a murit alături de Templieri, am avut puțin de-a face cu ordinele cavaleriești, căci până și celor mai bravi cavaleri le lipsește curajul de a-și ține promisiunile. Fernando își aținti ochii lui întunecați asupra fratelui lui Matthew. Nu-i așa, Baldwin?

— Mă provoci? Spuse Baldwin, ridicându-se în picioare.

— E nevoie? Fernando zâmbi. Era mai scund decât Baldwin, dar ceva îmi spunea că nu avea să fie ușor de întrecut în luptă. N-aș crezut că o să ignori jurământul pecetluit cu sânge al tatălui tău.

— Habar nu avem ce-a vrut Philippe de la vrăjitoare. S-ar putea să fi încercat să afle mai multe despre puterea ei. Sau s-ar putea ca ea să se fi folosit de magie pentru a-l constrânge, zise Baldwin, împingându-și bărbia înainte cu un gest de încăpățănare.

— Nu fi neghiob! Mătușa n-a folosit nici un fel de magie asupra bunicului.

Gallowglass dădu buzna în încăpere, relaxat, ca și cum familia de Clermont se reunea mai mereu la ora patru și jumătate dimineața pentru a discuta chestiuni urgente.

— Acum că a venit și Gallowglass, eu îi las pe de Clermont să se descurce singuri. Fernando dădu din cap înspre Matthew. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine, Matthew!

— O să fim în regulă. La urma urmei, suntem rude.

Gallowglass clipi nevinovat înspre Verin și Baldwin în timp ce Fernando ieșea.

— Cât despre ce-a vrut Philippe, e destul de simplu, unchiule: a vrut s-o recunoști formal pe Diana ca fiică a lui. Întreab-o pe Verin!

— Ce vrea să spună? I se adresă Baldwin surorii lui.

— *Atta* m-a chemat cu câteva zile înainte să moară, spuse Verin cu glas scăzut și cu un aer îndurerat. Cuvântul „*atta*” nu îmi suna cunoscut, dar era clar vorba de alint a unei fiice către tatăl ei. Își făcea griji că s-ar putea să-i ignori legământul de sânge. M-a pus să jur că eu îl voi recunoaște, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Legământul lui Philippe a fost personal, între mine și el. Nu trebuie să fie recunoscut. Nici de către voi, nici de către oricine altcineva.

Nu voiam ca amintirile mele legate de Philippe sau de momentul acela să fie stricate de Baldwin și Verin.

— Nimic nu e mai public decât adoptarea unei ființe cu sânge cald într-un clan de vampiri, îmi zise Verin. Apoi se uită la Matthew. Nu ți-ai făcut timp s-o înveți pe vrăjitoare obiceiurile vampirilor înainte de a te arunca în relația asta interzisă?

— Timpul era un lux pe care nu ni-l permiteam, am replicat eu în locul soțului meu.

Încă de la începutul legăturii mele cu Matthew, Ysabeau mă avertizase că aveam multe de învățat despre vampiri. După discuția aceasta, subiectul legămintelor pecetluite cu sânge urma să treacă în fruntea agendei mele de cercetări.

— Atunci dă-mi voie să-ți explic eu! Începu Verin, cu un glas mai tăios decât al oricărei

dăscălițe. Înainte ca melodia jurământului făcut de Philippe să se stingă, unul dintre copiii lui de sânge trebuie s-o recunoască. Dacă nu se întâmplă așa ceva, tu nu ești cu adevărat o de Clermont și nici un alt vampir nu e obligat să te respecte ca atare.

— Asta-i tot? Nu-mi pasă de respectul vampirilor. Mie îmi e îndeajuns să fiu soția lui Matthew.

Cu cât aflu mai multe despre ce însemna a deveni o de Clermont, cu atât îmi plăcea mai puțin.

— Dacă ar fi adevărat, atunci tatăl meu nu te-ar fi adoptat, observă Verin.

— O să facem un compromis, zise Baldwin. Cu siguranță Philippe ar fi mulțumit dacă, atunci când se vor naște copiii vrăjitoarei, numele lor vor fi trecute printre rudele mele în arborele genealogic al familiei de Clermont.

Vorbele lui păreau mărinimoase, dar eram sigură că aveau un scop întunecat.

— Copiii mei nu sunt rude cu tine!

Vocea lui Matthew răsună ca un tunet.

— Sunt, dacă Diana e o de Clermont așa cum pretinde, zise Baldwin zâmbind.

— Stai așa! Ce arbore genealogic?

Ceilalți o luaseră cu un pas înaintea mea. Trebuiau să mă lămurească.

— Congregația păstrează schițele genealogice ale tuturor familiilor de vampiri, explică Baldwin. Unii nu mai respectă tradiția. Neamul de Clermont, da. Genealogiile includ informații despre renașteri, morți, precum și numele perechilor și ale urmașilor lor.

Mi-am acoperit automat pântecul cu mâna. Voiam ca membrii Congregației să afle cât mai târziu cu putință despre copiii mei. Judecând după privirea precaută din ochii lui Matthew, și el era de aceeași părere.

— Poate că întoarcerea voastră în timp e suficientă pentru a răspunde întrebărilor despre jurământul pecetluit cu sânge, însă numai cea mai neagră dintre magii — sau dintre infidelități — poate explica sarcina asta, spuse Baldwin, savurând stânjeneala fratelui său. Copiii nu pot fi ai tăi, Matthew.

— Diana poartă copiii *mei*, zise Matthew, cu ochi periculos de întunecați.

— Imposibil, afirmă sec Baldwin.

— Și totuși adevărat, replică soțul meu.

— Dacă-i așa, vor fi cei mai detestați și mai vânați prunci pe care lumea i-a cunoscut vreodată. Toate ființele vor lătra după sângele lor. Și al vostru.

Am observat dispariția bruscă a lui Matthew de lângă mine și în aceeași clipă am auzit cum scaunul lui Baldwin se rupe. Când mișcarea încețoșată încetă, soțul meu stătea în spatele fratelui său, cu brațul încolăcit în jurul gâtului acestuia, apăsând un cuțit pe pielea de deasupra inimii lui Baldwin.

Verin privi uimită în jos, spre cizma ei, și nu găsi nimic acolo în afara unei teci goale. Trase o înjurătură.

— Oi fi tu capul familiei, Baldwin, dar să nu uiți niciodată că eu sunt asasinul ei! Mârâi Matthew.

— Asasin?

Am încercat să-mi ascund nedumerirea, căci o altă latură tainică a lui Matthew tocmai ieșise la lumină.

Om de știință. Vampir. Războinic. Spion. Prinț.

Asasin.

Matthew îmi spusese, în repetate rânduri, că e un ucigaș, dar întotdeauna considerasem asta o parte a vieții de vampir. Știam că omorâse în legitimă apărare, în luptă și pentru a supraviețui. Niciodată nu-mi dăduse prin gând că ar fi comis crime la porunca familiei lui.

— Știi, fără îndoială, nu? Mă întrebă Verin pe un ton ușor malițios, studiindu-mă îndeaproape cu privirea ei rece. Dacă Matthew n-ar fi fost atât de priceput, unul dintre noi l-ar fi răpus cu multă vreme în urmă.

— Cu toții avem câte un rol în familie, Verin. Glasul lui Matthew era plin de amărăciune. Ernst îl știe pe al tău? Cum începe în așternuturi moi și între coapsele unui bărbat?

Verin se mișcă fulgerător, îndoindu-și degetele ca niște gheare ucigașe și repezindu-se cu ele spre Matthew.

Vampirii erau iuți, dar magia era și mai iute.

Cu o pală de vânt vrăjitoresc, am împins-o într-un perete, ținând-o suficient de departe de soțul meu și de Baldwin pentru ca Matthew să stoarcă o promisiune de la fratele său, apoi să-i dea drumul.

— Îți mulțumesc, *ma lionne*.

Era obișnuita vorbă de alint pe care Matthew mi-o spunea atunci când făceam ceva curajos. Sau incredibil de prostesc. Îmi întinse cuțitul lui Verin.

— Ține aici.

Își ridică sora în picioare, în timp ce Gallowglass se apropie ca să stea lângă mine.

— Măi să fie! Murmură Verin când se văzu din nou în poziție verticală. Înțeleg de ce *atta* a fost atras de soția ta, dar n-aș fi crezut că ai destulă bărbăție pentru o asemenea femeie, Matthew.

— Lucrurile se mai schimbă, spuse scurt soțul meu.

— Așa se pare.

Verin mă măsură din priviri.

— Așadar, o să-ți ții promisiunea făcută bunicului? O întrebă Gallowglass.

— Mai vedem, răspunse ea cu prudență. Am la dispoziție câteva luni să mă decid.

— Timpul o să treacă, dar nimic n-o să se schimbe. Baldwin mă privi cu o scârbă aproape nedisimulată. Recunoașterea soției lui Matthew va avea consecințe catastrofale, Verin.

— Am respectat dorințele lui *atta* câtă vreme a trăit, spuse Verin. Nu le pot ignora acum, când el nu mai e în viață.

— Trebuie să ne consolăm cu faptul că membrii Congregației deja îi caută pe Matthew și pe soața lui, zise Baldwin. Cine știe? S-ar putea ca până în decembrie să fie morți amândoi.

După ce ne aruncă o ultimă privire disprețuitoare, ieși țațoș din încăpere. Verin se uită pe furiș la Gallowglass, ca și cum și-ar fi cerut scuze, apoi se luă după fratele ei.

— Deci. A mers bine, murmură Gallowglass. Ești în regulă, mătușică? Te-ai făcut un pic mai strălucitoare.

— Vântul vrăjitoresc mi-a dereglat vraja de deghizare.

Am încercat s-o strâng din nou în jurul meu.

— Dat fiind ce s-a întâmplat aici în dimineața asta, cred că ai face bine s-o păstrezi câtă vreme Baldwin e acasă, îmi sugeră Gallowglass.

— Baldwin nu trebuie să știe despre puterile Diane. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta în privința asta, Gallowglass. Și lui Fernando la fel.

Matthew nu preciză ce formă avea să ia această recunoștință.

— Sigur că da. Am vegheat-o pe mătușă toată viața ei, zise Gallowglass pe un ton neutru. Doar n-o să mă opresc acum.

Auzind vorbele acestea, părți din trecutul meu, pe care nu le înțelesesem niciodată, alunecară la locurile lor precum piesele dintr-un puzzle. În copilărie mă simțisem deseori urmărită de alte ființe, privirile lor mă împunseseră, mă furnicaseră și-mi înghețaseră pielea. Unul fusese Peter Knox, dușmanul tatălui meu și același vrăjitor care venise la Sept-Tours în căutarea mea și a lui Matthew doar pentru a o ucide pe Em. Era cu puțință ca un altul să fi fost bărbatul acesta uriaș ca un urs, pe care acum îl iubeam ca pe un frate, dar pe care nici nu-l întâlnisem înainte să călătorim înapoi în secolul al XVI-lea?

— Ai vegheat asupra mea?

Ochii mi se umeziseră și am clipit pentru a-mi alunga lacrimile.

— I-am promis bunicului că o să fii în siguranță. De dragul lui Matthew.

Ochii albaștri ai lui Gallowglass se împlânziră.

— Și bine am făcut. Erai o neastâmpărată în toată regula: te cățărai prin copaci, alergai după biciclete în plină stradă și intrai în pădure fără nici cea mai mică idee despre locul spre care te îndreptai. Cum s-or fi descurcat părinții tăi eu nu pricep.

— Tati știa?

Trebuia să întreb. Tatăl meu îl întâlnise pe uriașul scoțian în Londra elisabetană, când dăduse pe neașteptate peste mine și Matthew într-una dintre obișnuitele lui călătorii în timp. Chiar și în Massachusettsul modern, l-ar fi recunoscut pe Gallowglass dintr-o privire. Individul era inconfundabil.

— M-am străduit din răputeri să nu mă arăt.

— Nu asta te-am întrebat, Gallowglass.

Incepeam să mă pricep mai bine la a depista jumătățile de adevăr ale vampirilor.

— Tatăl meu a știut că vegheai asupra mea?

— Am avut grijă să fiu văzut de Stephen chiar înainte ca el și mama ta să plece spre Africa pentru ultima oară, mărturisi Gallowglass, cu o voce mai mult șoptită. M-am gândit că l-ar putea ajuta, în clipa cea din urmă, să știe că sunt pe aproape. Tu erai încă atât de mărunțică! Stephen trebuie să fi înnebunit de grijă gândindu-se cât avea să mai dureze până să-l întâlnești pe Matthew!

Fără știrea lui Matthew sau a mea, familiile Bishop și de Clermont se străduiseră ani de zile, secole chiar, să ne aducă în siguranță laolaltă: Philippe, Gallowglass, tatăl meu, Emily, mama mea.

— Iți mulțumesc, Gallowglass, zise Matthew cu glas răgușit.

Ca și mine, era surprins de dezvăluirile dimineții.

— Nu-i nevoie, unchiule. Am făcut-o cu bucurie.

Gallowglass își înghiți nodul din gât și plecă. În urma lui se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Dumnezeu!

Matthew își trecu degetele prin păr. Era obișnuitul lui semn că ajunsese la capătul răbdării.

— Ce ne facem? Am spus, încercând încă să-mi recapăt echilibrul după apariția bruscă a lui

Baldwin.

O tuse ușoară anunță o nouă prezență în cameră și îl împiedică pe Matthew să-mi răspundă.

— Imi pare rău că vă întrerup, milord.

Alain Le Merle, scutierul de odinioară al lui Philippe de Clermont, stătea în ușa bibliotecii. Ținea în mâini un cufăr străvechi, ce avea inițialele P.C. înscrise pe capac cu ținte de argint, și un mic registru legat în vatir verde. Părul lui cărunt și aerul blând erau la fel ca atunci când îl întâlnisem pentru prima dată, în 1590. Asemenea lui Matthew și Gallowglass, el era o stea fixă în universul meu de schimbări.

— Ce e, Alain? Întrebă soțul meu.

— Am treabă cu *madame* de Clermont, răspunse Alain.

— Treabă?

Matthew se încruntă.

— Poate să mai aștepte?

— Mă tem că nu, zise Alain pe un ton de scuză. Știu că e un moment dificil, milord, dar *sieur* Philippe ținea morțiș ca *madame* de Clermont să-și primească lucrurile cât mai curând cu putință.

Alain ne conduse înapoi sus, în turnul nostru. Ce am văzut pe biroul lui Matthew îmi alungă complet din minte evenimentele petrecute în ultima oră și mă lăsă cu răsuflarea tăiată.

Un mic caiet legat în piele maronie.

O mânecă brodată, rărită de vreme.

Bijuterii neprețuite: perle, diamante și safire.

Un cap de săgeată din aur, așezat pe un lanț lung.

O pereche de miniaturi, cu suprafața lucioasă curată ca în ziua în care fuseseră pictate.

Scrisori, legate cu o panglică roșie uzată.

O capcană din argint pentru prins șoareci, cu gravura eifină pătată.

Un instrument astronomic aurit, demn de un împărat.

O cutie de lemn, sculptată de un vrăjitor dintr-o ramură de scoruș.

Colecția de obiecte nu părea cine știe ce, dar avea o însemnătate uriașă, căci reprezenta ultimele opt luni din viețile noastre.

Am ridicat micul caiet cu o mână tremurătoare și l-am deschis. Matthew mi-l dăruise curând după ce sosiserăm la conacul lui din Woodstock. În toamna anului 1590, scoarțele din piele fuseseră noi, iar paginile, albe ca smântâna. Astăzi, pielea era pătată, iar hârtia, îngălbenită de vreme. În trecut ascunsesem caietelul pe un raft înalt din Old Lodge, însă un ex-libris din interior îmi spunea că acum era proprietatea unei biblioteci din Sevilla. Denumirea sub care era înregistrat, *Manuscrito Gonçalves 4890*, apărea trecută cu cerneală pe foaia albă de la început. Cineva (Gallowglass, fără îndoială) îndepărtase prima pagină, plină cândva de încercările mele timide de a-mi scrie numele. Petele de pe pagina lipsă răzbătuseră pe cea de dedesubt, însă lista pe care o întocmisem cu monedele elisabetane aflate în circulație în 1590 era încă lizibilă.

Am răsfoit restul caietului, amintindu-mi de remediul pentru dureri de cap pe care încercasem să-l stăpânesc în inutila mea strădanie de a părea o adevărată soție elisabetană. Întâmplările zilnice consemnate în jurnalul meu îmi treziră amintiri dulci-amare legate de

timpul petrecut împreună cu membrii Școlii Noptii. Dedicasem câteva pagini unei treceri în revistă a celor douăsprezece semne ale zodiacului, mai copiasem câteva rețete și mâzgălisem o listă cu lucruri de împachetat pentru călătoria noastră către castelul Sept-Tours din trecut. Am auzit clinchetul blând al trecutului care se ciocnea de prezent, apoi am zărit firele albastre și chihlimbarii, abia vizibile în colțurile șemineului.

— Cum ai făcut rost de ăsta? Am întrebat, concentrându-mă asupra prezentului.

— Stăpânul Gallowglass i l-a dat lui Dom Fernando cu multă vreme în urmă. În mai, când a sosit la Sept-Tours, Dom Fernando m-a rugat să vi-l înapoiez, îmi explică Alain.

— E un miracol că a supraviețuit ceva. Cum ai reușit să ții toate astea ascunse de mine atâția ani?

Matthew luă capcana din argint. Mă tachinase când îl tocmisem pe unul dintre cei mai scumpi ceasornicari ai Londrei să-mi creeze un mecanism care să prindă șobolanii ce hoinăreau prin podurile noastre din Blackfriars. *Monsieur* Vallin îl concepuse astfel încât să semene cu o pisică, cu urechile așezate pe barele transversale și un șoricel cocoșat pe nasul fioroasei feline. Matthew declanșă intenționat mecanismul, și dinții ascuțiți ai pisicii se înfipseră în carnea degetului său.

— Am făcut așa cum a trebuit, milord. Am așteptat. Am păstrat tăcerea. Nu ne-am pierdut nicicând încrederea că timpul ne-o va aduce înapoi pe *madame* de Clermont.

Un zâmbet trist flutură pe buzele lui Alain.

— Dacă *sieur* Philippe ar fi trăit să vadă ziua asta.

Gândul la Philippe îmi făcu inima s-o ia la goană. El trebuie să fi știut cât de urât aveau să reacționeze copiii lui la ideea de a mă avea drept soră. De ce mă pusese într-o situație imposibilă?

— Ești în regulă, Diana?

— Da, doar puțin copleșită.

Am luat portretele în care eu și Matthew apăream îmbrăcați în elegante haine elisabetane. Nicholas Hilliard le pictase la cererea contesei de Pembroke. Ea și contele de Northumberland ne dăruiseră micuțele noastre imagini ca daruri de nuntă. Cei doi fuseseră mai întâi prietenii lui Matthew, alături de alți membri al Școlii Noptii: Walter Raleigh, George Chapman, Thomas Harriot și Christopher Marlowe. Cu timpul, cei mai mulți dintre ei deveniseră și prietenii mei.

— *Madame* Ysabeau a descoperit miniaturile, explică Alain. Răsfoia zilnic ziarele în căutarea urmelor lăsate de dumneavoastră — anomalii care să iasă în evidență pe lângă celelalte evenimente cotidiene. Când a văzut picturile într-un anunț de licitație, l-a trimis pe stăpânul Marcus la Londra. Așa a cunoscut-o el pe *mademoiselle* Phoebe.

— Mâneca asta e de la rochia ta de mireasă.

Matthew atinse țesătura fragilă, urmărind cu degetele conturul unui corn, simbolul tradițional al abundenței.

— N-am să uit niciodată cum arătai coborând dealul spre sat, cu torțele arzând și copiii croind drum prin zăpadă.

Zâmbetul îi era plin de iubire, mulțumire și mândrie.

— După nuntă, mulți bărbați din sat s-au oferit s-o curteze pe *madame* de Clermont în caz că dumneavoastră v-ați fi săturat de ea.

Alain chicoti.

— Mulțumesc că mi-ai păstrat amintirile. M-am uitat în jos spre birou. De obicei sunt foarte tentată să cred că mi-am închipuit cumva toate astea, că noi n-am fost niciodată cu adevărat acolo, în 1590. Lucrurile de aici fac ca vremurile acelea să pară din nou reale.

— *Sieur Philippe* s-a gândit că s-ar putea să vă simțiți astfel. Din păcate, mai sunt două obiecte care vă solicită atenția, *madame* de Clermont.

Alain îmi întinse registrul. Un șnur strâns legat îl împiedica să se deschidă, iar un strop de ceară lipea nodul de copertă.

— Ce-i ăsta?

M-am încruntat și am luat registrul. Era mult mai subțire decât cele din biroul lui Matthew, care conțineau înscrisurile financiare ale Cavalerilor lui Lazăr.

— Conturile dumneavoastră, *madame*.

— Credeam că Hamish îmi ține socoteala banilor.

Imi lăsase mormane de documente, care toate așteptau semnătura mea.

— Domnul Osborne s-a ocupat de acordul dumneavoastră marital cu milord. Acestea sunt fondurile pe care le-ați primit de la *sieur Philippe*.

Atenția lui Alain rămase o clipă îndreptată spre fruntea mea, acolo unde Philippe își lăsase sângele pentru a mă declara fiica lui.

Curioasă, am rupt sigiliul și am dat la o parte coperta. Micul registru fusese dat periodic la legat, de fiecare dată când avusese nevoie de mai multe pagini. Primele înscrisuri erau făcute pe hârtie groasă din secolul al XVI-lea și datau din anul 1591. Unul dintre ele consemna depunerea zestrei pe care Philippe mi-o oferise când mă căsătorisem cu Matthew: 20.000 de țechini venețieni și 30.000 de taleri din argint. Fiecare investiție făcută din banii aceia, precum capitalizarea oricărei dobânzi plătite pentru sume ori casele și terenurile cumpărate din câștigurile dobândite, era înregistrată cu scrisul ordonat al lui Alain. Am răsfoit caietul până la ultimele pagini. Cel mai recent înscris, făcut pe hârtie de un alb strălucitor, data din patru iulie 2010, ziua în care ne întorseserăm la Sept-Tours. Mi-au ieșit ochii din cap când am văzut suma indicată în coloana aferentă deținerilor.

— Imi pare rău că nu e mai mult, zise în grabă Alain, confundându-mi reacția cu un gest de îngrijorare. V-am investit banii ca și pe ai mei, dar tranzacțiile mai profitabile, și deci mai riscante, ar fi avut nevoie de aprobarea lui *sieur Baldwin* și, desigur, el nu putea să afle despre existența dumneavoastră.

— E mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată că o să am, Alain.

Atunci când redactase acordul nostru marital, Matthew trecuse o cantitate substanțială de proprietăți pe numele meu, dar asta era o sumă uriașă. Philippe își dorise ca eu să am independență financiară, ca toate celelalte femei de Clermont. Și, după cum aflasem în dimineața aceea, mort sau viu, socrul meu obținea ceea ce voia. Am pus registrul deoparte.

— Mulțumesc.

— A fost plăcerea mea, spuse Alain și făcu o plecăciune.

Scoase ceva din buzunar.

— La sfârșit, *sieur Philippe* m-a instruit să vă dau asta.

Alain îmi întinse un plic făcut din hârtie ieftină și subțire. Pe partea din față era scris numele meu. Deși adezivul de proastă calitate se uscaseră de mult, plicul fusese sigilat cu un vârtej de ceară neagră și roșie. În el era fixată o veche monedă: semnul special al lui Philippe.

— *Sieur Philippe* a muncit la scrisoarea asta mai mult de un ceas. M-a pus să i-o citesc după ce a terminat-o, pentru a fi sigur că surprinde ceea ce voia să transmită.

— Când? Întrebă Matthew cu glas răgușit.

— În ziua în care a murit.

Alain avea un aer melancolic.

Scrisul tremurat aparținea cuiva prea bătrân sau prea infirm pentru a mai ține stiloul așa cum se cuvine. Era o vie amintire a suferințelor îndurate de Philippe. Mi-am trecut degetele peste numele meu. Când am ajuns la final, mi le-am plimbat peste suprafața plicului, trăgând de litere astfel încât să le deșir. Pe plic apăru mai întâi o pată neagră, apoi cerneala se transformă în imaginea unui chip de bărbat. Era încă frumos, deși răvășit de durere și slujit de o scobitură adâncă în locul unde cândva un ochi roșiatic scripise de inteligență și umor.

— Nu mi-ai spus că naziștii l-au orbit.

Știam că socrul meu fusese torturat, dar nu-mi închipuisem nici o clipă că aceia care îl capturaseră îi făcuseră atâta rău. Am cercetat și celelalte răni de pe fața lui Philippe. Din fericire, nu existau suficiente litere în numele meu pentru a crea un portret detaliat. Am atins ușor obrazul socrului meu, și imaginea se risipi, lăsând pe plic o pată de cerneală. Cu o fluturare din degete, pata se înălță într-o mică tornadă neagră. Când vârtejul se opri, literele căzură înapoi la locul lor.

— *Sieur Philippe* vorbea deseori cu dumneavoastră despre necazurile lui, *madame* de Clermont, continuă încet Alain, atunci când durerea era foarte mare.

— Vorbea cu ea? Repetă stupefiat Matthew.

— Aproape în fiecare zi, spuse Alain, dând din cap în semn de încuviințare. Mă ruga pe mine să alung pe toată lumea din partea aceea a castelului, de teamă să nu fie auzit de cineva. *Madame* de Clermont i-a adus alinare lui *sieur Philippe* atunci când nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Am răsucit plicul, urmărind cu degetele însemnele în relief de pe străvechea monedă din argint.

— Philippe aștepta ca monedele să-i fie înapoiate. Personal. Cum aș putea să fac eu asta dacă el e mort?

— Poate că răspunsul e înăuntru, sugeră Matthew.

Mi-am strecurat degetul pe sub pecetea plicului, eliberând moneda din grămăjoara de ceară. Am tras cu grijă fragila foaie de hârtie, care scoase un trosnet de rău augur când fu despăturită.

Mirosul vag de dafin, smochine și rozmarin al lui Philippe îmi gâdilă nasul.

Uitându-mă în jos, la hârtie, m-am simțit recunoscătoare pentru experiența pe care o căpătasem în descifrarea scriiturilor dificile. După o privire atentă, am început să citesc mesajul cu voce tare.

Diana,

Nu lăsa fantomele trecutului să fure bucuria din viitor.

Îți mulțumesc că m-ai ținut de mână.

Acum poți să-mi dai drumul.

Tatăl tău, în sânge și jurământ,

Philippe

P.S. Moneda epentru luntraș. Spune-i lui Matthew că o să te întâmpin cu bine pe tărâmul celălalt.

La ultimele câteva cuvinte mi s-a pus un nod în gât. Ele răsunară în camera tăcută.

— Așadar, Philippe se așteaptă să-i înapoiez moneda.

Avea să stea pe malul râului Styx¹³, așteptând să trec apa în luntrea lui Caron¹⁴. Poate că Emily era împreună cu el și cu părinții mei. Am închis ochii, sperând să alung imaginile dureroase.

— Ce-a vrut să spună cu „Îți mulțumesc că m-ai ținut de mână”? Întrebă Matthew.

— I-am promis că nu va rămâne singur în vremurile întunecate. Că îi voi fi alături. Ochii mi se umplură de lacrimi. Cum se poate să nu-mi amintesc că am făcut-o?

— Nu știu, dragostea mea. Dar cumva ai reușit să-ți ții promisiunea. Matthew se aplecă și mă sărută. Privi peste umărul meu. Iar Philippe s-a asigurat că are ultimul cuvânt, ca de obicei.

— Ce vrei să spui? L-am întrebat, ștergându-mi obrazii.

— A lăsat o dovadă scrisă că te-a vrut de bunăvoie și cu bucurie drept fiică.

Degetul lung al lui Matthew atinse pagina.

— De aceea *sieur* Philippe a vrut ca *madame* de Clermont să aibă lucrurile astea cât mai curând cu putință, recunosc Alain.

— Nu pricep, am zis, uitându-mă la soțul meu.

— Date fiind bijuteriile, zestrea ta și scrisoarea asta, ar fi imposibil ca oricare dintre copiii lui Philippe, sau chiar Congregația, să sugereze ca a fost cumva silit să facă un jurământ de sânge față de tine, explică Matthew.

— *Sieur* Philippe își cunoștea bine copiii. Deseori le prevedea viitorul cu ușurința unui vrăjitor, zise Alain, dând din cap. Vă las cu amintirile dumneavoastră.

— Mulțumesc, Alain.

Matthew așteaptă până când sunetul pașilor servitorului se stinse. Apoi se uită îngrijorat spre mine.

— Ești bine, *mon coeur*?

— Sigur că da, am murmurat, uitându-mă fix la birou.

Trecutul stătea înșiriat pe el, însă un viitor la fel de limpede mi-era inaccesibil.

— Mă duc sus să mă schimb. Nu durează mult, spuse Matthew și îmi dădu un sărut. Pe urmă putem coborî la micul dejun.

— Nu te grăbi! I-am răspuns, silindu-mă să afixez un zâmbet care se voia sincer.

După plecarea soțului meu, am întins mâna spre capul de săgeată din aur pe care Philippe mi-l dăduse să-l port la nunta mea. Greutatea lui era liniștitoare, iar metalul se încălzi repede sub atingerea mea. Mi-am petrecut lanțul pe după gât. Vârful săgeții mi se cuibări între sâni, având marginile prea moi și tocite pentru a-mi zdreli pielea.

Am simțit o zvârcolire în buzunarul blugilor și am scos de acolo un ghem de panglici din mătase. Sforile mele de țesătoare se întorseseră cu mine din trecut și, spre deosebire de mâneca rochiei de mireasă ori de mătasea uzată cu care erau legate scrisorile, erau noi și lucitoare. Se împletiră, dansară în jurul încheieturilor mele și una pe lângă cealaltă, precum o mână de șerpi viu colorați, amestecându-se pentru o clipă în noi nuanțe, apoi se despărțiră în formele și culorile lor inițiale. Urcară unduind pe brațele mele și își croiră drum prin părul meu, ca și cum ar fi căutat ceva. Le-am desprins și am pus mătasea deoparte.

Eram considerată o țesătoare. Însă aveam să înțeleg vreodată încâlțita pânză de păianjen pe care Philippe de Clermont o țesuse când mă transformase în fiica lui prin jurământ pecetluit cu sânge?

CAPITOLUL 4

— Aveai de gând să-mi spui vreodată că ai fost asasinul familiei de Clermont? Am întrebat, întinzând mâna spre sucul de grepfrut.

Matthew mă privi în tăcere din cealaltă parte a mesei de bucătărie, pe care Marthe îmi pusese micul dejun. Îi strecurase înăuntru pe Hector și Fallon, iar acum aceștia urmăreau discuția noastră — și meniul meu — cu mult interes.

— Și despre relația lui Fernando cu fratele tău Hugh? Am întrebat. Am fost crescută de două femei. Nu pot să cred că mi-ai fi ascuns informația asta fiindcă te temeai de părerea mea.

Hector și Fallon se uitară la Matthew în așteptarea unui răspuns. Când văzură că nu se arată nici unul, își întoarseră din nou ochii spre mine.

— Verin pare de treabă, am spus eu, încercând în mod intenționat să-l provoc.

— De treabă?

Matthew ridică din sprâncene spre mine.

— Mă rog, cu excepția faptului că era înarmată cu un cuțit, am recunoscut cu blândețe, mulțumită că strategia mea funcționase.

— Cuțite, mă corectă soțul meu. Avea unul în cizmă, unul la brâu și unul în sutien.

— A fost vreodată cercetașă?

Era rândul meu să ridic din sprâncene.

Înainte ca Matthew să-mi poată răspunde, Gallowglass trecu glonț prin bucătărie, într-o dâră de albastru și negru, urmat de Fernando. Matthew sări în picioare. Câinii se ridicară și ei pentru a-l urma, dar el arătă cu degetul spre podea, iar animalele se așezară imediat la loc.

— Termină-ți micul dejun, apoi du-te în turn! Îmi porunci Matthew chiar înainte să dispară. Ia câinii cu tine! Și nu coborî înainte să vin eu să te iau!

— Ce se întâmplă? Am întrebat-o pe Marthe, clipind cu ochii la încăperea rămasă brusc goală.

— E Baldwin acasă, replică ea, ca și cum ăsta ar fi fost un răspuns suficient.

— Marcus! Am spus, amintindu-mi că Baldwin se întorsese pentru a se întâlni cu fiul lui Matthew. Și eu, și câinii am sărit în sus. Unde e?

— În biroul lui Philippe. Marthe se încruntă. Dar nu cred că Matthew ar fi de acord să te duci acolo. S-ar putea să se lase cu vărsare de sânge.

— Nimic nou pentru mine.

Mă uitam peste umăr în timp ce rosteam cuvintele și, drept urmare, m-am izbit în plin de Verin. Era însoțită de un distins domn mai în vârstă, cu trup uscățiv și ochi blânzi. Am încercat să-i ocolesc.

— Mă scuzați!

— Tu unde crezi că te duci? Întrebă Verin, blocându-mi drumul.

— În biroul lui Philippe.

— Matthew ți-a spus să mergi în turn. Miji ochii. El e perechea ta, iar tu ar trebui să i te supui ca o adevărată nevastă de vampir.

Accentul ei era ușor germanic, nu chiar german, austriac sau elvețian, ci împrumutând câte ceva de la toate trei.

— Ce păcat pentru voi toți că sunt vrăjitoare!

I-am întins mâna domnului, care ne urmărea dialogul cu un amuzament vag disimulat.

— Diana Bishop.

— Ernst Neumann. Sunt soțul lui Verin.

Accentul lui Ernst îl plasa clar în regiunea orașului Berlin.

— De ce n-o lași pe Diana să se ducă după el, *Schatz*? Așa ai să poți merge după ea. Știu cât de mult îți displace să ratezi o ceartă bună. Eu o să-i aștept pe ceilalți în salon.

— Bună idee, iubire! Nu prea pot să dea vina pe mine dacă vrăjitoarea scapă din bucătărie.

Verin îl privi cu o admirație fățișă și îi dădu un sărut lung. Deși părea îndeajuns de tânără pentru a-i fi nepoată, era limpede că ea și Ernst se iubeau profund.

— Mai am și idei bune din când în când, zise el, cu un licăr în ochi. Acum, înainte ca Diana să fugă și tu să te iei după ea, spune-mi: să iau cu mine un cuțit ori o armă în caz că vreunul dintre frații tăi face scandal?

Verin stătu pe gânduri.

— Cred că satârul lui Marthe ar trebui să ajungă. A fost suficient pentru a-l potoli pe Gerbert, iar pielea lui e mult mai groasă decât a lui Baldwin. Sau a lui Matthew.

— L-ai atacat pe Gerbert cu un satâr?

Îmi plăcea din ce în ce mai mult de Ernst.

— Ar fi o exagerare, zise el, îmbujorându-se ușor de rușine.

— Mă tem că Phoebe încearcă metoda diplomației, ne întrerupse Verin, răsucindu-mă cu fața către camera încăierării. Asta nu funcționează niciodată cu Baldwin. Trebuie să mergem.

— Dacă Ernst ia cu el un cuțit, eu iau cu mine câinii.

Am pocnit din degete înspre Hector și Fallon, apoi am pornit în pas grăbit, urmată de cei doi câini care lătrau și dădeau din cozi de parcă am fi jucat cine știe ce joc grozav.

Când am ajuns, palierul de la etajul al doilea, cel ce ducea către apartamentele familiei, era plin de privitori îngrijorați: Nathaniel, Sophie cu ochii mari, ținând-o în brațe pe Margaret, Hamish, îmbrăcat într-un splendid halat de baie din mătase imprimată și cu doar o jumătate de față bărbierită, și Sarah, care părea să fi fost trezită de război. Ysabeau avea un aer plictisit, de parcă lucruri de felul ăsta se întâmplau tot timpul.

— Toată lumea în salon! Am zis, trăgând-o pe Sarah în direcția scării. Ernst o să vină și el.

— Nu știu ce l-a stârnit pe Marcus, interveni Hamish, ștergându-și cu un prosop spuma de bărbierit de pe bărbie. L-a chemat Baldwin, și inițial totul a părut în regulă. Apoi au început să țipe.

Sălița pe care Philippe o folosea pentru a se ocupa de treburile sale era plină de vampiri enervați. Matthew, Fernando și Gallowglass se îmbrânceau pentru a prinde locul cel mai bun. Baldwin ședea pe un fotoliu Windsor pe care îl înclinase spre spate, ca să-și poată încrucișa picioarele pe birou. Marcus stătea sprijinit de cealaltă parte a mesei, roșu la față. Perechea lui (căci tânăra minionă aflată în apropiere era Phoebe Taylor, pe care mi-o aminteam din ziua în care ne întorseserăm) încerca să arbitreze disputa dintre capul familiei de Clermont și Marele Maestru al Cavalerilor lui Lazăr.

— Gospodăria asta ciudată, plină de vrăjitoare și demoni, pe care ai adunat-o aici trebuie

împrăștiată numaidecât, zise Baldwin, încercând fără succes să-și țină furia în frâu.

Fotoliul i se prăbuși la podea cu o bufnitură.

— Sept-Tours aparține Cavalerilor lui Lazăr! Eu sunt Marele Maestru, nu tu. Eu stabilesc ce se întâmplă aici! Îi strigă la rândul lui Marcus.

— Lasă, Marcus!

Matthew își apucă fiul de cot.

— Dacă nu faci exact ce-ți spun eu, n-o să mai *existe* nici un fel de Cavaleri ai lui Lazăr!

Baldwin se ridică în picioare, astfel încât cei doi vampiri ajunseră nas în nas.

— încetează să mă mai ameninți, Baldwin! Spuse Marcus. Nu ești tatăl și nici stăpânul meu.

— Nu, dar sunt capul acestei familii! Pumnul lui Baldwin izbi masa din lemn cu un trosnet răsunător. Ai să mă ascuți, Marcus, altfel ai să suporti consecințele nesupunerii tale.

— De ce nu puteți voi doi să stați jos și să discutați cumpătat despre toate astea? Intervenii Phoebe, făcând un efort destul de curajos de a-i despărți.

Baldwin mârâi la ea în semn de avertisment, iar Marcus se repezi la gâtul lui.

Matthew o înhăță pe Phoebe și o trase din drum. Fata tremura, deși mai mult de furie decât de frică. Fernando îl răsuci pe Marcus și îi prinse mâinile pe lângă corp. Gallowglass își încleștă mâna pe umărul lui Baldwin.

— Nu-l provoca! Zise Fernando cu glas tăios, căci Marcus încerca să se smulgă din strânsoarea lui. Decât dacă ești pregătit să pleci din casa asta și să nu te mai întorci niciodată.

După câteva secunde lungi, Marcus dădu din cap în semn de încuviințare. Fernando îi dădu drumul, dar rămase pe lângă el.

— Amenințările astea sunt absurde, zise Marcus pe un ton ceva mai măsurat. Cavalerii lui Lazăr și Congregația lucrează mână în mână de ani de zile. Noi le supraveghem operațiunile financiare, ca să nu mai spunem că-i ajutăm să facă ordine printre vampiri. Cu siguranță.

— Cu siguranță Congregația n-ar risca represalii din partea familiei de Clermont, asta vrei să spui? N-ar viola statutul de refugiu ce a fost acordat întotdeauna castelului Sept-Tours? Baldwin scutură din cap. Deja au făcut-o, Marcus. De data asta, Congregația nu se joacă. De ani întregi caută un motiv pentru a desființa Cavalerii lui Lazăr.

— Și fac acum fiindcă l-am acuzat oficial pe Knox de moartea lui Emily? Întrebă Marcus.

— Numai parțial. Congregația n-a putut înghiți insistența ta de a nu ține seama de legământ.

Baldwin îi întinse lui Marcus un sul de pergament. Trei sigilii de ceară atârnavă în partea de jos, legănându-se ușor.

— Ți-am luat în considerare cererea. Din nou. A fost refuzată. Din nou.

Aceste două cuvinte, „am luat“, îmi dezlegară un vechi mister. De vreme ce legământul fusese semnat, iar Congregația luase ființă în secolul al XII-lea, întotdeauna existase un de Clermont printre cei trei vampiri de la masa tratativelor. Până acum nu știusem care era identitatea lui actuală: Baldwin.

— E deja rău că un vampir s-a amestecat într-o dispută dintre doi vrăjitori, continuă el. A fost o prostie să ceri compensații pentru moartea lui Emily Mather. Dar să continui să contești legământul a fost dovada unei naivități de neiertat.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Matthew.

O trecu pe Phoebe în grija mea, deși expresia de pe chipul lui sugera că nu era prea încântat

să mă vadă.

— În aprilie, Marcus și ceilalți participanți la mica lui rebeliune au cerut încetarea legământului. Marcus a declarat că familia Bishop se află sub directa ocrotire a Cavalerilor lui Lazăr, invocând astfel frăția.

Matthew se uită cu asprime la Marcus. Nu știam dacă să-l sărut pe fiul soțului meu pentru eforturile lui de a-mi proteja familia sau să-l muștraluiesc pentru optimismul său.

— În mai. Mă rog, știi ce s-a întâmplat în mai, spuse Baldwin. Marcus a caracterizat moartea lui Emily drept un act de ostilitate din partea membrilor Congregației, menit să stârnească un conflict deschis între ființele supranaturale. A crezut că membrii Congregației voiau poate să ia din nou în discuție cererea lui anterioară de a renunța la legământ în schimbul unui armistițiu cu Cavalerii lui Lazăr.

— A fost o cerere într-un totu rezonabilă.

Marcus desfăcu documentul și parcurse rândurile scrise.

— Rezonabilă sau nu, măsura a căzut: două voturi pentru și șapte împotriva, anunță Baldwin. Să nu permiți niciodată organizarea unui vot al cărui rezultat nu-l poți anticipa, Marcus! Ar fi trebuit să descoperi până acum acest neplăcut adevăr despre democrație.

— E imposibil! Asta înseamnă că numai tu și mama lui Nathaniel ați votat în favoarea propunerii mele, zise Marcus nedumerit.

Agatha Wilson, mama prietenului lui Marcus, era unul dintre cei trei demoni membri ai Congregației.

— Un alt demon s-a aliat cu Agatha, zise Baldwin cu răceală.

— Tu ai votat împotriva?

Era clar că Marcus contase pe sprijinul familiei sale. După sumarele mele relații cu Baldwin, i-aș fi putut spune că își făcea speranțe neîntemeiate.

— Dă-mi să văd! Zise Matthew, smulgând pergamentul dintre degetele lui Marcus.

Din expresia de pe chipul lui era limpede că pretindea ca fratele său să-și explice faptele.

— N-am avut de ales, îi spuse Baldwin. Tu știi cât de mult rău a făcut fiul tău? De acum înainte se va șușoti despre cum un tânăr parvenit, dintr-o ramură inferioară a familiei de Clermont, a încercat să pornească o insurecție împotriva unei tradiții de o mie de ani.

— Inferioară?

Eram consternată de insulta adusă lui Ysabeau. Soacra mea însă nu părea deloc surprinsă. În cel mai bun caz părea și mai plictisită, studiindu-și unghiile lungi, perfect îngrijite.

— Mergi prea departe, Baldwin, mârâi Gallowglass. Tu nu erai aici. Nemernicii ăia din Congregație care au venit în mai și au omorât-o pe Emily...

— Gerbert și Knox nu sunt nemernici! Zise Baldwin, ridicând din nou glasul. Apartin unei majorități de două treimi.

— Nu-mi pasă! Să le spui vrăjitoarelor, vampirilor și demonilor să trăiască în grupuri separate nu mai are nici un sens, presupunând că a avut vreodată, insistă Marcus, cu chipul rece ca piatra. Abandonarea legământului e măsura corectă.

— De când contează corectitudinea?

Baldwin părea obosit.

— Scrie aici că Peter Knox a fost blamat, zise Matthew, ridicând ochii din document.

— Mai mult decât atât, Knox a fost silit să-și dea demisia. Gerbert și Satu au argumentat că a

fost provocat să ia măsuri împotriva lui Emily, dar Congregația n-a putut nega că el a jucat un rol în moartea vrăjitoarei.

Baldwin își ocupă iar scaunul din spatele biroului tatălui său. Deși era un bărbat voinic, nu părea să aibă statura necesară pentru a umple locul lui Philippe.

— Așadar, Knox mi-a ucis mătușa.

Furia și puterea mea creșteau.

— A pretins că nu făcea decât s-o chestioneze în legătură cu locul în care se aflau Matthew și manuscrisul din Biblioteca Bodleiană, cel care seamănă foarte mult cu textul sacru pe care noi, vampirii, îl numim *Cartea vieții*, spuse Baldwin. Knox zicea că Emily a devenit agitată când el a descoperit că fiica soților Wilson e vrăjitoare, deși are doi părinți demoni. A dat vina pe stres pentru atacul ei de cord.

— Emily era sănătoasă tun! Am replicat eu.

— Și ce preț va plăti Knox pentru uciderea cuiva din familia perechii mele? Întrebă Matthew calm, punându-și mâna pe umărul meu.

— Lui Knox i s-a luat locul și i s-a interzis să mai slujească vreodată Congregația, răspunse Baldwin. Cel puțin în privința asta, Marcus a obținut ce-a vrut, deși nu știu dacă până la urmă nu vom ajunge să regretăm.

El și Matthew se mai uitară o dată lung unul la celălalt. Îmi scăpa ceva esențial.

— Cine o să-l înlocuiască? Întrebă Matthew.

— E prea curând ca să putem spune. Vrăjitoarele insistă asupra unui înlocuitor scoțian, pe motiv că Knox nu și-a încheiat mandatul. Janet Gowdie e evident prea bătrână pentru a fi din nou membră, așa că eu aș paria pe familia mcniven — Kate, poate. Sau eventual pe Jenny Horne, replică Baldwin.

— Scoțienii dau naștere unor vrăjitoare puternice, zise cu un aer întunecat Gallowglass, iar familiile Gowdie, Horne și mcniven sunt cele mai respectate din nord.

— S-ar putea ca ele să nu mai fie așa de ușor de manevrat precum Knox. Și un lucru e clar: vrăjitoarele sunt hotărâte să pună mâna pe *Cartea vieții*, spuse Baldwin.

— Și-au dorit-o întotdeauna, spuse Matthew.

— Nu atât de mult. Knox a găsit o scrisoare la Praga. După spusele lui, în ea se află dovada că tu ori deții, ori ai deținut cândva cartea originilor. Sau întâiul grimoar al vrăjitoarelor, dacă preferi versiunea lui, explică Baldwin. Eu le-am spus membrilor Congregației că acestea nu sunt decât închipuirile unui vrăjitor avid de putere, dar nu m-au crezut. Au ordonat o anchetă amănunțită.

Existau multe legende legate de conținutul străvechiului volum ascuns în Biblioteca Bodleiană din Oxford sub numele de *Manuscrisul Ashmole 782*. Vrăjitoarele credeau că în el se aflau primele vrăji formulate vreodată, vampirii, că spunea povestea felului în care fusese creată stirpea lor. Și demonii credeau că volumul păstra secretele neamului lor. Eu o avusesem în mâini pentru prea puțină vreme ca să pot spune care dintre variante era adevărată — asta *dacă* era vreuna adevărată. Însă eu, Matthew și Gallowglass știam că, orice ar fi conținut *Cartea vieții*, textul ei pălea în comparație cu informațiile genetice ferecate între scoarțele ei. Căci manuscrisul fusese făurit din rămășițele unor ființe cândva vii: pergamentul era făcut din pieile lor, cernelurile conțineau sângele lor, paginile erau ținute laolaltă de fire de păr, iar lipiciul folosit pentru legare fusese extras din oasele lor.

— Knox spune că această *Carte a vieții* a fost deteriorată de către un demon pe nume Edward Kelley, care a rupt trei pagini din ea în Praga secolului al XVI-lea. Și pretinde că tu știi unde se află cele trei pagini, Matthew. Baldwin îl privi cu o curiozitate fățișă. E adevărat?

— Nu, răspunse Matthew cu sinceritate, uitându-se în ochii fratelui său.

Asemenea multora dintre răspunsurile soțului meu, și acesta era doar un adevăr parțial. Nu știa unde se aflau două dintre paginile lip să ale *Cărții vieții*. Dar una stătea ascunsă în siguranță într-un sertar încuiat din biroul său.

— Slavă Domnului! Zise Baldwin, mulțumit de răspuns. Am jurat pe sufletul lui Philippe că o asemenea acuzație nu poate fi adevărată.

Gallowglass se uită inexpresiv la Fernando. Matthew privi pe fereastră. Ysabeau, care mirosea minciunile cu ușurința unei vrăjitoare, miji ochii spre mine.

— Și Congregația te-a crezut pe cuvânt? Întrebă soțul meu.

— Nu în totalitate, spuse Baldwin fără tragere de inimă.

— Ce alte asigurări le-ai mai dat, șerpișorul? Întrebă leneș Ysabeau. Sâsâi tu foarte drăguț, Baldwin, dar nu se poate să nu pregătești o înțepătură.

— Am promis Congregației că Marcus și Cavalerii lui Lazăr vor continua să respecte legământul. Baldwin făcu o pauză. A ales o delegație imparțială, o vrăjitoare și un vampir, pe care i-au însărcinat cu inspectarea castelului Sept-Tours de la un capăt la altul. Ei se vor asigura că între zidurile lui nu există vrăjitoare ori demoni, ori vreun petic de hârtie din *Cartea vieții*. Gerbert și Satu Jarvinen vor sosi aici într-o săptămână.

Tăcerea era asurzitoare.

— De unde era să știu că Matthew și Diana vor fi aici? Spuse Baldwin. Dar nu contează. Delegația Congregației nu va găsi nici măcar o singură neregulă în timpul vizitei. Asta înseamnă că și Diana trebuie să plece.

— Ce altceva? Ceru să afle Matthew.

— Faptul că ne abandonăm prietenii și rudele nu e de ajuns? Întrebă Marcus.

Phoebe îi cuprinse talia cu brațul, într-un gest de alinare.

— Unchiul tău dă mai întâi veștile bune, Marcus, îi explică Fernando. Iar dacă perspectiva unei vizite din partea lui Gerbert e vestea cea bună, atunci cea proastă trebuie să fie foarte proastă.

— Congregația vrea o garanție. Matthew trase o înjurătură. Ceva care să-i facă pe membrii familiei de Clermont și pe Cavalerii lui Lazăr să se comporte cât mai frumos.

— Nu ceva. Pe cineva, zise sec Baldwin.

— Pe cine? Am întrebat.

— Pe mine, bineînțeles, răspunse Ysabeau, fără să pară îngrijorată.

— În nici un caz!

Matthew se uită îngrozit la fratele său.

— Mă tem că da. Le-am oferit-o mai întâi pe Verin, dar au refuzat, zise Baldwin.

Verin dădu impresia că se simte ușor jignită.

— Membrii Congregației or fi ei înguști la minte, dar proști nu sunt, murmură Ysabeau. Nimeni n-o poate ține ostatică pe Verin mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Vrăjitoarele au spus că trebuie să fie cineva care să-l poată sili pe Matthew să iasă din ascunzătoare. Verin n-a fost considerată un stimul suficient, explică Baldwin.

— Ultima oară când am fost reținută împotriva voinței mele, tu ai jucat rolul de temnicer, Baldwin, zise Ysabeau cu glas siropos. Vei face din nou onorurile?

— De data asta nu, răspunse vampirul. Knox și Jarvinen au vrut să fii ținută în Veneția, unde Congregația putea sta cu ochii pe tine, dar am refuzat.

— De ce Veneția?

Știam că de acolo venea Baldwin, dar nu-mi puteam închipui de ce Congregația ar fi preferat-o oricărei alte localități.

— Veneția e sediul central al Congregației încă din secolul al XV-lea, când am fost siliți să părăsim Constantinopolul, mă lămuri iute Matthew. Nimic nu se petrece în oraș fără știrea ei. Iar în Veneția locuiesc o droaie de ființe ce au relații îndelungate cu consiliul. Printre ele, și neamul lui Domenico.

— O respingătoare adunare de ingrați și sicofanți, murmură Ysabeau, străbătută de un fior. Mă bucur că nu merg acolo. Chiar și fără clanul lui Domenico, Veneția e insuportabilă în perioada asta a anului. Mult prea mulți turiști! Iar țânțarii sunt imposibili!

Gândul la efectul pe care sângele de vampir l-ar fi putut avea asupra populației de țânțari era profund tulburător.

— Nu confortul tău a fost prima grijă a Congregației, Ysabeau.

Baldwin îi aruncă o privire amenințătoare.

— Atunci unde? Întrebă ea.

— După ce inițial și-a exprimat reținerea, dată fiind vechea lui prietenie cu familia, Gerbert a acceptat cu generozitate să te țină la el acasă. Congregația nu prea a putut să-l refuze, răspunse Baldwin. N-o să fie o problemă, nu-i așa?

Ysabeau ridică din umeri într-un inexpresiv gest galic.

— Nu pentru mine.

— în Gerbert nu se poate avea încredere! Matthew își repezi fratele cu aproape tot atâta mânie ca și Marcus. Dumnezeuule, Baldwin! A stat pe margine și s-a uitat cum Knox își face vrăjile asupra lui Emily!

— Sper că Gerbert a reușit să-și păstreze măcelarul, zise visătoare Ysabeau, ca și cum fiul ei nici n-ar fi deschis gura. Desigur, Marthe va trebui să vină cu mine. Ai să te ocupi tu de asta, Baldwin.

— Nu mergi! Spuse Matthew. Mai bine mă predau eu.

Până să apuc să protestez, Ysabeau se grăbi să vorbească:

— Nu, fiule. Eu și Gerbert am mai făcut asta, după cum știi. O să mă întorc cât ai clipi. Câteva luni, cel mult.

— De ce e nevoie de așa ceva? Întrebă Marcus. După ce Congregația va inspecta Sept-Tours și nu va găsi nimic supărător, ar trebui să ne lase în pace.

— Congregația trebuie să aibă un ostatic pentru a demonstra că e mai puternică decât familia de Clermont, explică Phoebe, demonstrând o excelentă înțelegere a situației.

— Dar, *grand-mere*, începu Marcus, părând cuprins de spaimă, eu ar trebui să fiu ostatic, nu tu. E vina mea.

— Oi fi eu bunica ta, dar nu sunt atât de bătrână și de fragilă pe cât mă crezi, spuse Ysabeau cu o urmă de răceală. Sângele meu, deși poate inferior, nu s-a subțiat încă.

— Cu siguranță există o altă cale, am obiectat.

— Nu, Diana, îmi răspunse Ysabeau. În familia asta, fiecare își are rolul său. Baldwin ne terorizează. Marcus conduce frăția. Matthew se ocupă de tine, iar tu ai grijă de nepoții mei. Cât despre mine, descopăr că mă însuflețește perspectiva de a mai fi ținută o dată ostatică.

Zâmbetul neîmblânzit al soacrei mele mă făcu să o cred.

I-am ajutat pe Baldwin și pe Marcus să se relaxeze cât de cât, apoi eu și Matthew ne-am întors în camerele noastre din cealaltă parte a castelului. De îndată ce am intrat pe ușă, soțul meu porni combina muzicală, umplând încăperea cu complicatele tonalități ale lui Bach. Muzica îi împiedica pe ceilalți vampiri din castel să ne audă discuțiile, așa că Matthew puneă de fiecare dată o melodie drept fundal sonor.

— E bine că știm mai multe despre *Ashmole 782* decât Knox, am spus eu încet. După ce voi lua cartea din Biblioteca Bodleiană, Congregația va trebui să înceteze cu ultimatumurile din Veneția și va fi nevoită să înceapă să discute direct cu noi. Atunci îl vom putea trage la răspundere pe Knox pentru moartea lui Emily.

Matthew mă cercetă în tăcere vreme de câteva clipe, apoi își turnă niște vin și îl bău dintr-o singură înghițitură. Mie îmi oferă un pahar cu apă, pe care l-am refuzat scuturând din cap. Singurul lucru după care tânjeam la ora aceea era ceaiul. Marcus mă îndemnase totuși să evit cafeina în timpul sarcinii, iar amestecurile de plante medicinale erau un înlocuitor prea slab.

— Ce știi despre genealogiile vampirilor pe care le are Congregația?

M -am așezat pe canapea.

— Nu prea multe, răspunse Matthew, turnându-și încă un pahar de vin.

M-am încruntat. Un vampir n-avea nici o șansă să se îmbete consumând vin dintr-o sticlă (singurul mod în care putea simți influența alcoolului era să consume sânge de la o sursă aflată în stare de ebrietate), dar soțul meu nu obișnuia să bea atât de mult.

— Congregația păstrează și genealogii ale vrăjitoarelor și demonilor? Am întrebat, sperând să-i distrag atenția.

— Nu știu. Problemele vrăjitoarelor și demonilor nu m-au preocupat niciodată.

Matthew traversă camera și se opri în fața șemineului.

— Ei bine, nu contează, am spus eu, pusă pe treabă. Prioritatea noastră numărul unu trebuie să fie *Ashmole 782*. Va trebui să mă duc la Oxford cât mai curând cu putință.

— Și apoi ce să faci, *ma lionne*?

— Să găsesc o cale de a chema din nou manuscrisul.

M-am gândit preț de o clipă la condițiile pe care tatăl meu le țesuse în vraja ce lega volumul de bibliotecă.

— Tata a vrut să fie sigur că această *Carte a vieții* va veni la mine dacă voi avea nevoie de ea. Situația noastră actuală cu siguranță îndeplinește criteriile de calificare.

— Așadar, siguranța manuscrisului *Ashmole 782* e principala ta grijă, spuse Matthew cu o blândețe rău prevestitoare.

— Bineînțeles! Ea și găsierea paginilor lipsă, i-am răspuns. Fără ele, *Cartea vieții* nu-și va dezvălui niciodată secretele.

Atunci când înlăturase trei dintre foi în Praga secolului al XVI-lea, demonul alchimist Edward Kelley deteriorase vraja care fusese folosită la făurirea cărții. Pentru a se proteja, textul se îngropase în pergament, creând un palimpsest magic, iar acum cuvintele se fugăreau unele pe altele printre pagini, ca și cum ar fi căutat literele lipsă. Era imposibil de citit ceea ce mai

rămăsese.

— Eu o să recuperez cartea, iar tu ai putea să-ți dai seama ce ființe sunt legate în ea, să le datezi chiar, analizând informațiile genetice în laboratorul tău, am continuat eu.

Cercetările științifice ale lui Matthew se concentrau asupra unor probleme legate de originea speciilor și de extincție.

— O să găsec cele două pagini lipsă și pe urmă.

Matthew se întoarse. Chipul lui era o mască de calm.

— Vrei să spui când *noi doi* o să recuperăm *Ashmole 782* și o să găsim celelalte pagini.

— Matthew, fii rezonabil! Nimic nu i-ar enerva mai tare pe cei din Congregație decât vestea că am fost văzuți împreună în Biblioteca Bodleiană.

Glasul îi deveni și mai blând, iar chipul, și mai liniștit.

— Ai peste trei luni de sarcină, Diana. Membrii Congregației deja mi-au invadat căminul și ți-au ucis mătușa. Peter Knox e disperat să pună mâna pe *Ashmole 782* și știe că tu ai puterea să-l obții. Nu știi cum, dar a aflat și despre paginile care lipesc. N-ai să mergi la Biblioteca Bodleiană — sau oriunde altundeva — fără mine.

— Trebuie să reîntregesc *Cartea vieții*! Am spus, ridicând tonul.

— Atunci asta o să facem. Dar, în momentul de față, *Ashmole 782* se află în siguranță în bibliotecă. Lasă-l acolo și așteaptă să se mai domolească povestea asta cu Congregația!

Matthew se baza, poate prea mult, pe ideea că eu eram singura vrăjitoare care putea dezlega vraja pe care tatăl meu o aruncase asupra cărții.

— Cât o să dureze?

— Poate până după nașterea copiilor, zise soțul meu.

— S-ar putea să mai treacă încă șase luni până atunci! Am spus, înfrânându-mi furia. Deci ar trebui să aștept și să clocesc. Iar planul tău e să stai cu mâinile în sân și să urmărești calendarul împreună cu mine?

— Eu o să fac orice îmi poruncește Baldwin, zise Matthew, bând ultima gură de vin.

— Nu pot să cred că vorbești serios! Am exclamat. De ce suporti absurditățile lui autocratice?

— Pentru că un cap de familie puternic împiedică haosul, vărsarea de sânge fără rost și alte lucruri chiar mai rele, explică Matthew. Uiți că eu am renăscut în vremuri foarte diferite, Diana, când era de așteptat ca majoritatea ființelor să se supună altcuiva fără să crâcnească: stăpânului, preotului, tatălui, soțului. Mie n-o să-mi vină atât de greu să îndeplinesc ordinele lui Baldwin pe cât o să-ți vină ție.

— Mie? Eu nu sunt vampir, am ripostat. Nu trebuie să ascult de el.

— Trebuie, dacă ești o de Clermont. Matthew mă apucă de coate. Congregația și tradiția vampirilor ne-au lăsat foarte puține opțiuni. Până la mijlocul lunii decembrie vei fi membru în toată regula al familiei lui Baldwin. O cunosc pe Verin și știu că nu și-ar încălca niciodată o promisiune făcută lui Philippe.

— Nu am nevoie de ajutorul lui Baldwin, am spus. Sunt țesătoare și am propriile mele puteri.

— Baldwin nu trebuie să știe asta, zise Matthew, ținându-mă mai strâns. Nu încă. Și nimeni nu vă poate oferi ție ori copiilor noștri siguranța pe care v-o pot da Baldwin și restul neamului de Clermont.

— Tu ești un de Clermont, am spus, împungându-l cu degetul în piept. Philippe a fost foarte

clar în privința asta.

— Nu sunt, în ochii altor vampiri. Matthew îmi luă mâna într-a lui. S-ar putea să fiu rudă cu Philippe de Clermont, dar nu sunt sânge din sângele lui. Tu ești. E singurul motiv pentru care am să fac orice îmi cere Baldwin.

— Chiar și să-l ucizi pe Knox?

Matthew păru surprins.

— Ești asasinul aflat în slujba lui Baldwin. Knox a încălcat proprietatea familiei de Clermont, ceea ce e o provocare directă la adresa onoarei neamului. Presupun că asta face ca Peter Knox să cadă în sarcina ta.

Am păstrat un ton neutru, însă nu mi-a venit ușor. Știam că Matthew mai omorâse până atunci, dar cuvântul „asasin“ făcea cumva ca toate morțile acelea să fie mai tulburătoare.

— După cum am spus, voi respecta ordinele lui Baldwin.

Ochii cenușii ai soțului meu căpătaseră o nuanță verzuie, devenind reci și lipsiți de viață.

— Nu-mi pasă ce ordonă Baldwin! Nu poți ataca un vrăjitor, Matthew, mai ales dacă a fost cândva membru al Congregației, am spus. Asta n-o să facă decât să înrăutățească lucrurile.

— După ce i-a făcut lui Emily, Knox e deja mort, zise soțul meu.

Îmi dădu drumul și se îndreptă cu pași mari către fereastră.

Firele din jurul lui scăpărau în nuanțe de roșu și negru. Țesătura lumii nu se arăta oricărei vrăjitoare, dar ca țesătoare, ca făuritoare de vrăji, asemenea tatălui meu, eu o vedeam limpede.

Am venit lângă Matthew la fereastră. Soarele era acum sus pe cer, scaldând dealurile verzi într-o lumină aurie. Părea un peisaj pastoral și liniștit, dar eu știam că dincolo de suprafața lui se aflau pietre, la fel de tari și de amenințătoare precum cel pe care îl iubeam. Mi-am strecurat brațele în jurul taliei lui Matthew și mi-am așezat bărbia pe trupul lui. Așa mă ținea el pe mine atunci când aveam nevoie să mă simt în siguranță.

— Nu trebuie să-l ataci pe Knox pentru mine, i-am spus, nici pentru Baldwin.

— Nu, răspunse el încet. Ci pentru Emily.

Emily fusese înmormântată în apropiere, printre ruinele străvechiului templu închinat zeiței. Eu mai fusesem acolo împreună cu Philippe, iar Matthew insistase să vadă mormântul la scurt timp după întoarcerea noastră, ca să pot accepta dispariția mătușii mele. Pentru totdeauna. De atunci îl mai vizitasem de câteva ori, când avusesem nevoie de liniște și de un răgaz pentru a medita. Matthew îmi ceruse să nu merg singură. Astăzi escorta mea era Ysabeau, căci trebuia să petrec o vreme departe de soțul meu, dar și de Baldwin și de necazurile care otrăviseră aerul la Sept-Tours.

Locul era la fel de frumos precum mi-l aminteam, cu chiparoși înălțându-se ca niște santinele în jurul coloanelor frânte ce acum abia dacă se mai vedeau. Acum pământul nu mai era acoperit cu zăpadă, așa cum fusese în decembrie 1590, ci verde și plin de sevă, cu excepția fâșiei dreptunghiulare maronii ce marca locul de odihnă veșnică al lui Emily. În pământul moale se zăreau urme de copite, iar deasupra, o ușoară adâncitură.

— Un cerb alb a dormit pe mormânt, explică Ysabeau, urmărindu-mi privirea. Sunt foarte rari.

— Am văzut unul apărând atunci când eu și Philippe am venit aici înaintea nunții mele, pentru a aduce ofrande zeiței.

Simțisem atunci puterea zeiței, oscilând și plutind pe sub picioarele mele. O simțeam și acum, dar n-am spus nimic. Matthew era de neclintit în hotărârea că nimeni nu trebuia să afle pe cât se putea nimic despre magia mea.

— Philippe mi-a spus că te-a întâlnit, zise Ysabeau. Mi-a lăsat un bilet în cotorul uneia dintre cărțile alchimice ale lui Godfrey.

Philippe și Ysabeau obișnuiau să-și împărtășească prin intermediul bilețelului micile detalii ale vieții de zi cu zi, care altfel ar fi fost uitate cu ușurință.

— Cât de mult trebuie să îți duci probabil dorul!

Am înghițit nodul din gât care amenința să mă sufoc.

— Philippe a fost o ființă extraordinară!

— Da, spuse ea încet. N-o să mai existe niciodată unul ca el.

Am stat amândouă lângă mormânt, tăcute și îngândurate.

— Ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață o să schimbe totul, spuse Ysabeau. Din cauza anchetei Congregației, ne va fi mai greu să ne păstrăm secretele. Iar Matthew are mai multe de ascuns decât majoritatea celorlalți.

— De exemplu, faptul că e asasinul familiei? Am întrebat.

— Da, răspunse Ysabeau. Numeroase familii de vampiri și-ar dori foarte mult să afle care dintre membrii clanului de Clermont e răspunzător de moartea celor dragi lor.

— Când am fost aici cu Philippe, am crezut că descoperisem cele mai multe dintre secretele lui Matthew. Știu despre tentativa lui de sinucidere. Și ce a făcut pentru tatăl său.

Pentru soțul meu, aceasta fusese taina cel mai greu de dezvăluit: faptul că îl ajutase pe Philippe să moară.

— În cazul vampirilor, secretele nu se termină niciodată, spuse Ysabeau. Dar ele sunt aliați pe care nu te poți bizui. Ne fac să credem că suntem în siguranță, dar între timp ne distrug.

M-am întrebat dacă eu eram una dintre tainele distrugătoare ce zăceau în inima familiei de Clermont. Am scos un plic din buzunar și i l-am întins lui Ysabeau. Ea văzu scrisul neciteț, și chipul îi încremeni.

— Alain mi-a dat scrisoarea asta. Philippe a întocmit-o în ziua în care a murit, am explicat. Mi-ar plăcea s-o citești. Cred că mesajul ne era destinat tuturor.

Mâna lui Ysabeau tremură în timp ce despătura foaia de hârtie. O întinse cu grijă și citi cu voce tare cele câteva rânduri. Unul dintre ele mă izbi cu o forță înnoită: „Nu lăsa fantomele trecutului să fure bucuria din viitor“.

— Of, Philippe! Exclamă ea cu tristețe.

Ysabeau îmi înapoie biletul și întinse mâna către fruntea mea. Într-o clipă de imprudență din partea ei, am zărit-o așa cum fusese cândva: formidabilă, dar capabilă de bucurie. Se opri, retrăgându-și degetele.

Am prins-o de mână. Era chiar mai rece decât fiul ei. I-am așezat cu blândețe degetele înghețate pe pielea dintre sprâncenele mele, îngăduindu-i în tăcere să cerceteze locul în care Philippe de Clermont mă însemnase. Apăsarea degetelor ei se schimba infinitezimal pe măsură ce îmi examina fruntea. Când se dădu un pas înapoi, am văzut-o că înghițea în sec.

— Simt. Ceva. O prezență, o urmă a lui Philippe.

Ochii îi sclipeau.

— Mi-aș dori să fie aici, i-am mărturisit. Ar ști ce trebuie făcut în încurcătura asta: cu

Baldwin, cu jurământul de sânge, cu Congregația, cu Knox, chiar și cu *Ashmole 782*.

— Soțul meu nu *făcea* niciodată nimic decât dacă era absolut necesar, replică Ysabeau.

— Dar lucra întotdeauna la câte ceva.

M-am gândit la felul în care orchestrase călătoria noastră către castelul Sept-Tours din 1590, în ciuda vremii și a reținerii lui Matthew.

— Nu-i adevărat. El veghea. Aștepta. Îi lăsa pe alții să-și asume riscurile, iar el le strângea secretele și le punea deoparte pentru a le folosi mai târziu. De aceea a supraviețuit atât de mult, zise Ysabeau.

Cuvintele ei îmi readuseră în minte sarcina pe care Philippe mi-o dăduse în 1590, după ce mă numise fiica lui prin jurământ legat cu sânge: „Gândește și rămâi în viață!”

— Amintește-ți de asta înainte să dai fuga înapoi la Oxford după cartea ta! Continuă Ysabeau, și glasul îi deveni abia o șoaptă. Amintește-ți-o în zilele grele care vor urma, pe măsură ce vor fi scoase la lumină cele mai întunecate secrete ale familiei de Clermont. Amintește-ți-o, și le vei demonstra tuturor că nu ești doar cu numele fiica lui Philippe de Clermont.

CAPITOLUL 5

La două zile după ce Baldwin venise să se instaleze la Sept-Tours, nu numai că înțelegeam de ce Matthew fusese nevoit să clădească un turn deasupra casei, dar îmi doream să-l fi construit de fapt într-o altă provincie, ba chiar într-o altă țară.

Baldwin ținea să arate clar că, indiferent cui îi aparținea castelul din punct de vedere legal, Sept-Tours era căminul său. Ocupa locul de frunte la fiecare masă. Alain îl vizita la prima oră a fiecărei dimineți pentru a-și primi ordinele, apoi periodic de-a lungul zilei, pentru a raporta cum mergea treaba. Primarul din Saint-Lucien venea în vizită și stătea în salon cu el, discutând despre problemele locale. Baldwin cerceta proviziile făcute de Marthe pentru gospodărie și recunoștea fără tragere de inimă că erau remarcabile. Intra în camere fără să bată la ușă, îi lua pe Marcus și pe Matthew la rost pentru scăpări reale sau închipuite și o bătea la cap pe Ysabeau în legătură cu orice, de la ornamentele din salon până la praful din holul cel mare.

Nathaniel, Sophie și Margaret fură primii norocoși care părăsiră castelul. Iși luară rămas-bun cu lacrimi în ochi de la Marcus și Phoebe, promițând că vor ține legătura odată ce se vor instala în noua locuință. Baldwin îi îndemnase să meargă în Australia și se arătase în mod ostentativ solidar cu mama lui Nathaniel, care nu era doar demon, ci și membră a Congregației. La început, Nathaniel protestase, argumentând că ar fi putut foarte bine să se întoarcă în Carolina de Nord, însă capetele mai limpezi, în special Phoebe, avuseseră câștig de cauză.

Mai târziu, luată la întrebări în legătură cu motivul pentru care îl susținuse pe Baldwin, Phoebe spuse că Marcus își făcea griji pentru siguranța lui Margaret, iar ea nu avea de gând să-i permită logodnicului ei să-și asume răspunderea față de binele bebelușului. Ca atare, Nathaniel urma să facă așa cum considera Baldwin că era mai bine. Expresia de pe chipul lui Phoebe mă avertiză că, dacă aveam o altă părere în privința asta, mi-o puteam păstra pentru mine.

Chiar și după acest prim val de plecări, Sept-Tours părea aglomerat. Erau Baldwin, Matthew

și Marcus, ca să nu mai vorbim despre Verin, Ysabeau și Gallowglass. Fernando era mai puțin băgăcios și își petrecea mare parte din timp împreună cu Sarah ori cu Hamish. Fiecare ne găsiserăm ascunzători în care ne puteam retrage pentru foarte necesarele momente de liniște și pace. Așa că toată lumea fu într-o oarecare măsură surprinsă când Ysabeau dădu buzna în biroul lui Matthew pentru a ne anunța unde se afla în clipa aceea Marcus.

— Marcus e în Turnul Rotund împreună cu Sarah! Spuse ea, și două pete de culoare îi luminară tenul de obicei palid. Phoebe și Hamish sunt cu ei. Au găsit vechiul arbore genealogic al familiei!

Nu mi-am putut închipui de ce vestea aceasta îl făcu pe Matthew să-și arunce stiloul și să sară de pe scaun. Când îmi surprinse privirea curioasă, Ysabeau îmi răspunse cu un zâmbet trist.

— Marcus e pe cale să afle unul dintre secretele tatălui său, mă lămurii ea.

Asta mă puse și pe mine în mișcare.

Nu călcasem niciodată în Turnul Rotund, care se înălța vizavi de al lui Matthew și era separat de acesta prin corpul principal al castelului. De îndată ce am ajuns în el, am înțeles de ce nu fusese niciodată inclus într-un tur al clădirii.

În mijlocul podelei turnului se adâncea un grilaj rotund din metal. O cunoscută duhoare umedă de vechime, moarte și deznădejde se împrăștia dinspre groapa adâncă de dedesubt.

— *O oubliette*, am spus, încremenind pentru câteva clipe la vederea ei.

Matthew mă auzi și tropăi înapoi pe scări în jos.

— Philippe a construit-o drept temniță. A folosit-o rareori.

Fruntea soțului meu se încreți de îngrijorare.

— Du-te! Am spus, alungându-l laolaltă cu amintirile urâte. Venim după tine.

Temnița de la parterul Turnului Rotund era un loc al uitării, însă etajul al doilea părea, din contră, un spațiu al memoriei. Era plin de cutii, hârtii, documente și artefacte. Acestea trebuiau să fie arhivele familiei de Clermont.

— Nu-i de mirare că Emily și-a petrecut atâta timp aici, zise Sarah.

Stătea aplecată, alături de Phoebe deasupra unui sul lung de pergament, parțial întins pe o masă de lucru uzată. Am mai văzut șase suluri ce așteptau să fie studiate.

— Era înnebunită după genealogii.

— Salut!

Marcus ne făcu vesel cu mâna de pe o pasarelă înaltă ce înconjura încăperea pe dinăuntru și unde se aflau alte cutii și rafturi. Cumplitele revelații de care se temea Ysabeau nu păreau să fi avut loc.

— Hamish tocmai voia să vină să vă cheme.

Marcus sări peste balustrada pasarelei și ateriză ușor lângă Phoebe. Nu se zărea nici o scară mobilă sau fixă, așa că singura cale de a ajunge acolo era să te cațeri, sprijinindu-te cu mâinile sau cu picioarele de pietrele colțuroase, și singura cale de a coborî era să sari. Securitate maximă, specifică vampirilor.

— Ce căutați? Întrebă Matthew cu doza exact potrivită de curiozitate.

Marcus n-ar fi bănuț niciodată că tatăl lui fusese avertizat.

— O cale de a ni-l lua pe Baldwin de pe cap, bineînțeles, răspunse el. Îi întinse lui Hamish un carnet uzat. Poftim. Notițele lui Godfrey despre legile vampirilor.

Hamish întoarse paginile, căutând evident o informație legală utilă. Godfrey fusese cel mai tânăr dintre cei trei fii ai lui Philippe, cunoscut pentru formidabilul său intelect, dar și pentru viclenia sa. Începeam să am un presentiment.

— Și ați găsit-o? Spuse Matthew, aruncând o privire către sulul de pergament.

— Veniți să vedeți!

Marcus ne făcu semn să ne apropiem de masă.

— O să-ți placă la nebunie, Diana, zise Sarah, așezându-și mai bine ochelarii de citit. Marcus spune că e un arbore genealogic al familiei de Clermont. Pare foarte vechi.

— Este, am replicat.

Genealogia data din perioada medievală, cu imagini viu colorate ale lui Philippe și Ysabeau așezate în pătrate separate în capul paginii. Mâinile lor erau încleștate deasupra spațiului care îi despărțea. Fâșii de culoare îi legau de cercurile aflate dedesubt. Fiecare dintre acestea conținea câte un nume. Unele îmi erau familiare: Hugh, Baldwin, Godfrey, Matthew, Verin, Freyja, Stasia. Multe însă nu.

— Secolul al XII-lea. Francez. Stilul atelierului din Saint-Sever, spuse Phoebe, confirmându-mi impresia despre vârsta lucrării.

— Totul a început atunci când m-am plâns lui Gallowglass despre amestecul lui Baldwin. El mi-a spus că Philippe era aproape la fel de rău și că, atunci când Hugh s-a săturat să fie terorizat, a plecat pe cont propriu împreună cu Fernando, ne explică Marcus. Gallowglass a numit familia lor un „vlăstar“ și a spus că uneori vlăstarele sunt singura cale de a păstra pacea.

Aerul de furie înăbușită al lui Matthew îmi dădea de înțeles că pacea era ultimul lucru de care urma să se bucure Gallowglass odată ce unchiul său avea să dea cu ochii de el.

— Mi-amintesc că am citit ceva despre vlăstare pe vremea când bunicul spera să mă orientez spre legislație și să preiau vechile îndatoriri ale lui Godfrey, spuse Marcus.

— Am găsit, zise Hamish, lovind cu degetul pagina. „Orice bărbat care are copii din sângele lui poate întemeia un vlăstar, cu condiția să obțină aprobarea părintelui sau a șefului său de clan. Noul vlăstar va fi considerat o ramură a familiei inițiale, dar din toate celelalte puncte de vedere noul părinte își va impune liber voia și puterea.“ Pare destul de clar, dar, de vreme ce era implicat Godfrey, trebuie să mai fie ceva.

— Formarea unui vlăstar — o ramură distinctă a familiei de Clermont aflată sub autoritatea ta — ne va rezolva toate problemele! Spuse Marcus.

— Nu toți liderii de clanuri întâmpină cu bucurie vlăstarele, Marcus, îl avertiză Matthew.

— Cine-a fost o dată rebel rebel rămâne, zise Marcus ridicând din umeri. Știai asta când m-ai făcut.

— Și Phoebe?

Soțul meu ridică din sprâncene.

— Logodnica ta îți împărtășește părerile revoluționare? S-ar putea să nu-i placă ideea de a fi alungată din Sept-Tours fără nici un bănuț în buzunar, după ce toată averea vă va fi confiscată de unchiul tău.

— Ce vrei să spui? Întrebă Marcus neliniștit.

— Hamish mă poate corecta dacă greșesc, dar cred că următorul capitol din carnetul lui Godfrey descrie penalizările asociate cu întemeierea unui vlăstar fără permisiunea părintelui, răspunse Matthew.

— Tu ești părintele meu, zise Marcus, ridicându-și bărbia cu încăpățănare.

— Numai din punct de vedere biologic: eu ți-am oferit sângele meu ca să poți renaște ca vampir.

Matthew își trecu mâinile prin păr, semn că era din ce în ce mai frustrat.

— Și știi cât de mult urăsc cuvântul „părinte“ folosit în contextul ăsta. Eu mă consider tatăl tău, nu donatorul tău de sânge.

— Eu îți cer să fii mai mult decât atât, replică Marcus. Baldwin greșește în privința legământului și a Congregației. Dacă tu pui bazele unui vlăstar, ne-am putea croi propria noastră cale, am putea lua propriile decizii.

— Ai vreo rețineră în a-ți întemeia vlăstarul tău, Matt? Întrebă Hamish. Acum că Diana e gravidă, te-aș fi crezut nerăbdător să scapi de sub dominația lui Baldwin.

— Nu-i atât de simplu pe cât crezi, îi spuse Matthew. Iar Baldwin s-ar putea să fie reticent.

— Ce-i asta, Phoebe?

Sarah arată cu degetul înspre un petic aspru apărut pe pergament sub numele lui Matthew. Pe mătușa mea o interesa mai mult arborele genealogic decât încurcăturile legale.

Phoebe se uită îndeaproape.

— E un soi de ștersătură. Acolo a mai fost un medalion. Aproape că pot să descifrez numele. Beia. A, trebuie să fie Benjamin. Au folosit obișnuitele abrevieri medievale și au înlocuit un *i* cu un *j*.

— Au șters cercul, dar au uitat să scape și de mica linie roșie care îl leagă de Matthew. Conform arborelui ăstuia, Benjamin e unul dintre copiii lui Matthew, spuse Sarah.

Pomenirea numelui Benjamin îmi îngheță sângele în vine. Matthew avusese un fiu numit astfel. Era o ființă înspăimântătoare.

Phoebe desfăcu un alt sul. Și genealogia aceea părea să dateze de mult, deși nu era la fel de veche ca prima. Fata se încruntă.

— Arată cam cu un secol mai târzie. Phoebe așeză pergamentul pe masă. Nu apare nici o ștersătură și nici vreo mențiune a numelui Benjamin. A dispărut pur și simplu fără urmă.

— Cine-i Benjamin? Întrebă Marcus, deși nu mi-am putut imagina de ce — cu siguranță cunoștea identitățile celorlalți copii ai lui Matthew.

— Benjamin nu există.

Ysabeau avea un aer reținut și își alesese cu grijă cuvintele.

Am încercat să procesez implicațiile întrebării lui Marcus și pe ale ciudatului răspuns dat de Ysabeau. Dacă fiul lui Matthew nu știa despre Benjamin.

— De aceea a fost șters numele lui? Întrebă Phoebe. Cineva a făcut o greșală?

— Da, a fost o greșală, zise Matthew cu glas înăbușit.

— Dar Benjamin există! Am spus, uitându-mă în ochii verzi-cenușii ai soțului meu.

Erau umbriți și distanți.

— Mai trăiește? Întrebă Hamish.

— Nu știu. Eu credeam că a murit la scurt timp după ce l-am creat, în secolul al XII-lea, răspunse Matthew. Sute de ani mai târziu, Philippe a auzit despre cineva care corespundea descrierii lui Benjamin, dar respectivul a dispărut înainte să putem afla cu siguranță. Au existat zvonuri despre Benjamin în secolul al XIX-lea, însă eu n-am văzut nici o dovadă.

— Nu pricep, interveni Marcus. Chiar dacă a murit, Benjamin tot ar trebui să apară în

arborele genealogic.

— L-am renegat. Și Philippe la fel. Matthew preferă să închidă ochii, ca să nu întâlnească privirile noastre curioase. Exact așa cum o ființă poate deveni parte a unui neam printr-un jurământ pecetluit cu sânge, ea poate fi și alungată, urmând să se îngrijească de sine, fără familie și fără protecția oferită de legile vampirilor. Tu știi cât de importantă e genealogia pentru vampiri, Marcus. A nu avea o ascendență recunoscută e o rușine la fel de mare pe cât e legarea printr-o vrajă în rândul vrăjitoarelor.

Începea să-mi fie mai clar de ce Baldwin ar fi putut să nu mă vrea în arborele genealogic al familiei de Clermont ca pe un copil al lui Philippe.

— Așadar, Benjamin *este* mort, spuse Hamish. Cel puțin din punct de vedere al legii.

— Iar uneori morții se scoală pentru a ne bântui, murmură Ysabeau, alegându-se cu o căutătură întunecată din partea fiului ei.

— Nu-mi pot închipui ce a făcut Benjamin atât de rău încât să te determine să întorci spatele propriului tău sânge, Matthew. Marcus încă părea nedumerit. Eu am fost un zvăpăiat în primii mei ani, și nu m-ai abandonat.

— Benjamin a fost unul dintre cruciații germani care au mărșăluit alături de armata contelui Emicho înspre Țara Sfântă¹⁵. După ce au fost învinși în Ungaria, el s-a alăturat forțelor fratelui meu Godfrey, începu Matthew. Mama lui Benjamin era fiica unui comerciant de frunte din Levant¹⁶, iar el învățase puțină ebraică și chiar arabă mulțumită afacerilor familiei. A fost un aliat de preț. La început.

— Așadar, Benjamin a fost fiul lui Godfrey? Întrebă Sarah.

— Nu, răspuse Matthew. A fost al meu. Benjamin a început să facă negoț cu secretele familiei de Clermont. A jurat că le va dezvălui oamenilor din Ierusalim existența creaturilor, nu doar a vampirilor, ci și a vrăjitoarelor și a demonilor. Când i-am descoperit trădarea, mi-am pierdut controlul. Philippe visa să creeze un refugiu pentru noi toți în Țara Sfântă, un loc în care să putem trăi fără frică. Benjamin avea puterea de a-i zdrobi speranțele, iar eu îi dădusem acea putere.

Îl cunoșteam destul de bine pe soțul meu pentru a-mi închipui profunzimea vinovăției și a remușcărilor lui.

— De ce nu l-ai ucis? Întrebă Marcus.

— Moartea ar fi fost prea rapidă. Voiam să-l pedepsesc pentru că îmi fusese un fals prieten. Voiam să sufere asemenea nouă, creaturilor. L-am transformat în vampir, astfel încât, dacă dădea în vileag neamul de Clermont, să fie nevoit să se dea în vileag și pe sine. Matthew făcu o pauză. Apoi l-am lăsat să-și poarte singur de grijă.

— Cine l-a învățat să supraviețuiască? Întrebă Marcus în șoaptă.

— S-a învățat singur. Asta a făcut o parte din pedeapsa lui. Matthew își privi fiul în ochi. A devenit parte și din pedeapsa mea — calea Domnului de a mă face să-mi răscumpăr păcatul. Pentru că l-am părăsit pe Benjamin, n-am știut că îi transmisesem aceeași furie a sângelui care curgea și prin venele mele. Au trecut ani de zile până să aflu în ce monstru se transformase Benjamin.

— Furia sângelui? Marcus se uită la tatăl său, fără să-i vină a crede. Imposibil! Furia sângelui te transformă într-un ucigaș cu sânge-rece, lipsit de rațiune ori compasiune. N-a mai apărut

nici un caz de aproape două mii de ani. Tu însuși mi-ai spus.

— Am mințit.

Glasul lui Matthew se frânse când recunosc.

— Nu se poate să ai furia sângelui, Matt! Zise Hamish. A fost pomenită în documentele familiei. Simptomele includ o mânie oarbă, incapacitatea de a raționa și instinctul coplesitor de a ucide. Tu n-ai dat niciodată vreun semn de boală.

— Am învățat s-o controlez, spuse Matthew. În cea mai mare parte a timpului.

— Dacă ar afla, Congregația ar pune un preț pe capul tău. Judecând după ce am citit eu aici, alte ființe ar avea mână liberă să te distrugă, observă Hamish, evident îngrijorat. Nu doar pe mine. Matthew fulgeră cu privirea abdomenul meu ce se rotunjea.

— Și pe copiii mei.

Expresia lui Sarah fu cuprinsă de teamă.

— Bebelușii.

— Și pe Marcus?

Deși Phoebe vorbise cu calm, încheieturile degetelor i se albiseră pe marginea mesei.

— Marcus e doar un purtător, încercă s-o liniștească soțul meu. Simptomele se manifestă imediat.

Phoebe păru ușurată. Matthew își privi fiul drept în ochi.

— Când te-am creat, credeam sincer că m-am vindecat. Trecuse aproape un secol de la ultimul meu episod. Era Epoca Rațiunii. În mândria noastră, aveam impresia că toate relele trecutului fuseseră stârpite, de la variolă la superstiții. Apoi ai plecat în New Orleans.

— Copiii mei!

O clipă, Marcus păru perplex, apoi înțelese totul.

— Tu și Juliette Durand ați venit în oraș, iar ei au început să moară. Am crezut că Juliette îi ucidea. Dar de fapt erai tu. I-ai omorât pentru că sufereau de furia sângelui.

— Tatăl tău n-a avut de ales, zise Ysabeau. Congregația știa că erau probleme în New Orleans. Philippe i-a poruncit lui Matthew să se ocupe de ele înainte ca vampirii să descopere cauza. Dacă Matthew ar fi refuzat, ați fi murit cu toții.

— Ceilalți vampiri din Congregație erau convingși că vechiul flagel al furiei sângelui renăscuse, spuse Matthew. Voiau să radă orașul de pe fața pământului, să-l mistuie în flăcări, dar eu am susținut că nebunia e rezultatul tinereții și al lipsei de experiență, nu al furiei sângelui. Ar fi trebuit să-i omor pe toți. Ar fi trebuit să te omor și pe tine, Marcus.

Marcus păru surprins. Ysabeau, nu.

— Philippe s-a mâniat pe mine, dar i-am distrus numai pe cei care prezentau simptome. I-am ucis repede, fără durere ori frică, continuă Matthew, cu glas stins.

Detestam secretele pe care le păstra și minciunile pe care le spunea pentru a le acoperi, însă tot mă durea sufletul pentru el.

— Am explicat restul exceselor făcute de nepoții mei așa cum am putut: sărăcie, beție, lăcomie. Apoi mi-am asumat răspunderea față de cele petrecute în New Orleans, mi-am dat demisia din Congregație și am jurat că nu vei mai crea copii până ce nu vei fi mai bătrân și mai înțelept.

— Mi-ai spus că sunt un ratat, o rușine a familiei.

Marcus vorbea răgușit din pricina emoției înăbușite.

— Trebuia să te opresc. Nu știam ce altceva să fac.

Matthew își mărturisea păcatele fără a cere iertare.

— Cine altcineva îți știe secretul, Matthew? Întrebă Sarah.

— Verin, Baldwin, Stasia și Freyja. Fernando și Gallowglass. Miriam. Marthe. Alain.

Matthew își întindea degetele unul câte unul, pe măsură ce numele i se rostogoleau din gură.

— Mi-l mai știau Hugh, Godfrey, Hancock, Louisa și Louis.

Marcus își privi tatăl cu amărăciune.

— Vreau să aflu totul. De la început.

— Matthew nu-ți poate spune începutul poveștii ăsteia, interveni blând Ysabeau. Numai eu pot.

— Nu, *maman!* Zise soțul meu, scuturând din cap. Nu-i nevoie.

— Ba bineînțeles că e! Replică Ysabeau. Eu am adus boala în familie. Sunt purtătoare, ca și Marcus.

— Tu?

Sarah părea uluită.

— Boala sălășluia în trupul părintelui meu. El credea că e o mare binecuvântare ca o femeie vampir să-i poarte sângele, căci asta te făcea înspăimântător și aproape imposibil de ucis.

Disprețul și scârba cu care Ysabeau rostise cuvântul „părinte” mă făceau să înțeleg de ce lui Matthew nu-i plăcea termenul.

— Pe atunci se purta un război neîncetat între vampiri și se profita de orice avantaj posibil. Dar eu am fost o dezamăgire, continuă Ysabeau. Sângele creatorului meu n-a funcționat așa cum sperase, deși furia era puternică la ceilalți copii ai lui. Drept pedeapsă.

Ysabeau se opri și trase aer în piept, tremurând.

— Drept pedeapsă, repetă ea lent, am fost încuiată într-o cușcă pentru a le oferi fraților și surorilor mele o sursă de distracție, dar și o creatură pe care să-și poată exersa tehnicile de ucidere. Părintele meu nu se aștepta să supraviețuiesc. Ysabeau își duse degetele la buze, incapabilă, preț de o clipă, să vorbească mai departe. Am trăit multă vreme în temnița aceea minusculă cu gratii, murdară, flămândă, rănită pe dinafară și pe dinăuntru, incapabilă să mor, deși mi-o doream cu ardoare. Dar, cu cât luptam mai tare și cu cât supraviețuiam mai mult, cu atât deveneam mai interesantă. Părintele meu, tatăl meu, m-a posedat cu forța, la fel cum au făcut și frații mei. Totul dintr-o curiozitate morbidă de a vedea ce va reuși într-un târziu să-mi vină de hac. Dar eu eram rapidă. Și isteată. Părintele meu a început să creadă că până la urmă i-aș putea fi de folos.

— Asta nu e povestea pe care ne-a spus-o Philippe! Zise Marcus stupefiat. Bunicul zicea că te-a salvat dintr-o fortăreață, că acela care te-a creat te răpise și te transformase în vampir împotriva voinței tale, pentru că erai atât de frumoasă, încât nu putea suporta să lase pe altcineva să te aibă. Ne-a spus că părintele tău te crease ca să-i fii soție.

— Toate astea reprezintă adevărul, dar nu întregul adevăr. Ysabeau se uită drept în ochii lui Marcus. Philippe m-a găsit într-o fortăreață și m-a salvat din locul acela îngrozitor. Dar pe atunci nu eram vreo frumusețe, indiferent ce istorioară romantică ți-a spus bunicul tău mai târziu. Imi tăiasem părul cu o cochilie spartă pe care o pasăre o scăpase pe pervazul ferestrei, astfel încât ei să nu mă poată apuca de păr. Încă am cicatricele, deși acum sunt ascunse. Aveam un picior rupt. Și un braț, cred, zise Ysabeau evaziv. Marthe își amintește.

Nu era de mirare că Ysabeau și Marthe mă trataseră cu atâta blândețe după La Pierre. Una fusese torturată, iar cealaltă o pusese pe picioare după chinurile îndurate. Dar istorisirea lui Ysabeau nu se sfârșise încă.

— Când au venit, Philippe și soldații lui au fost răspunsul la rugăciunile mele, continuă soacra mea. Mi-au ucis părintele numaidecât. Oamenii lui Philippe au cerut ca toți copiii lui să fie omorâți, astfel încât otrava din sângele nostru să nu se răspândească. Intr-o dimineață, au venit pentru a-i lua pe frații și pe surorile mele. Philippe m-a păstrat. Nu le-a îngăduit să se atingă de mine. Bunicul tău a mințit și a spus că nu fusesem infectată cu boala creatorului meu, că altcineva mă făcuse și că omorâsem doar pentru a supraviețui. Nu mai rămăsese nimeni să-l contrazică. Ysabeau își privi nepotul. De aceea Philippe l-a iertat pe Matthew pentru că nu ți-a curmat viața, Marcus, deși îi poruncise s-o facă. El știa ce înseamnă să iubești pe cineva prea mult pentru a-l vedea cum piere pe nedrept.

Dar vorbele lui Ysabeau nu alungară umbrele din ochii lui Marcus.

— Eu, Philippe și Marthe am păstrat secretul vreme de secole. Am creat mulți copii înainte de a veni în Franța, și credeam că furia sângelui e o oroare lăsată în urmă. Copiii mei au trăit cu toții vreme îndelungată și n-au dat niciodată semne de boală. Apoi a apărut Matthew. Ysabeau lăasă fraza neterminată. Pe pleoapa ei de jos se formă o picătură roșie. Clipi pentru a-și alunga lacrima de sânge înainte să i se rostogolească pe obraz. Până să-l creez pe Matthew, părintele meu nu mai era decât o legendă întunecată în rândul vampirilor. Era dat drept exemplu de ce ni s-ar putea întâmpla dacă am ceda dorințelor noastre de sânge și putere. Orice vampir bănuie măcar că ar avea furia sângelui era numaidecât ucis, la fel ca părintele său și orice alt urmaș, zise calmă Ysabeau. Dar eu nu-mi puteam omorî copilul și nici nu aveam să las pe altcineva s-o facă. Nu era vina lui Matthew că avea boala.

— Nu era vina nimănui, *maman*, interveni Matthew. E o boală genetică, pe care încă n-o înțelegem. Din cauza cruzimii inițiale a lui Philippe și a tuturor lucrurilor pe care le-a făcut familia pentru a ascunde adevărul, cei din Congregație nu știu că răul curge în venele mele.

— Poate că nu știu sigur, îl avertiză Ysabeau, dar unii dintre membri bănuiesc. Au existat vampiri care au crezut că boala surorii tale n-a fost nebunia, așa cum am pretins noi, ci furia sângelui.

— Gerbert, am șoptit.

Ysabeau dădu din cap în semn de încuviințare.

— Și Domenico.

— Nu căuta necazul cu lumânarea! Spuse Matthew, încercând s-o liniștească. Am stat la masa consiliului în timp ce se discuta despre patima asta și nimeni nu avea nici cea mai vagă idee că eu sunt chinuit de ea. Atâta vreme cât ei cred că furia sângelui a dispărut, taina noastră e în siguranță.

— în cazul ăsta mă tem că am vești proaste. Cei din Congregație sunt îngrijorați că furia sângelui s-a întors, zise Marcus.

— Ce vrei să spui? Întrebă Matthew.

— Crimele comise de vampiri, explică fiul lui.

Văzusem articolele decupate din ziare pe care soțul meu le strânsese anul trecut în laboratorul său din Oxford. Misterioasele omucideri erau larg răspândite și avuseseră loc de-a lungul mai multor luni. Anchetatorii fuseseră obstrucționați, iar crimele atrăseseră atenția

oamenilor.

— Asasinatele au părut a se opri în iarna asta, dar Congregația încă se luptă cu titlurile senzaționale, continuă Marcus. Infractorul n-a fost prins, așa că toți cei din consiliu se așteaptă ca omorurile să reînceapă oricând. Gerbert mi-a spus asta în aprilie, când am făcut prima cerere de anulare a legământului.

— Nu-i de mirare că Baldwin nu e tocmai doritor să mă recunoască drept sora lui, am intervenit eu. Dată fiind atenția pe care jurământul lui Philippe ar atrage-o asupra familiei de Clermont, cineva ar putea începe să pună întrebări. Riscați să deveniți cu toții suspecți de crimă.

— Benjamin nu e menționat în genealogia oficială a Congregației. Ce au descoperit Phoebe și Marcus sunt numai exemplare ale familiei, zise Ysabeau. Philippe a spus că nu-i nevoie să facem cunoscută. Imprudența lui Matthew. Când a fost creat Benjamin, genealogiile Congregației se aflau în Constantinopol. Noi eram în *Outremer*¹⁷, luptându-ne să ne păstrăm teritoriul din Țara Sfântă. Cine avea să știe că îl omiseserăm?

— Dar cu siguranță alți vampiri din coloniile cruciaților au aflat despre Benjamin, zise Hamish.

— Foarte puțini dintre ei mai trăiesc. Și mai puțini îndrăznesc să pună la îndoială povestea oficială a lui Philippe, spuse Matthew.

Demonul părea sceptic.

— Hamish are dreptate să-și facă griji. Când căsătoria lui Matthew cu Diana va deveni publică, fără să mai vorbim despre jurământul pecetluit cu sânge al lui Philippe și despre existența gemenilor, unii dintre cei care au păstrat tăcerea în legătură cu trecutul meu s-ar putea să nu mai vrea s-o facă, spuse Ysabeau.

De data aceasta, Sarah repetă numele la care ne gândeam cu toții:

— Gerbert.

Ysabeau dădu din cap în semn de încuviințare.

— Cineva o să-și amintească escapadele Louisei. Iar apoi vreun alt vampir s-ar putea să-și aducă aminte ce s-a petrecut printre copiii lui Marcus din New Orleans. Gerbert s-ar putea să le amintească celor din Congregație că odată, cu multă vreme în urmă, Matthew a dat semne de nebunie, chiar dacă au părut să-i treacă cu timpul. Familia de Clermont va fi mai vulnerabilă ca niciodată.

— Și e posibil ca unul dintre gemeni, sau amândoi, să moștenească boala, zise Hamish. Un ucigaș în vârstă de șase luni e o perspectivă înspăimântătoare. Nici o ființă n-ar blama Congregația dacă ar lua măsuri.

— Poate că sângele de vrăjitoare va împiedica într-un fel maladia să prindă rădăcini, spuse Ysabeau.

— Stați! Chipul lui Marcus rămase neclintit în timp ce se concentra. Când anume a fost creat Benjamin?

— La începutul secolului al XII-lea, răspuse Matthew, încruntându-se. După prima cruciadă.

— Și când a născut vrăjitoarea din Ierusalim un copil vampir?

— Ce copil vampir?

Vocea lui Matthew răsună în cameră ca un foc de armă.

— Cel despre care ne-a vorbit Ysabeau în ianuarie, răspuse Sarah. Se pare că tu și Diana nu

sunteți singurele ființe speciale din lume. Treaba asta s-a mai întâmplat cândva.

— întotdeauna am considerat că e doar un zvon răspândit pentru a întoarce creaturile supranaturale una împotriva alteia, zise Ysabeau cu glas tremurător. Dar Philippe credea povestea. Iar acum Diana s-a întors acasă însărcinată.

— Spune-mi, *maman!* Ceru Matthew. Totul!

— Un vampir a violat o vrăjitoare în Ierusalim. Ea a dat naștere unui prunc, explică Ysabeau, rostind cuvintele în grabă. Noi n-am știut niciodată cine era vinovatul. Vrăjitoarea a refuzat să-l identifice.

Numai țesătoarele puteau să poarte în pânțele copilul unui vampir, nu și vrăjitoarele obișnuite. Goody Alsop îmi spusese asta în timpul șederii mele la Londra.

— Când?

Tonul lui Matthew era liniștit. Ysabeau păru a sta pe gânduri.

— Chiar înainte de formarea Congregației și de semnarea legământului.

— Imediat după ce îl creasem pe Benjamin, spuse soțul meu.

— Poate că Benjamin n-a moștenit de la tine doar furia sângelui, remarcă Hamish.

— Și copilul? Întrebă Matthew.

— A murit de foame, șopti Ysabeau. A refuzat sânul mamei.

Matthew sări în picioare.

— Mulți nou-născuți nu vor să bea laptele mamelor! Protestă ea.

— Bebelușul bea sânge? Întrebă soțul meu.

— Mama pretindea că da. Ysabeau tresări, căci Matthew izbise masa cu pumnul. Dar Philippe nu era sigur. Doar că, până să ajungă el să țină copilul în brațe, fetița era la un pas de moarte și nu mai voia să primească nici un fel de hrană.

— Philippe ar fi trebuit să-mi spună despre asta când a cunoscut-o pe Diana. Matthew îndreptă un deget acuzator către mama lui. În lipsa lui, *tu* ar fi trebuit să-mi spui, când am adus-o pentru prima oară pe Diana acasă.

— Și dacă toți am face cum ar trebui, ne-am trezi în paradis! Zise Ysabeau, enervându-se.

— Incetați! Amândoi! Nu poți să-l detești pe tatăl tău ori pe Ysabeau pentru ceva ce tu însuși ai făcut, Matthew, observă calm Sarah. În plus, avem destule probleme în prezent și fără să ne îngrijorăm pentru trecut.

Vorbele mătușii mele atenuară ca prin minune tensiunea din încăpere.

— Ce ne facem? Îl întrebă Marcus pe tatăl său.

Matthew păru surprins de întrebare.

— Suntem o familie, continuă Marcus, fie că membrii Congregației ne recunosc, fie că nu, întocmai cum tu și Diana sunteți soț și soție indiferent ce cred idioții ăia din Veneția.

— O să-l lăsăm pe Baldwin să procedeze cum vrea — pentru moment, răspunse Matthew după câteva clipe de gândire. Eu o să le duc pe Sarah și pe Diana la Oxford. Dacă ceea ce spuneți e adevărat, și un alt vampir, poate Benjamin, a dat naștere unui copil împreună cu o vrăjitoare, atunci trebuie să aflăm cum și de ce unele vrăjitoare și unii vampiri pot forma perechi și se pot reproduce.

— O să-i dau de veste lui Miriam, zise Marcus. Va fi bucuroasă să te aibă înapoi în laborator. Câtă vreme ești acolo, poți încerca să afli cum funcționează furia sângelui.

— Tu ce crezi că am făcut în toți anii ăștia? Întrebă încet Matthew.

— Cercetările tale! Am spus, gândindu-mă la studiile soțului meu legate de evoluția și genetica ființelor supranaturale. N-ai căutat doar originile creaturilor. Ai încercat să-ți dai seama cum se ia furia sângelui și cum s-o vindeci.

— Indiferent cu ce ne ocupăm în laborator, eu și Miriam sperăm întotdeauna să descoperim ceva care să ne conducă la un leac, recunosc Matthew.

— Eu ce pot face? Întrebă Hamish, atrăgându-i atenția soțului meu.

— Și tu va trebui să părăsești Sept-Tours. Am nevoie să studiezi legământul și orice poți afla despre primele dezbateri ale Congregației — orice ar putea arunca o lumină asupra celor petrecute la Ierusalim între sfârșitul primei cruciade și data la care legământul a devenit lege. Matthew își roti privirea prin turn. Păcat că nu poți lucra aici.

— Te ajut eu în cercetări, dacă vrei, spuse Phoebe.

— Cu siguranță tu o să te întorci la Londra, zise Hamish.

— O să rămân aici, cu Marcus, răspunse tânăra, ridicând bărbia. Eu nu sunt nici vrăjitoare, nici demon. Nu există nici o regulă a Congregației care să-mi interzică să rămân la Sept-Tours.

— Restricțiile astea sunt doar temporare, interveni Matthew. Odată ce membrii Congregației vor fi mulțumiți că totul e așa cum trebuie la castel, Gerbert o va duce pe Ysabeau la locuința lui din Cantal. După episodul ăsta dramatic, Baldwin o să se plictisească repede și o să se întoarcă la New York. Atunci ne vom putea reîntâlni cu toții aici. Să sperăm că până atunci vom ști mai multe și vom putea concepe un plan mai bun.

Marcus dădu din cap, cu toate că nu părea încântat.

— Desigur, dacă ai forma un vlăstar.

— Imposibil, replică Matthew.

— *Impossible n'est pas français*¹⁸, spuse Ysabeau pe un ton tăios. Și cu siguranță nu era un cuvânt în vocabularul tatălui tău.

— Singurul lucru care mie mi se pare că iese din discuție e rămânerea în clanul lui Baldwin și sub controlul lui direct, zise Marcus, dând din cap înspre bunica lui.

— Tot mai crezi după toate secretele dezvăluite azi, că a avea numele și sângele meu e un motiv de mândrie? Își întrebă Matthew fiul.

— Mai bine cu tine decât cu Baldwin, răspunse Marcus, privind-și tatăl în ochi.

— Nu știu cum poți suporta să mă ai prin preajmă, zise încet Matthew, întorcându-se cu spatele, darmită să mă ierți.

— Nu te-am iertat, replică Marcus cu voce egală. Descoperă leacul împotriva furiei sângelui! Luptă pentru anularea legământului și refuză să susții o Congregație care menține o asemenea lege nedreaptă! Formează un vlăstar, ca să putem trăi fără ca Baldwin să ne sufle în ceafă!

— Și pe urmă? Întrebă Matthew, ridicând dintr-o sprânceană cu un aer sardonice.

— Pe urmă nu doar că o să te iert, dar o să fiu primul care o să-ți ofer devotamentul meu, răspunse Marcus — nu numai ca tată, ci și ca părinte.

CAPITOLUL 6

În majoritatea serilor, cina la Sept-Tours era o treabă cam de mântuială. Cu toții mâncam când — și ce — pofteam. Dar seara aceasta era ultima petrecută de noi la castel, iar Baldwin poruncise ca întreaga familie să fie prezentă pentru a mulțumi că toți ceilalți plecaseră și

pentru a-și lua rămas-bun de la Sarah, de la Matthew și de la mine.

Mie îmi fusese acordată îndoielnică onoare de a face pregătirile. Dacă Baldwin se așteptase să mă bage astfel în sperieți, urma să fie dezamăgit. După ce le dădusem de mâncare locuitorilor castelului Sept-Tours din 1590, cu siguranță mă puteam descurca în epoca modernă. Trimisesem invitații pentru fiecare vampir, vrăjitoare și ființă cu sânge cald care se afla încă în clădire și speram ca totul să iasă bine.

Acum îmi regretam totuși cererea ca lumea să se îmbrace formal la cină. Îmi pusesem la gât perlele de la Philippe ca pandant la săgeata din aur pe care mă obișnuisem s-o port, însă acestea îmi ajungeau până la coapse aproape și erau prea lungi pentru a se potrivi cu pantalonii. Le-am așezat înapoi în cutia pentru bijuterii căptușită cu catifea, Ysabeau îmi trimisese o pereche de cercei prelungi, scânteietori, care reflectau lumina. Mi-am trecut în schimb tijele de susținere ale cerceilor prin găurile din urechi.

— Nu te-am văzut niciodată atât de preocupată de bijuterii.

Matthew ieșise din baie și îmi studia imaginea reflectată în oglindă, în timp ce își prindea de manșete două butoniere din aur. Erau împodobite cu blazonul New College — gest de loialitate față de mine și față de una dintre numeroasele lui universități.

— Matthew! Te-ai bărbierit!

Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem fără barba și mustața lui din epoca elisabetană. Deși înfățișarea i-ar fi fost neobișnuită indiferent de perioadă sau de mode, acesta era bărbatul îngrijit și elegant de care mă îndrăgostisem cu un an în urmă.

— De vreme ce ne întoarcem la Oxford, m-am gândit că aș putea foarte bine să semăn cu un profesor universitar, spuse el, trecându-și degetele peste bărbia netedă. De fapt, e o ușurare. Barba chiar mănâncă al naibii de tare!

— Îmi place la nebunie să-l regăsesc pe chipeșul meu profesor, în locul periculosului meu prinț, am spus încet.

Matthew își așază pe umeri o haină de culoarea cărbunelui, din stofă de lână de bună calitate, și trase de manșetele gri-perlă, cu un aer sfios care îmi trecu un fior de plăcere pe șira spinării. Zâmbetul îi era timid, dar deveni apreciativ când m-am ridicat.

— Arăți superb, spuse el, fluierând admirativ. Cu sau fără perle.

— Victoire face minuni, am spus.

Victoire, croitoreasa mea vampir și soția lui Alain, îmi făcuse o pereche de pantaloni bleumarin și o bluză din mătase asortată, cu decolteu generos, care îmi atingea marginile umerilor și îmi cădea în falduri ușoare în jurul șoldurilor. În plus, îmi acoperea mijlocul umflat fără să mă facă să arăt ca într-o haină pentru gravide.

— Arăți absolut irezistibil în albastru, spuse Matthew.

— Lingușitorule!

I-am netezit reverele și i-am aranjat gulerul. Era complet inutil, haina îi venea perfect, toate cusăturile stăteau la locul lor —, însă gesturile acestea îmi satisfăceau instinctul de proprietate. M-am ridicat pe vârfuri să-l sărut.

Matthew îmi răspunse cu entuziasm, trecându-și degetele printre șuvițele arămii care îmi cădeau pe spate. Suspînul pe care îl auzi din partea mea fu blând și satisfăcut.

— Ah, îmi place sunetul ăsta!

Matthew își adânci sărutul, iar când mă auzi scoțând un geamăt înfundat, din gât, rânji.

— Asta-mi place și mai mult!

— După un astfel de sărut, o femeie ar trebui să fie scuzată dacă întârzie la cină, am spus eu, strecurându-mi mâinile între talia pantalonilor lui și cămașa așezată cu grijă în ei.

— Seducătoareo!

Matthew îmi mușcă ușor buza de jos, apoi se retrase.

Am aruncat o ultimă privire în oglindă. Date fiind recentele dezmierdări ale soțului meu, era bine că Victoire nu-mi buclase și nu-mi răsucise părul într-o coafură mai elaborată, căci n-aș mai fi fost nicicând în stare s-o aranjez ca la început. Din fericire, am reușit să-mi strâng la loc coada de cal și să așez câteva fire rebele cu ajutorul periei.

În cele din urmă, am țesut o vrajă de degvizare în jurul meu. Efectul era asemănător cu o perdea delicată peste o fereastră luminată de soare. Vraja îmi estompa culorile și îmi înmuia trăsăturile. Apelasem la ea în Londra și continuasem s-o fac de când ne întorseserăm în prezent. Nimeni nu s-ar fi uitat la mine de două ori, cu excepția lui Matthew, care privea încruntat transformarea.

— După ce o să ajungem la Oxford, vreau să încetezi să mai porți vraja de degvizare. Iși încrucișă brațele la piept. O urăsc.

— Nu pot să umblu prin universitate strălucind.

— Nici eu nu pot să umblu omorând oameni, chiar dacă sufăr de furia sângelui, zise Matthew. Cu toții avem câte o cruce de purtat.

— Credeam că nu vrei să știe nimeni cât de mare mi-e puterea.

Imi făceam deja griji că până și privitorii întâmplători s-ar fi putut simți atrași de mine din pricina ei. În alte vremuri, când existau mai multe țesătoare prin preajmă, poate că n-aș fi sărit atâta în ochi.

— Nu vreau în continuare ca Baldwin sau restul familiei de Clermont să afle. Dar te rog să-i spui lui Sarah cât mai repede! Zise Matthew. N -ar trebui să fii nevoită să te ascunzi acasă la tine.

— E enervant să țezi o vrajă de degvizare dimineața și s-o dai jos seara numai ca s-o țezi din nou a doua zi. E mai ușor să rămân pur și simplu cu ea.

În felul ăsta nu aveam să fiu prinsă niciodată pe picior greșit de către vizitatorii neașteptați sau de către izbucnirile puterii nedisciplinate.

— Copiii noștri o să afle cine e cu adevărat mama lor. N-o să fie crescuți în neștiință, așa cum ai fost crescută tu.

Tonul lui Matthew nu lăsa loc de discuție.

— Măsura asta ți se aplică și ție? Am replicat. Gemenii vor ști că tatăl lor are furia sângelui sau vei păstra secretul față de ei așa cum l-ai păstrat față de Marcus?

— Nu e același lucru. Magia ta e un dar. Furia sângelui e un blestem.

— E exact același lucru, și știi foarte bine. I-am luat mâinile în ale mele.

— Noi doi ne-am deprins să ascundem lucrurile de care ne e rușine. Trebuie să sfârșim cu obiceiul ăsta acum, înainte să nasc. Iar după ce o să se termine criza asta cu Congregația, o să stăm frumos, ca o familie, și o să discutăm treaba cu vlăstarul.

Marcus avea dreptate: dacă formarea unui vlăstar însemna că nu mai trebuia să ne supunem lui Baldwin, atunci varianta merita luată în calcul.

— Intemeierea unui vlăstar e însoțită de responsabilități și obligații. Lumea s-ar aștepta să

te porți ca un vampir și să-mi fii consoartă, adică să mă ajuți să guvernez restul familiei. Matthew scutură din cap. Nu ești croită pentru stilul ăsta de viață și nici nu ți-aș cere-o.

— Nu mi-o ceri tu, i-am răspuns. Mă ofer eu. Și Ysabeau o să mă învețe ce trebuie să știu.

— Ysabeau o să fie prima care o să încerce să te abată din drum. Presiunea pe care a trebuit s-o îndure ca pereche a lui Philippe a fost inimaginabilă, zise Matthew. Când tatăl meu a descris-o drept generalul lui, numai oamenii au râs. Toți vampirii știau că spune adevărul curat. Ysabeau ne convingea cu forța, cu laudele, cu vorba dulce să-i îndeplinim poruncile lui Philippe. El putea să stăpânească întreaga lume, pentru că ea îi stăpânea familia cu o mână de fier. Deciziile ei erau absolute, iar pedepsele, rapide. Nimeni nu i se împotriva.

— Pare dificil, dar nu imposibil, am răspuns calm.

— E o slujbă cu normă întreagă, Diana. Iritarea lui Matthew continua să crească. Ești pregătită să renunți să fii doamna profesoară Bishop ca să fii doamna Clairmont?

— Poate că ți-a scăpat din vedere, dar *deja am renunțat*.

Matthew clipi.

— N-am mai sfătuit un student, n-am mai stat în fața unei săli de clasă, n-am mai citit un jurnal academic și n-am mai publicat un articol de peste un an, am continuat eu.

— E doar o chestiune temporară, zise Matthew cu glas tăios.

— Zău? Am ridicat din sprâncene. Tu ești gata să-ți sacrifici bursa de cercetare la All Souls ca să devii domnul Mami? Sau o să angajăm o bonă care să aibă grijă de copiii noștri — fără îndoială, excepțional de dificili —, în timp ce eu mă întorc la lucru?

Tăcerea lui Matthew fu grăitoare. Era clar că nu se gândise niciodată la chestiunea asta. Pur și simplu presupusese că eu urma să împac cumva fără mari probleme predatul și creșterea copiilor. „Tipic“, mi-am zis și am continuat:

— Cu excepția unui scurt răgaz, anul trecut, când ai dat fuga înapoi la Oxford, crezând că poți face pe cavalerul în armură strălucitoare, și a acestui moment de enervare, pentru care te iert, noi am înfruntat toate necazurile împreună. Ce te face să crezi că asta o să se schimbe? Am întrebat.

— Astea nu sunt necazurile tale, îmi răspunse Matthew.

— Când te-am luat pe tine, au devenit și ale mele. Deja împărțim răspunderea față de copiii noștri. De ce să n-o împărțim și față de ai tăi?

Matthew se holbă la mine în tăcere atât de mult timp, încât am început să-mi fac griji că pățise ceva.

— Niciodată, murmură el, scuturând din cap. După ziua de azi n-o să mai repet niciodată greșeala asta.

— Cuvântul „niciodată“ nu intră în vocabularul familiei noastre, Matthew. Furia mea față de el dădu în clocot, și mi-am înfipt degetele în umerii lui. Ysabeau spune că „imposibil“ nu e francez, nu? Ei bine, „niciodată“ nu e specific neamului Bishop-Clairmont. Să nu-l mai folosești niciodată! Cât despre greșeli, cum îndrăznești.?

Matthew îmi înăbuși următoarele cuvinte cu un sărut. I-am lovit umerii cu pumnii până când forțele — și dorința violentă de a-l bate măr — mă părăsiră. El se retrase cu un zâmbet strâmb.

— Trebuie să încerci să mă lași să-mi termin gândurile. Niciodată. Îmi prinse pumnul înainte să apuc să-l lovesc în umăr. Niciodată n-o să mai fac greșeala de a te subestima.

Apoi profită de uimirea mea ca să mă sărute mai pe îndelete ca înainte.

— Nu-i de mirare că Philippe părea întotdeauna extenuat, spuse el mâhnit după ce termină. E foarte obositor să pretinzi că tu deții controlul, când de fapt soția ta e stăpâna în casă.

— Hmm! Am pufnit eu, căci constatările lui despre dinamica relației noastre mi se păreau oarecum suspecte.

— Dacă tot ți-am atras atenția, dă-mi voie să mă exprim limpede: vreau să-i spui lui Sarah că ești țeșătoare și să-i povestești despre cele întâmplate la Londra. Vorbea pe un ton hotărât. După aceea: vreau să nu mai porți vrăji de degvizare în casă. De acord?

— De acord.

Speram să nu-mi fi observat degetele încrucișate.

Alain ne aștepta la baza scării. Avea, ca de obicei, un costum negru și un aer circumspect.

— E totul pregătit? L-am întrebat.

— Desigur, murmură el, întinzându-mi meniul final.

Mi-am aruncat ochii pe hârtie.

— Perfect! Cartonășele care indică locurile la masă sunt aranjate? Vinul a fost adus sus și turnat în carafe? Și ați găsit cupele de argint?

Buzele lui Alain tresăriră.

— Toate instrucțiunile dumneavoastră au fost respectate întocmai, *madame* de Clermont.

— Aici erai! Începusem să cred că o să mă lași pradă leilor.

Strădaniile lui Gallowglass de a se îmbrăca pentru cină avuseseră drept rezultat doar un păr pieptănat și niște pantaloni din piele în locul obișnuiților blugi uzați, deși presupuneam că cizmele de cowboy jucau rolul unui accesoriu formal. Din păcate, purta tot un tricou, de data aceasta cu KEEP CALM AND HARLEY ON¹⁹ și care, în plus, dezvăluia și un număr amețitor de tatuaje.

— Imi pare rău pentru bluză, mătușă. E neagră, se scuză Gallowglass, urmărindu-mi privirea. Matthew mi-a trimis una dintre cămășile lui, dar s-a despicat la spate când am încheiat nasturii.

— Arăți foarte dichisit.

M-am uitat pe hol după ceilalți oaspeți ai noștri. Am găsit-o doar pe Corra, cocoțată pe statuia unei nimfe, precum o pălărie cu formă ciudată. Iși petrecuse întreaga zi zburând prin Sept-Tours și Saint-Lucien, în schimbul promisiunii că va fi cuminte a doua zi, în călătorie.

— Ce-ați făcut voi doi sus atâta vreme?

Sarah ieși din salon și îi aruncă o privire bănuitoare lui Matthew. Ca și Gallowglass, mătușa mea avea o concepție limitată despre ținuta formală. Purta o cămașă de culoarea levănțicii, ce îi cobora peste șolduri, și o pereche de pantaloni bej, lungi până la glezne.

— Credeam că va trebui să trimitem o echipă de căutare după voi.

— Diana nu reușea să-și găsească pantofii, zise Matthew cu glas mios.

Li aruncă o privire în chip de scuză lui Victoire, care stătea lângă o tavă cu băuturi. Bineînțeles că ea îmi lăsase pantofii lângă pat.

— Victoire nu pare o persoană împrăștiată.

Sarah miji ochii. Corra cârâi și clănțâni din dinți în semn de încuviințare, apoi suflă pe nas, încât o ploaie de scânteii căzu pe podeaua de piatră. Din fericire, nu exista covor.

— Zău, Diana, nu puteai și tu să aduci din Anglia elisabetană ceva care să nu ne dea atâtea

bătăi de cap?

Sarah se uită spre Corra cu o mutră acră.

— Cum ar fi? Un glob cu zăpadă? Am întrebat.

— Mai întâi am fost supusă apei vrăjitoarești care curgea din turn. Acum am un dragon pe hol. Asta pățești când primești vrăjitoare în familie. Ysabeau își făcu apariția într-un costum din mătase deschisă la culoare, asortat perfect cu nuanța șampaniei din sticla pe care o luă de la Victoire. Sunt zile în care nu pot să nu mă gândesc că membrii Congregației au dreptate să ne țină separați.

— O băătură, *madame* de Clermont?

Victoire se întoarce către mine, scutindu-mă de nevoia de a răspunde.

— Mulțumesc, i-am răspuns.

Pe tava ei nu găseai doar vin, ci și pahare pline cu apă minerală, turnată peste cuburi de gheață ce conțineau frunze de mentă și flori albastre de limba-mielului.

— Salut, soră!

Verin ieși agale din salon pe urmele lui Ysabeau, purtând cizme negre înalte până la genunchi și o rochie neagră fără mâneci, extrem de scurtă, care lăsa la vedere mare parte din picioarele ei sidefii, dar și vârful tecii prinse de coapsă.

Întrebându-mă de ce Verin considera că e nevoie să vină la cină înarmată, am ridicat emoționată mâna și mi-am scos capul de săgeată din aur de sub gulerul bluzei, acolo unde căzuse. Îl simțeam ca pe un talisman și îmi amintea de Philippe. Privirea rece a lui Ysabeau se agăță de el.

— Credeam că vârful acela de săgeată s-a pierdut pentru totdeauna, spuse ea încet.

— Philippe mi l-a dat în ziua nunții mele.

Am dat să-mi scot lanțul de la gât, gândindu-mă că trebuie să fie al ei.

— Nu! Philippe a vrut să-l păstrezi tu și era al lui ca să-l dăruiască. Ysabeau îmi strânse cu blândețe degetele în jurul metalului uzat. Trebuie să-l ții în siguranță, copila mea. E foarte vechi și greu de înlocuit.

— Gata cina? Tună Baldwin, ivindu-se lângă mine, neașteptat ca un cutremur și cu obișnuita lui nepăsare față de sistemul nervos al unei ființe cu sânge cald.

— Este, îmi șopti Alain la ureche.

— Este, am spus eu veselă, întipărindu-mi un zâmbet pe față.

Baldwin îmi oferi brațul.

— Hai să intrăm, Matthieu! Murmură Ysabeau, luându-și fiul de mână.

— Diana? Mă îmboldi Baldwin, cu brațul întins.

M-am uitat la el cu dispreț, i-am ignorat brațul oferit și m-am îndreptat țanțoșă către ușă, după Matthew și Ysabeau.

— E un ordin, nu o rugămintă. Mai sfidează-mă mult, și o să vă dau pe tine și pe Matthew pe mâna Congregației fără să stau pe gânduri!

Vocea lui Baldwin era amenințătoare. Vreme de câteva clipe m-am gândit să mă opun. La naiba cu consecințele! Dar, dacă aș fi făcut-o, Baldwin ar fi câștigat. „Gândește!”, mi-am amintit. „Și rămâi în viață!” Atunci, în loc să-l apuc de cot ca o femeie modernă, mi-am așezat mâna peste a lui. Baldwin făcu ochii mari.

— De ce ești așa surprins, *frate*? L-am întrebat. Ai fost cât se poate de feudal din clipa în care

ai sosit. Dacă ai hotărât să joci rolul regelui, ar trebui s-o facem cum trebuie.

— Foarte bine, soră.

Baldwin strânse pumnul sub degetele mele. Îmi amintea de autoritatea, dar și de forța sa.

Am intrat amândoi în cameră de parcă ar fi fost salonul de primire al palatului Greenwich, iar noi am fi fost regele și regina Angliei. Fernando își înăbuși un zâmbet când ne văzu, iar Baldwin îi aruncă o căutătură urâtă drept răspuns.

— Cupa aia mică are sânge în ea?

Sarah, aparent neatentă la starea de tensiune, se aplecă și adulmecă farfuria lui Gallowglass.

— Nu știam că mai avem astea, spuse Ysabeau, ridicând una dintre cupele din argint gravat.

Îmi zâmbi, în timp ce Marcus o ajuta să se așeze pe locul de la stânga lui, iar Matthew ocolea masa și făcea onorurile pentru Phoebe, care stătea vizavi.

— I-am pus pe Alain și pe Marthe să le caute. Philippe le-a folosit la ospățul nostru de nuntă.

Am pipăit capul de săgeată din aur. Curtenitor, Ernst îmi trase scaunul.

— Vă rog, luați loc cu toții!

— Masa e foarte frumos aranjată, Diana, zise Phoebe pe un ton admirativ.

Dar nu se uita la cristaluri, la prețioasele porțelanuri sau la argintăria elegantă. Vorbea de fapt despre grija cu care fuseseră așezate ființele supranaturale în jurul blatului lucios din lemn de trandafir.

Mary Sidney îmi spusese cândva că ordinea așezării la masă în timpul unui banchet nu e mai puțin complexă decât aranjamentul trupelor înaintea unei bătălii. Respectasem regulile învățate în Anglia elisabetană cât putusem de strict, reducând în același timp la minimum riscul unui război pe față.

— Mulțumesc, Phoebe, dar e doar meritul lui Marthe și al lui Victoire. Ele au ales porțelanurile, am spus, înțelegând-o intenționat greșit.

Verin și Fernando se uitară lung la farfuriile din fața lor și făcură schimb de priviri. Marthe era entuziasmată de uluitorul model Bleu Celeste pe care Ysabeau îl cumpărase în secolul al XVIII-lea, iar prima opțiune a lui Victoire fusese un ostentativ serviciu aurit, împodobit cu lebede. Eu nu mă puteam imagina mâncând din vreunul dintre ele și alesesem un impunător set neoclasic în alb și negru, cu uroborosul familiei de Clermont înconjurând litera C.

— Cred că suntem în pericol de a fi civilizați, bombăni Verin. Și încă de niște ființe cu sânge cald.

— Era și timpul, zise Fernando, luându-și șervetul și întinzându-l în poală.

— Un toast, spuse Matthew și ridică paharul. Pentru cei dragi care au plecat deja dintre noi. Fie ca spiritele lor să ne fie alături în seara asta și întotdeauna!

Se auziră murmure de aprobare și ecouri ale primelor lui cuvinte în vreme ce se înălțau paharele. Sarah își șterse o lacrimă, iar Gallowglass îi luă mâna și i-o sărută ușor. Eu mi-am înăbușit propria tristețe și i-am adresat scoțianului un zâmbet recunoscător.

— Un alt toast în sănătatea surorii mele Diana și a logodnicei lui Marcus, cel mai nou membru al familiei noastre!

Baldwin își ridică încă o dată paharul.

— Pentru Diana și Phoebe! I se alătură Marcus.

Cupele se înălțară de jur împrejurul mesei, deși pentru o clipă am crezut că Matthew s-ar putea să îndrepte conținutul cupei sale către Baldwin. Sarah luă o înghițitură șovăitoare din

vinul ei spumos și se strâmbă.

— Să mâncăm! Zise ea, grăbindu-se să lase jos paharul. Lui Emily nu-i plăcea deloc când se răcea mâncarea, și nu-mi închipui că Marthe o să fie mai iertătoare.

Cina se desfășură fără cusur. Fură servite o supă rece pentru cei cu sângele cald și mici pocaluri din argint pline cu vin pentru vampiri. Păstrăvii din care fusese pregătit felul cu pește înotaseră cu doar câteva ore în urmă într-un râu din apropiere, fără nici o grijă pe lume. Urmă puiul fript, de casă, din respect pentru Sarah, care nu putea suferi gustul păsărilor vânate. Câțiva dintre cei de la masă mâncară vânat, însă eu m-am abținut. La sfârșit, Marthe și Alain așezară pe masă compotiere cu picior, acoperite de fructe, alături de castroane cu nuci și platouri cu brânzeturi.

— Ce masă excelentă! Zise Ernst, lăsându-se pe spătarul scaunului și lovindu-și ușor abdomenul subțire.

În cameră se auzi un număr satisfăcător de murmure aprobatoare. În ciuda începutului mai schiopătat, savuram o foarte plăcută seară în familie. M-am relaxat în scaun.

— De vreme ce suntem cu toții aici, avem niște vești pe care vrem să vi le împărtășim, zise Marcus, zâmbindu-i lui Phoebe, aflată în cealaltă parte a mesei. După cum știți, Phoebe a fost de acord să se căsătorească cu mine.

— Ați stabilit data? Întrebă Ysabeau.

— Nu încă. Vedeți voi, ne-am hotărât să procedăm ca pe vremuri, răspunse Marcus.

Toți membrii familiei de Clermont aflați în încăpere se întoarseră către Matthew, cu chipurile împietrite.

— Nu știu dacă e o opțiune viabilă, comentă sec Sarah, dat fiind faptul că voi doi deja locuiți în aceeași cameră.

— Vampirii au alte tradiții, Sarah, îi explică Phoebe. Marcus m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să rămân cu el pentru tot restul vieții. Eu i-am spus că da.

— Oh! Zise Sarah, încruntându-se nedumerită.

— Nu pot să cred că.

Am lăsat propoziția neterminată, îndreptându-mi privirea spre Matthew.

— M-am hotărât să devin vampir.

Lui Phoebe îi străluceau ochii de bucurie în timp ce se uita la viitorul ei soț pentru toată viața.

— Marcus insistă să mă obișnuiesc cu ideea înainte de a ne căsători, așa că, da, logodna noastră s-ar putea să dureze mai mult decât ne-ar plăcea.

Vorbea de parcă ar fi avut de gând doar să-și facă o mică operație estetică sau să-și schimbe coafura, nu să treacă printr-o completă transformare biologică.

— Nu vreau să aibă nici un regret, zise Marcus încet, cu chipul înviorat de un zâmbet larg.

— Phoebe n-o să devină vampir. Îi interzic!

Glasul lui Matthew era calm, însă păru să aibă ecou în camera aglomerată.

— Tu n-ai drept de vot. E decizia noastră, a mea și a lui Phoebe, spuse Marcus. Apoi aruncă mânușa. Și, desigur, a lui Baldwin. El e capul familiei.

Baldwin își împreună degetele în dreptul feței, ca și cum ar fi cântărit problema, în timp ce Matthew se uita la fiul său fără să-i vină să creadă. Marcus răspunse privirii tatălui său cu o căutătură provocatoare.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost o căsătorie tradițională, ca aceea dintre bunicul și Ysabeau, zise el. Când vine vorba de dragoste, tu ești revoluționarul familiei, Matthew. Nu eu.

— Chiar dacă Phoebe ar deveni vampir, n-ar putea fi niciodată o relație tradițională. Ca să nu se infecteze de furia sângeului, ea n-ar trebui să primească sânge din vena ce duce la inima ta, spuse Matthew.

— Sunt sigur că bunicul a băut sângele lui Ysabeau. Marcus se uită la bunica sa. Nu-i așa?

— Vrei să-ți asumi riscul ăsta, știind ceea ce știm acum despre bolile transmise prin sânge?

Întrebă Matthew. Dacă o iubești cu adevărat, Marcus, n-o schimba!

Soțului meu începu să-i sune telefonul, și el se uită fără tragere de inimă la ecran.

— E Miriam, spuse încruntat.

— Nu te-ar suna la ora asta dacă nu s-ar fi întâmplat ceva important în laborator, zise Marcus.

Matthew puse telefonul pe difuzor, astfel încât ființele cu sânge cald să poată auzi la fel de bine ca vampirii, și răspunse.

— Miriam?

— Nu, tată. Sunt fiul tău. Benjamin.

Vocea de la celălalt capăt părea străină și familiară în același timp, așa cum sunt deseori glasurile din coșmaruri.

Ysabeau se ridică în picioare, și chipul ei căpătă culoarea zăpezii.

— Unde-i Miriam? Întrebă Matthew.

— Nu știu, răspunse alene Benjamin. Poate împreună cu cineva pe nume Jason. A sunat de câteva ori. Sau cu cineva pe nume Amira. Și ea a sunat de două ori. Miriam e târfa ta, tată. Poate că, dacă pocnești din degete, o să se grăbească să apară.

Marcus deschise gura, dar Baldwin scoase un șuierat de avertisment care îl făcu pe nepotul său să-și încleșteze fălcile.

— Mi s-a spus că sunt probleme la Sept-Tours. Ceva în legătură cu o vrăjitoare, continuă Benjamin.

Matthew refuză să muște momeala.

— Înțeleg că vrăjitoarea a descoperit un secret al neamului de Clermont, dar a murit înainte să-l poată dezvălui. Mare păcat! Benjamin scoase un sunet de prefăcută compasiune. Semăna cumva cu aceea care îți era sclavă la Praga? O creatură fascinantă!

Matthew întoarse brusc capul, verificând automat dacă sunt în siguranță.

— Tu ai spus mereu că sunt oaia neagră a familiei, dar semănăm mai mult decât vrei să recunoști, spuse Benjamin. Am ajuns chiar să-ți împărtășesc aprecierea pentru compania vrăjitoarelor.

Am simțit schimbarea din aer în timp ce furia năvălea prin venele lui Matthew. Pielea mi se făcu ca de găină, iar degetul mare începu să-mi pulseze.

— Nu mă interesează nimic din ce faci tu, zise cu răceală soțul meu.

— Nici măcar dacă are legătură cu *Cartea vieții*? Benjamin așteptă câteva clipe. Știu că o cauți. Are vreo relevanță pentru cercetările tale? Grea materie, genetica!

— Ce vrei? Întrebă Matthew.

— Atenția ta.

Benjamin începu să râdă. Tatăl lui tăcu din nou.

— Nu ți se întâmplă des să rămâi fără cuvinte, Matthew, remarcă Benjamin. Din fericire, e rândul tău să asculți. Am găsit în sfârșit o cale de a vă distruge pe tine și pe ceilalți de Clermont. Nici *Cartea vieții*, nici jalnica ta viziune asupra științei nu vă pot ajuta acum.

— O să te transform într-un mincinos, îmi promise soțul meu.

— Oho, nu cred! Benjamin își coborî vocea, ca și cum ar fi împărtășit un mare secret. Vezi tu, eu știu ce-au descoperit vrăjitoarele cu atâția ani în urmă. Tu știi?

Matthew se uită fix în ochii mei.

— Mai vorbim, zise Benjamin.

Și închise.

— Sună la laborator! Am spus în grabă, gândindu-mă numai la Miriam.

Matthew se repezi să formeze numărul.

— Era și timpul să suni, Matthew! Ce anume ar trebui să caut în ADN-ul tău? Marcus mi-a spus să mă uit după markerii pentru reproducere. Ce vrea să însemne asta? Tonul lui Miriam era tăios, plictisit — întru totul specific ei. Căsuța ta de e-mail e plină până la refuz și, apropo, mi se cuvine o vacanță.

— Ești în siguranță?

Matthew avea vocea gătuită.

— Da. De ce?

— Știi unde ți-e telefonul? O întrebă el.

— Nu. L-am uitat azi pe undeva. Probabil prin vreun magazin. Sunt sigură că oricine l-a găsit o să mă sune.

— M-a sunat pe mine. Matthew trase o înjurătură.

— Telefonul tău e la Benjamin, Miriam! La celălalt capăt se făcu liniște.

— Benjamin *al tău*? Întrebă Miriam îngrozită. Credeam că e mort!

— Din păcate, nu e, interveni Fernando cu un regret sincer.

— Fernando?

Miriam îi pronunță numele răsufând ușurată.

— *Sim, Miriam. Tudo bem contigo*²⁰? O întrebă el blând.

— Slavă Domnului că ești acolo! Da, da, sunt bine.

Vocea lui Miriam tremura, însă ea se străduia să rămână calmă.

— Când a luat ultima oară Benjamin legătura cu cineva?

— Cu secole în urmă, răspunse Baldwin. Și totuși Matthew s-a întors acasă de doar câteva săptămâni, iar fiul lui a găsit deja o cale de a-l contacta.

— Asta înseamnă că a stat cu ochii pe voi și l-a așteptat, șopti Miriam. Oh, Doamne!

— Aveai ceva în telefon legat de cercetările noastre, Miriam? O întrebă Matthew. E-mailuri salvate? Date?

— Nu. Știi că îmi șterg e-mailurile după ce le citesc. Miriam făcu o pauză. Agenda mea! Benjamin are acum numele voastre de telefon!

— O să facem rost de unele noi, replică scurt Matthew. Nu te duce acasă! Rămâi cu Amira la Old Lodge! Nu vreau ca vreuna dintre voi să stea singură. Benjamin a pomenit numele ei. Matthew șovăi. Și pe al lui Jason.

Miriam trase aer în piept.

— Fiul lui Bertrand?

— E în regulă, Miriam, spuse Matthew, încercând s-o liniștească. Îmi părea bine că ea nu putea să-i vadă privirea. Benjamin a observat că el te-a sunat de câteva ori, atâta tot.

— Poza lui Jason era printre fotografiile de pe telefon. Acum Benjamin o să-l recunoască! Spuse Miriam, evident speriată. Jason e tot ce mi-a mai rămas de la perechea mea, Matthew! Dacă ar fi să i se întâmple ceva.

— O să am grijă ca Jason să știe ce pericol îl paște.

Matthew se uită spre Gallowglass, care își luă numaidecât telefonul.

— Jace? Murmură el, în timp ce ieșea din cameră, închizând ușor ușa în urma lui.

— De ce a reapărut Benjamin taman acum? Întrebă Miriam năucită.

— Nu știu. Matthew se uită în direcția mea. Știa despre moartea lui Emily, apoi a vorbit despre cercetările noastre în domeniul geneticii și despre *Cartea vieții*.

Am simțit cum o piesă crucială dintr-un puzzle mai mare se așază la locul ei.

— Benjamin era la Praga în 1591, am spus lent. Acolo trebuie să fi auzit despre *Cartea vieții*. Împăratul Rudolf o avea.

Matthew îmi aruncă o privire în semn de avertizare. Când vorbi din nou, tonul îi deveni vioi.

— Nu-ți face griji, Miriam! Ne lămurim noi ce urmărește Benjamin, îți promit.

Apoi o îndemnă să aibă grijă și îi spuse că o va suna de îndată ce va ajunge la Oxford. După ce închise, se lăsă o tăcere asurzitoare.

Gallowglass se strecură înapoi în cameră.

— Jace n-a văzut nimic ieșit din comun, dar a promis să fie pe fază. Deci, acum ce facem?

— *Noi?* Zise Baldwin, ridicând din sprâncene.

— Benjamin e responsabilitatea mea, spuse Matthew înverșunat.

— Da, este, fu de acord fratele lui. Era deja timpul să recunoști asta și să te ocupi de haosul pe care l-ai stârnit, în loc să te ascunzi după fusta lui Ysabeau și să te lași pradă fanteziilor tale intelectuale despre vindecarea furiei sângelui și descoperirea secretului vieții.

— Poate că ai așteptat prea mult, Matthew, adăugă Verin. Ar fi fost ușor să-l distrugi pe Benjamin în Ierusalim, imediat după ce a renăscut, dar acum n-o să mai fie. N-ar fi putut să rămână ascuns atâta vreme fără să aibă copii și aliați în jurul lui.

— Matthew o să se descurce el cumva. E asasinul familiei, nu-i așa? Spuse Baldwin pe un ton batjocoritor.

— O să te ajut, i se adresă Marcus tatălui său.

— Tu nu pleci nicăieri, Marcus. O să stai aici, lângă mine, și o să întâmpini delegația Congregației. La fel o să faci și Gallowglass, și Verin. Trebuie să dăm impresia de solidaritate în familie.

Baldwin o cercetă pe Phoebe îndeaproape. Ea îi răspunse cu o privire indignată.

— M-am gândit la năzuința ta de a deveni vampir, Phoebe, declară Baldwin când își sfârși inspecția, și sunt gata s-o susțin, indiferent ce părere are Matthew. Dorința lui Marcus de a avea o pereche tradițională demonstrează că neamul de Clermont încă respectă vechile obiceiuri. O să rămâi și tu aici.

— Dacă Marcus vrea asta, aș fi încântată să rămân în casa lui Ysabeau. Ar fi în regulă, Ysabeau?

Phoebe folosea politețea ca pe o armă, dar și ca pe un sprijin, așa cum numai britanicii știu să facă.

— Desigur! Răspunse mama lui Matthew, așezându-se în sfârșit. Își recăpătă stăpânirea de sine și îi zâmbi fără vlagă logodnicei nepotului. Ești oricând bine-venită, Phoebe!

— Mulțumesc, Ysabeau, replică tânăra, aruncându-i lui Baldwin o privire critică. Acesta își îndreptă atenția spre mine.

— N-a mai rămas decât să hotărâm ce e de făcut cu Diana.

— De soția mea, ca și de fiul meu, mă îngrijesc eu, spuse Matthew.

— Acum nu te mai poți întoarce la Oxford. Baldwin nu luase în seamă întreruperea fratelui său. S-ar putea ca Benjamin să fie încă acolo.

— O să mergem la Amsterdam, zise prompt Matthew.

— Și asta iese din discuție, replică Baldwin. Casa nu poate fi apărută. Dacă tu nu ești în stare să-i asiguri protecția, Matthew, Diana o să stea cu fiica mea, Miyako.

— Diana l-ar detesta pe Hachiji, afirmă cu convingere Gallowglass.

— Ca să nu mai vorbim de Miyako, murmură Verin.

— Atunci ar fi bine ca Matthew să-și facă datoria. Baldwin se ridică în picioare. Și repede!

Părăsi camera atât de repede, încât am avut impresia că dispăruse. Verin și Ernst ne urară repede noapte bună și îl urmară. După plecarea lor, Ysabeau sugerează să ne mutăm în salon. Acolo existau un vechi casetofon și destulă muzică de Brahms și pentru cea mai lungă dintre discuții.

— Ce-o să faci, Matthew? Ysabeau încă părea tulburată. N-o poți lăsa pe Diana să meargă în Japonia. Miyako ar mânca-o de vie.

— O să ne ducem la casa Bishop din Madison, am anunțat eu.

Greu de spus cine se arată mai surprins de dezvăluirea faptului că urma să mergem în statul New York: Ysabeau, Matthew sau Sarah.

— Nu știu dacă-i o idee bună, zise Matthew cu precauție.

— Em a descoperit ceva important aici, la Sept-Tours. Un lucru pe care a preferat să moară în loc să-l dezvăluie.

Mă mira calmul cu care vorbeam.

— Ce te face să crezi asta? Întrebă soțul meu.

— Sarah a spus că Em și-a băgat nasul prin Turnul Rotund, acolo unde sunt păstrate toate arhivele familiei de Clermont. Dacă aflase despre copilul vrăjitoarei din Ierusalim, ar fi vrut să știe mai multe, am răspuns.

— Ysabeau ne-a vorbit amândurora despre copil, zise Sarah, uitându-se la soacra mea pentru a primi o confirmare. Apoi noi i-am povestit lui Marcus. Tot nu pricep de ce asta înseamnă că noi trebuie să mergem în Madison.

— Pentru că, indiferent ce descoperire a făcut Emily, ea a determinat-o să invoce spirite, am explicat. Sarah crede că Em încerca să ia legătura cu mama. Poate că și mama mea știa ceva. Dacă-i așa, am putea afla mai multe în Madison.

— Cam prea mulți de „cred“, „poate“ și „am putea“, mătușă, zise Gallowglass, încruntându-se. M-am uitat la soțul meu, care, în loc să răspundă sugestiei mele, se uita cu un aer absent la paharul lui cu vin.

— Tu ce părere ai, Matthew?

— Putem să mergem în Madison, spuse el. Pentru moment.

— Vin și eu cu voi! Murmură Fernando. Să-i țin tovărășie lui Sarah.

— Aici se petrec mai multe decât pare. Iar Knox și Gerbert sunt și ei implicați. Knox a venit la Sept-Tours din cauza unei scrisori găsite în Praga, în care era menționat *Ashmole 782*. Matthew avea un aer întunecat. Nu poate fi o coincidență faptul că descoperirea scrisorii de către Knox se suprapune cu moartea lui Emily și cu reparația lui Benjamin.

— Voi ați fost în Praga. Și *Cartea vieții* a fost în Praga. Benjamin a fost în Praga. Knox a găsit ceva în Praga, rosti lent Fernando. Ai dreptate, Matthew. Nu e doar o coincidență. E un tipar.

— Mai e ceva ce nu v-am spus despre *Cartea vieții*, începu soțul meu. E scrisă pe foi de pergament făurite din piei de demoni, vampiri și vrăjitoare.

Marcus făcu ochii mari.

— Asta înseamnă că ea conține informații genetice.

— Corect, confirmă Matthew. N-o putem lăsa să cadă în mâinile lui Knox sau — Doamne ferește! — ale lui Benjamin.

— Găsirea *Cărții vieții* și a paginilor care lip sesc din ea trebuie să fie în continuare prioritatea noastră numărul unu, m-am arătat eu de acord.

— Nu doar că ne-ar putea vorbi despre originile și evoluția ființelor supranaturale, dar ne-ar putea ajuta să înțelegem furia sângelui, spuse Marcus. Totuși, e posibil să nu reușim să strângem informații genetice utile din ea.

— La scurt timp după ce ne-am întors, Casa Bishop i-a înapoiat Dianei pagina cu nunta alchimică, zise Matthew.

Clădirea era cunoscută printre vrăjitoarele din zonă pentru obrăznicia ei magică și deseori lua obiecte de preț pe care le păstra în siguranță, numai pentru a le înapoia mai târziu proprietarilor.

— Dacă ne ducem cu pagina într-un laborator, o putem testa.

— Din păcate, nu-i ușor să-ți câștigi din vorbe intrarea în laboratoarele genetice de ultimă generație.

Marcus scutură din cap.

— Și Baldwin are dreptate. Nu poți merge la Oxford.

— Poate îți găsește Ch ris ceva la Yale. Și el e biochimist. Laboratorul lui ar avea echipamentele potrivite?

Priceperea mea în domeniul tehnicii de laborator se sfârșea undeva în jurul anului 1715.

— N-o să analizez o pagină din *Cartea vieții* într-un laborator studentesc, zise Matthew. O să caut unul privat. Trebuie să găsesc ceva.

— Un ADN străvechi e fragil. Vom avea nevoie de mai multe pagini cu care să lucrăm, dacă vrem rezultate de încredere, îl avertiză Marcus.

— Încă un motiv să scoatem *Ashmole 782* din Biblioteca Bodleiană, am spus eu.

— Cartea e în siguranță acolo unde se află, Diana, mă liniști Matthew.

— Pentru moment, am replicat eu.

— Nu mai există încă două pagini rătăcite prin lume? Întrebă Marcus. Le-am putea găsi pe ele mai întâi.

— Poate reușesc eu să vă ajut, se oferi Phoebe.

— Mersi, Phoebe.

O văzusem pe logodnica lui Marcus în rolul de cercetător în Turnul Rotund. Aș fi fost fericită să dispun și eu de abilitățile ei.

— Și Benjamin? Întrebă Ysabeau. Știi la ce s-a referit când a spus că a ajuns să-ți împărtășească admirația față de vrăjitoare, Matthew?

Soțul meu clătină din cap.

Cel de-al șaselea simț de vrăjitoare îmi spunea că aflarea răspunsului la întrebarea lui Ysabeau putea fi cheia întregii povești.

Soarele în zodia Leului

Cea care se naște când soarele e în zodia Leului va fi din fire ingenioasă, isteată și dornică să învețe. Va voi să știe numaidecât orice lucru va auzi sau va vedea, dacă acesta implică o oarecare dificultate. Știința magiei îi va fi de mare folos. Va fi apropiată prinților și mult îndrăgită de ei. Primul ei copil va fi o fată, iar al doilea, un băiat. De-a lungul vieții va trece prin numeroase necazuri și pericole.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 8v

CAPITOLUL 7

Stăteam în cămara lui Sarah și mă uitam afară prin stratul de praf depus pe suprafața din sticlă ondulată a ferestrei. Întreaga casă avea nevoie de o aerisire sănătoasă. Zăvorul țeapăn din alamă de pe cercevea opuse mai întâi rezistență încercărilor mele, dar, în cele din urmă, rama umflată cedă, iar fereastra sări în sus, tremurând de indignare din pricina tratamentului brutal.

— Obişnuiește-te! I-am spus arțăgoasă, apoi i-am întors spatele și am studiat camera din fața mea.

Era un loc familiar și totuși străin încăperea aceasta în care mătușile mele își petrecuseră atâta timp din viața lor, iar eu așa de puțin. Când intra în cămară, Sarah își lăsa la ușă obișnuita ei fire dezordonată. Aici totul era curat și ordonat, suprafețele rămâneau libere, borcanele pântecoase stăteau aliniat pe rafturi, iar sertarele din lemn purtau etichete cu conținuturile lor.

RUJI GALBENI, GRANAT, ARMURARIU, GURA-LUPULUI, TĂTĂNEASĂ, COADA-ȘORICELULUI.

Deși ingredientele pentru meșteșugul lui Sarah nu erau aranjate în ordine alfabetică, aveam convingerea că succesiunea lor era guvernată de vreun principiu vrăjitoresc, de vreme ce mătușa mea reușea să întindă mâna numaidecât spre plantele ori semințele de care avea nevoie.

Sarah luase grimoarul Bishop cu ea la Sept-Tours, dar acum el se întorsese unde îi era locul: așezat pe ceea ce mai rămăsese dintr-un vechi pupitru pe care Em îl cumpăraseră de la anticariat din Bouckville. Ea și Sarah îi tăiaseră piciorul care îl susținea, și pupitrul stătea pe bătrâna masă de bucătărie care sosise aici împreună cu primii Bishopi, în secolul al XVIII-lea. Unul dintre picioarele mesei era vizibil mai scurt decât celelalte (nimeni nu știa de ce), însă caracterul neregulat al scândurilor de dușumea făcea ca suprafața să fie surprinzător de dreaptă și solidă. În copilărie credeam că era vorba despre magie. Ca adult, știam că era doar noroc chior.

Diverse aparate electrocasnice vechi și un prelungitor uzat stăteau înșirate în jurul mesei de lucru a lui Sarah. Găseai acolo o mașină de gătit verde ca un avocado, o cafetieră antică, două râșnițe de cafea și un mixer. Acestea erau uneltele vrăjitoarei moderne, deși Sarah păstra lângă sobă un cazan mare și negru, de dragul vremurilor de altădată. Mătușile mele foloseau mașina de gătit pentru a pregăti uleiuri și poțiuni, râșnițele și mixerul pentru prepararea tămâii și măcinarea ierburilor, iar cafetiera pentru fierberea infuziilor. În colț stătea un

frigider de probă, alb și strălucitor, cu o cruce roșie pe ușa, nebăgat în priză și nefolosit.

— Poate că Matthew o să găsească ceva tehnologie mai avansată pentru Sarah, am cugetat eu cu voce tare.

Un arzător Bunsen. Câteva alambicuri, poate. Brusc, mi s-a făcut dor de laboratorul bine echipat al lui Mary Sidney din secolul al XVI-lea. Am ridicat privirea, pe jumătate sperând să văd splendidele picturi murale, reprezentând procese alchimice, care împodobeau pereții ei din castelul Baynard.

În locul lor, ierburi și flori uscate atârnav pe sfori întinse între grinzile dezgolate. Pe câteva dintre ele le puteam identifica: păstăile umflate de negrușcă, ce stăteau să crape de prea multe semințe minuscule, florile zburlete de armurariu, lungile tulpini de lumânărică, având în vârf florile de un galben strălucitor datorită cărora dobândiseră numele de „lumânările vrăjitoarelor”, grămezi de anason-mare. Sarah le cunoștea pe fiecare după aspect, textură, gust și miros. Cu ajutorul lor arunca vrăji și făcea farmece. Plantele seci erau cenușii de praf, dar aveam atâta minte ca să nu le tulbur. Sarah nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi intrat în camera ei și n-ar fi descoperit decât tulpini.

Încăperea fusese cândva bucătăria fermei. Un perete era ocupat de o sobă uriașă, completată cu o vatră încăpătoare și două cuptoare. Deasupra ei se afla un pod pentru depozitare, la care se putea ajunge pe o scară veche și șubredă. Îmi petrecusem multe după-amiezi ploioase acolo, cuibărită cu o carte în mână, ascultând răpăitul ploii pe acoperiș. Acum în pod se afla Corra, cu un ochi deschis, manifestând un interes leneș față de cele ce se petreceau dedesubt.

Am oftat, făcând firele de praf să danseze. Urma să fie nevoie de apă — și de multă trudă — pentru ca încăperea să pară din nou primitoare. Iar dacă mama mea știuse ceva care ne-ar fi putut ajuta să găsim *Cartea vieții*, atunci aici aveam să găsec acel ceva.

Se auzi un clinchet ușor. Apoi un altul.

Goody Alsop mă învățase cum să deslușesc firele care legau lumea și cum să trag de ele pentru a țese vrăji ce nu se aflau în nici un grimoar. Firele se aflau permanent în jurul meu, iar când se atingeau unele de altele, dădeau naștere unui fel de muzică. Am întins mâna și am înhățat câteva pe degete. Albastru și chihlimburiu, culorile care legau trecutul de prezent și de viitor. Le mai văzusem până atunci, dar numai în colțuri, acolo unde ființele ce nu bănuiau nimic nu riscau să fie prinse în țesătura timpului.

Lucru deloc surprinzător, în casa Bishop timpul nu se comporta așa cum ar fi trebuit. Am răsucit firele albastre și chihlimbarii într-un nod, apoi am încercat să le împing unde le era locul, însă ele au sărit înapoi, încărcând aerul de amintiri și regrete. Un nod de țesătoare nu avea să repare ce era în neregulă aici.

Transpirasem, chiar dacă nu făcusem decât să mut praful și mizeria dintr-o parte în alta. Uitasem cât de cald poate fi în Madison în perioada aceasta a anului. Ridicând o găleată plină cu apă murdară, am împins ușa cămării. Aceasta nu se clinti.

— Mișcă, Tabitha! Am spus și am înghiontit ușa încă doi centimetri, în speranța că voi mișca pisica.

Tabitha urlă. Refuza să mi se alăture în cămară. Era domeniul lui Sarah și al lui Em, iar pe mine mă considera o invadatoare.

— O asmut pe Corra împotriva ta! Am amenințat eu.

Tabitha se urni. O labă se întinse în față prin dreptul ușii întredeschise, apoi o alta, și mâța o

șterse. Pisica lui Sarah nu-și dorea câtuși de puțin să se lupte cu duhul meu, însă demnitatea ei o împiedica să se retragă în grabă.

Am împins ușa și am deschis-o. Afară, bâzâitul insectelor și un șir neîntrerupt de ciocănituri umpleau aerul. Am aruncat apa murdară de pe verandă, iar Tabitha a dat buzna în curte, venind lângă Fernando. Acesta stătea cu un picior sprijinit pe o buturugă folosită la tăiatul lemnului și se uita cum Matthew înfige stâlpi de gard în câmp.

— Tot cu asta se ocupă? Am întrebat, legănând găleata goală.

Ciocăniturile țineau de câteva zile: mai întâi pentru înlocuirea țiglelor desprinse de pe acoperiș, apoi pentru îndesarea în pământ a spalierei din grădină, iar acum pentru repararea gardurilor.

— Matthew are mintea mai liniștită atunci când lucrează cu mâinile, spuse Fernando. Fie că sculptează în piatră, luptă cu sabia, conduce o barcă, scrie un poem, face un experiment... Nu prea contează.

— Se gândește la Benjamin.

Dacă așa stau lucrurile, nu era de mirare că Matthew căuta ceva care să-i distragă atenția. Privirea rece a lui Fernando se întoarse către mine.

— Cu cât se gândește mai mult la fiul lui, cu atât e mai atras spre o perioadă în care nu se plăcea pe sine și nu-i plăceau nici alegerile pe care le făcea.

— Matthew nu vorbește prea des despre Ierusalim. Mi-a arătat însemnul lui de pelerin și mi-a povestit despre Eleanor.

Nu era mare lucru, având în vedere cât timp petrecuse probabil soțul meu acolo. Iar amintirile atât de vechi nu prea se dezvăluiau sărutului meu de vrăjitoare.

— Ah! Frumoasa Eleanor! Moartea ei a reprezentat încă o greșală ce putea fi prevenită, zise Fernando cu amărăciune. Matthew n-ar fi trebuit să facă nici măcar primul drum în Țara Sfântă, darmite pe al doilea. Politica și crimele ei au fost prea mult pentru un tânăr vampir, mai ales pentru unul care suferea de furia sângelui. Însă Philippe avea nevoie de toate armele pe care le avea la dispoziție, dacă spera să învingă în *Outremer*.

Istoria medievală nu era domeniul meu, însă coloniile cruciaților mă duceau cu gândul la conflicte sângeroase și la asediul letal al Ierusalimului.

— Philippe visa să întemeieze acolo un regat al *manjasang*, dar n-a fost să fie. O dată în viața lui a subestimat avariția ființelor cu sânge cald, ca să nu mai vorbim despre fanatismul lor religios. Ar fi trebuit să-l lase pe Matthew în Cordoba, cu mine și cu Hugh, căci oricum nu i-a fost de nici un ajutor în Ierusalim, în Acre sau în oricare dintre locurile în care l-a trimis. Fernando lovi tare cu piciorul buturuga, mișcând din loc un petic de mușchi ce se agățase de lemnul bătrân. Furia sângelui poate fi un atu atunci când ai nevoie de un asasin.

— Cred că nu l-ai simpatizat pe Philippe, am spus încet.

— Cu timpul am ajuns să-l respect. Dar să-l simpatizez? Fernando scutură din cap. Nu.

În ultima vreme avusesem și eu izbucniri de antipatie la adresa lui Philippe. La urma urmei, el îi dăduse lui Matthew slujba de asasin al familiei. Uneori mă uitam la soțul meu cum stătea singur în umbrele lungi ale verii ori apărea ca o siluetă în lumina ce se revărsa prin fereastră și vedeam povara responsabilității care îi apăsa umerii.

Matthew potrivi un stâlp de gard în pământ și ridică privirea.

— Ai nevoie de ceva? Strigă el.

— Nu. Luam doar niște apă, i-am strigat la rîndul meu.

— Roagă-l pe Fernando să te ajute!

Matthew arată spre găleata goală. Nu era de acord ca femeile însărcinate să ridice lucruri grele.

— Sigur, am spus pe un ton evaziv, și el se întoarse la treaba lui.

— Nici nu-ți trece prin cap să mă lași să-ți duc găleata, nu? Fernando își duse o mână în dreptul inimii, mimând consternarea.

— Mă rănești! Cum o să-mi mai țin capul sus în familia de Clermont dacă nu-mi permiți să te ridic pe un pedestal, cum ar face un cavaler adevărat?

— Dacă ai să-l împiedici pe Matthew să închirieze cilindrul ăla compresor despre care vorbea, pentru renivelarea aleii, o să te las să porți armură strălucitoare tot restul verii.

I-am dat lui Fernando un pupic pe obraz și am plecat.

Agitată și deranjată de căldură, am abandonat găleata goală în chiuveta din bucătărie, apoi am pornit în căutarea mătușii mele. Nu mi-a fost greu s-o găsesc. Luase obiceiul de a sta în salon, în balansoarul bunicii mele, și a se uita la copacul înnegrit ce creștea din șemineu. Intoarsă în Madison, era silită să înfrunte pierderea lui Emily într-un fel cu totul nou. Asta o făcea abătută și distantă.

— E prea cald pentru curățenie. Mă duc în oraș să fac cumpărături. Vrei să vii? Am întrebat-o.

— Nu. Mi-e bine aici, răspunse Sarah, legănându-se înainte și înapoi.

— Iar a sunat Hannah O'Neil. Ne invită la masa pe care o s-o încropească de Lugnasad²¹.

De când ne întorseserăm, primiserăm un șir de telefoane de la membrele sabatului din Madison. Sarah îi spusese înaltei preotese, Vivian Harrison, că se simte perfect și că e bine îngrijită de familie. După aceea refuzase să mai stea de vorbă cu cineva.

Mătușa mea nu luă în seamă vorbele mele și continuă să examineze copacul.

— Fantomele trebuie să se întoarcă până la urmă, nu crezi?

De la întoarcerea noastră, casa fusese, în mod remarcabil, lipsită de vizitatori. Matthew dădea vina pe Corra, însă eu și Sarah știam că lucrurile stau altfel. Pentru că Em era plecată dintre noi de așa puțină vreme, celelalte fantome se țineau la distanță, ca să nu le batem la cap cu întrebări despre cum îi merge răposatei.

— Sigur, am spus, dar probabil că o să mai dureze.

— Casa e atât de tăcută fără ele! Eu nu le vedeam niciodată, ca tine, dar îmi dădeam seama că erau prin preajmă.

Sarah se legănă mai tare, ca și cum asta le-ar fi putut aduce înapoi pe fantome.

— Te-ai hotărât ce e de făcut cu Copacul Explodat?

Copacul ne așteptase pe mine și pe Matthew la întoarcerea din 1591. Trunchiul lui negru și noduros ocupa cea mai mare parte a șemineului, în timp ce rădăcinile și ramurile i se întindeau prin cameră. Deși părea lipsit de viață, făcea din când în când fructe ciudate: niște chei de mașină, dar și imaginea nunții alchimice care fusese smulsă din *Ashmole 782*. De curând, oferise o rețetă de compot de rubarbă de pe la 1875 și o pereche de gene false de prin 1973. Eu și Fernando consideram că pomul trebuia înlăturat, coșul de fum, reparat, iar lambriurile, peticite și vopsite. Sarah și Matthew erau mai puțin convinși.

— Nu știu, spuse mătușa mea, oftând. Încep să mă obișnuiesc cu el. Putem oricând să-l

împodobim de sărbători.

— La iarnă zăpada o să sufle drept prin crăpăturile alea, am spus, luându-mi poșeta.

— Ce te-am învățat eu despre obiectele magice? Mă întrebă Sarah, și în clipa aceea am sesizat la ea o urmă din vechea severitate.

— „Nu te atinge de ele înainte de a le înțelege!” Am intonat cu vocea unui copil de șase ani.

— A tăia un copac născut din magie cu siguranță ar fi considerat o „atingere”, nu ești de acord?

Sarah o goni pe Tabitha de lângă vatră, unde pisica stătea și se holba la scoarța noduroasă.

— Ne trebuie lapte. Și ouă. Iar Fernando vrea nu știu ce fel de orez de fițe. A promis că face *paella*.

— Lapte. Ouă. Orez. Am reținut. I-am aruncat lui Sarah o ultimă privire îngrijorată. Spune-i lui Matthew că n-o să lip sesc mult!

Când am ieșit pe ușă, dușumeaua holului de la intrare scârțâi scurt în semn de protest. M-am oprit, cu piciorul lipit de scânduri. Casa Bishop nu era o casă oarecare și avea experiență în exprimarea propriilor păreri despre diverse subiecte — de la cine avea dreptul s-o ocupe până la aprobarea sau respingerea unei noi culori de vopsea pentru obloane.

Însă acum n-am mai primit nici o altă reacție. Asemenea fantomelor, și ea aștepta.

Afară, noua mașină a lui Sarah era parcată în dreptul ușii. Vechea ei Honda Civic dăduse rateu pe drumul de întoarcere din Montreal, acolo unde o lăsaserăm eu și Matthew. Un oficial al familiei de Clermont primise sarcina de a o aduce înapoi în Madison, însă motorul cedase undeva între Bouckville și Watertown. Ca s-o consoleze pe Sarah, soțul meu îi oferise un Mini Cooper vopsit în purpuriu metalizat, ornat cu dungi albe ca ale mașinilor de curse, mărginite cu negru și argintiu. Avea o plăcuță de înmatriculare personalizată pe care scria MĂTURĂ NOUĂ. Matthew spera ca acest mesaj vrăjitoresc să preîntâmpine nevoia lui Sarah de a lipi abțibilduri pe toată caroseria, însă eu mă temeam că era doar o chestiune de timp înainte ca mașina să arate precum cea veche.

Pentru cazul că ar fi fost cineva tentat să ia noua mașină a lui Sarah, cu lipsa ei de sloganuri, drept semn că mătușa mea nu mai era sigură de păgânismul ei, Matthew cumpăraseră un ornament în formă de vrăjitoare pentru antenă. Păr roșcat, pălărie țuguată și ochelari de soare. Indiferent unde parca Sarah, cineva îi fura vrăjitoarea. Soțul meu păstra o cutie cu zeci de exemplare în dulapul din vestibul.

Am așteptat ca Matthew să se apuce să ciocănească următorul stâlp de gard, apoi am sărit în Mini-ul mătușii. Am ieșit cu spatele și m-am îndepărtat în viteză de casă. Soțul meu nu ajunsese să-mi interzică să părăsesc ferma neînsoțită, iar Sarah știa unde mergeam. Fericită că scăpasem, am deschis trapa, ca să simt vânticelul de iulie în drum spre oraș.

Prima oprire am făcut-o la oficiul poștal. Doamna Hutchinson s-a uitat cu interes la umflătura fermă de sub tricoul meu, dar n-a spus nimic. Singurii alți clienți erau doi vânzători de antichități și Smitty, cel mai recent prieten la cataramă al lui Matthew, de la magazinul de unelte.

— Cum îi merge domnului Clairmont cu barosul ăla? Mă întrebă Smitty, lovindu-și ușor borul pălăriei cu teancul de reclame primite prin poștă. Nu mai vândusem unul de secole! În ziua de azi, majoritatea oamenilor vor ciocane pneumatice.

— Matthew pare foarte mulțumit de el.

„Majoritatea oamenilor nu sunt vampiri de peste un metru nouăzeci înălțime“, m-am gândit eu, aruncând la gunoi prospectul magazinului alimentar din localitate și ofertele de cauciucuri noi.

— Ați pus mâna pe un soț bun, spuse Smitty, cu ochii la verigheta mea. Și, pe deasupra, pare că se înțelege cu madam Bishop.

Ultima parte fusese rostită pe un ton ușor uimit. Eu mi-am înăbușit un zâmbet. Am luat teancul de cataloage și facturi rămase și l-am băgat în poșetă.

— Cu bine, Smitty!

— La revedere, doamnă Clairmont! Spuneți-i domnului Clairmont să-mi dea de știre când se hotărăște în legătură cu cilindrul ăla pentru alee.

— Nu sunt doamna Clairmont. Încă folosesc. Ah, nu contează! Am exclamat, observând aerul nedumerit al lui Smitty.

Am deschis ușa și m-am dat la o parte pentru a lăsa doi copii să intre. Se năpustiră înăuntru după acadelele pe care doamna Hutchinson le ținea pe tejghea. Aproape că ieșisem, când l-am auzit pe Smitty șoptindu-i poștăriței:

— L-ai cunoscut pe domnul Clairmont, Annie? Un tip de treabă. Incepusem să cred că Diana o să fie și ea fată bătrână precum madam Bishop, dacă înțelegi ce vreau să zic, încheie el, făcându-i femeii cu ochiul.

Am cotit spre vest pe Route 20, printre pășuni verzi și pe lângă vechile ferme care pe vremuri hrăneau toți locuitorii din zonă. Numeroase proprietăți fuseseră împărțite, iar pământurile lor, folosite în alte scopuri. Erau acum școli și birouri, un depozit de granit ori o prăvălie de textile construită în vreun hambar reamenajat.

Când am intrat în ea, parcareă supermarketului din Hamilton, un orășel din apropiere, era practic goală. Nici măcar în timpul anului universitar nu se umplea mai mult de jumătate.

M-am îndreptat spre unul dintre numeroasele locuri libere din dreptul ușilor și am parcat lângă una dintre dubitele acelea pe care oamenii le cumpără atunci când au copii. Avea uși glisante pentru a permite instalarea cu ușurință a scaunelor speciale, o grămadă de suporturi pentru pahare și covoare bej care să facă invizibile cerealele azvârlite pe podea. Viitorul îmi trecu fulgerător prin fața ochilor.

Mașinuța vioaie a lui Sarah era o bine-venită amintire a faptului că existau și alte opțiuni, deși probabil că Matthew avea să insiste asupra unui tanc blindat după nașterea gemenilor. M-am uitat la caraghioasa vrăjitoare verde din vârful antenei. Am murmurat câteva cuvinte, și firele din antenă se reasează prin interiorul mingii din material spongios și prin pălăria vrăjitoare. Nimeni nu avea să fure mascota lui Sarah cât eram eu de pază.

— Frumoasă vrajă de legare! Rosti un glas rece din spatele meu. Pe asta cred că n-o știam.

M-am răsucit. Femeia care stătea lângă mine avea în jur de cincizeci de ani, păr lung până la umeri, încărunțit înainte de vreme, și ochi verzi ca smaraldele. Era înconjurată de un bâzâit surd al puterii, nu strident, dar constant. Marea preoteasă a sabatului din Madison.

— Bună ziua, doamnă Harrison!

Familia Harrison locuia de mult în Hamilton. Veniseră din Connecticut și, la fel ca în neamul Bishop, femeile își păstrau numele și după căsătorie. Soțul lui Vivian, Roger, făcuse un pas radical și-și schimbase numele din Barker în Harrison atunci când se cununase, câștigându-și astfel un loc în analele sabatului și o serie nesfârșită de tachinări din partea celorlalți soți.

— Cred că ești destul de mare ca să-mi spui Vivian, nu? Ochii îi căzură pe abdomenul meu.

Mergi la cumpărături?

— îhî.

Nici o vrăjitoare n-o putea minți pe alta. În situația asta, cel mai bine era să rămân la răspunsuri scurte.

— Ce coincidență! Și eu.

În spatele lui Vivian, două cărucioare pentru cumpărături se desprinseseră din șir și ieșiră singure din spațiul rezervat.

— Așadar, o să naști în ianuarie? Mă întrebă ea când am intrat în magazin.

M-am pierdut cu firea și a fost cât pe ce să scap punga cu mere de fermă.

— Numai dacă duc bebelușii până la termen. Aștept gemeni.

— Gemenii sunt o pacoste, zise Vivian cu milă. Întreab-o pe Abby!

Îi făcu semn cu mâna unei femei care ținea în brațe două cartoane cu ouă.

— Bună, Diana! Nu cred că ne-am mai întâlnit. Abby așeză unul dintre cartoane în partea de cărucior destinată copiilor și îl legă cu centura subțire de siguranță. După ce se nasc bebelușii, o să trebuiască să găsești o altă cale de a împiedica ouăle să se spargă. Am în mașină niște dovlecei pentru tine, așa că nici nu te gândi să mai cumperi!

— Toată lumea din ținut știe că sunt gravidă? Am întrebat. Plus ce aveam de gând să cumpăr azi?

— Numai vrăjitoarele, răspuse Abby. Și oricine stă de vorbă cu Smitty.

Un băiețel de patru ani, într-o bluză dungată și o mască Omul Păianjen, trecu în goană pe lângă noi.

— John Pratt! Nu-ți mai fugări sora!

— Nici o grijă! Am găsit-o pe Grace la raionul cu fursecuri, zise un bărbat chipeș, îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou gri cu maroniu cu logo-ul Universității Colgate. Ținea în brațe o copilă neastâmpărată, cu fața mânjită de ciocolată și firimituri de fursecuri. Bună, Diana! Sunt soțul lui Abby, Caleb Pratt. Predau aici.

Avea o voce plăcută, însă energia trosnea în jurul lui. Să fi avut o urmă de magie a elementelor?

Întrebarea mea scoase în evidență firele care îl înconjura, însă Vivian îmi distrase atenția înainte să mă pot convinge.

— Caleb e profesor la catedra de antropologie, zise ea cu mândrie. El și Abby au fost bineveniți în comunitatea noastră.

— Mă bucur să vă cunosc, am murmurat.

Probabil că tot sabatul își făcea cumpărăturile la Cost Cutter în zilele de marți.

— Numai când avem treburi de discutat, zise Abby, citindu-mi gândurile cu ușurință.

Din câte îmi puteam da seama, talentul ei la magie era mai mic decât al lui Vivian ori Caleb, însă era evident că purta o putere în sânge.

— Ne așteptam s-o vedem pe Sarah azi, dar pare să ne evite. Se simte bine?

— Nu prea.

Am stat pe gânduri. Pe vremuri, sabatul din Madison reprezenta tot ceea ce tăgăduiam în legătură cu persoana mea și cu apartenența mea la familia Bishop. Însă vrăjitoarele din Londra mă învățaseră că există un preț pe care îl plătești când trăiești ruptă de comunitate.

Iar simplul adevăr era că eu și Matthew nu ne puteam descurca singuri. Mai ales după tot ce începuse să iasă la iveală la Sept-Tours.

— Vrei să spui ceva, Diana?

Vivian mă privi cu istețime.

— Cred că avem nevoie de ajutorul vostru.

Cuvintele îmi scăpaseră prea ușor. Mirarea mea trebuie să fi fost vizibilă, căci toți cei trei vrăjitori începură să râdă.

— Bun. Pentru asta suntem aici, zise Vivian, adresându-mi un zâmbet aprobator. Care-i problema?

— Sarah e într-un impas, am spus eu pe șleau. Iar eu și Matthew am dat de belea.

— Știu. Vârfurile degetelor mă furnică de câteva zile, spuse Caleb, săltând-o pe Grace pe șold. La început am crezut că-i vorba doar despre vampiri.

— E mai mult decât atât, am spus tristă. E vorba și despre vrăjitori. Și despre Congregație. E posibil ca mama să fi avut o premoniție în legătură cu toate astea, dar nu știu de unde să încep să caut mai multe informații.

— Sarah ce spune? Întrebă Vivian.

— Nu prea multe. O jelește din nou pe Emily. Stă lângă șemineu, se uită la copacul care ne crește din vatră și așteaptă să se întoarcă fantomele.

— Și soțul tău?

Caleb ridică din sprâncene.

— Matthew înlocuiește stâlpii gardului.

Mi-am trecut o mână prin păr, ridicându-mi șuvițele umede de pe ceafă. Dacă se făcea și mai cald, puteam prăji ouă pe mașina lui Sarah.

— Un exemplu clasic de agresiune redirectionată, zise Caleb îngândurat, și nevoia de a stabili granițe ferme.

— Ce fel de magie e asta?

Eram uimită că putuse spune atât de multe despre Matthew doar pe baza celor câteva cuvinte ale mele.

— E antropologie. Caleb zâmbi larg. Poate că ar trebui să vorbim în altă parte.

Vivian surâse cu căldură mulțimii tot mai mari de privitori din raionul cu legume și frunte. Puținii oameni din magazin nu putuseră să nu observe adunarea a patru ființe supranaturale, iar câțiva ne ascultau fâțiș discuția, prefăcându-se între timp că evaluează pepenii galbeni și roșii.

— Ne vedem acasă la Sarah în douăzeci de minute, am spus eu, nerăbdătoare să scap.

— Orezul Arborio²² e la raionul cincii, zise Caleb, dornic să mă ajute, în timp ce i-o întindea pe Grace lui Abby. E soiul cel mai potrivit pentru *paella* pe care o să-l găsești în Hamilton. Dacă nu-i destul de bun, poți să treci pe la Maureen, la magazinul bio. Poate să comande special pentru tine niște orez din Spania. Altfel va trebui să te duci până la Syracuse.

— Mersi, am spus fără vlagă.

N-aveam nici cea mai mică intenție să mă opresc la magazinul bio. Acolo se strângeau de obicei vrăjitoarele din împrejurimi atunci când nu se găseau la supermarketul Cost Cutter. Mi-am împins căruciorul în direcția raionului cincii.

— Bună idee! Am adăugat, politicoasă.

— Nu uita laptele! Strigă Abby în urma mea.

Când m-am întors acasă, Matthew și Fernando stăteau afară, adânciți în conversație. Am pus cumpărăturile la locurile lor și am găsit găleata în chiuvetă, acolo unde o lăsasem. Am întins automat degetele spre robinet, gata să-l răsucesc.

— Ce naiba e în neregulă cu mine? Am bombănit și am scos găleata goală din chiuvetă.

Am dus-o înapoi în cămară și am lăsat ușa să se închidă singură.

Camera aceasta fusese martora unora dintre cele mai mari umilințe îndurate de mine ca vrăjitoare. Chiar dacă înțelegeam că dificultățile pe care le întâmpinasem cu magia în trecut fuseseră pricinuite de faptul că eram o țesătoare, și încă legată printr-o vrajă, încă îmi venea greu să las în urmă amintirea eșecurilor.

Dar sosise timpul să încerc.

Am așezat găleata pe vatră și am căutat valul care tălăzuia întotdeauna înăuntrul meu. Grație tatei, nu eram doar țesătoare, ci aveam și sângele plin de apă. Ghemuindu-mă lângă căldare, am închipuit cu mâinile un burlan și m-am concentrat asupra dorinței.

„Curată. Proaspătă. Nouă.“

În câteva clipe, mâna mea părea mai degrabă de metal decât de carne, iar apa mi se scurse din degete, lovind plasticul cu un pocnet surd. Când găleata se umplu, mâna îmi redeveni o simplă mână. Am zâmbit și m-am lăsat pe călcâie, mulțumită că reușisem să fac o vrajă în casa Bishop. De jur împrejurul meu, aerul sclipea de fire colorate. Nu mai părea greu și dens, ci luminos și plin de potențial. Un vânt rece suflă prin fereastra deschisă. Poate că n-aveam cum să rezolv toate problemele noastre cu un singur nod, dar, dacă voiam să aflu ce știau Emily și mama mea, trebuia să încep de undeva.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am șoptit, înhățând un fir argintiu și înnodându-l bine.

Cu coada ochiului, am zărit fustele lungi și corsajul superb brodat al strămoașei mele, Bridget Bishop.

Bine ai venit acasă, nepoată! Zise vocea ei fantomatică.

CAPITOLUL 8

Matthew avântă ciocanul spre capătul stâlpului din lemn. Unealta ateriză cu un *trosnet* zdravăn, care i se răsfrânse pe brațe, în sus, prin umeri, și în josul spatelui. O ridică din nou.

— Nu cred că e nevoie să lovești pentru a treia oară, rosti cu glas tărăgănat Fernando din spatele lui. Următoarea eră glaciară o să-l găsească încă drept și înalt.

Matthew așeză capul ciocanului pe pământ și își sprijini brațele de mâner. Nu era transpirat, nici nu respira greu. Era, totuși, enervat de întrerupere.

— Ce e, Fernando?

— Am auzit că aseară ai stat de vorbă cu Baldwin.

Fără să răspundă, Matthew luă unealta de săpat gropi.

— Să înțeleg că ți-a spus să rămâi aici și să nu faci probleme. Pentru moment, continuă Fernando.

Matthew înfipse cele două lame ascuțite în pământ, ceva mai adânc decât ar fi făcut-o un om, le răsuci, apoi le scoase și luă un stâlp.

— Haide, *Mateus!* Reparatul gardurilor nu e chiar cel mai util mod de a-ți petrece timpul.

— Cel mai *util* mod de a-mi petrece timpul ar fi să-l gădesc pe Benjamin și să scap familia de monstrul ăla o dată pentru totdeauna.

Matthew luă într-o singură mână stâlpul lung de peste doi metri, ca pe un creion, și îl înfipse cu vârful în solul moale.

— În schimb, eu stau și aștept ca Baldwin să-mi dea voie să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu multă vreme în urmă.

— Hmm.

Fernando cercetă stâlpul de gard.

— Atunci de ce nu te duci? Dă-l naibii pe Baldwin, cu obiceiurile lui dictatoriale! Ocupă-te de Benjamin! Pentru mine n-o să fie nici o problemă să am grijă de Diana și de Sarah.

Matthew îndreptă o privire caustică înspre Fernando.

— N-o să-mi las perechea gravidă în plină pustietate. Nici măcar cu tine.

— Deci planul tău e să stai aici și să repari tot ce găsești stricat până în clipa fericită în care Baldwin o să te sune ca să te lase să-ți ucizi propriul copil. Atunci o s-o târăști pe Diana după tine, spre cine știe ce văgăună uitată de lume pe unde o fi sălășluind Benjamin, și o să-l eviscerezi în fața soției tale, nu? Fernando își azvârli dezgustat mâinile în sus. Nu vezi că ești absurd?

— Baldwin n-o să tolereze nici un fel de nesupunere, Fernando. A spus asta foarte clar la Sept-Tours.

Baldwin îi scosese atunci afară, în întunericul nopții, pe bărbații de Clermont și pe Fernando, apoi le explicase în termeni brutali și amănunțiți ce soartă îl aștepta pe fiecare în parte dacă el însuși avea să audă fie și cea mai mică șoaptă de protest ori să vadă o licărire de revoltă. La sfârșit, până și Gallowglass păruse tulburat.

— A fost o vreme în care îți plăcea să-l duci de nas pe Baldwin. Dar, de când a pierit tatăl tău, l-ai lăsat să se poarte mizerabil cu tine.

Fernando înșfăcă ciocanul înainte ca Matthew să poată pune mâna pe el.

— Nu puteam să pierd Sept-Tours. *Maman* n-ar fi supraviețuit după moartea lui Philippe.

Pe atunci, mama lui Matthew nu era nici pe departe invincibilă. Părea fragilă precum sticla suflată.

— Poate că, tehnic vorbind, castelul aparține Cavalerilor lui Lazăr, dar toată lumea știe că frăția e a familiei de Clermont. Dacă Baldwin ar fi vrut să conteste testamentul lui Philippe și să revendice Sept-Tours, ar fi reușit, iar Ysabeau ar fi ajuns pe drumuri.

— Ysabeau pare să-și fi revenit de pe urma morții lui Philippe. Acum ce scuză mai ai?

— Acum soția mea e o de Clermont.

Matthew se uită calm la Fernando.

— Înțeleg, pufni acesta. Căsătoria ți-a făcut mintea chiseliță și ți-a îndoit coloana vertebrală ca pe o ramură de salcie, prietene.

— N-am de gând să fac nimic care să-i pună în pericol poziția. Ea poate că nu pricepe ce înseamnă, dar noi știm amândoi cât de important e să te numeri printre copiii lui Philippe, spuse Matthew. Numele „de Clermont” o s-o protejeze de tot felul de amenințări.

— Și, de dragul acestui reazem prea slab, ești dispus să-ți vinzi sufletul diavolului?

Fernando era sincer surprins.

— De dragul Dianei? Întrebă Matthew, întorcându-i spatele. Aș face orice. Aș plăti oricât.

— Dragostea ta frizează obsesia.

Matthew se răsuci brusc înapoi, cu ochii foarte negri, dar Fernando rămase neclintit.

— Nu-i sănătos, *Mateus!* Nici pentru tine, nici pentru ea.

— Așadar, Sarah ți-a împuiat capul cu lipsurile mele, nu-i așa? Mătușile Dianei nu m-au acceptat niciodată cu adevărat.

Matthew se uită urât înspre casă. Poate că lumina îi juca feste, însă clădirea păru să se cutremure de răs din temelii.

— Acum, că te văd cum te porți cu nepoata lor, înțeleg de ce, spuse calm Fernando. Furia sângelui te-a împins întotdeauna spre un comportament excesiv. Imperecherea a agravat situația.

— Mai am treizeci de ani alături de ea, Fernando. Patruzeci ori cincizeci cu puțin noroc. Tu câte secole ai împărțit cu Hugh?

— Șase, zise Fernando cu glas înăbușit.

— Și a fost îndeajuns? Explodă Matthew. Înainte să mă judeci pe mine că mă consum atât de dragul perechii mele, pune-te în locul meu și închipuie-ți cum te-ai fi purtat tu dacă ai fi știut că timpul petrecut cu Hugh are să fie atât de scurt.

— Pierderea e pierdere, Matthew, iar sufletul unui vampir e la fel de fragil ca al oricărei ființe cu sânge cald. Șase sute de ani, șaiszeci sau șase. Nu contează. Când partenerul tău moare, o parte din inima ta moare împreună cu el. Sau cu ea, spuse blând Fernando. Și îi vei avea pe copiii tăi, pe Marcus și pe gemeni, drept alinare.

— Și cum crezi că o să mai conteze, dacă Diana nu va fi aici ca să împart totul cu ea?

Matthew părea deznădăjduit.

— Nu-i de mirare că ai fost atât de dur cu Marcus și cu Phoebe, remarcă Fernando, începând să înțeleagă. Transformarea Dianei în vampir e probabil dorința cea mai mare.

— Niciodată! Îl întrerupse Matthew pe un ton brutal.

— Și spaima cea mai mare, sfârși Fernando.

— Dacă ar deveni vampir, n-ar mai fi Diana mea, spuse Matthew. S-ar transforma în altceva, în altcineva.

— S-ar putea s-o iubești la fel de mult.

— Cum oare, când eu o iubesc pentru ceea ce este? Replică Matthew.

Fernando nu avea un răspuns. El nu și-l putea imagina pe Hugh altfel decât vampir. Asta îl definise, îi dăduse combinația aceea unică de curaj aprig și idealism visător care îl făcuse pe Fernando să se îndrăgostească de el.

— Copiii voștri o vor schimba pe Diana. Ce se va întâmpla cu iubirea ta după nașterea lor?

— Nimic! Răspunse Matthew cu asprime, dând să înhațe ciocanul.

Fernando își azvârlea unealta dintr-o mână într-alta, ca să-l împiedice s-o ia.

— În tine vorbește acum furia sângelui. O aud în vocea ta.

Ciocanul zbură prin aer cu o sută patruzeci de kilometri la oră și ateriză în curtea familiei O'Neil. Fernando îl apucă pe Matthew de gât.

— Mă tem pentru copiii voștri. Mă doare s-o spun, chiar și s-o gândesc, dar te-am văzut omorând o ființă pe care o iubeai.

— Diana. Nu. Eleanor.

Matthew scrâșni cuvintele unul câte unul.

— Nu. Ce ai simțit pentru Eleanor e o nimica toată în comparație cu ceea ce simți pentru Diana. Și totuși a fost suficientă o insinuare din partea lui Baldwin, o vagă sugestie că Eleanor ar fi fost mai degrabă de acord cu el decât cu tine, și erai gata să-i sfâșii pe amândoi. Fernando cercetă chipul lui Matthew. Ce-ai să faci dacă Diana o să pună nevoile bebelușilor înaintea nevoilor tale?

— Acum mă controlez, Fernando.

— Furia sângelui intensifică toate instinctele unui vampir la incandescență. Firea ta posesivă e deja periculoasă. Cum poți să fii sigur că vei reuși s-o ții în frâu?

— Dumnezeu, Fernando! Nu pot să fiu sigur. Asta vrei să spun?

Matthew își îndesă degetele în păr.

— Vreau să-l ascuți pe Marcus în loc să construiești garduri și să te ocupi de jgheaburi, replică Fernando.

— Deci și tu vrei asta! Dar e o nebunie chiar și să mă gândesc s-o iau pe cont propriu, în condițiile în care Benjamin umblă liber, iar Congregația e pe urmele noastre! Se răsti Matthew.

— Eu nu vorbeam despre formarea unui vlăstar.

Fernando considera excelentă ideea lui Marcus, dar știa când să păstreze tăcerea.

— Atunci despre ce? Întrebă Matthew încruntat.

— Despre munca ta. Dacă te-ai concentra asupra furiei sângelui, l-ai putea opri pe Benjamin, indiferent ce pune la cale, fără nici un pic de violență. Fernando făcu o pauză pentru efect.

— Până și Gallowglass e de părere că acum ar trebui să fii în laborator, studiind pagina aia pe care o ai din *Cartea vieții* — și el nu pricepe o iotă din știință.

— Nici una dintre facultățile locale n-are destule laboratoare pentru nevoile mele, zise Matthew. Stai liniștit, nu m-am ocupat doar să cumpăr burleane. Am făcut și niște cercetări. Și ai dreptate. Gallowglass habar n-are ce înseamnă studiile mele.

Nici Fernando nu avea habar cu adevărat. Dar știa cine îl putea ajuta pe Matthew.

— Cu siguranță Miriam a făcut *ceva* cât timp ai fost plecat. Nu e genul care să stea cu mâinile în sân. Nu poți să studiezi descoperirile ei cele mai recente? Întrebă Fernando.

— I-am zis să mai aștepte, răspunse Matthew îmbufnat.

— Chiar și datele strânse anterior s-ar putea dovedi de folos, acum că poți să analizezi cazul Diane și al gemenilor tăi. Fernando era gata să se folosească de orice drept momeală, chiar și de Diana, ca să-l determine pe Matthew să acționeze, și nu doar să reacționeze. Poate că nu numai furia sângelui explică sarcina ei. Poate că ea și vrăjitoarea din Ierusalim au moștenit amândouă capacitatea de a concepe copilul unui vampir.

— E posibil, rosti lent Matthew.

În clipa aceea, atenția îi fu atrasă de Mini Cooperul purpuriu al lui Sarah, care derapa ușor pe pietrișul de pe alee. Matthew lăsă umerii în jos, și ochii lui își pierdură o parte din întunecime.

— Trebuie să netezesc aleea asta, zise el cu un aer absent, urmărind mersul mașinii.

Diana coborî și le făcu semn cu mâna. Matthew zâmbi și flutură din mână la rândul său.

— Trebuie să începi să gândești din nou, replică Fernando.

Lui Matthew îi sună telefonul.

— Ce e, Miriam?

— Mă tot gândeam.

Miriam nu se obosea niciodată cu politețurile. Nici măcar spaima trasă recent cu Benjamin nu-i schimbase manierele.

— Ce coincidență! Zise sec Matthew. Fernando tocmai mă îndemna să fac același lucru.

— Îți mai aduci aminte că a intrat cineva cu forța în apartamentul Dianei în octombrie anul trecut? Atunci ne-am temut ca spărgătorul să nu fi căutat informații genetice despre ea: fire de păr, fragmente de unghii, bucățele de piele.

— Sigur că mi-aduc aminte, răspuse Matthew, ștergându-și fața cu mâna.

— Tu ai dat vina pe Knox și pe vrăjitoarea aia americană, Gillian Chamberlain. Dar dacă era vorba de *Benjamin*? Miriam făcu o pauză. Am o presimțire foarte urâtă, Matthew, ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis frumos doar ca să descopăr că un păianjen m-a prins în plasa lui.

— Benjamin n-a intrat în apartamentul ei. I-aș fi simțit mirosul.

Matthew părea sigur pe el, însă în voce i se simțea o urmă de îngrijorare.

— Benjamin e prea deștept ca să se fi dus el însuși. Și-o fi trimis vreun lacheu. Sau pe unul dintre copiii lui. Ca părinte, tu poți simți mirosul lui, dar știi că semnătura olfactivă e practic imperceptibilă la nepoți. Miriam oftă exasperată. Benjamin a vorbit despre vrăjitoare și despre cercetările tale în domeniul geneticii. Ai uitat că nu crezi în coincidențe?

Matthew își amintea că spusese ceva de genul ăsta cândva, cu mult timp înainte s-o fi întâlnit pe Diana. Aruncă o privire involuntară spre casa Bishop. Acum această nevoie a lui de a-și proteja soția era o combinație de instinct și reflexe. Iși alungă din minte observația de mai devreme al lui Fernando despre obsesia lui.

— Ai avut ocazia să cercetezi mai îndeaproape ADN-ul Dianei?

Matthew luase probele de sânge și frotiul de mucoasă bucală anul trecut.

— Tu ce crezi că am făcut în tot timpul ăsta? Am plâns de dorul tău și am croșetat pleduri în caz că te întorci acasă cu bebeluși? Și, da, știu la fel de multe despre gemeni ca toți ceilalți, adică nici pe departe îndeajuns.

Matthew clătină din cap cu mâhnire.

— Ți-am simțit lipsa, Miriam.

— Te rog să nu mi-o simți! Pentru că, data viitoare când o să te văd, o să te mușc atât de tare, încât o să rămâi cu cicatrice ani de zile. Lui Miriam îi tremura vocea. Ar fi trebuit să-l omori pe Benjamin cu mult timp în urmă. Știai că e un monstru.

— Până și monștrii se pot schimba, zise Matthew cu blândețe. Uită-te la mine!

— Tu n-ai fost niciodată un monstru. Spuneai minciuna asta ca să ne ții pe noi, ceilalți, la distanță.

Matthew nu era de acord, dar nu insistă asupra subiectului.

— Deci, ce ai aflat despre Diana?

— Am aflat că informațiile pe care credem că le avem despre soția ta sunt mult mai puține decât cele pe care nu le avem. ADN-ul ei nuclear e un labirint: dacă te apuci să umbli prin el, e foarte probabil să te rătăcești, zise Miriam, referindu-se la amprenta genetică unică a Dianei. Iar ADN-ul mitocondrial e la fel de abscons.

— Hai să lăsăm deoparte ADN-ul mitocondrial pentru moment! El n-o să ne spună decât ce are în comun Diana cu strămoașele ei. Matthew avea să revină mai târziu la ADN-ul mitocondrial al Dianei. Vreau să înțeleg ce o face unică.

— Ce te îngrijorează?

Miriam îl cunoștea destul de bine încât să-i citească printre vorbe.

— Pentru început, capacitatea ei de a da naștere copiilor mei. Matthew trase adânc aer în piept. Și faptul că Diana s-a ales cu un fel de dragon cât timp a stat în secolul al XVI-lea. Corra e o balauroaică. Și duhul Dianei.

— Duh? Credeam că treaba asta cu vrăjitoarele și duhurile lor e un mit al oamenilor. Nu-i de mirare că gena ei responsabilă de metamorfoză pare atât de ciudată, murmură Miriam. Un balaur... Exact ce ne mai trebuia! Stai o clipă! E ținută în lesă sau ceva? Putem să luăm o probă de sânge?

— Eventual, zise Matthew cu îndoială. Dar nu sunt sigur c-o pot face să coopereze pentru un frotiu de mucoasă bucală.

— Mă întreb dacă ea și Diana sunt înrudite din punct de vedere genetic.

Miriam lăsă fraza în aer, intrigată de posibilele implicații.

— Ai găsit ceva în cromozomul de vrăjitoare al Dianei care să te facă să crezi că îi controlează fertilitatea? Întrebă Matthew.

— Asta-i o supoziție cu totul nouă, și știi că, de obicei, oamenii de știință nu găsesc un lucru dacă nu-l caută, zise Miriam cu acreală. Dă-mi câteva zile și o să văd ce pot să aflu. Sunt atâtea gene neidentificate în cromozomul de vrăjitoare al Dianei, încât uneori mă întreb dacă e într-adevăr vrăjitoare.

Miriam râse. Matthew rămase tăcut. Nu-i putea spune că Diana era țeșătoare când nici măcar Sarah nu știa.

— Îmi ascunzi ceva, remarcă Miriam pe un ton acuzator.

— Trimite-mi un raport despre orice reușești să identifici, spuse el. O să discutăm mai mult peste câteva zile. Aruncă o privire și pe configurația ADN-ului meu! Concentrează-te asupra genelor pe care nu le-am identificat încă, mai ales din preajma celei responsabile de furia sângelui. Vezi dacă îți sare ceva în ochi.

— Ooo-k!

Miriam lungi intenționat cuvântul.

— Ai o conexiune sigură la internet, nu-i așa?

— Cea mai sigură pe care o pot cumpăra banii lui Baldwin.

— Atunci e al naibii de sigură, zise Miriam în șoaptă. Bun, vorbim mai târziu. Și. Matthew!

— Da? Întrebă el, încruntându-se.

— Tot o să te mușc pentru că nu l-ai omorât pe Baldwin când ai avut ocazia.

— Va trebui să mă prinzi mai întâi.

— Floare la ureche! Nu trebuie decât s-o prind pe Diana. Atunci o să vii la mine ca un mieluşel, zise ea, chiar înainte de a închide.

— Miriam e din nou în formă maximă, observă Fernando.

— Întotdeauna a fost în stare să-și revină uimitor de repede după o criză, spuse Matthew cu drag. Mai ții minte când Bertrand...

O mașină necunoscută viră pe alee. Matthew se repezi spre ea, urmat de Fernando.

Femeia căruntă, care conducea un Volvo bleumarin cu caroseria zgâriată, nu păru cătuși de puțin surprinsă să se trezească față în față cu doi vampiri, dintre care unul extraordinar de mare. Coborî geamul mașinii.

— Tu trebuie să fii Matthew, spuse ea. Eu sunt Vivian Harrison. Diana m-a rugat să trec pe aici și s-o vizitez pe Sarah. Își face griji în legătură cu copacul din salon.

— Ce-i mirosul ăsta? Îl întrebă Fernando pe Matthew.

— Bergamotă, răspuse Matthew, mijind ochii.

— E un parfum comun! În plus, sunt contabilă, zise Vivian indignată, nu doar marea preoteasă a sabatului. A ce te așteptai să miros, a foc și pucioasă?

— Vivian? Sarah stătea în pragul ușii de la intrare, clipind des în lumina puternică a soarelui. E cineva bolnav?

Vivian coborî din mașină.

— Nu-i nimeni bolnav. M-am întâlnit cu Diana la magazin.

— Văd că ai făcut cunoștință cu Matthew și Fernando, spuse Sarah.

— într-adevăr. Marea preoteasă îi măsură pe cei doi din priviri. Zeița să ne ferească de vampirii chipeși! O porni apoi înspre casă. Diana mi-a spus că aveți ceva necazuri.

— Nimic cu care să nu ne putem descurca, zise Matthew încruntat.

— El întotdeauna spune așa. Și uneori chiar are dreptate. Sarah îi făcu semn lui Vivian. Hai înăuntru! Diana a făcut ceai cu gheață.

— Totul e în regulă, doamnă Harrison, zise Matthew, înaintând cu pași mari pe lângă ea.

Diana își făcu apariția în spatele lui Sarah. Se uită furioasă la Matthew și își puse mâinile în șolduri.

— în regulă? Întrebă ea. Peter Knox a ucis-o pe Em. Nouă ne crește un copac din șemineu. Eu sunt gravidă cu copiii tăi. Am fost evacuați din castelul Sept-Tours, și Congregația ar putea să se ivească dintr-o clipă în alta pentru a ne sili să ne despărțim. Ție ți se par în regulă toate astea, Vivian?

— Peter Knox, cel căruia îi căzuse cu tronc mama Dianei? Nu e membru al Congregației? Întrebă Vivian.

— Nu mai e, răspuse Matthew.

Vivian își scutură arătătorul înspre Sarah, în semn de dojană.

— Tu mi-ai spus că Em a suferit un atac de cord.

— Așa e, replică Sarah pe un ton defensiv.

Vivian strâmbă dezgustată din buze.

— Dar e adevărat! Fiul lui Matthew a spus că asta i-a pricinuit moartea.

— Te pricepi de minune să spui adevărul și să minți în același timp, Sarah! Tonul lui Vivian se mai înmuie.

— Emily a fost un membru important al comunității noastre. Și tu ești la fel. Trebuie să știm ce s-a întâmplat cu adevărat în Franța.

— Chiar și aflând dacă a fost sau nu vina lui Knox, n-o să schimbăm nimic. Emily tot moartă o să fie. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi, pe care și le șterse cu un gest energic. Și nu vreau să implic sabatul. E o chestiune prea periculoasă.

— Suntem prietenele tale. Suntem deja implicate. Vivian își frecă mâinile una de alta. Duminică e Lugnasad.

— Lugnasad? Întrebă Sarah bănuitoare. Sabatul din Madison nu mai sărbătorește Lugnasad de zeci de ani.

— De obicei nu organizăm o mare festivitate, e adevărat, dar anul ăsta Hannah O'Neil se dă

de ceasul morții să vă ureze bun venit acasă. Și să ne ofere tuturor ocazia de a ne lua rămas-bun de la Em.

— Dar Matthew. Fernando? Sarah coborî vocea. Legământul.

Vivian izbucni în râs.

— Diana e gravidă. E puțin cam târziu să ne facem griji în privința încălcării regulilor. În plus, sabatul știe totul despre Matthew. Și despre Fernando.

— Știe? Rosti Sarah speriată.

— Știe, răspuse cu hotărâre Diana. Tot discutând despre unelte, Matthew s-a împrietenit cu Smitty, și îl știi cât de bârfitor e.

Zâmbetul indulgent pe care i-l adresează soțului ei atenuă puțin tonul înțepător al vorbelor.

— Suntem considerate un sabat progresist, încheie Vivian. Dacă avem noroc, poate că Diana o să ne încredințeze secretul pe care îl ține înfășurat în vraja ei de deghizare. Ne vedem duminică!

Surâzându-i lui Matthew și făcând un semn cu mâna către Fernando, urcă în mașină și demară.

— Vivian Harrison e un buldozer, mormăi Sarah.

— Și foarte perspicace, zise Matthew îngândurat.

— Intr-adevăr. Sarah o studie pe Diana. Vivian are dreptate. Porți o vrajă de deghizare, și încă una bună. Cine ți-a făcut-o?

— Nimeni. Eu.

Incapabilă să mintă, dar nevrând să-i spună mătușii sale adevărul, Diana închise brusc gura. Matthew o privi supărat.

— Bine. Nu-mi spune! Sarah se întoarse cu pași furioși în salon. Și să știi că n-o să mă duc la masa aia încropită. Tot sabatul a făcut o pasiune pentru dieta vegetariană. N-o să fie nimic de mâncare în afară de dovlecei și de faimoasa plăcintă necomestibilă cu cremă de lămâie a lui Hannah.

— Văduva și-a mai venit în fire, șopti Fernando și ridică amândouă degetele mari înspre Diana, în timp ce o urma pe Sarah în casă. Întoarcerea în Madison a fost o idee bună.

— Mi-ai promis că, după ce ne instalăm în casa Bishop, o să-i dezvălui lui Sarah că ești țesătoare, zise Matthew când el și Diana rămaseră singuri. De ce nu i-ai spus?

— Nu sunt eu singura care ține secrete. Și nu mă refer doar la povestea cu jurământul tatălui tău, ba nici măcar la faptul că vampirii omoară alți vampiri afectați de furia sângelui. Ar fi trebuit să-mi spui că Hugh și Fernando au fost un cuplu. Și cu siguranță ar fi trebuit să-mi spui că Philippe s-a folosit atâția ani de boala ta ca de o armă.

— Sarah știe că balaurul Corra e duhul tău, și nu un suvenir? Dar că te-ai întâlnit cu tatăl tău la Londra?

Matthew își încrucișă brațele la piept.

— Nu era momentul potrivit, spuse Diana, strâmbând din nas.

— Ah, iluzoriul moment potrivit! Vampirul pufni. El nu vine niciodată, Diana. Uneori trebuie să renunțăm la precauție și să ne încredem în cei pe care-i iubim.

— Am încredere în Sarah!

Diana își mușcă buza. Nu era nevoie să-și exprime gândul până la capăt. Matthew știa că adevărata problemă stătea în faptul că ea nu avea încredere nici în sine, nici în magia ei. Cel

puțin, nu totală.

— Hai la o plimbare cu mine! Îi zise el, întinzând mâna. Putem să discutăm despre asta mai târziu.

— E prea cald! Protestă Diana, dar își puse mâna într-a lui.

— O să te răcoresc eu, îi promise Matthew, zâmbind.

Diana îl privi cu interes. Zâmbetul lui se lărgi.

Soția lui — inima, perechea, viața lui — coborî de pe verandă drept la el în brațe. Ochiul Dianei aveau nuanțele de albastru și auriu ale cerului de vară, și Matthew nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să se cufunde cu nesaț în adâncimile lor strălucitoare, nu pentru a se pierde, ci pentru a se regăsi.

CAPITOLUL 9

— Nu-i de mirare că nu sărbătorim Lugnasad, bombăni Sarah, împingând ușa din față pentru a o deschide. Toate cântecele alea groaznice despre sfârșitul verii și venirea iernii. Ca să nu mai vorbim despre acompaniamentul la tamburină al lui Mary Bassett.

— Muzica n-a fost *chiar atât* de rea, am protestat eu.

Grimasa lui Matthew îmi dădu de înțeles că Sarah avea dreptate să se plângă.

— Mai ai din vinul ăla temperamental al tău, Fernando? Mătușa mea aprinse luminile din hol. Am nevoie de o băutură. Îmi bubuie capul!

— *Tempranillo*²³.

Fernando aruncă păturile de picnic pe băncuța din hol.

— *Tempranillo*. Ține minte: vin spaniol!

— Francez, spaniol, orice-o fi, vreau un pahar! Zise Sarah cu voce disperată.

M-am dat la o parte, pentru ca Abby și Caleb să poată intra pe ușă. John adormise în brațele tatălui său, dar Grace era perfect trează și se zbătea să fie pusă jos.

— Las-o, Abby! N-are ce să strice, spuse Sarah, îndreptându-se către bucătărie.

Abby o puse pe Grace pe podea, și copila tropăi drept către scară. Matthew începu să râdă.

— Are un instinct uluitor când vine vorba să dea de belea. Nu pe trepte, Grace!

Abby sări și o ridică pe mica aventurieră în aer, după care o puse din nou jos și o îndreptă spre sufragerie.

— De ce nu-l așezi pe John în salon? Am sugerat.

Băiețelul renunțase la masca de Om-Păianjen și purta în schimb un tricou cu imaginea super-eroului.

— Mersi, Diana.

Caleb fluieră.

— Înțeleg ce voiai să spui în legătură cu copacul, Matthew. Deci a răsărit pur și simplu din vatră?

— Noi credem că s-ar putea să fi fost la mijloc niște flăcări și puțin sânge, explică soțul meu, scuturând una dintre pături și urmându-l pe Caleb.

Cei doi sporovăiseră toată seara despre fel și fel de subiecte, de la intrigile din lumea universitară la munca lui Matthew în spitalul John Radcliffe și până la soarta urșilor polari. Soțul meu întinse pe podea pătura pentru John, iar Caleb își trecu degetele peste scoarța Copacului Explodat.

„De asta are nevoie Matthew“, mi-am dat eu seama. „De un cămin. O familie. O haită.“ Lipsit de persoane de care să aibă grijă, se retrăgea într-un colț întunecat, bântuit de faptele lui din trecut. Iar acum era predispus în mod deosebit la gânduri negre, dată fiind recenta reapariție a lui Benjamin.

Și eu aveam nevoie de asta. Trăind în secolul al XVI-lea, mai degrabă în gospodăria decât în simple case, mă obișnuisem să fiu înconjurată de alți oameni. Teama de a fi descoperită se mai risipise, iar locul ei fusese luat de o tot mai mare dorință de a aparține unui grup.

Ca urmare, masa de sabat mi se păruse neașteptat de agreabilă. Vrajitoarele din Madison ocupaseră un loc intimidant în imaginația mea, dar cele adunate în seara aceasta fuseseră plăcute și, cu excepția dușmancelor mele din liceu, Cassie și Lydia, primitoare. Imi păruseră, de asemenea, să aibă surprinzător mai puțină putere decât vrăjitoarele pe care le cunoscușem la Londra. Una sau două dintre ele stăpâneau magia elementelor, însă nici una nu se compara cu maestrele focului sau ale apei din trecut. Iar cele care *puteau* folosi meșteșugul nu erau nici pe departe la nivelul lui Sarah.

— Vin, Abby?

Fernando îi oferi un pahar.

— Sigur.

Abby chicoti.

— Mă mir că ai scăpat viu de la sărbătoare, Fernando. Eram sigură că cineva o să-ți facă o mică vrajă de iubire.

— Fernando n-ar fi trebuit să le încurajeze, am spus cu o severitate prefăcută. Nu era nevoie să facă o plecăciune și să-i sărute mâna lui Betty Eastey.

— Bietul ei soț n-o să mai audă zile întregi decât „Fernando-n sus“ și „Fernando-n jos“, spuse Abby, chicotind din nou.

— Doamnele vor fi foarte dezamăgite când vor descoperi că încearcă să pună șaua pe calul care nu trebuie, replică Fernando. Prietenele tale mi-au spus cele mai fermecătoare povești, Diana. Știai că vampirii sunt, de fapt, numai buni de alintat, odată ce își găsesc dragostea adevărată?

— Matthew nu s-a transformat chiar într-un ursuleț de pluș, am spus cu răceală.

— Ah, dar tu nu l-ai cunoscut înainte!

Fernando avea un zâmbet poznaș.

— Fernando! Strigă Sarah din bucătărie. Vino și ajută-mă să aprind afurisitul ăsta de foc! Nu reușesc să-l ațâț.

De ce simțea nevoia să aprindă un foc pe căldura aia mă depășea, dar Sarah și Em făcuseră întotdeauna focul de Lugnasad și cu asta, basta.

— Mă cheamă datoria, murmură Fernando, făcând o mică plecăciune în fața lui Abby.

Asemenea lui Betty Eastey, și ea se îmbujoră.

— Mergem cu tine. Caleb o luă pe Grace de mână. Haide, puiule!

Matthew îi urmări pe cei doi Pratt îndreptându-se spre bucătărie și un surâs îi jucă în colțul gurii.

— În curând așa o să fim și noi, am spus, strecurându-mi brațele în jurul lui.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Mă sărută. Ești gata să-i spui mătușii tale despre taina ta de țesătoare?

— Imediat după ce pleacă familia Pratt.

În fiecare dimineață promiteam că-i voi spune lui Sarah tot ce învățasem de la sabatul din Londra, dar cu fiecare zi care trecea îmi venea tot mai greu să-i împărtășesc noutățile mele.

— Nu trebuie să-i mărturisești totul deodată, zise Matthew, mângâindu-mi umerii. Spune-i doar că ești țeșătoare, ca să poți renunța la vălul ăsta.

Am intrat și noi în bucătărie cu toată lumea. Focul lui Sarah trosnea acum vesel în cămară, sporind căldura serii de vară. Ne-am așezat în jurul mesei, am făcut schimb de impresii despre petrecere și am bârfit pe marginea ultimelor întâmplări din sabat. Apoi discuția s-a îndreptat către baseball. Caleb era fan al echipei Red Sox, ca și tatăl meu.

— Care-i treaba cu bărbații de la Harvard și cu echipa Red Sox?

M-am ridicat să fac niște ceai și o licărire albă îmi atrase atenția.

Am zâmbit și am pus ceainicul pe aragaz, gândindu-mă că era una dintre fantomele dispărute ale casei. Sarah ar fi fost foarte fericită dacă una dintre ele s-ar fi pregătit să reapară.

Nu era nici o fantomă.

Grace umbla clătinându-se prin fața sobei din cămară, pe piciorușele ei nesigure de copilăș în vârstă de doi ani.

— Frumos, gânduri ea.

— Grace!

Speriată de țipătul meu, fetița întoarse capul. Mișcarea fu îndeajuns pentru a o dezechilibra, făcând-o să se aplece înspre flăcări.

N-aș fi prins-o niciodată la timp, din cauza mesei de bucătărie și a celor șapte metri jumătate de spațiu între noi. Dar am băgat mâna în buzunarul pantalonilor scurți și mi-am scos firele de țeșătoare. Acestea au urcat șerpuind pe degetele mele și mi s-au răsucit în jurul încheieturilor chiar în clipa în care țipătul lui Grace străpungea aerul.

Dar n-aveam timp nici pentru vrăji. Am acționat numai din instinct și mi-am înfipt picioarele în podea. Apa se afla peste tot în jurul nostru, se scurgea prin arterele adânci care brăzdau pământurile familiei Bishop. Se afla și în trupul meu, așa că, în strădania de a concentra puterea ei brută, elementară, am izolat firele albastre, verzi și argintii ce scoteau în evidență orice lucru din bucătărie ori din cămară care avea legătură cu apa.

Într-o străfulgerare argintie, am îndreptau un șuvoi de apă înspre sobă. Se iscă un vârtej de abur, cărbunii sfârâiră, iar Grace căzu cu o bufnitură în noroiul format de cenușă și apă.

— Grace! Abby trecu în fugă pe lângă mine, urmată de Caleb.

Matthew mă luă în brațe. Eram udă până la piele și tremuram.

Mă frecă pe spate, încercând să mă încălzească.

— Slavă Domnului că ai atâta putere asupra apei, Diana! Zise Abby, ținând-o în brațe pe fetiță căreia-i dăduseră lacrimile.

— Grace e bine? Am întrebat. S-a întins în față ca să-și recapete echilibrul, dar era îngrozitor de aproape de flăcări.

— Are mâna puțin cam rozalie, zise Caleb, examinând degetelele fetiței. Tu ce zici, Matthew? Soțul meu luă mâna lui Grace.

— Frumos, spuse micuța, în timp ce buza de jos îi tremura.

— Știu, murmură Matthew. Focul e frumos. Și foarte fierbinte.

Suflă peste degetele ei, iar copila râse. Fernando îi întinse o cârpă umedă și un cub de gheață.

— Mai vleau! Porunci fata, împingându-și mâna în fața lui Matthew.

— Nimic nu pare să fie afectat și n-au apărut bășici, zise Matthew, după ce se supuse ordinului micuței tirane de a-i mai sufla o dată peste degete.

Infășură cu grijă cârpa în jurul mâinii și ținu cubul de gheață peste ea.

— Ar trebui să fie în regulă.

— Nu știam că poți să mânuiești jeturile de apă. Sarah mă privi cu asprime. — Ești bine? Arăți altfel. Lucești.

— Sunt în regulă.

M-am smuls de lângă Matthew, încercând să strâng în jurul meu rămășițele zdrențuite ale vrăjii de deghezare. Am căutat pe podeaua din jurul mesei de bucătărie firele de țesătoare pe care le scăpasem, în caz că urma să fie nevoie de o peticire făcută pe furis.

— Ce ai pe tine?

Sarah mă apucă de mână și mi-o întoarse cu palma în sus. Ce am văzut îmi tăie răsuflarea.

Fiecare deget avea în mijlocul lui o fâșie colorată. Degetul mic era dungat cu maroniu, inelarul cu galben. Un albastru intens îmi marca degetul mijlociu, iar roșul îmi brăzda arătătorul cu o panglică maiestuoasă. Liniile colorate mi se uneau în palmă, continuând să urce pe umflătura carnoasă de la baza ei, sub forma unei sfori împletite, multicolore. Acolo sfoara se întâlnea cu un fir verde, ce îmi cobora de pe degetul mare — o ironie, având în vedere soarta majorității plantelor mele de interior²⁴. Impletitura în cinci culori parcurgea scurta distanță până la încheietură și acolo forma un nod cu cinci încrucișări: pentagrama.

— Firele mele de țesătoare! Sunt. În mine.

Nu-mi venea să cred. Am ridicat ochii spre Matthew.

Dar cele mai multe țesătoare foloseau nouă fire, nu cinci. Mi-am răsucit palma stângă și am descoperit șuvițele lipsă: negru pe degetul mare, alb pe cel mic, auriu pe inelar și argintiu pe degetul mijlociu. Arătătorul nu purta nici o culoare. Iar firele care îmi coborau răsucindu-se pe încheietura stângă formau un uroboros, un cerc fără de început și fără de sfârșit, ce semăna cu un șarpe care își ține coada în gură. Era emblema familiei de Clermont.

— Diana. Sclipește? Întrebă Abby.

Holbându-mă în continuare la propriile mâini, mi-am îndoit degetele. O explozie de fire colorate lumină aerul.

— Ce-au fost astea?

Sarah avea ochii mari.

— Fire. Ele leagă lumile și guvernează magia, i-am explicat.

Corra își alese exact momentul acela pentru a se întoarce de la vânătoare. Plonjă pe hornul cămării și ateriză în mormanul de lemne ude. Tușind și șuierând, se ridică cu greu în picioare.

— Ala e. Un dragon? Întrebă Caleb.

— Nu, e un suvenir, spuse Sarah. Diana l-a adus din Anglia elisabetană.

— Corra nu e un suvenir. E duhul meu, am șoptit.

Sarah pufni.

— Vrajitoarele n-au duhuri.

— Țesătoarele au, am spus eu.

Matthew își ținea mâna pe spatele meu, într-un gest de sprijin tăcut.

— Ați face bine s-o chemați pe Vivian. Trebuie să vă spun ceva.

— Așadar, dragonul. Începu Vivian, ținând strâns în mâini o cană cu cafea aburindă.

— Balaur, am întrerupt-o eu.

— Așadar, balaurul.

— Balauroaica. E femelă.

— . E duhul tău? Sfârși Vivian.

— Da. A apărut când mi-am ȳesut prima vrajă la Londra.

— Toate duhurile sunt dragoni. Ȳăă, balauri?

Abby își așeză mai bine picioarele pe canapeaua din sufragerie. Stăteam cu toȳii în jurul televizorului, cu excepȳia lui John, care dormise liniștit pe tot parcursul vânzolelei de mai înainte.

— Nu. Profesoara mea, Goody Alsop, avea un spirit, o umbră a ei. Ea era atrasă de aer, iar duhul unei ȳesătoare își ia forma după predispoziȳia vrăjitoarei pentru un anume element.

Era probabil cel mai lung discurs pe care îl ȳinusem vreodată pe tema magiei. Și era, în cea mai mare parte, de neînȳeles pentru oricare dintre vrăjitorii prezenȳi, care nu știau nimic despre ȳesătoare.

— Eu am o afinitate atât pentru apă, cât și pentru foc, i-am lămurit, mergând mai departe. Spre deosebire de dragoni, balaurii se simt confortabil în mare, dar și între flăcări.

— Și sunt capabili să zboare, interveni Vivian. Balaurii reprezintă, de fapt, trei puteri ale elementelor.

Sarah o privi uluită. Vivian ridică din umeri.

— Am un masterat în literatură medievală. Zmeii, sau balaurii, dacă preferi, erau cândva foarte des întâlȳiți în miturile și legendele europene.

— Dar tu. Tu ești contabilul meu, bâigui Sarah.

— Ai idee câți absolvenȳi de engleză sunt contabili? Întrebă Vivian, ridicând din sprâncene. Își îndreptă din nou atenȳia spre mine. Poți să zbori, Diana?

— Da, am recunoscut fără tragere de inimă.

Zborul nu era un talent obișnuit în rândul vrăjitoarelor. Sărea în ochi și deci era indezirabil dacă voiai să trăiești în liniște printre oameni.

— Și alte ȳesătoare strălucesc la fel ca tine? Întrebă Abby, lăsându-și capul într-o parte.

— Nu știu dacă mai *sunt* alte ȳesătoare. Nu rămăseseră prea multe nici măcar în secolul al XVI-lea. Goody Alsop era singura din Arhipelagul Britanic, după ce ȳesătoreea din Scoȳia fusese executată. Mai era una în Praga. Și tatăl meu a fost ȳesător. Talentul se moștenește în familie.

— Stephen Proctor n-a fost ȳesător, zise Sarah cu glas acru. El n-a sclipit niciodată și nici duh n-a avut. Tatăl tău a fost un vrăjitor perfect banal.

— Familia Proctor n-a mai dat naștere de câteva generaȳii unui vrăjitor cu adevărat de primă mână, spuse Vivian pe un ton de scuză.

— Majoritatea ȳesătorilor nu sunt de primă mână în nici o privinȳă. Nu conform standardelor tradiȳionale.

Era adevărat chiar și la nivel genetic, unde testele lui Matthew dezvăluiseră tot felul de markeri contradictorii în sângele meu.

— De aceea eu n-am fost niciodată pricepută în ale meșteșugului. Sarah putea învăȳa pe oricine cum să facă o vrajă, dar pe mine nu. Eram un dezastru.

Râsul îmi sună nesigur.

— Tata mi-a spus că ar trebui să las vrăjile să-mi intre pe o ureche și să-mi iasă pe cealaltă, apoi să mi le inventez pe ale mele.

— Când ți-a spus Stephen asta?

Vocea lui Sarah răsună în cameră.

— La Londra. Tata era și el acolo, în 1591. Până la urmă, de la el mi-am moștenit abilitatea de a călători în timp.

Deși Matthew insistase că nu trebuia să-i spun lui Sarah totul deodată, așa îmi ieșea povestea.

— Pe Rebecca ai văzut-o?

Sarah era uluită.

— Nu. Doar pe tata.

La fel ca întâlnirea cu Philippe de Clermont, revederea propriului meu tată fusese un dar neașteptat al călătoriei noastre.

— Să fiu a naibii! Murmură Sarah.

— N-a stat mult acolo, dar, timp de câteva zile, în Londra au existat trei țesători. În tot orașul nu se vorbea decât despre noi.

Și nu doar pentru că tata îi tot servea idei de intrigi și replici lui William Shakespeare.

— Dacă talentul la țesut se moștenește, de ce sunteți atât de puțini? Întrebă Vivian.

— Deoarece, cu multă vreme în urmă, alte vrăjitoare și-au pus în minte să ne distrugă. Am strâns în pumni prosopul pe care Matthew mi-l înfășurase în jurul umerilor. Goody Alsop ne-a spus că familii întregi au fost ucise, pentru ca vrăjitoarele să fie sigure că nu vor exista copii care să ducă moștenirea mai departe.

Matthew îmi masă mușchii încordați de pe gât.

— Cei care au supraviețuit s-au ascuns. Războaiele, molimele și mortalitatea infantilă trebuie să fi pus o presiune însemnată asupra puștinilor neamuri rămase.

— De ce să stârpească țesătorii? Întrebă Caleb. Vrăjile noi sunt bine-venite în orice sabat.

— Eu aș da orice pentru o vrajă care să-mi repornească computerul atunci când John apasă prea tare pe taste, adăugă Abby. Le-am încercat pe toate: farmecul pentru roți blocate, vraja pentru încuietori stricate, binecuvântarea pentru noi încercări. Nimic nu pare să funcționeze cu aparatele astea electronice moderne.

— Poate că țesătoarele erau prea puternice, iar celelalte vrăjitoare le invidiau. Poate că a fost vorba doar despre teamă. La o adică, nu cred că ființele supranaturale acceptă mai ușor diferențele decât oamenii.

Cuvintele mele se pierdură în tăcere.

— Vraji noi! Caleb fluieră. De unde începi?

— Depinde de țesător. În cazul meu e o întrebare sau o dorință. Mă concentrez asupra ei, iar firele mele fac restul. Mi-am ridicat mâinile. Cred că de-acum degetele mele vor trebui să se ocupe de asta.

— Dă-mi voie să-ți văd mâinile, Diana! Zise Sarah.

M-am ridicat și m-am oprit în fața ei, cu palmele întinse. Sarah cercetă îndeaproape culorile. Degetele ei traseră conturul nodului în formă de pentagramă de pe încheietura mea.

— E cel de-al cincilea nod, am explicat eu, în timp ce mătușa mea continua să mă examineze.

Țesătorii îl folosesc pentru a depăși obstacolele sau a spori intensitatea trăirilor.

— Pentagrama reprezintă elementele.

Sarah îmi lovi ușor palma acolo unde se împleteau firul maroniu, cel galben, cel albastru și cel roșu.

— Astea sunt cele patru culori care reprezintă în mod tradițional pământul, aerul, apa și focul. Cât despre verdele de pe degetul mare, el e asociat cu zeița. În special cu zeița ca mamă.

— Mâna ta e un abecedar magic, Diana, observă Vivian. Are întipărite în ea cele patru elemente, pentagrama și zeița. E tot ce-i trebuie unei vrăjitoare pentru a stăpâni meșteșugul.

— Iar asta trebuie să fie cel de-al zecelea nod. Sarah îmi lăsă ușor în jos mâna dreaptă și o luă pe cea stângă. Studie bucla din jurul încheieturii. Seamănă cu simbolul de pe steagul care flutură deasupra castelului Sept-Tours.

— El este. Nu toți țesătorii pot face al zecelea nod, chiar dacă pare atât de simplu. Am tras adânc aer în piept. E nodul creației. Și al distrugerii.

Sarah îmi strânse degetele în pumn și îmi cuprinse mâna într-a ei. Schimbă o privire îngrijorată cu Vivian.

— De ce unul dintre degetele mele n-are culoare? Am întrebat, simțindu-mă brusc neliniștită.

— Hai să vorbim mâine despre asta! Zise Sarah. E târziu. Și a fost o seară lungă.

— Noi ar trebui să ducem copiii ăștia la culcare.

Abby se ridică în picioare, având grijă să nu-și deranjeze fiica.

— Stai să afle și restul sabatului că Diana poate să creeze vrăji noi! Cassie și Lydia o să facă o criză de isterie.

— Nu le putem spune celor din sabat, zise Sarah cu hotărâre. Nu înainte de a ne da seama ce înseamnă toate astea.

— Diana chiar strălucește extraordinar de tare, ne atrase atenția Abby. Înainte n-am observat, dar până și oamenii o să bage de seamă.

— Purtam o vrajă de deghizare. O să fac alta. O privire aruncată expresiei amenințătoare de pe chipul lui Matthew mă făcu să adaug în grabă: N-aș purta-o acasă, desigur.

— Cu sau fără vrajă de deghizare, soții O'Neil cu siguranță știu că se petrece ceva, zise Vivian.

Caleb avea un aer posomorât.

— Nu trebuie să informăm tot sabatul, Sarah, dar nici nu ne putem ascunde de toți. Ar trebui să alegem cui să-i spunem și cui nu.

— Va fi mai greu să explicăm sarcina Dianei decât să inventăm un motiv bun pentru faptul că sclipește, zise mătușa mea, afirmând ceea ce era evident. Abia începe să se vadă, dar, cu gemeni, sarcina o să fie în curând foarte greu de ignorat.

— Și tocmai de aceea trebuie să fim complet sinceri, argumentă Abby. Vrajitoarele pot să simtă o jumătate de adevăr la fel de ușor ca o minciună.

— Va fi un test pentru loialitatea și lipa de prejudecăți a sabatului, zise Caleb îngândurat.

— Și dacă pică testul? Întrebă Sarah.

— Asta ne-ar dezbină pentru totdeauna, răspunse el.

— Poate că ar trebui să plecăm.

Văzusem cu ochii mei ce putea însemna o asemenea dezbinare și încă aveam coșmaruri în

legătură cu cele petrecute în Scoția, când vrăjitoarele se întorseseră unele împotriva altora și începuseră procesele din Berwick. Nu voiam să fiu răspunzătoare de distrugerea sabatului din Madison, de dezrădăcinarea celor care ar fi fost siliți să-și părăsească locuințele și fermele deținute timp de generații de familiile lor.

— Vivian?

Caleb se întoarse către conducătoarea sabatului.

— Decizia ar trebui să-i aparțină lui Sarah, zise Vivian.

— Pe vremuri aș fi fost de părere că toată povestea asta cu țesutul ar trebui împărtășită. Dar am văzut vrăjitori făcându-și lucruri îngrozitoare unul altuia — și nu vorbesc numai despre Emily.

Sarah aruncă o privire înspre mine, dar nu detalie.

— Eu pot s-o țin pe Corra în casă. În cea mai mare parte a timpului. Pot chiar să evit drumurile până în oraș. Dar n-o să-mi pot ascunde diferențele pentru totdeauna, indiferent cât de bună ar fi vraja mea de deghizare, i-am avertizat pe vrăjitorii adunați.

— Îmi dau seama, spuse calm Vivian. Dar nu e doar un test. E o oportunitate. Acum mulți ani, când vrăjitoarele s-au pornit să le distrugă pe țesătoare, n-am pierdut doar vieți. Am pierdut neamuri, experiență, cunoștințe, totul fiindcă ne-am temut de o putere pe care n-o înțelegeam. Acum e șansa noastră s-o luăm de la capăt.

— „Căci furtuni vor urla și oceane vor vui”, am șoptit, „când Gabriel pe apă și pe țărm se va ivi. / Iar când în cornu-i minunat el va sufla, / Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viață vor lua.” Suntem în toiul unei asemenea schimbări?

— De unde ai învățat versurile astea?

Sarah vorbise cu glas tăios.

— Goody Alsop mi le-a împărtășit. Era profeția profesoarei ei, Mama Ursula.

— Știu a cui e profeția, Diana, spuse mătușa mea. Mama Ursula a fost o vrăjitoare vestită și o prezicătoare puternică.

— A fost?

Mă întrebam de ce Goody Alsop nu-mi spusese.

— Da, a fost. Pentru un istoric, ești îngrozitor de neștiutoare în ceea ce privește învățăturile vrăjitoarelor, zise Sarah. Să fiu a naibii! Ai învățat cum să țeși vrăji de la una dintre ucenicele Ursulei Shipton²⁵!

În glasul ei se simțea o notă de respect sincer.

— Asta înseamnă că n-am pierdut totul, spuse Vivian cu blândețe, atâta vreme cât nu te pierdem pe tine.

Abby și Caleb își umplură mașina cu scaune pentru copii și resturi de mâncare. Eu eram pe alee, făcându-le semne de rămas-bun, când Vivian se apropie de mine, ținând într-o mână o cutie cu salată de cartofi.

— Dacă vrei ca Sarah să-și revină din catatonie ei și să nu se mai holbeze la copacul ăla, povestește-i mai multe despre țesut! Arată-i, pe cât posibil, cum faci!

— Încă nu sunt foarte pricepută, Vivian.

— Un motiv în plus să primești ajutorul lui Sarah. N-o fi ea țesătoare, dar știe mai multe despre arhitectura vrăjitoriei decât oricare altă farmazoană pe care am întâlnit-o vreodată. Asta o să-i ofere un scop în viață, acum, că Emily nu mai este.

Vivian mă strânse de mână cu un gest încurajator.

— Și sabatul?

— Caleb zice că e un test, răspunse ea. Hai să vedem dacă îl putem trece!

Vivian ieși de pe alee, și lumina farurilor ei mătură gardul vechi. Eu m-am întors în casă, am stins becurile și am urcat scările către soțul meu.

— Ai încuiat ușa din față? Mă întrebă el, lăsând jos cartea pe care o citea.

Era întins pe patul în care abia dacă încăpea.

— N-am putut. Are o încuietoare fără arc, iar Sarah a pierdut cheia.

Ochii mi se îndreptară către cheia de la ușa dormitorului nostru, pe care casa ne-o oferise cu altă ocazie. Amintirile din noaptea aceea mă făcură să zâmbesc.

— Doamnă Bishop, te simți cuprinsă de pofta trupești?

Tonul lui Matthew era seducător ca o mângâiere.

— Suntem căsătoriți. Mi-am aruncat pantofii din picioare și am întins mâna spre primul nasture al cămășii mele din bumbac indian cu dungi albastre și albe. E datoria mea de nevastă să am dorințe carnale față de tine.

— Și e obligația mea de soț să ți le satisfac.

Matthew se ridică de pe pat și se îndreptă către birou cu viteza luminii. Îmi înlocui ușor degetele cu ale sale și strecură nasturele prin cheotoare. Trecu la următorul, apoi la al treilea. Fiecare centimetru de piele dezgolită dobânda câte un sărut, câte o ușoară apăsare cu dinții. Cinci nasturi mai târziu, tremuram ușor în aerul umed al verii.

— Ce ciudat că tremuri! Murmură Matthew, lăsându-și mâinile să-i alunece în jurul meu pentru a-mi desface sutienul. Buzele lui îmi atinseră cicatricea în formă de semilună din dreptul inimii. Nu pari rece.

— Totul e relativ, vampirule.

Mi-am strâns degetele în părul lui, iar el chicoti.

— Acum ai de gând să faci dragoste cu mine sau vrei doar să-mi iei temperatura?

Îmi țineam mâna în fața ochilor, întorcând-o înapoi și încolo în lumina argintie. Degetul mijlociu și inelarul mâinii stângi aveau fiecare câte o dungă colorată, una de aceeași nuanță cu razele lunii, alta aurie ca soarele. Rămășițele celorlalte fire se mai șterseseră, deși pe fiecare încheietură încă se zărea, cu greu, câte un nod sidefiu.

— Ce crezi că înseamnă toate astea? Mă întrebă Matthew, mișcându-și buzele prin părul meu, în timp ce cu degetele îmi desena opturi și cercuri pe umeri.

— Că te-ai căsătorit cu femeia tatuată. Sau cu cineva posedat de extraterestri.

Cu noile vieți care prindeau rădăcini în interiorul meu, mai întâi Corra, iar acum firele de țesătoare, începeam să mă simt înghesuită în propria piele.

— Am fost mândru de tine în seara asta. Te-ai gândit foarte repede la o cale de a o salva pe Grace.

— Nu m-am gândit deloc. Când fetița a țipat, s-a declanșat un fel de comutator în mine. Am acționat numai din instinct. M-am răsucit în brațele lui. Mai am pe spate chestia aia ca un dragon?

— Da. Și e mai întunecată ca înainte. Matthew își strecură mâinile în jurul taliei mele și mă întoarse din nou cu fața spre el. Ai vreo teorie de ce?

— Nu încă.

Răspunsul era pe aproape. Îl simțeam așteptându-mă.

— Poate că are legătură cu puterea ta. E mai mare ca niciodată.

Matthew îmi duse încheietura la buzele lui. Imi inspiră mirosul, apoi își lipi buzele de venele mele.

— Încă răspândești mireasma fulgerelor de vară, dar acum simt și o urmă de dinamită, ca atunci când fitilul aprins atinge pentru prima oară materialul explozibil.

— Am destulă putere. Nu vreau mai multă, am spus eu, cuibărindu-mă la pieptul lui.

Dar, de când ne întorseserăm în Madison, în sângele meu se deștepta o dorință întunecată.

Mincinoaso! Șopti o voce cunoscută.

Pielea mă furnică de parcă o mie de vrăjitoare s-ar fi uitat la mine. Dar numai o singură ființă mă privea acum: *zeița*.

Mi-am aruncat ochii prin încăpere, dar nu se zărea nici urmă de ea. Dacă Matthew i-ar fi simțit prezența, ar fi început să pună întrebări la care nu voiam să răspund. Și poate că ar fi descoperit un secret pe care încă îl păstram.

— Slavă zeiței! Am șoptit eu.

— Ai zis ceva? Întrebă Matthew.

— Nu, am mințit iar și m-am tras mai aproape de el. Ți s-a părut.

CAPITOLUL 10

În dimineața următoare, am coborât scările cu pași nesiguri, extenuată în urma întâlnirii mele cu apa vrăjitoarească și din cauza viselor intense care urmaseră.

— Casa a fost îngrozitor de tăcută azi-noapte.

Sarah stătea în spatele vechiului pupitru, cu ochelarii de citit pe vârful nasului, cu părul roșcat ciufulit în jurul feței și cu grimoarul Bishop deschis înaintea ei. Imaginea i-ar fi provocat o criză de nervi strămoșului puritan al lui Emily, Cotton Mather.

— Zău? N-am observat.

Am căscat, trecându-mi degetele prin covata din lemn în care se afla levănțica proaspăt culeasă. În curând, plantele aveau să atârne cu susul în jos, puse la uscat pe sforile ce se întindeau între grinzi. O femelă păianjen sporea țesătura asta utilă cu o versiune a ei ca de mătase.

— Oh, văd că ai fost ocupată în dimineața asta! Am spus eu, schimbând subiectul.

Capetele de armurariu se aflau în coșul împletit, așteptând să le fie scuturate semințele din învelișul pufos. Mănunchiuri de rute cu flori galbene și de granați cu capetele ca niște bumbi erau legate cu sfoară, gata de agățat. Sarah își scosese la iveală presa cea grea pentru flori, și o tavă cu frunze lungi, parfumate aștepta să intre în ea. Pe masa de lucru se aflau buchete de ierburi abia culese, al căror rost nu mi-era încă limpede.

— E multă treabă de făcut, zise Sarah. Cineva s-a îngrijit de grădină în lipsa noastră, dar lumea are propriile parcele de cultivat, așa că semințele de iarnă și cele de primăvară n-au intrat în pământ.

Probabil că acel „cineva” implica mai mulți anonimi, dată fiind mărimea grădinii vrăjitoarești de lângă casa Bishop. Vrând să dau o mână de ajutor, am întins mâna spre un mănunchi de rute. Mirosul lor avea să-mi amintească mereu de Satu și de ororile pe care le trăisem după ce fusesem răpită din grădina castelului Sept-Tours pentru a fi dusă în ruinele La Pierre. Sarah

întinse iute mâna și mă opri.

— Femeile gravide nu se ating de rută, Diana. Dacă vrei să mă ajuți, du-te în grădină și taie niște limba-cucului! Ia aici!

Imi arată cuțitul ei cu mâner alb. Ultima oară îl ținusem în mână pentru a-mi cresta vena și a-l salva pe Matthew. Nici una dintre noi nu uitase. Și nici una nu vorbea despre asta.

— Limba-cucului e planta aia cu păstăi pe ea, nu-i așa?

— Flori purpurii. Lujere lungi. Discuri cu aspect ca de hârtie, mă instrui Sarah cu mai multă răbdare ca de obicei. Taie tulpinile la baza plantei! O să separăm florile de restul plantei înainte de a le pune la uscat.

Grădina lui Sarah era cuibărită într-un colț îndepărtat al livezii, unde merii se răreau, iar chiparoșii și stejarii pădurii nu umbreau încă solul. Era înconjurată de palisade făcute din stâlpi de metal, plase de sârmă, țaruși, paturi de scânduri refolosite. Dacă era ceva ce putea ține la distanță iepurii, șoarecii de câmpii și sconșii, atunci în mod sigur Sarah avea să-l folosească. Pentru mai multă siguranță, întreaga zonă era afumată de două ori pe an, pentru a alunga insectele, și era păzită cu vrăji de protecție.

În interiorul țarcului, Sarah recrease un colț de paradis. Câteva dintre cărările late ale grădinii duceau spre văi umbroase, unde ferigile și alte plante fragile își găsiseră adăpost sub coroanele copacilor mai mari. Altele străbăteau straturile înălțate de legume aflate cel mai aproape de casă, cu spalierele și aracii lor. În mod normal, suporturile de lemn ar fi fost acoperite de vegetație — mazăre, fasole verde și alte boabe de orice fel —, însă anul acesta arătau ca niște schelete.

Am ocolit micuța grădină de profesoară a lui Sarah, acolo unde îi învăța pe copiii sabatului (și uneori pe părinții lor) despre legăturile elementare dintre diverse flori și ierburi. Tinerii ei elevi își ridicaseră propriul gard, folosind palete pentru amestecat vopseaua, ramuri de salcie și cozi de acadele pentru a-și despărți spațiul sacru de restul grădinii. Plantele ușor de întreținut, precum iarba-mare și coada-șoricelului, îi ajutau pe copii să înțeleagă ciclul sezonier al nașterii, creșterii, uscării și apoi al solului care trebuia lăsat să se odihnească, ciclul care o ghida pe orice vrăjitoare în practicarea meșteșugului. Un buștean găunos servea drept loc de păstrare a minții și a altor plante invadatoare.

Doi meri marcau mijlocul grădinii, iar între ei se întindea un hamac. Era suficient de lat pentru ca Sarah și Em să încapă laolaltă în el. Fusesse locul lor favorit pentru visare și discuții târzii în nopțile calde de vară.

Dincolo de meri, am intrat pe o a doua poartă în grădina unei vrăjitoare profesioniste. Avea, pentru Sarah, același scop ca una dintre bibliotecile mele pentru mine: oferea refugiu, sursă de inspirație, dar și informațiile ori uneltele necesare pentru ca ea să-și facă treaba.

Am găsit tulpinile lungi de aproape un metru, încununate de florile purpurii pe care le voia mătușa mea. Având grijă să las îndeajuns din plantă pentru ca ea să poată răsări și anul următor, mi-am umplut coșul de răchită și m-am întors în casă.

Am lucrat alături de Sarah într-o tăcere prietenoasă. Ea tăie florile de limba-cucului, din care urma să facă un ulei parfumat, și-mi înapoie cozile, astfel încât să pot lega câte o bucătică de sfoară în jurul fiecăreia (nu făceam mănunchiuri, de teamă să nu stricăm păstăile) și să le atârnam la uscat.

— Cum o să folosești păstăile? Am întrebat, înnodând sfoara.

— Pentru vrăji de protecție. Peste câteva săptămâni, când o să înceapă școala, o să fie foarte cerute. Păstăile de limba-cucului sunt bune în special pentru copii, de vreme ce țin monștrii și coșmarurile la distanță.

Corra, care moțăia în podul cămării, întoarse un ochi către Sarah, scoțând fum pe nas și pe gură într-un pufnet de balaur.

— Pentru *tine* am altceva în minte, zise mătușa mea, îndreptându-și cuțitul înspre balaur.

Deloc îngrijorată, Corra îi întoarse spatele. Coada îi căzu peste marginea podului și rămase atârând ca un pendul, cu vârful ascuțit legănându-se ușor înainte și înapoi. Ferindu-mă de ea, am legat încă o tulpină de limba-cucului de grindă, atentă să nu scutur vreunul dintre ovalele ca de hârtie ce stăteau agățate de ea.

— Cât trebuie să stea agățate înainte de a se usca? Am întrebat, întorcându-mă la masă.

— O săptămână, răspunse Sarah, ridicând pentru scurt timp privirea. Atunci vom putea să luăm pielea de pe păstăi. Sub ea se află un disc argintiu.

— Ca luna. Ca o oglindă, am spus și am dat din cap în semn că înțeleg. Reflectă coșmarul înapoi spre el însuși, ca să nu-l tulbure pe copil.

Sarah dădu și ea din cap, mulțumită de cunoștințele mele.

— Unele vrăjitoare citesc viitorul în păstăi de limba-cucului, continuă ea după câteva clipe. Vrăjitoarea din Hamilton care preda chimia la liceu mi-a spus că alchimiștii strângeau pe ele rouă de mai, pe care o foloseau drept bază pentru elixirul vieții.

— Pentru asta ar fi nevoie de foarte multă limba-cucului, am zis râzând, gândindu-mă la toată apa pe care eu și Mary Sidney o folosiserăm în experimentele noastre. Cred că ar trebui să rămânem la vrăji de protecție.

— Ok, atunci. Sarah zâmbi. Pentru copii, eu pun farmecele într-o pernuță pentru vise. Nu-i sperie ca o păpușă ori o pentagramă din ramuri de coacăz negru. Dacă ar fi să faci una tu, cu ce ingrediente ai umple-o?

Am tras adânc aer în piept și m-am concentrat asupra întrebării. La urma urmei, pernuțele pentru vise nu trebuiau să fie mari. Una cât palma ar fi fost îndeajuns.

„Palma mea.“ în mod normal, mi-aș fi trecut degetele printre firele de țesătoare, așteptând să-mi vină inspirația. Și îndrumarea. Dar acum firele erau în trupul meu. Când mi-am răsucit mâinile și am rășchirat degetele, noduri sclipitoare îmi apăruă de-a lungul venelor de la încheietură, iar degetul mare și cel mic de la mâna dreaptă începură să strălucească verde și maroniu — în culorile vrăjii.

Borcanele lui Sarah scânteiau în lumina ferestrelor. M-am îndreptat către ele și mi-am trecut degetul mic peste etichete până când l-am simțit întâmpinând rezistență.

— Turiță-mare. Am continuat de-a lungul rafturilor. Pelin. Folosindu-l ca pe indicatorul unei table Ouija, mi-am înclinat degetul mic înspre spate. Anason. Degetul mi se mișcă în jos. Flori de hamei. Apoi se duse în sus, în diagonală față de latura opusă. Valeriană.

„Oare ce miros o să aibă? Prea înțepător?“

Degetul mare mă furnică.

— O frunză de dafin, câteva fire de rozmarin și niște cimbru, am spus.

„Dar dacă copilul s-ar trezi totuși și ar apuca pernuța?“

— Și cinci boabe uscate.

Era o adăugire ciudată, dar instinctul meu de țesătoare îmi spunea că ea avea să fie

elementul-cheie.

— Ei, să fiu a naibii! Sarah își ridică ochelarii pe cap. Mă privi uimită, apoi zâmbi larg. Seamănă cu o veche vrajă pe care o strângea străbunica ta, doar că a ei avea în ea lumânărică și verbină. Și nici o boabă.

— Eu aș pune întâi boabele, am spus. Ar trebui să zornăie dacă le scuturi. Le poți spune copiilor că zgomotul îi alungă pe monștri.

— Simpatcă idee! Recunosc Sarah. Și păstăile de limba-cucului le-ai măcina sau le-ai lăsa întregi?

— Întregi, am răspuns, cusute în partea din față a pernuței.

Dar ierburile erau doar prima jumătate a unei vrăji de protecție.

Era nevoie ca ele să fie însoțite de cuvinte. Și, dacă era vorba ca orice vrăjitoare să le poată folosi, cuvintele acelea trebuiau să fie încărcate de potențial. Vrăjitoarele din Londra mă învățaseră multe, însă vrăjile pe care le scriam eu aveau tendința de a zăcea pe pagină, ininteligibile pentru oricine altcineva în afară de mine. Majoritatea erau scrise cu rimă, ceea ce le făcea mai ușor de reținut și le dădea mai multă viață. Dar eu nu eram poetă ca Matthew ori ca prietenii lui. Am ezitat.

— S-a întâmplat ceva? Spuse Sarah.

— *Grimoaria* mea e varză, am mărturisit, coborând glasul.

— Dacă aș avea cea mai vagă idee ce înseamnă asta, te-aș compătimi, spuse cu răceală Sarah.

— *Grimoaria* e felul în care o țesătoare își pune magia în cuvinte. Eu pot făuri vrăji pe care să le folosesc eu însămi, dar fără *grimoarie* ele n-au să funcționeze pentru alte vrăjitoare. Am arătat spre grimoarul Bishop. Sute și sute de țesătoare au găsit cuvinte pentru vrăjile alea, și alte vrăjitoare le-au transmis de-a lungul vremii. Farmecele își păstrează forța chiar și în ziua de azi. Eu am noroc dacă vrăjile *mele* rămân puternice timp de o oră.

— Și care-i problema? Întrebă Sarah.

— Eu nu văd vrăjile în cuvinte, ci în forme și culori.

Buricul degetului mare și al degetului mic mi-erau încă ușor decolorate.

— Cerneala roșie m-a ajutat să aprind o vrajă. La fel și când am aranjat cuvintele în pagină astfel încât să formeze un fel de imagine.

— Arată-mi! Mă îndemnă Sarah, împingând spre mine o bucată de hârtie și un băț ars. Alun vrăjitoresc, îmi explică ea când mă văzu că-l ridic pentru a cere lămuriri. Eu îl folosesc drept creion când încerc să copiez o vrajă pentru prima dată. Dacă ceva merge rău, urmările sunt mai puțin. Ăăă. Permanente decât în cazul cernelii.

Se îmbujoră ușor. Una dintre vrăjile ei neascultătoare stârnise un ciclon în baie. Săptămâni în șir găsiserăm în cele mai ciudate locuri stropi de loțiune pentru plajă și de șampon.

Am scris vraja pe care o inventasem pentru a aprinde diverse lucruri, având grijă să nu rostesc eu însămi cuvintele și astfel să declanșez magia. Când am terminat, arătătorul de la mâna mea dreaptă strălucea în nuanțe de roșu.

— Asta a fost prima mea încercare de *grimoarie*, am zis, privind critic foaia înainte de a i-o da lui Sarah. Probabil că și un copil de clasa a treia ar fi făcut o treabă mai bună.

Foc

Odată se-aprindepână când

Crește vuind strălucitor, noaptea stingând.

— Nu e *chiar atât* de rău, spuse Sarah. Când mă văzu pleoștită, adăugă în grabă: Am văzut și mai rău ! A fost ingenios din partea ta să alcătuești cuvântul „foc“ cu prima literă a fiecărui rând. Dar de ce un triunghi?

— Asta-i structura vrăjii. De fapt, e destul de simplu, doar un nod încrucișat de trei ori. Era rândul meu să-mi cercetez rezultatele. Ciudat e că mulți alchimiști foloseau triunghiul drept simbol pentru foc.

— Incrucișat de trei ori? Sarah mă privi peste rama ochelarilor. Țasta-i unul dintre momentele tale a la Yoda²⁶.

Era felul ei de a-mi dezumfla vocabularul.

— Vorbesc cât pot de simplu, Sarah. Mi-ar fi mai ușor să-ți arăt ce vreau să spun dacă n-aș avea firele în interiorul mâinilor.

Mi-am ridicat degetele și le-am fluturat înspre ea. Sarah murmură ceva, iar mingea de sfoară se rostogoli pe masă.

— Sfoara obișnuită e bună, Yoda?

Am oprit ghemul rostind propria mea vrajă. Era încărcat de puterea pământului și înconjurat de o pădure de noduri încrucișate de trei ori. Sarah tresări surprinsă.

— Bineînțeles, am spus, mulțumită de reacția mătușii mele. Am tăiat sfoara cu cuțitul și am ales o bucată de aproximativ douăzeci de centimetri. Fiecare nod are un număr diferit de încrucișări. Tu folosești două dintre ele în meșteșugul tău: nodul simplu și nodul dublu. Astea sunt cele două noduri de țesătoare pe care le cunosc toate vrăjitoarele. Lucrurile se complică atunci când ajungem la al treilea.

Dar nu eram sigură dacă sfoara de bucătărie putea să arate ce voiam să spun. Nodurile făcute cu firele mele de țesătoare erau tridimensionale, dar, având în vedere că foloseam ață obișnuită, m-am hotărât să lucrez pe o suprafață plană. Ținând un capăt cu mâna stângă, am făcut o buclă spre dreapta, am tras sfoara, fără să o strâng, pe sub o latură a buclei, apoi peste cealaltă, apoi am unit capetele. Rezultatul a fost un nod în formă de trifoi ce semăna cu un triunghi.

— Vezi, trei încrucișări, am spus. Încearcă și tu!

Când mi-am luat mâinile de pe sfoară, aceasta sări în sus, formând cunoscuta piramidă, cu capetele lipite într-un nod de nedesfăcut. Lui Sarah i se tăie răsuflarea.

— Super! Am zis eu. Deci merge foarte bine și cu o sfoară oarecare.

— Vorbești exact ca tatăl tău. Sarah împunse nodul cu degetul.

Există câte unul din ăsta ascuns în fiecare vrajă?

— Cel puțin unul. Vrajile cu adevărat complicate pot avea două sau trei noduri, fiecare legând între ele firele pe care le-ai văzut aseară în sufragerie, cele care țin lumea laolaltă. Am zâmbit. Cred că *grimoaria* e ca un fel de vrajă de deghizare care ascunde mecanismele interne de funcționare a magiei.

— Iar când tu rostești cuvintele, le dezvăluie, spuse Sarah îngândurată. Hai să încercăm!

Înainte să apuc s-o avertizez, Sarah citi cu voce tare cuvintele vrăjii mele. Hârtia luă foc în mâinile ei și ateriză pe masă, unde am stins-o cu un jet de apă vrăjită.

— Credeam că e o vrajă făcută să aprinzi o lumânare, nu să dai foc unei case! Exclamă ea,

uitându-se la resturile carbonizate.

— Scuze! E încă destul de nouă. Până la urmă o să se așeze. *Grimoaria* nu poate ține farmecul laolaltă pentru totdeauna, așa că magia slăbește cu timpul. De aceea vrăjile încetează să mai funcționeze, am explicat.

— Serios? Atunci ar trebui să le poți deduce vârsta aproximativă.

Lui Sarah îi sclipeau ochii. Credea foarte mult în tradiție și o frântură de magie îi plăcea cu atât mai mult cu cât era mai veche.

— Poate, am zis cu îndoială, dar există și alte motive pentru care vrăjile dau greș. În primul rând, țesăturile au abilități diferite. Iar dacă unele vorbe sunt omise ori schimbate atunci când vrăjitoarele venite mai târziu le copiază, asta compromite magia.

Dar Sarah era deja în fața grimoarului ei, frunzărindu-l.

— Aici, fii atentă! Îmi făcu semn să mă apropii de ea. Întotdeauna am bănuț că asta e cea mai veche vrajă din grimoarul Bishop.

— „Un farmec extrem de puternic pentru a atrage aerul curat în orice loc“, am citit eu cu voce tare, „lăsat moștenire de Maude Bishop și dovedit de mine, Charity Bishop, în anul 1705.“

Pe margine erau însemnări făcute de alte vrăjitoare, inclusiv de bunica mea, care mai târziu stăpânise vraja. O notă ironică din partea lui Sarah anunța: „complet inutilă“.

— Ei? Întrebă mătușa mea.

— Datează din 1705, i-am atras eu atenția.

— Da, dar originea ei e și mai veche. Em n-a reușit niciodată să afle cine a fost Maude Bishop. Poate vreo rudă a lui Bridget din Anglia?

Neterminatul proiect de cercetare în domeniul genealogiei îi oferea lui Sarah prima ocazie de a pomeni numele lui Em fără tristețe. Vivian nu greșise. Mătușa mea avea tot atâta nevoie de mine în cămară câtă aveam și eu să fiu acolo.

— Poate, am repetat, încercând să nu-i dau speranțe nerealiste.

— Fă chestia aia pe care ai făcut-o cu borcanele! Citește cu degetele! Spuse Sarah, împingând pupitrul spre mine.

Mi-am trecut ușor degetele peste cuvinte. Pielea începu să mă furnice în semn de recunoaștere, pe măsură ce întâlnea ingredientele țesute în vrajă: aerul care îmi sufla în jurul inelarului, senzația de lichid care mi se scurgea sub unghia mijlociului și explozia de miresme ce mi se agăța de degetul mic.

— Isop, sovârf și multă sare, am spus îngândurată.

Erau ingrediente obișnuite ce se găseau în casa și grădina oricărei vrăjitoare.

— Și atunci de ce nu merge?

Sarah se holba la mâna mea dreaptă ca la un oracol.

— Nu sunt sigură, am recunoscut. Și să știi că aș putea s-o repet de o mie de ori, și pentru mine tot n-o să funcționeze niciodată.

Sarah și prietenele ei din sabat aveau să fie nevoite să-și dea seama singure ce era în neregulă cu vraja lui Maude Bishop. Ori să-și cumpere un deodorant de cameră.

— Poate reușești s-o coși la loc sau să-i țezi un petic, sau mai știi eu ce fac vrăjitoarele de genul tău.

„Vrăjitoarele de genul tău.“ Fără ca Sarah să-și dea seama, vorbele ei mă făcură să mă simt jenată și stingheră. Uitându-mă în jos, la pagina din grimoar, m-am întrebat dacă

incapacitatea de a face magie la comandă fusese unul dintre motivele pentru care țesătoarele deveniseră ținta comunităților.

— Nu așa se face, am spus.

Mi-am așezat mâinile peste cartea deschisă și am strâns din buze, retrăgându-mă precum un crab în carapacea lui.

— Ai spus că țesătoria începe cu o întrebare. Întreabă vraja ce nu merge, îmi sugeră Sarah.

Îmi doream să nu fi văzut niciodată vraja de aerisire a lui Maude Bishop. Mai mult, îmi doream ca Sarah să n-o fi văzut niciodată.

— Ce faci?

Sarah arată îngrozită către grimoarul Bishop.

Sub mâinile mele, scrisul se deșiră din buclele lui îngrijite. Rămășițe de cerneală pătau pagina rămasă aproape albă. Peste câteva clipe nu mai rămăsese nici urmă din vraja lui Maude Bishop în afara unui mic nod strâns, albastru cu galben. L-am privit fascinată și am simțit brusc nevoia să.

— Nu-l atinge! Strigă Sarah, trezind-o pe Corra din somnul ei.

Am sărit de lângă carte, iar mătușa mea se repezi asupra ei și prinse nodul sub un borcan pântecos.

Am cercetat amândouă OMN-ul. Obiect Magic Neidentificat.

— Acum ce facem?

Intotdeauna considerasem vrăjile niște creații vii, care respiră. Mi se părea o dovadă de cruzime să le țin în temnițe.

— Nu cred că putem face prea multe.

Sarah îmi luă mâna stângă și o răsuci, scoțând la iveală un deget mare pătat cu negru.

— L-am murdărit cu cerneală, am spus.

Mătușa mea scutură din cap.

— Aia nu e cerneală. E culoarea morții. Ai omorât vraja.

— Cum adică am omorât-o?

Mi-am smuls mâna și am dus-o la spate ca un copil prins cu degetele în borcanul cu fursecuri.

— Nu intra în panică! Spuse Sarah. Rebecca a învățat să se controleze. Vei învăța și tu.

— Mama? M-am gândit la privirile lungi pe care și le aruncaseră Sarah și Vivian seara trecută. Știai că s-ar putea să se întâmple așa ceva.

— Numai după ce ți-am văzut mâna stângă. Poartă toate culorile magiei superioare, cum ar fi exorcizările și prevestirile. Sarah făcu o pauză. Poartă și culorile magiei negre.

— Bine că sunt dreptace.

Era o încercare de glumă, însă tremurul din voce mă dădu de gol.

— Nu ești dreptace. Ești ambidextră. Preferi mâna dreaptă doar pentru că învățătoarea aia oribilă din clasa întâi a spus că toți copiii stângaci sunt diabolici.

Sarah avusese grijă ca femeia aceea să primească un avertisment oficial. După ce își petrecuse primul ei Halloween în Madison, domnișoara Somerton își dăduse demisia.

Voiam să-i spun că nu eram interesată nici de magia superioară, însă din gură nu-mi ieși nici un cuvânt. Sarah mă privi cu tristețe.

— Nu poți să-i spui minciuni unei alte vrăjitoare, Diana. Mai ales nu atât de gogonate.

— Fără magie neagră!

Emily murise încercând să invoce și să lege un spirit, probabil pe al mamei. Peter Knox era și el interesat de părțile mai întunecate ale meșteșugului. Magia neagră era prinsă și în *Ashmole 782*, ca să nu mai vorbim despre degetul ăla prevestitor de moarte.

— Negrul nu trebuie să însemne ceva rău, spuse Sarah. Luna nouă e rea?

Am scuturat din cap.

— Luna întunecată e un moment pentru noi începuturi. Bufnițele? Păianjenii? Liliiecii? Dragonii?

Sarah vorbea cu vocea ei didactică.

— Nu, am recunoscut.

— Nu. N-au nimic rău. Oamenii au inventat poveștile despre lună și ființele nocturne pentru că ele reprezintă necunoscutul. Nu e o coincidență faptul că tot ele simbolizează și înțelepciunea. Nimic nu e mai puternic decât cunoașterea. De aceea suntem atât de atenți când învățăm pe cineva magia neagră. Mă luă de mână. Negrul e culoarea zeiței în chip de cotoroașă, dar și culoarea secretelor, a semnelor rele, a morții.

— Și astea?

Mi-am fluturat celelalte trei degete.

— Aici avem culoarea zeiței ca fecioară și vânător, spuse ea, îndoindu-mi degetul mijlociu colorat în argintiu.

Acum știam de ce vocea zeiței sunase așa.

— Iar aici e culoarea puterii lumești. Îmi îndoii inelarul auriu. Cât despre degetul mic, albul e culoarea ghicitului și a profețiilor. Se mai folosește pentru a rupe blesteme și a alunga spiritele nedorite.

— Cu excepția morții, nu sună așa de groaznic.

— Cum ziceam, negrul nu trebuie să însemne ceva rău. Gândește-te la puterea lumească! În mâini mărinimoase, e o forță a binelui. Dar, dacă cineva abuzează de ea în folos personal sau pentru a face rău altora, poate fi absolut distrugătoare. Gradul de întunecime depinde de vrăjitoare.

— Ai spus că Emily nu era foarte pricepută la mânuirea magiei superioare. Dar mama?

— Rebecca a fost excepțională. A trecut direct de la clopoțel, carte și lumânare la invocarea lunii, zise Sarah cu un aer melancolic.

Unele dintre faptele mamei pe care le văzusem în copilărie căpătau sens acum, de exemplu noaptea în care crease ființe fantastice dintr-un castron cu apă. Logic începea să fie și interesul lui Peter Knox față de ea.

— Dar Rebecca a părut să-și piardă interesul pentru magia superioară după ce l-a cunoscut pe tatăl tău. Pe atunci, singurele subiecte care o mai atrăgeau erau antropologia și Stephen. Și tu, desigur, continuă mătușa mea. Nu cred că a mai lucrat prea mult cu magia superioară după nașterea ta.

„Ba da, dar numai acolo unde nu putea fi văzută de altcineva în afară de tata ori de mine“, m-am gândit eu.

— De ce nu mi-ai spus? Am întrebat cu voce tare.

— Nu voiai să ai nimic de-a face cu magia, mai ții minte? Ochii căprui ai lui Sarah se adânciră într-ai mei. Am păstrat câteva din lucrurile mamei tale, în caz că ai fi arătat vreodată ceva

pricepere. Casa le-a luat pe celelalte.

Mătușa mea murmură o vrajă, probabil de deschidere, judecând după firele care lumina brusc camera în nuanțe de roșu, galben și verde. La stânga bătrânei sobe se iviră brusc un dulap și niște sertare, zidite în peretele vechi. Cămara se umplu de parfumul lăcrămioarelor și de un miros greu, exotic, care îmi stârnea trăiri intense, neplăcute: vid și dor, familiaritate și groază. Sarah trase un sertar de unde scoase un bulgăre roșu rășinos.

— Sânge de dragon. Eu nu pot să-i simt mirosul fără să mă gândesc la Rebecca. Îl adulmecă. Ceea ce poți cumpăra în ziua de azi nu e la fel de bun și costă o avere. Am vrut să-l vând și să folosesc câștigul pentru a repara bucata de acoperiș care căzuse în timpul viscolului din '93, dar Em nu m-a lăsat.

— Mama la ce-l folosea? Am spus cu un nod în gât.

— Rebecca făcea cerneală din el. Când o utiliza apoi ca să copieze o vrajă, forța ei era în stare să absoarbă puterea din jumătate de oraș. Au fost multe pene de curent în Madison pe vremea când mama ta era adolescentă. Sarah chicoti. Cartea ei cu vrăji ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Asta dacă nu cumva a mâncat-o casa cât eram plecată. Ea ți-ar spune mai multe.

— Cartea cu vrăji? M-am încruntat. Ce era în neregulă cu grimoarul Bishop?

— Majoritatea vrăjitoarelor care folosesc magia superioară și pe cea neagră își păstrează propriul grimoar. E o tradiție, spuse mătușa mea, scotocind prin dulap. Nu. Nu pare să fie aici.

În ciuda zvâcnetului de dezamăgire care însoți anunțul lui Sarah, eram ușurată. Aveam deja o carte misterioasă în viața mea. Nu eram sigură că-mi doream încă una, chiar dacă ea ar fi putut să arunce o lumină asupra motivului pentru care Emily încercase să invoce spiritul mamei mele la Sept-Tours.

— O, nu!

Sarah se retrase de lângă dulap cu o expresie de groază pe chip.

— Un șobolan?

Viața la Londra mă învățase să cred că aceștia stăteau la pândă în fiecare colț prăfuit. M-am uitat atent în adâncimile dulapului, dar n-am văzut decât o colecție de borcane pline de mazăgă, în care se aflau ierburi și rădăcini, precum și un străvechi aparat de radio cu ceas. Firul lui maroniu atârna de pe raft precum coada Correi, legănându-se ușor în bătaia vântului. Am strănutat.

Ca la un semn, în ziduri se porni un ciudat păcănit și uruit metalic, ca și cum cineva ar fi vârât monede într-un tonomat. Scârțâitul muzical care urmă, și care amintea de un pick-up vechi făcut să meargă cu 33 de rotații pe minut în loc de 45, cedă în curând locul unui cântec cunoscut.

Am lăsat capul într-o parte.

— Asta e. Trupa Fleetwood Mac²⁷?

— Nu! Nu din nou!

Sarah arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Am privit în jur, dar singurele prezențe invizibile din cameră erau Stevie Nicks²⁸ și o vrăjitoare din Țara Galilor pe nume Rhiannon²⁹. În anii '70, cântecul fusese un imn al ieșirii la lumină pentru o mulțime de vrăjitoare și vrăjitori.

— Bănuiesc că locuința se trezește.

Poate că asta o supăra pe Sarah.

Mătușa mea țâșni spre ușă și ridică zăvorul, însă acesta nu voi să se clinească. Incepu să bată cu pumnii în scândurile din lemn. Muzica deveni mai puternică.

— Nici eu nu mă dau în vânt după cântecul ăsta al lui Stevie Nicks, am zis, încercând s-o liniștesc, dar n-o să dureze la nesfârșit. Poate că următorul o să-ți placă mai mult.

— Următorul e *Over My Head*³⁰. Știu tot nenorocitul de album pe dinafară. Mama ta l-a ascultat întruna cât a fost gravidă. A mers fără încetare timp de patru luni. Tocmai când părea să-i fi trecut obsesia, a apărut următorul album Fleetwood Mac. A fost iadul pe pământ!

Sarah își smulgea părul din cap.

— Serios? Eram mereu avidă de noi detalii despre părinții mei. Fleetwood Mac pare mai degrabă genul de formație pe gustul tatei.

— Trebuie să oprim muzica!

Sarah merse la fereastră, însă cerceveaua nu voi să se miște. Mătușa mea lovi rama, cuprinsă de frustrare.

— Lasă-mă pe mine să încerc!

Cu cât împingeam mai tare, cu atât creștea volumul muzicii. După ce Stevie Nicks termină de ciripit despre Rhiannon, urmă o scurtă pauză. Câteva secunde mai târziu, Christine McVie³¹ ne informă cât de frumos e să fii implicat până peste cap. Fereastra rămase închisă.

— Asta-i un coșmar! Izbucni Sarah. Își apăsă mâinile peste urechi pentru a opri sunetul, apoi alergă până la grimoar și începu să-l răsfoiască. Leacul pentru mușcăături de câine al lui Prudence Willard. Metoda lui Patience Severance de a îndulci laptele acru. Mai dădu câteva pagini. Vraja Clarei Bishop pentru a opri un coș prin care se face curent! Asta s-ar putea să funcționeze.

— Dar e muzică, nu fum, am spus, uitându-mă peste umărul lui Sarah, la rândurile de text.

— Amândouă circulă prin aer. Mătușa mea își suflecă mânecile. Dacă nu merge șmecheria, o să încercăm altceva. Poate cu tunete. Mă pricep la tunete. Ar putea să întrerupă energia și să alunge sunetul.

Am început să fredonez laolaltă cu melodia. Te prindea, ca în anii '70.

— Să nu începi! Sarah avea o privire înnebunită. Se întoarse din nou spre grimoar. Adu-mi niște floare-de-ochi, te rog! Și bagă în priză cafetiera!

Îndatoritoare, m-am dus la străvechea priză și am vârât în ea firul cafetierei. Curentul electric ieși din mufă sub formă de arcuri portocalii și albastre. Am sărit înapoi.

— Ai nevoie de un stabilizator de tensiune, de preferință cumpărat în ultimii zece ani, altfel o să dai foc întregii case, i-am spus lui Sarah.

Ea continua să bombăne, așezând în coșulețul detașabil al cafetierei un filtru de hârtie, apoi o vastă colecție de plante.

De vreme ce eram blocate în cămară, iar Sarah nu părea să aibă nevoie de ajutorul meu, puteam foarte bine să lucrez la cuvintele ce aveau să însoțească vraja mea anti-coșmaruri pentru copii. M-am dus la dulapul mamei și am găsit niște cerneală neagră, o pană de scris și o foaie de hârtie.

Matthew ciocăni într-un ochi de fereastră.

— Sunteți bine? Mi-a mirosit a ars.

— O mică problemă electrică! Am strigat, fluturându-mi pana în aer. Apoi mi-am amintit că

Matthew era vampir și mă putea auzi perfect prin piatră, cărămidă, lemn și, da, ferestre cu un singur geam. Am coborât vocea. N-ai de ce să-ți faci griji!

Over My Head se opri cu un scârțâit, și începu *You Make Loving Fun*³². „Drăguță alegere“, m-am gândit, zâmbindu-i lui Matthew. Cui îi trebuie DJ când ai un radio magic?

— O, Doamne! Casa a trecut la cel de-al doilea album! Gemu Sarah. Urăsc *Rumours!*

— De unde vine muzica aia? Se încruntă Matthew.

— Din vechiul radio cu ceas al mamei. Am îndreptat pana spre aparat. Îi plăcea Fleetwood Mac. I-am aruncat o privire mătușii mele, care recita cuvintele din vraja Clarei Bishop, ținându-și mâinile peste urechi. Lui Sarah nu-i place.

— Ah! Fruntea lui Matthew se luminează. Atunci vă las.

Își lipi mâna de geam într-un gest tăcut de rămas-bun.

Mi se umplu inima. Să-l iubesc pe Matthew nu era *tot* ce voiam să fac, dar el era categoric singurul bărbat pe lume pentru mine. Mi-aș fi dorit să nu existe un ochi de geam între noi, ca să-i pot vorbi despre asta.

Sticla e făcută doar din nisip și foc. Un nor de fum mai târziu, pe pervaz zăcea un morman de nisip. Am întins degetele prin pătratul gol din rama ferestrei și l-am prins de mână.

— Îți mulțumesc că ai venit să vezi ce facem. A fost o după-amiază interesantă. Am multe să-ți povestesc.

Matthew se uită mirat la mâinile noastre înlănțuite.

— Mă faci foarte fericită, să știi.

— Încerc, zise el cu un zâmbet timid.

— Și reușești. Crezi că Fernando ar putea s-o salveze pe Sarah? Am coborât glasul. Casa a blocat ușile și ferestrele camării, și ea e pe cale să explodeze. Când o să iasă, o să aibă nevoie de o țigară și o băutură țeapănă.

— Fernando n-a mai salvat de multă vreme o domniță aflată la ananghie, dar sunt convins că își amintește cum se face, mă asigură Matthew. Oare casa o să-i dea voie?

— Las-o cinci minute sau până când se oprește muzica, dacă durează mai puțin.

Mi-am eliberat mâna și i-am trimis un sărut. Avea în el ceva mai mult foc și apă ca de obicei și era susținut de suficient aer ca să aterizeze cu un țocănit hotărât pe obrazul soțului meu.

M-am întors la masa de lucru și am înmuiat pana de scris a mamei în cerneală. Mirosea a mure și a nuci. Grație experienței mele cu instrumentele de scris din perioada elisabetană, am reușit să notez dintr-o singură mișcare vraja destinată pernuțelor pentru vise ale lui Sarah.

Oglindă Strălucind Monștrii tremurând Coșmarurile le gonesc Până ce mă Trezesc

Am suflat ușor peste ea ca să usuc cerneala. Intru totul respectabilă, am decis. Era mult mai bună decât vraja mea pentru aprins focul și suficient de ușoară încât copiii s-o țină minte. Când păstăile aveau să fie uscate, iar învelișul ca de hârtie avea să se desprindă, intenționam să scriu vraja cu litere mărunte chiar pe suprafețele lor argintii.

Nerăbdătoare să-i arăt lui Sarah munca mea, m-am dat jos de pe scaun. O privire aruncată spre chipul ei m-a convins să amân până când mătușa mea își va fi băut whisky-ul și își va fi fumat țigara. Zeci de ani sperase că voi manifesta ceva interes față de magie. Mai puteam aștepta încă douăzeci de minute ca să-mi primesc nota la lecția „totul despre farmece pentru somn“.

Un ușor zumzăit în spatele meu îmi anunță prezența unei fantome cu doar o clipă înainte ca o îmbrățișare blândă precum fulgul să mi se așeze în jurul umerilor.

Bună treabă, mărunțico! Îmi șopti o voce familiară. *Și gusturi excelente în materie de muzică!*

Am întors capul, însă nu se mai zărea nimic în afara unei palide dâre de verde. Dar n-aveam nevoie să-l văd pe tatăl meu ca să știu că era acolo.

— Mersi, tată! Am răspuns încet.

CAPITOLUL 11

Matthew primi mai bine decât mă așteptam vestea despre priceperea mamei mele în ale magiei superioare. Bănuia de multă vreme că trebuia să existe ceva intermediar între îndeletnicirea casnică a meșteșugului și strălucitoarele spectacole de magie a elementelor. Nu era deloc surprins că eu, o altă dovadă a împletirii între două elemente, puteam practica o asemenea magie. Ceea ce îl șoca era faptul că talentul îl moștenisem prin sângele mamei.

— Până la urmă va trebui să mă uit mai atent la analiza ADN-ului tău mitocondrial, zise el, adulmecând una dintre cernelurile mamei.

— Sună bine.

Era prima dată când Matthew arăta dorința de a se întoarce la cercetările lui din domeniul geneticii. Trecuseră zile întregi fără ca vreunul din noi să fi pomenit ceva despre Oxford, Baldwin, *Cartea vieții* ori furia sângelui. Și, cu toate că era posibil ca el să fi uitat despre existența informațiilor genetice cuprinse în *Ashmole 782*, eu nu uitasem. Odată ce aveam să punem din nou mâna pe manuscris, abilitățile lui în domeniul științei aveau să ne fie de mare folos pentru a-l descifra.

— Ai dreptate. Cu siguranță are sânge în ea, pe lângă rășină și acacia.

Matthew roti cerneala în recipient. Acacia, după cum aflasem în dimineața aceea, era sursa gumei arabice, cea care îngroșă cerneala.

— Așa m-am gândit și eu. Cernelurile folosite în *Ashmole 782* conțineau și ele sânge. Trebuie să fi fost o practică mai răspândită decât credeam, am spus.

— Are și niște tămâie în ea, zise Matthew, ignorând referirea mea la *Cartea vieții*.

— Ah! Ea îi dă mirosul acela exotic.

Am scotocit printre sticlele rămase, sperând să mai găsesc și altceva care să-i stârnească curiozitatea de biochimist.

— Ea și sângele, bineînțeles, spuse cu răceală Matthew.

— Dacă e sângele mamei, atunci ar putea arunca și mai multă lumină asupra ADN-ului meu, am remarcat. Și asupra talentului meu la magia superioară.

— Hmm, răspunse evaziv Matthew.

— Dar asta?

Am scos dopul unei sticle ce conținea un lichid albastru-verzui, și camera se umplu de mireasma verii.

— Aia e făcută din stânjenele, spuse soțul meu. Iți mai amintești că ai căutat cerneală verde la Londra?

— Deci așa arăta fantastic de scumpa cerneală a meșterului Platt! Am început să râd. Făcută din rădăcini importate din Florența. Cel puțin așa spunea el.

Matthew cercetă masa, cu recipientele ei încărcate de lichid albastru, roșu, negru, verde,

purpuriu și magenta.

— Se pare că ai destulă cerneală cât să-ți ajungă o bună bucată de vreme.

Avea dreptate: aveam suficientă cât să răzlesc în următoarele câteva săptămâni. Și numai până atunci eram dispusă să-mi fac planuri, chiar dacă degetul mic de la mâna stângă îmi pulsa în așteptarea viitorului.

— Ar trebui să fie destulă, chiar și cu toate treburile pe care mi le-a pregătit Sarah, m-am arătat de acord.

Fiecare dintre borcanele deschise pe masă avea sub el câte o bucătică de hârtie ce purta scrisul ei lăbărțat. „Înțepături de țânțari”, zicea una. „Semnal mai bun la telefonul mobil”, anunța alta. Cererile mătușii mă făceau să mă simt precum o ospătăriță la un restaurant fast-food.

— Mersi pentru ajutor.

— Oricând, zise Matthew și mă sărută de rămas-bun.

De-a lungul următoarelor câteva zile, rutina vieții cotidiene începu să ne lege de casa Bishop și unul de celălalt, chiar și fără prezența întăritoare a lui Em, care fusese întotdeauna centrul de gravitație al căminului.

Fernando era un tiran domestic mult mai rău decât fusese vreodată Em, iar schimbările aduse de el în dieta lui Sarah și planul lui de exerciții fizice se dovedeau radicale și inflexibile. O înscriesese pe mătușa mea într-un program agricol local, care ne livra săptămânal câte o cutie plină cu legume exotice precum varza Kale ori mangoldul. Se plimba cu Sarah pe lângă gardul proprietății ori de câte ori ea încerca să tragă pe furiș dintr-o țigară. Gătea, făcea curat, ba chiar umfla și pernele. Toate astea mă făceau să-mi pun întrebări despre viața lui alături de Hugh.

— Când n-aveam servitori (și asta se întâmpla deseori), eu țineam casa, îmi explică el, în timp ce întindea rufele pe sfoară. Dacă l-aș fi așteptat pe Hugh s-o facă, am fi trăit în mizerie. El nu dădea atenție problemelor lumești precum așternuturile curate sau rezerva de vin. Ori scria poezii, ori plănuia un asediu de trei luni. În programul lui nu exista timp pentru treburi casnice.

— Și Gallowglass? Am întrebat, întinzându-i un cârlig de rufe.

— Gallowglass e și mai rău. Nici măcar mobila sau lipsa ei nu contează pentru el. Într-o noapte, ne-am întors acasă și am găsit locuința jefuită, iar pe Gallowglass dormind pe masă precum un războinic viking gata să fie trimis pe mare. Fernando clătină din cap. În plus, îmi place munca. Întreținerea casei seamănă cu pregătirea armelor pentru luptă. E o activitate repetitivă și foarte liniștitoare.

Mărturisirea lui mă făcu să mă simt mai puțin vinovată de faptul că-l lăsam să gătească toată mâncarea.

În afara bucătăriei, teritoriul lui Fernando era șopronul. Aruncase ce era stricat, curățase și ascuțise uneltele rămase, apoi cumpăraseră obiectele care, după părerea lui, lipseau, cum era o coasă. Lamele foarfecelor pentru trandafiri erau acum atât de ascuțite încât ai fi putut felia o roșie cu ele. Îmi aminteam de toate războaiele care fuseseră purtate folosind banale ustensile de prin gospodărie și mă întrebam dacă nu cumva Fernando ne înarma în tăcere pentru vreo bătălie.

În ce o priveape Sarah, ea bombănea la adresa noului regim de viață, dar îl accepta. Când

devenea morocănoasă, ceea ce se întâmpla deseori, se răzbuna pe casă. Aceasta nu se trezise încă pe deplin, însă exploziile ei periodice de activitate ne aminteau că hibernarea autoimpusă se apropia de sfârșit. Mare parte din energie se îndrepta către Sarah. Într-o dimineață, ne-am trezit și am descoperit că toată băutura fusese aruncată la chiuvetă, iar de lampă atârna o morișcă improvizată din sticle și tacâmuri. Eu și Matthew am râs, dar, din punctul de vedere al lui Sarah, asta însemna război. Din momentul acela, mătușa mea și casa se angajară într-o bătălie pe viață și pe moarte pentru supremație.

Casa câștiga grație principalei sale arme: Fleetwood Mac. Sarah făcuse fărâme vechiul aparat de radio al mamei la două zile după ce îl găsiserăm, în timpul unui nesfârșit concert cu *The Chain*³³.

Locuința se răzbunase aruncând toate sulurile cu hârtie igienică din closete și înlocuindu-le cu diverse aparate electrice pentru a transmite muzică. Făcuseră cât cel mai bun ceas deșteptător.

Nimic nu putea opri casa să difuzeze piese alese de pe primele două albume ale trupei. Nici măcar faptul că Sarah aruncase pe fereastră trei pick-upuri, un magnetofon cu opt canale și un străvechi dictafon. Clădirea pur și simplu redirecționa muzica prin sobă. Notele joase vibrau în conducte, iar cele înalte se revărsau din gurile de aerisire.

În ciuda mâniei pe care o resimțea față de casă, cu mine Sarah era surprinzător de răbdătoare și de blândă. Întorseserăm camera cu susul în jos căutând cartea cu vrăji a mamei, ajungând să scoatăm toate sertarele și toate rafturile din dulap. Găsiserăm niște scrisori de dragoste uimitor de expresive, datând din anul 1820, ascunse sub fundul fals al unui sertar, și o colecție macabră de cranii de rozătoare, bătute în cuie în șiruri ordonate după un panou glisant din dosul rafturilor, dar nici o carte cu vrăji. Casa avea să o scoată în evidență atunci când avea să fie pregătită.

Când muzica și amintirile legate de Emily ori de părinții mei deveneau copleșitoare, eu și Sarah fugeam în grădină sau în pădure. Azi mătușa se oferise să-mi arate unde pot fi găsite plante otrăvitoare. La noapte, luna urma să fie complet întunecată, marcând începutul unui nou ciclu de creștere. Era o perioadă prielnică pentru a strânge materia primă pentru magia superioară. Matthew ne urma ca o umbră în timp ce ne croiam drum prin parcela cu legume și prin grădina pentru elevi. Când am ajuns la grădina ei de vrăjitoare, Sarah merse mai departe. O tufă uriașă de zorele forma granița dintre grădină și pădure și se întindea în toate direcțiile, umbrind gardul și poarta de sub ea.

— Dă-mi voie, Sarah!

Matthew păși în față pentru a ridica zăvorul. Până acum se plimbase agale în spatele nostru, aparent interesat de flori. Dar știam că, fiind ultimul din șir, se afla într-o poziție defensivă perfectă. Leși pe poartă, se asigură că nimic periculos nu stătea la pândă dincolo de ea, apoi dădu la o parte tufa, astfel încât eu și mătușa să putem păși într-o altă lume.

Existau multe locuri magice în gospodăria Bishop: crânguri de stejari dedicate zeiței, cărări lungi între șiruri de tise, ce serviseră cândva drept drumuri și pe care încă se vedeau urmele adânci lăsate de căruțele încărcate cu lemne ori cu produse de vândut în piețe, până și vechiul cimitir Bishop. Dar această mică dumbravă dintre grădină și pădure era preferata mea.

Pete de soare răzbăteau până în mijlocul ei, dansând printre chiparoșii care înconjurau locul.

Era posibil ca, pe vremuri, locul să fi fost numit „cercul zânelor”, căci pământul era plin de ciuperci otrăvitoare și comestibile. În copilărie mi se interzisese să culeg ceva din ce creștea acolo. Acum înțelegeam de ce: fiecare plantă era ori toxică, ori asociată cu aspectele întunecate ale meșteșugului. Două cărări se intersectau în mijlocul dumbrăvii.

— O răspântie.

Am încremenit.

— Răspântiile sunt mai vechi decât casa. Unii spun că drumeagurile astea au fost făcute de către indieni înainte ca englezii să se stabilească aici. Sarah îmi făcu semn să înaintez. Vino și uită-te la planta asta! E mătrăgună sau măselariță?

În loc să o ascult, eu eram complet hipnotizată de X-ul din mijlocul dumbrăvii.

Există putere acolo. Și cunoaștere. Am simțit familiarul amestec de îndemn și reținere provocat de dorință și frică în timp ce priveam luminișul prin ochii celor care mai merseseră pe cărările acelea.

— Ce e? Mă întrebă Matthew, căci instinctul lui îl avertiza că ceva nu era în regulă.

Dar alte glasuri, deși slabe, îmi atrăseseră atenția: mama și Emily, tata, bunica și alții, necunoscuți mie. *Omag*, șopteau glasurile. *Gura-lupului*. *Mușcatul-dracului*. *Limba-șarpelui*. *Patul-vântului*. Cântarea era întreruptă de avertismente și sugestii, iar litania de vrăji includea plante de basm.

Strânge cincidegete când e lună plină pentru a-ți extinde puterile.

Spânzulfăce orice vrajă de deghizare mai eficientă.

Vâscul o să-ți aducă dragoste și mulți copii.

Ca să vezi mai limpede viitorul, folosește măselariță neagră.

— Diana!

Sarah se îndreptă, cu mâinile în șolduri.

— Vin, am murmurat, mutându-mi cu greu atenția de la vocile stinse și alăturându-mă ascultătoare mătușii mele.

Sarah îmi dădu tot felul de instrucțiuni legate de plantele din dumbravă. Cuvintele ei îmi intrau pe o ureche și îmi ieșeau pe cealaltă, trecând prin mine într-un fel care l-ar fi făcut pe tata să se simtă mândru. Mătușa mea era în stare să recite denumirile populare și botanice ale fiecărei flori sălbatice, buruieni, rădăcini ori ierburi, dar și scopurile în care era folosită, atât cele benefice, cât și cele dăunătoare. Însă măiestria ei se născuse din lecturi și studiu. Eu învățasem limitele cunoașterii dobândite din cărți în laboratorul alchimic al lui Mary Sidney, când mă confruntasem pentru prima dată cu provocarea de a pune în practică lucruri despre care citisem și scrisesem ani de zile în calitate de om de știință. Acolo descoperisem că a fi capabil să citezi texte alchimice nu însemna nimic în comparație cu experiența. Însă mama și Emily nu mai erau în viață pentru a mă ajuta. Dacă aveam de gând să pășesc pe cărările întunecate ale magiei superioare, trebuia să o fac singură.

Perspectiva mă îngrozea.

Chiar înainte de răsăritul lunii, Sarah mă invită să ies din nou cu ea pentru a strânge plantele de care urma să aibă nevoie în munca din luna aceea.

M-am scuzat, pretinzând că sunt prea obosită ca să merg. Dar ceea ce mă făcea să refuz erau de fapt chemările insistente ale vocilor de la răspântie.

— Refuzul tău de a merge în pădure în noaptea asta are vreo legătură cu drumul pe care l-ai

făcut până acolo azi după-amiază? Mă întrebă Matthew.

— Poate, am răspuns, uitându-mă pe fereastră. S-au întors Sarah și Fernando.

Mătușa ducea un coș plin cu plante. Ușa de la bucătărie se închise în urma ei, apoi cea de la cămară se deschise cu un scârțâit. Câteva minute mai târziu, Sarah și Fernando urcau treptele. Ea găfâia mai puțin ca săptămâna trecută. Regimul sănătos al vampirului dădea rezultate.

— Hai la culcare! Spuse Matthew, dând la o parte pătura.

Noaptea era întunecată, luminată doar de stele. În curând avea să fie ora douăsprezece, ceasul dintre noapte și zi. Glasurile de la răspântie deveniră mai puternice.

— Trebuie să plec.

L-am împins pe Matthew la o parte, am trecut pe lângă el și am coborât.

— Trebuie să *plecăm*, zise el, luându-se după mine. N-o să te opresc, nici n-o să mă amestec. Dar nu te duci în pădure de una singură.

— Există putere acolo, Matthew. O putere întunecată. Am simțit-o. Și mă tot cheamă de când a apus soarele.

Soțul meu mă apucă de cot și mă împinse pe ușa din față. Nu voia ca altcineva să audă restul discuției.

— Atunci răspunde chemării, se răsti el. Spune „da” sau spune „nu”, dar nu te aștepta ca eu să rămân aici și să-ți aștept în liniște întoarcerea.

— Și dacă spun „da”? Am întrebat.

— O să înfruntăm situația. Împreună.

— Nu te cred. Mai înainte mi-ai spus că nu vrei să am de-a face cu viața și moartea. Asta e genul de putere care mă așteaptă la răspântia din pădure. Și o vreau! Mi-am smuls cotul din strânsoarea lui și i-am înfipt un deget în piept. Mă urăsc pentru asta, dar o vreau!

Am întors spatele schimbării bruște pe care eram sigură că aveam s-o văd în ochii lui. Matthew mă răsuci cu fața spre el.

— Știam că ai întunericul în tine de când te-am găsit în Biblioteca Bodleiană, ascunzându-te de celelalte vrăjitoare în ziua sărbătorii Mabon.

Mi s-a tăiat răsufarea. El mă privea drept în ochi.

— M-am simțit momit de el, iar întunericul din interiorul meu a răspuns. Ar trebui deci să-mi fie silă de mine însumi? Vocea lui Matthew deveni o șoaptă abia auzită. Ar trebui?

— Dar ai spus.

— Am spus că nu *vreau* să ai de-a face cu chestiuni de viață și de moarte, nu că n-ai voie. Îmi luă mâinile în ale lui.

— Am fost plin de sânge, am ținut în mâini viitorul unui om, am hotărât dacă inima unei femei o să mai bată vreodată. Ceva din propriul tău suflet moare de fiecare dată când faci alegerea pentru un altul. Am văzut cât te-a afectat moartea lui Juliette și a lui Champier.

— În cazurile respective n-am avut de ales. Nu cu adevărat.

Champier mi-ar fi luat toate amintirile și le-ar fi făcut rău celor care se străduiau să mă ajute. Juliette încercase să-lucidă pe Matthew. Și ar fi reușit, dacă n-aș fi chemat-o pe zeiță.

— Ba da, ai avut. Matthew îmi sărută apăsător încheieturile degetelor. Tu ai ales moartea pentru ei, întocmai cum ai ales viața pentru mine, viața pentru Louisa și Kit, chiar dacă ei au încercat să te rănească, viața pentru Jack atunci când l-ai adus acasă la noi în Blackfriars, în loc să-l lași pe stradă să moară de foame, viața pentru micuța Grace când ai salvat-o din foc. Fie

că-ți dai seama sau nu, de fiecare dată ai plătit un preț.

Știam ce preț plătisem pentru supraviețuirea lui Matthew, chiar dacă el nu aflase: viața mea îi aparținea zeiței atât timp cât credea ea de cuviință.

— Philippe a fost singura ființă pe care am văzut-o vreodată luând decizii de viață și de moarte la fel de repede și de instinctiv ca tine. Prețul pe care l-a plătit el a fost o singurătate îngrozitoare, care a crescut de-a lungul timpului. Nici măcar Ysabeau n-a reușit să i-o alunge. Matthew își lipi fruntea de a mea. Nu vreau să ai aceeași soartă.

Dar soarta mea nu-mi aparținea. Era timpul să-i spun asta și lui Matthew.

— Noaptea în care te-am salvat. Ți-o mai amintești? L-am întrebat.

El dădu din cap în semn de încuviințare. Nu-i plăcea să vorbească despre noaptea în care amândoi fuseserăm la un pas de a ne pierde viețile.

— Fecioara și bătrâna erau acolo, două fețe ale zeiței, spuse el.

Inima îmi bătea cu putere.

— După ce m-ai înzdrăvenit, am chemat-o pe Ysabeau și i-am spus că le văzusem, adăugă.

M-am uitat atent la chipul lui, căutând semne că mă înțelegea, dar Matthew părea încă nedumerit.

— Nu eu te-am salvat, Matthew, ci zeița. I-am cerut eu.

El își înfipse degetele în brațul meu.

— Spune-mi, te rog, că n-ai făcut vreun târg cu ea!

— Erai pe moarte, iar eu n-aveam destulă putere ca să te vindec. L-am apucat de cămașă. Sângele meu n-ar fi fost îndeajuns. Dar zeița a stors viața din stejarul străvechi, ca să te pot hrăni cu ea prin venele mele.

— Și în schimb? Matthew strânse și mai tare mâna, ridicându-mă până când picioarele mele abia dacă mai atingeau pământul. Zeii și zeițele voastre nu fac favoruri fără a primi ceva în schimb. Philippe m-a învățat asta.

— I-am spus să ia pe oricine, orice, atâta vreme cât te salvează pe tine.

Matthew îmi dădu brusc drumul.

— Emily?

— Nu.

Am scuturat din cap.

— Zeița voia o viață pentru o viață, nu o moarte pentru o viață. A ales-o pe a mea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când am citit pe chipul lui că se simțea trădat. I-am aflat hotărârea abia când mi-am țesut prima vrajă. Atunci am văzut-o. Zeița mi-a spus că mai are încă de lucru pentru mine.

— O să îndreptăm situația.

Matthew mă târî aproape spre poarta grădinii. Sub cerul întunecat, zorelele care o acopereau erau singurele indicatoare care ne luminau drumul. Am ajuns iute la răspântie. Soțul meu mă împinse în mijlocul ei.

— Nu putem! Am protestat.

— Dacă poți să țezi al zecelea nod, poți să anulezi orice promisiune i-ai fi făcut zeiței, spuse el cu asprime.

— Nu! Mi se strângea stomacul și începusem să simt o arsură în piept. Nu pot să dau pur și simplu din mână și să fac ca înțelegerea noastră să dispară.

Ramurile moarte ale unui străvechi stejar, cel pe care zeița îl sacrificase pentru ca Matthew să rămână în viață, abia dacă se zăreau. Pământul păru să se miște sub picioarele mele. M-am uitat în jos și am văzut că stăteam cu tălpile de-o parte și de alta a mijlocului răspântiei. Senzația de arsură din piept mi se întinse spre brațe și degete.

— N-ai să-ți legi viitorul de cine știe ce zeități capricioasă! Oricum, nu de dragul meu! Zise Matthew, cu vocea tremurând de furie.

— N-o vorbi de rău pe zeiță aici! L-am avertizat. Eu nu m-am dus la tine în biserică ca să-l iau în râs pe Dumnezeuul tău.

— Dacă nu-ți încalci făgăduiala făcută zeiței, atunci folosește-ți magia ca s-o chemi!

Matthew mi se alătură acolo unde cărările se întretăiau.

— Pleacă de la răspântie, Matthew!

Vântul mi se învârtejea împrejurul picioarelor, într-o furtună fermecată. Corra țipa pe cerul nopții, lăsând flăcări în urma ei precum o cometă. Se rotea deasupra noastră, scoțând strigăte de avertisment.

— Nu plec până n-o chemi! Picioarele lui Matthew erau bine înfipite în pământ. N-o să plătești pentru viața mea cu a ta.

— Alegerea mi-a aparținut. Părul îmi trosnea în jurul feței și mi se zvârcolea pe ceafă sub forma unor tentacule înflăcărâte. Te-am ales pe tine.

— N-o să te las!

— Am făcut-o deja. Inima îmi bubuia, iar a lui îi oglindea ritmul.

— Dacă zeița vrea să-i îndeplinesc un scop, am s-o fac. Cu bucurie. Pentru că ești al meu, și încă n-am terminat cu tine.

Ultimele mele cuvinte erau aproape identice cu cele pe care zeița mi le adresase cândva. Puterea răsuna în ele, potolind vântul și amuțind-o pe Corra. Focul din vene mi se domoli, iar senzația de arsură se transformă într-o căldură moccinită. Legătura dintre Matthew și mine se strângea, înlănțuindu-ne cu fire puternice și strălucitoare.

— Nu mă poți sili să regret ce i-am cerut zeiței ori prețul pe care l-am plătit pentru asta, am spus. Și nici nu-mi voi încălca promisiunea. Te-ai gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă aș face-o?

Matthew rămase tăcut, ascultând.

— Fără tine nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Philippe, nici n-aș fi primit jurământul lui pecetluit cu sânge. N-aș fi purtat în pântec copiii tăi. Nu mi-aș fi revăzut tatăl, nici n-aș fi aflat că sunt țeșătoare. Nu pricepi? Am ridicat mâinile pentru a-i cuprinde fața în palme. Salvându-ți viața, am salvat-o și pe a mea.

— Ce vrea să faci?

Vocea lui Matthew era îngroșată de emoție.

— Nu știu. Dar de un lucru sunt sigură: are nevoie să fiu în viață ca să îndeplinesc misiunea.

Matthew își așază mâna între șoldurile mele, acolo unde dormeau copiii noștri.

Am simțit o ușoară fluturare. Apoi o alta. L-am privit alarmată.

El își strânse mâna peste pielea mea, apăsă ușor, și în clipa aceea am simțit în burtică o mișcare și mai puternică.

— S-a întâmplat ceva rău? Am întrebat.

— Absolut deloc. Copilașii. S-au mișcat pentru prima dată.

Expresia de pe chipul lui era o uimire amestecată cu ușurare.

Am așteptat împreună următorul freamăt de activitate din trupul meu. Când el se făcu simțit, am izbucnit amândoi în râs, fascinați de bucuria neașteptată. Eu mi-am lăsat capul pe spate. Stelele păreau mai strălucitoare, cumpănind întunericul lunii noi cu lumina.

Răspântia era tăcută, iar dorința aceea puternică de a fi afară, sub luna nouă, îmi trecuse. Nu moartea era cea care mă adusese aici, ci viața. Mână în mână, ne-am întors spre casă. Când am aprins lumina din bucătărie, am găsit acolo ceva neașteptat.

— E puțin cam devreme să-mi lase cineva un cadou de ziua mea, am spus, uitându-mă la pachetul ciudat ambalat.

Când Matthew înaintă ca să-l cerceteze mai îndeaproape, am întins mâna și l-am oprit.

— Nu-l atinge!

El mă privi confuz.

— Conține suficiente protecții magice ca să respingă o armată, i-am explicat.

Pachetul era subțire și dreptunghiular. Un asortiment ciudat de ambalaje fuseseră lipite laolaltă pentru a-l acoperi: o hârtie roz cu berze pe ea, o hârtie pe care o mulțime de larve-fluturi, în culorile primare, formau cifra patru, un înveliș înzorzonat cu brazi de Crăciun și o folie argintie împodobită cu clopote de nuntă în relief. Suprafața era acoperită cu un buchet de funde.

— De unde a venit? Mă întrebă Matthew.

— Din casă, cred. Am împuns pachetul cu degetul. Recunosc câteva dintre ambalaje de la aniversările trecute.

— Ești sigură că e pentru tine?

Matthew părea neîncrezător. Eu am dat din cap în semn de încuviințare. Pachetul îmi era cu siguranță adresat. L-am ridicat cu grijă. Fundele, toate refolosite și deci lipsite de adeziv, se desprinseseră și se împrăștiară pe masa de lucru din bucătărie.

— S-o chem pe Sarah? Mă întrebă soțul meu.

— Nu. Mă descurc.

Mâinile mă furnicau, și fiecare culoare din curcubeu ieșea în evidență în timp ce îndepărtam hârtia pentru împachetat.

Înăuntru se afla un caiet pentru exerciții cu coperta colorată în alb și negru și paginile cusute între ele cu sfoară groasă. Cineva lipise o margaretă de culoare magenta în căsuța albă destinată numelui, iar sintagma CAIET DICTANDO fusese modificată în VRĂJITOARELE DICTEAZĂ.

— „*Cartea Umbrelor* de Rebecca Bishop“, am spus eu, citind cu voce tare cuvintele scrise pe margaretă cu cerneală groasă, neagră. E cartea cu vrăji a mamei, cea care dispăruse și pe care o folosea ea pentru magia superioară.

Am ridicat coperta. După toate problemele pe care ni le făcuse *Ashmole 782*, eram pregătită sufletește de orice, de la ilustrații misterioase la înscrisuri codate. Am dat însă de scrisul rotund și copilăresc al mamei.

„Să invoci un spirit de curând decedat și să-i pui întrebări“ era prima vrajă din carte.

— Mama cu siguranță credea în începuturile spectaculoase, am spus, arătându-i lui Matthew cuvintele de pe pagină.

Notițele de sub vrajă consemnau datele la care ea și Emily încercaseră să pună magia la

treabă, precum și rezultatele obținute. Primele trei încercări eșuaseră. La a patra, reușiseră.

Amândouă aveau pe atunci treisprezece ani.

— Dumnezeu! Exclamă Matthew. Erau niște copii! Ce treabă aveau ele cu morții?

— Se pare că voiau să afle dacă Bobby Woodruf o place pe Mary Bassett, am spus eu, uitându-mă atent la mângălitură.

— De ce nu l-au întrebat pur și simplu pe Bobby Woodruf? Zise Matthew.

Am răsfoit cartea. Vrăji de legare, vrăji de alungare, vrăji de protecție, farmece pentru invocarea puterii elementelor — toate erau acolo, alături de magia pentru dragoste și alte farmece de constrângere. Degetele mi se opriră. Matthew adulmecă aerul.

Ceva subțire și aproape transparent era lipit de o pagină inserată la sfârșitul cărții. Deasupra erau mângălite, într-o versiune mai matură a aceleiași scris rotunjit, cuvintele:

Diana:

La mulți ani!

Am păstrat asta pentru tine. A fost primul nostru semn că vei fi o mare vrăjitoare.

Poate că într-o zi o să-ți trebuiască.

Cu multă dragoste, mama

— E căița³⁴ mea! Am ridicat privirea spre Matthew. Crezi că are vreo semnificație faptul că am primit-o înapoi chiar în ziua în care bebelușii s-au mișcat pentru prima dată?

— Nu, răspuse Matthew. E mult mai probabil ca locuința să ți-o fi înapoiat în noaptea asta pentru că în sfârșit ai încetat să mai fugi de ceea ce mama și tatăl tău știau încă de la început.

— Ce anume? M-am încruntat eu.

— Că vei deține o extraordinară combinație între foarte diferitele talente magice ale părinților tăi, zise el.

Al zecelea nod îmi ardea încheietura. Mi-am răsucit mâna și m-am uitat la forma lui întortocheată.

— De aceea pot să leg al zecelea nod, am spus, înțelegând pentru prima dată de unde îmi venea puterea. Pot crea pentru că tata a fost un țesător și pot distruge pentru că mama a avut înclinație spre magia superioară, întunecată.

— O uniune a contrariilor, zise Matthew. Părinții tăi reprezentau și ei o nuntă alchimică, o nuntă care a dat naștere unui copil minunat.

Am închis cu grijă cartea cu vrăji. Urma să am nevoie de luni întregi, poate de ani, pentru a învăța din greșelile mamei și a crea propriile mele vrăji care să atingă același scop. Cu o mână strângând la piept cartea mamei și cu cealaltă lipită de pântec, m-am lăsat pe spate și am ascultat bătaile lente ale inimii lui Matthew.

— „Nu mă refuza pentru că sunt întunecată și umbrită“, am șoptit, amintindu-mi de un pasaj din textul alchimic pe care îl studiasem în biblioteca lui Matthew. Versul ăsta din *Aurora Consurgens* îmi amintea de tine, dar acum mă face să mă gândesc la părinții mei, dar și la propria mea magie, la cât de greu i-am rezistat.

Matthew îmi mângâie încheietura cu degetul mare, aducând la o viață colorată și strălucitoare cel de-al zecelea nod.

— Ce spui tu îmi aduce aminte de o altă parte din *Aurora Consurgens*, murmură el. „Așa cum eu sunt sfârșitul, iubitul meu e începutul. Eu cuprind întreaga lucrare a creației, și toată cunoașterea e ascunsă înlăuntrul meu.”

— Ce crezi că înseamnă?

Mi-am întors capul pentru a-i putea săruta chipul.

Matthew zâmbi și îmi cuprinse talia cu brațele, așezându-și o mână deasupra copiilor. Aceștia se mișcară de parcă ar fi recunoscut atingerea tatălui lor.

— Inseamnă că sunt un bărbat foarte norocos, răspunse el.

CAPITOLUL 12

M-am trezit simțind că mâna rece a lui Matthew îmi alunecă pe sub bluza de pijama și că buzele lui liniștitoare se lipesc de gâtul meu umed.

— La mulți ani! Murmură el.

— Aparatul meu personal de aer condiționat, am spus eu, cuibărindu-mă lângă el.

Un soț vampir era o bine-venită alinare pe o vreme toridă.

— Ce cadou atent!

— Mai sunt și altele, zise Matthew, dându-mi un sărut lent, poznaș.

— Fernando și Sarah?

Aproape că nu-mi mai păsa cine ne auzea făcând dragoste — dar nu chiar de tot.

— Afară. În hamacul din grădină. Cu ziarul.

— Atunci va trebui să ne grăbim.

Ziarele locale aveau știri scurte și reclame lungi. Îți lua zece minute să le citești, cincisprezece dacă te interesau reducerile la articole pentru începutul școlii sau voiai să știi care dintre cele trei lanțuri de magazine cu produse de uz casnic oferă cel mai bun preț la clor.

— În dimineața asta am fost să iau *New York Times*, zise soțul meu.

— Întotdeauna pregătit, nu-i așa?

Am lăsat mâna în jos și l-am atins. Matthew trase o înjurătură. În franceză.

— Ești exact ca Verin. Un foarte bun cercetaș.

— Nu întotdeauna, spuse el și închise ochii. Cu siguranță nu acum.

— Și mereu teribil de sigur pe tine. Gura îmi alunecă peste a lui într-un sărut menit să-l tachineze. *New York Times*. Dacă eram obosită? Morocănoasă? Sau chinuită de hormoni? Atunci ziarul din Albany ar fi fost mai mult decât suficient pentru a-i ține ocupați.

— Mă bazam pe cadourile mele ca să te îndulcesc.

— Ei bine, nu știu.

O răsucire sprintenă din partea mâinii mele stârni o nouă înjurătură în franceză.

— Ce-ar fi să termin mai întâi cu ăsta? Pe urmă poți să-mi arăți ce mai ai.

Până la ora unsprezece în dimineața aniversării mele, mercurul urcase deja la peste treizeci și două de grade Celsius. Valul de căldură din august nu dădea nici un semn că s-ar potoli.

Ingrijorată pentru grădina lui Sarah, am pus cap la cap patru furtunuri, folosind o nouă vrajă de legare și ceva bandă adezivă, ca să pot ajunge la straturile cu flori. Aveam căștile vârate în urechi și ascultam Fleetwood Mac. Casa se cufundase într-o tăcere sinistă, de parcă ar fi așteptat să se întâmple ceva, iar eu mă treziseam că-mi lipseau ritmurile trupei preferate a părinților mei.

În timp ce târam furtunul peste peluză, atenția îmi fu atrasă pentru o clipă de uriașa giruetă răsărită în vârful hambarului. Ieri nu era acolo. M-am întrebat de ce casa își făcea de lucru cu acareturile. Cât mă gândeam eu la întrebare, alte două giruete răsăriră în vârful acoperișului.

Tremurără preț de câteva clipe, ca niște plante abia răsărite, apoi începură să se învârtă nebunește. Când mișcarea luă sfârșit, toate arătau spre nord. Speram ca poziția lor să indice apropierea ploii. Până atunci, furtunul trebuia să fie îndeajuns.

Tocmai udam bine florile, când cineva mă cuprinse într-o îmbrățișare.

— Slavă Domnului! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

Glasul profund era acoperit de sunetul chitarelor și al tobelor, dar tot l-am recunoscut. Mi-am smuls căștile din urechi și m-am întors cu fața spre cel mai bun prieten al meu. Ochiul lui căprui-închis erau plini de îngrijorare.

— Chris! L-am strâns în brațe pe după umerii lați. Ce faci aici?

I-am studiat trăsăturile în căutarea unor schimbări, dar n-am găsit nici una. Același păr cârlionțat tuns scurt, aceeași piele brun-roșcată, aceeași pomeți înalți, arcuiți sub sprâncenele drepte, aceeași gură mare.

— Te caut pe tine! Răspunse Chris. Ce naiba se petrece? Din noiembrie anul trecut ai dispărut complet. N-ai răspuns la telefon, nici pe e-mail. Pe urmă am văzut orarul de toamnă, și nu apari în el! A trebuit să-l îmbăt pe șeful catedrei de istorie ca să se dea de gol că ai intrat în concediu medical. Am crezut că ești pe moarte, nu gravidă.

Asta era un lucru pe care nu mai trebuia să i-l spun.

— Imi pare rău, Chris. N-am avut semnal la mobil acolo unde am fost. Nici internet.

— M-ai fi putut suna de aici, zise el, încă nepregătit să mă ierte. Am lăsat mesaje pentru mătușile tale, am trimis scrisori. Nimeni nu mi-a răspuns.

Simțeam privirea lui Matthew, rece și întrebătoare. Simțeam și atenția lui Fernando.

— Cine este, Diana? Întrebă încet soțul meu, venind lângă mine.

— Chris Roberts. Cine naiba ești *tu*? Întrebă Chris.

— El e Matthew Clairmont, membru al colegiului All Souls de la Universitatea Oxford. Am șovăit. Soțul meu.

Chris rămase cu gura căscată.

— Chris! De pe verandă, Sarah flutura din mână spre el. Vino înapoi și îmbrățișează-mă!

El ridică degetele în semn de salut. Se întoarse și îmi aruncă o privire acuzatoare.

— Te-ai căsătorit?

— Ai venit să stai aici peste weekend, nu-i așa? Strigă mătușa mea.

— Depinde, Sarah.

Privirea ageră a lui Chris se îndrepta când spre mine, când spre Matthew.

— Depinde de ce?

Matthew ridică din sprâncene cu un dispreț aristocratic.

— De cât îmi va lua până să-mi dau seama de ce s-a măritat Diana cu unul ca tine, Clairmont, și dacă meriți așa ceva. Și nu-ți irosi cu mine aerele tale de stăpân al moșiei! Provin dintr-o veche familie de pălmași. *Nu* mă impresionezi, spuse Chris, îndreptându-se agale către casă. Unde-i Em?

Sarah încremeni, albă la față. Fernando sări pe treptele verandei, venind alături de ea.

— Ce-ar fi să intrăm? Murmură el, încercând s-o îndepărteze de Chris.

— Putem să schimbăm două vorbe? Întrebă Matthew, punându-și o mână pe brațul lui Chris.

— E în regulă, Matthew. A trebuit să-i spun Dianei. Pot să-i spun și lui Chris. Sarah înghiți în sec. Emily a suferit un atac de cord. A murit în luna mai.

— Doamne, Sarah! Îmi pare foarte rău!

Chris o cuprinsese într-o versiune mai puțin zdrobitoare a îmbrățișării pe care mi-o dăduse mine. Se legănă ușor pe picioare, cu ochii strâns închiși. Sarah se mișcă odată cu el, cu trupul mai degrabă relaxat și deschis decât încordat și plin de durere. Mătușa mea nu trecuse încă peste moartea lui Emily (asemenea lui Fernando, poate că nu avea să depășească niciodată această pierdere fundamentală), dar vedeam mici semne ale faptului că începuse lentul proces de a învăța să trăiască din nou.

Ochii întunecați ai lui Chris se deschiseră și mă căutară peste umărul lui Sarah. Erau plini de mânie și durere, de tristețe și de întrebări fără răspuns. „De ce nu mi-ai spus? Unde ai fost? De ce nu m-ai lăsat să te ajut?”

— Aș vrea să stau de vorbă cu Chris, am spus blând. Singură.

— V-ați simți mai confortabil în salon.

Sarah se retrase de lângă el și își șterse ochii. Dădu din cap, încurajându-mă să-i spun prietenului meu secretele familiei. Judecând după încordarea care i se citea pe față, Matthew nu se simțea la fel de generos.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine!

Soțul meu îmi duse mâna la buzele lui. Mi-o strânse în semn de avertisment, ciupindu-mă ușor de inelar ca pentru a-mi aminti mie — dar și lui — că eram soț și soție. Apoi îmi dădu drumul fără tragere de inimă.

Eu și Chris am străbătut casa până în salon. Acolo am închis ușile.

— Ești măritată cu Matthew Clairmont? Explodă Chris. De când?

— De vreo zece luni. Totul s-a întâmplat foarte repede, am spus pe un ton de scuză.

— Mie-mi spui?! Chris coborî vocea. Te-am avertizat în privința reputației lui legate de femei. Clairmont o fi el un mare om de știință, dar e un ticălos notoriu! În plus, e prea bătrân pentru tine.

— N-are decât treizeci și șapte de ani, Chris.

Plus sau minus o mie cinci sute.

— Și ar trebui să te avertizez, Matthew și Fernando ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem.

Cu vampiri prin preajmă, o ușă închisă nu garantează intimitatea.

— Cum? Iubitul tău. Soțul tău a pus microfoane prin casă?

Chris vorbea cu glas tăios.

— Nu. E vampir. Are un auz excepțional.

Uneori sinceritatea chiar e cea mai bună politică. O oală grea se sparse în bucătărie.

— Vampir. Expresia de pe chipul lui Chris sugera că îmi pierdusem mințile. Ca la televizor?

— Nu tocmai, am spus, acționând cu precauție.

Când le spui oamenilor cum merge lumea de fapt, ei tind să se neliniștească. Eu nu mai făcusem asta decât o singură dată până atunci, și fusese o mare greșeală. Colega mea de cameră din primul an de facultate, Melanie, leșinase.

— Un vampir, repetă încet Chris, ca și cum s-ar fi gândit la toate pe îndelete.

— Mai bine te-ai așeza.

Am arătat către canapea. Dacă avea să cadă, nu voiam să se lovească la cap. Ignorându-mi sugestia, Chris se trânti însă în fotoliu. Era mai confortabil, bineînțeles, dar devenise cunoscut pentru faptul că îi ridica cu forța pe vizitatorii pe care nu-i simpatiza. L-am privit îngrijorată.

— Și tu ești vampir? Întrebă Chris.

— Nu.

M-am așezat ușor pe marginea balansoarului bunicii.

— Ești absolut sigură că Matthew Clairmont e vampir? Ala pe care îl porți e copilul lui, nu?

Chris se lăsă în față, ca și cum foarte multe ar fi depins de răspunsul meu.

— Copiii.

Am ridicat în aer două degete.

— Gemeni! Chris își azvârli mâinile în sus. Ei bine, nici un vampir n-a lăsat vreo fată cu burta

la gură în *Buffy*³⁵. Nici măcar Spike³⁶. Și Dumnezeu știe că niciodată nu făcea sex protejat!

*Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*³⁷ fusese cursul introductiv în ale supranaturalului pentru generația mamei mele. Pentru generația mea era *Buffy, spaima vampirilor*. Indiferent ce ființe îl introduseseră pe Joss "Whedon în lumea noastră, aveau multe pentru care să dea socoteală.

Am oftat.

— Sunt absolut sigură că Matthew e tatăl.

Privirea lui Chris alunecă spre gâtul meu.

— Nu acolo mă mușcă.

El făcu ochii mari.

— Unde.? Apoi scutură din cap. Nu, nu-mi spune!

Mi se păru un moment ciudat pentru a stabili o limită clară. În mod normal, Chris nu era slab de înger ori pudic. Totuși, nu leșinase. Era încurajator.

— Suportți foarte bine toate astea, am spus, recunoscătoare pentru sângele lui rece.

— Sunt om de știință. M-am antrenat să las deoparte neîncrederea și să-mi păstrez mintea deschisă până când ceva este dovedit ca neadevărat. Chris se uita acum lung la Copacul Explodat. De ce aveți un copac în șemineu?

— Bună întrebare! Nu prea știm. Dar poate ai alte întrebări la care să fiu în stare să-ți răspund.

Era o invitație stranie, dar tot mă temeam că ar putea leșina.

— Câteva.

Chris se uită din nou fix în ochii mei. Nu era vrăjitor, dar îmi venise foarte greu să-l mint de-a lungul anilor.

— Spui că Matthew Clairmont e vampir, dar tu nu ești. *Tu* ce ești, Diana? Știu de ceva vreme că nu semeni cu alți oameni.

Habar n-aveam ce să-i spun. Cum îi explici cuiva pe care îl îndrăgești că ai omis să menționezi o caracteristică definitorie a ființei tale?

— Sunt cel mai bun prieten al tău. Sau eram, până să apară Clairmont. Cu siguranță ai destulă încredere în mine ca să mi te destăinuiești, spuse Chris. Indiferent ce-ar fi, n-o să schimbe nimic între noi.

Peste umărul lui, o dâră verzuie se îndepărtă de Copacul Explodat. Dâra se transformă în silueta nedeslușită a lui Bridget Bishop, cu fustele ei lungi și corsajul brodat.

Fii prudentă, fiica mea. Vântul bate dinspre nord, semn că va urma o bătălie. Cine îți va sta alături și cine îți se va împotrivi?

Aveam destui dușmani. Nu-mi puteam permite să pierd nici măcar un prieten.

— Poate că nu ai destulă încredere în mine, zise Chris încet, când văzu că nu răspund imediat.

— Sunt vrăjitoare.

Cuvintele abia dacă se auziră.

— Ok. Chris aștepta. Și?

— Și ce?

— Asta-i tot? Asta ți-a fost frică să-mi spui?

— Nu vorbesc despre neo-păgânism, Chris, deși sunt păgână, bineînțeles. Vorbesc despre vrăjitoare cu abracadabra, aruncat farmece și făcut poțiuni.

În cazul ăsta, dragostea lui pentru programele TV de maximă audiență chiar se putea dovedi utilă.

— Ai o baghetă magică?

— Nu. Dar am un balaur. Un fel de dragon.

— Marfă! Chris zâmbi larg. Tare de tot! De asta te-ai ținut departe de New Haven? Îl duceai la orele de bună purtare pentru dragoni sau ceva?

— Eu și Matthew a trebuit să părăsim orașul în grabă, asta-i tot. Îmi pare rău că nu ți-am spus.

— Unde ați fost?

— În 1590.

— Ai apucat să faci ceva cercetări? Chris părea îngândurat. Presupun că asta ți-ar fi cauzat tot felul de probleme cu citatele. Ce-ai fi scris în notele de subsol? „Conversație personală cu William Shakespeare“?

Începu să râdă.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Shakespeare. Prietenii lui Matthew nu-l agreau. Am făcut o pauză. Dar am întâlnit-o pe regină.

— Și mai bine! Zise Chris, dând din cap. Dar tot imposibil de trecut în notele de subsol.

— Ar trebui să fii șocat! Nu mergea deloc așa cum mă așteptasem. Nu vrei dovezi?

— Nu m-a mai șocat nimic de când am primit telefonul acela de la Fundația macarthur. Dacă s-a putut întâmpla așa ceva, orice e posibil. Chris scutură din cap. Vampiri și vrăjitoare. Uau!

— Există și demoni. Dar nu le lucesc ochii și nu sunt malefici. Mă rog, nu mai mult decât oricare alte specii.

— Alte specii? Chris ridică tonul cu interes. Există oameni-lup?

— În nici un caz! Strigă Matthew din depărtare.

— Subiect sensibil. I-am aruncat lui Chris un zâmbet șovăielnic. Deci chiar nu te sperie toate astea?

— De ce m-ar speria? Guvernul cheltuiește milioane căutând extraterestri în cosmos, și se dovedește că voi erați chiar aici. Gândește-te la toți banii pentru burse care ar deveni disponibili!

Chris căuta mereu o cale de a reduce importanța catedrei de fizică.

— Nu poți spune nimănui, am zise în grabă. Puțini oameni știu despre noi, și lucrurile trebuie să rămână așa.

— Până la urmă tot se cuvine să aflăm, observă Chris. În plus, cei mai mulți ar fi încântați.

— Crezi tu? Decanul de la Yale ar fi încântat să știe că a găzduit o vrăjitoare? Am ridicat din

sprâncene. Părinții studenților mei n-ar fi preafericiți să descopere că iubiții lor copii învață despre Revoluția Științifică de la o vrăjitoare.

— Mă rog, decanul poate că n-ar fi. Chris coborî glasul. Matthew n-o să mă muște ca să-mi închidă gura, nu?

— Nu, l-am asigurat eu.

Fernando își strecură piciorul între ușile salonului și le deschise.

— În schimb eu aș fi fericit să te mușc, dar numai dacă mă rogi foarte frumos. Așeză o tavă pe masă. Sarah mi-a spus că s-ar putea să vrei niște cafea. Sau o băutură mai tare. Cheamă-mă dacă ai nevoie de altceva! Nu-i nevoie să strigi.

Etală și în fața lui Chris genul de zâmbet orbitor pe care îl dăruise femeilor din sabat la masa de Lughnasad.

— Pui șaua pe calul care nu trebuie, Fernando, l-am avertizat eu în timp ce ieșea.

— Și el e vampir? Șopti Chris

— Da. Cumnatul lui Matthew. Am ridicat sticla cu whisky și ibricul cu cafea. Cafea? Whisky?

— Amândouă, răspunse Chris și întinse mâna spre o cană. Mă privi alarmat. Nu i-ai ascuns mătușii tale povestea asta cu vrăjitoarea, nu-i așa?

— Sarah e și ea vrăjitoare. Și Em era la fel. I-am turnat în cană o porție sănătoasă de whisky, peste care am adăugat puțină cafea. Asta e al treilea sau al patrulea ibric umplut pe ziua de azi, așa că e mai mult cafea fără cofeină. Altfel trebuie s-o adunăm pe Sarah de pe tavan.

— Cafeaua o face să zboare?

Chris luă o înghițitură, stătu pe gânduri câteva clipe, apoi mai adăugă whisky.

— E un fel de-a spune, am răspuns eu, scoțând dopul sticlei cu apă și luând o înghițitură.

Bebelușii se mișcă și îmi loviră ușor abdomenul.

— Nu-mi vine să cred că ești gravidă!

Pentru prima dată, Chris părea uluit.

— Tocmai ai aflat că mi-am petrecut mare parte din anul trecut în secolul al XVI-lea, că am un dragon pe post de animal de companie și că ești înconjurat de demoni, vampiri și vrăjitoare, și ție sarcina mea ți se pare neverosimilă?

— Crede-mă, scumpo! Zise Chris, cu cel mai tăragănat accent de Alabama de care era în stare. E într-un totu neverosimilă!

CAPITOLUL 13

Când sună telefonul, afară era întuneric beznă. M-am scuturat din somn și am întins mâna spre cealaltă parte a patului, pentru a-l trezi pe Matthew. Nu era acolo.

M-am rostogolit și i-am luat mobilul de pe noptieră. Pe ecran apărea numele MIRIAM, lângă ceas. Ora trei, luni dimineața. Inima începu să-mi bată cu putere de îngrijorare. Numai o urgență ar fi împins-o să sune la ora asta.

— Miriam? Am spus după ce am apăsat butonul pentru răspuns.

— El unde e? Lui Miriam îi tremura vocea. Trebuie să vorbesc cu Matthew.

— O să-l găsesc. Probabil că e jos sau pe afară, la vânătoare. Am aruncat pătura la o parte. S-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse brusc Miriam.

Apoi trecu pe o altă limbă, pe care nu o înțelegeam. Cadența însă era inconfundabilă. Miriam

Shephard se ruga.

Matthew dădu buzna pe ușă, cu Fernando în spatele lui.

— Uite-l pe Matthew!

Am apăsat butonul pentru difuzor și i-am întins telefonul soțului meu. Nu avea să poarte discuția asta în particular.

— Ce e, Miriam? Întrebă el.

— Am găsit un bilet. În cutia poștală. Pe el era imprimată o adresă web.

Se auzi o înjurătură, un hohot de plâns, apoi Miriam își reluă rugăciunea.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa, Miriam! Zise calm Matthew.

— El e, Matthew! Benjamin! Șopti ea. Iar pe plic nu apărea nici o ștampilă. Probabil că se află încă aici. În Oxford.

Am sărit jos din pat, tremurând în bezna dinaintea zorilor.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa! Repetă soțul meu.

Pe hol se aprinse o lumină.

— Ce se întâmplă?

Chris i se alătură lui Fernando în prag, frecându-și ochii pentru a-și alunga somnul.

— E una dintre colegele lui Matthew de la Oxford, Miriam Shephard. S-a întâlnit ceva la laborator, i-am răspuns eu.

— Oh! Zise Chris, căscând.

Își scutură capul ca pentru a scăpa de un păienjeniș și se încruntă.

— Nu e Miriam Shephard care a scris clasicul articol despre felul în care consangvinizarea animalelor din grădinile zoologice duce la nașterea unor heterozigoți?

Petrecusem mult timp în preajma oamenilor de știință, dar asta arareori mă ajuta să pricep despre ce vorbeau.

— Una și aceeași, murmură Matthew.

— Credeam că a murit, spuse Chris.

— Nu chiar, replică Miriam cu vocea ei pătrunzătoare de soprană. Cu cine stau de vorbă?

— Cu Chris. Christopher Roberts. Universitatea Yale, bâigui el.

Parcă era un solvent care tocmai se prezintă la prima lui conferință.

— Oh! Mi-a plăcut ultimul tău articol din *Science*. Modelul tău de cercetare e impresionant, deși concluziile sunt complet greșite.

Miriam semăna mai mult cu ea însăși atunci când critica un coleg cercetător. Matthew observă și el schimbarea în bine.

— Ține-o de vorbă în continuare! Îl încurajă el pe Chris, înainte de a-i da o comandă șoptită lui Fernando.

— E Miriam la telefon? Întrebă Sarah, vârându-și mâinile în mânecile halatului de baie. Vampirii n-au ceasuri? E ora trei dimineața!

— Ce e în neregulă cu concluziile mele? Întrebă Chris, cu un aer furtunos.

Fernando se întoarse și îi întinse lui Matthew laptopul lui. Era deja pornit, și strălucirea ecranului lumina camera. Sarah întinse mâna pe lângă tocul ușii și apăsa întrerupătorul, alungând restul întinericului. Până și eu simțeam umbrele împovărând casa.

Matthew se așeză pe marginea patului, cu laptopul pe genunchi. Fernando îi aruncă un alt mobil, iar soțul meu îl conectă la computer.

— Ai văzut mesajul de la Benjamin?

Miriam părea mai calmă ca înainte, dar teama făcea ca vocea să-i rămână ascuțită.

— Acum îl deschid, răspunse Matthew.

— Nu folosi conexiunea la internet a lui Sarah! Neliniștea femeii era palpabilă. El monitorizează traficul de pe site. S-ar putea să vă poată localiza după adresa IP.

— E în regulă, Miriam, spuse Matthew cu glas liniștitor. Folosesc telefonul mobil al lui Fernando. Iar specialiștii în computere ai lui Baldwin au avut grijă ca nimeni să nu poată afla cu ajutorul lui unde sunt.

Acum înțelegeam de ce, la plecarea din Sept-Tours, Baldwin ne dăduse noi telefoane mobile, ne schimbaseră toate abonamentele și anulasese serviciile de internet ale lui Sarah.

Pe ecran apăru o imagine cu o cameră goală. Avea pereții căptușiți cu faianță albă și era pustie, cu excepția unei chiuvete vechi, cu țevile la vedere, și a unei mese pentru examene medicale. În podea se afla o gaură de scurgere. Data și ora apăreau în colțul din stânga jos. Numerele care reprezentau ceasul crescând cu fiecare secundă.

— Ce-i gălma aia?

Chris arătă spre o grămadă de cârpe de pe podea. Am văzut-o mișcându-se.

— E o femeie, spuse Miriam. Zace acolo de când am deschis eu site-ul acum zece minute.

De îndată ce Miriam rosti cuvintele, am reușit să disting brațele și picioarele subțiri, apoi curbura abdomenului și a sânilor. Bucata de cârpă care o acoperea nu era îndeajuns pentru a o feri de frig. Tremura și scâncea.

— Și Benjamin? Spuse Matthew, cu ochii lipiți de ecran.

— A intrat și i-a spus ceva. Pe urmă s-a uitat drept în cameră și a zâmbit.

— A mai zis ceva? Întrebă soțul meu.

— Da. „Bună, Miriam!”

Chris se aplecă peste umărul lui Matthew și atinse tastele laptopului. Imaginea se mări.

— E sânge pe podea. Iar femeia e legată cu lanțuri de perete.

Prietenul meu se holbă la mine.

— Cine-i Benjamin?

— Fiul meu.

Matthew îl săgetă cu privirea pe Chris, apoi își întoarse ochii spre ecran. Prietenul meu își încrucișă brațele la piept și urmări imaginea fără să clipească.

Din boxe computerului se revărsa o muzică blândă. Femeia stătea ghemuită lângă perete, cu ochii mari.

— Nu! Gemu ea. Nu din nou! Te rog! Nu! Se uită drept spre cameră. Ajutor!

Mâinile îmi scânteiară în culori, iar nodurile de pe încheieturi începură să mă ardă. Simțeam furnicături slabe, dar inconfundabile.

— E vrăjitoare. Femeia aia e vrăjitoare.

Am atins ecranul. Când mi-am retras degetul, de vârful lui era legat un fir verde. Firul se rupse.

— Ne poate auzi? L-am întrebat pe Matthew.

— Nu, răspunse posomorât soțul meu. Nu cred. Vrea să-l ascult.

— Nu se stă de vorbă cu musafirii.

Nu se zărea nici urmă de Benjamin, dar am recunoscut glasul acela rece. Femeia tăcu

numaidecât, cuprinzându-și trupul în brațe.

Benjamin se apropie de cameră până când chipul lui umplu cea mai mare parte din ecran. Vrajitoarea încă se vedea peste umărul lui stâng. Regizase cu grijă spectacolul ăsta.

— Mai avem un vizitator. Matthew, fără îndoială. Ce isteț din partea ta să ascunzi unde te afli! Văd că și draga de Miriam e încă împreună cu noi.

Benjamin zâmbi iar. Nu mă mira că Miriam părea tulburată. Era o priveliște îngrozitoare: buzele curbate și ochii morți pe care mi-i aminteam din Praga. Chiar și după patru secole, îl recunoșteam pe Benjamin drept bărbatul pe care rabinul Loew îl numea Herr Fuchs.

— Vă place laboratorul meu?

Brațul lui Benjamin descrie un arc de cerc ce cuprindea întreaga încăpere.

— Nu-i la fel de bine echipat ca al tău, Matthew, dar eu n-am nevoie de multe. Experiența chiar e cel mai bun profesor. Nu-mi trebuie decât un subiect cooperant. Iar ființele cu sânge cald sunt mult mai revelatoare decât animalele.

— Dumnezeu! Murmură Matthew.

— Sperasem ca următoarea noastră discuție să fie pe tema celui mai recent experiment reușit al meu. Dar lucrurile n-au mers așa cum am plănuțit. Benjamin întoarse capul, iar glasul îi deveni amenințător. Nu-i așa?

Muzica se înteeți, și femeia de pe podea gemu, încercând să-și rețină lacrimile.

— Pe vremuri îi plăcea la nebunie Bach, anunță Benjamin cu o tristețe prefăcută. În special *Patimile după Matei*. Am grijă să le ascult ori de câte ori o posed. Acum vrajitoarea devine inexplicabil de nefericită imediat ce aude primele note.

Începu să fredoneze în ritmul muzicii.

— Se referă la ce cred eu că se referă? Întrebă Sarah neliniștită.

— O violează periodic, zise Fernando cu o furie abia stăpânită.

Era prima dată când îl zăream pe vampirul din spatele fațadei prietenoase.

— De ce? Întrebă Chris.

Înainte ca vreunul dintre noi să-i poată răspunde, Benjamin își reluă discursul.

— De îndată ce va da semne că a rămas gravidă, muzica se va opri. Va fi răsplata vrajitoarei pentru că și-a făcut treaba și m-a mulțumit. Dar uneori natura are alte idei.

Implicațiile vorbelor lui Benjamin își făcură loc în mintea mea. Ca și în Ierusalimul de altă dată, vrajitoarea aceea trebuia să fie o țesătoare. Mi-am acoperit gura, simțind cum fierea îmi urcă în gât.

Licărul din ochii lui Benjamin deveni mai intens. Potrivi unghiul de filmare al camerei, apoi strânse cadrul pe sângele care păta picioarele femeii și podeaua.

— Din păcate, vrajitoarea a suferit un avort. Tonul lui avea detașarea unui om de știință care raportează rezultatele cercetărilor sale. Era în luna a patra — cea mai lungă perioadă în care a reușit să păstreze o sarcină. Până acum. Fiul meu a lăsat-o gravidă în decembrie anul trecut, dar atunci a pierdut fătul în săptămâna a opta.

Eu și Matthew concepuserăm primul nostru copil tot în decembrie. Atunci pierdusem repede sarcina, cam în același moment cu vrajitoarea lui Benjamin. Am început să tremur când m-am gândit la această nouă legătură dintre mine și femeia care stătea pe podea. Matthew îmi cuprinse șoldurile cu brațul, oferindu-mi echilibru.

— Eram foarte sigur că această capacitate a mea de a da naștere unui urmaș e legată de furia

sângelui pe care mi-ai transmis-o, un dar pe care l-am împărtășit multor copiii mei. După ce vrăjitoarea a pierdut prima sarcină, eu și fiii mei am încercat, fără succes, să însămânțăm demoni și oameni. Am ajuns la concluzia că între vampirii afectați de furia sângelui și vrăjitoare trebuie să existe o afinitate specială ce duce la reproducere. Dar eșecurile de acum înseamnă că e nevoie să-mi reanalizez ipoteza.

Benjamin trase un scăunel lângă camera de luat vederi și se așeză, neatent la agitația tot mai mare a femeii din spatele lui. Pe fundal se auzea în continuare muzica lui Bach.

— Și mai există o informație pe care va trebui s-o includ în socotelile mele: căsătoria ta. Proaspăta soție a înlocuit-o pe Eleanor în inima ta? Dar pe nebuna Juliette? Pe biata Celia? Pe fascinanta vrăjitoare pe care am întâlnit-o în Praga? Pocni din degete, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Cum o chema? Diana?

Fernando șuieră. Lui Chris i se făcu pielea ca de găină. Se uită cu mirare la vampir, apoi se îndepărtă.

— Mi s-a spus că și noua ta soție e vrăjitoare. De ce nu-mi împărtășești niciodată ideile tale? Probabil știi că te-aș înțelege. Benjamin se aplecă, de parcă ar fi făcut o confidență. La urma urmei, amândoi suntem mânați de aceleași lucruri: pofta de putere, o neostoită sete de sânge, dorința de răzbunare.

Muzica ajunse într-un punct culminant, iar femeia începu să se legene înainte și înapoi, încercând să se liniștească.

— Nu pot să nu mă întreb de când știi despre puterea din sângele tău. Vrăjitoarele cu siguranță o cunosc. Ce alt secret ar putea conține *Cartea vieții*? Benjamin făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. N-ai de gând să-mi spui, eh? Bine, atunci. N-am de ales decât să mă întorc la experimentul meu. Nu-ți face griji! Până la urmă o să-mi dau eu seama cum s-o fac pe vrăjitoarea asta să nască. Sau o s-o omor încercând. Pe urmă o să-mi caut o altă vrăjitoare. Poate că o să-mi convină a ta.

Zâmbi. Eu m-am retras de lângă Matthew, căci nu voiam ca el să-mi simtă frica. Dar expresia de pe chipul lui îmi spunea că știe.

— Pentru moment, te salut! Benjamin făcu vesel cu mâna. Uneori îi las pe oameni să mă privească lucrând, dar azi n-am chef de public. O să am grijă să-ți dau de veste dacă iese la iveală ceva interesant. Intre timp, poate te gândești să-mi împărtășești ceea ce știi. S-ar putea să mă scutești de nevoia de a o-ntreba pe soția ta.

Spunând acestea, Benjamin opri imaginea și sunetul. În urma lui rămase un ecran negru, în al cărui colț ceasul continua să numere secunde.

— Ce facem? Întrebă Miriam.

— O salvăm pe femeia aia, răspunse Matthew, evident furios. Pentru început.

— Benjamin vrea să ieși din ascunzătoare și să devii vulnerabil, îl avertiză Fernando. Atacul va trebui să fie bine plănuț și perfect executat.

— Fernando are dreptate, zise Miriam. Nu poți să-l cauți pe Benjamin înainte de a fi sigur că ești în stare să-l distrugi. Altfel o pui în pericol pe Diana.

— Vrăjitoarea aia n-o să mai trăiască mult! Exclamă Matthew.

— Dacă te grăbești și nu reușești să-l îngenunchezi pe Benjamin, el o să ia pur și simplu pe altcineva, iar coșmarul va reîncepe pentru cine știe ce altă ființă care nu bănuiește nimic, spuse Fernando, ținându-și mâna încleștată pe brațul soțului meu.

— Aveți dreptate. Matthew își dezlipi ochii de ecran. O poți avertiza tu pe Amira, Miriam? E nevoie să știe că Benjamin a luat deja o vrăjitoare și că e foarte probabil să răpească din nou.

— Amira nu e țesătoare. N-ar putea concepe copilul lui Benjamin, am intervenit eu.

— Nu cred că Benjamin știe despre țesătoare. Nu încă.

Matthew își masă maxilarul.

— Ce e o țesătoare? Întrebară simultan Miriam și Chris.

Am deschis gura pentru a le răspunde, dar ușoara clătinare din cap a lui Matthew mă făcu s-o închid la loc.

— Îți spun eu mai târziu, Miriam. Faci ce te-am rugat?

— Sigur, Matthew, încuviință ea.

— Sună-mă mai târziu și dă-mi raportul!

Privirea îngrijorată a lui Matthew se îndreptă către mine.

— Sufoc-o pe Diana cu atenția ta excesivă, dacă n-ai încotro, dar mie nu-mi trebuie o dădacă.

În plus, am de lucru.

Miriam închise.

O secundă mai târziu, Chris trimise un upercut puternic spre falca lui Matthew. Apoi continuă cu un croșeu de stânga. Soțul meu interceptă cea de-a doua lovitură cu palma ridicată.

— Am încasat primul pumn de dragul Dianei. Matthew strânse degetele în jurul mâinii încheștate a lui Chris. La urma urmei, soția mea scoate la iveală pornirile protectoare ale oamenilor. Dar nu-ți forța norocul!

Chris nu se clinti. Fernando oftă.

— Las-o baltă, Roberts! N-o să câștigi niciodată o competiție fizică împotriva unui vampir.

Își puse mâna pe umărul lui Chris, pregătit ca, la nevoie, să-l tragă înapoi.

— Dacă îl lași pe ticălosul ăla la mai puțin de optzeci de kilometri distanță de Diana, n-o să mai apuci un alt răsărit, fie că ești vampir, fie că nu. Ne-am înțeles? Întrebă Chris, cu ochii ațintiți asupra lui Matthew.

— Foarte clar, replică soțul meu.

Chris își retrase brațul, iar Matthew îi eliberă pumnul.

— Nimeni nu mai doarme în noaptea asta, după cele întâmplate, zise Sarah. Avem nevoie de o discuție. Și de multă cafea. Să nu îndrăznești să folosești din aia fără cofeină, Diana! Dar mai întâi o să mă duc afară și o să fumez o țigară, indiferent ce-ar spune Fernando. Mătușa mea ieși din cameră, călcând apăsător. Ne vedem în bucătărie! Strigă ea peste umăr.

— Ține site-ul ăla deschis! Când Benjamin o să pornească din nou camera, s-ar putea să facă sau să spună ceva care să ne dezvăluie locul în care se află.

Matthew îi întinse lui Fernando laptopul și telefonul mobil conectat încă la el. Ecranul era în continuare negru, cu ceasul acela îngrozitor care măsura trecerea timpului. Soțul meu își înclină capul spre ușă, iar Fernando o luă pe urmele lui Sarah.

— Stai puțin să înțeleg! Sămânța cea Rea a lui Matthew s-a apucat să facă niște cercetări genetice rudimentare care implică o boală ereditară, o vrăjitoare răpită și niște idei necoapte despre eugenie.

Chris își încrucișă brațele la piept. Îi lipseau câteva detalii, dar își făcuse numai decît o idee despre situație.

— Ai omis câteva întorsături de situație importante din basmul pe care mi l-ai spus ieri, Diana.

— Ea nu știa despre preocupările științifice ale lui Benjamin. Nici unul dintre noi nu știa.

Matthew se ridică în picioare.

— Tu trebuie să fi știut că Sămânța cea Rea e o jigodie nebună de legat. Doar îți e fiu! Chris miji ochii. După spusele lui, amândoi aveți chestia asta cu furia sângelui. Prin urmare, amândoi reprezentați un pericol pentru Diana.

— Știam că e instabil, da. Și îl cheamă Benjamin.

Matthew alese să nu răspundă celei de-a doua părți din observațiile lui Chris.

— Instabil? Individul e psihopat! Încearcă să născocească o super-rasă de vampiri-vrăjitori. Deci de ce nu este această Sămânță. Benjamin ținut sub cheie? Așa nu și-ar mai putea câștiga, prin răpiri și violuri, locul pe lista oamenilor de știință nebuni, alături de Sims, Verschuer,

Mengele și Stanley³⁸.

— Să mergem în bucătărie!

I-am întors pe amândoi înspre scări.

— După tine, murmură Matthew, punându-și o mână pe spatele meu.

Ușurată de consimțământul lui, am început să cobor. În clipa aceea se auziră o bufnitură și o înjurătură înăbușită.

Chris era țintuit de ușă, și mâna lui Matthew îi strângea gâtul.

— Judecând după obscenitățile care ți-au ieșit din gură în ultimele douăzeci și patru de ore, nu pot să concluzionez decât că o consideri pe Diana unul dintre amicii cu care mergi la bere.

Matthew îmi aruncă o privire în semn de avertisment când mă văzu că mă întorc pentru a interveni.

— Ei bine, află că nu e așa ceva! E soția mea. Aș aprecia dacă ți-ai limita vulgaritățile în prezența ei. Ne-am înțeles?

— Foarte clar.

Chris îl privi cu scârbă.

— Mă bucur să aud asta.

Intr-o clipă, Matthew fu lângă mine, punându-și încă o dată mâna pe șalele mele, acolo unde apăruse umbra balaurului.

— Ai grijă la trepte, *mon coeur!* Murmură el.

Când am ajuns la parter, m-am uitat pe furiș în urmă, la Chris. Acesta îl studia pe vampir de parcă ar fi văzut o nouă și stranie formă de viață — ceea ce, de fapt, presupun că și era, pentru el. Am simțit o strângere de inimă. Poate că Matthew câștigase primele câteva bătălii, dar războiul dintre el și cel mai bun prieten al meu era departe de a se fi terminat.

Când Sarah ni se alătură în bucătărie, părul ei răspândea miresmele tutunului și ale vrejului de hamei plantat lângă balustrada verandei. Mi-am fluturat mâna prin fața nasului, căci fumul de țigară era unul dintre puținele lucruri care îmi declanșau starea de greață după atâtea luni de sarcină, și am pregătit cafeaua. Când a fost gata, am turnat conținutul aburind al ibricului în căni pentru Sarah, Chris și Fernando. Eu și Matthew ne-am mulțumit cu apă simplă. Chris fu primul care întrerupse tăcerea.

— Deci, Matthew, tu și doamna doctor Shephard studiați de câteva decenii genetica vampirilor, străduindu-vă să înțelegeți furia sângelui.

— Matthew l-a cunoscut personal pe Darwin. Studiază originile ființelor și evoluția lor de mai mult de câteva decenii.

N-aveam de gând să-i spun lui Chris exact de când, dar nici nu voiam să fie luat prin surprindere de vârsta soțului meu, așa cum pățisem eu.

— Studiem. Fiul meu a lucrat împreună cu noi.

Matthew îmi aruncă o privire liniștitoare.

— Da, am văzut, zise Chris și își încordă maxilarul. Eu unul nu m-aș lăuda cu asta.

— Nu Benjamin. Celălalt fiu al meu, Marcus "Whitmore.

— Marcus "Whitmore. Prietenul meu scoase un sunet amuzat.

— Văd că acoperi toate domeniile. Tu te ocupi de biologia evolutivă și de neuroștiințe, Miriam Shephard e expertă în genetica populațiilor, iar Marcus Whitmore e cunoscut pentru studiul lui în domeniul morfologiei funcționale și pentru eforturile de a pune în adevărata ei lumină plasticitatea fenotipică. Ai strâns o echipă de cercetare al naibii de bună, Clairmont!

— Sunt foarte norocos, spuse Matthew pe un ton neutru.

— Stai o clipă! Chris îl privi uimit. Biologie evolutivă. Fiziologie evolutivă. Genetica populațiilor. Descoperirea felului în care se transmite furia sângelui nu e singurul scop al cercetărilor tale. Încerci să faci o schemă a descendenței evolutive. Tu lucrezi la Pomul Vieții. Și nu doar la ramurile lui omenești.

— Așa se numește copacul din șemineu? Întrebă Sarah.

— Nu cred, spuse Matthew și o bătu ușor pe mână.

— Evoluția. Să fiu al dracului! Chris se îndepărtă de masa din bucătărie. Ai descoperit strămoșul pe care îl au în comun oamenii cu voi ăștia?

Flutură din mână înspre noi.

— Dacă prin „voi ăștia“ te referi la ființele supranaturale — demoni, vampiri și vrăjitoare —, atunci nu.

Matthew își arcui sprâncenele.

— Ok. Care sunt diferențele genetice cruciale dintre noi?

— Vampirii și vrăjitoarele au o pereche de cromozomi în plus, îi explică soțul meu. Demonii au un singur cromozom suplimentar.

— Ai o hartă genetică pentru acești cromozomi ai ființelor?

— Da, răspunse Matthew.

— Atunci probabil că lucrezi la micul tău proiect încă din 1990, doar ca să ții pasul cu oamenii.

— Ai dreptate, răspunse Matthew. Și, dacă ții să știi, lucrez din 1968 la cum se moștenește furia sângelui.

— Bineînțeles! Ai adaptat felul în care Donahue folosește genealogiile familiilor pentru a determina modul de transmitere a genei de la o generație la alta. Chris dădu din cap. Bună decizie! Cât de mult ai înaintat cu secvențializarea? Ai localizat gena răspunzătoare de furia sângelui?

Matthew se uită fix la el fără să-i răspundă.

— Deci? Întrebă Chris.

— Am avut cândva un profesor ca tine, spuse Matthew cu răceală. Mă scotea din minți.

— Iar eu am studenți ca tine. Nu rezistă mult în laboratorul meu. Chris se aplecă peste masă. Înțeleg că nu toți vampirii de pe planetă suferă de aceeași afecțiune ca și tine. Ai stabilit exact cum se moștenește furia sângelui și de ce unii o au, iar alții, nu?

— Nu în întregime, recunosc Matthew. E ceva mai complicat în cazul vampirilor, ținând cont că noi avem trei părinți.

— Trebuie să iuțești pasul, prietene! Diana e gravidă. Are gemeni. Chris mă privi critic. Presupun că ai întocmit profile genetice complete pentru voi doi și că ai făcut predicții privind tiparele ereditare în rândul urmașilor voștri, incluzând furia sângelui, dar fără a te limita la ea?

— O bună parte din ultimul an mi-am petrecut-o în secolul al XVI-lea. Lui Matthew chiar nu-i plăcea să fie luat la întrebări. N-am avut ocazia.

— Atunci a cam venit vremea să începem, remarcă politico Chris.

— Matthew lucra la ceva. Mi-am privit soțul, așteptându-i confirmarea. Mai ții minte? Am găsit hârtia aia plină cu X-uri și O-uri.

— X-uri și O-uri? Dumnezeule mare! Asta părea să confirme cele mai rele temeri ale prietenului meu. Imi spui că ai trei părinți, dar rămâi fidel modelului ereditar mendelist³⁹. Presupun că asta se întâmplă când ești bătrân de când lumea și l-ai cunoscut pe Darwin.

— Și pe Mendel l-am întâlnit cândva, zise Matthew cu asprime, vorbind el însuși precum un profesor iritat. În plus, furia sângelui ar putea fi o trăsătură mendelistă. Nu putem exclude varianta asta.

— Foarte puțin probabil, spuse Chris. Și nu doar din pricina problemei cu cei trei părinți, pe care va trebui s-o analizez mai îndeaproape. Trebuie să fi stârnit un haos între date.

— Explică-te!

Matthew își sprijini degetele unele de altele, în dreptul feței.

— E nevoie să-i fac un rezumat al teoriilor ereditare nonmendeliste unui membru al colegiului All Souls? Chris ridică din sprâncene. Cineva ar trebui să arunce un ochi la politicile de angajare ale Universității Oxford.

— Tu pricepi vreun cuvânt din ce spun ei? Îmi șopti Sarah.

— Unul din trei, i-am răspuns eu pe un ton de scuză.

— Mă refer la transformarea genelor. La ereditatea viciată. La imprimare genomică. La mozaicism. Chris bifa fiecare subiect lovindu-și degetul. Vă sună cunoscut, domnule profesor, sau ați dori să continuați cu prelegerea pe care le-o țin studenților din primii ani?

— Mozaicismul nu e o formă de himerism?

Era singurul cuvânt pe care îl recunoscusem. Chris dădu din cap în semn de încuviințare.

— Eu sunt himeră. Dacă asta ajută la ceva.

— Diana! Mârâi Matthew.

— Chris e cel mai bun prieten al meu, Matthew, am zis eu. Iar dacă o să te ajute să-ți dai seama cum se pot reproduce vampirii și vrăjitoarele, ca să nu mai vorbim despre găsirea unui leac pentru boala ta, atunci trebuie să știe totul. Asta include rezultatele testelor mele genetice, apropo.

— Odată ajunse în mâinile cui nu trebuie, asemenea informații pot deveni letale, spuse soțul meu.

— Matthew are dreptate, întări și Chris.

— Mă bucur că ești de aceeași părere.

Vorbele lui Matthew picurau acid.

— Nu mă lua de sus, Clairmont! Cunosc pericolele cercetărilor făcute pe subiecți umani. Sunt un negru din Alabama și am crescut în timpul studiului Tuskegee⁴⁰. Chris se întoarce către mine. Nu da informațiile tale genetice nimănui în afara celor care se află în camera asta! Nici măcar cuiva îmbrăcat în halat alb. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu le da mai ales cuiva îmbrăcat în halat alb!

— Mersi pentru ajutor, Christopher, spuse Matthew încordat. O să am grijă să transmit ideile tale celorlalți membri ai echipei mele.

— Deci ce facem acum cu toate astea? Întrebă Fernando. Poate că până în prezent n-a existat nici o urgență, dar.

Se uită la Matthew, așteptând o îndrumare.

— Programul de prăsilă pus la cale de Sămânța cea Rea schimbă totul, declară Chris înainte ca Matthew să poată spune ceva. În primul rând, trebuie să ne dăm seama dacă furia sângelui este cu adevărat cea care face reproducerea posibilă sau dacă vorbim despre o combinație de factori. Și trebuie să cunoaștem probabilitatea ca pruncii Dianei să moștenească boala. Pentru asta vom avea nevoie de hărțile genetice ale vrăjitoarei și ale vampirului.

— O să aveți nevoie și de ADN-ul meu, am spus eu calm. Nu toate vrăjitoarele se pot reproduce.

— E nevoie să fii o vrăjitoare bună? Sau rea?

De obicei, glumele prostești ale lui Chris mă făceau să râd, dar în noaptea asta nu era cazul.

— E nevoie să fii țeșătoare, am răspuns. Va trebui să secvențializați separat genomul meu, apoi să-l comparați cu al altor vrăjitoare. Și la fel va trebui să procedați în cazul lui Matthew și al vampirilor care nu suferă de furia sângelui. E musai să înțelegem boala îndeajuns de bine ca s-o putem vindeca, altfel Benjamin și copiii lui vor continua să reprezinte o amenințare.

— Ok, atunci. Chris se plesni peste coapse. Avem nevoie de un laborator. Și de ajutoare. Apoi de o grămadă de date și de ore petrecute la calculator. Îi pot pune pe oamenii mei să se ocupe de asta.

— În nici un caz! Matthew sări în picioare. Am și eu laborator. Miriam lucrează de ceva timp la chestiunile legate de furia sângelui și la genomii ființelor supranaturale.

— Atunci ar trebui să vină înapoi numaidecât și să-și aducă lucrările cu ea. Studenții mei sunt buni, Matthew. Cei mai buni! O să vadă lucruri pe care noi doi am fost antrenați să nu le vedem.

— Da. Cum ar fi vampirii. Și vrăjitoarele.

Matthew își trecu mâinile prin păr. Chris păru îngrijorat de schimbarea apărută în înfățișarea îngrijită a vampirului.

— Nu-mi place ideea ca și alți oameni să afle despre noi.

Vorbele lui îmi amintiră cine *trebuia* să știe despre ultimul mesaj al lui Benjamin.

— Marcus. Trebuie să-i spunem lui Marcus.

Soțul meu formă numărul.

— Matthew? E totul în regulă? Întrebă Marcus de îndată ce răspunse.

— Nu chiar. Avem o problemă.

Matthew îi povesti repede despre Benjamin și despre vrăjitoarea pe care acesta o ținea

ostatică. Apoi îi explică de ce.

— Dacă îți trimit adresa paginii web, îl rogi tu pe Nathaniel Wilson să-și dea seama cum poate monitoriza transmisiunea lui Benjamin 24 de ore din 24? Iar dacă poate afla de unde provine semnalul, am economisi o mulțime de timp.

— E ca și făcut, răspunse Marcus.

Nici nu apucase Matthew să încheie convorbirea, că mobilul meu începu să sune.

— Cine mai e acum? Am spus, aruncând ochii la ceas.

Soarele abia răsărise.

— Alo?

— Slavă Domnului că ești trează! Spuse ușurată Vivian Harrison.

— Ce s-a întâmplat?

Degetul meu mare, însemnat cu negru, mă furnica.

— Avem necazuri, zise ea posomorâtă.

— Ce fel de necazuri? Am întrebat.

Sarah își lipi urechea de receptor, lângă a mea. Am încercat s-o gonesc.

— Am primit un mesaj de la Sidonie von Borcke, răspunse Vivian.

— Cine e Sidonie von Borcke?

Nu mai auzisem niciodată de numele ăsta.

— Una dintre vrăjitoarele din Congregație, spuseră la unison Vivian și Sarah.

CAPITOLUL 14

— Sabatul a picat testul.

Vivian își aruncă poșeta cât un săculeț pe masa din bucătărie și își turnă o ceașcă de cafea.

— Și ea e vrăjitoare? Mă întrebă în șoaptă Chris.

— Sunt, răspunse în locul meu Vivian, observându-l pentru prima dată pe nou-venit.

— Oh! Chris o măsură din priviri. Pot să vă iau un frotiu de mucoasă bucală? Nu doare.

— Poate mai târziu. Vivian reacționează cu întârziere. Îmi pare rău, dar cine ești tu?

— El e Chris Roberts, Vivian, colegul meu de la Yale. E specialist în biologie moleculară. Am întins zahărul și l-am ciupit pe Chris de braț pentru a-l face să tacă. Putem să discutăm în sufragerie? Mă doare capul de mor și picioarele mi s-au umflat ca niște baloane.

— Cineva s-a plâns Congregației că există încălcări ale legământului în Madison, ne spuse Vivian după ce ne instalaserăm confortabil pe canapelele și fotoliile așezate în fața televizorului.

— Știi cine? Întrebă Sarah.

— Cassie și Lydia, spuse Vivian, uitându-se posomorâtă în cafeaua ei.

— Ne-au turnat *majoretele*?

Mătușii mele nu-i venea să creadă.

— Era de așteptat, am zis eu.

Cele două era nedespărțite încă din copilărie, nesuferite încă din adolescență și imposibil de deosebit încă din liceu, cu părul lor blond, ușor ondulat, și ochii lor albaștri. Nici Cassie, nici Lydia nu îngăduiseră ca ascendența lor vrăjitoarească să le pună în umbră. Conduseseră cot la cot echipa de majorete, iar vrăjitoarele le atribuiă lor meritele pentru cel mai bun sezon fotbalistic din istorie, căci introduseseră vrăji ale victoriei în fiecare lozincă și în fiecare dans.

— Și care sunt acuzațiile, mai exact?

Matthew intrase în pielea unui avocat.

— Că Diana și Sarah s-au împreunat cu vampiri, mormăi Vivian.

— *Împreunat?*

Revolta lui Sarah era evidentă. Vivian își azvârli mâinile în aer.

— Știu, știu! Sună de-a dreptul desfrânat, dar vă asigur că astea au fost întocmai cuvintele lui Sidonie. Din fericire, ea se află în Las Vegas și nu poate veni pentru a face cercetări în persoană. Sabaturile din ținutul Clark au investit prea mult în proprietăți și se folosesc de vrăji pentru a încerca să sprijine piața imobiliară.

— Deci ce-o să se întâmple acum? Am întrebat-o pe Vivian.

— Trebuie să dau eu un răspuns. În scris.

— Slavă zeiței! Asta înseamnă că poți să minți! Am spus ușurată.

— În nici un caz, Diana! Sidonie e prea deșteaptă. Acum doi ani am văzut-o luând la întrebări sabatul din soho⁴¹, după ce au deschis casa bântuită de pe Spring Street, chiar unde începe alinierea pentru parada de Halloween. A fost magistrală! Vivian se cutremură. Le-a făcut să divulge până și felul în care au ținut un cazan clocotitor atârnat deasupra carului lor alegoric vreme de șase ore. După vizita lui Sidonie, sabatul a fost pedepsit un an întreg: fără zboruri, fără mașinării și cu siguranță fără exorcizări. Încă nu și-au revenit.

— Ce fel de vrăjitoare e? Am întrebat.

— Puternică, pufni Vivian.

Dar eu nu la asta mă referisem.

— Puterea ei provine de la elemente sau se bazează pe meșteșug?

— Stăpânește bine vrăjile, din câte am auzit, spuse Sarah.

— Sidonie poate să zboare și e o clarvăzătoare respectată, adăugă Vivian.

Chris ridică mâna.

— Da, Chris.

Sarah vorbise ca o dăscăliță.

— Deșteaptă, puternică, zburătoare — n-are importanță. N-o puteți lăsa să afle despre copiii Diane tocmai acum, cu ultimul proiect de cercetare al Sămânței celei Rele și cu legământul ăsta care vă îngrijorează pe toți.

— Sămânța cea Rea?

Vivian se holbă nedumerită la prietenul meu.

— Fiul lui Matthew a lăsat o vrăjitoare cu burta la gură. Din câte se pare, capacitatea de reproducere se moștenește în familia Clairmont. Chris se uită urât la Matthew. Și, în ceea ce privește legământul ăsta pe care l-ați făcut cu toții, înțeleg că vrăjitoarele n-ar trebui să-și petreacă vremea cu vampirii, nu?

— Ori cu demonii. Îi incomodează pe oameni, spuse Matthew.

— Îi incomodează? Chris părea să aibă îndoieli. Și negrii care stăteau în autobuze lângă albi îi incomodau. Segregarea nu e o soluție.

— Oamenii observă ființele supranaturale dacă ele umblă în grupuri mixte, am intervenit eu, sperând să-l împac.

— Diana, pe tine te observam chiar și atunci când umblai singură pe Temple Street la ora zece dimineața, spuse Chris, spulberându-mi și ultima firavă speranță că aș fi arătat exact ca

toți ceilalți.

— Congregația a fost înființată pentru a pune în aplicare legământul, pentru a ne feri de atenția și amestecul oamenilor, am spus eu, susținându-mi totuși punctul de vedere. În schimb, noi ne ținem departe de politica și religia oamenilor.

— Crezi ce vrei, dar segregarea forțată, sau legământul, dacă vrei s-o spui mai pompos, e deseori legată de preocuparea pentru puritate rasială. Chris își așază picioarele pe măsuța pentru cafea. Probabil că legământul vostru a fost creat pentru că vrăjitoarele nășteau copii de vampiri. A-i face pe oameni să trăiască mai „comod“ n-a fost decât o scuză convenabilă.

Fernando și Matthew se uitară unul la altul.

— Am presupus că posibilitatea Dianei de a zămisli e unică. Credeam că e opera zeiței, nu parte a unui tipar mai amplu. Vivian era înspăimântată. O mulțime de ființe cu viață lungă și puteri supranaturale ar fi îngrozitoare.

— Poate dacă vrei să crezi o super-rasă n-ar fi. Atunci o asemenea ființă ar reprezenta o lovitură de grație în domeniul geneticii, observă Chris. Se întâmplă să cunoaștem vreun megaloman interesat de genetica vampirilor? Ah, stai așa! Cunoaștem doi!

— Eu prefer să las asemenea lucruri în seama lui Dumnezeu, Christopher. O venă întunecată pulsa pe fruntea lui Matthew. Nu mă interesează eugenia.

— Am uitat. Tu ești obsedat de evoluția speciilor, cu alte cuvinte de istorie și de chimie. Astea sunt domeniile de interes ale Dianei. Ce coincidență! Chris miji ochii. Judecând după ce am auzit, am două întrebări, domnule profesor. Doar vampirii mor pe capete, sau vrăjitoarele și demonii sunt și ei pe cale de dispariție? Și căreia dintre aceste așa-zise specii îi pasă mai mult de puritatea rasială?

Chris chiar *era* un geniu. Cu fiecare întrebare a lui perspicace, săpa tot mai adânc în misterele legate de *Cartea vieții*, în secretele familiei de Clermont și în tainele din sângele meu și al lui Matthew.

— Chris are dreptate, spuse soțul meu cu o grabă suspectă. Nu putem să riscăm ca membrii Congregației să afle despre sarcina Dianei. Dacă n-ai nimic împotriva, *mon coeur*, cred că ar trebui să mergem fără întârziere acasă la Fernando, în Sevilla. Sarah poate veni cu noi, bineînțeles. Atunci reputația sabatului nu va fi compromisă.

— Am zis că n-o puteți lăsa pe Vrăjitoarea cea Rea să afle despre Diana, nu că ar trebui să fugiți, spuse Chris dezgustat. Ai uitat de Benjamin?

— Hai să ducem războiul ăsta luând fronturile pe rând, Christopher!

Expresia de pe chipul lui Matthew trebuie să fi fost pe potriva vocii lui, căci Chris cedă numaidecât.

— Bine. Mă duc în Sevilla.

Nu voiam, dar nu-mi doream nici ca vrăjitoarele din Madison să aibă de suferit.

— Nu, nu-i bine! Intervenii Sarah, ridicând glasul. Congregația vrea răspunsuri? Ei bine, și eu vreau răspunsuri! Să-i zici lui Sidonie von Borcke că eu m-am *împreunat* cu vampirii din octombrie anul trecut, de când Satu Jarvinen mi-a răpit și mi-a torturat nepoata, în timp ce Peter Knox a stat cu mâinile în sân. Dacă asta înseamnă că am încălcat legământul, atunci e al dracului de păcat. Fără familia de Clermont, Diana ar fi fost moartă. Sau mai rău!

— Acestea sunt niște afirmații serioase, spuse Vivian. Ești sigură că vrei să le faci?

— Da! Răspunse Sarah cu încăpățănare. Knox deja a fost alungat din Congregație. Vreau ca și

Satu să zboare.

— Acum se caută un înlocuitor pentru Knox, anunță Vivian. Se zvonește că Janet Gowdie va reveni în viața activă pentru a ocupa postul.

— Dacă Janet Gowdie n-are nouăzeci de ani, atunci n-are nici măcar o zi, spuse Sarah. E imposibil să fie în stare să-și facă treaba.

— Knox insistă să fie înlocuit de către o vrăjitoare cunoscută pentru abilitățile ei de a face vrăji, așa cum a fost și el. Nimeni, nici măcar Janet Gowdie, nu l-a întrecut vreodată în privința asta, spuse Vivian.

— Da, replică succint mătușa mea.

— Mai e ceva, Sarah, și asta s-ar putea să te facă să te mai gândești înainte de a le ataca pe vrăjitoarele din Congregație. Marea preoteasă șovăi. Sidonie a cerut un raport despre Diana. Spune că e procedura standard de verificare a vrăjitoarelor care nu și-au dezvoltat talentul în ale magiei, pentru a se vedea dacă s-a schimbat ceva de -a lungul vieții lor.

— Dacă pe cei din Congregație îi interesează puterile mele, atunci cererea lui Sidonie chiar nu are nici o legătură cu faptul că eu și Sarah ne-am fi împreună cu vampirii, am zis eu.

— Sidonie pretinde că are o evaluare din copilărie a Dianei, în care se arată că nu e de așteptat ca ea să manifeste vreuna dintre puterile asociate în mod tradițional cu vrăjitoarele, continuă Vivian, cu o mutră plouată. Peter Knox a făcut-o. Rebecca și Stephen au fost de acord cu concluziile ei și au semnat-o.

— Spune-le celor din Congregație că Rebecca și Stephen au evaluat absolut corect abilitățile magice ale fiicei lor, până la ultimul detaliu. Ochii mătușii mele scăpărau de furie. Nepoata mea n-are nici o putere asociată în mod tradițional cu vrăjitoarele.

— Bravo, Sarah! Zise Matthew, evident admirând capacitatea ei de a rosti cu grijă adevărul. Răspunsul tău a fost demn de fratele meu, Godfrey.

— Mulțumesc, Matthew, spuse Sarah, dând ușor din cap.

— Knox știe ceva — sau bănuiește ceva — în legătură cu mine. Și asta încă de când eram mică.

Mă așteptam ca Matthew să mă contrazică. Dar el rămase tăcut.

— Credeam că am descoperit ce ascundeau părinții mei: faptul că sunt țesătoare, așa cum era și tata. Dar acum, că am aflat despre interesul mamei pentru magia superioară, mă întreb dacă nu cumva asta are vreo legătură și cu interesele lui Knox.

— El e un practicant devotat al magiei superioare, cugetă Vivian. Și dacă tu ai fi capabilă să inventezi noi vrăji întunecate? Imi imaginez că Knox ar fi dispus să facă aproape orice pentru a pune mâna pe ele.

Casa gemu, și sunetul unei chitare umplu încăperea cu o melodie recognoscibilă. Dintre toate cântecele de pe albumul preferat al mamei mele, *Landslide*⁴² era cel care îmi dădea cea mai puternică strângere de inimă. Ori de câte ori îl auzeam, mi-o aminteam pe mama ținându-mă în poală și fredonând.

— Mamei îi plăcea foarte mult cântecul ăsta, am spus. Știa că urmează o schimbare și se temea de ea, întocmai ca femeia din versurile melodiei. Dar nu ne mai putem permite să ne temem.

— Ce vrei să spui, Diana? Întrebă Vivian.

— Schimbarea pe care o aștepta mama se petrece chiar acum, am răspuns eu simplu.

— Urmează și altele, spuse Chris. N-o să le mai puteți ascunde mult timp oamenilor existența ființelor supranaturale. Nu vă mai lipsește decât o autopsie, o ședință de consiliere genetică, un set de teste ca să fiți dați în vileag.

— Prostii! Declară Matthew.

— Adevăr incontestabil! Ai de ales între două variante. Vrei să deții controlul asupra situației atunci când se va întâmpla, Matthew, sau vrei să te pocnească în cap? Chris făcu o pauză și așteptă. Judecând după puținul timp de când ne cunoaștem, eu bănuiesc că ai prefera opțiunea A.

Matthew își trecu degetele prin păr și se uită încruntat la Chris.

— Așa mă gândeam și eu. Prietenul meu își lăasă scaunul pe spate. Deci, dată fiind încurcătura în care te afli, ce poate să facă Universitatea Yale pentru tine, domnule profesor?

— Nu! Matthew scutură din cap. N-o să folosești cursanți implicați în cercetare și studenți de la cursurile postuniversitare pentru a analiza ADN-ul ființelor supranaturale.

— Te sperie al dracului de tare, știu, continuă Chris pe un ton mai blând. Cu toții am prefera să ne ascundem într-un loc sigur și să lăsăm în seama altcuiva deciziile dificile. Dar cineva trebuie să ia atitudine și să lupte pentru ceea ce e corect. Fernando îmi spune că ești un războinic impresionant.

Matthew se uită fix la Chris, fără să clipească.

— O să iau atitudine alături de tine, dacă asta ajută la ceva, adăugă prietenul meu, cu condiția să ajungem la un compromis.

Soțul meu nu era un războinic doar impresionant, ci și experimentat. Își dădea seama când era înfrânt.

— Ai câștigat, Chris, zise el cu glas scăzut.

— Bun. Atunci hai să începem! Vreau să văd hărțile genetice ale ființelor supranaturale. Apoi vreau să împart în secvențe și să reassemblez genomii celor trei specii astfel încât să poată fi comparate cu genomul uman. Chris număra pe degete fiecare punct de pe listă. Vreau să fiu sigur că ați identificat corect gena răspunzătoare de furia sângelui. Și vreau să fie izolată gena care îi permite Dianei să-ți conceapă copiii. Cred că pe asta nici n-ați început s-o căutați.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Matthew ridică din sprâncene.

— La drept vorbind, da. Scaunul lui Chris ateriză pe podea cu o bufnitură. Spune-i lui Miriam Shephard că luni dimineață o vreau în Kline Biology Tower! E pe Science Hill. N-ai cum să-l ratezi. Laboratorul meu se află la etajul al cincilea. Mi-ar plăcea să-mi explice de ce sunt greșite concluziile mele din *Science*, înainte să ni se alătore la prima ședință cu echipa, la ora unsprezece.

— O să-i transmit mesajul.

Matthew și Fernando se uitară unul la altul, iar acesta din urmă ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună: „S-a ars!”

— Vreau doar să-ți amintesc, Chris. Cercetările pe care le-ai schițat până acum o să dureze ani de zile. Noi n-o să mai rămânem la Yale prea multă vreme. Eu și Diana va trebui să ne întoarcem în Europa până în octombrie, dacă vrem ca gemenii să se nască acolo. După aceea ea n-ar trebui să mai călătorească pe distanțe lungi.

— Un motiv în plus să implicăm în proiect cât mai mulți oameni cu putință. Chris se ridică și

întinse mâna. De acord?

După o lungă pauză, Matthew îi dădu mâna.

— Înțeleaptă decizie! Zise Chris, strângându-i-o. Sper că ți-ai adus carnetul de cecuri, Clairmont. Centrul Yale pentru Analiza Genomului și Laboratorul pentru Analize ADN cer amândouă prețuri exorbitante, dar sunt rapide și precise. Se uită la ceas. Eu am deja valiza în mașină. Tu în cât timp poți pleca?

— O să fim cu câteva ore în urma ta, spuse Matthew.

Chris o sărută pe Sarah pe obraz, iar pe mine mă îmbrățișă. Apoi ridică degetul în semn de avertisment.

— Ora unsprezece, luni dimineață, Matthew. Să nu întârzii!

Spunând acestea, plecă.

— Ce-am făcut? Murmură Matthew după ce ușa din față se închise cu zgomot.

Părea oarecum traumatizat.

— O să fie în regulă, Matthew, zise mătușa mea cu un optimism surprinzător. Am o presimțire pozitivă.

Câteva ore mai târziu, ne-am urcat în mașină. Așezată pe locul din dreapta și înghițindu-mi lacrimile, le-am făcut cu mâna lui Sarah și lui Fernando. Mătușa mea zâmbea, dar își ținea brațele atât de strânse în jurul trupului, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Fernando schimbă câteva cuvinte cu Matthew și îi strânse scurt mâna în dreptul cotului, în stilul familiei de Clermont.

Matthew se așeză la volan.

— Totul e gata?

Am dat din cap în semn de încuviințare. El apăsă butonul și porni motorul.

În clipa aceea, sunete de clape și tobe se revărsară din boxe, însoțite de notele ascuțite ale chitarelor. Matthew umblă la comenzi, încercând să dea muzica mai încet. Când văzu că nu reușește, încercă s-o oprească. Dar, indiferent ce-ar fi făcut, Fleetwood Mac ne avertiza să nu încetăm a ne gândi la ziua de mâine. În cele din urmă, soțul meu ridică mâinile și se dădu bătut.

— Din câte văd, casa te trimite la drum în stil mare.

Scutură din cap și puse mașina în mișcare.

— Nu-ți face griji! N-o să mai poată continua cântecul după ce părăsim proprietatea.

Am înaintat pe alee către șosea, aproape fără să simțim denivelările datorită amortizoarelor Range Roverului.

Când Matthew porni semnalul pentru a coti și a ieși din ferma Bishop, m-am răsucit pe scaun, dar ultimele cuvinte ale cântecului mă făcură să-mi întorc iar fața spre drum.

— Nu privi în urmă! Am șoptit.

Soarele în zodia Fecioarei

Când soarele e în zodia Fecioarei, trimite copiii la școală. Acest semn simbolizează o schimbare de loc.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 9r

CAPITOLUL 15

— Mai doriți ceai, doamnă profesoară?

— Hmm? Am ridicat privirea spre tânărul spilcuit, cu o expresie răbdătoare pe chip. Ah! Da,

sigur. Mulțumesc.

— Imediat.

Băiatul luă repede ceainicul din porțelan alb de pe masă. Eu mă uitam spre ușă, dar nu se zărea nici urmă de Matthew. Era la Resurse Umane pentru a-și lua legitimația, în timp ce eu îl așteptam în atmosfera rafinată din apropiatul club New Haven Lawn. Tăcutele ziduri despărțitoare ale clădirii principale înăbușeau pocnetele deslușite ale mingilor de tenis și țipetele copiilor ce se distrau în piscină în ultima săptămână a vacanței de vară. Trei viitoare mirese și mamele lor fuseseră însoțite prin salonul în care stăteam eu pentru a vedea localul în caz că se decideau să-și facă nunta acolo.

Acesta o fi fost New Haven⁴³, dar nu era New Havenul meu.

— Pofțiți, doamnă profesoară!

Atentul meu chelner se întorsese, însoțit de mireasma proaspătă a frunzelor de mentă.

— Cea de mentă pipărată.

Traiul în New Haven alături de Matthew avea să necesite câteva adaptări. Căsuța mea dintr-un șir de locuințe lipite unele de altele, aflate pe o fâșie exclusiv pietonală, mărginită de copaci, a lui Court Street era mult mai spartană decât oricare dintre reședințele pe care le ocupaserăm de-a lungul ultimului an, în trecut ori în prezent. Era decorată simplu, cu piese găsite la târgurile de vechituri, cu mobilier ieftin din lemn de pin, rămas de pe vremea studenției mele, și cu rafturi peste rafturi de cărți și reviste. Patul meu n-avea nici măcar tăblie la cap ori la picioare, darmite un baldachin. Dar salteaua era lată și primitoare, iar la sfârșitul lungului drum din Madison amândoi ne prăbușiserăm pe ea, gemând ușurați.

Cea mai mare parte din weekend ne-o petrecuserăm umplând casa cu lucruri esențiale, ca orice cuplu normal din New Haven: vin de la magazinul de pe Whitney Avenue pentru Matthew, alimente pentru mine și echipamente electronice cât să putem dota un laborator de informatică. Pe Matthew îl îngrozea faptul că eu dețineam doar un laptop. Plecaserăm de la magazinul de pe Broadway cu câte două obiecte din fiecare categorie, câte unul pentru fiecare. După aceea ne plimbaserăm pe aleile colegiilor care ofereau și reședințe, însoțiți de dangătul clopotelor din turnul Harkness. Clădirile universității și orașul tocmai începeau să se umple cu studenții întorși din vacanță, care își strigau saluturi dintr-o parte în alta a curții și își împărtășeau nemulțumirile legate de listele de lecturi și de orare.

— Mă bucur că m-am întors, îi șoptisem atunci lui Matthew, ținându-l de braț.

Mă simțeam ca și cum am fi pornit într-o nouă aventură doar noi doi.

Dar azi era altfel. Mă simțeam în contratimp și prost dispusă.

— Aici erai! Matthew apăru lângă mine și îmi dădu un sărut prelung. Mi-a fost dor de tine.

Am început să râd.

— Am stat despărțiți o oră și jumătate.

— Exact. Mult prea mult.

Privirea i se îndreptă către masă, observând ceainicul neatins, carnețelul meu galben curat și exemplarul nedeschis din cel mai recent număr din *Revista de istorie americană*, pe care îl salvaserăm din supraîncărcata mea cutie poștală, în drum spre Science Hill.

— Cum ți-a mers în dimineața asta?

— Au avut mare grijă de mine.

— Așa și trebuie.

În timp ce ne îndreptam către marea clădire din cărămidă, Matthew îmi explicase că Marcus era unul dintre membrii fondatori ai clubului privat și că localul fusese ridicat pe un teren care cândva îi aparținuse.

— Pot să vă aduc ceva, domnule profesor?

Eu am strâns din buze. Pe pielea netedă dintre ochii ageri ai soțului meu se ivi o cută mică.

— Mulțumesc, Chip, dar cred că suntem gata de plecare.

Era și timpul! M-am ridicat și mi-am strâns lucrurile, vârându-le în geanta încăpătoare de la picioarele mele.

— Poți să treci nota de plată în contul domnului doctor Whitmore? Murmură Matthew, trăgându-mi scaunul.

— Absolut, răspuse Chip. Nici o problemă. E întotdeauna o plăcere să primim pe unul dintre membrii familiei domnului doctor Whitmore.

Pentru prima dată am ajuns afară înaintea lui Matthew.

— Unde-i mașina? L-am întrebat, uitându-mă prin parcare.

— E trasă la umbră. Matthew îmi luă geanta de pe umăr. Mergem pe jos până la laborator, nu cu mașina. Membrii sunt liberi să-și lase automobilele aici, și suntem foarte aproape de laborator. Părea înțelegător.

— E ceva ciudat pentru amândoi, dar senzația asta o să treacă.

Am răsuflat adânc și am dat din cap în semn de încuviințare.

Matthew îmi duse geanta, ținând-o de mânerul scurt.

— O să fie mai bine după ce ajung în bibliotecă, am spus, atât pentru binele lui, cât și pentru al meu. Trecem la treabă?

Soțul meu îmi întinse mâna lui liberă. I-am prins-o, și expresia de pe chip i se îmblânzi.

— Ia-o înainte! Mă îndemnă el.

Am traversat "Whitney Avenue pe lângă grădina plină cu statui reprezentând dinozauri, am scurtat drumul prin spatele Muzeului Peabody și ne-am apropiat de turnul înalt în care se aflau laboratoarele lui Chris. Eu am încetinit pasul. Matthew se uită în sus, apoi și mai sus.

— Nu! Te rog, nu acolo! E mai rău decât Biblioteca Beinecke.

Stătea cu ochii lipiți de contururile Kline Biology Tower, sau

KBT, așa cum i se spunea în campus. Asemuise cândva Biblioteca Beinecke, în ai cărei pereți din marmură albă erau sculptate nișe pătrate, cu o uriașă tăviță pentru cuburi de gheață.

— Imi amintește de.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, nici laboratorul tău din Oxford nu era vreo mare frumusețe, am spus eu, întrerupându-l înainte să-mi poată oferi o altă analogie grăitoare care să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Să mergem!

Acum era rândul lui Matthew să aibă rețineri. Mormăi în timp ce intram în clădire, se împotrivi atunci când paznicul îi dădu să-și pună la gât șnurul alb-albastru specific universității Yale, de care atârna legitimația lui din plastic magnetizat, continuă să se plângă în lift și se încruntă în timp ce căutam ușa laboratorului lui Chris.

— O să fie bine, Matthew! Studenții lui Chris o să fie încântați să te cunoască, l-am asigurat eu.

Soțul meu era un om de știință cunoscut pe plan internațional și membru al corpului didactic al Universității Oxford. Puține instituții îi impresionau pe cei de la Yale, dar asta era una

dintre ele.

— Ultima oară m-am aflat în preajma studenților pe vremea când eu și Hamish eram profesori ai colegiului All Souls. Matthew își feri privirea în încercarea de a-și ascunde neliniștea. Imi stă mai bine într-un laborator de cercetare.

L-am tras de braț, silindu-l să se oprească. În cele din urmă, se uită în ochii mei.

— Tu l-ai învățat pe Jack tot felul de lucruri. Și pe Annie la fel, i-am amintit eu, rememorând felul în care se purtase cu cei doi copii care locuiseră împreună cu noi în Londra elisabetană.

— Atunci a fost altceva. Ei erau.

Matthew lăsă propoziția neterminată, și o umbră îi străbătu privirea.

— Parte din familie?

L-am așteptat să răspundă. Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Studenții vor aceleași lucruri ca Annie și Jack: atenție din partea ta, sinceritate și să crezi în ei. O să te descurci de minune. Îți promit!

— Mă mulțumesc și cu suficient, bombăni Matthew. Se uită în lungul holului. Uite laboratorul lui Christopher! Ar trebui să mergem. M-a amenințat că, dacă întârzii, îmi ia înapoi legitimația.

Chris împinse ușa. Era în mod vădit frânt de oboseală. Matthew prinse ușa și o ținu deschisă, proptind-o cu piciorul.

— Încă un minut, Clairmont, și aș fi început fără tine. Salut, Diana! Zise prietenul meu și mă sărută pe obraz. Nu mă așteptam să te văd aici. De ce nu ești în Biblioteca Beinecke?

— Livrare specială.

Am arătat spre geantă, și Matthew mi-o întinse.

— Pagina din *Ashmole 782*, ai uitat?

— Ah! Corect.

Chris nu părea câtuși de puțin interesat. Era clar că el și Matthew se concentrau asupra altor chestiuni.

— Mi-ați promis amândoi, am spus eu.

— Așa e. *Ashmole 782*. Chris își încrucișă brațele la piept. Unde-i Miriam?

— I-am transmis invitația ta și o să te scutesc de răspunsul ei. O să fie aici când — și dacă — va dori.

Matthew își ridică legitimația. Nici măcar biroul Resurse Umane nu-i putea face o fotografie proastă. Arăta ca un manechin.

— Sunt oficial, cel puțin așa mi-au spus.

— Bine. Hai să mergem!

Chris luă un halat alb dintr-un cuier aflat în apropiere și-l puse pe umeri. Ii întinse un altul lui Matthew.

Soțul meu privi haina cu neîncredere.

— Eu nu port așa ceva.

— Cum dorești. N-ai halat, nu te atingi de echipamente. Treaba ta.

Chris întoarse spatele și porni cu pași apăsați. O femeie se apropie de el, ținând în brațe un vraf de hârtii. Purta un halat alb pe care era brodat numele CONNELLY, lângă care stătea scris cu marker roșu „Beaker”.

— Mersi, Mensură.

Chris își aruncă ochii pe hârtii.

— Doamne! Nimeni n-a refuzat.

— Ce sunt alea? Am întrebat.

— Formulare privind garantarea confidențialității. Chris mi-a spus că nici unul dintre dumneavoastră nu trebuie să le semneze.

Mensură se uită spre Matthew și dădu din cap în semn de salut.

— Suntem onorați să vă avem aici, domnule profesor. Eu sunt Joy Connelly, adjuncta lui Chris. În momentul de față ne lipsește un manager de laborator, așa că îi țin eu locul până când Chris o să găsească ori o Maica Tereza, ori un Mussolini. Vreți, vă rog, să vă treceți legitimația prin cititorul de carduri ca să avem înregistrată ora la care ați sosit? Și va trebui s-o mai treceți o dată la plecare. Așa se păstrează registrele în ordine.

Arată către aparatul de lângă ușă.

— Mulțumesc, doamnă Connelly.

Matthew își trecu ascultător cardul prin cititor. Dar tot nu purta încă un halat.

— Doamna profesoară trebuie să-și folosească de asemenea legitimația. E protocolul laboratorului. Și vă rog să-mi spuneți Mensură. Toți ceilalți așa mă numesc.

— De ce? Întrebă Matthew, în timp ce eu îmi pescuiam legitimația din poșetă.

Ca de obicei, se afla tocmai la fund.

— Chris consideră că poreclele sunt mai ușor de reținut, răspuse Mensură.

— La primul lui curs a avut șaptesprezece Amy și doisprezece Jared, am adăugat eu. Nu cred că o să-și mai revină vreodată.

— Din fericire, memoria mea e excelentă, doamnă Connelly. La fel a fost și lucrarea dumneavoastră despre RNA-ul catalitic, apropo.

Matthew zâmbi. Doamna doctor Connelly părea încântată.

— Mensură! Strigă Chris.

— Vin! Răspuse femeia. Sper din suflet că o s-o găsească curând pe Maica Tereza, îmi șopti ea. N-avem nevoie de încă un Mussolini.

— Maica Tereza a murit, i-am șoptit eu, trecându-mi cardul prin cititor.

— Știu! Când Chris a întocmit fișa postului pentru noul manager al laboratorului, am trecut la calificări „Maica Tereza sau Mussolini“. Am rescris documentul, desigur. Altfel cei de la Resurse Umane n-ar fi aprobat publicarea lui.

— Cum îi spunea Chris ultimului său manager de laborator?

Aproape că mi-era frică să întreb.

— Caligula.

Mensură oftă.

— Chiar ne e dor de ea.

Matthew ne așteptă să intrăm înainte de a da drumul ușii. Mensură păru încurcată de gestul politic. Ușa se închise vâjâind în urma noastră.

Înăuntru ne aștepta o ceată de cercetători de toate vârstele și soiurile, îmbrăcați în halate albe. Printre ei se numărau cercetători avansați, ca Mensură, câțiva doctoranzi ce păreau extenuați și un cârd de absolvenți. Majoritatea stăteau pe taburete trase lângă mesele de laborator, iar câțiva se sprijineau de chiuvete ori dulapuri. Una dintre chiuvete avea deasupra ei un afiș de rău augur, ce anunța cu litere scrise de mână că ACEASTĂ CHIUVETĂ ESTE

REZERVATĂ SUBSTANȚELOR PERICULOASE. Tina, secretara permanent grăbită a lui Chris, încerca să extragă dosarul cu formularele de garantare a confidențialității de sub o cutie cu suc, fără a mișca laptopul pe care Chris tocmai îl pornea. Murmurul conversațiilor se opri odată cu intrarea noastră.

— Oh! Doamne! Ța e.

O femeie se holbă la Matthew și își acoperi gura cu mâna. Soțul meu fusese recunoscut.

— Hei, doamna profesoară! Un absolvent se ridică, netezindu-și halatul. Părea mai emoționat decât Matthew. Jonathan Garaa. Mă mai țineți minte? Istoria chimiei? Acum doi ani?

— Bineînțeles. Ce mai faci, Jonathan?

M-am simțit împunsă de câteva priviri pe măsură ce atenția celor din cameră se îndrepta către mine. În laboratorul lui Chris se aflau și demoni. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama cine erau. Apoi am surprins căutătura glacială a unui vampir. Stătea lângă un dulap încuiat, alături de Mensură și de o altă femeie. Matthew îl observase deja.

— Richard, zise el, dând cu răceală din cap. Nu știam că ai plecat de la Berkeley.

— Anul trecut.

Chipul lui Richard nu se clinti. Nu-mi dăduse nici o clipă prin minte că ar putea exista deja ființe supranaturale în laboratorul prietenului meu. Il vizitasem doar o dată sau de două ori, când lucra singur. Geanta mea mi se păru deodată încărcată de secrete și potențiale dezastre.

— Pușcă, o să ai vreme mai târziu pentru reîntâlnirea cu Clairmont, spuse Chris, conectând laptopul la un retroproiector.

Se iscă un val de râsete apreciative.

— Luminile, te rog, Mensură!

Râsetele se potoliră de îndată ce încăperea se întunecă. Echipa de cercetători a lui Chris se aplecă pentru a vedea ce proiectase el pe tabla albă. Bare negre și albe se înșirau în partea de sus a foii, iar surplusul era aranjat sub ele. Fiecare bară sau ideogramă, așa cum îmi explicase Matthew cu o seară în urmă, reprezenta un cromozom.

— Semestrul ăsta avem un proiect de cercetare complet nou. Chris se sprijini de tabla albă. Pielea întunecată și halatul îl făceau să arate el însuși ca una dintre ideogramele afișate. Acesta este subiectul nostru. Cine vrea să-mi spună ce reprezintă?

— E viu sau mort? Întrebă un glas rece de femeie.

— Bună întrebare, Scully. Chris zâmbi larg. De ce întrebi?

Matthew o privi cu atenție pe studentă. Scully începu să se foiască pe scaun.

— Pentru că, explică ea, dacă e decedat (oh, apropo, subiectul e bărbat), cauza morții ar putea avea o componentă genetică.

Absolvenții, dornici să-și dovedească valoarea, începură să arunce nume de boli genetice rare și letale mai repede decât le puteam nota pe laptopurile lor.

— Bine, bine! Chris ridică o mână. Nu mai e loc de zebre în grădina noastră zoologică. Inapoi la noțiunile de bază, vă rog!

Lui Matthew îi jucau ochii de amuzament. L-am privit nedumerită, și el mă lămuri.

— Studenții au tendința de a se repezi la explicațiile mai exotice în locul celor evidente. De exemplu, cred că un pacient suferă de sindrom respirator acut sever, nu de o banală răceală. Noi le spunem „zebre”, pentru că e ca și cum ar auzi tropot de copite și ar trage concluzia că

sunt zebre, nu cai.

— Mersi.

Între porecle și viața din junglă, era de înțeles că mă simțeam dezorientată.

— Nu mai încercați să vă impresionați unul pe altul și uitați-vă la ecran! Ce vedeți? Întrebă Chris, punând capăt competiției ce se întea.

— E un bărbat, spuse un tânăr cu aer amărât, ce purta papion și folosea un tradițional carnet de notițe în locul unui computer.

Pușcă și Mensură își dădură ochii peste cap unul către celălalt și clătinară din capete.

— Scully deja a dedus asta. Chris își privi nervos echipa. Pocni din degete. *Nu* mă faceți de râs în fața Universității Oxford sau o să trageți cu toții de fiare laolaltă cu mine întreaga lună septembrie.

Toată lumea gemu. Forma fizică a lui Chris era legendară, ca și obiceiul lui de a-și purta vechea jachetă de fotbalist de la Harvard ori de câte ori Yale avea câte un meci. Era singurul profesor huiduit public — și în mod repetat — în timpul orelor.

— Orice ar fi, om nu e, spuse Jonathan. Are douăzeci și patru de perechi de cromozomi.

Chris se uită la ceas.

— Patru minute și jumătate. Cu două mai mult decât credeam eu că o să dureze, dar mult mai repede decât se aștepta domnul profesor Clairmont.

— *Touche*, domnule profesor, zise calm Matthew.

Echipa lui Chris se uita pe furiș la soțul meu, încercând încă să-și dea seama ce căuta un profesor de la Oxford într-un laborator al Universității Yale.

— Stați așa! Orezul are douăzeci și patru de cromozomi. Studiem *orezul*? Întrebă o tânără pe care o văzusem luând cina la colegiul Branford.

— Sigur că nu studiem orezul, replică exasperat Chris. De când face orezul sex, Otravă?

Ea trebuia să fie proprietara chiuvetei cu etichetă specială.

— Cimpanzei?

Tânărul care făcuse sugestia arăta bine, într-un fel studios, cu cămașa lui albastră și părul castaniu ondulat.

Chris încercui una dintre ideogramele din partea de sus a imaginii cu o carioca roșie.

— Arată asta ca un cromozom 2A pentru un cimpanzeu?

— Nu, răspunse pleoștit tânărul. Brațul de sus e prea lung. Arată ca un cromozom 2 uman.

— E un cromozom 2 uman.

Chris șterse însemnul făcut cu carioca și începu să numere ideogramele. Când ajunse la cea de -a douăzeci și patra, o încercui.

— Pe asta ne vom axa de -a lungul semestrului. Cromozomul 24, cunoscut de acum înainte drept CC, ca să nu-i apuce pandaliile pe cei din echipa de cercetare din Osborn, care studiază orezul modificat genetic. Avem multă treabă de făcut. ADN-ul a fost secvențializat, dar s-au identificat foarte puține dintre funcțiile genelor.

— Câte perechi de bază? Întrebă Pușcă.

— Undeva în jur de patruzeci de milioane, răspunse Chris.

— Slavă Domnului! Murmură Pușcă, uitându-se drept la Matthew.

Mie mi se păreau îngrozitor de multe, dar mă bucuram să-l văd mulțumit.

— De la ce vine CC? Întrebă o asiatică minionă.

— Înainte de a răspunde la această întrebare, vreau să vă reamintesc că toți cei de față i-au dat Tinei un acord semnat de păstrare a confidențialității, zise Chris.

— Lucrăm la ceva din care va rezulta un patent? Un absolvent își frecă mâinile de încântare. Excelent!

— Lucrăm la un proiect de cercetare foarte sensibil, complet confidențial, cu vaste implicații. Cele ce se vor petrece în laboratorul acesta aici vor rămâne. Nu sporovăiți cu prietenii! Nu le spuneți părinților! Nu vă lăudați în bibliotecă! Dacă ai vorbit, ai plecat. S-a înțeles?

Câțiva dădură din cap.

— Fără laptopuri personale, fără telefoane mobile, fără fotografii. Un singur terminal din laborator va avea acces la internet, dar numai Mensură, Pușcă și Sherlock vor deține codul de acces, continuă Chris, arătând spre cercetători. Vom păstra notițele de laborator ca pe vremuri, scrise de mână pe hârtie, și toate i le veți preda lui Mensură înainte de a pleca. Celor care ați uitat cum se folosește un stilou, Oase o să vă facă o demonstrație.

Oase, tânărul cel amărât cu carnetul de notițe, avea un aer plin de sine. Fără prea mare tragere de inimă, studenții se despărțiră de mobilele lor, așezându-le într-o găleată din plastic pe care Mensură o plimbă prin toată încăperea. Intre timp, Pușcă strânse laptopurile și le încuie într-un dulap. Odată golit laboratorul de aparatura electronică de contrabandă, Chris continuă.

— Când, în cele din urmă, ne vom hotărî să ne publicăm descoperirile — și, da, domnule profesor, într-o bună zi ele vor fi publicate, căci cu asta se ocupă oamenii de știință, zise Chris, uitându-se cu atenție la Matthew —, nici unul dintre voi nu va mai trebui să-și facă vreodată griji în privința carierei.

Camera se umplu de zâmbete.

— CC vine de la „cromozomul creaturii”.

Fețele înainte zâmbitoare se goliră de orice expresie.

— C-c-creatură? Întrebă Oase.

— V-am spus eu că există extraterestri! Zise un bărbat așezat lângă Otravă.

— Nu e din cosmos, Mulder, interveni Chris.

— Bună poreclă! I-am spus lui Matthew, care părea nedumerit.⁴⁴

La urma urmei, soțul meu nu avea televizor.

— Îți explic eu mai târziu de ce.

— E un om-lup? Întrebă cu speranță în glas Mulder.

Matthew se încruntă.

— Gata cu ghicitul! Zise în grabă Chris. OK, echipă. Mâinile sus dacă sunteți demoni!

Lui Matthew îi căzu falca.

— Ce faci? I-am șoptit prietenului meu.

— Cercetări, îmi răspunse el, rotindu-și privirea prin cameră.

După câteva clipe de tăcere uluită, Chris pocni din degete.

— Haideți! Nu fiți timizi!

Asiatica ridică mâna. La fel făcu și un tânăr pe care părul roșcat și gâtul lung îl făceau să semene cu o girafă.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că e vorba despre Game Boy și Xbox, murmură Chris. Altcineva?

— Margareta, zise femeia, arătând către o ființă cu ochi visători, îmbrăcată în haine colorate în alb și galben strălucitor, care fredona o melodie și se uita pe fereastră.

— Ești sigură, Game Boy? Lui Chris parcă nu-i venea să creadă. E așa de. Ăăm, organizată. Și precisă. Nu seamănă deloc cu tine și cu Xbox.

— Margareta nu știe încă, șopti Game Boy, încruntându-se cu îngrijorare, așa că fii blând cu ea! Chiar poți s-o iei razna când afli ce ești de fapt.

— E de înțeleș, spuse Chris.

— Ce e un demon? Întrebă Scully.

— Un foarte prețios membru al acestei echipe de cercetare, care nu se lasă îngrădit de tiparele gândirii.

Răspunsul prietenului meu fu iute ca fulgerul. Pușcă strânse din buze amuzat.

— Oh! Replică încet Scully.

— Atunci și eu trebuie să fiu demon, pretinse Oase.

— Ai vrea tu! Murmură Game Boy.

Matthew își înăbuși un zâmbet.

— Uau! Demoni! Știam eu că Yale e o alegere mai bună decât Johns Hopkins, zise Mulder. Acela e ADN-ul lui Xbox.

Xbox se uită la Matthew, ca și cum i-ar fi adresat o rugămintă tăcută. Margareta se oprise din fredonat și acum urmărea cu precauție conversația.

Eu, Matthew și Pușcă eram adulții în situația de față. Sarcina de a le povesti oamenilor despre existența ființelor supranaturale n-ar fi trebuit lăsată în seama studenților. Am deschis gura pentru a răspunde, însă Matthew îmi puse o mână pe umăr.

— Nu e ADN-ul colegului vostru, zise el. E al meu.

— Și dumneavoastră sunteți demon?

Mulder îl privi cu interes pe soțul meu.

— Nu, eu sunt vampir.

Matthew făcu un pas în față și i se alătură lui Chris în lumina retroproiectorului.

— Și, înainte să mă întrebați, pot să ies afară în timpul zilei și părul nu-mi ia foc de la lumina soarelui. Sunt catolic și am o cruciuliță. Când dorm, ceea ce nu se întâmplă foarte des, prefer un pat unui sicriu. Dacă ați încercasă mă înjunghiați cu un țaruș, probabil că lemnul s-ar transforma în așchii înainte de a-mi străpunge pielea. Își dezveli dinții. N-am nici colți. Și încă un lucru: nu sclipesc, nici n-am sclipit vreodată.

Chipul lui Matthew se întunecă pentru a sublinia ideea.

Fusesem mândră de soțul meu de multe ori până atunci. Îl văzusem înfruntând o regină, un împărat răzgâiat și pe propriul său tată înspăimântător. Curajul lui, manifestat fie în lupta cu sabia, fie în bătăliile cu propriii demoni, mergea până în pânzele albe. Dar nimic nu se compara cu felul în care m-am simțit când l-am văzut stând în fața unui grup de studenți și colegi oameni de știință, recunoscându-și identitatea.

— Câți ani aveți? Întrebă Mulder cu răsuflarea tăiată.

La fel ca tizul său, tânărul credea cu adevărat în toate lucrurile stranii și miraculoase.

— Treizeci și șapte.

I-am auzit pe câțiva scoțând exclamații de dezamăgire. Lui Matthew i se făcu milă de ei.

— Plus, minus cam o mie cinci sute.

— Sfinte Siose! Turui Scully, arătând ca și cum lumea ei rațională tocmai fusese întoarsă pe dos. Asta înseamnă mai bătrân ca bătrânețea. Pur și simplu nu-mi vine să cred că există un vampir la Yale!

— E clar că n-ai fost niciodată la catedra de astronomie, zise Game Boy. Acolo există patru vampiri în corpul didactic. Iar profesoara aceea nouă de economie, femeia pe care au angajat-o de la MIT, e cu siguranță vampir. Se zvonește că sunt câțiva și la catedra de chimie, dar stau numai între ei.

— Sunt și vrăjitoare la Yale. Vorbisem cu glas scăzut și îi evitam privirea lui Pușcă. Trăim printre oameni de mii de ani. Cu siguranță veți voi să studiați cromozomii tuturor celor trei feluri de creaturi, nu-i așa, domnule profesor?

— Așa e. Zâmbetul lui Chris fu lent și izvorât din inimă. Vă oferiți ADN-ul, doamnă profesor?

— Hai să luăm cromozomii creaturilor pe rând!

Matthew îi aruncă lui Chris o privire în chip de avertisment. O fi fost el dispus să-i lase pe studenți să chibzuiască la informațiile *lui* genetice, dar încă nu era convins să-i lase să-și vâre nasul în ale mele.

Jonathan mă măsură din priviri.

— Așadar, vrăjitoarele sunt cele care sclipesc.

— De fapt, e mai mult o aură, am spus eu. Nu toate vrăjitoarele o au. Cred că eu sunt una dintre cele norocoase.

Rostind vorbele, mă simțeam eliberată, iar când am văzut că nimeni nu o ia la goană din încăperea țipând, mă inundă un val de ușurare și speranță. Simțeam în plus un imbold nebunesc de a râde prostește.

— Luminile, vă rog! Spuse Chris.

Becurile se aprinseră treptat.

— Spuneai că o să lucrăm la mai multe proiecte, îi dădu ghes Mensură.

— Veți analiza și asta.

Am băgat mâna în geantă și am scos un dosar mare, din hârtie bej. Era întărit cu insertii de carton, încât conținutul să nu se îndoiaie sau să se deterioreze. Am desfăcut sforile și am scos pagina din *Cartea vieții*. Ilustrația viu colorată ce reprezenta soarele și luna scliffea în lumina neanelor din laborator. Cineva fluieră. Pușcă își îndreptă spatele, cu ochii ațintiți asupra paginii.

— Hei, aia e nunta chimică dintre mercur și sulf! Zise Jonathan. Îmi amintesc că am văzut așa ceva la cursuri, doamnă profesoară.

Am dat din cap către fostul meu student.

— Aia n-ar trebui să fie în Biblioteca Beinecke? Îl întrebă Pușcă pe Matthew. Sau altundeva, la loc sigur?

Accentul pe care îl pusese pe cuvântul „sigur” fusese atât de subtil, încât am crezut că mi se păruse. Expresia de pe chipul lui Matthew îmi dădu de înțeles că nu era așa.

— Fără îndoială aici e la loc sigur, nu, Richard?

Prințul-asasin se vădea din nou în surâsul soțului meu. Mă deranja să-l văd în ipostaza asta letală printre flacoane și eprubete.

— Ce-a trebui să facem cu ea? Întrebă Mulder, vădit curios.

— Să-i analizați ADN-ul, am răspuns. Anluminura a fost făcută pe piele. Aș vrea să știu cât de

veche e pielea și de la ce tip de ființă provine.

— Tocmai am citit despre genul ăsta de cercetări, spuse Jonathan. Se fac analize de ADN mitocondrial pe cărțile medievale. Oamenii de știință speră că îi vor ajuta să le dateze și să stabilească unde au fost create.

ADN-ul mitocondrial înregistra caracteristicile moștenite de un organism de la strămoșii săi pe linie maternă.

— Poate pui deoparte articolele acelea și pentru colegii tăi, în caz că nu sunt la fel de citiți ca tine. Matthew părea mulțumit de faptul că Jonathan era la zi cu literatura de specialitate. Dar vom extrage și ADN nuclear, nu doar mitocondrial.

— Imposibil! Protestă Pușcă. Pergamentul a fost supus unui procedeu chimic pentru ca pielea să fie transformată într-o suprafață pe care să se poată scrie. Atât vechimea, cât și schimbările prin care a trecut în timpul fabricării pergamentului trebuie să fi afectat ADN-ul, asta dacă poți măcar să extragi suficient ca să-l analizezi.

— E greu, dar nu imposibil, îl corectă Matthew. Am lucrat mult cu ADN vechi, fragil și deteriorat. Metodele mele ar trebui să funcționeze și în cazul acestei mostre.

În toată încăperea se iviră priviri entuziasmate, pe măsură ce implicațiile celor două proiecte de cercetare își croiau drum în mințile studenților. Amândouă reprezentau genul de lucrări la care orice om de știință ar fi sperat să participe, indiferent în ce etapă a carierei lor s-ar fi aflat.

— Dumneavoastră nu credeți că niște vaci sau capre și-au pus fundul la bătaie pentru pagina aceea, nu-i așa, doamnă Bishop?

Vocea jenată a lui Mensură reduse camera la tăcere.

— Nu. Cred că e vorba de un demon, un om, un vampir ori o vrăjitoare.

Eram relativ sigură că pielea nu-i aparținuse unui om, dar nu puteam exclude complet ipoteza.

— Un om?

Scully făcu ochii mari la gândul ăsta. Ideea însă că alte ființe fuseseră jupuite pentru a se face o carte nu părea s-o alarmeze.

— Arta legătoriei antropoderme, șopti Mulder. Eu credeam că e un mit.

— Tehnic vorbind, nu e legătorie antropodermică, am spus. Cartea din care provine această pagină n-a fost doar legată în rămășițele unor ființe, a fost creată cu totul numai din ele.

— De ce? Întrebă Oase.

— De ce nu? Replică enigmatică Margareta. Vremurile deznădăjduite cer măsuri deznădăjduite.

— Hai să nu punem carul în fața boilor! Zise Matthew, luându-mi pagina dintre degete. Suntem oameni de știință. „De ce”-urile vin înaintea „ce”-urilor.

— Cred că e destul pe ziua de azi, spuse Chris. Toți păreți a avea nevoie de o pauză.

— Eu am nevoie de o bere, murmură Jonathan.

— E cam devreme, dar înțeleg perfect. Țineți minte: ați vorbit, ați plecat, rosti Chris cu asprime. Asta înseamnă că nici nu discutați între voi afară din clădire. Nu vreau să tragă careva cu urechea.

— Dacă cineva ne-ar auzi vorbind despre vrăjitoare și vampiri, ar crede doar că jucăm jocuri video, spuse Xbox.

Game Boy dădu din cap în semn de încuviințare.

— Nu. Discutați! Repetă Chris.

Ușa se deschise cu un vâjâit. În laborator intră o femeie mărunță, purtând o fustă mini de culoare mov, cizme roșii și un tricou negru pe care scria: DAȚI-VĂ LA O PARTE — O SĂ ÎNCERC UN EXPERIMENT ȘTIINȚIFIC.

Sosise Miriam Shephard.

— Tu cine ești? Întrebă Chris.

— Cel mai negru coșmar al tău. Și noul manager al laboratorului. Salut, Diana! Miriam arată spre cutia cu suc. A cui e aia?

— A mea, răspunse Chris.

— Fără mâncare ori băutură în laborator! Lucru de două ori mai valabil pentru tine, Roberts, spuse Miriam, întinzând degetul în direcția prietenului meu.

— Cei de la resurse umane nu mi-au spus că trimit un candidat, zise încurcată Mensură.

— Eu nu sunt candidat. Am completat formularele azi-dimineață, am fost angajată și mi-am primit plăcuțele de identificare.

Miriam își ridică legitimația, care era, așa cum cerea regulamentul, atârnată de un șnur.

— Dar ar fi trebuit să te intervievez. Începu Chris. Cine ai zis că ești?

— Miriam Shephard. Iar cei de la Resurse Umane au renunțat la interviu după ce le-am arătat chestia asta. Miriam își scoase telefonul mobil de la curea. Citez: „Mișcă-ți fundul în laboratorul meu la ora nouă dimineața și fii gata ca în două ore să-mi explici ce greșeli am făcut! Fără scuze“.

Miriam scoase două foi de hârtie din geanta ei, plină cu laptopuri și dosare.

— Cine-i Tina?

— Eu. O tânără zâmbitoare făcu un pas în față. Bună ziua!

— Salut! Am primit de la tine certificatul de angajare sau formularul de renunțare la asigurarea medicală, sau ceva. Iar asta este mustrarea oficială primită de Roberts pentru mesajul lui necuviincios. Pune-o la dosar!

Miriam întinse hârtiile. Își luă geanta de pe umăr și i-o aruncă lui Matthew.

— Ți-am adus tot ce mi-ai cerut, Matthew.

Tot laboratorul urmări cu gura căscată cum geanta zboară prin aer. Soțul meu o prinse fără a strica nici măcar un laptop, iar Chris privi brațul femeii-vampir cu vădită admirație.

— Mulțumesc, Miriam, murmură Matthew. Sper că ai avut parte de o călătorie fără incidente.

Tonul vocii lui și cuvintele alese erau formale, dar el n-avea cum să-și ascundă ușurarea de a o vedea.

— Sunt aici, nu-i așa? Spuse ea cu glas mușcător. Miriam scoase încă o hârtie din buzunarul de la spate al fustei mini. După ce o studie, ridică privirea. Care dintre voi e Mensură?

— Aici.

Tânăra se îndreptă către Miriam cu mâna întinsă.

— Joy Connelly.

— Oh! Scuze! N-am decât o listă ridicolă cu porecle scoase din scursura culturii populare, alături de niște acronime. Miriam îi strânse mâna lui Mensură, scoase un stilou din cizmă și tăie ceva de pe hârtie. Apoi scrijeli câteva cuvinte alături. Îmi pare bine să te cunosc. Îmi plac lucrările tale despre ARN. Niște chestii temeinice. De mare ajutor. Hai să bem o cafea și să ne

dăm seama ce trebuie făcut pentru a pune la punct chestia asta.

— E ceva de mers până la cea mai apropiată cafea decentă, zise Mensură pe un ton de scuză.

— Inacceptabil! Miriam își mai notă ceva pe foaia ei. Ne trebuie o cafea la subsol cât mai repede. Am făcut un tur al clădirii în timp ce veneam înapoi și acum spațiul ăla e irosit.

— Să vin cu voi? Întrebă Chris, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu acum, îi răspunse Miriam. Cu siguranță ai altceva mai important de făcut. Mă întorc la ora unu. Atunci vreau să mă văd cu. Se opri și cercetă lista. Sherlock, Game Boy și Scully.

— Cum rămâne cu mine, Miriam? Întrebă Pușcă.

— Noi doi o să facem schimb de noutăți mai târziu, Richard. E plăcut să văd o față cunoscută. Coborî ochii spre lista ei. Ție cum îți spune Roberts?

— Pușcă.

Buzele lui Richard tresăriră.

— Sper că datorită vitezei cu care secvențializezi, nu pentru că te-ai apucat să vânezi precum oamenii. Miriam miji ochii. Ce facem noi aici o să fie o problemă, Richard?

— Nu-mi pot închipui de ce ar fi, răspunse bărbatul, ridicând ușor din umeri. Congregația și preocupările ei depășesc cu mult fișa postului meu.

— Bun. Miriam își studie cu o curiozitate fățișă noii pupili. Ei bine? Ce mai așteptați? Dacă vreți ceva de făcut, puteți oricând să prelucrați niște geluri. Sau să despachetați cutiile cu echipamente. Sunt destule stivuite pe coridor.

Toți cei din laborator se risipiră.

— Mă gândeam eu! Miriam îi zâmbi lui Chris. Acesta părea nervos. Cât despre tine, Roberts, te aștept la ora două. Trebuie să discutăm despre articolul tău. Și să trecem în revistă protocoalele tale. După aceea, poți să mă scoți la cină. Intr-un local drăguț, cu fripturi și un meniu bun de vinuri.

Chris avea un aer buimac, dar dădu din cap în semn de încuviințare.

— Puteți să ne lăsați o clipă? I-am întrebat pe el și pe Mensură.

Cei doi se dădură deoparte, Mensură cu un zâmbet de la o ureche la alta, Chris ciupindu-se de rădăcina nasului. Matthew veni lângă noi.

— Arăți surprinzător de bine pentru cineva care a făcut o călătorie dus-întors până în secolul al XVI-lea, Matthew. Iar Diana e evident *enceinte*, zise Miriam, folosind cuvântul francez pentru „însărcinată”.

— Mersi. Stai acasă la Marcus? Întrebă soțul meu.

— În monstruozitatea aia de pe Orange Street? Nici o șansă! E așezată convenabil, dar îmi dă fiori pe șira spinării. Miriam se cutremură. Prea mult mahon.

— Ești bine-venită să locuiești cu noi pe Court Street, m-am oferit eu. Avem un dormitor liber la etajul al treilea. O să ai intimitate.

— Mersi, dar stau după colț. În apartamentul lui Gallowglass, răspunse Miriam.

— Care apartament? Se încruntă Matthew.

— Cel pe care l-a cumpărat în Wooster Square. Într-o biserică transformată. E foarte simpatic. Un pic cam prea danez din punctul de vedere al decorului, dar preferabil perioadei sumbre și întunecate a lui Marcus. Miriam se uită cu atenție la Matthew. Gallowglass ți-a spus că vine cu mine?

— Nu, nu mi-a spus.

Soțul meu își trecu degetele prin păr. Știam exact cum se simțea: familia de Clermont devenise ultraprotectoare. Numai că acum nu mă ocroteau doar pe mine. Îl ocroteau și pe Matthew.

CAPITOLUL 16

— Mă tem că am vești proaste.

Buzele lui Lucy Meriweather se curbară într-o grimasă plină de înțelegere. Era una dintre bibliotecarele de la Bodleiană și mă ajuta de ani de zile, atât în propriile mele cercetări, cât și atunci când îmi aduceam studenții în bibliotecă pentru a folosi cărțile rare de acolo.

— Dacă vrei să te uiți la manuscrisul 408, ar trebui să mergi într-o cameră separată împreună cu un custode. Și există o limită de o jumătate de oră. Nu te lasă să stai cu el în sala de lectură.

— Treizeci de minute? Cu un custode?

Mă uimeau restricțiile, după ce petrecusem ultimele zece luni cu Matthew, care nu dădea niciodată atenție regulilor și reglementărilor.

— Sunt profesor la Yale. De ce trebuie să mă dădăcească un custode?

— Astea sunt regulile pentru toată lumea, chiar și pentru corpul nostru didactic. Întreaga lucrare *există* on-line, îmi aminti Lucy.

Dar o imagine computerizată, indiferent la ce rezoluție, nu avea să-mi ofere informațiile care îmi trebuiau. Ultima oară văzusem *Manuscrisul Voynich* (devenit acum *MS408* din Biblioteca Beinecke) în anul 1591, când Matthew dusese cartea din biblioteca doctorului Dee la curtea împăratului Rudolf, la Praga, sperând că o va putea schimba cu *Cartea vieții*. Acum nădăjduiam ca volumul să dezvăluie ce ar fi putut face Edward Kelley cu paginile care lipseau din *Ashmole 782*.

Încă de când eram în Madison, începusem să caut indicii cu privire la locul în care s-ar afla. Una dintre foile lipsă avea pe ea o imagine cu două creaturi solzoase, cu cozi lungi, care sângerau într-un vas rotund. Cealaltă imagine era o splendidă reprezentare a unui copac. Ramurile lui purtau un amestec imposibil de flori, fructe și frunze, iar trunchiul era format din siluete omenești chircite de durere. Sperasem că localizarea celor două file va fi destul de simplă în epoca internetului și a imaginilor digitalizate. Până atunci nu fusese așa.

— Poate dacă ai reuși să explici de ce trebuie să vezi cartea în forma ei fizică. Spuse Lucy, lăsând fraza neterminată.

Dar cum aș fi putut să-i mărturisesc că-mi trebuie volumul pentru a-mi putea folosi magia asupra lui?

Eram în Biblioteca Beinecke, pentru Dumnezeu! Dacă ar fi aflat cineva, asta mi-ar fi distrus cariera.

— O să mă uit mâine la *Voynich*.

Până atunci nădăjduiam să am un alt plan, de vreme ce nu puteam să chem cartea umbrelor ce-i aparținuse mamei și să născocesc vrăji noi de față cu un curator. Se dovedea a fi lucru greu să împac latura mea vrăjitoarească și pe cea științifică.

— Au sosit celelalte cărți pe care le-am cerut?

— Au sosit.

Lucy ridică din sprâncene și îmi împinse pe masă colecția de cărți medievale despre magie,

plus câteva dintre primele cărți tipărite.

— Îți schimbi domeniul de cercetare?

În strădania de a fi pregătită pentru orice eventualitate magică atunci când în sfârșit avea să vină momentul de a rechema *Ashmole 782* și de a o reîntregi cu paginile dispărute, cerusem câteva volume care ar fi putut să mă inspire să țin noi vrăji în domeniul magiei superioare. Deși cartea mamei era o resursă prețioasă, știam din proprie experiență cât de mult regresaseră vrăjitoarele moderne în comparație cu cele din trecut.

— Alchimia și magia nu sunt complet diferite, i-am spus lui Lucy pe un ton defensiv.

Sarah și Em încercaseră ani întregi să mă facă să înțeleg lucrul ăsta. În sfârșit, le credeam.

Odată instalată în sala de lectură, manuscrisele magice se dovediră fascinante, așa cum sperasem că vor fi, cu sigilii care îmi aminteau de nodurile unei țesături și cu o *grimoarie* precisă, puternică. Însă cărțile despre meșteșugul vrăjitoresc ce datau din prima parte a perioadei moderne — majoritatea cunoscute mie doar după titlu și reputație — erau îngrozitoare. Fiecare deborda de ură împotriva vrăjitoarelor și a oricărei ființe rebele, care era altfel sau care refuza să se conformeze așteptărilor societății.

Câteva ore mai târziu, încă fierbând din pricina insistențelor vitriolante ale lui Jean Bodin⁴⁵ că orice idee mârșavă despre vrăjitoare și faptele lor malefice era perfect îndreptățită, i-am înapoiat lui Lucy cărțile și manuscrisele, apoi am făcut o programare pentru a doua zi, la ora nouă dimineața, când urma să văd *Manuscrisul Voynich* în prezența custodelui-șef.

Am urcat treptele până la nivelul principal al clădirii. Aici, cărți închise în cutii de sticlă formau coloana vertebrală a Bibliotecii Beinecke, nucleul de cunoștințe și idei în jurul căruia era construită colecția. Șiruri după șiruri de lucrări rare stăteau așezate pe rafturi, scăldate în lumină. Era o priveliște care îmi tăia răsuflarea, amintindu-mi de țelul meu ca istoric: acela de a descoperi adevăruri uitate, ascunse în volume vechi și prăfuite.

Matthew mă aștepta afară. Stătea sprijinit de zidul scund ce dădea spre grădina cu sculpturi despuiate a bibliotecii, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor, trecându-și în revistă mesajele din telefonul mobil. Simțindu-mi prezența, ridică privirea și-mi zâmbi.

Nici o ființă vie n-ar fi putut rezista unui asemenea surâs ori căutăturii concentrate din ochii aceia verzi-cenușii.

— Cum ți-a mers azi? Mă întrebă el cu un sărut.

Il rugasem să nu-mi trimită mesaje fără încetare și fusese neobișnuit de cooperant. Drept rezultat, chiar nu știa cum îmi mersese.

— A fost puțin frustrant. Presupun că e normal ca abilitățile mele de cercetător să fi ruginit puțin după atâtea luni. În plus (am coborât vocea), mi se pare că toate cărțile au un aspect ciudat. Sunt atât de vechi și de uzate în comparație cu felul în care arătau în secolul al XVI-lea!

Matthew își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— La asta nu mă gândisem. Și mediul înconjurător ți s-a schimbat de când ai lucrat ultima oară cu alchimia, în castelul Baynard. Se uită peste umăr la clădirea Bibliotecii Beinecke. Știu că e o comoară arhitectonică, dar mie tot mi se pare că seamănă cu o tăviță pentru cuburi de gheață.

— Așa e, am încuviințat zâmbind. Presupun că, dacă ai fi construit-o tu, Beinecke ar fi arătat ca o fortăreață normandă sau ca un schit românesc.

— Mă gândeam la ceva gotic — mult mai modern, mă tachină Matthew. Ești pregătită să

mergem acasă?

— Mai mult decât pregătită, am răspuns, vrând să-mi mut gândul de la Jean Bodin.

Matthew arată spre geanta mea.

— Imi dai voie?

De obicei nu-mi cerea permisiunea. Incerca să nu mă sufoce, așa cum se străduia să-ți țină în frâu pornirile peste măsură de protectoare. L-am răsplătit cu un zâmbet și i-am întins geanta fără nici o vorbă.

— Unde-i Roger? Am întrebat-o pe Lucy, uitându-ma la ceas.

Mi se acordaseră exact treizeci de minute ca să studiez *Manuscrisul*

Voynich, iar custodele nu se zărea pe nicăieri.

— Roger a sunat și a anunțat că e bolnav, așa cum face întotdeauna în prima zi de cursuri. Detestă isteria și faptul că toți bobocii cer îndrumări. Ai rămas cu mine.

Lucy luă cutia în care se afla *Beinecke MS 408*.

— Sună bine.

Am încercat să-mi ascund entuziasmul din voce. Putea să fie exact șansa de care aveam nevoie.

Lucy mă conduse într-o încăpere mică, separată, cu ferestre ce dădeau spre camera de lectură, cu lumină slabă și un suport uzat din material spongios. Camerele de supraveghere instalate în partea de sus a zidurilor ar fi descurajat orice cititor să fure ori să deterioreze vreuna dintre neprețuitele cărți ale Bibliotecii Beinecke.

— O să pornesc ceasul abia după ce despachetezi volumul.

Lucy îmi întinse manuscrisul închis în cutie. Era singurul lucru pe care îl adusese cu sine. N-avea la ea nici o hârtie, nimic de citit, nici măcar un telefon mobil care să-i distragă atenția de la sarcina de a mă monitoriza.

Deși în mod normal deschideam repede manuscrisele pentru a mă uita la imagini, cu *Voynich* voiam să lucrez pe îndelete. Mi-am trecut printre degete învelitoarea lui din hârtie velină, echivalentul modern al copertii cartonate. Imaginile îmi năvăliră în minte, și atingerea mea de vrăjitoare îmi dezvălui că actuala copertă fusese adăugată la câteva secole după scrierea cărții și la cel puțin cincizeci de ani după ce eu o ținusem în mâini în biblioteca lui Dee. Când am atins cotorul, am zărit chipul legătorului și tunsoarea lui după moda secolului al XVII-lea.

Am așezat cu grijă volumul pe suportul din material spongios și l-am deschis. Mi-am lăsat nasul în jos până când practic am atins prima pagină pătată.

— Ce faci, Diana? Îl miroși?

Lucy râse ușor.

— La drept vorbind, chiar asta fac.

Dacă voiam ca Lucy să dea curs ciudatelor mele cereri din această dimineață, trebuia să fiu cât mai sinceră cu putință. Vădit curioasă, bibliotecara ocoli masa. Adulmecă și ea bine volumul *Voynich*.

— Mie îmi miroase ca un manuscris obișnuit. Multe stricăciuni provocate de viermi.

Își lăsă în jos ochelarii de citit și se uită cu mai multă atenție.

— În secolul al XVII-lea, Robert Hooke a examinat viermii cărților la microscop și i-a numit „dinții timpului“. Uitându-mă la prima pagină a cărții, înțelegeam de ce. Colțul drept de sus și

marginea de jos erau presărate cu găurele, și amândouă fuseseră pătate. Cred că au fost atrase de grăsimile lăsate de degetele cititorilor pe pergament.

— Ce te face să spui asta? Întrebă Lucy.

Era exact reacția pe care speram s-o aibă.

— Stricăciunile sunt mai numeroase acolo unde un cititor ar atinge pagina ca s-o întoarcă.

Mi-am așezat degetul pe colțul foii, ca și cum aș fi arătat ceva. Scurtul contact declanșă o altă explozie de chipuri ce se topeau unele în altele: expresia lacomă a împăratului Rudolf, o serie de bărbați necunoscuți îmbrăcați în haine specifice diverselor perioade, doi dintre ei preoți, o femeie care lua cu grijă notițe, o alta care împacheta cărți într-o cutie. Și demonul Edward Kelley, îndesând pe furiș ceva în coperta *Manuscrisului Voynich*.

— Foarte uzată e și marginea de jos, cea care s-ar lipi de corp dacă ai duce volumul în brațe.

Neștiind nimic despre imaginile care mi se perindau prin fața celui de-al treilea ochi de vrăjitoare, Lucy se uită cu atenție la pagină.

— Hainele de pe vremea aceea erau probabil destul de unsuroase. Majoritatea oamenilor se îmbrăcau în lână, nu-i așa?

— Lână și mătase.

Am stat pe gânduri, apoi m-am hotărât să risc totul: permisul de bibliotecă, reputația mea, poate chiar și slujba.

— Pot să-ți cer o favoare, Lucy?

Ea mă privi cu precauție.

— Vreau să-mi lipesc palma de pagină. Doar pentru o clipă.

M-am uitat cu atenție la ea pentru a-mi da seama dacă avea de gând să ceară ajutorul paznicilor.

— Nu poți să atingi paginile, Diana. Știi asta. Dacă te-aș lăsa, aș fi concediată.

Am încuviințat printr-o mișcare a capului.

— Știu. Îmi pare rău că te pun într-o situație atât de dificilă.

— De ce ai nevoie s-o atingi? Întrebă Lucy după câteva clipe de tăcere, căci îi stârnisem curiozitatea.

— Am un al șaselea simț când vine vorba de cărți vechi. Uneori pot depista informații despre ele care nu sunt vizibile cu ochiul liber.

Replica suna mai ciudat decât mă așteptasem.

— Ești un soi de vrăjitoare a cărților?

Bibliotecara miji ochii.

— Exact asta sunt, am spus, râzând.

— Aș vrea să te ajut, Diana, dar suntem filmate, deși nu se transmite și sunetul, slavă Domnului! Tot ce se petrece în camera asta e înregistrat, și cineva ar trebui să urmărească monitorul ori de câte ori încăperea e ocupată. Clătină din cap. E prea riscant.

— Dar dacă nimeni n-ar putea să vadă ce fac?

— Dacă oprești camera sau pui gumă de mestecat pe lentile (și, da, cineva a încercat asta) paza ajunge aici în cinci secunde, răspunse Lucy.

— N-aveam de gând să folosesc gumă de mestecat, ci ceva de genul ăsta.

M-am înconjurat cu obișnuita mea vrajă de deghizare. Ar fi făcut ca orice magie pe care o foloseam să devină aproape invizibilă. Apoi mi-am răsucit mâna dreaptă și mi-am atins vârful

inelarului cu degetul mare, strângând firele verzi și galbene care umpleau camera într-un mic ghem. Cele două culori s-au amestecat într-un galben-verzui nefiresc, bun pentru dezorientare și vrăji înșelătoare. Plănuiam să leg firele în cel de-al cincilea nod, de vreme ce camerele video reprezentau fără îndoială o provocare. Imaginea celui de-al cincilea nod îmi ardea încheietura, așteptând.

— Drăguțe tatuaje! Comentă Lucy, uitându-se la mâinile mele. De ce ai ales cerneala gri?

Gri? Când magia plutea în aer, mâinile mele căpătau toate culorile curcubeului. Probabil că vraja mea de deghizare funcționa.

— Pentru că griul merge cu orice.

Era primul lucru care-mi trecuse prin minte.

— Oh! Bine te -ai gândit!

Părea încă intrigată. M-am întors la vraja mea. Avea nevoie de ceva negru în ea, pe lângă galben și verde. Am înhățat pe degetul mare firișoarele negre care mă înconjurau, apoi le-am făcut să alunece printr-o buclă formată de degetul mare al mâinii drepte și de inelar.

Rezultatul arăta ca o mudra⁴⁶ neortodoxă — una dintre pozițiile mâinii în yoga.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori, am murmurat, vizualizând țesătura completă cu cel de-al treilea ochi al meu. Impletitura de galben-verzui și negru se legă într-un nod cu cinci încrucișări imposibil de desfăcut.

— Tu tocmai ai vrăjit *Manuscrisul Voynich*? Șopti alarmată Lucy.

— Sigur că nu!

După întâmplările prin care trecusem cu cărțile vrăjite, n-aș fi făcut cu nesocotință așa ceva.

— Am vrăjit aerul din jurul lui.

Pentru a-i arăta lui Lucy ce voiam să spun, mi-am mișcat mâna deasupra primei pagini, rotind-o la vreo cinci centimetri distanță de suprafața ei. Vraja făcea să pară că degetele mi se opriseră la marginea de jos a cărții.

— Ăăm, Diana? Orice ai fi încercat să faci n-a funcționat. Nu faci decât să atingi marginea paginii, așa cum ar trebui, spuse Lucy.

— De fapt, mâna mea e aici.

Mi-am fluturat degetele, astfel încât să se ivească pe deasupra marginii de sus a volumului. Semăna puțin cu vechiul truc al magicienilor în care o femeie e așezată într-o cutie, iar apoi cutia e tăiată în două cu fierăstrăul.

— Încearcă! Nu atinge încă pagina, mișcă-ți doar mâna astfel încât să acopere textul!

Mi-am retras palma pentru a-i face loc lui Lucy. Ea îmi urmă instrucțiunile și își strecură degetele între Voynich și vraja înșelătoare. Mâna păru a i se opri la marginea cărții, dar, dacă te uitai cu atenție, puteai vedea că antebrațul i se scurta. Femeia își retrase în grabă palma, de parcă ar fi atins o tigaie încinsă. Se întoarse și se holbă la mine.

— Ești o vrăjitoare! Lucy înghiți în sec, apoi zâmbi. Ce ușurare! Întotdeauna am bănuț că ascunzi ceva și mă temeam că ar putea fi vorba despre ceva dezagrabil. Sau chiar ilegal.

La fel ca și Chris, nu părea cătuși de puțin surprinsă să descopere că într-adevăr *există* vrăjitoare.

— Mă lași să încalc regulile?

Am coborât ochii spre *Manuscrisul Voynich*.

— Numai dacă-mi spui ce afli. Afurisitul ăsta de manuscris e năpasta existenței noastre.

Primim câte zece cereri pe zi de la indivizi care vor să-l vadă și pe aproape toate le refuzăm. Lucy se întoarce la locul ei și adoptă o poziție atentă. Dar ai grijă! Dacă te vede cineva, pierzi dreptul de a folosi biblioteca. Și cred că n-ai supraviețui dacă ți s-ar interzice accesul în Beinecke.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat în jos, la cartea deschisă. Cheia care îmi activa magia era curiozitatea, dar, dacă voiam ceva mai mult decât o paradă amețitoare de chipuri, trebuia să formulez cu grijă o întrebare înainte de a-mi așeza mâna peste pergament.

Eram mai sigură ca niciodată că *Manuscrisul Voynich* conținea indicii importante în legătură cu *Cartea vieții* și cu paginile care lipseau din ea. Dar n-aveam decât o singură șansă de a le afla.

— Ce-a așezat Edward Kelley în *Manuscrisul Voynich* și ce s-a întâmplat cu lucrul acela? Am șoptit, după care am lăsat privirea în jos și mi-am așezat ușor mâna pe prima foaie a manuscrisului.

În fața ochilor îmi apăru una dintre paginile care lipseau din *Cartea vieții*: anluminura ce reprezenta copacul cu trunchiul format din siluete omenеști contorsionate. Era cenușiu și fantomatic, suficient de transparent încât să pot zări prin el mâna mea și scrisul de pe prima pagină a cărții Voynich.

A doua pagină dispărută se ivi ca o umbră deasupra celei dintâi: doi dragoni care își vărsau sângele așa încât să cadă într-un vas aflat sub ei.

O a treia pagină imaterială le acoperi pe primele două: anluminura ce înfățișa nunta alchimică.

Pentru o clipă, straturile de text și imagini rămaseră suprapuse deasupra pergamentului pătat al *Manuscrisului Voynich*, precum într-un palimpsest magic. Apoi nunta alchimică se topi, urmată de pictura care îi înfățișa pe cei doi dragoni. Însă pagina cu copacul rămase.

Sperând că imaginea devenise reală, mi-am ridicat mâna de pe foaie și am retras-o. Am strâns nodul aflat în inima vrăjii și l-am împuns cu guma de la creionul meu, făcându-l temporar invizibil și dezvăluind astfel volumul *Beinecke MS 408*. Mă cuprinse deznădejdea. Acolo nu era nici una dintre paginile lipsă din *Cartea vieții*.

— Nu e ce te așteptai să vezi?

Lucy mă privi cu înțelegere.

— Nu. Pe vremuri a fost ceva aici, câteva pagini dintr-un alt manuscris, dar au dispărut de mult.

M-am ciupit de rădăcina nasului.

— Poate că sunt menționate în registrele de vânzare. Avem cutii întregi pline cu hârțoage legate de achiziționarea *Manuscrisului Voynich*. Vrei să le vezi? Mă întrebă bibliotecara.

Datele privind vânzările de cărți și numele oamenilor care au participat la tranzacții pot fi adunate într-o genealogie care să descrie istoria unui volum, din vechime până în prezent. În cazul acesta, ele puteau oferi indicii referitoare la cel care ar fi putut deține cândva imaginea copacului și pe a dragonului, pe care Kelley le îndepărtase din *Cartea vieții*.

— Absolut! Am răspuns.

Lucy băgă în cutie *Manuscrisul Voynich* și îl puse la loc în suportul lui încuiat. Se întoarce la scurt timp după aceea, aducând un cărucior încărcat cu dosare, cutii, diverse caiete de notițe și un tub.

— Aici e tot ce avem despre *Manuscrisul Voynich*, în toată amezișitoarea lui glorie. Cercetătorii au răscolit prin hârțiile astea de mii de ori, dar nimeni n-a căutat trei pagini lipsă dintr-un alt volum. Lucy se îndreptă către camera noastră separată. Haide! Te ajut eu să le sortezi pe toate.

Ne-au trebuit treizeci de minute doar ca să organizăm materialele pe masa cea lungă. Unele dintre ele n-aveau să fie de nici un folos: tubul și albumul plin cu articole decupate din ziare, vechile fotocopii, prelegerile și articolele scrise despre volum după achiziționarea lui de către colecționarul Wilfrid Voynich, în 1912. Asta însemna că tot mai rămâneau dosare pline cu corespondență, note scrise de mână și un teanc de carnețele păstrate de soția lui Wilfrid, Ethel.

— Uite o copie a analizei chimice a manuscrisului, informațiile de catalog scoase la imprimantă și o listă cu toți cei cărora li s-a permis accesul la carte în ultimii trei ani. Lucy îmi întinse un morman de hârții. Poți să le păstrezi. Dar nu spune nimănui că ți-am dat lista cu clienții bibliotecii!

Matthew trebuia să parcurgă împreună cu mine analiza chimică. Se referea în întregime la cernelurile folosite în manuscris, un subiect care ne interesa pe amândoi. Lista cu persoanele care văzuseră manuscrisul era surprinzător de scurtă. Aproape nimeni nu mai apuca să se uite la el. Cei cărora li se îngăduise accesul erau în mare parte cadre universitare: un specialist în istoria științei de la Universitatea din California de Sud și un altul de la Universitatea de Stat Fullerton din California, un matematician-criptograf de la Princeton, un altul din Australia. Băusem o cafea cu unul dintre vizitatori înainte de a pleca spre Oxford: un scriitor de ficțiune populară, interesat de alchimie. Dar un nume îmi sări în ochi.

Peter Knox văzuse *Manuscrisul Voynich* în mai anul trecut, înainte de moartea lui Emily.

— Ticălosul ăla!

Degetele începură să mă furnice, iar nodurile de pe încheieturi să-mi ardă pielea în chip de avertisment.

— S-a întâmplat ceva? Mă întrebă Lucy.

— Lista conține un nume pe care nu mă așteptam să-l văd.

— Ah! Un savant rival.

Femeia dădu din cap cu înțelepciune.

— Cred că i-ai putea spune și așa.

Dar neînțelegerile mele cu Knox depășeau nivelul unei discuții în contradictoriu pe tema unor interpretări istorice concurente. Eram într-un război. Și, dacă voiam să-l câștig, trebuia ca de data asta s-o iau eu înaintea lui.

Problema era că aveam puțină experiență în urmărirea manuscriselor și în depistarea provenienței lor. Lucrările pe care le cunoșteam cel mai bine îi aparținuseră chimistului Robert Boyle. Toate cele șaptezeci și patru de volume fuseseră prezentate Societății Regale în 1769 și, ca orice alt material din arhiva respectivă, fuseseră catalogate, indexate și adnotate cu meticulozitate.

— Dacă vreau să urmăresc șirul de proprietari ai *Manuscrisului Voynich*, de unde să încep? Am cugetat eu cu voce tare, uitându-mă la materiale.

— Cea mai rapidă cale ar fi ca una dintre noi să înceapă de la originea manuscrisului și să meargă înainte, în timp ce cealaltă începe de la momentul achiziționării lui de către Biblioteca

Beinecke și merge înapoi. Cu puțin noroc, ne vom întâlni la jumătatea drumului.

Lucy îmi întinse dosarul.

— Tu ești istoricul. Ia tu chestiile vechi!

Am deschis dosarul, așteptându-mă să văd ceva legat de împăratul Rudolf al II-lea. Am găsit în schimb o scrisoare de la un matematician din Praga, Johannes Marcus Marci. Era scrisă în latină, data din 1665 și fusese trimisă cuiva din Roma, adresată astfel: *Reverende et Eximie Domine in Christo Pater*. Așadar, destinatarul era un cleric, poate unul dintre bărbații pe care îi văzusem când atinsesem colțul primei pagini a *Manuscrisului Voynich*.

Am parcurs în grabă restul textului, observând că preotul era un anume părinte Athanasius și că epistola lui Marci fusese însoțită de o carte misterioasă care trebuia descifrată. *Cartea vieții*, poate?

Marci scria că mai fuseseră făcute încercări de a-l contacta pe părintele Athanasius, însă scrisorile rămăseseră fără răspuns. Nerăbdătoare, am continuat să citesc. Însă, când cel de-al treilea paragraf îmi dezvăluie identitatea părintelui Athanasius, nerăbdarea mi se transformă în descurajare.

— *Manuscrisul Voynich* i-a aparținut cândva lui Athanasius Kircher⁴⁷ ?

Dacă paginile lipsă trecuseră prin mâinile lui, atunci puteau fi oriunde.

— Mă tem că da, răspunse Lucy. Înțeleg că el avea o. Ăăă. Gamă destul de vastă de preocupări.

— Puțin spus, am replicat eu.

Modestul țel al lui Athanasius Kircher fusese nici mai mult, nici mai puțin decât cunoașterea universală. Publicase patruzeci de cărți și fusese unul dintre cel mai bine vânduți autori pe plan internațional, dar și un inventator. Muzeul lui Kircher cu obiecte vechi și rare fusese un faimos popas în cursul primelor mari tururi europene, corespondenții lui fuseseră numeroși, iar biblioteca lui, vastă. N-aveam suficiente cunoștințe lingvistice pentru a prelucra opera lui Kircher. Mai important, n-aveam nici timpul necesar.

Telefonul îmi vibră în buzunar, făcându-mă să tresar.

— Scuză-mă, Lucy!

Mi-am scos mobilul și m-am uitat la ecran. Pe el apărea un mesaj de la Matthew.

„Unde ești? Gallowglass te așteaptă. Avem programare la doctor într-o oră și jumătate.“

Am tras o înjurătură tăcută.

„Tocmai plec din Beinecke“, am scris drept răspuns.

— Eu și soțul meu avem o întâlnire, Lucy. Va trebui să reiau mâine toate astea, am spus, închizând dosarul în care se afla scrisoarea lui Marci către Kircher.

— O sursă de încredere mi-a spus că ai umblat prin campus cu cineva înalt, brunet și chipeș.

Lucy rânji.

— Era fără îndoială soțul meu, am spus. Pot să mă mai uit mâine prin lucrurile astea?

— Lasă-mi mie totul! În momentul de față treaba merge destul de încet pe aici. O să văd ce reușesc să pun cap la cap.

— Mersi pentru ajutor, Lucy. Am un termen presant și deloc negociabil.

Mi-am luat creionul, laptopul și un carnet, apoi m-am grăbit să-l întâlnesc pe Gallowglass. Matthew mi-l pusese la dispoziție pe nepotul său drept gardă de corp. Gallowglass era responsabil și de monitorizarea transmisiunilor prin internet ale lui Benjamin, dar până

atunci ecranul rămăsese gol.

— Salut, mătușă! Arăți fain.

Scoțianul mă sărută pe obraz.

— Îmi pare rău. Am întârziat.

— Sigur că ai întârziat. Ai stat cu cărțile tale. Mă așteptam să apari abia peste o oră, cel puțin, zise Gallowglass, refuzându-mi scuzele.

Când am ajuns la laborator, Matthew avea în față imaginea nunții alchimice din *Ashmole 782* și era atât de absorbit de ea, încât nici măcar nu ridică privirea în clipa în care ușa bâzâi. Chris și Sherlock stăteau în picioare lângă umărul lui, urmărindu-l concentrați. Scully era așezat pe un scaun cu roțile în apropiere. Game Boy avea în mână un mic instrument pe care îl ținea periculos de aproape de pagina din manuscris.

— Pe zi ce trece devii tot mai neîngrijit, Gallowglass. Când te-ai pieptănat ultima oară?

Miriam trecu o legitimație prin aparatul de citire de lângă ușa. Pe ea scria VIZITATOR. Chris lua în serios regulile de securitate.

— Ieri. Gallowglass își lovi ușor ceafa și tâmplele. De ce? S-a cuibărit vreo pasăre în părul meu?

— Ar fi putut foarte bine s-o facă. Miriam dădu din cap înspre mine. Bună, Diana! Matthew o să vină foarte curând.

— Ce face? Am întrebat.

— Încearcă să-l învețe pe un student de la cursurile postuniversitare, care nu știe nimic despre biologie ori despre procedurile corecte de lucru în laborator, cum să ia o mostră de ADN din pergament. Miriam se uită cu reproș la grupul din jurul soțului meu. Nu știu de ce finanțează Roberts ființe care nici măcar nu știu cum să lucreze cu gelul de agaroză, dar eu sunt doar managerul laboratorului.

Din partea cealaltă a încăperii, Game Boy rosti o înjurătură plină de frustrare.

— Trage-ți un scaun!! S-ar putea să mai dureze o vreme, spuse Miriam, dând ochii peste cap.

— Nu-ți face griji! E nevoie de exercițiu, îi zise Matthew lui Game Boy pe un ton liniștitor. Eu am două mâini stângi când vine vorba de jocurile alea video ale voastre. Încearcă din nou!

„Din nou?” Am simțit că mi se usucă gura. Mostrele luate în mod repetat de pe pagina din *Ashmole 782* puteau afecta palimpsestul. Am pornit către soțul meu, dar în clipa aceea mă zări Chris.

— Salut, Diana! Mă opri din drum cu o îmbrățișare și se uită către Gallowglass. Sunt Chris Roberts. Prietenul Dianei.

— Gallowglass. Nepotul lui Matthew. Scoțianul își roti privirea prin încăpere și strâmbă din nas. Pute ceva.

— Absolvenții i-au făcut o mică glumă lui Matthew.

Chris arătă spre calculator, care era împodobit cu funii de usturoi. Un crucifix conceput pentru bordul mașinii fusese lipit de suportul pentru mouse cu ajutorul unei ventuze. Prietenul meu își îndreptă atenția spre gâtul lui Gallowglass cu un interes aproape vampiric.

— Faci lupte?

— Păăăi, se știe despre mine că mai practic sportul ăsta.

Gallowglass coborî timid privirea, făcând gropițe în obraji.

— Nu cumva practici luptele greco-romane? Întrebă Chris. Partenerul meu s-a rănit la

genunchi și o să-și petreacă luni de zile la recuperare. Caut un înlocuitor temporar.

— Cu siguranță practic luptele grecești. Nu știu despre partea cu romanele.

— Unde ai învățat? Întrebă Chris.

— Bunicul m-a antrenat. Gallowglass se încruntă pe măsură ce se concentra. Cred că o dată s-a luat la trântă cu un uriaș. Era un luptător feroce.

— E vorba despre un bunic vampir? Întrebă Chris.

Scoțianul încuviință cu o mișcare a capului.

— Luptele între vampiri trebuie să fie interesant de urmărit.

Prietenul meu zâmbi larg.

— Ca și luptele între aligatori, dar fără cozi.

— Nici o luptă! Vorbesc serios, Chris.

Nu voiam să fiu răspunzătoare, fie și indirect, de vătămarea corporală a unuia dintre geniile Fundației macarthur.

— Stricătoare de întreceri sportive! Chris scoase un fluierat ascuțit. Vârcolacule! A venit soția ta.

„*Vârcolac*“?

— Știam, Christopher. Matthew vorbise pe un ton glacial, dar îmi aruncă un zâmbet cald, care mă făcu să mă topesc pe dinăuntru. Bună, Diana! Vin la tine imediat ce termin cu Janette.

— Pe Game Boy o cheamă Janette? Murmură Chris. Cine să fi știut?

— Eu știu. Și Matthew știe. Și poate îmi spui și mie de ce se află ea în laboratorul meu, zise Miriam. Janette își dă doctoratul în bioinformatică. Locul ei e într-o cameră plină de calculatoare, nu de eprubete.

— Îmi place cum îi merge mintea, zise Chris, ridicând din umeri. E pasionată de jocuri video și vede în rezultatele de laborator modele care nouă, celorlalți, ne scapă. Bun, n-are cunoștințe avansate de biologie. Dar ce contează? Deja mă sufoc de atâția biologi.

Chris se uită la Matthew și la Game Boy cum lucrau împreună, apoi clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? L-am întrebat.

— Matthew se irosește într-un laborator de cercetare. Locul soțului tău e într-o sală de clasă. S-a născut ca să fie profesor. Chris lovi ușor brațul lui Gallowglass. Sună-mă dacă vrei să ne vedem la sală! Diana are numărul meu.

Se întoarse la munca lui, iar eu mi-am îndreptat din nou atenția către Matthew. Nu văzusem decât în străfulgerări această latură a firii soțului meu, atunci când avea de-a face cu Annie ori cu Jack la Londra, însă Chris avea dreptate. Matthew folosea toate trucurile clasice ale unui profesor: exemplul propriu, încurajările, răbdarea, cantitatea tocmai potrivită de laude și un strop de umor.

— De ce nu putem să luăm pur și simplu un alt frotiu de pe suprafață? Întrebă Game Boy. Știu că am obținut un ADN de șoarece, dar, dacă am alege un loc nou, ar putea fi altceva.

— Poate, zise Matthew, dar existau mulți șoareci în bibliotecile din Evul Mediu. Totuși, ar trebui să te simți liberă să iei un nou frotiu după ce prelevezi mostra asta.

Game Boy oftă, și mâna încetă să-i mai tremure.

— Inspiră adânc, Janette! Matthew o îmbărbătă, făcându-i un semn cu capul. Nu te grăbi!

Cu mare grijă, Game Boy inseră un ac extrem de subțire, aproape invizibil, chiar în marginea pergamentului.

— Asta e, zise încet Matthew. Încet, dar sigur.

— Am reușit! Strigă Game Boy.

Ai fi zis că dezagregase atomul. Urmară strigăte de susținere, un „bate palma!” și un „era și timpul!” murmurat de Miriam. Dar numai reacția lui Matthew conta. Game Boy se întoarse nerăbdătoare către el.

— Evrica! Spuse soțul meu, desfăcându-și larg brațele.

Tânăra zâmbi larg.

— Bravo, Janette! Încă sunt șanse să facem un genetician din tine.

— În nici un caz! Mai bine construiesc un computer din resturi decât să mai fac asta încă o dată.

Game Boy își scoase repede mânușile.

— Bună, draga mea! Cum ți-a mers azi?

Matthew se ridică și mă sărută pe obraz. Ridică o sprânceană, îndreptându-și privirea spre Gallowglass, care îi confirmă în tăcere că totul era în regulă.

— Păi, să vedem. Am făcut ceva vrăji în Biblioteca Beinecke.

— Ar trebui să-mi fac griji? Întrebă Matthew, gândindu-se, evident, la haosul pe care l-ar putea stârni vântul și focul vrăjitoresc.

— Nu, i-am răspuns. Și am un indiciu în legătură cu una dintre paginile care lip sesc din *Ashmole 782*.

— Ce rapidă ai fost! Poți să-mi povestești totul în drum spre cabinetul doctorului, zise el, trecându-și legitimația prin aparatul de citire.

— Dar, te rog, nu te grăbi cu Diana! Aici nu e nimic presant. O sută douăzeci și cinci de gene de vampir identificate și doar patru sute rămase, strigă Miriam în urma noastră. Chris o să numere minutele.

— Cinci sute de gene rămase! Tipă Chris.

— Predicțiile tale genetice sunt pe arătură rău de tot, replică Miriam.

— Pun pariu pe o sută de dolari că nu.

Chris ridică privirea dintr-un raport.

— Asta-i tot ce poți? Întrebă Miriam, strângând din buze.

— Imi golesc pușculița când ajung acasă și îți dau de veste, Miriam, zise prietenul meu.

Femeia-vampir își înăbuși un zâmbet.

— Hai să mergem, spuse Matthew, înainte să înceapă o altă ceartă!

— A, nu se ceartă! Replică Gallowglass, ținându-ne ușa deschisă. Flirtează.

Eu am rămas cu gura căscată.

— Ce te face să crezi asta?

— Lui Chris îi place să-i poreclească pe toți. Gallowglass se întoarse către Matthew. Ție ți-a spus Vârcolac. Lui Miriam cum îi spune?

Soțul meu stătu pe gânduri preț de câteva clipe.

— Miriam.

— Exact! Zâmbetul scoțianului se întinse de la o ureche la alta. Nu te frământa, unchiule! Miriam nu s-a mai tăvălit cu nici un bărbat de când Bertrand a fost ucis.

— Miriam. Și un om?

Matthew părea uluit.

— N-o să iasă nimic rău din asta, zise Gallowglass pe un ton liniștitor, în timp ce se deschideau ușile liftului. O să-i frângă inima lui Chris, bineînțeles, dar nu putem face nimic.

Li eram profund recunoscătoare lui Miriam. Acum Matthew și nepotul lui aveau și pe altcineva în grijă în afară de mine.

— Bietul flăcău! Oftă Gallowglass, apăsând butonul care închidea ușile ascensorului. În timp ce coboram, își trosni încheieturile degetelor.

— Poate că până la urmă o să mă lupt cu el. O trântă bună o să-i limpezească mintea.

Cu câteva zile în urmă îmi făceam griji că vampirii nu vor supraviețui la Yale odată ce studenții și profesorii se vor întoarce din vacanță.

Acum mă întrebam dacă Yale avea să le supraviețuiască vampirilor.

CAPITOLUL 17

Stăteam în fața frigiderului, uitându-mă la fotografiile cu copiii noștri și ținându-mi mâinile în jurul burții. Când trecuse septembrie?

Imaginile tridimensionale cu Bebe A și Bebe B (eu și Matthew aleseserăm să nu aflăm sexul celor doi bebeluși) obținute în timpul ecografiei păreau stranii. În locul cunoscutelor siluete fantomatice pe care le văzusem după controalele de sarcină făcute de prietenele mele, acestea ofereau detalii ale fețelor, cu frunți încruntate, degețele vârâte în gurițe și buze perfect conturate. Am întins degetul și am atins nasul Bebelușului B.

Două mâini reci mă cuprinseseră din spate, și am simțit că mă rezem de un trup înalt și musculos. Matthew apăsă ușor un punct aflat la câțiva centimetri deasupra osului meu pubian.

— În poza aia, nasul lui B e chiar aici, zise el încet. Își puse cealaltă mână puțin mai sus, pe burta mea umflată. Bebe A era aici.

Am rămas pe loc, în tăcere, în timp ce lanțul care ne unise dintotdeauna pe mine și pe Matthew se lungea pentru a face loc acestor două zale strălucitoare, dar fragile. Luni de zile știusesem că pruncii lui Matthew, pruncii noștri, creșteau în trupul meu. Dar nu îi simțisem. Acum, după ce le văzusem fețele încruntându-se concentrate, străduindu-se să ia ființă, totul se schimbase.

— La ce te gândești? Mă întrebă Matthew, curios de tăcerea mea prelungită.

— Nu mă gândesc. Îmi dau răgaz să simt.

Iar ceea ce simțeam era imposibil de descris. Râsul lui fu blând, ca și cum n-ar fi vrut să tulbure somnul bebelușilor.

— Amândoi sunt bine, m-am liniștit singură. Normali. Perfecti.

— Sunt perfect sănătoși. Dar nici unul dintre copiii noștri nu va fi vreodată normal. Și slavă Domnului pentru asta! Matthew mă sărută. Ce ai în program pe ziua de azi?

— Să mai lucrez în bibliotecă.

Primul meu indiciu magic care promitea să dezvăluie soarta a cel puțin uneia dintre paginile ce lipseau din *Cartea vieții* se transformase în două săptămâni de trudă științifică. Eu și Lucy munciserăm fără întrerupere pentru a descoperi cum ajunsese *Manuscrisul Voynich* în mâinile lui Athanasius Kircher și, mai târziu, în posesia Universității Yale, sperând că vom da de urma misterioasei picturi a copacului care, vreme de câteva clipe prețioase, se suprapusese peste paginile volumului. Ne instalaserăm în micuța cameră separată unde îmi făcusem vraja, ca să

putem vorbi fără a-i deranja pe tot mai numeroșii studenți și profesori care foloseau sala de lectură alăturată. Acolo ne cufundaserăm în listele bibliotecii și în indicele corespondenței lui Kircher, apoi întocmiserăm zeci de scrisori către diverși experți din Statele Unite și de peste hotare, însă fără nici un rezultat concret.

— N-ai uitat ce-a spus doamna doctor despre pauze, nu? Mă întrebă Matthew.

Pe lângă a face o ecografie, vizita noastră la doctor fusese menită să ne trezească la realitate. Medicul mă pisase cu pericolele travaliului prematur și al preeclampsiei, cu necesitatea de a mă hidrata și cu nevoia suplimentară de odihnă a organismului meu.

— Tensiunea mea e în regulă.

Acesta, înțelesesem eu, era unul dintre cele mai mari riscuri: ca tensiunea să-mi crească brusc din cauza unei combinații de deshidratare, oboseală și stres.

— Știu. Monitorizarea tensiunii mele era responsabilitatea soțului meu vampir, și Matthew o lua în serios. Dar n-o să rămână așa dacă te forțezi.

— Sunt în cea de -a douăzeci și cincea săptămână de sarcină, Matthew. E aproape octombrie.

— Știu și asta.

De la 1 octombrie, doctorul avea să mă consemneze la sol. Dacă urma să rămânem în New Haven, unde puteam continua să lucrăm, singura cale de a ajunge la Biblioteca Bodleiană avea să fie o combinație de bărci, avioane și automobile. Chiar și acum mi se impusese o restricție la zboruri de cel mult trei ore.

— încă putem să te ducem la Oxford cu avionul. Matthew știa ce mă îngrijora. Va trebui să oprim la Montreal, apoi în Newfoundland, în Islanda și în Irlanda, dar, dacă *trebuie* să ajungi la Londra, ne descurcăm. Expresia de pe chipul lui dădea de înțeles că era posibil să avem păreri diferite cu privire la circumstanțele care ar fi justificat traversarea Atlanticului pe un asemenea traseu de tip șotron. Sigur, dacă preferi, putem merge în Europa chiar acum.

— Hai să nu căutăm necazul cu lumânarea! M-am depărtat puțin de el. Povestește-mi ce-ai făcut azi!

— Chris și Miriam cred că au găsit o nouă abordare pentru a înțelege gena responsabilă de furia sângelui, răspunse Matthew. Au de gând să exploreze genomul meu folosindu-se de teoriile lui Marcus legate de ADN-ul necodificator. Ipoteza lor curentă e că acesta ar putea conține niște declanșatori care controlează nivelul maxim al furiei sângelui într-un anumit individ.

— Asta e ADN-ul rezidual al lui Marcus, cele nouăzeci și opt de procente dintr-un genom care nu codifică proteine, nu-i așa?

Am luat o sticlă cu apă din frigider și i-am scos dopul pentru a demonstra cât de devotată eram ideii de hidratare.

— Așa e. Eu încă am îndoieli, dar dovezile pe care le strâng ei sunt convingătoare. Matthew părea încordat. Chiar sunt o fosilă mendelistă, exact cum a spus Chris.

— Da, dar ești fosila *mea* mendelistă, am replicat eu.

El începu să râdă.

— Și, dacă ipoteza lui Marcus e corectă, ce o să însemne asta pentru eforturile de a găsi un tratament?

Zâmbetul lui Matthew pieri.

— Ar putea însemna că nu există un tratament, că furia sângelui e o boală genetică ereditară

care se dezvoltă ca reacție la o multitudine de factori. Ar fi mult mai ușor de vindecat o afecțiune ce are o singură cauză neechivocă, de exemplu un germen patogen sau o singură mutație genetică.

— Conținutul genomului meu ar putea ajuta?

De când făcusem ecografia, avuseseră loc numeroase discuții și se făcuseră numeroase speculații cu privire la efectul pe care l-ar putea avea sângele unei vrăjitoare, în special al unei țesătoare, asupra genei răspunzătoare de furia sângelui. Nu voiam ca micuții mei să sfârșească pe post de experimente științifice, mai ales după ce văzusem îngrozitorul laborator al lui Benjamin, dar n-aveam nimic împotriva ca eu să contribui la progresul științific.

— Nu vreau ca ADN-ul tău să mai fie supus unor cercetări științifice. Matthew se îndreptă cu pași apăsați către fereastră. N-ar fi trebuit să-ți iau niciodată mostra aceea pe care am prelevat-o la Oxford.

Mi-am înăbușit un oftat. Cu fiecare libertate greu dobândită pe care Matthew mi-o acorda și cu fiecare efort conștient pe care îl făcea de a nu mă înăbuși cu firea lui peste măsură de protectoare, trăsăturile lui autoritare își găseau o nouă formă de manifestare. Era ca și cum ai fi urmărit pe cineva care încearcă să zăgăzuiască un râu furios. Iar incapacitatea lui Matthew de a-l găsi pe Benjamin și de a o elibera pe ostatica acestuia nu făcea decât să agraveze situația. Fiecare indiciu pe care soțul meu îl primise despre locul unde s-ar fi putut afla acum fiul său se dovedise o fundătură, exact ca încercările mele de a descoperi paginile ce lipseau din *Ashmole 782*. N-am apucat să încerc să-l conving pe cale rațională, căci în clipa aceea sună telefonul. Era o melodie anume (primele note din *Sympathy for the Devil*⁴⁸) pe care nu reușisem încă s-o schimb. Când îmi fusese programat telefonul, cineva o legase în mod irevocabil de unul dintre numerele din lista mea de contacte.

— Te caută fratele tău.

Tonul lui Matthew ar fi putut îngheța chiar și un gheizer.

— Ce vrei, Baldwin?

Nu era nevoie de nici un preambul politic.

— Lipsa ta de încredere mă rănește, soră. Baldwin începu să râdă.

— Sunt în New York. Mă gândeam să trec prin New Haven și să mă asigur că locuiești în condiții potrivite.

Urechile de vampir ale lui Matthew recepționau perfect discuția mea cu Baldwin. Drept răspuns, soțul meu trase o înjurătură usturătoare.

— Matthew e lângă mine. Gallowglass și Miriam stau la numai o stradă distanță. Vezi-ți de ale tale!

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche, nerăbdătoare să închei apelul.

— Diana!

Vocea lui Baldwin ajunsese până și la modestele mele urechi umane. Am ridicat din nou aparatul.

— Mai e un vampir care lucrează în laboratorul lui Matthew. Își zice Richard Bellingham.

— Da.

M-am uitat la soțul meu, care stătea în fața ferestrei într-o poziție înșelător de relaxată, cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile strânse la spate. Era pregătit.

— Ai grijă în preajma lui! Vocea lui Baldwin se goli de orice emoție. Nu cred că ai vrea să fii nevoit să-i ordon soțului tău eliminarea lui Bellingham. Dar am s-o fac, fără nici o ezitare, dacă mi se va părea că deține informații care s-ar putea dovedi. Dificile. Pentru familie.

— Știe că sunt vrăjitoare. Și că sunt gravidă.

Era evident că Baldwin știa deja o grămadă de lucruri despre viața noastră în New Haven. N-avea nici un rost să-i ascund adevărul.

— Toți vampirii din orașelul ăla de provincie știu. Și călătoresc la New York. Deseori. Baldwin făcu o pauză. În familia mea, dacă faci mizerie, o cureți. Tu sau Matthew. Astea sunt singurele variante disponibile.

— E întotdeauna o mare plăcere să primesc vești de la tine, frate.

Baldwin se mulțumi să râdă.

— Asta-i tot, *milord*?

— Se spune *sieur*. Ai nevoie să-ți împrăspățez memoria cu privire la legile și eticheta vampirilor?

— Nu, am răspuns cu dispreț.

— Bun. Spune-i lui Matthew să nu-mi mai blocheze apelurile, și nu va trebui să repetăm conversația.

Conexiunea se întrerupse.

— Tică. Am început eu.

Matthew îmi smulse telefonul din mână și îl azvârli în capătul celălalt al camerei. Aparatul se izbi de polița defunctului cămin și scoase un zgomot convingător de sticlă spartă. În clipa următoare, soțul meu îmi cuprinse fața în mâini, de parcă momentul violent de mai devreme n-ar fi fost decât un miraj.

— Acum va trebui să-mi iau un alt telefon.

M-am uitat în ochii furtunoși ai lui Matthew. Erau un indicator de încredere al stării lui de spirit: cenușii și limpezi atunci când se simțea în largul lui, aparent verzi atunci când pupilele i se dilatau din pricina emoției și acopereau totul în afara marginii strălucitoare din jurul irisului. În clipa de față, cenușiul și verdele se luptau pentru supremație.

— Nu mă îndoiesc că Baldwin o să trimită unul încoace până la sfârșitul zilei.

Privirea lui Matthew era ațintită asupra venei care îmi pulsa pe gât.

— Să sperăm că fratele tău nu va simți nevoia de a-l aduce personal, am spus.

Ochii îi alunecară spre buzele mele.

— Nu e fratele meu. E fratele *tău*.

— Salutare, familie! Se înălță din holul de la parter vocea tunătoare și veselă a lui Gallowglass.

Sărutul lui Matthew fu puternic și poruncitor. I-am oferit ceea ce voia, înmuindu-mi intenționat coloana vertebrală și buzele, ca să se poată simți, măcar acum, stăpân pe situație.

— Ah, scuze! Să revin? Întrebă Gallowglass de pe scări. Apoi nările i se umflară simțind mirosul predominant de trifoi al soțului meu. S-a întâmplat ceva, Matthew?

— Nimic care n-ar putea fi rezolvat de moartea bruscă și aparent accidentală a lui Baldwin, răspunse soțul meu cu un aer întunecat.

— Atunci nu-i nimic ieșit din comun. M-am gândit că poate ai vrea s-o conduc pe mătușa până la bibliotecă.

— De ce? Întrebă Matthew.

— M-a sunat Miriam. E în toane proaste și vrea să „ieși din chiloții Diane și să intri în laborator”.

Gallowglass își consultă palma. Era acoperită cu scris. Dap. Exact așa a spus.

— Să-mi iau geanta, am murmurat eu, trăgându-mă de lângă Matthew.

— Salut, Alună și Boabă! Gallowglass se zgâi uimit la imaginile de pe frigider. Lui i se părea că e sub demnitatea lor să fie numiți Bebe A și Bebe B, așa că le dăduse porecle. Boabă are degetele bunicii. Ai observat, Matthew?

Pe drumul spre campus, Gallowglass întreținu atmosfera relaxată și schimbul de glume. Matthew ne însoți până la Biblioteca Beinecke, ca și cum s-ar fi așteptat ca Baldwin să răsară din asfalt sub ochii noștri, cu un nou telefon și un alt avertisment amenințător.

Lăsându-i în urmă pe membrii neamului de Clermont, am deschis cu ușurare ușa săliței de cercetare.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea proveniență încâlcită! Exclamă Lucy în clipa în care am apărut. Așadar, John Dee chiar a deținut *Manuscrisul Voynich*?

— Corect. Mi-am pus jos carnetul și creionul. În afara magiei, erau singurele lucruri pe care le purtam cu mine. Din fericire, puterea mea nu declanșa detectoarele de metale. Dee i-a dat volumul *Voynich* împăratului Rudolf în schimbul lui *Ashmole 782*.

La drept vorbind, era ceva mai complicat de atât, așa cum se întâmpla deseori atunci când Gallowglass și Matthew erau implicați în transferul de bunuri.

— Manuscrisul din Bodleiană, cel căruia îi lipsesc trei pagini?

Lucy își luă capul în mâini și privi în jos către notițele, articolele decupate și scrisorile care acopereau masa.

— Edward Kelley a scos paginile înainte ca *Ashmole 782* să fie trimis înapoi în Anglia. Pentru o vreme, le-a pus la loc sigur în *Manuscrisul Voynich*. La un moment dat a dăruit două dintre pagini. Dar pe una a păstrat-o: cea cu anluminura unui copac.

Chiar era o încurcătură de necrezut.

— Așadar, Kelley trebuie să fi fost cel care i-a dat *Manuscrisul Voynich*, cu tot cu imaginea copacului, botanistului împăratului Rudolf, acel Jacobus de Tepenecz a cărui semnătură apare pe spatele primei pagini.

Timpul estompase cerneala, însă Lucy îmi arătase fotografii făcute la lumină ultravioletă.

— Probabil, am spus.

— Și, după botanist, cartea a fost a unui alchimist?

Făcu câteva notițe pe istoricul *Manuscrisului Voynich* întocmit de ea. Arăta cam jalnic, date fiind permanentele noastre ștersături și adăugiri.

— Georg Baresch. N-am reușit să aflu prea multe despre el. Mi-am studiat propriile notițe. Baresch a fost prieten cu Tepenecz, iar Marci a achiziționat volumul de la el.

— Ilustrațiile *Manuscrisului Voynich* în care apar plante ciudate ar stârni cu siguranță curiozitatea unui botanist, ca să nu mai vorbim despre anluminura reprezentând un copac, provenită din *Ashmole 782*. Dar de ce l-ar interesa pe un alchimist? Întrebă Lucy.

— Pentru că unele ilustrații aduc cu instrumentele alchimice. Ingredientele și procesele necesare pentru făurirea pietrei filozofale erau secrete păzite cu strășnicie, și alchimiștii le ascundeau deseori în simboluri: plante, animale, chiar și oameni.

Cartea vieții conținea același amestec puternic între realitate și simbolistică.

— Iar Athanasius Kircher era la rândul lui preocupat de cuvinte și simboluri. De aceea crezi tu că l-ar fi interesat anluminura cu copacul, dar și *Manuscrisul Voynich*, rosti încet Lucy.

— Da. E motivul pentru care e atât de importantă scrisoarea dispărută, pe care Georg Baresch pretinde că i-a trimis-o lui Kircher în 1637. Am împins un dosar înspre bibliotecară. Experta în Kircher pe care o cunosc de la Stanford se află la Roma. S-a oferit să meargă în arhiva Universității Pontificale Gregoriene, unde este păstrată cea mai mare parte a corespondenței lui Kircher, și să-și bage nasul pe acolo. Mi-a trimis o transcriere a ultimei epistole trimise de Baresch lui Kircher, în 1639. Face referire la schimbul lor de mesaje, dar iezuiții i-au spus că scrisoarea inițială nu poate fi găsită.

— Mereu când bibliotecarii spun „s-a pierdut”, mă întreb dacă e adevărat, bombăni Lucy.

— Și eu.

În taină, mă gândeam la pățaniile mele cu *Ashmole 782*. Lucy deschise dosarul și mârâi.

— Țsta e în latină, Diana. Va trebui să-mi spui ce scrie în el.

— Baresch credea că Athanasius Kircher ar putea descifra secretele *Manuscrisului Voynich*. Iezuitul lucrase la hieroglifele egiptene. Asta îl transformase într-o celebritate internațională, încât oamenii îi trimiteau texte și scrieri misterioase din toate colțurile lumii, am explicat eu. Pentru a-i stârni și mai mult interesul, Baresch a trimis la Roma transcrieri parțiale din volumul *Voynich* în anul 1637 și din nou în 1639.

— Dar nu specifică nimic despre vreo pictură înfățișând un copac, zise Lucy.

— Nu. Însă e totuși posibil ca Baresch să i-o fi trimis lui Kircher drept momeală suplimentară. E de o calitate mult mai bună decât imaginile din *Manuscrisul Voynich*. M-am lăsat pe spătarul scaunului. Mă tem că numai până aici am reușit să ajung. Tu ce-ai aflat despre licitația de la care Wilfrid Voynich a achiziționat manuscrisul?

Tocmai când Lucy deschidea gura pentru a-mi răspunde, un bibliotecar bătu la ușă și intră.

— Soțul dumneavoastră la telefon, doamnă profesoară. Bărbatul mă privi cu reproș. Vă rog să-i spuneți că nu suntem recepția unui hotel și că de obicei nu preluăm apeluri pentru clienții noștri.

— Îmi pare rău, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Am avut un accident cu mobilul meu în dimineața asta. Soțul meu e puțin cam. Țăă. Prea protector.

În loc de scuză, am arătat către silueta mea rotunjită. Bibliotecarul păru a se mai înmuia și arată spre un telefon fixat în perete, cu un singur bec care pâlpâia.

— Folosiți-l pe acela!

— Cum de a ajuns Baldwin aici atât de repede? L-am întrebat pe Matthew când ni se făcuse legătura. Era singurul motiv ce-mi venea în minte pentru care Matthew ar fi sunat pe numărul principal al bibliotecii. A venit cu elicopterul?

— Nu-i vorba de Baldwin. Am descoperit ceva ciudat în legătură cu imaginea nunții alchimice din *Ashmole 782*.

— Ciudat în ce sens?

— Vino să vezi! Aș prefera să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Ajung imediat. Am închis și m-am întors către Lucy. Îmi pare tare rău, Lucy, dar trebuie să plec. Soțul meu vrea să-l ajut cu problemă ivită la el în laborator. Putem continua mai târziu.

— Sigur, răspunse ea.

Am șovăit.

— Ți-ar plăcea să vii cu mine? Ai putea să-l cunoști pe Matthew. Și să vezi o pagină din *Ashmole 782*.

— Una dintre foile rătăcitoare? Lucy sări într-o clipă de pe scaun. Dă-mi un minut și ne vedem la etaj!

Grăbindu-ne să ieșim, ne-am ciocnit în plin de garda mea de corp.

— Ia-o mai ușor, mătușă! Doar nu vrei să-i zgâlțâi pe bebeluși.

Gallowglass mă apucă de cot până când mi-am recăpătat echilibrul, apoi coborî privirea spre miniona mea însoțitoare.

— Sunteți în regulă, domnișoară?

— E-eu? Bâigui Lucy, strâmbându-și gâtul pentru a-l privi în ochi pe uriașul scoțian. Sunt bine.

— Verificam doar, spuse cu bunătate Gallowglass. Sunt mare cât un galion cu toate pânzele sus. Ciocnirea cu mine a rănit oameni mult mai vânjoși ca dumneavoastră.

— El e Gallowglass, nepotul soțului meu. Gallowglass, Lucy Meriweather. Vine cu noi.

După prezentările astea făcute la repezeală, m-am năpustit înspre Kline Biology Tower, cu geanta săltându-mi pe șold. Gallowglass făcu câțiva pași stângaci, apoi îmi luă geanta și o trecu pe brațul lui.

— El îți cară cărțile? Șopti Lucy.

— Și cumpărăturile, am șoptit la rândul meu. M-ar căra și pe mine, dacă l-aș lăsa.

Scoțianul pufni.

— Mai repede! Am spus eu.

De atâta grabă, tenișii uzați îmi scârțâiau pe podelele lustruite ale turnului în care lucrau Matthew și Chris.

În pragul laboratorului, mi-am trecut legitimația prin cititorul de carduri, și ușile s-au deschis. Miriam ne aștepta înăuntru, cu ochii la ceas.

— Gata! Strigă ea. Am câștigat! Din nou! Zece dolari, Roberts.

Chris gemu.

— Eram sigur că Gallowglass o s-o încetinească.

Laboratorul părea tăcut azi; doar o mână de oameni erau prezenți și lucrau. I-am făcut cu mâna lui Mensură. Scully se afla și ea acolo, stând lângă Mulder și un cântar electronic.

— Imi pare rău că ți-am întrerupt cercetările, dar am vrut să vezi imediat ce am descoperit.

Soțul meu îi aruncă o privire lui Lucy.

— Matthew, ea e Lucy Meriweather. M-am gândit că ar trebui să vadă și ea pagina din *Ashmole 782*, de vreme ce și-a petrecut atâta timp căutându-i suratele dispărute, am explicat eu.

— Mă bucur să te cunosc, Lucy. Vino să vezi ce o ajuți pe Diana să găsească! Expresia de pe chipul lui Matthew deveni, din bănuitoare, primitoare. Le făcea semn lui Mulder și lui Scully. Miriam, poți s-o înregistrezi tu pe Lucy ca oaspete?

— S-a rezolvat deja. Miriam îl bătu pe umăr pe Chris. N-o să ajungi nicăieri dacă te zgâiești la harta aia genetică, Roberts. Fă o pauză!

Chris își azvârli jos stiloul.

— Avem nevoie de mai multe date.

— Suntem oameni de știință. Bineînțeles că avem nevoie de mai multe date. Aerul dintre el și Miriam vibra de tensiune. Vino totuși să te uiți la pictura asta frumoasă!

— Oh, OK! Mormăi Chris, aruncându-i un zâmbet timid.

Anluminura ce înfățișa nunta alchimică se odihnea pe un suport pentru cărți făcut din lemn. Indiferent de câte ori o văzusem, imaginea nu înceta să mă uimească, și nu doar pentru că personificările sulfului și argintului viu semănau cu mine și cu Matthew. O mulțime de detalii înconjurau cuplul alchimic: peisajul stâncos, nuntașii, jivinele mitice și simbolice care asistau la ceremonie, pasărea phoenix care cuprindea scena între aripile ei înflăcărate. Lângă pagină se afla ceva ce semăna cu un cântar plat din metal, ca acelea folosite la poștă, pe a cărui tavă se găsea o foaie albă de pergament.

— Scully o să ne spună ce a descoperit.

Matthew îi dădu cuvântul studentei.

— Pagina aceasta pictată cântărește prea mult, zise Scully, clipind în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Vreau să spun, mai mult decât ar trebui să cântărească o singură foaie.

— Mie și lui Sarah ni s-a părut grea. M-am uitat la Matthew. Mai ții minte ziua în care casa din Madison ne-a dăruit pagina? I-am amintit eu în șoaptă.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

— Poate că e ceva ce un vampir nu poate percepe. Chiar și acum, după ce am văzut dovezile lui Scully, pagina mi se pare perfect normală, spuse soțul meu.

— Am comandat on-line niște pergament din piele de vițel de la un producător tradițional, continuă studenta. A sosit azi-dimineață. Am tăiat foaia la exact aceeași dimensiune, 22,8 cm X 29,2 cm, și am cântărit-o. Puteți să luați dumneavoastră resturile, domnule profesor. Tuturor ne-ar prinde bine puțin exercițiu cu sonda pe care ați conceput-o.

— Mulțumesc, Scully. Bună idee! Și vom lua câteva mostre din centrul pergamentului modern, de dragul comparației, zise Matthew zâmbind.

— După cum puteți vedea, reluă Scully, noua piele de vițel cântărește puțin peste patruzeci și două de grame. Când am cântărit pentru prima oară pagina doamnei profesoare, avea trei sute șazeci și patru de grame, cam cât nouă foi de pergament obișnuit din piele de vițel. Studenta luă foaia cea nouă și puse în locul ei fragmentul din *Ashmole 782*. Greutatea cernelii nu poate justifica discrepanța.

Lucy își puse ochelarii ca să se uite mai îndeaproape la cifrele de pe ecranul cântarului digital.

— Pergamentul folosit pentru *Ashmole 782* pare mai subțire.

— Are cam jumătate din grosimea pielii de vițel. L-am măsurat. Scully își împinse ochelarii pe nas. Dar *Cartea vieții* are peste o sută de pagini, probabil aproape două sute.

Am făcut rapid câteva calcule.

— Dacă o singură foaie cântărește trei sute șazeci de grame, întregul volum ar avea aproape șaptezeci de kilograme.

— Asta nu-i tot. Pagina nu are mereu aceeași greutate, zise Mulder. Arată spre ecranul electronic al cântarului. Uitați, domnule profesor! A scăzut iar. Acum a ajuns la o sută nouăzeci și șase de grame.

Tânăra luă o mapă cu clamă și notă ora, apoi greutatea.

— A fluctuat la întâmplare toată dimineața, zise Matthew. Din fericire, Scully a avut

înțelepciunea de a lăsa pagina pe cântar. Dacă ar fi luat-o imediat, n-am fi observat.

— N-am făcut-o intenționat. Scully se îmbujoră și coborî vocea. A trebuit să merg la toaletă. Când m-am întors, greutatea crescuse la aproape o jumătate de kilogram.

— Și la ce concluzie ai ajuns, Scully? Întrebă Chris pe tonul lui didactic.

— La nici una, răspunse fata, evident dezamăgită. Pergamentul din piele de vițel nu poate să scadă în greutate, iar apoi să crească la loc. E un obiect lipsit de viață. Nimic din ceea ce observ nu e posibil!

— Bine ai venit în lumea științei, dragă prietenă! Zise Chris, râzând, și se întoarse către colegul lui Scully. Tu ce zici, Mulder?

— E clar că pagina reprezintă un fel de recipient magic. Sunt și alte pagini în interiorul ei. Greutatea se schimbă deoarece foaia e încă legată cumva de restul manuscrisului.

Tânărul mă privi pe furiș.

— Cred că ai dreptate, Mulder, i-am spus eu, zâmbind.

— Ar trebui s-o lăsăm unde este și să-i înregistrăm greutatea la fiecare cincisprezece minute. Poate că va apărea un tipar, sugeră el.

— Pare un plan bun.

Chris îi aruncă o privire aprobatoare.

— Așadar, doamnă profesoară, zise Mulder cu băgare de seamă, credeți că există într-adevăr și alte pagini în interiorul acesteia?

— Dacă da, asta ar însemna că *Ashmole 782* e un palimpsest, zise Lucy, și imaginația i se aprinse. Un palimpsest magic.

După tot ce se petrecea azi în laborator, ajungeam la concluzia că oamenii erau mult mai deștepți decât îi credem noi, ființele supranaturale.

— Este un palimpsest, am confirmat. Dar niciodată nu m-am gândit la *Ashmole 782* ca la un. Cum i-ai spus tu, Mulder?

— Un recipient magic, repetă el cu un aer încântat.

Știam deja că manuscrisul era prețios datorită textelor și informațiilor genetice pe care le conținea. Dacă Mulder avea dreptate, nu se putea ști ce altceva ar mai fi putut adăposti.

— S-au întors rezultatele ADN din mostra pe care ai luat-o acum câteva săptămâni, Matthew?

Poate dacă am fi știut din pielea cărei creaturi fusese făcut pergamentul, am fi făcut puțină lumină în situația actuală.

— Stai așa! Ai luat o bucățică din manuscrisul ăsta și i-ai făcut o analiză chimică?

Lucy părea îngrozită.

— Numai un foarte mic fragment din interiorul paginii. Am inserat o sondă microscopică în marginea ei. Gaura nu se vede nici măcar cu o lupă, o asigură Matthew.

— N-am mai auzit în viața mea de așa ceva, zise bibliotecara.

— Asta pentru că domnul profesor a conceput tehnologia și n-a împărtășit-o colegilor. Chris îi aruncă o privire muștrătoare soțului meu. Dar o să schimbăm situația, nu-i așa, Vârcolacule?

— Așa se pare, confirmă Matthew.

Miriam ridică din umeri:

— Cedează-o, Matthew! Noi am folosit-o ani de zile ca să prelevăm ADN din tot felul de

mostre de țesut moale. E timpul ca și alții să se poată distra cu ea.

— O să-ți lăsăm ție pagina, Scully.

Chris făcu semn cu capul spre capătul celălalt al laboratorului. Era limpede că voia să purtăm o discuție.

— Pot s-o ating? Întrebă Lucy, cu ochii lipiți de pagină.

— Sigur că da. La urma urmei, a supraviețuit atâția ani, răspuse Matthew. Mulder, Scully, puteți s-o ajutați voi pe doamna Meriweather? Dă-ne de veste când ești gata de plecare, Lucy, și te ducem noi înapoi la serviciu.

Judecând după lăcomia de pe chipul bibliotecarei, urma ca eu, Miriam, Matthew și Chris să avem o grămadă de timp să stăm de vorbă.

— Ce s-a întâmplat? Mi-am întrebât prietenul.

Acum, că ne îndepărtaserăm de studenți, Chris părea să aibă vești proaste.

— Dacă vrem să aflăm ceva mai multe despre furia sângelui, ne trebuie date suplimentare, răspuse el. Și, înainte să spui ceva, Miriam, nu critic ceea ce ați reușit să aflați tu și Matthew. Mai mult nici n-ați fi putut, dat fiind că majoritatea mostrelor voastre de ADN provin de la ființe moarte de mult. Sau de la altele reînviată. Dar ADN-ul se deteriorează cu timpul. Și trebuie să trasăm hărțile genetice ale demonilor și ale vrăjitoarelor, apoi să le împărțim genoamele în secvențe, dacă vrem să ajungem la concluzii precise în legătură cu trăsăturile care vă deosebesc.

— Atunci să facem rost de mai multe date, am spus eu, ușurată. Credeam că e ceva grav.

— Este, replică Matthew cu un aer întunecat. Unul dintre motivele pentru care hărțile genetice ale vrăjitoarelor și demonilor sunt incomplete este faptul că nu există o cale potrivită de a obține mostre de ADN din partea unor donatori vii. Amira și Hamish s-au oferit bucuroși să contribuie, bineînțeles, la fel și câțiva dintre participanții obișnuiți la orele de yoga pe care Amira le ține la Old Lodge, dar, dacă ai cere mostre de la un grup mai mare de ființe supranaturale, ar trebui să răspunzi la întrebări despre cum ai de gând să folosești materialul genetic.

Acum pricepeam.

— Mai avem o problemă, zise Chris. Pur și simplu nu avem suficient ADN din familia lui Matthew pentru a pune la punct un arbore genealogic care să ne spună în ce fel se moștenește furia sângelui. Avem mostre de la Matthew, de la mama lui și de la Marcus Whitmore. Atât.

— De ce nu-l trimiți pe Marcus la New Orleans? Îl întrebă Miriam pe soțul meu.

— Ce-i la New Orleans? Întrebă repede Chris.

— Copiii lui Marcus, răspuse Gallowglass.

— "Whitmore are copii? Prietenul meu se uită la Matthew fără să-i vină să creadă. Câți?

— Destul de mulți, zise Gallowglass, lăsându-și capul într-o parte. Și nepoți. Iar Myra Nebuna și-a primit mai mult decât partea cuvenită din furia sângelui, nu-i așa? Cu siguranță o să vrei ADN-ul ei.

Chris lovi cu pumnul într-una dintre mesele laboratorului, făcând eprubetele goale să zornăie ca niște oase în suporturile lor.

— Fir-ar să fie, Matthew! Tu mi-ai spus că nu mai ai nici un urmaș în viață. Mi-am pierdut vremea cu rezultate bazate pe trei mostre din familie, în timp ce nepoții și strănepoții tăi aleargă în sus și în jos pe Bourbon Street?

— N-am vrut să-l deranjez pe Marcus, răspuse scurt Matthew. Are altele pe cap.

— Cum ar fi? Încă un frate psihopat? N-a mai venit nici o transmisiune video de la Sămânța cea Rea de câteva săptămâni, dar asta n-o să continue la nesfârșit. Când Benjamin o să-și facă din nou apariția, o să ne trebuiască ceva mai mult decât niște modele estimative și niște bănuieli ca să-l păcălim! Exclamă prietenul meu.

— Liniștește-te, Chris! Zise Miriam, punându-și o mână pe brațul lui. Genomul vampirilor include deja date mult mai bune decât al vrăjitoarelor sau al demonilor.

— Dar e încă neclar în anumite locuri, o contrazise Chris, mai ales acum, că ne uităm la ADN-ul rezidual. Am nevoie de mai mult ADN de vrăjitoare, de demon și de vampir. Și repede!

— Game Boy, Xbox și Margareta s-au oferit cu toții să cedeze un frotiu de mucoasă bucală, spuse Miriam. Contribuția lor încalcă regulile moderne ale cercetării, dar nu cred că e o problemă insurmontabilă, cu condiția ca mai târziu să fii transparent în privința asta, Chris.

— Xbox a pomenit ceva despre un club de pe Crown Street, unde își petrec vremea demonii. Chris își frecă ochii obosiți. O să mă duc acolo și o să recrutez câțiva voluntari.

— Nu poți merge la club! O să sară în ochi faptul că ești om. Și profesor, spuse cu hotărâre Miriam. Mă duc eu. Sunt mult mai înspăimântătoare.

— Numai după ce se lasă întunericul.

Chris îi aruncă un zâmbet șovăielnic.

— Bună idee, Miriam! Am intervenit în grabă.

Nu mai voiam și alte informații despre cum arăta Miriam după apusul soarelui.

— Puteți să luați o mostră și de la mine, zise Gallowglass. Nu sunt rudă de sânge cu Matthew, dar s-ar putea să vă prindă bine. Și mai sunt o mulțime de vampiri în New Haven. Dați-i un telefon Evei Jaeger!

— Eva lui Baldwin? Matthew părea năucit. N-am mai văzut-o de când a descoperit implicarea lui Baldwin în prăbușirea bursei de valori germane din 1911 și l-a părăsit.

— Cred că nici unul dintre ei nu ți-ar aprecia indiscreția, Matthew, îl tachină Gallowglass.

— Lasă-mă să ghicesc: ea e noua angajată a catedrei de economie, am spus eu. Minunat! Fosta lui Baldwin! Exact ce ne lip sea!

— Ai mai dat și peste alți vampiri din New Haven? Întrebă Matthew.

— Peste câțiva, răspuse vag Gallowglass.

Soțul meu tocmai dădea să insiste cu întrebările, când Lucy ne întrerupse.

— Pagina aia din *Ashmole 782* și-a schimbat greutatea de trei ori cât am stat eu acolo. Clătină din cap cu uimire. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut. Imi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să mă întorc la Beinecke.

— Merg cu tine, Lucy, am spus eu. Încă nu mi-ai spus ce ai aflat despre *Manuscrisul Voynich*.

— După atâta știință, nimic prea interesant, zise ea pe ton de scuză.

— Pentru mine este interesant. L-am sărutat pe Matthew. Ne vedem acasă.

— Ar trebui să ajung spre sfârșitul după-amiezii. El mă prinse cu brațul și își lipi buzele de urechea mea. Rosti următoarele cuvinte atât de încet, încât ceilalți vampiri fură nevoiți să ciulească urechile ca să le audă. Să nu stai prea mult la bibliotecă! Ține minte ce-a spus doamna doctor!

— Țin minte, Matthew, i-am promis eu. Pa, Chris!

— Ne vedem curând. Prietenul meu mă strânse în brațe, apoi îmi dădu drumul repede. Se

uită în jos cu reproș la stomacul meu umflat. Unul dintre copiii tăi tocmai mi-a tras un cot.

— Sau un genunchi, am râs eu, trecându-mi mâna peste burtică. Amândoi sunt destul de activi zilele astea.

Matthew mă fixă cu privirea: mândru, tandru, un pic îngrijorat. Era ca și cum aș fi căzut într-un morman de zăpadă proaspătă, aspră și moale în același timp. Dacă am fi fost acasă, m-ar fi îmbrățișat, ca să poată simți și el loviturile copiilor, sau ar fi îngenuncheat în fața mea, privind cum ies în relief piciorușele, mânuțele și coatele.

I-am zâmbit timid. Miriam își drese vocea.

— Ai grijă, Gallowglass! Murmură Matthew.

Nu erau cuvinte întâmplătoare de rămas-bun, ci un ordin. Nepotul soțului meu încuviință, dând din cap.

— Ca și cum soția ta ar fi a mea.

Ne-am întors în Biblioteca Beinecke pășind mai mândri ca înainte, în timp ce sporovăiam despre *Manuscrisul Voynich* și despre *Ashmole 782*. Lucy era acum și mai captivată de mister. Gallowglass insistă să luăm ceva de mâncare, așa că ne-am oprit la pizzeria de pe Wall Street. I-am făcut cu mâna unei colege de la istorie care stătea într-unul dintre separeuri, cu un teanc de fișe de lectură și o uriașă băutură răcoritoare în față, dar era atât de absorbită să mănânce, încât abia dacă mă luă în seamă.

L-am lăsat pe scoțian la postul lui din fața bibliotecii și am intrat cu prânzul nostru întârziat în camera destinată angajaților. Toți ceilalți mâncaseră deja, așa că eram numai noi în încăpere. Între două îmbucături, Lucy îmi făcu un rezumat al descoperirilor ei.

— Wilfrid Voynich a cumpărat misteriosul manuscris de la iezuiți în 1912, zise ea, ronțând un castravete din salată. Tipii își lichidau pe șest colecțiile din vila Mondragone de lângă Londra.

— Mondragone?

Am clătinat din cap, gândindu-mă la Corra.

— Da. Și-a primit numele de la însemnul heraldic al papei Grigore al XIII-lea, cel care a reformat calendarul. Dar probabil că tu știi mai multe pe tema asta decât mine.

Am dat din cap în semn de încuviințare. Pentru a traversa Europa la sfârșitul secolului al XVI-lea, fusese nevoie să mă familiarizez cu reformele lui Grigore, dacă voiam să știu în ce zi sunt.

— Peste trei sute de volume din Colegiul Iezuit de la Roma au fost mutate în vila Mondragone cândva spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Detaliile îmi sunt încă puțin neclare, dar s-a făcut o confiscare a proprietăților Bisericii în timpul unificării Italiei. Lucy împunse cu furculița o roșie cherry anemică. Se zice că volumele trimise la vila Mondragone erau cele mai prețioase din biblioteca iezuiților.

— Hmm! Mă întreb dacă aș putea obține o listă.

Aveam să mă îndatorez și mai mult față de prietena mea de la Stanford, dar asta m-ar fi putut conduce la una dintre paginile lipsă.

— Merită încercat. Sigur, Voynich n-a fost singurul colecționar interesat. Vânzarea volumelor din vila Mondragone a reprezentat una dintre cele mai mari licitații de carte privată din secolul XX. Voynich a fost cât pe ce să piardă manuscrisul în favoarea altor doi cumpărători.

— Știi cine erau? Am întrebat.

— Nu încă, dar încerc să aflu. Unul provenea din Praga. Atât am reușit să descopăr.

— Praga? Am întrebat, simțind că mi se face rău.

— N-arăți prea bine, observă Lucy. Ar trebui să mergi acasă și să te odihnești. Eu o să lucrez în continuare și ne vedem mâine, adăugă ea, închizându-și cutia din polistiren.

— Mătușă, ai venit mai devreme! Zise Gallowglass când mă văzu ieșind din clădire.

— Am dat peste un obstacol în cercetările mele. Am oftat. Toată ziua asta seamănă cu un sandwich făcut din câteva bucățele de progres și două felii groase de frustrare. Să sperăm că Matthew și Chris o să mai facă descoperiri în laborator, căci nu mai avem timp. Sau poate ar trebui să spun că *eu* nu mai am timp.

— Toate o să se rezolve până la urmă, zise Gallowglass, dând cu înțelepciune din cap. Intotdeauna se întâmplă așa.

Am luat-o peste pajiște și apoi prin trecătoarea dintre tribunal și primărie. Ajunși pe Court Street, am traversat calea ferată și ne-am îndreptat către locuința mea.

— Când ți-ai cumpărat tu apartamentul din Wooster Square, Gallowglass? Am întrebat, ajungând în sfârșit la una dintre numeroasele mele întrebări despre familia de Clermont și relația ei cu New Haven.

— După ce ai început să predai aici, răspunse el. Voiam să fiu sigur că îți merge bine la noul loc de muncă, iar Marcus spunea mereu povești despre un jaf la el acasă sau despre cum i-a fost vandalizată mașina.

— Înțeleg că pe atunci Marcus nu locuia în casa lui, am zis, ridicând o sprânceană.

— O, Doamne, nu! N-a mai călcat în New Haven de zeci de ani.

— Ei bine, aici suntem în perfectă siguranță.

M-am uitat în lungul porțiunii din Court Street destinate exclusiv pietonilor, o enclavă rezidențială, mărginită de copaci, în inima orașului. Ca de obicei, era pustie, cu excepția unei pisici negre și a câtorva plante în ghivece.

— Poate, zise cu neîncredere Gallowglass.

Tocmai ajunseserăm la treptele ce duceau către ușa din față, când o mașină neagră opri la intersecția dintre Court și Olive Street, acolo unde ne aflaserăm cu doar câteva clipe în urmă. Motorul vehiculului continuă să meargă în gol, și un tânăr costeliv, cu păr de culoarea nisipului, coborî de pe locul din dreapta. Era tot numai picioare și brațe, dar avea niște umeri surprinzător de lați pentru o persoană atât de slabă. M-am gândit că trebuie să fie un student din primii ani, căci purta una dintre uniforme standard ale Universității Yale: blugi închiși la culoare și un tricou negru. Ochii îi erau acoperiți de niște ochelari de soare. Se aplecă și îi vorbi șoferului.

— Doamne, Dumnezeule! Gallowglass arăta ca și cum ar fi zărit o fantomă. Nu se poate!

M-am uitat cu atenție la student, fără să-l recunosc.

— îl știi?

Tânărul se uită spre mine. Lentilele de tip oglindă nu puteau bloca privirea rece a unui vampir. Își scoase ochelarii și îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Sunteți o femeie greu de găsit, doamnă Roydon.

CAPITOLUL 18

Vocea. Ultima oară când o auzisem era mai ascuțită, fără hârâitul acela gutural.

Ochii. Căprui-aurii cu ape aurii și verzi ca frunza. Încă păreau mai maturi decât el însuși.

Zâmbetul. Colțul din stânga al gurii îi fusese întotdeauna mai ridicat decât cel din dreapta.

— Jack!

Am rostit numele cu glas gătuit, simțind cum mi se strânge inima. Un câine alb de patruzeci și cinci de kilograme tropăi pe bancheta din spate, sări peste schimbătorul de viteze și apoi prin portiera deschisă. Blana lungă i se zbârlise în vânt, și limba rozalie i se bălăbănea afară din gură. Jack îl apucă de zgardă.

— Șezi, Lobero!

Îi ciufuli blana de pe creștetul lăptos, scoțând la iveală licăriri ale ochilor negri și rotunzi ca niște nasturi. Animalul îl privi cu adorație, dădu din coadă, apoi se așeză gâfâind, așteptând noi instrucțiuni.

— Salut, Gallowglass!

Jack se îndreptă încet către noi.

— Jackie! Vocea scoțianului era îngroșată de emoție. Te credeam mort.

— Am fost. Pe urmă n-am mai fost.

Jack coborî privirea spre mine, nesigur de cum avea să fie primit. Ca să nu mai las loc de îndoială, l-am strâns în brațe.

— Ah, Jack!

Mirosea mai degrabă a foc de cărbuni și a dimineți cețoase decât a pâine caldă, ca atunci când era copil. După o clipă de șovăire, mă cuprinse în brațele sale lungi și subțiri. Era mai matur și mai înalt, dar încă îl simțeam fragil, ca și cum înfățișarea lui adultă n-ar fi fost decât o carapace.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră! Șopti Jack.

— Diana!

Matthew se afla încă la peste două străzi distanță, dar observase mașina care bloca intrarea pe Court Street și pe tânărul străin care mă ținea în brațe. Din punctul lui de vedere, probabil că am părut prinsă în capcană, chiar și cu Gallowglass alături. Instinctul îl copleși, și Matthew o luă la fugă, iar trupul i se transformă în ceață.

Lobero dădu alarma cu un lătrat tunător. Câinii din rasa komondor seamănă mult cu vampirii: sunt crescuți pentru a-i proteja pe cei dragi, rămân loiali familiei, au trupurile suficient de mari ca să doboare lupi sau urși și sunt gata să moară înainte de a ceda în fața altei ființe.

Jack simți amenințarea, dar fără să-i vadă sursa. Se transformă sub ochii mei într-o creatură de coșmar, cu dinți rânjiți, cu ochi sticloși și negri. Mă înșfăcă și mă ținu strâns, ocrotindu-mă de orice s-ar fi ivit din spatele nostru. Oprea însă din păcate și aerul să-mi intre în plămâni.

— Nu! Nu și tu! Am spus printre gâfâieli, irosindu-mi ultima suflare.

Nu mai aveam cum să-l avertizez pe Matthew că cineva îi transmisese băiatului nostru isteț și vulnerabil furia sângelui.

Înainte ca soțul meu să se poată azvârli peste capota mașinii, un bărbat coborî de la volan și-l înhăță. Probabil tot un vampir, mi-am zis amețită, dacă avea forța de a-l opri pe Matthew.

— Stai, Matthew! E Jack!

Vocea lui groasă și pronunțatul accent londonez îmi treziră amintiri nedorite despre o singură picătură de sânge căzută în gura deschisă a unui vampir.

„Andrew Hubbard“. Regele vampir al Londrei se afla în New Haven. Am început să văd steluțe pe la colțurile ochilor.

Matthew mârâi și se răsuci. Coloana lui Hubbard se izbi de scheletul metalic al mașinii cu o bufnitură zdrobitoare.

— E Jack! Repetă Hubbard, apucându-l pe soțul meu de gât și silindu-l să asculte.

De data aceasta, mesajul ajunsese la destinație. Matthew făcu ochii mari și se uită înspre noi.

— Jack? Spuse el cu glas răgușit.

— Domnule Roydon!

Fără să se întoarcă, Jack își lăsă capul într-o parte, pe măsură ce vorbele lui Matthew străbăteau pâcla neagră a furiei sângelui. Își slăbi strânsoarea.

Eu am luat o gură zdravănă de aer, luptându-mă să alung întunericul plin de stele. Mâna mi se îndreptă instinctiv spre burtică, unde am simțit o împunsătură liniștitoare, apoi o a doua.

Lobero îmi adulmecă picioarele și mâinile, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce relație aveam cu stăpânul lui, apoi se așeză în fața mea și mârâi la Matthew.

— Ăsta-i tot vis?

În vocea lui gravă se simțea o urmă a copilului pierdut care fusese cândva. Jack preferă să-și închidă strâns ochii decât să riște să se trezească.

— Nu-i nici un vis, Jack, îi spuse blând Gallowglass. Acum îndepărtează-te de doamna Roydon! Matthew nu reprezintă nici un pericol pentru perechea lui.

— O, Doamne! Am atins-o!

Jack părea îngrozit. Se răsuci încet și își ridică mâinile în semn de predare, dispus să accepte orice pedeapsă pe care Matthew ar fi considerat-o convenită. Ochii lui, care reveniseră la normal, se întunecară iar. Dar nu mai era furios. Atunci de ce furia sângelui îi ieșea la suprafață?

— Șșt! Am spus, coborându-i ușor brațul. M-ai atins de mii de ori. Lui Matthew nu-i pasă.

— Înainte. Nu eram. Asta.

Tonul încordat al lui Jack vibra de ura de sine. Matthew se apropie lent, ca să nu-l sperie. Andrew Hubbard trânti portiera mașinii și-l urmă. Secolele scurse nu-l schimbaseră mai deloc pe vampirul londonez, celebru pentru obiceiurile lui preoțești și pentru liota de creaturi din toate speciile și de toate vârstele pe care le adoptase. Arăta la fel: proaspăt ras, alb la față, cu părul blond. Numai ochii de culoarea ardeziei și hainele întunecate contrastau cu înfățișarea lui altfel palidă. Trupul îi era înalt și slab, cu umeri lați, ușor încovoiați.

Pe măsură ce vampirii se apropiau, mârâitul câinelui deveni mai amenințător, iar buzele i se ridicară, dezvelindu-i colții.

— Vino, Lobero! Îi porunci Matthew.

Soțul meu se lăsă pe vine și așteptă răbdător cât timp animalul își cântări opțiunile.

— E câinele unui singur stăpân, îl avertiză Hubbard. Singura ființă pe care o ascultă e Jack.

Lobero îmi împunse mâna cu botul lui umed, apoi își adulmecă stăpânul. Își înălță nările ca să simtă și alte mirosuri, după care se îndreptă către Matthew și Hubbard. Pe părintele Hubbard îl recunoscuse, însă soțul meu avu parte de o evaluare mai amănunțită. Când termină, Lobero dădu din coadă de la dreapta la stânga. Nu cu prea mare veselie, dar îl recunoscuse pe masculul alfa din haita aceasta.

— Bun băiat!

Matthew se ridică și arată spre călcâiul lui. Lobero se răsuci ascultător și îl urmă, și amândoi veniră lângă grupul nostru.

— E totul în regulă, *mon coeur*? Murmură soțul meu.

— Sigur, am spus, respirând un pic mai greu.

— Și tu, Jack?

Matthew își puse o mână pe umărul tânărului. Nu era obișnuita îmbrățișare a familiei de Clermont. Era salutul unui tată către fiul său după o lungă despărțire. Al unui tată care se temea că băiatul lui îndurase chinurile iadului.

— Acum sunt mai bine. Intotdeauna era sigur că Jack va spune adevărul atunci când i adresa o întrebare directă. Reacionez exagerat când sunt luat prin surprindere.

— Și eu la fel. Matthew îl strânse un pic mai tare. Imi pare rău. Erai cu spatele, și nu mă așteptam să te revăd.

— A fost. Greu. Să stau departe.

Tremurul slab din glasul lui Jack lăsa să se înțeleagă că fusese mai mult decât greu.

— Imi închipui. De ce nu intrăm, să ne poți spune povestea ta?

Nu era o invitație oarecare. Matthew îi cerea lui Jack să-și deschidă sufletul. Perspectiva păru să-l îngrijoreze pe tânăr.

— Ce spui rămâne la alegerea ta, Jack, îl asigură Matthew. Nu ne spune nimic sau spune-ne totul, dar hai să intrăm în timpul ăsta! Cel mai nou Lobero al tău e la fel de gălăgios ca și primul. Dacă mai latră mult, vecinii o să cheme poliția.

Jack încuviință. Matthew își lăsă capul într-o parte, și gestul îi făcu să semene. Zâmbi.

— Unde a dispărut băiețelul nostru? Nu mai trebuie să mă las pe vine ca să mă uit în ochii tăi.

Tachinările blânde ale soțului meu alungară tensiunea rămasă în trupul lui Jack. Tânărul zâmbi timid și îi scărpină urechile lui Lobero.

— Părintele Hubbard o să vină cu noi. Poți să iei tu mașina, Gallowglass, și s-o parchezi undeva fără să blochezi drumul? Întrebă Matthew.

Scoțianul întinse mâna, iar Hubbard îi așeză cheile în palmă.

— In portbagaj ai să găsești o servietă, spuse el. Ad-o cu tine!

Gallowglass dădu din cap, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Li aruncă lui Hubbard o privire usturătoare, apoi porni țanțoș către mașină.

— Nu m-a plăcut niciodată.

Hubbard netezi reverele hainei austere pe care o purta peste o cămașă neagră. Chiar și după mai bine de șase sute de ani, vampirul rămăsese, în străfundul sufletului, un cleric. Făcu un semn cu capul înspre mine, recunoscându-mi pentru prima dată prezența.

— Bună ziua, doamnă Roydon!

— Mă cheamă Bishop.

Voiam să-i amintesc de ultima noastră întâlnire și de înțelegerea pe care o făcuse cu mine. Și pe care o încălcase, judecând după dovezile pe care le aveam în față.

— Doamnă doctor Bishop, atunci.

Ochii ciudați și multicolori ai lui Hubbard se îngustară.

— Nu ți-ai ținut promisiunea! I-am șuiert.

Privirea agitată a lui Jack se opri asupra gâtului meu.

— Ce promisiune? Întrebă el din spate.

Fir-ar să fie! Jack avusese întotdeauna un auz excelent, dar uitasem că acum era și el înzestrat cu simțuri supranaturale.

— I-am jurat doamnei Roydon că voi avea grijă de tine și de Annie, răspunse Hubbard.

— Părintele Hubbard și-a ținut cuvântul, doamnă, spuse încet Jack. Altfel n-aș fi aici.

— Și îi suntem recunoscători.

Matthew părea oricum, doar recunoscător nu. Îmi azvârli cheile casei. Geanta mea era încă la Gallowglass. Fără conținutul ei, n-aveam cum să deschid ușa.

Hubbard prinse el cheia în locul meu și o răsuci în broască.

— Du-l pe Lobero sus și dă-i niște apă, Jack! Bucătăria e la primul etaj.

Matthew smulse cheile dintre degetele lui Hubbard când trecu pe lângă el și le așeză într-un castron pe masa din hol.

Jack își chemă câinele și începu să urce ascultător treptele uzate, vopsite.

— Ești mort, Hubbard. Și la fel și cel care l-a transformat pe Jack în vampir.

Vocea lui Matthew nu era decât un murmur sepulcral, însă Jack tot o auzi.

— Nu-l puteți omorî, domnule Roydon! Tânărul se opri în capul scărilor, strângând între degete zgarda lui Lobero. Părintele Hubbard e nepotul dumneavoastră. Și creatorul meu.

Se întoarse cu spatele. Ceva mai târziu am auzit un dulap deschizându-se, apoi apa curgând dintr-un robinet deschis. Sunetele erau ciudat de domestice, ținând cont că o bombă tocmai explodase în mijlocul conversației.

— Nepotul meu? Matthew se uită șocat la Hubbard. Dar asta înseamnă că.

— Benjamin Fox e părintele meu.

Originile lui Andrew Hubbard fuseseră întotdeauna învăluite în obscuritate. Legendele Londrei spuneau că trăise ca preot pe vremea când moartea neagră se abătuse pentru prima dată asupra Angliei, în 1349. După ce toți enoriașii lui căzuseră pradă bolii, Hubbard își săpase singur mormântul și se așezase în el. Un vampir misterios îl întorsese din pragul morții, însă nimeni nu părea a ști cine.

— Din punctul de vedere al fiului tău, eu n-am fost decât o unealtă, o persoană pe care a creat-o pentru a-și atinge scopurile în Anglia. A sperat că voi suferi de furia sângelui, continuă Hubbard. A sperat și că-l voi ajuta să organizeze o armată cu care să țină piept familiei de Clermont și aliaților ei. Dar a fost dezamăgit în ambele privințe, iar eu am reușit să-l țin departe de mine și de turma mea. Până acum.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă cu asprime Matthew.

— Benjamin îl vrea pe Jack. Nu-l pot lăsa să pună din nou mâna pe el, fu răspunsul la fel de răstit al lui Hubbard.

— Din nou?

Nebunul ăla avusese treabă cu Jack. M-am întors orbește către scări, dar Matthew mă prinse de încheieturile mâinilor și mă strânse la piept.

— Așteaptă! Îmi porunci el.

Gallowglass intră pe ușă, ducând cu el o uriașă servietă neagră și geanta mea cu cărți. Privi cu atenție scena, apoi lăsă bagajele din mâini.

— Acum ce s-a mai întâmplat? Întrebă el, uitându-se când la Matthew, când la Hubbard.

— Părintele Hubbard l-a transformat pe Jack în vampir, am spus pe un ton cât am putut de

neutru.

La urma urmei, Jack ne asculta și el.

Gallowglass îl izbi pe Hubbard de perete.

— Ticălosule! Ți-am simțit mirosul pe tot corpul lui. Am crezut.

Veni rândul lui Gallowglass să fie izbit de ceva — de data aceasta, de podea. Hubbard își puse unul dintre pantofii săi negri și lustruiți pe pieptul uriașului scoțian. Mă uimea faptul că o ființă cu o înfățișare scheletică putea fi atât de puternică.

— Ce-ai crezut, Gallowglass? Tonul lui Hubbard era amenințător. Că aș viola un copil?

La etaj, agitația tot mai puternică a lui Jack înăcrea atmosfera. Băiatul învățase de la o vârstă fragedă cât de repede se pot transforma obișnuitele ciondăneli în certuri violente. În copilărie, îl întrista până și impresia unei neînțelegeri între mine și Matthew.

— Corra! Am strigat, cerându-i instinctiv sprijinul.

Până ca balaurul să se năpustească din dormitorul nostru și să aterizeze pe stâlpul balustradei, Matthew evitase orice potențială vărsare de sânge apucându-i de ceafă pe Gallowglass și pe Hubbard, despărțindu-i, apoi scuturându-i până când le clănțăniră dinții.

Corra scoase un muget iritat și se uită urât la părintele Hubbard, bănuind, pe bună dreptate, că el era vinovat că fusese trezit din somn.

— Să fiu al naibii! Capul blond al lui Jack se ivi deasupra balustradei. Nu v-am spus eu că balaurul va supraviețui călătoriei în timp, părinte H?

Tânărul scoase un chiuit de încântare și lovi cu pumnul în lemnul vopsit. Purtarea lui îmi amintea cu atâta claritate de voiosul băiat care fusese odinioară, încât trebui să mă lupt să-mi rețin lacrimile.

Corra răspunse cu un țipăt de bun venit, urmat de un șir de flăcări și cântece care umplură holul de bucurie. O porni în zbor, urcă iute și își înfășură aripile în jurul lui Jack. Apoi își așază capul peste al lui și începu să cârâie, încercuindu-i coastele cu coada ei, astfel încât să-l poată bate ușor pe spate cu vârful în formă de treflă. Lobero tropăi către stăpânul său și o adulmecă bănuitor. Balaurul trebuie să-i fi mirosit a familie, deci a ființă ce trebuia inclusă între numeroasele sale responsabilități. Se culcă lângă Jack, cu capul pe labe, dar cu privirea încă atentă.

— Limba ta e chiar mai lungă decât a lui Lobero, zise Jack, încercând să nu chicotească în timp ce Corra îi gădila gâtul. Nu-mi vine să cred că mă mai ține minte!

— Sigur că te ține minte! Cum să uite pe cineva care o răsfăța dându-i chifle cu stafide? Am spus eu, zâmbind.

Până când ne-am instalat în sufrageria ale cărei ferestre dădeau spre Court Street, furia sângelui se risipise din venele lui Jack. Conștient de poziția sa modestă în ierarhia haitei din casă, așteptă ca toți ceilalți să se așeze și abia după aceea își alese locul. Era gata să se alăture câinelui pe podea, când Matthew lovi ușor cu palma perna de pe canapea.

— Stai lângă mine, Jack!

Invitația soțului meu avea o notă de poruncă în ea. Jack se așază, trăgându-și blugii în sus de la genunchi.

— Arăți de vreo douăzeci de ani, observă Matthew, sperând să-l atragă pe tânăr în discuție.

— Douăzeci, poate douăzeci și unu, spuse Jack. Eu și Leonard. Il mai știți pe Leonard?

Matthew încuviință cu o mișcare a capului.

— Ne-am dat seama ce vârstă am grație amintirilor mele legate de Invincibila Armadă⁴⁹. Nimic anume, înțelegeți, doar teama că spaniolii vor invada străzile, aprinderea felinarelor și sărbătorirea victoriei. Trebuie să fie avut cel puțin cinci ani în 1588 ca să-mi amintesc toate astea.

Am făcut câteva calcule rapide. Asta însemna că Jack fusese transformat în vampir în 1602.

— Ciuma.

În anul acela, boala bântuise în Londra cu înverșunare. Am observat o pată pe gâtul băiatului, chiar sub ureche. Semăna cu o vânătăie, dar trebuia să fie o cicatrice lăsată de una dintre rănilor provocate de pestă. Faptul că era vizibilă chiar și după ce Jack devenise vampir sugera că tânărul se aflase la un pas de moarte atunci când Hubbard îl transformase.

— Ihî, confirmă Jack, coborându-și privirea spre propriile mâini. Incepu să le învârtă încoace și încolo. Annie murise de ciumă cu zece ani în urmă, la puțin timp după ce domnul Marlowe a fost ucis în Deptford.

Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu Annie a noastră. Mi-o imaginam o croitoreasă prosperă, având propria ei afacere. Sperasem că s-a căsătorit cu un bărbat bun și a avut copii. Dar ea murise când era încă adolescentă; viața îi fusese retezată înainte de a începe cu adevărat.

— 1593 a fost un an îngrozitor, doamnă Roydon. Morții zăceau peste tot. Până să aflăm eu și părintele Roydon că Annie s-a îmbolnăvit, era deja prea târziu, zise Jack cu un aer pierdut.

— Ești de ajuns de mare ca să-mi spui Diana.

Jack se trase de blugi, fără a-mi răspunde.

— Părintele Hubbard m-a luat la el după ce ați. Plecat, continuă el. Sir Walter avea necazuri, iar lordul Northumberland era prea ocupat la curte ca să aibă grijă de mine. Jack îi zâmbi lui Hubbard cu vădită afecțiune. Acelea au fost vremurile bune, când umblam cu gașca prin Londra.

— Eu am avut o relație foarte apropiată cu șeriful în acele așa-zise vremuri bune ale tale, replică sec Hubbard. Tu și Leonard ați dat de mai multe belele decât oricare alți doi băieți pe lumea asta.

— Naaa! Zise Jack, surâzând. Singura problemă serioasă a fost când ne-am furișat în Turn ca să-i ducem lui Sir Walter cărțile și când am stat acolo până când i-a scris lui Lady Raleigh o scrisoare din partea lui.

— Ați. Matthew se înfioră și scutură din cap. Doamne, Jack! Tu n-ai fost niciodată în stare să faci diferența dintre un furțișag mărunț și o infracțiune demnă de spânzurătoare.

— Acum sunt, zise tânărul cu voioșie.

Apoi expresia îi redeveni neliniștită. Lobero înălță capul și își așeză nasul pe genunchiul stăpânului său.

— Să nu fiți furios pe părintele Hubbard! El n-a făcut decât ceea ce i-am cerut eu, domnule Roydon. Leonard îmi explicase cum e cu ființele supranaturale cu multă vreme înainte să devin vampir, așa că știam ce erați dumneavoastră, Gallowglass și Davy. După aceea, lucrurile au devenit mai logice. Jack făcu o pauză. Ar fi trebuit să am curajul de a înfrunta moartea și de a o accepta, dar nu puteam merge în mormânt fără să vă mai văd o dată. Mi se părea că viața mea e. Neterminată.

— Dar azi cum ți se pare? Întrebă Matthew.

— Lungă. Singuratică. Și grea. Mai grea decât mi-am imaginat vreodată.

Jack răsuci blana lui Lobero, învârtind șuvițele până când acestea se transformară într-o sfoară strânsă. Își drese glasul.

— Dar totul a meritat pentru ziua de azi, continuă el încet. Absolut totul.

Matthew își întinse brațul lung spre umărul lui Jack. Îl strânse, apoi îi dădu repede drumul. Pentru o clipă am zărit pe chipul lui dezolarea și durerea, apoi el își relua înfățișarea aparent liniștită. Era versiunea de vampir a unei vrăji de deghizare.

— Părintele Hubbard mi-a spus că sângele lui m-ar putea îmbolnăvi, domnule Roydon. Jack ridică din umeri. Dar eu eram deja bolnav. Ce importanță avea dacă schimbam o maladie cu alta?

Absolut nici una, mi-am zis eu, cu excepția faptului că o boală te ucidea pe tine, iar cealaltă te putea transforma în ucigaș.

— Andrew a făcut bine că ți-a spus, zise Matthew.

Părintele Hubbard păru uimit de această mărturisire.

— Imi închipui că pe el strămoșul tău nu l-a tratat cu același respect.

Matthew avea grijă să folosească aceiași termeni pe care îi utilizaseră Hubbard și Jack pentru a-și descrie relația cu Benjamin.

— Nu. Nu l-a tratat. Strămoșul meu nu crede că datorează cuiva vreo explicație pentru faptele lui. Jack sări în picioare și începu să se plimbe fără țintă prin cameră, cu Lobero pe urmele lui. Cercetă mulurile din jurul ușii, trecându-și degetele peste lemn. Și dumneavoastră aveți boala în sânge, domnule Roydon. Imi amintesc asta din Greenwich. Dar ea nu vă stăpânește, așa cum se întâmplă cu strămoșul meu. Și cu mine.

— M-a stăpânit cândva.

Matthew se uită spre Gallowglass și dădu ușor din cap.

— Imi amintesc zilele în care Matthew era sălbatic ca un diavol și aproape de neînvingat atunci când ținea o sabie în mână. Până și cei mai curajoși bărbați fugeau îngroziți.

Gallowglass se lăsă în față, cu mâinile încleștate și genunchii larg depărtați.

— Strămoșul meu mi-a povestit despre trecutul domnului. Lui Matthew. Jack se cutremură. A spus că și eu am în mine talentul lui de ucigaș și că trebuie să-i fiu devotat, altfel Matthew n-o să mă recunoască niciodată drept sânge din sângele lui.

Văzusem filmată nespusa cruzime a lui Benjamin, felul în care împletea speranțele și temerile într-o armă menită să distrugă imaginea despre sine a unei ființe. Faptul că făcuse asta cu sentimentele lui Jack față de Matthew și de mine îmi stârnea o furie oarbă. Am strâns pumnii, încordând firele care îmi străbăteau degetele până când magia amenință să-mi iasă prin piele.

— Benjamin nu mă cunoaște atât de bine pe cât are impresia. Mânia creștea și în sufletul lui Matthew, făcând ca mirosul lui aromat să devină mai puternic. Te-aș recunoaște drept al meu în fața întregii lumi, ba chiar cu mândrie, chiar dacă n-ai fi sânge din sângele meu.

Hubbard părea neliniștit. Privirea i se mută dinspre soțul meu înspre Jack.

— M-ai transforma în fiu al tău prin jurământ legat cu sânge? Jack se întoarse încet către Matthew. Așa cum a făcut Philippe cu doamna Roydon. Vreau să spun, cu Diana?

Soțul meu făcu ochii mari în timp ce dădea din cap în semn de încuviințare, încercând să accepte faptul că Philippe îi cunoscuse pe nepoții lui, când el însuși nu știuse nimic despre ei.

Pentru o clipă, pe chip i se citi senzația că fusese trădat.

— Philippe mă vizita ori de câte ori venea la Londra, explică Jack, neobservând schimbarea la față a lui Matthew. Îmi spunea să fiu atent la jurământul lui legat cu sânge, căci sunetul lui e puternic și probabil că o voi auzi pe doamna Roydon înainte de a o vedea. Și ați avut dreptate, doamnă. Diana. Tatăl lui Matthew chiar era mare cât ursul împăratului.

— Dacă l-ai întâlnit pe tatăl meu, atunci sunt sigur că ai auzit o grămadă de povești despre purtările mele proaste.

Mușchii maxilarului lui Matthew începură să pulseze. Senzația de a fi fost trădat se transformase în amărăciune. Pupilele i se dilatau de la o secundă la alta, pe măsură ce furia continua să câștige teren.

— Nu, răspunse Jack, încruntându-se nedumerit. Philip nu-mi vorbea decât despre admirația lui și zicea că mă vei învăța să ignor ceea ce sângele mă îndeamnă să fac.

Matthew tresări ca și cum ar fi primit o lovitură.

— Philippe m-a făcut întotdeauna să mă simt mai aproape de tine și de doamna Roydon. Și mai calm. Jack părea din nou agitat. Dar a trecut multă vreme de când l-am văzut ultima oară.

— A fost capturat în timpul războiului, explică Matthew, și a murit ca urmare a chinurilor îndurate.

Era o jumătate de adevăr spusă cu grijă.

— Părintele Hubbard mi-a spus asta. Mă bucur că Philippe n-a trăit să vadă.

De data aceasta, tremurul străbătu tot trupul tânărului, din măduva oaselor și până la suprafața pielii. Ochiul îi deveni pe neașteptate complet negri, plini de oroare și de frică.

Suferința lui Jack era mult mai mare decât cea pe care fusese nevoit s-o îndure Matthew. În cazul lui, numai mânia excesivă era cea care stârnea furia sângelui. Boala lui Jack era declanșată de o gamă mai largă de emoții.

— Nu-i nimic.

Într-o clipă, Matthew fu lângă el, cu o mână încleștată pe gâtul lui și cu cealaltă mângâindu-i obrazul. Lobero zgâria cu labela piciorul soțului meu, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Fă ceva!”

— Nu mă atinge când sunt așa! Mârâi Jack, împungându-l pe Matthew în piept. Dar la fel de bine ar fi putut încerca să cintească un munte. O să înrăutățești lucrurile.

— Crezi că poți să-mi dai mie ordine, cățelandrile? Matthew ridică din sprâncene. Indiferent ce ți s-ar părea ție atât de îngrozitor, spune-ne! După aceea o să te simți mai bine.

Încurajată de Matthew, mărturisirea lui Jack se prăvăli din cine știe ce cotlon întunecat al ființei lui, în care băiatul păstra tot ceea ce era rău și înspăimântător.

— Benjamin m-a găsit acum câțiva ani. A spus că mă aștepta. Mi-a promis că mă va duce la tine, dar numai după ce voi dovedi că sunt cu adevărat sânge din sângele lui Matthew de Clermont.

Gallowglass trase o înjurătură. Jack îl săgetă cu privirea și slobozi un mârâit.

— Ochiul la mine, Jack!

Tonul lui Matthew arăta clar că orice împotrivire avea să fie întâmpinată cu o pedeapsă grabnică și aspră. Soțul meu făcea un incredibil număr de echilibristică, care presupunea dragoste necondiționată, dar și o afirmare constantă a poziției dominante. Dinamica unei haite e întotdeauna primejdioasă. Când i se adaugă furia sângelui, într-o singură clipă, poate deveni letală.

Jack își dezlipi privirea de Gallowglass, iar umerii i se lăsară în jos.

— Apoi ce s-a întâmplat? Îi dădu ghes Matthew.

— Am ucis. Întruna. Cu cât omoram mai mult, cu atât îmi doream mai tare să repet experiența. Sângele nu mă hrănea doar pe mine, îmi hrănea și furia.

— A fost o dovadă de inteligență din partea ta să-ți dai seama de asta atât de repede, zise Matthew pe un ton aprobator.

— Uneori îmi veneam în fire suficient de mult ca să-mi dau seama că ceea ce făceam era o crimă. Atunci încercam să salvez ființele cu sânge cald, dar nu mă puteam opri din băut, mărturisii Jack. Am reușit să transform două dintre victimele mele în vampiri. Atunci Benjamin a fost mulțumit de mine.

— Numai două?

O umbră trecu peste trăsăturile lui Matthew.

— Benjamin voia să salvez mai mulți, dar aș fi avut nevoie de prea multă stăpânire de sine. Indiferent ce aș fi făcut, cei mai mulți mureau.

Ochii ca de cerneală ai lui Jack se umplură cu lacrimi de sânge. Pupilele căpătară o margine roșiatică.

— Unde au avut loc morțile astea?

Soțul meu părea doar ușor curios, însă cel de-al șaselea simț al meu îmi spunea că întrebarea era crucială pentru înțelegerea celor ce se petrecuseră cu Jack.

— Peste tot. Trebuia să fiu mereu în mișcare. Curgea atâta sânge! Trebuia să fug de poliție și de ziare.

Jack se înfioră.

VAMPIR DEZLĂNȚUIT LA LONDRA. Mi-am adus aminte de titlul grăitor și de articolele despre „crimele comise de vampiri” pe care Matthew le strânsese din toate colțurile lumii. Mi-am lăsat capul în jos, căci nu voiam ca Jack să-și dea seama că știam: el era ucigașul pe care îl căutau autoritățile europene.

— Dar cei care au supraviețuit au avut cel mai mult de suferit, continuă tânărul, cu o voce din ce în ce mai slăbită. Strămoșul meu mi-a luat copiii și a spus că va avea el grijă să fie crescuți așa cum se cuvine.

— Benjamin s-a folosit de tine.

Matthew îl privi adânc în ochi, încercând să stabilească o legătură cu el. Jack scutură din cap.

— Când i-am creat pe copiii aceia, mi-am încălcat jurământul făcut părintelui Hubbard. El a spus că lumea n-are nevoie de alți vampiri, că sunt deja destui și că, dacă mă simt singur, pot să am grijă de ființele respinse de către familiile lor. Tot ce mi-a cerut a fost să nu creez urmași, dar eu l-am dezamăgit periodic. După aceea nu m-am mai putut întoarce la Londra, cu mâinile pătate de atâta sânge. Dar nici cu strămoșul meu nu puteam rămâne. Când i-am spus că vreau să plec, l-a apucat o criză teribilă de furie și mi-a ucis unul dintre copii drept răzbunare. Fiii lui m-au ținut pe loc și m-au silit să mă uit. Jack își înghiți o înjurătură. Și fiica mea. Fiica mea. Ei.

Icni. Iși încleștă o mână peste gură, dar era prea târziu pentru a împiedica sângele să-i iasă printre buze în timp ce vomita. I se scurse pe bărbie, îmbibându-i tricoul negru. Lobero sări în sus, lătrând cu putere și lovindu-l pe spate cu labele.

Incapabilă să mai stau deoparte, m-am repezit lângă el.

— Diana! Strigă Gallowglass. Nu trebuie.

— Nu-mi spune mie ce să fac! Adu-mi un prosop! M-am răstit eu.

Jack căzu în patru labe, dar aterizarea îi fu încetinită de brațele puternice ale lui Matthew. Am îngenuncheat alături, și el continuă să verse tot ce avea în stomac. Gallowglass îmi întinse un prosop. L-am folosit ca să șterg fața și mâinile acoperite de sânge ale lui Jack. Curând prosopul deveni ud și rece ca gheața. Contactul cu atâta sânge de vampir îmi făcea mâinile țepene și neîndemânatic.

— Forța vărsăturilor i-a spart probabil niște vase de sânge din stomac și din gât, zise Matthew. Andrew, poți să-mi aduci o cană cu apă? Pune multă gheață în ea!

Hubbard merse în bucătărie și se întoarse după câteva clipe.

— Poftim! Zise el, întinzându-i cana soțului meu.

— Ridică-i capul, Diana! Mă instrui el. Ține-l bine, Andrew! Trupul lui țipă după sânge și o să se împotrivescă apei.

— Eu ce pot să fac? Întrebă cu glas răgușit Gallowglass.

— Șterge-i labele lui Lobero înainte să lase urme de sânge prin toată casa! Jack n-o să aibă nevoie să i se amintească de cele întâmplate. Matthew îl apucă pe băiat de bărbie. Jack!

Ochii negri și sticloși ai tânărului se rotiră către soțul meu.

— Bea! Porunci Matthew, ridicându-i bărbia cu câțiva centimetri.

Jack scuipe și clănțâni din dinți, încercând să-l alunge. Dar

Hubbard îl ținu pe loc până când goli cana.

Tânărul sughiță, și atunci părintele își slăbi strânsoarea.

— Bravo, Jackie! Spuse Gallowglass.

I-am netezit părul de pe frunte, în timp ce el se apleca din nou, ținându-se de stomacul care i se umflase vizibil.

— Te-am murdărit de sânge, șopti Jack.

Aveam dâre roșii pe bluză.

— Așa-i, am spus. Dar nu e prima dată când un vampir sângerează pe mine.

— Acum încearcă să te odihnești! Îi spuse Matthew. Ești epuizat.

— Nu vreau să dorm!

Jack înghiți cu noduri, cuprins din nou de greață.

— Șșt! Am spus eu, masându-i gâtul. Îți promit că n-o să ai coșmaruri.

— Cum poți fii sigură? Mă întrebă el.

— Prin magie. I-am desenat pe frunte forma celui de-al cincilea nod și am șoptit: Oglindă strălucind, monștri tremurând, coșmarurile i le gonește până ce se trezește!

Jack închise încet ochii. Câteva minute mai târziu era cuibărit pe o parte, dormind liniștit.

Atunci am mai țesut o vrajă, numai pentru el. N-avea nevoie de nici un cuvânt, căci nu avea să fie folosită vreodată de altcineva în afară de mine. Firele care îl înconjurau pe Jack erau un ghem furios de roșu, negru și galben. Am tras de verdele tămăduitor care se afla împrejurul meu, dar și de firele albe care ajutau la ruperea blestemelor și la fixarea noilor începuturi. Le-am răsucit și le-am legat în jurul încheieturii lui, strângând împletitura cu un nod trainic, încrucișat de șase ori.

— Sus e o cameră de oaspeți, am spus. O să-l culcăm pe Jack acolo. Corra și Lobero o să ne dea de veste dacă se agită.

- E în regulă? Îl întrebă Matthew pe Hubbard.
- Când vine vorba de Jack, n-ai nevoie de permisiunea mea, răspunse acesta.
- Ba da, am. Tu ești tatăl lui, replică Matthew.
- Sunt doar părintele lui, zise blând Hubbard. Tu ești tatăl lui Jack, Matthew. Mereu ai fost.

CAPITOLUL 19

Matthew îl duse pe Jack la etajul al treilea, purtându-l în brațe ca pe un bebeluș. Lobero și Corra ne însoțiră — amândoi știau ce treabă au de făcut. În timp ce soțul meu îl dezbrăca de tricoul plin de sânge, eu am scotocit prin dulapul nostru din dormitor în căutarea unor haine de schimb. Jack avea cel puțin un metru optzeci, dar o siluetă mult mai subțire decât Matthew. Am găsit o bluză supradimensionată cu logoul echipei masculine de la Yale, pe care uneori o îmbrăcam eu când dormeam, și am sperat că avea să fie bună. Matthew strecură în ea brațele parcă lipsite de oase ale lui Jack, apoi i-o trase peste capul ce se bălăbănea într-o parte și într-alta. Vraja mea îl adormise buștean.

L-am așezat împreună în pat fără să rostim vreo vorbă decât dacă era absolut necesar. Eu am tras cearșaful în jurul umerilor lui Jack, în vreme ce Lobero îmi urmărea fiecare mișcare de pe podea. Corra stătea cocoțată pe lampă, atentă și fără să clipească. Greutatea ei îndoia abajurul într-un unghi îngrijorător.

Am atins părul auriu al lui Jack și urma întunecată de pe gât, apoi mi-am așezat mâna în dreptul inimii lui. Chiar dacă dormea, simțeam cum diferite părți din ființa lui se războiau pentru a prelua controlul: mintea, trupul, sufletul. Deși Hubbard mă asigurase că băiatul va rămâne pentru totdeauna la vârsta de douăzeci și unu de ani, îl vedeam cuprins de o oboseală care îl făcea să pară de trei ori mai bătrân.

Jack trecuse prin foarte multe încercări. Prea multe, mulțumită lui Benjamin. Îmi doream ca nebunul acela să fie șters de pe fața pământului. Degetele de la mâna stângă mi se răsfirară, iar încheietura începu să mă usture acolo unde nodul îmi înconjura pulsul. Magia nu era altceva decât voință transformată în realitate, și puterea din venele mele reacționa la nerostitele mele dorințe de răzbunare.

— Jack era responsabilitatea noastră, și noi n-am fost alături de el la greu. Vocea îmi era joasă și aprigă. Iar Annie.

— Acum suntem alături de Jack. În ochii lui Matthew vedeam același amestec de tristețe și furie care știam că se oglindea și în ai mei. Pentru Annie nu mai putem decât să ne rugăm ca sufletul ei să-și găsească odihna.

Am dat din cap, stăpânindu-mi cu greu emoțiile.

— Fă un duș, *ma lionne!* Atingerea lui Hubbard și sângele lui Jack. Matthew nu putea suferi ca pielea mea să poarte mirosul unei alte ființe. O să stau eu cu el cât ești tu în baie. Pe urmă o să coborâm amândoi și o să stăm de vorbă cu. Nepotul meu.

Ultimele vorbe le rosti lent și cu grijă, ca și cum și-ar fi obișnuit limba cu ele. L-am strâns de mână, am sărutat ușor fruntea lui Jack, apoi m-am îndreptat fără tragere de inimă spre baie, încercând fără rost să mă spăl de întâmplările din seara aceea.

O jumătate de oră mai târziu, i-am găsit pe Gallowglass și pe Hubbard față în față la banala masă din lemn de pin din mijlocul sufrageriei. Stăteau încruntați și se holbau unul la altul, mârâind. Eram bucuroasă că Jack nu se trezise ca să fie martor la așa ceva.

Matthew îmi dădu drumul la mână și se duse în bucătărie. Scoase o sticlă cu apă minerală pentru mine și trei sticle cu vin. După ce le împărți, se întoarse după un tirbușon și patru pahare.

— Oi fi tu vărul meu, dar tot nu-mi placi, Hubbard.

Mârâitul lui Gallowglass scăzu în intensitate, transformându-se într-un sunet inuman mult mai tulburător.

— Sentimentul e reciproc.

Hubbard își ridică servieta neagră pe masă și o lăsă la îndemână.

Matthew vârî tirbușonul în dopul sticlei, urmărind fără o vorbă cum cei doi nepoți ai săi se întreceau să se domine unul pe altul. Iși turnă un pahar cu vin și îl bău din două înghițituri.

— Nu ești bun de părinte, zise Gallowglass, mijind ochii.

— Cine este? Replică Hubbard.

— Destul!

Matthew nu ridică tonul, dar vocea lui avea un timbru care îmi zbârli părul de pe ceafă și îi amuți numaidecât pe ceilalți doi vampiri.

— Andrew, furia sângelui l-a afectat întotdeauna atât de mult pe Jack sau lucrurile s-au înrăutățit după ce l-a întâlnit pe Benjamin?

Hubbard se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet sardonice.

— Cu asta vrei să începi, nu-i așa?

— Ce-ar fi să începi *tu* prin a ne explica de ce l-ai transformat pe Jack în vampir, când știai că îi poți transmite furia sângelui?

Furia mea mistuise orice urmă de politețe cu care îl tratasem cândva.

— I-am oferit o opțiune, Diana, răspunse Hubbard, ca să nu mai spunem o șansă.

— Jack trăgea să moară de ciumă! Am strigat eu. Nu era în stare să ia o decizie cu mintea limpede. Tu erai adultul! Jack era doar un copil.

— Jack împlinise deja douăzeci de ani, era un bărbat, nu băiețelul pe care l-ați lăsat în grija lordului Northumberland. Și trecuse prin chinurile iadului așteptând în zadar întoarcerea voastră, zise Hubbard.

Temându-mă că l-am putea trezi, am coborât tonul.

— Ți-am lăsat o grămadă de bani pentru a-i feri de rele atât pe Jack, cât și pe Annie. Nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să ducă lipă de nimic.

— Crezi că un pat cald și un stomac plin i-ar fi putut cârpi inima frântă? Ochii lui Hubbard erau reci, parcă de pe altă lume. V-a căutat zi de zi vreme de *doisprezece ani*. Asta înseamnă doisprezece ani de mers la docuri pentru a ieși în întâmpinarea navelor sosite din Europa, în speranța că veți fi la bordul uneia dintre ele. Doisprezece ani în care l-a luat la întrebări pe fiecare străin întâlnit în Londra ca să afle dacă ați fost văzuți în Amsterdam, în Lubeck ori în Praga. Și doisprezece ani de mers la orice persoană despre care bănuia că ar fi vrăjitoare, ca să-i arate un desen făcut de el cu faimoasa farmazoană Diana Roydon. E un miracol că viața i-a fost curmată de ciumă, și nu de judecătoria reginei!

M-am albit la față.

— Și voi ați avut de ales, îmi aminti Hubbard. Așa că, dacă vrei să învinovățești pe cineva pentru transformarea lui Jack în vampir, îndreaptă-ți reproșurile spre tine însăși ori spre Matthew! Băiatul era responsabilitatea ta. Tu mi l-ai dat mie.

— Nu așa ne-am înțeles, și știi prea bine!

Cuvintele îmi ieșiră din gură înainte să le pot opri. Am încremenit, cu un aer îngrozit. Era un alt secret pe care îl păstrasem față de Matthew și pe care îl credeam rămas în siguranță în urma mea.

Gallowglass șuieră surprins. Privirea glacială a lui Matthew se făcu țândări pe pielea mea. În cameră se lăsă o tăcere deplină.

— Trebuie să discut cu soția și cu nepotul meu, Gallowglass. Singuri, zise Matthew.

Accentul pus pe „soția” și „nepotul meu” era subtil, dar inconfundabil. Scoțianul se ridică în picioare; pe chip i se citea dezaprobarea.

— Mă găsiți la etaj, cu Jack.

Matthew scutură din cap.

— Du-te acasă și așteapt-o pe Miriam! Vă sun eu când Andrew și Jack vor fi gata să vină acolo.

— Jack o să stea aici, am spus eu, ridicând din nou tonul. Cu noi. Acolo unde îi e locul.

Căutătura amenințătoare pe care mi-o aruncă Matthew mă amuți pe loc, chiar dacă un prinț renescentist n-avea ce căuta în secolul XXI și chiar dacă în urmă cu un an aș fi protestat în fața tiraniei lui. Acum știam că stăpânirea de sine a soțului meu atârna de un fir de ață.

— Eu nu stau sub același acoperiș cu un de Clermont. Mai ales cu el, zise Hubbard, arătând spre Gallowglass.

— Uiți, Andrew, spuse Matthew, că și *tu* ești un de Clermont. La fel ca și Jack.

— Eu n-am fost niciodată! Răspunse cu brutalitate Hubbard.

— Odată ce ai băut sângele lui Benjamin, n-ai mai fost altceva. Vocea lui Matthew era încordată. În familia asta faci ce spun eu!

— Familie? Spuse batjocoritor Hubbard. Tu ai făcut parte din haita lui Philippe, iar acum îi dai socoteală lui Baldwin. N-ai o familie a ta.

— Se pare că am. Matthew strâmbă din buze cu regret. E timpul să pleci, Gallowglass.

— Foarte bine, Matthew. Te las să mă trimiți la plimbare, de data asta, dar n-o să plec prea departe. Iar dacă instinctele mele îmi spun că sunt probleme, mă întorc. La naiba cu obiceiurile ori cu legile vampirilor! Scoțianul se ridică și mă sărută pe obraz. Strigă dacă ai nevoie de mine, mătușă!

Matthew așteptă ca ușa de la intrare să se închidă, apoi se întoarse către Hubbard.

— Ce înțelegere ai făcut cu perechea mea, mai exact? Întrebă el.

— E vina mea, Matthew. Eu m-am dus la Hubbard. Am început, dorindu-mi să mărturisesc tot și să termin.

Masa vibră sub forța izbiturii lui Matthew.

— Răspunde-mi, Andrew!

— Am fost de acord să protejez pe oricine i-ar fi aparținut ei, chiar și pe tine, răspunse scurt Hubbard.

Din punctul ăsta de vedere era un de Clermont până în măduva oaselor: nu se oferea să mărturisească nimic, dezvăluia doar ceea ce era strict necesar.

— Și în schimb? Întrebă Matthew cu glas tăios. N-ai fi făcut tu un asemenea legământ fără a primi ceva la fel de prețios.

— *Perechea* ta mi-a dăruit o picătură din sângele ei. O singură picătură, zise Hubbard

resentimentar.

Il păcălisem, respectând litera cererii lui, nu și spiritul ei. Andrew Hubbard părea să fie un individ ranchiunos.

— Pe atunci știai că sunt bunicul tău? Întrebă Matthew.

Nu-mi puteam închipui ce importanță avea asta.

— Da, răspunse Andrew, înverzindu-se ușor la față.

Matthew îl trase spre el de pe cealaltă parte a mesei, până când fură nas în nas.

— Și ce-ai aflat din acea singură picătură de sânge?

— Adevăratul ei nume, Diana Bishop. Nimic mai mult, jur! Vrăjitoarea s-a folosit de magie ca să fie sigură.

În gura lui, cuvântul „vrăjitoare” suna murdar și obscen.

— Să nu mai profiți vreodată de instinctele protectoare ale soției mele, Andrew! Altfel îți iau capul. Matthew îl strânse și mai tare. Știută fiind curiozitatea ta bolnăvicioasă, nici un vampir în viață nu m-ar învinovăți.

— Nu-mi pasă cu ce vă ocupați voi doi în spatele ușilor închise, dar altora s-ar putea să le pese, de vreme ce perechea ta e evident însărcinată și nu există nici urmă de miros al vreunui alt bărbat pe trupul ei.

Hubbard își țuguie cu reproș buzele. Acum înțelegeam în sfârșit întrebarea pusă mai devreme de Matthew. Luându-mi cu bună știință sângele pentru a-mi cerceta gândurile și amintirile, Andrew Hubbard făcuse ceea ce în lumea vampirilor era echivalent cu a-și privi bunicii cum fac sex. Dacă n-aș fi găsit o cale de a-mi încetini fluxul sangvin astfel încât el să nu primească decât strict picătura pe care o ceruse, Hubbard ar fi tras cu ochiul în viața noastră intimă și ar fi putut afla tainele lui Matthew, dar și pe ale mele. Am strâns ochii, ferindu-mă de revelația răului pe care reușisem să-l evit.

Din servieta lui Andrew se auzi un murmur care îmi distrase atenția. Imi amintea de zgomotul pe care îl auzeam uneori în timpul unui curs, când telefonul vreunui student se pornea pe neașteptate.

— Ți-ai lăsat telefonul pe difuzor, am spus, atentă la zumzetul monoton. Cineva îți transmite un mesaj.

Matthew și Andrew se încruntară amândoi.

— Eu n-aud nimic, spuse soțul meu.

— Iar eu n-am telefon mobil, adăugă Hubbard.

— Atunci de unde vine? Am întrebat, privind în jur. A pornit cineva radioul?

— Singurul lucru pe care îl am în servietă e ăsta.

Hubbard desfăcu cele două încuietori din alamă și scoase un obiect din servietă.

Zumzetul se înteți, și un val de putere îmi intră în corp. Toate simțurile mi se ascuțiră, în timp ce firele care țineau laolaltă lumea începură să se agite brusc, să scoată clinchete, lovindu-se unele de altele și răsucindu-se în spațiul dintre mine și foaia de pergament pe care Andrew Hubbard o ținea în mână. Sângele meu reacționa la slabele rămășițe de magie ce se agățau de acea singură pagină din *Cartea vieții*, iar încheieturile mă usturau în timp ce cunoscutul miros fad de vechituri și mucegai umplea încăperea.

Hubbard întoarse pagina cu fața spre mine, dar știam deja ce urma să văd acolo: doi dragoni alchimici cu trupurile încleștate, ale căror răni sângerau într-un bazin din care se înălțau

siluete palide, goale. Reprezenta acea etapă a procesului alchimic ce apare după nunta dintre regina Lună și regele Soare: *conceptio*, momentul în care o nouă și puternică substanță răsare din împreunarea a două contrarii — mascul și femelă, lumină și întuneric, Soare și Lună.

După ce îmi petrecusem săptămâni întregi în Biblioteca Beinecke, căutând paginile care lipseau din *Ashmole 782*, dădusem pe neașteptate peste una dintre ele în propria mea sufragerie.

— Edward Kelley mi-a trimis-o în toamna care a urmat plecării voastre. Mi-a spus să am grijă de ea ca de sfintele moaște.

Împinse pagina spre mine. Anluminura asta n-o văzusem decât pentru o clipă în palatul lui Rudolf. Mai târziu, eu și Matthew ne gândiserăm că ființele pe care le luaserăm drept dragoni puteau să fie, de fapt, un balaur și un uroboros. Unul dintre dragonii alchimici era într-adevăr un balaur, cu două picioare și aripi, iar celălalt era un șarpe care își ținea coada în gură. Uroborosul din jurul încheieturii mele se zvârcoli când îl recunosc, și nuanțele lui începură să strălucească încărcate de posibilități. Imaginea era hipnotizantă, iar acum, că aveam timp s-o studiez așa cum trebuie, îmi săreau în ochi tot felul de amănunte: expresiile fermecate de pe chipurile celor doi dragoni care se priveau în ochi, uimirea întipărită pe fețele progeniturilor ce ieșeau din bazinul în care se născuseră, impresionantul echilibru dintre două creaturi atât de puternice.

— Jack a avut grijă ca pagina să fie în siguranță indiferent ce s-a întâmplat. Molime, incendii, războaie — n-a lăsat nimic să se atingă de ea. Pretindea că e a ta, doamnă Roydon, zise Hubbard, întrerupându-mă din visare.

— A mea? Am atins colțul pergamentului, iar unul dintre gemeni îmi trase un șut zdravăn. Nu. E a noastră, a tuturor.

— Și totuși tu ai o legătură specială cu ea. Ești singura care a auzit-o vreodată vorbind, zise Andrew. Cu multă vreme în urmă, o vrăjitoare aflată în grija mea mi-a spus că provine din primul grimoar care a existat vreodată. Dar un vampir bătrân care trecea prin Londra mi-a zis că e o pagină din *Cartea vieții*. Mă rog la Dumnezeu ca nici una dintre variante să nu fie adevărată.

— Ce știi tu despre *Cartea vieții*?

Vocea lui Matthew răsună ca un bubuit de tunet.

— Știi că Benjamin o vrea, răspunse Hubbard. Așa i-a spus lui Jack. Dar n-a fost pentru prima oară când părintele meu vorbea despre carte. A căutat-o în Oxford cu multă vreme în urmă, înainte de a mă transforma pe mine în vampir.

Asta însemna că Benjamin umbla pe urmele *Cărții vieții* încă de la mijlocul secolului al XIV-lea, cu mult înainte ca Matthew să fie interesat de ea.

— Părintele meu credea că ar putea-o găsi în biblioteca unui vrăjitor din Oxford. I-a dus un cadou în schimbul manuscrisului: un cap din alamă despre care se spunea că ar face prorocii. Chipul lui Hubbard se umplu de tristețe. E întotdeauna păcat să vezi cum o persoană atât de inteligentă se lasă păcălită de superstiții. „Să nu alergați la idoli și dumnezei turnați să nu vă faceți!”⁵⁰ a spus Domnul.

Se zicea că Gerbert Aurillac deținuse cândva tocmai o astfel de mașinărie miraculoasă. Eu crezusem că Peter Knox era, între membrii Congregației, cel mai interesat de *Ashmole 782*. Oare era cu puțință ca Gerbert să fi fost aliat cu Benjamin toți acești ani și el să-i fi cerut

ajutorul lui Peter Knox?

— Vrăjitorul din Oxford a luat capul din alamă, dar n-a vrut să renunțe la carte, continuă Hubbard. Zeci de ani mai târziu, părintele meu încă îl blestema pentru duplicitatea lui. Nu i-am aflat niciodată numele.

— Cred că era vorba despre Roger Bacon, alchimist, filozof, dar și vrăjitor.

Matthew se uită la mine. Bacon deținuse cândva *Cartea vieții*, pe care o numea „adevăratul secret al secretelor”.

— Alchimia e una dintre numeroasele vanități ale vrăjitoarelor, zise Hubbard cu dispreț. Expresia îi deveni îngrijorată. Copiii mei îmi spun că Benjamin s-a întors în Anglia.

— Așa e. Benjamin stă cu ochii pe laboratorul meu din Oxford.

Matthew nu pomeni faptul că acum *Cartea vieții* se afla la doar câteva străzi distanță chiar de laborator. O fi fost Hubbard nepotul lui, dar asta nu însemna că avea încredere în el.

— Dacă Benjamin e în Anglia, cum o să-l ținem departe de Jack? L-am întrebat cu insistență pe soțul meu.

— Jack o să se întoarcă la Londra. Părintele meu nu e mai bine-venit decât tine, Matthew. Hubbard se ridică în picioare. Câtă vreme e cu mine, Jack se află în siguranță.

— Nimeni nu se află în siguranță față de Benjamin. Jack nu se va întoarce la Londra. Vocea lui Matthew își recăpătase tonul poruncitor. Și nici tu, Andrew. Nu încă.

— Ne-am descurcat foarte bine și fără amestecul tău, replică Hubbard. E puțin cam târziu să hotărăști că vrei să faci pe stăpânul cu copiii tăi, precum un tată din Roma Antică.

— Capul familiei. O tradiție fascinantă. Matthew se așeză la loc pe scaunul său, ținând paharul cu vin în căușul palmei. Acum nu mai semăna cu un prinț, ci cu un rege. Imaginează-ți că i-ai da unui bărbat drept de viață și de moarte asupra soției lui, a copiilor, a servitorilor, a oricărei ființe adoptate în familia lui, chiar și asupra rudelor apropiate cărora le lipsește o figură paternă puternică. Imi amintește un pic de ce ai încercat tu să obții la Londra.

Matthew sorbi din vin. Cu fiecare clipă, Hubbard părea tot mai stânjenit.

— Copiii mei mi se supun de bunăvoie, zise el cu încăpățănare. Mă respectă, așa cum ar trebui să facă niște fii evlavioși.

— Ești un mare idealist! Replică Matthew pe un ton ușor batjocoritor. Fără îndoială știi cine a inventat ideea de cap al familiei.

— Romanii, după cum am mai spus, răspunse cu glas tăios Hubbard. Sunt o persoană educată, Matthew, deși tu ai îndoieli în privința asta.

— Nu, Philippe a inventat-o. Ochii lui Matthew luceau de amuzament. Era de părere că societății romane i-ar prinde bine o doză sănătoasă de disciplină specifică familiilor de vampiri și o amintire a importanței tatălui.

— Philippe de Clermont s-a făcut vinovat de păcatul trufiei. Dumnezeu e singurul Tată adevărat. Tu ești creștin, Matthew. Cu siguranță îmi dai dreptate.

Pe chipul lui Hubbard se citea înflăcăarea unui adevărat credincios.

— Poate, spuse Matthew, ca și cum s-ar fi gândit serios la argumentul nepotului său. Dar, până ce Dumnezeu ne va chema la El, va trebui să te mulțumești cu mine. Îți place sau nu, Andrew, în ochii celorlalți vampiri, eu sunt capul familiei tale, șeful clanului tău, masculul tău alfa... Spune-i cum vrei! Și toți copiii tăi, inclusiv Jack și ceilalți vagabonzi pe care i-ai adoptat, fie ei demoni, vampiri ori vrăjitoare, sunt *ai mei*, conform legii vampirilor.

— Nu. Hubbard scutură din cap. Eu n-am vrut niciodată să am de -a face cu familia de Clermont.

— Ce vrei tu nu contează. De acum înainte.

Matthew lăasă jos vinul și mă luă de mână.

— Pentru a-mi porunci să-ți fiu loial, ar trebui să recunoști că părintele meu, Benjamin, îți e fiu. Iar tu n-ai face *niciodată* asta, zise Hubbard cu înverșunare. În calitate de conducător al neamului de Clermont, Baldwin ia în serios onoarea și statutul familiei. Nu ți-ar permite să formezi un vlăstar al tău, dată fiind maladia pe care o porți în sânge.

Înainte ca Matthew să poată reacționa la provocarea lansată de Andrew, Corra scoase un cârâit de avertisment. Dându-mi seama că Jack trebuia să se fi trezit, m-am ridicat de pe scaun. În copilărie era îngrozit de încăperile necunoscute.

— Rămâi aici! Spuse Matthew, strângându-mă mai tare de mână.

— Are nevoie de mine! Am protestat.

— Jack are nevoie de o mână de fier și de limite clare, zise cu blândețe soțul meu. Știe că-l iubești. Dar pentru moment nu poate face față unor sentimente atât de puternice.

— Am încredere în el.

Vocea îmi tremura de furie și de durere.

— Eu nu, replică Matthew cu glas tăios. Mânia nu e singura care îi declanșează furia sângelui. Dragostea și loialitatea fac același lucru.

— Nu-mi cere să-l ignor!

Îmi doream ca Matthew să înceteze să joace rolul de cap al familiei și să se poarte mai mult ca un tată adevărat.

— Îmi pare rău, Diana. O umbră se cuibări în ochii lui, o umbră pe care o crezusem dispărută pentru totdeauna. Trebuie să pun pe primul loc nevoile lui Jack.

— Care nevoi?

Băiatul stătea în pragul ușii. Cășca, și smocuri de păr i se ridicaseră în cap, de parcă ar fi fost speriat. Lobero își făcu loc pe lângă stăpânul lui și se apropie de Matthew, căutând recunoașterea misiunii îndeplinite cu succes.

— Trebuie să vânam. Din păcate, luna strălucește cu putere, dar nici măcar eu nu pot controla cerurile.

Minciuna se scurse ca mierea de pe limba lui Matthew. El îi ciufuli urechile lui Lobero.

— O să mergem toți: tu, eu, tatăl tău, chiar și Gallowglass. Lobero poate să vină și el.

Jack strâmbă din nas.

— Nu mi-e foame.

— Atunci nu te hrăni! Dar tot o să vânezi. Să fii gata la miezul nopții! Trec să te iau.

— Să mă iei? Jack se uită la mine, apoi la Hubbard. Credeam că rămânem aici.

— O să stați chiar după colț, cu Gallowglass și Miriam. Andrew va locui acolo cu tine, îl liniști Matthew. Casa asta nu e îndeajuns de mare pentru o vrăjitoare și trei vampiri. Noi suntem ființe nocturne, iar Diana și bebelușii au nevoie de somn.

Jack se uită cu regret la burtica mea.

— Întotdeauna mi-am dorit un frățior.

— S-ar putea să te alegi în schimb cu două surioare, zise Matthew, chicotind.

Mi-am dus mâna automat spre stomac, căci unul dintre gemeni îmi dăduse o lovitură

zdravănă. Copiii fuseseră neobișnuit de activi de la apariția lui Jack.

— Se mișcă? Mă întrebă tânărul, și pe chip i se citi nerăbdarea. Pot să-i ating?

M-am uitat la Matthew. Privirea lui Jack alunecă și ea în aceeași direcție.

— Lasă-mă să-ți arăt cum!

Tonul soțului meu era relaxat, însă privirea îi rămase atentă. Luă mâna lui Jack și o lipi de laterala burticii mele.

— Nu simt nimic, zise Jack și se încruntă concentrat.

Am simțit un șut strașnic în peretele uterului, urmat de un cot zdravăn.

— Uau! Chipul lui Jack era la doar câțiva centimetri de al meu, și ochii i se umpluseră de uimire. Așa lovesc toată ziua?

— Cred că da.

Aș fi vrut să-i netezesc părul ciufulit. Să-l iau în brațe și să-i promit că nimeni n-o să-i mai facă rău vreodată. Dar nu-i puteam oferi nici una dintre alinările acestea.

Simțind turnura maternă pe care o luase starea mea de spirit, Matthew îi îndepărtă mâna de pe burta mea. Chipul tânărului se posomorî, căci percepușe gestul ca pe o respingere. Furioasă pe soțul meu, m-am întins să-i trag mâna la loc. Înainte să apuc însă, Matthew mă apucă de talie și mă trase lângă el. Era un semn inconfundabil al posesiunii.

Ochii lui Jack se înnegriră.

Hubbard dădu să intervină, dar, cu o singură privire, Matthew îl încremeni pe loc.

În răstimpul câtorva clipe, ochii lui Jack reveniră la normal. Când își recăpătară nuanțele căprui și verzi, Matthew îi zâmbi aprobator.

— Instinctul tău de a o proteja pe Diana este cât se poate de potrivit, îi spuse el lui Jack. Dar convingerea că trebuie s-o protejezi de mine nu este.

— Imi pare rău, Matthew, șopti băiatul. N-o să se mai întâmple.

— Iți accept scuzele. Din păcate, *o să* se mai întâmple. N-o să reușești nici ușor, nici repede să-ți ții boala sub control. Tonul soțului meu deveni energic. Jack, sărut-o de noapte bună pe Diana și instalează-te la Gallowglass! E o fostă biserică, aflată după colț. O să te simți ca acasă.

— Ai auzit, părinte H? Zâmbi larg Jack. Mă întreb dacă are lilioci în clopotniță, ca a ta.

— Eu nu mai am problema liliecilor, zise cu acreală Hubbard.

— Părintele H locuiește încă într-o biserică din oraș, ne lămurii Jack, înveselindu-se brusc. Nu e cea pe care ați vizitat-o voi. Vechitura aia a ars. Dacă stau să mă gândesc, și biserică asta a ars în mare parte.

Am început să râd. Lui Jack îi plăcuse dintotdeauna să spună povești. Avea talent.

— Acum n-a mai rămas decât turnul. Părintele H l-a amenajat așa de frumos, încât aproape nu bagi de seamă că e doar un morman de ruine.

Jack îi zâmbi lui Hubbard, apoi îmi dădu un pupic superficial pe obraz. Starea lui de spirit trecuse de la furia sângelui la fericire într-un răstimp remarcabil de scurt. Se repezi pe scări în jos.

— Haide, Lobero! Hai să ne luăm la trântă cu Gallowglass!

— Miezul nopții! Strigă Matthew în urma lui. Să fii pregătit! Și să te porți frumos cu Miriam, Jack! Altfel mă tem că o să-ți dorești să nu fi renăscut vreodată.

— Nu-ți face griji, sunt obișnuit cu femeile dificile, răspunse tânărul.

Lobero lătra entuziasmat și se învârtea pe lângă picioarele lui pentru a-l încuraja să meargă

afară.

— Păstrează ilustrația, doamnă Roydon! Dacă atât Matthew, cât și Benjamin și-o doresc cu înfocare, atunci vreau să fiu cât mai departe de ea cu putință, zise Hubbard.

— Cât ești de generos, Andrew! Matthew întinse brusc mâna și îl apucă de gât. Rămâi în New Haven până ce-ți voi da eu voie să pleci!

Ochii li se întâlniră: ardezie și verde-cenușiu. Andrew fu primul care își feri privirea.

— Haide, părinte H! Strigă Jack. Vreau să-i văd biserica lui Gallowglass, iar Lobero are nevoie de o plimbare.

— La miezul nopții, Andrew.

Cuvintele lui Matthew păreau perfect politicoase, dar în ele se simțea un avertisment.

Ușa se închise, iar lătratul lui Lobero se îndepărtă. Când se stinse complet, m-am întors spre Matthew.

— Cum ai putut.?

Imaginea soțului meu, cu capul în mâini, mă făcu să mă opresc brusc. Furia care până atunci ardea în mine se stinse treptat. Matthew ridică privirea, cu chipul răvășit de vinovăție și tristețe.

— Jack. Benjamin. Spuse el și se cutremură. Dumnezeu să mă ajute, ce-am făcut?

CAPITOLUL 20

Matthew stătea în fotoliul stricat din fața patului în care dormea Diana și parcurgea cu greu încă un set de analize neconcludente, pentru ca el și Chris să-și poată reevalua strategia de cercetare la ședința de a doua zi. Dată fiind ora târzie, fu luat prin surprindere când ecranul telefonului său mobil se luminează.

Mișcându-se cu grijă, ca să nu-și trezească nevasta, ieși în tăcere din cameră și coborî scările până în bucătărie, unde putea vorbi fără să fie auzit.

— Trebuie să vii, șopti Gallowglass cu glasul îngroșat. Acum!

Pielea lui Matthew se făcu ca de găină, iar ochii i se ridicară spre tavan, ca și cum ar fi putut zări prin tencuială și prin scândurile podelei până în dormitor. Primul lui impuls era întotdeauna acela de a o proteja pe Diana, chiar dacă pericolul se afla clar în altă parte.

— Las-o pe mătușă acasă! Zise hotărât Gallowglass, de parcă ar fi fost martor la gestul lui Matthew. Miriam e pe drum.

Telefonul se închise. Matthew se mai uită preț de câteva clipe la ecran, ale cărui culori vii dădeau o notă de falsă veselie primelor ore ale dimineții și care apoi se topiră în negru.

Ușa de la intrare se deschise, scârțâind.

Până să intre Miriam, Matthew era deja în capul scărilor. O cercetă îndeaproape. Nu avea nici o picătură de sânge pe ea, slavă Domnului! Chiar și așa, ochii îi erau măriți, iar pe chip avea întipărită expresia cuiva care tocmai a văzut o fantomă. Foarte puține lucruri o înspăimântau pe vechea lui prietenă și colegă, dar acum era limpede că se simțea îngrozită. Matthew trase o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat? Diana coborî de la etajul al treilea. Părul ei arămiu părea să reflecte toată lumina din casă. E vorba de Jack?

Matthew dădu din cap în semn de încuviințare. Altfel Gallowglass n-ar fi sunat.

— Vin într-o clipă, spuse Diana și se întoarse să se îmbrace.

— Nu, Diana, zise încet Miriam.

Diana încremeni cu mâna pe balustradă. Iși răsuci trupul și se uită în ochii prietenei lui Matthew.

— E m-mort? Șopti ea năucită.

Cât ai clipi din ochi, Matthew fu lângă ea.

— Nu, *mon coeur*. Nu e mort.

Știa că acesta era cel mai negru coșmar al Dianei: ca o persoană dragă ei să-i fie răpită înainte de a-și putea lua rămas-bun așa cum se cuvine. Însă ceea ce se întâmpla în casa din Wooster Square putea, într-un fel, să fie mai rău de atât.

— Rămâi cu Miriam! Matthew îi sărută buzele amorțite. Mă întorc acasă curând.

— Se descurca foarte bine! Zise Diana.

Jack se afla în New Haven de o săptămână, și crizele lui de furie a sângei scăzuseră atât ca frecvență, cât și ca intensitate. Limitele stricte impuse de Matthew și așteptările lui statornice provocaseră deja o schimbare.

— Știam că o să mai existe căderi, spuse el, așezând o șuviță de păr mătăsos după urechea soției sale. Sunt sigur că n-o să dormi, dar încearcă măcar să te odihnești!

Iși făcea griji că ea nu avea decât să se plimbe de colo până colo și să se uite pe fereastră, până ce el avea să revină cu vești.

— Cât timp aștepti, poți să citești astea. Miriam scoase un teanc de hârtii din geanta ei. Se străduia să pară vioaie și degajată, însă mirosul ei dulce-amăru de galban și rodie era acum mai puternic. E tot ce ai cerut, dar am adăugat câteva articole care te-ar putea interesa: toate studiile lui Matthew legate de lupi, alături de câteva lucrări clasice despre creșterea puilor și despre comportamentul haitelor. În principiu, e un soi de manual pentru părintele vampir modern.

Matthew se întoarse uimit către Diana. Soția sa îl surprindea din nou. Ea se îmbujoră în timp ce lua articolele de la Miriam.

— Trebuie să înțeleg cum funcționează chestiile astea legate de familiile vampirilor. Du-te! Spune-i lui Jack că-l iubesc! Vocea Dianei se frânse. Dacă poți.

Matthew o strânse de mână fără să-i răspundă. N-avea de gând să facă vreo promisiune. Jack trebuia să înțeleagă că accesul lui la Diana depindea de felul în care se purta. Și de aprobarea lui Matthew.

— Pregătește-te! Îi murmură Miriam atunci când el trecu pe lângă ea. Și nu-mi pasă că Benjamin e fiul tău. Dacă n-o să-l omori după ce urmează să vezi, atunci o s-o fac eu.

În ciuda orei târzii, locuința lui Gallowglass nu era singura din cartier care avea încă luminile aprinse. La urma urmei, New Haven era un oraș universitar. Cei mai mulți dintre noctambulii din Wooster Square căutau o tovărășie ciudată, lucrând în văzul lumii, cu draperiile date la o parte și jaluzelele ridicate. Ceea ce deosebea casa vampirului de celelalte era faptul că avea draperiile bine trase, și numai câteva raze de lumină aurie strecurate pe la marginile ferestrelor trădau faptul că cineva era încă treaz.

Înăuntru, lumina veiozelor învăluia într-o caldă strălucire câteva obiecte personale. Altfel, interiorul era decorat cu piese răzlețe de mobilier danez modern, făcute din lemn de culoare deschisă și puse în valoare de câteva antichități și de pete îndrăznețe de culoare. Pe podea stătea îngrămadit unul dintre cele mai de preț obiecte ale lui Gallowglass: un pavilion de

comerț englez zdrențuit, datând din secolul al XVIII-lea, pe care el și Davy Hacock îl dăduseră jos de pe îndrăgitul lor cargobot *Contele de Pembroke*, înainte ca acesta să fie reînarmat și rebotezat *Străduința*.

Matthew adulmecă aerul. Casa era plină de mirosul acela amar-acrișor pe care Diana îl asemuise cu izul focului de cărbuni, iar în surdină se auzea muzica lui Bach. *Patimile după Matei*, aceeași compoziție pe care Benjamin o difuza în laboratorul său pentru a-și tortura vrăjitoarea captivă. Matthew simți cum stomacul i se răsucește într-un nod.

Coti și intră în sufragerie. Priveliștea îl făcu să încremenească. Picturi murale austere îmbrăcau în nuanțe de negru și gri fiecare centimetru al pereților de culoarea inului. Jack stătea în vârful unei schele improvizate din piese de mobilier și mânuia un creion moale pentru desen. Pe podea erau risipite cioturi de creioane și resturi lăsate în urmă de ascuțitoare.

Matthew mătură cu privirea zidurile, de la podea și până în tavan. Peisajele amănunțite, studiile de animale și plante păreau aproape microscopice în precizia lor, iar portretele delicate erau asamblate din tușe care îți tăiau respirația, sfidând logica artistică. Efectul general era superb și totuși tulburător, ca și cum Sir Anthony van Dyck ar fi pictat *Guernica* lui Picasso.

— Dumnezeu!

Matthew își făcu automat semnul crucii.

— Jack a rămas fără hârtie acum două ore, zise Gallowglass cu un aer întunecat, arătând spre sevaletele din fața ferestrei. Fiecare mai avea acum doar câte o foaie, însă maldărele de hârtii care înconjurau suporturile cu trei picioare lăsau să se înțeleagă că acestea erau doar operele selectate dintr-o serie mai amplă de desene.

— Salut, Matthew!

Chris ieși din bucătărie, sorbind dintr-o cană cu cafea neagră, a cărei aromă de boabe prăjite se împletea cu parfumul amărui al lui Jack.

— Asta nu-i un loc potrivit pentru o ființă cu sânge cald, Chris, spuse Matthew, privindu-l cu precauție pe Jack.

— I-am promis lui Miriam că rămân. Chris se instalează pe un vechi scaun cu fund împletit și își așează cana cu cafea pe unul dintre brațele lui late. Când se mișcă, împletitura de sub el scârțâia precum un vapor pornit la drum. Așadar, Jack e tot un nepot de-al tău.

— Nu acum, Chris! Unde-i Andrew? Întrebă Matthew, continuând să-l urmărească pe Jack la lucru.

— E sus, mai aduce niște creioane.

Chris luă o gură de cafea, în timp ce ochii lui închiși la culoare observau detaliile desenului pe care tânărul îl schița acum: o femeie goală, cu capul lăsat pe spate în agonie.

— Aș vrea al naibii de mult să se întoarcă la desenat narcise.

Matthew se șterse la gură cu mâinile, sperând să înlăture acreala care îi urca din stomac. Slavă Domnului că Diana nu venise cu el! Jack n-ar mai fi fost nicicând în stare s-o privească în ochi dacă ar fi știut că ea văzuse toate astea.

Câteva clipe mai târziu, Hubbard reveni în sufragerie. Așează o cutie plină cu instrumente noi pe scara pe care Jack stătea în echilibru. Complet absorbit de munca lui, tânărul nu reacționează la prezența părintelui său, așa cum nu reacționase nici la a lui Matthew.

— Ar fi trebuit să mă chemați mai devreme.

Matthew vorbea înadins pe un ton calm. Însă, în ciuda eforturilor lui, Jack își întoarse ochii sticloși spre el. Furia sângelui său răspundea tensiunii ce plutea în aer.

— Jack a mai făcut asta, zise Hubbard. A desenat pe pereții dormitorului său și pe zidurile criptei bisericii. Dar niciodată n-a terminat atâtea imagini într-un timp atât de scurt. Și niciodată nu l-a desenat. Pe el.

Vampirul ridică privirea.

Ochii, nasul și gura lui Benjamin dominau un perete întreg, uitându-se în jos spre Jack cu o expresie pe jumătate lacomă, pe jumătate malițioasă. Trăsăturile erau inconfundabile în cruzimea lor și cumva mai amenințătoare fiindcă nu fuseseră incluse în conturul unei fețe omenești.

Jack se mutase la câțiva metri distanță de portretul lui Benjamin, și acum lucra la ultima fâșie goală de perete. Desenele dimprejurul încăperii schițau un șir de evenimente ce ducea de la viața trăită de el la Londra, înainte ca Hubbard să-l transforme în vampir, până în prezent. Șevaletele de la fereastră erau punctul de plecare al acestui ciclu tulburător de imagini.

Matthew le cercetă. Pe fiecare se afla câte un desen pe care artiștii îl numeau studiu: un singur element dintr-o scenă mai amplă, care îl ajuta pe creator să înțeleagă o problemă anume de compoziție ori de perspectivă. Primul reprezenta o mână de bărbat, cu pielea crăpată, bătătorită de sărăcie și muncă fizică. Imaginea unei guri crude, știrbe, ocupa al doilea șevalet. Cel de-al treilea desen înfățișa șireturile încrucișate ale unei perechi de pantaloni bărbătești, lângă un deget încârligat, pregătit să le desfacă. Ultima imagine era a unui cuțit care apăsa șoldul proeminent al unui băiat, până când vârful ajunsese să străpungă pielea.

În mintea lui, Matthew puse cap la cap imaginile răzlețe — mână, gură, pantaloni, cuțit —, în timp ce *Patimile după Matei* răsunau în fundal. Injură scena abuzivă care îi apăru numaidecât în minte.

— Una dintre primele amintiri ale lui Jack, spuse Hubbard.

Matthew își aminti de prima sa întâlnire cu băiatul, când fusese cât pe ce să-i rețeze urechea dacă n-ar fi intervenit Diana. Fusese și el o ființă care îi oferise copilului violență în loc de compasiune.

— Dacă n-ar fi fost arta și muzica lui, Jack s-ar fi autodistrus. Deseori i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru darul făcut de Philippe.

Andrew arată spre violoncelul proptit într-un colț. Matthew recunoscuse spirala instrumentului din clipa în care dăduse cu ochii de ea. El și *signor* Montagnana, făuritorul venețian al violoncelului, îl porecliseră „Ducesa de Marlborough”, pentru curbele lui generoase și totuși elegante. Matthew învățase să cânte la „Ducesă” pe vremea când lăutele căzuseră în dizgrație și fuseseră înlocuite de viori, viole și violoncele. „Ducesa” dispăruse în mod misterios în timp ce el se afla în New Orleans, disciplinând liota de copii ai lui Marcus. Când se întorsese, îl întrebă pe Philippe ce s-a întâmplat cu instrumentul. Tatăl lui ridicase din umeri și bombănise ceva fără nici o noimă despre Napoleon și despre englezi.

— Jack ascultă mereu muzica lui Bach atunci când desenează? Murmură Matthew.

— Il preferă pe Beethoven. A început să-l asculte pe Bach după ce. Știi tu.

Hubbard strâmbă din buze.

— Poate că desenele lui ne vor ajuta să-l găsim pe Benjamin, spuse Gallowglass.

Ochii lui Matthew parcurseră în grabă numeroasele fețe și locuri ce ar fi putut oferi indicii vitale.

— Chris a făcut deja poze, îl asigură Gallowglass.

— Și un film, adăugă Chris, atunci când a ajuns la. Ăăă. El.

Prietenul Dianei evită și el să rostească numele lui Benjamin, mulțumindu-se să fluture o mână în direcția în care Jack încă desena, bolborosind ceva.

Matthew ridică mâna, cerând tăcere.

„Toții caii regelui și toți oamenii lui / Nu l-ar putea reîntregi pe Jack.”⁵¹ Tânărul se cutremură și scăpă ce-i mai rămăsese din creion. Andrew îi dădu altul în loc, iar Jack începu un nou studiu detaliat al unei mâini bărbătești care se întindea într-un gest rugător.

— Slavă Domnului! Se apropie de sfârșitul delirului. Umerii lui Hubbard, încordați până atunci, se lasară în jos. În curând va fi din nou în toate mințile.

Vrând să profite de moment, Matthew se îndreptă în tăcere către violoncel. Îl apucă de gât și ridică arcușul de pe podea, acolo unde Jack îl aruncase cu nepăsare.

Se așeză pe marginea unui scaun din lemn și își ținu urechea deasupra instrumentului în timp ce ciupea și mângâia coardele cu arcușul, reușind încă să audă notele rotunjite peste muzica lui Bach ce urla din difuzoarele așezate pe o bibliotecă din apropiere.

— Oprește zgomotul ăla! Îi ceru lui Gallowglass, făcând o ultimă acordare înainte de a începe să cânte.

Preț de câteva măsuri, muzica violoncelului se ciocni de corul și orchestra lui Bach. Apoi măsura opera corală încetă. În tăcerea rămasă, Matthew revărsă o melodie aflată între sunetele istorice ale *Patimilor* și ceva ce spera el că avea să-l ajute pe Jack să-și recapete echilibrul emoțional.

Alesese cu grijă bucata: *Lacrimosa* din *Requiemul* lui Johann Christian Bach. Chiar și așa, Jack se sperie la auzul schimbării de acompaniament muzical, iar mâna i se opri lângă perete. Pe măsură ce muzica îi străbătea trupul, respirația îi devenea mai lentă și mai regulată. Când se reapucă să deseneze, schiță contururile abației Westminster în locul unei alte ființe chinuite de durere.

În timp ce cânta, Matthew își lăsă capul în jos, într-un gest de rugăciune. Dacă ar fi fost de față și un cor, așa cum intenționase compozitorul, acesta ar fi cântat slujba în latină pentru pomenirea morților. De vreme ce era singur, Matthew făcu astfel încât sunetele funebre ale violoncelului să imite vocile umane care lipseau.

Lacrimosa dies illa, cânta violoncelul lui Matthew. „Înlăcrimată va fi acea zi / în care din cenușă se va înălța / Păcătosul care urmează a fi judecat.”

„De aceea cruță-l, Doamne!” Se ruga Matthew cântând următorul vers al melodiei, punându-și credința și suferința în fiecare mișcare a arcușului.

Când sfârși *Lacrimosa*, începu *Sonata pentru violoncel nr. 1 în fa major* de Beethoven. Compozitorul o gândise pentru pian și violoncel, însă Matthew spera că Jack o cunoștea îndeajuns de bine ca s-o completeze din memorie cu notele care lipseau.

Mișcările creionului din mâna lui Jack încetiniră și mai mult, devenind mai blânde cu fiecare măsură muzicală. Matthew recunoscuse torța pe care o ținea Statuia Libertății, apoi turnul Bisericii Centrale din New Haven.

Nebunia temporară a lui Jack încetinea și se apropia de final pe măsură ce se îndrepta către prezent, însă Matthew știa că băiatul nu scăpase încă.

Lipsea o imagine.

Pentru a-i da un imbold, Matthew trecu la una dintre melodiile sale preferate: *Recviemul* încurajator și plin de speranță al lui Faure. Cu mult înainte de a o cunoaște pe Diana, una dintre marile lui bucurii era să meargă la New College și să asculte corul interpretând această piesă. Abia când ajunse la notele ultimei părți, *In Paradisium*, imaginea pe care Matthew o aștepta prinse contur sub mâna lui Jack. Acum tânărul desena deja în același ritm cu maiestuoasa muzică, legănându-și trupul după cântecul pașnic.

„Fie ca șiruri de îngeri să te primească, și alături de Lazăr, / Cândva un om sărman, să-ți găsești odihna veșnică!” Matthew cunoștea versurile acestea pe dinafară, căci ele însoțeau mortul de la biserică și până la cimitir — un loc al păcii care prea des îi era refuzat unei ființe ca el. El însuși cântase cuvintele acestea în vreme ce stătea aplecat peste trupul lui Philippe, plânse odată cu ele la moartea lui Hugh, se pedepsise cu ele când pieriseră Eleanor și Celia, le repetase vreme de cincisprezece secole în timp ce îi jelea pe Blanca și pe Lucas, soția și copilul său cu sânge cald.

În noaptea aceasta însă, cunoscutele versuri îl purtau pe Jack (și pe Matthew odată cu el) spre posibilitatea celei de-a doua șanse. Matthew privea țintă cum tânărul zugrăvea familiarul, încântătorul chip al Dianei pe suprafața crem a peretelui. Ochii ei erau mari și plini de bucurie, buzele i se depărtaseră a uimire și dădeau să se ridice într-un zâmbet. Matthew ratase prețioasele clipe în care Diana îl recunoscuse pentru prima dată pe Jack. Acum le cunoștea.

Vederea portretului ei îi confirmă ceea ce bănuise: Diana era cea care avea puterea de a completa cercul vieții lui Jack. Poate că el reușea să-l facă pe băiat să se simtă în siguranță, așa cum trebuia să facă un tată, însă Diana era cea care îl făcea să se simtă iubit.

Matthew continuă să miște arcușul pe strune. Degetele lui le apăsau și le ciupeau, dând naștere muzicii. În sfârșit, Jack se opri, și creionul îi căzu din mâinile lipsite de vlagă, izbindu-se cu zgomot de podea.

— Ești un pictor pe cinste, Jack! Spuse Chris, aplecându-se pe scaun pentru a zări mai bine chipul Dianei.

Umerii lui Jack căzură, obosiți, și tânărul își roti privirea în căutarea lui Chris. Deși ochii îi erau încețoșați de extenuare, nu se zărea nici urmă de furie a sângelui în ei. Redeveniseră căprui și verzi.

— Matthew!

Băiatul sări din vârful schelei, se înălță prin aer și ateriză silențios ca o pisică.

— Bună dimineața, Jack!

Matthew puse deoparte violoncelul.

— Muzica. Tu erai? Întrebă Jack, încruntându-se nedumerit.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva mai puțin baroc, răspunse Matthew, ridicându-se în picioare. Secolul al XVII-lea poate fi puțin cam prea înzorzonat pentru vampiri. Cel mai bine e să-l iei în doze mici.

Privirea i se îndreptă către perete, și atunci Jack își trecu o mână tremurătoare peste frunte, dându-și seama ce făcuse.

— Imi pare rău! Zise el, cuprins de mâhnire. O să zugrăvesc deasupra, Gallowglass! Azi. Promit.

— Nu! Spuseră la unison Matthew, Gallowglass, Hubbard și Chris.

— Dar pereții. Protestă tânărul. I-am distrus.

— Nu mai mult decât au făcut-o da Vinci ori Michelangelo, spuse calm Gallowglass. Sau Matthew, dacă stau să mă gândesc, cu mâzgălele făcute de el în palatul împăratului din Praga.

Ochii lui Jack se luminau pentru o clipă de amuzament, după care sclipirea li se stinse iar.

— O căprioară care aleargă e una. Dar nimeni nu și-ar putea dori să vadă desenele astea. Nici măcar eu, spuse el, holbându-se la o reprezentare deosebit de grotescă a unui cadavru intrat în putrefacție ce plutea cu fața în sus pe un râu.

— Arta și muzica trebuie să vină din inimă, zise Matthew, apucându-și strănepotul de umeri. Chiar și cele mai întunecate unghere trebuie scoase la lumina zilei, altfel cresc până când ne înghit cu totul.

Jack avea un aer posomorât.

— Dar dacă au făcut-o deja?

— N-ai fi încercat s-o salvezi pe femeia aceea dacă ai fi fost întunecat de la un capăt la altul.

Matthew arată spre o figură dezolată ce privea în sus către o mână întinsă. Mâna semăna într-un tot cu a lui Jack, inclusiv prin cicatricea de la baza degetului mare.

— Dar n-am salvat-o. Era prea speriată ca să mă lase s-o ajut. Speriată de mine!

Jack încercă să se smulgă, și cotul îi trosni, însă Matthew refuză să-i dea drumul.

— Întunericul *ei* a fost cel care a oprit-o. Frica *ei*, nu a ta, insistă el.

— Nu te cred! Zise Jack, agățându-se cu încăpățănare de ideea că furia sângelui îl făcea vinovat indiferent ce se întâmpla.

Matthew avea parte de o mică probă a celor îndurate de Philippe și Ysabeau cu neclintitele lui refuzuri de a accepta iertarea.

— Asta pentru că ai în tine doi lupi care se luptă între ei. Cu toții îi avem.

Chris venise lângă ei.

— Ce vrei să spui? Întrebă Jack cu o expresie precaută.

— E o veche legendă cherokee, pe care bunica mea, Nana Bets, a învățat-o de la bunica ei.

— Tu nu arăți a cherokee, zise Jack, mijind ochii.

— Ai fi surprins să afli ce am în sânge. Sunt în cea mai mare parte francez și african, amestecat la grămadă cu ceva englez, scoțian, spaniol și indian american. De fapt, semăn foarte mult cu tine. Fenotipul poate fi înșelător, zise Chris, zâmbind.

Jack părea nedumerit, și Matthew își notă în minte să-i cumpere o carte cu noțiunile de bază ale biologiei.

— Da, da, zise tânărul cu scepticism, iar Chris izbucni în râs. Și lupii?

— Conform celor din neamul ei, în fiecare ființă trăiesc doi lupi: unul rău și altul bun, care își ocupă tot timpul încercând să se distrugă unul pe celălalt.

Matthew se gândea că era probabil cea mai bună descriere a furiei sângelui pe care avea s-o audă vreodată de la cineva care nu suferea de această boală.

— Lupul meu cel rău câștigă, spuse Jack cu tristețe.

— Nu trebuie să fie așa, îi promise Chris. Nana Bets spunea că lupul care învinge e cel pe care îl hrănești. Cel rău se hrănește cu furie, vinovăție, mâhnire, minciuni și regret. Cel bun are

nevoie de o dietă compusă din dragoste și sinceritate, aseasonate cu câteva linguri zdravene de compasiune și credință. Deci, dacă vrei ca lupul bun să învingă, va trebui să-l înfometezi pe celălalt.

— Dar dacă nu mă pot opri din a-l hrăni pe lupul cel rău? Se arată îngrijorat Jack. Dacă dau greș?

— N-o să dai greș! Zise cu hotărâre Matthew.

— N-o să te lăsăm noi, întări Chris, dând din cap în semn de încuviințare. Suntem cinci în camera asta. Lupul tău cel rău n-are nici o șansă.

— Cinci? Șopti Jack, privind în jur, la Matthew, Gallowglass, Hubbard și Chris. Toți o să mă ajutați pe mine?

— Până la ultimul, îi promise Chris, luându-l de mână. Făcu un semn cu capul, și Matthew își așeză și el ascultător mâna peste ale lor. Toți pentru unul și prostioare de-astea. Chris se întoarse către Gallowglass. Tu ce mai aștepti? Treci încoace lângă noi!

— Bleah! Muschetarii erau cu toții niște putori, zise scoțianul, fulgerând cu privirea în timp ce se îndrepta către ei.

În ciuda vorbelor sale disprețuitoare, nepotul lui Matthew așeză o mână uriașă peste ale celorlalți.

— Să nu-i spui lui Baldwin, tinere Jack, altfel îi dau lupului tău celui rău o porție dublă la cină.

— Dar tu, Andrew? Strigă Chris către celălalt capăt al camerei.

— Cred că zicala e *Unpour tous, touspour un*⁵², nu „Toți pentru unul și prostioare de astea”.

Matthew tresări. Cuvintele erau destul de corecte, însă accentul cockney al lui Hubbard le făcea practic de neînțelese. Philippe ar fi trebuit să-i trimită un profesor de franceză la pachet cu violoncelul.

Mâna înmănușată a lui Hubbard fu ultima care se alătură grupului. Matthew văzu cum degetul lui mare se mișcă de sus în jos, apoi de la dreapta la stânga, binecuvântând straniul lor pact. Formau o ceată neverosimilă: trei ființe înrudite prin sânge, o a patra de care se simțeau legați prin loialitate și o a cincea care li se alăturase aparent fără vreun alt motiv în afara faptului că era un om bun.

Sperau că, împreună, aveau să fie îndeajuns pentru a-l ajuta pe Jack să se vindece.

După atâta furie, Jack își dorea să vorbească. Se așeză cu Matthew și cu Hubbard în sufragerie, înconjurat de trecutul lui, și trecu o parte din povara cumplitelor întâmplări prin care trecuse pe umerii străbunicului său. Despre Benjamin însă nu scoase o vorbă. Matthew nu fu surprins. Cum ar fi putut cuvintele să redea ororile pe care le îndurase Jack în mâinile lui Benjamin?

— Haide, Jackie! Îi întrerupse Gallowglass, ținând ridicată lesa lui Lobero. Mop are nevoie de o plimbare.

— Și mie mi-ar prinde bine un pic de aer curat.

Andrew se ridică de pe un ciudat scaun roșu ce arăta ca o sculptură modernă, dar despre care Matthew descoperise că era foarte confortabil.

În timp ce ușa din față se închidea, Chris intră agale în sufragerie, ținând în mână o cană cu cafea proaspătă. Matthew nu știa cum de omul acesta reușea să supraviețuiască atât de îmbibat de cofeină.

— În noaptea asta am stat de vorbă cu fiul tău. Celălalt fiu, Marcus. Chris își ocupă locul

obișnuit, pe scaunul cu fund împletit. Un tip de treabă. Și deștept. Probabil că ești mândru de el.

— Sunt, zise Matthew cu prudență. De ce te-a sunat?

— Noi l-am sunat pe el. Chris sorbi din cafea. Miriam s-a gândit că ar trebui să vadă și el imaginile video. Odată ce le-a văzut, Marcus a fost de acord că ar trebui să-i mai luăm niște sânge lui Jack. Am luat două probe de la el.

— Ce ați făcut?

Matthew părea îngrozit.

— Hubbard ne-a dat permisiunea. El e ruda cea mai apropiată a lui Jack, răspunse calm Chris.

— Crezi că pe mine mă preocupă consimțământul celor aflați în cunoștință de cauză? Matthew abia dacă reușea să-și țină în frâu mânia. Să luați sânge de la un vampir în culmea furiei sângelui. Puteați fi omorâți!

— Era ocazia perfectă de a monitoriza schimbările ce au loc din punct de vedere chimic în trupul unui vampir atunci când se declanșează boala, spuse Chris. O să avem nevoie de informațiile astea dacă vrem o șansă să găsim un medicament care să atenueze simptomele.

Matthew se încruntă.

— Să atenueze simptomele? Noi căutăm ceva care să vindece boala.

Chris lăsă mâna în jos și luă un dosar. I-l întinse vampirului.

— Cele mai recente descoperiri.

Atât Hubbard, cât și Jack dăduseră câte un frotiu de mucoasă bucală și probe de sânge. Acestea fuseseră procesate rapid, și raportul despre genom trebuia să sosească. Cu degetele tremurând, Matthew luă dosarul, temându-se de ce ar fi putut găsi în el.

— Îmi pare rău, Matthew! Zise Chris, cu o notă de regret sincer în glas.

Vampirul citi în grabă rezultatele, întorcând paginile.

— Marcus le-a identificat. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Noi nu căutam în locul potrivit, continuă Chris.

Matthew nu putea să accepte ceea ce vedea. Asta schimba. Totul.

— Jack are mai mulți declanșatori în ADN-ul lui necodificator decât tine. Chris făcu o pauză. Trebuie să te întreb, Matthew. Ești sigur că poți avea încredere să-l lași în preajma Dianei?

Înainte ca vampirul să-i poată răspunde, ușa de la intrare se deschise. Nu se auziră obișnuitele sporovăieli care însoțeau apariția lui Jack, nici fluieratul vesel al lui Gallowglass, nici predicile pioase ale lui Andrew. Singurul sunet era scâncetul slab al lui Lobero.

Matthew își umflă nările, apoi sări în picioare, și rezultatele analizelor se împrăștiară în jurul său. Dispăru, îndreptându-se ca un fulger spre intrare.

— Ce naiba? Zise Chris în urma lui.

— În timp ce ne plimbam ne-am întâlnit cu cineva, spuse Gallowglass, aducându-l în casă pe Lobero cu pas șovăitor.

CAPITOLUL 21

— Mișcă! Porunci Baldwin, ținându-l pe Jack de ceafă.

Matthew văzuse cum mâna fratelui său smulsese cu totul capul unui alt vampir. Jack nu asistase la brutalul episod, dar își dădea seama că se afla la mila lui Baldwin. Băiatul era palid

la față și făcuse ochii mari, cu pupilele negre enorme. În mod deloc surprinzător, se supunea fără să stea pe gânduri.

Și Lobero știa. Gallowglass îl ținea încă în lesă, însă câinele se învârtea pe lângă picioarele scoțianului, cu privirea ațintită asupra stăpânului său.

— E OK, Mop, îl liniști în șoaptă Jack, însă Lobero nici nu voi să audă.

— Probleme, Matthew?

Chris era atât de aproape de soțul Dianei, încât îi simțea răsuflarea.

— întotdeauna există probleme, răspunse încruntat Matthew.

— Du-te acasă! Îl îndemnă Jack pe Chris. Ia-l și pe Mop și.

Băiatul tăcu brusc și se chirci de durere. Sângele îi inundă pielea de pe gât, acolo unde degetele lui Baldwin lăsau o vânătaie întunecată.

— Rămân, șuieră acesta.

Jack făcuse o eroare de strategie. Pe Baldwin îl încânta să distrugă ceea ce alții iubeau. Probabil că impulsul îi fusese modelat de vreo trăire din trecut, însă Matthew nu descoperise niciodată de care anume. Acum Baldwin nu avea să-i mai lase sub nici o formă pe Chris sau pe Mop să plece, înainte de a obține lucrul pentru care venise.

— Iar tu nu dai ordine. Tu le primești.

Avea grijă să-l țină pe băiat între el și Matthew, îmbrâncindu-l către sufragerie. Era o tactică teribil de simplă și eficientă, care îi stârnea amintiri dureroase.

„Jack nu e Eleanor“, își spuse Matthew. Tânărul era la rândul lui vampir. Dar era sânge din sângele lui Matthew, iar Baldwin se putea folosi de el pentru a-și supune fratele.

— Șmecheria pe care ai făcut-o în piață să fie ultima ta provocare, corcitură!

Pe cămașa lui Baldwin se vedeau urme de dinți în dreptul umărului, iar în jurul materialului sfâșiat se împrăstiaseră câteva picături de sânge.

„Doamne!“ Jack îl mușcase pe Baldwin.

— Dar eu nu sunt al tău! Jack părea disperat. Spune-i că îți aparțin ție, Matthew!

— Și Matthew cui crezi că-i aparține? Îi șopti Baldwin la ureche, cu glas calm, dar amenințător.

— Dianei, mârâi Jack și se întoarse către cel care îl ținea captiv.

— Dianei?

Baldwin râse batjocoritor, iar lovitura pe care i-o dădu băiatului ar fi pus la pământ o ființă caldă de două ori mai mare și mai grea decât el. Jack căzu în genunchi pe podeaua din lemn dur.

— Treci încoace, Matthew! Și fă-l pe câinele ăsta să tacă!

— Leapădă-te de Jack în fața părintelui de Clermont, și te trimit în iad cu mâna mea! Șuieră Hubbard, înșfăcându-l pe Matthew de mânecă atunci când acesta trecu pe lângă el.

Soțul Dianei îl privi cu răceală, iar preotul îi eliberă brațul.

— Dă-i drumul! E sânge din sângele meu! Zise Matthew, intrând țațoș în cameră. Pe urmă întoarce-te în Manhattan unde ți-e locul, Baldwin!

— Oh! Spuse Chris pe un ton care lăsa să se înțeleagă că în sfârșit pricepuse. Desigur! Tu locuiești în Central Park, nu-i așa?

Baldwin nu-i răspunse. De fapt, el deținea cea mai mare parte a acelei porțiuni din Fifth Avenue⁵³ și-i plăcea să-și urmărească îndeaproape investițiile. De curând, își extinsese

teritoriul de vânatoare în Cartierul Carmangeriilor, umplându-l cu cluburi de noapte în completarea măcelăriilor, dar de regulă prefera să nu-și aibă reședința acolo unde se hrănea.

— Nu-i de mirare că ești ticălos înveterat, zise Chris. Ei bine, amice, acum te afli în New Haven. Aici jucăm după alte reguli.

— Reguli? Rosti tărăgănat Baldwin. În New Haven?

— Da. Toți pentru unul și prostioare din-astea.

Era strigătul de luptă al lui Chris. Matthew stătea atât de aproape de el, încât îi simți mușchii încordându-se, și fu pregătit în clipa în care cuțitașul îi trecu pe lângă ureche. Lama subțire era atât de puțin semnificativă, încât abia dacă ar fi zgâriat pielea umană, darmite pe a lui Baldwin. Intinse mâna și o prinse între degete înainte ca ea să-și poată atinge victima. Chris se încruntă la el cu reproș, iar vampirul scutură din cap.

— Nu. Matthew i-o fi permis el lui Chris să-i tragă un pumn zdravăn, însă Baldwin avea opinii mai restrictive când venea vorba despre privilegiile care ar fi trebuit acordate ființelor cu sânge cald. Se întoarse către fratele său. Pleacă! Jack e ruda și problema mea.

— Și să ratez toată distracția?

Baldwin aplecă într-o parte capul băiatului. Jack ridică ochii spre el, cu un aer înnegurat și ucigător.

— O asemănare izbitoare, Matthew!

— Imi place să cred că da, răspunse cu răceală Matthew, aruncându-i lui Jack un zâmbet încordat.

Luă lesa lui Lobero din mâna lui Gallowglass. Câinele tăcu numaidecât.

— S-ar putea ca lui Baldwin să-i fie sete. Oferă-i ceva de băut, Gallowglass!

Poate că asta avea să-l îndulcească pe Baldwin îndeajuns ca Jack să plece în siguranță. Matthew îl putea trimite acasă la Marcus, împreună cu Hubbard. Era o variantă mai bună decât locuința Diane de pe Court Street. Dacă soția lui afla despre prezența lui Baldwin, avea să se înființeze în Wooster Square înarmată cu un fulger și cu un balaur.

— Am provizii de toate felurile, spuse Gallowglass. Cafea, vin, apă, sânge. Sunt sigur că aș putea face rost de niște cucută și miere, dacă asta preferi, unchiule.

— Ce-mi trebuie mie numai băiatul îmi poate da.

Fără vreun avertisment ori preambul, dinții lui Baldwin se înfipseră în gâtul lui Jack.

Așa era justiția în rândul vampirilor: rapidă, neînduplecată, lipsită de remușcări. Pentru greșelile minore, pedeapsa părintelui consta doar în acest spectacol al supunerii. Prin sângele pe care îl sorbea, părintele primea o picătură din cele mai intime gânduri și amintiri ale progenerurii sale. Ritualul dezgolea sufletul pedepsitului, făcându-l rușinos de vulnerabil. Dobândirea tainelor unei alte ființe, indiferent prin ce mijloace, îl alimenta pe un vampir cam în același fel ca și vânătoria, hrănindu-i acea parte a sufletului care căuta veșnic să posedze mai mult.

Dacă greșelile fuseseră mai însemnate, ritualul supunerii era urmat de moarte. Uciderea unui alt vampir era solicitantă din punct de vedere fizic, epuizantă din punct de vedere emoțional și devastatoare din punct de vedere spiritual. De aceea, majoritatea părinților lăsau treaba asta în sarcina unei rude. Cu toate că Philippe și Hugh lustruiseră de-a lungul secolelor fațada casei de Clermont până când o făcuseră să strălucească, Matthew se ocupase de toate treburile murdare ale familiei.

Existau sute de modalități prin care puteai ucide un vampir, iar Matthew le cunoștea pe toate. Puteai să bei din el până la ultima picătură, așa cum procedase el cu Philippe. Îi puteai slăbi trupul, scurgându-i treptat sângele și lăsându-l în acea temută stare de atârănare cunoscută drept robie. Incapabil să riposteze, vampirul putea fi torturat până la obținerea unei mărturisiri sau putea lăsat cu îndurare să moară. Mai existau decapitarea și eviscerarea, deși unii preferau un procedeu de modă veche ce implica înfigerea pumnului în cutia toracică și smulgerea inimii. Puteai să-i rezezi carotida și aorta, o metodă pe care încântătoarea asasină a lui Gerbert, Juliette, încercase, fără succes, s-o folosească împotriva lui Matthew.

Soțul Dianei se ruga acum ca luarea sângelui și amintirilor lui Jack să fie îndeajuns pentru Baldwin în noaptea asta.

Prea târziu își aminti că în gândurile băiatului se aflau povești ce ar fi fost mai bine să rămână nespuse.

Prea târziu simți mireasma de caprifoi și furtuni de vară.

Prea târziu o văzu pe Diana dând drumul Correi.

Balaurul se înalță de pe umerii stăpânei sale și porni prin aer. Se năpusti asupra lui Baldwin, țipând, cu ghearele întinse și aripile în flăcări. Folosindu-se de mâna liberă, vampirul o apucă de picior și se luptă s-o îndepărteze de el. Corra se izbi de perete, și aripa i se zgârci în momentul impactului. Diana se îndoii de mijloc, ținându-se de propriul braț cuprins brusc de durere, însă asta nu-i clinti hotărârea.

— Ia-ți mâinile de pe fiul meu!

Pielea îi strălucea. Aura subtilă ce era mereu vizibilă în jurul ei atunci când nu-și purta vraja de deghezare apărea acum ca o lumină distinctă, prismatică. De sub piele îi țâșneau curcubeie, nu doar pe mâini, ci urcând pe brațe, apoi de -a lungul tendoanelor gâtului, zvârcolindu-se și răsucindu-se ca și cum firele din degetele ei s-ar fi întins prin tot corpul.

Când Lobero trase de capătul lesei, încercând să ajungă la Corra, Matthew îi dădu drumul. Câinele se ghemui deasupra balaurului, lingând-o pe față și împungând-o cu nasul, în timp ce ea se lupta să se ridice și să sară în ajutorul Dianei.

Însă Diana n-avea nevoie de ajutor, nu din partea lui Matthew, nici din partea lui Lobero, nici măcar din partea Correi. Se îndreptă, își întinse mâna stângă cu palma în jos și își îndreptă degetele spre podea. Scândurile din lemn se sfărâmară și se despărțiră, apoi luară forma unor bastoane groase care se ridicară și împrejmuiră picioarele lui Baldwin, ținându-l pe loc. Spini ucigător de lungi și ascuțiți țâșniră din lemn, înfigându-se în hainele și în carnea vampirului.

Diana îl fixă cu privirea pe Baldwin, întinse mâna dreaptă și trase. Încheietura lui Jack se smuci într-o parte, de parcă băiatul ar fi fost smucit de vrăjitoare. Urmă și restul trupului, iar câteva clipe mai târziu, Jack zăcea grămadă pe podea, acolo unde Baldwin nu-l mai putea atinge.

Matthew adoptă o poziție asemănătoare cu a lui Lobero, aplecându-se peste trupul lui Jack pentru a-l apăra.

— Destul, Baldwin!

Mâna lui spintecă aerul.

— îmi pare rău, Matthew, șopti Jack, rămas la podea. A apărut din senin și s-a dus drept la Gallowglass. Când sunt luat prin surprindere. Băiatul se opri cu un tremur și își trase

genunchii la piept. Nu știam cine e.

Miriam intră în cameră. Studie o clipă scena și preluă controlul situației. Le făcu semn lui Gallowglass și lui Hubbard să se apropie de Jack, apoi îi aruncă o privire îngrijorată Dianei, care stătea nemișcată și fără să clipească, de parcă ar fi prins rădăcini pe podeaua sufrageriei.

— Jack e OK? Întrebă Chris cu glas încordat.

— O să fie bine. Orice vampir în viață a fost mușcat măcar o dată de către părintele său, zise Miriam, încercând să-l liniștească.

Chris nu păru încurajat de această dezvăluire despre viața de familie a ființelor supranaturale. Matthew îl ajută pe băiat să se ridice. Urma lăsată de mușcătură pe gâtul lui nu era adâncă și avea să se vindece repede, însă pe moment arăta înfiorător. Matthew o atinse ușor, sperând să-l asigure pe băiat că, așa cum promisese Miriam, totul avea să fie bine.

— O vezi pe Corra? O întrebă el, în timp ce îl lăsa pe Jack în seama lui Gallowglass și a lui Hubbard.

Miriam dădu din cap în semn de încuviințare. Dar Matthew se afla deja în cealaltă parte a camerei, cu mâinile înfipite în gâtul lui Baldwin.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău că, dacă Diana te va elibera, nu te vei atinge de ea pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta. Matthew strânse și mai tare din degete. Dacă nu, am să te omor, Baldwin. Să nu te îndoiești de asta!

— Încă n-am terminat ce aveam de făcut aici, Matthew, îl avertiză Baldwin.

— Știu.

Matthew își privi fratele în ochi până când acesta încuviință, dând din cap. Atunci se întoarse spre Diana. Culorile care pulsau pe sub pielea soției sale îi aminteau de strălucitoarea minge de energie pe care ea i-o dăruise în Madison, înainte ca vreunul dintre ei să știe că e o țesătoare. Nuanțele erau mai puternice în vârful degetelor, ca și cum magia ar fi așteptat acolo, gata să fie eliberată. Matthew știa cât de imprevizibilă putea fi propria lui furie a sângelui atunci când era atât de aproape de suprafață, așa că își abordă soția cu precauție.

— Diana?

Ii netezi părul de pe față, cercetându-i irisurile albastre cu auriu în căutarea unui semn că l-ar recunoaște. Nu văzu însă decât infinitul: ochii ei erau ațintiți asupra cine știe cărei priveliști invizibile. Matthew își schimbă tactica, încercând s-o întoarcă spre prezent.

— Jack e cu Gallowglass și cu Andrew, *ma lionne*. Baldwin n-o să-i facă rău în noaptea asta, spuse vampirul, alegându-și cu grijă cuvintele. Ar trebui să-l duci înapoi acasă.

Chris porni spre el, gata să dea glas unui protest.

— Poate o să meargă și Chris cu voi, continuă liniștit Matthew. Corra și Lobero la fel.

— Corra, cârâi Diana.

Ochii îi sclipiră, dar nici măcar grija pentru balaurul ei nu-i putu clinti privirea hipnotizată. Matthew se întreba oare ce vedea soția lui, iar ei, ceilalți, nu puteau zări, și de ce lucrul acela exercita o atât de puternică atracție asupra ei. Simți strângerea de inimă a geloziei.

— Corra e cu Miriam. Matthew descoperi că era incapabil să-și dezlipească privirea de adâncimile bleumarin ale ochilor Dianei. Baldwin. A rănit-o.

Soția lui părea confuză, de parcă ar fi uitat că vampirii nu erau ca alte ființe. Iși masă brațul, cu un aer absent.

Tocmai când Matthew credea că ceea ce o captiva, indiferent ce ar fi fost, ar fi putut să lase

loc rațiunii, mânia Dianei se aprinse din nou. El îi simți gustul, mirosul.

— El l-a rănit pe Jack.

Cu un spasm, degetele Dianei se răsfirară. Fără a mai lua în seamă înțelepciunea regulii de a nu interveni între o țesătoare și puterea ei, Matthew le prinse înainte ca acestea să-și poată folosi magia.

— Baldwin o să te lase să-l duci pe Jack acasă. În schimb, tu trebuie să-i dai drumul. Nu putem îndura ca voi doi să fiți în război. Familia n-ar supraviețui.

Judecând după ceea ce văzuse în noaptea asta, Matthew ajunsese la concluzia că Diana era la fel de hotărâtă ca și Baldwin când venea vorba de distrugerea obstacolelor care îi stăteau în cale.

Luă mâinile soției sale și-i atinse cu buzele încheieturile degetelor.

— Mai ții minte ce am vorbit la Londra despre copiii noștri? Am discutat despre lucrurile de care vor avea nevoie.

Cuvintele lui atraseră atenția Dianei. „în sfârșit!” Ochii ei se concentrară asupra lui.

— Vor avea nevoie de dragoste, șopti ea. De un adult care să-și asume răspunderea pentru ei. De un loc moale pe care să aterizeze.

— Corect. Matthew zâmbi. Jack are nevoie de tine. Eliberează-l pe Baldwin de vraja ta!

Magia Dianei cedă cu un tremur care o străbătu pe vrăjitoare din cap până în picioare. Își flutură degetele în direcția lui Baldwin. Spinii se retraseră din pielea acestuia. Bastoanele se înmuiară, retrăgându-se în podeaua sfărâmată din jur. Curând, vampirul fu liber, iar locuința lui Gallowglass reveni la starea ei obișnuită, lipsită de farmece.

În timp ce vraja se risipea treptat, Diana merse la Jack și îi cuprinse fața în palme. Pielea de pe gâtul băiatului începuse deja să se închidă la loc, însă aveau să mai treacă vreo câteva zile până să se vindece complet. Buzele pline ale Dianei se transformară într-o linie subțire.

— Nu-ți face griji! Îi spuse Jack, acoperindu-și jenat rana.

— Haide, Jackie! Eu și Diana te ducem pe Court Street. Probabil că ești hămesit.

Gallowglass își încleștă mâna pe umărul tânărului. Jack era extenuat, dar, de dragul Dianei, se străduia să pară mai puțin tras la față.

— Corra! Spuse vrăjitoarea, chemându-și balaurul.

Creatura șchiopătă către ea, prinzând puteri pe măsură ce se apropia de stăpână. Când țesătoarea și balauroaica fură la un pas de a se atinge, Corra dispăru, iar ea și Diana deveniră o singură ființă.

— Lasă-l pe Chris să vă însoțească până acasă! Zise Matthew, având grijă să-și pună trupul vânjos între soția lui și tulburătoarele desene de pe pereți.

Din fericire, ea era prea obosită ca să mai fie în stare de altceva decât de o privire fugară asupra lor.

Matthew observă cu mulțumire că Miriam îi strânsese pe toți cei din casă, cu excepția lui Baldwin. Stăteau îngrămădiți în holul de la intrare — Chris, Andrew, Lobero și Miriam —, așteptându-i pe Diana, Gallowglass și Jack. Cu cât mai multe ființe îl sprijineau pe băiat, cu atât mai bine.

Matthew avu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să se uite după ei cum pleacă. Se sili să-i facă un semn încurajator cu mâna Dianei când ea se întoarse pentru a-l mai privi o dată. După ce dispărură între casele de pe Court Street, el se întoarse către Baldwin.

Fratele său se holba la ultima porțiune a desenelor murale. Cămașa îi era presărată cu pete întunecate, acolo unde dinții lui Jack și rugii Diane îi străpunseseră pielea.

— Jack e ucigașul vampir. Am văzut asta în gândurile lui, iar acum o văd și pe pereți. Îl căutăm de peste un an. Cum a reușit să scape de Congregație atâta vreme? Întrebă Baldwin.

— A umblat cu Benjamin. Pe urmă a fost mereu pe fugă.

Matthew evita înadins să se uite la îngrozitoarele imagini ce înconjurau trăsăturile fără trup ale lui Benjamin. Probabil că nu erau mai hidoase decât alte violențe de care vampirii se făcuseră vinovați de-a lungul anilor. Însă ceea ce le făcea de nesuportat era faptul că fuseseră comise de Jack.

— Trebuie oprit, zise Baldwin pe un ton lipsit de emoție.

— Domnul să mă ierte!

Matthew lăsa capul în jos.

— Philippe avea dreptate. Religia ta creștină chiar te face perfect pentru sarcina pe care o ai, pufni Baldwin. Ce altă credință mai promite să-ți spele păcatele dacă doar le mărturisești?

Din păcate, Baldwin nu înțelesese niciodată conceptul de ispășire. El privea credința lui Matthew ca pe o simplă tranzacție: te duci la biserică, te spovedești, apoi pleci curat la suflet. Însă mântuirea era ceva mult mai complicat. Philippe ajunsese s-o priceapă la sfârșitul vieții lui, deși multă vreme eforturile constante ale lui Matthew de a căuta iertarea i se păruseră enervante și iraționale.

— Știi foarte bine că nu există loc pentru el în familia de Clermont. În orice caz, nu dacă boala lui e atât de gravă pe cât o sugerează desenele astea.

Baldwin vedea în Jack același lucru ca și Benjamin: o armă periculoasă, ce putea fi modelată și manevrată astfel încât să devină o unealtă perfectă de ucidere. Dar, spre deosebire de fiul lui Matthew, Baldwin avea conștiință. El nu voia să se folosească de arma care îi picase în mână pe neașteptate, însă nici nu avea să îngăduie ca ea să fie utilizată de altcineva.

Matthew rămase cu capul plecat, împovărat de amintiri și regrete. Următoarele cuvinte ale lui Baldwin nu-l luară prin surprindere, însă tot le simți ca pe o lovitură.

— Omoară-l! Îi porunci capul familiei de Clermont.

Când se întoarse acasă, la ușa vopsită în roșu strălucitor, cu margini albe și fronton negru, aceasta se deschise larg.

Diana îl aștepta. Se înfofolise în niște haine care s-o apere de frig, într-unul dintre vechile lui pulovere, atenuând mirosurile celor cu care intrase în contact în noaptea aceea. Chiar și așa, sărutul cu care o întâmpină Matthew fu aspru și posesiv, și vampirul se retrase doar cu mare greutate.

— Ce s-a întâmplat?

Diana își duse mâna spre capul de săgeată primit de la Philippe. Devenise un semn de încredere al faptului că se simțea tot mai îngrijorată. Dârele de culoare de pe vârfurile degetelor ei spuneau același lucru, făcându-se mai vizibile de la o clipă la alta.

Matthew privi spre cer, sperând să găsească o îndrumare. Nu văzu însă decât o boltă complet lipsită de stele. Latura lui umană, rațională, știa că asta se datora luminilor puternice din oraș și lunii pline din noaptea aceea. Însă vampirul din el fu instinctiv alarmat. Într-un astfel de loc nu exista nimic care să-l ghideze, nici un semn care să-i arate drumul.

— Vino!

Înșfăcă haina Diane de pe scaunul din hol, își luă soția de mână și o conduse pe scări în jos.

— Unde mergem? Întrebă ea, chinându-se să țină pasul.

— Intr-un loc în care să pot vedea stelele, îi răspunse Matthew.

CAPITOLUL 22

Matthew se îndreptă spre nord-vest și ieși din oraș, cu Diana alături de el. Conducea neobișnuit de repede, așa că în mai puțin de un sfert de oră ajunseră pe o șosea tăcută, cuibărită în umbra piscurilor cunoscute de localnici sub numele de Uriașul Adormit. Matthew intră pe un drumeag întunecat și opri motorul mașinii. O lumină se aprinse pe o verandă, iar un bătrân privi în întuneric.

— Dumneavoastră sunteți, domnule Clairmont?

Vocea era slabă și subțire, însă ochii lui dovedeau o inteligență ascuțită.

— Eu sunt, domnule Phelps, răspunse Matthew, dând din cap. Ocoli mașina și o ajută pe Diana să coboare. Eu și soția mea o să urcăm la cabană.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă! Zise domnul Phelps, atingându-și fruntea cu mâna. Domnul Gallowglass m-a sunat să mă avertizeze că s-ar putea să treceți pe aici ca să vedeți cum stau lucrurile. A zis să nu-mi fac griji dacă o să aud pe cineva prin preajmă.

— Îmi pare rău că v-am trezit, spuse Diana.

— Sunt om bătrân, doamnă Clairmont. În ultima vreme nu prea mai închid ochii cine știe ce. Îmi închipui că am să dorm când oi muri, răspunse domnul Phelps, slobozind un râs horcăit. Pe munte o să găsiți tot ce vă trebuie.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de cabană, zise Matthew.

— E o tradiție de familie, replică domnul Phelps. Lângă șopron o să găsiți Rangerul domnului Whitmore, dacă nu vreți să folosiți bătrânul meu Gator. Bănuiesc că soția dumneavoastră n-o să vrea să facă atâta drum pe jos. Porțile parcului sunt închise, dar știți dumneavoastră cum să intrați. Noapte bună!

Domnul Phelps intră la loc în casă, iar în urma lui ușa de plasă împotriva insectelor se trânti cu un pocnet.

Matthew o luă pe Diana de cot și o îndrumă spre ceea ce părea a fi o încrucișare între o mașinuță de golf cu cauciucuri neobișnuit de uzate și un ATV. Se desprinse de ea doar cât să ocolească vehiculul și să urce la volan.

Poarta care ducea spre parc era atât de bine ascunsă, încât părea aproape invizibilă, iar fâșia de țărână ce servea drept drum n-avea nici un fel de lumină sau marcaje, însă Matthew le găsi pe amândouă cu ușurință. Luă câteva viraje scurte, urcând neîncetat pe coasta muntelui. Trecură pe la marginea unei păduri dese și ajunseră în cele din urmă la loc deschis, unde o cabană din lemn se zărea pitită între copaci. Înăuntrul ei luminile erau aprinse, încât părea aurie și primitoare ca o căsuță din povești.

Matthew opri Rangerul lui Marcus și trase frâna. Trase adânc aer în piept, sorbind miresmele nopții, de pin de munte și iarbă înrourată. Dedesubt, valea părea pustie. Vampirul se întrebă dacă arăta atât de neprimitoare din pricina stării lui de spirit sau a luminii argintii a lunii.

— Pământul e denivelat. N-aș vrea să cazi.

Matthew întinse mâna, lăsând-o pe Diana să aleagă dacă i-o lua sau nu. După ce îi aruncă o privire îngrijorată, ea îl apucă de mână. Matthew cercetă orizontul. Nu se putea opri să

inspecteze împrejurimile după noi amenințări. Apoi atenția i se îndreptă spre cer.

— Luna e strălucitoare în noaptea asta, spuse el îngândurat. Nici măcar de aici nu se văd stelele.

— Asta pentru că azi e sărbătoarea Mabon, zise încet Diana.

— Mabon?

Matthew părea speriat.

Ea dădu din cap.

— Acum un an ai intrat în Biblioteca Bodleiană și drept în inima mea. În clipa în care buzele tale afurisite au zâmbit, în clipa în care ochii ți s-au luminat ca și cum m-ai fi recunoscut, deși nu ne mai întâlniserăm niciodată, am știut că viața mea n-o să mai fie niciodată la fel.

Vorbele Dianei îi oferiră lui Matthew un răgaz de la agitația neconținută pe care i-o stârniseră ordinul lui Baldwin și noutățile primite de la Chris. Pentru o clipă, lumea rămase în echilibru între absență și dorință, între sânge și teamă, între căldura verii și profunzimile de gheață ale iernii.

— Ce s-a întâmplat? Diana îi cercetă chipul. E vorba despre Jack? Despre furia sângelui? Despre Baldwin?

— Da. Nu. Intr-un fel.

Matthew își trecu mâinile prin păr și se întoarse cu spatele, evitând privirea soției sale.

— Baldwin știe că Jack le-a ucis pe ființele cu sânge cald din Europa. Știe că el e criminalul-vampir.

— Cu siguranță nu e prima dată când setea de sânge a unui vampir a dus la morți neașteptate, zise Diana, încercând să calmeze situația.

— De data asta e altceva. Nu exista o cale ușoară de a i-o spune. Baldwin mi-a ordonat să-l omor pe Jack.

— Nu! Îți interzic!

Cuvintele Dianei avură ecou, și în clipa aceea un vânt se porni dinspre est. Ea se răsuci, însă Matthew o prinse. Se zbatu în strânsoarea lui, iscând un vârtej maro-cenușiu șuierător în jurul picioarelor vampirului.

— Nu pleca de lângă mine! Matthew nu era sigur că s-ar fi putut stăpâni dacă ea i-ar fi întors spatele. Trebuie să asculți de vocea rațiunii.

— Nu! Diana încerca în continuare să-l evite. Nu poți să renunți la el. Jack n-o să sufere pentru totdeauna de furia sângelui. O să găsești un leac.

— Nu există leac pentru furia sângelui.

Matthew și-ar fi dat viața ca să schimbe asta.

— Poftim?

Uimirea Dianei era evidentă.

— Am analizat noile probe de ADN. Pentru prima dată, am putut să schițăm un arbore genealogic pe mai multe generații, care să se întindă dincolo de Marcus. Chris și Miriam au urmărit transmiterea genei răspunzătoare de furia sângelui de la Ysabeau la mine și de la Andrew la Jack. Diana îl asculta acum cu atenție. Furia sângelui e o anomalie evolutivă, continuă el. Există o componentă genetică, însă gena respectivă pare a fi activată de ceva din ADN-ul nostru necodificator. Eu și Jack avem acel ceva. *Maman*, Marcus și Andrew nu-l au.

— Nu pricep, șopti Diana.

— în timpul renașterii mele, ceva din deja existentul meu ADN necodificator uman a reacționat la noile informații genetice care îmi inundau organismul, îmi explică răbdător Matthew. Știm că genele de vampir sunt brutale. Împing la o parte ceea ce este omenesc, ca să poată domina celulele proaspăt modificate. Dar nu înlocuiesc totul. Dacă ar face-o, genomul meu ar fi identic cu al lui Ysabeau. Așa, eu sunt copilul ei: o combinație între ingredientele genetice moștenite de la părinții mei umani și cele primite de la ea.

— Așadar, tu aveai furia sângelui *dinainte* ca Ysabeau să te transforme într-un vampir?

Era de înțeles că Diana se simțea derutată.

— Nu. Dar aveam declanșatorii de care furia sângelui are nevoie pentru a se manifesta, răspunse Matthew. Marcus a identificat un anume ADN necodificator despre care crede că ar juca un rol.

— în ceea ce el numește „ADN rezidual”? Întrebă Diana.

Matthew dădu din cap în semn de încuviințare.

— Atunci găsirea unui leac e încă posibilă, insistă ea. Peste câțiva ani.

— Nu, *mon coeur*. N-o putea lăsa să-și facă speranțe. Cu cât înțelegem mai bine gena furiei sângelui și cu cât aflăm mai multe despre genele necodificatoare, cu atât mai eficient ar putea deveni un tratament, dar asta nu e o boală pe care să reușim s-o vindecăm. Singura noastră speranță e s-o prevenim și, cu voia lui Dumnezeu, să-i atenuăm simptomele.

— Până atunci, îl poți învăța pe Jack cum s-o stăpânească. Încăpățânarea rămase întipărită pe chipul Dianei. Nu-i nevoie să-l omori.

— Simptomele lui Jack sunt mult mai grave decât ale mele. În cazul lui, factorii genetici care par să declanșeze boala sunt prezenți în concentrații mult mai mari. Matthew clipi pentru a-și alunga lacrimile de sânge pe care le simțea în ochi. N-o să sufere. Îți promit.

— Dar tu o să suferi. Îmi spui că eu plătesc un preț atunci când am de -a face cu chestiuni de viață și de moarte? Și tu la fel. Jack o să se ducă, dar tu o să trăiești în continuare detestându-te, zise Diana. Gândește-te cât te-a costat moartea lui Philippe!

Matthew abia dacă se mai putea gândi la altceva. Ucisese și alte ființe de la decesul tatălui său, însă numai pentru a-și regla propriile conturi. Până în seara aceasta, ultimul părinte de Clermont care îi ceruse să omoare fusese Philippe. Iar moartea pe care i-o poruncise Philippe fusese chiar a lui.

— Jack suferă, Diana. Asta ar însemna sfârșitul chinurilor.

Matthew rostise aceleași vorbe de care se folosise Philippe pentru a-și convinge soția să accepte inevitabilul.

— Pentru el, poate. Nu și pentru noi. Diana își duse mâna spre pântecul rotunjit. Gemenii ar putea avea furia sângelui. O să-i omori și pe ei?

Se aștepta ca Matthew să nege, să-i spună că e nebună fiindcă se gândește măcar la așa ceva. Dar el tăcu.

— Atunci când membrii Congregației vor descoperi ce a făcut Jack (și e doar o chestiune de timp până ce o vor face), îl vor ucide. Iar lor n-o să le pese câta teamă ori durere îi provoacă. Baldwin o să încerce să-l omoare înainte de a se ajunge acolo, ca să împiedice Congregația să se amestece în treburile familiei. Dacă va încerca să fugă, Jack va cădea în mâinile lui Benjamin. Iar Benjamin o să se răzbune cumplit, pentru că băiatul l-a trădat. Atunci moartea o să fie o binecuvântare.

Chipul și vocea lui Matthew păreau netulburate, însă durerea cruntă care se aprinse brusc în ochii Dianei aveau să-l obsedeze pe veci.

— Atunci Jack o să dispară. O să plece departe, unde nimeni n-o să-l poată găsi.

Matthew își înăbuși iritarea. Știuse că Diana era încăpățânată din ziua în care o întâlnise. Era unul dintre motivele pentru care o iubea, chiar dacă uneori îl scotea din minți.

— Un vampir nu poate supraviețui de unul singur. Noi, la fel ca lupii, dacă nu facem parte dintr-o haită, înnebunim. Gândește-te la Benjamin, Diana, și la ce s-a întâmplat când l-am abandonat!

— O să mergem noi cu el, zise ea, agățându-se și de cea mai vagă speranță în strădania de a-l salva pe Jack.

— Asta n-ar face decât să-l transforme într-o pradă mai ușoară pentru Benjamin ori pentru Congregație.

— Atunci trebuie să formezi numaidecât un vlăstar, așa cum a propus Marcus. Așa Jack o să aibă o întreagă familie care să-l apere.

— Dacă aș face asta, ar trebui să-l recunosc pe Benjamin, ceea ce ar scoate la lumină nu numai maladia lui Jack, ci și pe a mea. I-ar pune în mare pericol pe Ysabeau și pe Marcus. Și pe gemeni la fel. Și nu doar ei ar avea de suferit dacă ne-am împotrivi Congregației fără sprijinul lui Baldwin. Matthew trase aer în piept, tremurând. Dacă îmi vei fi alături, în calitate de consoartă, Congregația va pretinde supunere și din partea ta, nu doar a mea.

— Supunere? Rosti cu glas stins Diana.

— E război, Diana. Asta se întâmplă cu femeile care luptă. Ai auzit povestea mamei mele. Crezi că vei avea parte de o altă soartă în mâinile vampirilor?

Ea scutură din cap.

— Trebuie să mă crezi: ne-ar fi mult mai bine să rămânem în familia lui Baldwin decât pornind pe cont propriu, insistă Matthew.

— Te înșeli. Eu și gemenii nu vom fi niciodată în perfectă siguranță sub conducerea lui Baldwin. Jack, la fel. Singura cale posibilă de a merge înainte este să nu cedăm. Orice alt drum nu face decât să ne ducă înapoi în trecut, zise Diana. Și știm din experiență că trecutul e întotdeauna doar o ușurare temporară.

— Tu nu înțelegi ce forțe s-ar strânge împotriva noastră dacă aș face una ca asta. Conform legii vampirilor, tot ce au făcut sau vor face vreodată copiii și nepoții mei va fi aruncat în spinarea mea. Crimele vampirilor? Eu le-am comis. Faptele malefice ale lui Benjamin? Eu sunt vinovat de ele.

Matthew trebuia s-o facă pe Diana să priceapă cât i-ar fi putut costa această decizie.

— Nimeni nu te poate învinovăți pentru ce au făcut Benjamin și Jack! Protestă Diana.

— Ba da. Matthew îi cuprinse mâinile între ale sale. Eu l-am creat pe Benjamin. Dacă n-aș fi făcut-o, nici una dintre crimele acelea n-ar fi avut loc. Era treaba mea, ca părinte al lui Benjamin și ca strămoș al lui Jack, să-i strunesc, dacă puteam, sau, dacă nu, să-i omor.

— Asta-i o barbarie!

Diana își smuci mâinile. Matthew îi simțea puterea arzându-i sub piele.

— Nu, asta-i onoarea vampirilor. Ei pot supraviețui printre ființele cu sânge cald prin trei sisteme de convingeri: legea, onoarea și justiția. În noaptea asta ai văzut justiția vampirilor în acțiune, spuse Matthew. E rapidă și brutală. Dacă aș fi părintele propriului meu vlăstar, ar

trebui să împart la rândul meu dreptatea.

— Mai bine tu decât Baldwin, replică Diana. Cât o să fie el la conducere, o să mă întreb mereu dacă nu cumva azi va fi ziua în care se va sătura să ne ocrotească pe mine și pe gemeni și va ordona să fim uciși.

Soția lui avea dreptate. Însă asta îl puna pe Matthew într-o situație imposibilă. Pentru a-l salva pe Jack, trebuia să nu i se mai supună lui Baldwin. Dacă nu i se mai supunea lui Baldwin, nu avea de ales decât să devină părintele propriului său vlăstar. Dar atunci era nevoie să convingă o haită de vampiri rebeli să-l accepte de conducător și să riște propria lor exterminare, expunându-i pe aceia dintre ei care sufereau de furia sângelui. Avea să fie un proces sângeros, violent și complicat.

— Te rog, Matthew! Șopti Diana. Te implor, nu îndeplini porunca lui Baldwin!

Matthew cercetă chipul soției sale. Ținu seama de durerea și de deznădejdea pe care le citea în ochii ei. Îi era imposibil s-o refuze.

— Foarte bine, răspunse el fără tragere de inimă. O să mă duc la New Orleans. Cu o singură condiție.

Diana era vizibil ușurată.

— Orice! Spune!

— Să nu vii cu mine!

Matthew păstră un ton egal, deși simpla menționare a ideii de a se îndepărta de perechea lui era suficientă pentru a-i stârni furia sângelui în vene.

— Să nu îndrăznești să-mi ordoni să rămân aici! Spuse Diana, înfuriindu-se la rândul ei.

— N-ai ce căuta în preajma mea cât timp fac asta!

Un exercițiu de voință rafinat timp de secole îi permitea lui Matthew să-și țină în frâu propriile emoții, în ciuda agitației de care era cuprinsă soția lui.

— Nu vreau să plec nicăieri fără tine. Pentru Dumnezeu, abia dacă sunt eu însumi în stare să stau cu ochii pe tine! Dar, dacă ai fi în New Orleans cât timp eu mă lupt cu nepoții mei, te-ai afla într-un mare pericol. Și nu Baldwin ori Congregația ar fi cei care ți-ar risca siguranța. Ci chiar eu.

— Tu nu mi-ai face niciodată rău.

Diana se agățase de convingerea asta încă de la începutul relației lor. Venise vremea să-i spună adevărul.

— Și Eleanor a crezut asta. Cândva. Apoi am ucis-o într-o clipă de nebunie și gelozie. Jack nu e singurul la care furia sângelui e stârnită de dragoste și loialitate. Matthew se uită în ochii soției sale. Și cu a mea se întâmplă la fel.

— Dar tu și Eleanor erați doar amanți. Noi formăm o pereche. Expresia de pe chipul Dianei arăta că începea să înțeleagă. De la bun început mi-ai spus că n-ar trebui să am încredere în tine. Te-ai jurat că m-ai ucide cu mâna ta înainte de a lăsa pe altcineva să mă atingă.

— Ți-am spus adevărul. Matthew își trecu vârful degetelor peste obrazul Dianei, ca să prindă lacrima ce amenința să-i cadă din colțul ochiului.

— Dar nu tot adevărul. De ce nu mi-ai spus că împerecherea noastră urma să-ți agraveze furia sângelui? Strigă Diana.

— Credeam că pot găsi un leac. Mă gândeam că până atunci îmi voi putea stăpâni emoțiile, răspunse Matthew. Însă tu mi-ai devenit indispensabilă ca respirația și sângele. Inima mea

nu-și mai da seama unde sfârșesc eu și unde începi tu. Am știut că ești o vrăjitoare puternică din clipa în care te-am văzut, dar cum să-mi fi putut imagina că vei avea atâta putere asupra mea?

Diana nu-i răspunse cu vorbe, ci cu un sărut înspăimântător prin intensitatea lui. Reacția lui Matthew fu pe măsură. Când se despărțiră, amândoi tremurau. Diana își atinse buzele cu degetele tremurătoare. Matthew își așeză capul pe creștetul soției sale, simțind cum inima lui — inima ei — bătea cu putere.

— Intemeierea unui nou vlăstar îmi va cere toată atenția și stăpânirea de sine, zise Matthew când reuși în sfârșit să vorbească. Dacă izbutesc.

— Trebuie! Zise ferm Diana. O să izbutești.

— Foarte bine, *ma lionne*. Când o să izbutesc, tot o să mai existe momente în care va trebui să mă ocup singur de anumite probleme, explică Matthew. Nu-i vorba că n-am încredere în tine, însă nu mă pot încrede în mine însumi.

— Așa cum te-ai ocupat de Jack, zise Diana.

Matthew dădu din cap în semn de încuviințare.

— Despărțirea de tine o să fie un iad, dar neatenția ar fi nespun de periculoasă. Cât despre autocontrol. Ei bine, cred că știm amândoi cât de puțin mă pot stăpâni când ești prin preajmă.

Li atinse buzele cu un nou sărut, de data aceasta unul seducător. Diana se îmbujoră.

— Eu ce-o să fac cât timp tu ești în New Orleans? Întrebă ea. Trebuie să existe un mijloc să te pot ajuta.

— Găsește pagina care lipsește din *Ashmole 782*! Răspunse Matthew. Vom avea nevoie de *Cartea vieții* ca mijloc de constrângere, indiferent ce se va întâmpla între mine și copiii lui Marcus.

Faptul că aceste cercetări aveau s-o împiedice pe Diana să fie direct implicată în dezastrul provocat de un eventual eșec al planului lor temerar era un beneficiu suplimentar.

— Phoebe o să te ajute să cauți cea de-a treia anluminură. Du-te la Sept-Tours și așteaptă-mă acolo!

— Cum o să știu că ești bine? Întrebă Diana.

Realitatea despărțirii iminente începea să-și facă loc în mintea ei.

— Găsesc eu o cale. Dar fără telefoane! Fără e-mailuri! Nu putem lăsa nici o urmă de care Congregația să se poată folosi în caz că Baldwin sau unul dintre propriii mei urmași mă va da de gol, zise Matthew. Tu trebuie să rămâi în grațiile lui, cel puțin până când vei fi recunoscută ca membră a familiei de Clermont.

— Dar asta o să se întâmple abia peste câteva luni! Expresia Diane deveni deznădăduită. Dacă bebelușii se vor naște mai devreme?

— Marthe și Sarah o să-i aducă pe lume, răspunse el cu blândețe. Nu se poate ști cât o să dureze toate astea, Diana.

„Ar putea să treacă ani de zile“, se gândi.

— Și cum o să-i fac pe copii să înțeleagă de ce tatăl lor nu e cu ei? Întrebă soția lui, auzindu-i cumva cuvintele nerostite.

— Le vei spune că a trebuit să plec departe pentru că îi iubesc pe ei — și pe mama lor — din toată inima.

Vocea lui Matthew se frânse. O luă în brațe pe Diana și o strânse ca și cum gestul acesta ar fi

putut să întârzie inevitabila ei plecare.

— Matthew! Rosti un glas familiar din întuneric.

— Marcus!

Diana nu-l auzise apropiindu-se, deși Matthew percepușe mai întâi mirosul, apoi sunetul slab al pașilor fiului său, pe măsură ce acesta urca muntele.

— Bună, Diana!

Marcus ieși din umbră și păși pe un petic de pământ luminat de lună. Diana se încruntă îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva la Sept-Tours?

— Totul e bine în Franța. M-am gândit că Matthew are nevoie de mine aici, răspunse Marcus.

— Și Phoebe? Întrebă Diana.

— E cu Alain și Marthe. Marcus părea obosit. N-am putut să nu vă aud planurile. Odată ce le vom pune în aplicare, nu va mai exista cale de întoarcere. Ești sigur că vrei să formezi un vlăstar, Matthew?

— Nu, zise el, incapabil să mintă. Dar Diana este. Se uită la soția lui. Chris și Gallowglass te așteaptă mai jos pe cărare. Pleacă acum, *mon coeur!*

— în momentul ăsta?

Pentru o clipă, Diana păru speriată de enormitatea a ceea ce erau pe cale să facă.

— Niciodată n-o să ne fie mai ușor. Va trebui să pleci de lângă mine. Nu te uita înapoi! Și, pentru Dumnezeu, nu fugi!

Dacă ar fi făcut-o, Matthew n-ar mai fi fost sub nici o formă în stare să se stăpânească.

— Dar.

Diana strânse din buze. Dădu din cap și își trecu dosul mâinii peste obraz, ștergând lacrimile ivite dintr-odată.

Matthew puse peste o mie de ani de dor într-un ultim sărut.

— Niciodată n-o să. Începu Diana.

— Șșt! O amuți cu încă o atingere a buzelor lui. Pentru noi nu există niciodată, ai uitat?

Matthew o împinse de lângă el. Fu vorba de doar câțiva centimetri, dar la fel de bine puteau fi mii de kilometri. De îndată ce făcu gestul, sângele din venele lui începu să urle. O întoarse pe Diana, pentru ca ea să poată zări două cercuri de lumină palidă — lanternele aprinse de prietenii lor.

— Nu-i îngreuna situația! Îi spuse cu blândețe Marcus Dianeii. Pleacă acum! Încet!

Preț de câteva secunde, Matthew nu știu sigur dacă va reuși. Vedeau firele aurii și argintii ce atârnavă de vârfurile degetelor ei, sclipind și scânteind de parcă ar fi încercat să lipească la loc ceva ce suferise o ruptură bruscă, îngrozitoare. Diana făcu un pas șovăitor. Apoi încă unul. Matthew văzu cum mușchii spatelui ei tremurau, cum ea se lupta să-și păstreze cumpătul. Lăsa capul în piept. Apoi își îndreptă umerii și porni încet în direcția opusă.

— Știam de la bun început că o să-i frângi inima, îi strigă Chris lui Matthew atunci când Diana ajunsese lângă el, apoi o cuprinse în brațe.

Dar inima lui Matthew era cea care se frângea, lipsindu-l de orice stăpânire de sine, sănătate mintală și de ultimele urme de umanitate.

Marcus îi urmări fără să clipească pe Gallowglass și pe Chris, care o conduceau pe Diana departe de locul acela. Când cei trei dispărură în zăre, Matthew făcu un salt în față. Marcus îl

prinse.

— O să rezisti fără ea? Își întrebă el tatăl.

Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când el însuși plecase de lângă Phoebe, și deja se simțea neliniștit din pricina separării.

— Trebuie, spuse Matthew, deși în clipa aceea nu-și putea imagina cum.

— Diana știe cum o să te afecteze despărțirea de ea?

Marcus încă avea coșmaruri cu Ysabeau și cu suferințele îndurate de ea în timpul captivității și morții lui Philippe. Parcă s-ar fi uitat la cineva care trecea prin cel mai cumplit sevrăj imaginabil: tremurul, comportamentul irațional, durerea fizică. Iar bunicii lui se număraseră printre vampirii norocoși, care, deși împerecheați, puteau rezista un timp departe unul de altul. În cazul lui Matthew, furia sângelui făcea ca asta să fie cu neputință. Chiar înainte ca el și Diana să se fi împerecheat pe deplin, Ysabeau îl avertizase pe Marcus că nu va putea avea încredere în tatăl lui dacă vrăjitoarea va păți ceva.

— Ea știe? Repetă Marcus.

— Nu totul. Dar știe ce mi s-ar întâmpla dacă aș rămâne aici și m-aș supune fratelui meu. Matthew se scutură ca să îndepărteze brațul fiului său. Tu nu trebuie să fii de acord cu asta. Cu mine. Încă ai de ales. Baldwin o să te primească, atâta vreme cât îl implori să te ierte.

— Eu mi-am făcut alegerea în 1781, ai uitat? Ochii lui Marcus păreau argintii în lumina lunii. În noaptea asta mi-ai dovedit că a fost corectă.

— Nu există nici o garanție că o să meargă, îl avertiză Matthew. S-ar putea ca Baldwin să refuze să recunoască vlăstarul. S-ar putea ca membrii Congregației să prindă de veste despre ce facem înainte ca noi să fi terminat. Dumnezeu știe că urmașii tăi au ei înșiși motive să se opună.

— Ei n-o să-ți ușureze situația, dar copiii mei o să facă ce le spun eu. În cele din urmă. În plus, zise Marcus, acum te afli sub protecția mea.

Matthew îl privi surprins.

— Siguranța ta, a perechii tale și a gemenilor pe care ea îi poartă în pântec e de acum o prioritate pentru Cavalerii lui Lazăr, îi explică Marcus. Baldwin poate să amenințe cât poțește, dar eu am sub comanda mea peste o mie de vampiri, demoni și, da, chiar vrăjitoare.

— Ei n-o să și se supună niciodată, zise Matthew, când vor afla pentru ce le ceri să lupte.

— Tu cum crezi că i-am recrutat de la bun început? Marcus clătină din cap. Chiar ai impresia că sunteți singurele două ființe de pe planetă care au motive să nu agreeze restricțiile impuse de legământ?

Însă Matthew era prea distrat ca să-i răspundă. Simțea deja primul impuls fără astâmpăr de a se duce după Diana. În curând nu avea să mai poată sta locului mai mult de câteva clipe fără ca instinctul să-i ceară să meargă după ea. Și de aici înainte avea să fie tot mai rău.

— Haide! Marcus cuprinse în brațe umerii tatălui său. Jack și Andrew ne așteaptă. Presupun că afurisitul ăla de câine va trebui să vină și el la New Orleans.

Matthew tot nu-i răspunse. Căuta să audă glasul Dianei, pașii ei aparte, ritmul inimii ei.

Dar era înconjurat doar de tăcere și de stele mult prea palide pentru a-i arăta drumul spre casă.

CAPITOLUL 23

— Lasă-mă să intru, Miriam, până nu dărâm nenorocita asta de ușă!

Gallowglass n-avea chef de jocuri. Miriam smuci ușa.

— Matthew o fi el plecat, dar să nu încerci vreo șmecherie! Încă sunt cu ochii pe tine.

Asta nu-l surprindea pe Gallowglass. Jason îi spusese cândva că, învățând cum să fie un vampir sub îndrumarea lui Miriam, se convinsese de existența unei zeități atotștiutoare, atotvăzătoare și răzbunătoare. Însă, contrar tuturor învățăturilor biblice, ea era femeie — și încă o femeie sarcastică.

— Matthew și ceilalți au plecat în siguranță? Întrebă încet Diana din capul scărilor.

Era palidă ca o fantomă și avea la picioare o mică valiză. Gallowglass trase o înjurătură și sări pe trepte.

— Da, răspunse el, înșfăcând bagajul înainte ca vrăjitoarea să facă neghiobia de a încerca să-l ducă singură.

Cu fiecare oră care trecea, lui Gallowglass i se părea tot mai misterios faptul că Diana nu se rostogolea pur și simplu sub povara gemenilor.

— De ce ți-ai făcut bagajul? Întrebă Chris. Ce se întâmplă?

— Mătușa merge într-o călătorie.

Lui Gallowglass i se părea în continuare că plecarea din New Haven e o idee proastă, însă Diana îl informase că avea să pornească la drum. Cu sau fără el.

— Unde? Întrebă Chris.

Scoțianul ridică din umeri.

— Chris, promite-mi că o să lucrezi în continuare la probele de ADN din *Ashmole 782*, dar și la problema furiei sângelui, zise Diana în vreme ce cobora scările.

— Știi că eu nu las proiectele de cercetare neterminate. Chris se întoarse către Miriam. Tu știi că Diana pleacă?

— Cum să nu știu? A făcut destul zgomot când și-a scos valiza din dulap și l-a sunat pe pilot. Miriam înhăță cafeaua lui Chris. Luă o gură din ea și se strâmbă. Prea dulce.

— Pune-ți haina, mătușă!

Gallowglass nu știa ce plănuise Diana (ea nu-i spusese decât că avea să-l informeze după decolare), dar se îndoia că se îndreptau către vreo insulă din Caraibe, cu palmieri mlădioși și brize călduțe.

De data aceasta, Diana nu protestă împotriva atitudinii lui grijulii.

— Să încui ușa când pleci, Chris! Și vezi să scoți cafetiera din priză! Se ridică pe vârfuri și își sărută prietenul pe obraz. Ai grijă de Miriam! N-o lăsa să umble noaptea prin parcul din New Haven, chiar dacă e vampir!

— Poftim! Zise Miriam, întinzându-i un uriaș dosar bej. Așa cum mi-ai cerut.

Diana aruncă o privire înăuntru.

— Ești sigură că nu vă trebuie?

— Avem destule probe, răspunse ea.

Chris privi adânc în ochii Dianei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine! Indiferent de ce, indiferent când, indiferent unde. O să

iau primul avion.

— Mulțumesc, șopti ea. O să fiu bine. Il am pe Gallowglass cu mine.

Spre surprinderea lui, cuvintele Dianei nu-l bucurară câtuși de puțin pe scoțian. Cum ar fi putut, când fuseseră rostite cu atâta resemnare?

Avionul familiei de Clermont decolă din aeroportul orașului New Haven. Gallowglass se uita pe fereastră, lovindu-și ritmic telefonul mobil de picior. Avionul viră, iar el adulmecă aerul. Nord spre nord-est.

Diana stătea lângă el, cu ochii închiși și buzele lipsite de culoare. Iși ținea o mână așezată ușor deasupra lui Alună și Boabă, ca și cum i-ar fi mângâiat. Pe obraji ei se zărea o dâră de umezeală.

— Nu plânge! Nu pot să îndur, zise cu glas răgușit Gallowglass.

— Imi pare rău. Se pare că nu mă pot abține.

Diana se răsuci pe scaun cu fața spre cealaltă parte a cabinei. Umerii îi tremurau.

— La naiba, mătușă! Nu m-ajută la nimic să-mi feresc ochii.

Gallowglass își desprinse centura de siguranță și se ghemui lângă scaunul ei îmbrăcat în piele. O bătu ușor pe genunchi. Diana îl apucă de mână. Puterea îi pulsa pe sub piele. Se mai domolise într-o câțva după momentul uluitor în care îl înconjurase pe părintele familiei de Clermont cu un strat de rugi, dar era încă prea vizibilă. Gallowglass o zărise chiar și prin vraja de deghizare pe care Diana o purtase până ce se urcase la bordul avionului.

— Cum s-a purtat Marcus cu Jack? Întrebă ea, ținându-și în continuare ochii închiși.

— L-a salutat așa cum ar trebui să facă un unchi, pe urmă l-a distrat cu povești despre copiii lui și bufoneriile lor. Dumnezeu știe că sunt o gașcă superhaioasă! Bombăni Gallowglass.

Dar nu asta voia cu adevărat să știe Diana.

— Matthew și-a păstrat curajul atât cât era de așteptat, continuă scoțianul pe un ton mai blând.

Existase un moment când Matthew păruse a fi la un pas de a-l strangula pe Hubbard, însă Gallowglass nu avea de gând să-și facă griji pentru ceva ce fusese, la prima vedere, o idee excelentă.

— Mă bucur că tu și Chris l-ați sunat pe Marcus, șopti Diana.

— A fost ideea lui Miriam, recunosc el.

Ea îl protejase pe Matthew vreme de secole, întocmai cum Gallowglass avusese grijă de Diana.

— Imediat ce a văzut rezultatele analizelor, a știut că Matthew o să aibă nevoie ca fiul lui să-i fie alături.

— Biata Phoebe! Spuse Diana, și o umbră de îngrijorare i se furișă în voce. Probabil Marcus n-a avut timp pentru prea multe explicații.

— Nu te frământa din pricina lui Phoebe! Gallowglass își petrecuse două luni cu fata și își făcuse o părere despre ea. Are o coloană vertebrală puternică și o inimă curajoasă, exact ca tine.

Scoțianul insistă ca Diana să doarmă. Cabina avionului era dotată cu scaune ce se transformau în paturi. Se asigură că Diana ațipise, după care merse în carlingă și ceru să afle care le era destinația.

— Europa, îi spuse pilotul.

— Cum adică „Europa”? Asta ar putea însemna orice, de la Amsterdam, la Auvergne sau la Oxford.

— Madame de Clermont nu și-a ales destinația finală. Mi-a spus să mă îndrept spre Europa. Așa că mă îndrept spre Europa.

— Probabil că merge la Sept-Tours. Așa că, spre Gander⁵⁴, îl instrui Gallowglass.

— Asta era și planul meu, domnule, zise sec pilotul. Vreți să pilotați dumneavoastră?

— Da. Nu. Ce voia Gallowglass era să tragă un pumn în ceva. La dracu', omule! Tu fă-ți treaba ta, și eu o să mi-o fac pe a mea!

Erau momente în care Gallowglass își dorea din suflet să fi fost învins în luptă de către altcineva decât Hugh de Clermont.

După ce aterizară în siguranță pe aeroportul din Gander, Gallowglass o ajută pe Diana să coboare scările, pentru ca ea să poată respecta indicațiile doctorului și să-și miște picioarele.

— Nu ești îmbrăcată cum trebuie pentru Newfoundland, observă el, așezându-i pe umeri o veche haină din piele. Vântul o să-ți facă harcea-parcea imitația aia jalnică de palton.

— Mulțumesc, Gallowglass, spuse Diana, dârdâind.

— Care e destinația finală, mătușă? Întrebă el după ce făcură o a doua tură a micuțului câmp de aterizare.

— Mai contează?

Tonul Dianei devenise, din resemnat, obosit, apoi și mai rău.

Deznădăjduit.

— Nu, mătușă. Se spune Nar-SAR-s'uauk, nu NAR-sar-scuauk, explică Gallowglass, învelind umerii Dianei cu una dintre plăpumile umplute cu puf.

În Narsarsuaq, aflat în extremitatea sudică a Groenlandei, era chiar mai frig decât în Gander. Însă Diana tot insistase să facă o scurtă plimbare.

— De unde știi? Întrebă ea țâfnoasă, cu buzele ușor vinete.

— Pur și simplu știu.

Gallowglass îi făcu un semn stewardesei, care îi aduse o cană cu ceai aburind. El își turnă în ea un strop de whisky.

— Fără cofeină. Sau alcool, zise Diana, refuzând băutura cu o fluturare a mâinii.

— Mama mea a băut whisky în fiecare zi de sarcină, și eu uite ce sănătos și voios am ieșit! Spuse scoțianul, întinzându-i cana. Vocea îi deveni mieroasă. Haide! Olecuță n-o să-ți facă nici un rău. În plus, nu poate să le dăuneze lui Alună și lui Boabă tot atât cât o degerătură.

— Ei se simt bine! Se răsti Diana.

— Oh, daaa! Sunt plini de bine ca broasca de păr! Gallowglass întinse și mai mult mâna, sperând că aroma ceaiului o va îmbia să cedeze. E ceai scoțian pentru micul dejun. Unul dintre preferatele tale.

— Piei din ochii mei, Satană! Mormăi Diana și luă cana. Iar mama ta n-ar fi putut să bea whisky când era însărcinată cu tine. Nu există nici o dovadă că s-ar fi distilat whisky în Scoția ori în Irlanda mai devreme de secolul al XVI-lea. Or, tu ești mai bătrân de atât.

Gallowglass își înăbuși un oftat de ușurare când o auzi cum se pierde în detalii istorice. Diana scoase un telefon mobil.

— Pe cine suni, mătușă? Întrebă el cu prudență.

— Pe Hamish.

Când cel mai bun prieten al lui Matthew răspunse, cuvintele lui fură exact cele la care se aștepta Gallowglass.

— Diana? Ce s-a întâmplat? Unde ești?

— Nu-mi aduc aminte unde e casa mea, zise ea pe post de explicație.

— Casa ta?

Hamish părea nedumerit.

— Casa mea, repetă cu răbdare Diana. Cea din Londra, pe care mi-a dăruit-o Matthew. Tu m-ai pus să semnez facturile de întreținere cât eram la Sept-Tours.

„Londra? “ Din câte își dădea seama Gallowglass, faptul că era vampir nu-l ajuta câtuși de puțin în situația actuală. Ar fi fost mult mai bine să se fi născut vrăjitor. Atunci poate că ar fi putut ghici cum funcționa mintea Dianei.

— E în Mayfair, pe o străduță de lângă hotelul Connaught. De ce?

— Am nevoie de cheie. Și de adresă. Diana se opri pentru câteva clipe, rumegând ceva în minte, apoi vorbi din nou. O să-mi trebuiască și un șofer, ca să mă mișc prin oraș. Demonilor le place metroul, iar vampirii dețin principalele companii de taximetrie.

Sigur că dețineau firmele de taxi. Cine altcineva ar fi avut vreme să memoreze toate cele trei sute douăzeci de rute, douăzeci și cinci de mii de străzi și douăzeci de mii de obiective turistice pe o rază de zece kilometri de la Charing Cross, așa cum se cerea pentru obținerea licenței.

— Un șofer? Izbucni Hamish.

— Da. Contul ăla fițos pe care îl am la Coutts⁵⁵ vine și cu un card bancar, nu? Unul cu o limită mare de cheltuieli?

Gallowglass trase o înjurătură. Diana îl privi cu răceală.

— Da.

Ingrijorarea lui Hamish creștea.

— Bun. Trebuie să cumpăr niște cărți. Tot ce a scris Athanasius Kircher. Prima sau a doua ediție. Crezi că ai putea face câteva cercetări pe tema asta înainte de weekend?

Diana evită înadins privirea pătrunzătoare a lui Gallowglass.

— Athanasius cine? Întrebă Hamish.

Gallowglass auzi sunetul unui stilou care zgâria hârtia.

— Kircher, repetă vrăjitoarea, literă cu literă. Va trebui să te duci la comercianții de cărți rare. Trebuie să existe diverse ediții care circulă prin toată Londra. Nu prea mă interesează cât costă.

— Vorbești exact ca bunica, mormăi Gallowglass.

Asta în sine era un motiv de îngrijorare.

— Dacă nu-mi poți obține exemplarele până la sfârșitul săptămânii viitoare, presupun că va trebui să mă duc la Biblioteca Britanică. Dar a început deja semestrul de toamnă, iar sala cărților rare va fi cu siguranță plină de vrăjitoare. Sunt sigură că ar fi mai bine să stau acasă.

— Aș putea să vorbesc cu Matthew? Întrebă Hamish, răsuflând un pic cam greu.

— Nu-i aici.

— Ești singură?

Părea șocat.

— Sigur că nu. Sunt cu Gallowglass, răspunse Diana.

— Și Gallowglass știe despre planul tău de a sta în sala de lectură a Bibliotecii Britanice și de a citi cărțile asta ale lui. Cum îl cheamă? Athanasius Kircher? Ai înnebunit de tot? Toată Congregația umblă după tine!

Glasul lui Hamish creștea constant în intensitate, cu fiecare frază rostită.

— Sunt conștientă de interesul Congregației, Hamish. De aceea te rog să cumperi cărțile! Spuse calm Diana.

— Unde-i Matthew? Întrebă demonul.

— Nu știu.

Diana își încrucișă degetele când zise minciuna. Se lăsă o lungă tăcere.

— Ne vedem la aeroport. Dă-mi de veste când mai ai o oră până să ajungi! Zise Hamish.

— Nu-i nevoie, replică ea.

— Sună-mă cu o oră înainte de aterizare! Hamish făcu o pauză. Și, Diana! Nu știi ce naiba se întâmplă, dar de un lucru sunt sigur: Matthew te iubește. Mai mult ca pe sine însuși.

— Știi, șopti ea înainte de a închide.

Acum vocea îi devenise, din deznădăjduită, cu adevărat lipsită de viață. Avionul întoarse spre sud-est. Vampirul de la manșă auzise discuția și acționa în consecință.

— Ce face idiotul ăla? Mârâi Gallowglass și sări în picioare, răsturnând tava pentru ceai și împrăștiind biscuiții pe podea. Nu poți să mergi direct la Londra! Strigă el spre carlingă. Până acolo e un zbor de patru ore, iar ea n-are voie să stea în aer mai mult de trei.

— Atunci încotro? Se auzi replica înăbușită a pilotului, în timp ce avionul își schimba culoarul de zbor.

— Oprește la Stornoway⁵⁶! Drumul e drept și mai scurt de trei ore. De acolo o să-ți fie ușor să sari la Londra, zise Gallowglass.

Cu asta rezolva problema. Călătoria lui Marcus alături de Matthew, Jack, Hubbard și Lobero, cât o fi fost ea de a dracului, nu se putea compara cu asta.

— E foarte frumos.

Diana își îndepărtă părul de pe față. Era revărsatul zorilor, iar soarele abia răsărea deasupra canalului Minch⁵⁷. Gallowglass își umplu plămâni cu familiarul aer de acasă și își propuse să țină minte o priveliște la care visase deseori: Diana Bishop stând aici, pe pământul strămoșilor lui.

— Este.

Se întoarse și se îndreptă către avion. Acesta aștepta pe pistă, cu luminile aprinse și pregătit de plecare.

— Vin într-un minut.

Diana privea orizontul. Toamna pictase dealurile în nuanțe de ocru și auriu, amestecate printre cele de verde. Vântul ridica părul vrăjitoarei în șuvițe ce străluceau precum tăciunii aprinși.

Gallowglass se întrebă ce îi atrăsese Diane atenția. Nu era nimic de văzut în afara unui bâțlan cenușiu rătăcit, cu picioarele lungi, de un galben aprins, prea subțiri pentru a-i susține restul trupului.

— Haide, mătușă! O să mori de frig aici afară.

De când se despărțise de haina lui din piele, Gallowglass nu mai îmbrăcase nimic altceva în

afara obișnuitei lui uniforme formate dintr-un tricou și o pereche de blugi zdrențuiți. El nu mai simțea frigul, dar își amintea că, în partea asta de lume, aerul dimineții te putea pătrunde până la os.

Bâtlanul se holbă preț de câteva clipe la Diana. Își săltă capul în sus, apoi și-l plecă în jos, întinzându-și aripile și țipând. Apoi se înalță în zbor, îndepărtându-se către mare.

— Diana!

Vrăjitoarea își întoarse ochii ei albaștri-aurii spre Gallowglass. Acestuia i se zbârli părul de pe ceafă. În privirea ei era ceva de pe altă lume, ceva ce îi amintea de copilărie, de o cameră întunecată în care bunicul lui desena rune și rostea profeții.

Chiar și după decolarea avionului, Diana rămase cu ochii ațintiți asupra unei priveliști îndepărtate, nevăzute. Gallowglass se uită pe fereastră și se rugă să aibă vânt zdravăn din spate.

— Crezi că o să încetăm vreodată să fugim?

Vocea ei îl sperie. Scoțianul nu știa răspunsul și nu se îndura s-o mintă. Rămase tăcut. Diana își îngropă fața în mâini.

— Gata, gata! El o legănă la pieptul lui. Nu trebuie să te gândești la ce-i mai rău, mătușă! Nu-ți stă în fire.

— Sunt pur și simplu foarte obosită, Gallowglass.

— Și pe bună dreptate. Intre trecut și prezent, ai avut parte de un an plin de peripeții.

Gallowglass îi cuibări capul sub bărbia lui. O fi fost ea leoaica lui Matthew, dar până și leii trebuie să-și închidă ochii și să se odihnească din când în când.

— Aia e Corra?

Degetele Dianei urmăriră conturul unui balaur pe antebrațul vampirului. Gallowglass se cutremură.

— Unde i se duce coada?

Ea îi ridică mâneca înainte ca el s-o poată opri și făcu ochii mari.

— N-ar fi trebuit să vezi asta, spuse Gallowglass.

Ii dădu drumul din brațe și trase la loc materialul moale.

— Arată-mi!

— Mătușă, cred că ar fi cel mai bine să.

— Arată-mi! Repetă Diana. Te rog!

El apucă marginea tricoului și îl trase peste cap. Tatuajele lui Gallowglass spuneau o poveste complicată, însă pe soția lui Matthew o interesau numai câteva capitole. Diana își duse mâna la gură.

— Of, Gallowglass!

O sirena stătea așezată pe o stâncă desenată deasupra inimii lui i, cu brațul întins, astfel încât mâna să-i ajungă peste bicepsul lui stâng. Ținea între degete un mănunchi de fire. Acestea coborau șerpuiind pe braț, cădeau și se răsuceau, transformându-se în coada unduitoare a Correi, care se învârtea în jurul cotului, până când se întâlnea cu trupul.

Sirena avea chipul Dianei.

— Ești o femeie greu de găsit, dar și mai greu de uitat.

Gallowglass își trase din nou tricoul pe cap.

— De când?

Ochii albaștri ai Dianei erau încărcăți de regret și înțelegere.

— De patru luni.

Nu-i spuse că aceasta era doar cea mai recentă dintr-o serie de imagini similare, ce îi fuseseră desenate cu cerneală în dreptul inimii.

— Nu la asta mă refeream, spuse încet Diana.

— Ah! Gallowglass se uită fix printre genunchi, la podeaua acoperită de un covor. De patru sute de ani. Mai mult sau mai puțin.

— Îmi pare foarte r.

— Nu accept să-ți pară rău pentru ceva ce n-aveai cum să împiedici, zise Gallowglass, amuțind-o cu o mișcare a mâinii. Știam că n-o să poți fi niciodată a mea. N-a contat.

— Înainte să fiu a lui Matthew, am fost a ta, spuse simplu Diana.

— Doar pentru că te-am urmărit crescând și transformându-te în soția lui, replică vampirul cu asprime. Bunicul s-a priceput întotdeauna nemaipomenit de bine să ne dea sarcini pe care nici unul dintre noi nu le putea refuza ori duce la îndeplinire fără a-și pierde o bucățică din suflet. Gallowglass inspiră adânc. Până să văd articolul din ziar despre caietul de laborator al lui Lady Pembroke, continuă el, o mică parte din mine a sperat că soarta va mai scoate o surpriză din mânecă. Mă întrebam dacă te-ai putea întoarce schimbată, ori fără Matthew, ori fără să-l iubești atât de mult pe cât te iubește el pe tine.

Diana îl asculta fără să rostească vreo vorbă.

— Așa că m-am dus la Sept-Tour, să te aștept, precum îi promisesem bunicului că voi face. Emily și Sarah tot vorbeau despre schimbările pe care le-ar fi putut provoca întoarcerea voastră în timp. Miniaturile și telescoapele sunt una. Dar pentru tine a existat întotdeauna un singur bărbat, Diana. Și Dumnezeu știe că pentru Matthew a existat întotdeauna o singură femeie.

— Mi se pare ciudat să te aud pronunțându-mi numele, spuse încet Diana.

— Atâta vreme cât îți spun „mătușă”, nu uit niciodată cui îi aparține, de fapt, inima ta, zise Gallowglass cu glasul îngroșat de emoție.

— Philippe n-ar fi trebuit să se aștepte ca tu să veghezi asupra mea. A fost crud, spuse ea.

— Nu mai crud decât cu așteptările pe care le-a avut de la tine, replică Gallowglass. Și mult mai puțin crud decât cu pretențiile pe care le-a avut de la el însuși. Observând nedumerirea Dianei, scoțianul continuă; Philippe a pus întotdeauna propriile lui nevoi pe ultimul loc, zise el. Vampirii sunt creaturi mâinate de dorință, cu instincte de autoconservare mult mai puternice decât ale oricărei ființe cu sânge cald. Însă Philippe n-a semănat niciodată cu noi, ceilalți. I se frângea inima de fiecare dată când bunica devenea neliniștită și pleca. Pe atunci nu înțelegeam de ce Ysabeau simțea nevoia să se îndepărteze. Acum, că i-am auzit povestea, cred că dragostea lui Philippe o speria. Era atât de profundă și de altruistă, încât pur și simplu nu se putea încrede în ea. Oricum, nu după suferințele la care o supusese părintele ei. O parte din sufletul bunicii era mereu pregătită ca Philippe să se întoarcă împotriva ei, să ceară pentru sine ceva ce ea nu-i putea oferi.

Diana părea îngândurată.

— Ori de câte ori îl văd pe Matthew străduindu-se să-ți ofere libertatea de care ai nevoie, să te lase să faci ceva fără el — un lucru ce ție ți se pare mărunț, dar care pentru el înseamnă un chin de griji și de așteptări — , îmi amintesc de Philippe, spuse Gallowglass, încheindu-și

povestea.

— Ce-o să facem acum?

Diana nu se referea la momentul în care aveau să ajungă la Londra, însă el se prefăcu că despre asta era vorba.

— Acum îl așteptăm pe Matthew, răspunse el pe un ton neutru. Ai vrut ca soțul tău să întemeieze o familie. A plecat să facă asta.

Magia îi pulsa din nou Diane pe sub piele, într-o agitație iridescentă. Îi amintea scoțianului de nopțile lungi în care privise aurora boreală de pe fâșia nisipoasă de coastă ce se întindea la poalele stâncilor pe care trăiseră cândva tatăl și bunicul lui.

— Nu-ți face griji! Matthew n-o să poată sta departe prea multă vreme. Una e să rătăcești prin beznă pentru că nu cunoști altceva, dar situația se schimbă complet dacă te-ai bucurat de lumină, doar pentru ca ea să-ți fie răpită, spuse Gallowglass.

— Pari foarte sigur, șopti Diana.

— Sunt. Copiii lui Marcus sunt o pacoste, dar el o să-i facă să-l urmeze cu coada între picioare. Presupun că există un motiv bun pentru care ai ales Londra, nu?

Ochii ei scăpărară.

— Mă gândeam eu. Tu nu cauți doar ultima pagină dispărută. Ai pornit pe urmele manuscrisului *Ashmole 782*. Și nu vreau să aud nici o prostie! Zise Gallowglass, ridicându-și mâna când Diana deschise gura să protesteze. În cazul ăsta, o să ai nevoie de prieteni în jurul tău. De persoane în care să te poți încrede până la moarte, cum ar fi bunica, Sarah și Fernando. Gallowglass își scoase telefonul. Sarah știe deja că sunt în drum spre Europa. I-am promis că o să-i spun unde mă aflu după ce mă instalez.

Diana se uită încruntată spre mobil.

— Iar Ysabeau e încă prizoniera lui Gerbert. Nu păstrează legătura cu lumea exterioară.

— O, bunica are metodele ei, zise Gallowglass liniștit, în timp ce degetele i se mișcau iute pe taste. O să-i trimit pur și simplu un mesaj, în care o să-i spun încotro ne îndreptăm. Pe urmă o să-i dau de știre lui Fernando. Nu poți să faci asta de una singură, mătușă. Nu ce ți-ai pus tu în gând.

— Reacționezi foarte bine, Gallowglass, zise Diana cu recunoștință. Matthew ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc.

— Cu asta te alegi când te îndrăgostești de bărbatul care nu trebuie, spuse el în șoaptă, strecurându-și telefonul înapoi în buzunar.

Ysabeau de Clermont își luă luciosul ei mobil roșu și se uită la ecranul aprins. Notă ora: 07:37 dimineața. Apoi citi mesajul care aștepta să fie deschis. Incepea cu repetarea de trei ori a unui singur cuvânt:

Ajutor

Ajutor

Ajutor

Se așteptase ca Gallowglass să ia legătura cu ea încă de când Phoebe o anunțase că Marcus plecase în toiul nopții, în mod misterios și neașteptat, ca să i se alăture lui Matthew.

Ysabeau și Gallowglass stabiliseră cu multă vreme în urmă că le trebuia o cale de a-și da de veste unul altuia când situația căpăta „formă de pară“, ca să folosească expresia nepotului ei. Sistemul lor se schimbase de-a lungul anilor, de la raze de lumină și mesaje secrete scrise cu

suc de ceapă, la coduri și cifruri, apoi la obiecte trimise prin poștă fără nici o explicație. Acum foloseau telefonul.

La început Ysabeau avusese îndoieli în privința deținerii unei astfel de drăcii, dar, date fiind ultimele evenimente, se bucura că își primise mobilul înapoi. Gerbert i-l confiscase la scurt timp după sosirea în Aurillac, sperând în van că lipsa lui o va face mai maleabilă.

I-l înapoiase cu câteva săptămâni în urmă. Ea fusese luată ostatică pentru a le face pe plac vrăjitoarelor și pentru a demonstra public puterea și influența Congregației. Gerbert nu-și făcea iluzii că prizoniera lui ar fi împărțit vreo frântură de informație care să-i ajute să-l găsească pe Matthew. Era, totuși, recunoscător pentru faptul că Ysabeau se arăta dispusă să ia parte la șaradă. De când ajunsese acasă la el, fusese un prizonier-model. El pretindea că restituirea telefonului era o răsplată pentru cuminența ei, însă Ysabeau știa că gestul se datora în mare parte faptului că Gerbert nu-și dădea seama cum să amuțească numeroasele alarme care sunau de -a lungul zilei.

Lui Ysabeau îi plăceau semnalele acelea ce îi aminteau de evenimentele care îi schimbaseră lumea: unul chiar înainte de prânz, ora la care Philippe și oamenii lui dăduseră buzna în temnița ei, iar ea simțise primele raze de speranță; altul cu două ore înainte de răsărit, ora la care Philippe recunoscuse pentru prima dată că o iubește; încă unul la trei după-amiaza, ceasul în care găsisse trupul frânt al lui Matthew în biserica pe jumătate clădită din Lucien; unul la 01:23 după-amiaza, ora la care Matthew băuse ultimele picături de sânge din trupul răvășit de durere al lui Philippe. Alte alarme aminteau de orele la care muriseră Hugh și Godfrey, de ora la care Louisa dăduse primele semne de furie a sângelui, de ceasul în care Marcus demonstrase fără putință de tăgadă că el nu era atins de aceeași boală. Restul alarmelor ei zilnice erau rezervate evenimentelor istorice importante, cum ar fi nașterile regilor și ale reginelor pe care Ysabeau îi considerase prieteni, războaiele în care ea luptase și câștigase, dar și bătăliile pe care le pierduse în mod inexplicabil, în ciuda planurilor făurite cu grijă.

Alarmele sunau zi și noapte, fiecare cu câte un alt cântec, atent ales. Gerbert obiectase mai ales la cea care răcnea *Chant de Guerre pour l'armee du Rhin*⁵⁸ la ora cinci și jumătate dimineața, momentul precis în care mulțimea dăduse năvală pe porțile Bastiliei în anul 1789. Dar melodiile acestea serveau drept *aide-memoire*, readucând în minte chipuri și locuri care altfel s-ar fi pierdut odată cu trecerea timpului.

Ysabeau citi restul mesajului primit de la Gallowglass. Oricine altcineva n-ar fi văzut în el decât un amestec ciuntit de previziuni meteorologice pentru navigație, de semnale SOS aeronautice și de horoscoape, cu referiri la umbre, lună, zodia gemenilor, zodia Balanței, alături de o serie de coordonate privind longitudinea și latitudinea. Ysabeau îl citi de două ori: o dată ca să se asigure că îi interpretase corect sensul și încă o dată ca să memoreze instrucțiunile lui Gallowglass. Apoi își scrisе răspunsul:

*Je viens*⁵⁹.

— Mă tem că e timpul să plec, Gerbert, zise Ysabeau fără nici o urmă de regret.

Se uită prin oroarea aceea de încăpere fals-gotică, în care temnicerul ei stătea dinaintea unui computer așezat pe marginea unei mese împodobite cu sculpturi. La celălalt capăt, o Biblie uriașă se odihnea pe un suport înălțat, flancată de lumânări groase și albe, de parcă spațiul de

lucru al lui Gerbert ar fi fost un altar. Ysabeau surâse când se gândi la îngâmfarea vampirului, potrivită cu greoaiele piese de lemn meșterite în stilul secolului al xlx-lea, cu stranele transformate în canapele, cu tapetul din mătase colorată în verde și albastru, ornat cu scuturi cavalești. Singurele obiecte autentice din cameră erau uriașul șemineu și monumentalul joc de șah așezat în fața lui.

Gerbert se uită cu atenție la ecranul computerului său și apăsă o tastă. Gemu.

— Jean-Luc o să vină din Saint-Lucien și o să te ajute dacă mai ai probleme cu calculatorul, spuse Ysabeau.

Vampirul îl angajase pe simpaticul tânăr să-i instaleze rețeaua de calculatoare din casă, după ce Ysabeau îi împărtășise două frânturi de bârfe spicuite din conversațiile ce avuseseră loc în jurul mesei, în timpul cinelor de la Sept-Tours: convingerea lui Nathaniel Wilson că viitoarele războaie aveau să fie purtate pe internet și planul lui Marcus de a gestiona on-line cea mai mare parte a operațiunilor bancare ale Cavalerilor lui Lazăr. Baldwin și Hamish respinseseră extraordinara idee a nepotului ei, însă Gerbert nu trebuia să știe asta.

În timp ce instalase componentele sistemului achiziționat în grabă de Gerbert, Jean-Luc fusese nevoit să sune de mai multe ori la sediul firmei la care lucra, ca să ceară sfaturi. Îndrăgitul prieten al lui Marcus, Nathaniel, pornise mica afacere din Saint-Lucien pentru a-i aduce pe săteni în epoca modernă și, cu toate că acum se afla în Australia, își ajutase bucuros fostul angajat ori de câte ori fusese nevoie de mai vasta lui experiență. Cu ocazia asta, Nathaniel îl îndrumase pas cu pas pe Jean-Luc prin diversele configurații ale măsurilor de securitate cerute de Gerbert.

Adăugase și câteva modificări proprii.

Ca urmare, Ysabeau și Nathaniel știau acum mai multe despre Gerbert de Aurillac decât crezuse ea vreodată că ar fi cu puțință, ba chiar mai multe decât și-ar fi dorit să afle. E uimitor câte detalii pot dezvălui obiceiurile legate de cumpărăturile on-line despre firea și activitățile unei persoane.

Ysabeau avusese grijă ca Jean-Luc să-l înscrie pe Gerbert pe diverse site-uri de socializare, pentru ca vampirul să aibă de lucru și să nu-i stea în cale. Nu-și putea da seama de ce toate companiile alegeau nuanțe de albastru pentru însemnele lor. Ei albastrul i se păruse întotdeauna o culoare senină, liniștitoare, în vreme ce platformele de socializare nu ofereau decât poze și o agitație neconținută. Era mai rău decât la palatul Versailles. „Dacă stai să te gândești”, medita Ysabeau, „și lui Louis-Dieudonne⁶⁰ i-a cam plăcut albastrul.”

Singura nemulțumire a lui Gerbert cu privire la noua sa existență virtuală era faptul că nu reușise să-și impună numele de utilizator „Pontifex Maximus”. Ysabeau îi spusese că probabil era mai bine așa, de vreme ce respectivul pseudonim ar fi putut constitui o încălcare a legământului în ochii unora dintre ființele supranaturale.

Din păcate pentru Gerbert, dar din fericire pentru Ysabeau, dependența de internet și înțelegerea celei mai bune căi de a-l folosi nu merg întotdeauna mână în mână. Din pricina site-urilor pe care le frecventa, Gerbert era năpădit de viruși. Vampirul mai avea și tendința de a alege parole complexe, pentru ca mai apoi să piardă șirul paginilor vizitate și al felului în care le găsisese. Asta ducea la multe telefoane către Jean-Luc care îl salva negreșit pe Gerbert de la ananghie și folosea astfel constant metodele prin care putea avea acces la toate informațiile vampirului.

Câtă vreme Gerbert era astfel ocupat, Ysabeau era liberă să umble prin castelul lui, să-i scotocească prin lucruri și să copieze surprinzătoarele date de contact din numeroasele agende ale temnicerului ei.

Viața de ostatică în castelul lui Gerbert fusese cât se poate de instructivă.

— E timpul să plec, repetă Ysabeau, când Gerbert își dezlipi în sfârșit ochii de ecran. Nu ai motiv să mă mai ții aici. Congregația a câștigat. Tocmai am primit vorbă din partea familiei că Matthew și Diana nu mai sunt împreună. Imi închipui că presiunea a fost prea mare pentru ea, biata fată. Probabil că ești foarte mulțumit.

— Nu știam. Dar tu? Gerbert avea un aer bănuitor. Tu ești mulțumită?

— Bineînțeles! Intotdeauna le-am disprețuit pe vrăjitoare.

Gerbert n-avea nevoie să afle cât de mult se schimbaseră părerile lui Ysabeau.

— Hmm! Părea încă precaut. Vrăjitoarea lui Matthew s-a dus în Madison? Dacă l-a părăsit pe fiul tău, nu încape îndoială că o să vrea să fie lângă mătușa ei.

— Sunt sigură că duce dorul casei, răspunse evaziv Ysabeau. E ceva tipic, după o suferință sufletească, să cauți lucrurile familiare.

Prin urmare, lui Ysabeau i se părea un semn promițător faptul că Diana alesese să se întoarcă în locul în care ea și Matthew se bucuraseră de viața în doi. Cât despre suferința sufletească, existau multe căi de alinare a durerii și a singurătății ce însoțeau statutul de pereche a părintelui unui mare clan de vampiri — ceea ce Matthew avea să devină curând. Ysabeau era nerăbdătoare să i le împărtășească nurorii sale, care avea o fire mai greu de înduplecat decât ar fi zis cei mai mulți vampiri.

— E nevoie să obții permisiunea cuiva pentru plecarea mea? A lui Domenico? A lui Satu, poate? Întrebă îndatoritoare Ysabeau.

— Ei joacă după cum le cânt eu, Ysabeau, zise încruntat Gerbert. Vampirul se lăsa jalnic de ușor manipulat când era vorba despre mândria lui. Și mereu era vorba despre mândria lui. Ysabeau își ascunse zâmbetul satisfăcut.

— Dacă îți dau drumul, te vei întoarce la Sept-Tours și vei rămâne acolo? Întrebă Gerbert.

— Sigur, răspunse ea prompt.

— Ysabeau! Mârâi bărbatul.

— N-am mai părăsit teritoriul familiei de Clermont de la scurt timp după terminarea războiului, zise ea cu o urmă de iritare. În caz că nu hotărâsc cei din Congregație să mă ia din nou prizonieră, voi rămâne pe teritoriul familiei de Clermont. Numai Philippe în persoană m-ar putea convinge să fac altfel.

— Din fericire, nici măcar Philippe de Clermont nu e în stare să ne dea ordine din mormânt, zise Gerbert, deși sunt sigur că i-ar plăcea teribil.

„Ai fi surprins, canalie!” Se gândi Ysabeau.

— Foarte bine, atunci. Ești liberă să pleci. Gerbert oftă. Dar încearcă să nu uiți că suntem în război, Ysabeau! Păstrează aparențele!

— Ah, n-aș putea să uit nici o clipă că suntem în război, Gerbert. Incapabilă să se mai stăpânească o clipă în plus și temându-se că ar putea găsi o metodă creativă de a folosi vătraiul de fier ce stătea proptit de șemineu, Ysabeau plecă în căutarea lui Marthe.

Tovarășa ei de încredere era jos, în bucătăria meticolos îngrijită. Ședea lângă foc, cu un vechi exemplar al romanului *Cârțița*⁶¹ și cu o cană de vin fiert aburind. Măcelarul lui Gerbert stătea

în fața tocătorului și tranșa un iepure pentru micul dejun al stăpânului său. Faianta de Delft de pe pereți dădea o stranie notă veselă încăperii.

— Mergem acasă, Marthe, spuse Ysabeau.

— în sfârșit! Bătrâna se ridică în picioare, gemând. Urăsc Aurillac. Aerul de aici e rău. *Adiu siatz*, Theo!

— *Adiu siatz*, Marthe! Mormăi măcelarul, căsăpindu-l în continuare pe ghinionistul iepure.

Gerbert le întâmpină la ușa din față ca să le ureze rămas-bun. O sărută pe Ysabeau pe ambii obraji. Gestul îi fu urmărit de un mistreț omorât de Philippe, al cărui cap fusese împăiat și fixat pe o placă deasupra șemineului.

— Să-l pun pe Enzo să vă ducă mai bine cu mașina?

— Cred că mergem pe jos.

Asta urma să le ofere ei și lui Marthe ocazia de a face planuri. După atâtea săptămâni petrecute spionând sub acoperișul lui Gerbert, lui Ysabeau avea să-i vină greu să renunțe la prudența excesivă.

— E un drum de aproape o sută treizeci de kilometri, îi atrase atenția Gerbert.

— O să ne oprim în Allanche pentru prânz. Pe vremuri, prin pădurile de acolo umbla o turmă mare de căprioare.

Nu aveau să ajungă atât de departe, căci Ysabeau îi trimisese deja un mesaj lui Alain prin care îi cerea să le iasă în întâmpinare dincolo de Murat. El urma să le ducă de acolo până în Clermont-Ferrand, unde aveau să se urce într-una dintre infernalele mașinării zburătoare ale lui Baldwin și să pornească spre Londra. Marthe avea oroare de călătoriile prin aer, pe care le considera nefirești, dar nu puteau îngădui ca Diana să se întoarcă într-o casă rece. Ysabeau strecură în mâna lui Gerbert cartea de vizită a lui Jean-Luc.

— Până data viitoare.

Braț la braț, ea și Marthe porniră în aerul rece al dimineții. Turnurile de la Chateau des Anges Dechus⁶³ se făcură tot mai mici în urma lor, până când se pierdură cu totul în zare.

— Trebuie să-mi programez o nouă alarmă, Marthe. Ora 07:37 dimineața. Să nu mă lași să uit! *Marșul lui Henric al IV-lea* cred că ar fi cea mai potrivită melodie pentru ea, șopti Ysabeau, în timp ce picioarele li se mișcau cu iuțeală înspre nord, către piscurile adormite ale străvechilor vulcani și către viitorul care le aștepta.

CAPITOLUL 24

— Asta nu poate fi casa mea, Leonard.

Fațada întinsă, cu cinci ferestre, a impunătorului conac din cărămidă și cele patru etaje ale lui, aflate într-unul dintre cele mai în vogă cartiere ale Londrei, făceau ca statutul meu de proprietăreasă să fie de neconceput. Simțeam totuși o urmă de regret. Ferestrele înalte aveau rame albe, pentru a contrasta cu nuanțele calde ale cărămizii, iar sticla lor veche scliffea în soarele amiezii. Imi închipuiam că interiorul trebuia să fie scaldat în lumină. Și cald, căci nu existau doar două coșuri de fum, ca de obicei, ci trei. Iar pe ușa din față se găsea destulă alamă lustruită cât pentru o fanfară întreagă. Ar fi fost o superbă bucățică de istorie căreia să-i spun „acasă”.

— Aici mi s-a spus să merg, stăpână, ăăă... Doamnă, ăă... Diana.

Leonard Shoreditch, prietenul de odinioară al lui Jack și fost membru în nerespectabila ceată

de băieți pierduți a lui Hubbard, ne așteptase, împreună cu Hamish, în zona de sosire a avioanelor private din aeroportul London City, în Docklands. Acum parcase Mercedesul și își lungise gâtul peste spătarul scaunului, așteptând noi instrucțiuni.

— Pe cuvântul meu că asta e casa ta, mătușă! Dacă nu-ți place, o schimbăm cu una nouă. Dar, te rog, hai să discutăm despre viitoarele tranzacții imobiliare înăuntru, nu stând pe stradă, unde orice ființă ne-ar putea vedea. Ia bagajele, flăcău!

Gallowglass coborî de pe scaunul din față și trânti ușa în urma lui. Încă era furios pentru că nu el fusese el desemnat să ne conducă în Mayfair. Dar mai fusesem plimbată prin Londra de Gallowglass, așa că preferasem să-mi încerc norocul cu Leonard.

Am mai privit o dată cu îndoială conacul.

— Nu-ți face griji, Diana! Casa Clairmont nu e nici pe jumătate la fel de grandioasă în interior pe cât pare din exterior. Există o scară, bineînțeles. Iar o parte din tencuială e ornată, zise Hamish, în timp ce deschidea portiera mașinii. Dacă stau să mă gândesc, întreaga clădire *este* grandioasă.

Leonard ocoli mașina și scoase din portbagaj mica mea valiză, apoi uriașa placardă scrisă de mână pe care o ținuse când ne așteptase la aeroport. Ne spusese că el voise să facă treaba așa cum se cuvine, prin urmare pe placardă stătuse scris numele CLAIRMONT, cu majuscule greoaie. Când Hamish îi atrăsese atenția că trebuia să fim discreți, Leonard trăsese o linie peste nume și, cu un marker cu vârf gros, scrijelise dedesubt ROYDON, cu litere și mai întunecate.

— Cum de ai știut să-l suni pe Leonard? L-am întrebat pe Hamish în vreme ce mă ajuta să cobor din mașină.

Ultima dată când îl văzusem, în 1591, Leonard se afla în tovărășia unui alt băiat, ce purta ciudat de potrivitul nume Amen Corner. Din câte îmi aminteam, Matthew aruncase cu un pumnal spre cei doi pentru simplul fapt că veniseră cu un mesaj din partea părintelui Hubbard. Nu-mi puteam închipui că soțul meu păstrase legătura cu vreunul dintre ei.

— Gallowglass mi-a trimis prin SMS numărul lui. A spus că ar trebui, pe cât posibil, să ne păstrăm treburile în familie.

Hamish își întoarse privirea curioasă către mine.

— Nu știam că Matthew deține o firmă privată de închiriat mașini.

— Compania e a nepotului său.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a călătoriei de la aeroport holbându-mă la fluturașul promoțional din buzunarul aflat pe spatele scaunului șoferului, care făcea reclamă serviciilor firmei Hubbards of Houddich SRL, anunțând că acestea „satisfac cu mândrie cele mai distinse nevoi de transport încă din 1917”.

N-am apucat să mai dau și alte explicații, pentru că o bătrână lată în șolduri și cu o căutătură încruntată care-mi era familiară deschise ușa albastră, arcuită. M-am uitat la ea fără să-mi vină să cred.

— Arăți fain, Marthe! Gallowglass se opri și o pupă. Apoi se întoarse și se uită încruntat spre puținele trepte ce se înălțau de pe trotuar. De ce ai rămas lângă bordură, mătușă?

— Ce caută Marthe aici?

Aveam gâtul uscat, așa că întrebarea îmi ieși sub formă de cârâit.

— Aia e Diana? Vocea ca de clopoțel a lui Ysabeau străpunse murmurul liniștit al orașului. Eu

și Marthe suntem aici ca să dăm o mână de ajutor, bineînțeles.

Gallowglass fluieră.

— Captivitatea ți-a priit, bunico. N-ai mai arătat atât de vioaie de la încoronarea Victoriei.

— Sunt flatată! Ysabeau își bătu ușor nepotul pe obraz. Apoi se uită la mine și i se tăie răsufierea. Diana e albă ca varul, Marthe! Du-o înăuntru, Gallowglass! Imediat!

— Ai auzit, mătușă, zise el, luându-mă pe sus și săltându-mă pe ultima treaptă.

Ysabeau și Marthe mă sprijiniră în timp ce intram în holul spațios, cu podeaua lui sclipitoare din marmură alb cu negru și cu o scară în spirală atât de frumoasă, încât mă făcu să casc ochii. Cele patru rânduri de trepte aveau deasupra un luminator boltit, ce lăsa să pătrundă razele soarelui și punea în valoare detaliile mulurilor.

De acolo am fost condusă într-o liniștită cameră de primire. La ferestre atârnav draperii lungi, din mătase cenușie, a căror culoare contrasta frumos cu cremul pereților. Tapițeria în nuanțe de albastru-ardezie, teracotă, crem și negru accentua cenușiiul, și peste tot pluteau miresme de scortişoară și cuişoare. Gusturile lui Matthew erau și ele prezente pretutindeni: într-un mic planetariu, cu firele lui din alamă sclipitoare, într-o statueta din porțelan japonez, în nuanțele calde ale covorului.

— Salut, Diana! M-am gândit că poate ți-ar prinde bine un ceai.

Phoebe Taylor intră în cameră însoțită de parfumul liliacului și de clinchetul blând al argintului și al porțelanului.

— De ce nu ești la Sept-Tours? Am întrebat, căci apariția ei mă uimea la fel de mult ca a lui Marthe.

— Ysabeau mi-a spus că e nevoie de mine aici.

Tocurile negre și curate ale lui Phoebe pocneau pe lemnul lăcuit. Tânăra se uită la Leonard, timp în care așeză tava cu ceai pe o masă elegantă ce fusese atât de bine lustruită, încât o vedeam pe Phoebe oglindită în ea.

— Îmi pare rău, dar cred că n-am făcut cunoștință. Doriți niște ceai?

— Leonard Shoreditch, do-doamnă, la dispoziția dumneavoastră, zise băiatul, bâlbâindu-se ușor, și făcu o plecăciune stângace. Și vă mulțumesc, mi-ar plăcea foarte mult niște ceai. Alb. Cu patru cuburi de zahăr.

Phoebe turnă lichidul aburind într-o ceașcă și puse în el doar trei cuburi de zahăr, după care i-l întinse lui Leonard. Marthe pufni și se așeză pe un scaun cu spătar drept, aflat lângă măsuța cu tava, evident hotărâtă să-i urmărească cu ochi de șoim pe Phoebe și pe Leonard.

— Zahărul ăla o să-ți distrugă dinții, Leonard, am spus eu, incapabilă să-mi stăpânesc intervenția maternă.

— Vampirii nu-și fac prea multe griji în privința cariilor, stăpână, ăăă... Doamnă. Ăă. Diana.

Mâna băiatului tremura într-un ritm alarmant, făcând micuța ceașcă să zornăie pe farfurioara cu ornamente roșii în stil japonez. Phoebe păli.

— Ala e porțelan Chelsea — și încă foarte vechi. Toate lucrurile din casa asta ar trebui expuse în cutii închise, în Muzeul Victoria & Albert.

Imi întinse și mie o ceșcuță cu o farfurioară identică, pe marginea căreia stătea în echilibru o superbă linguriță din argint.

— Dacă s-ar sparge ceva, nu mi-aș ierta-o niciodată. Sunt obiecte de neînlocuit.

Dacă Phoebe urma să se mărite cu Marcus, așa cum avea de gând, trebuia să se obișnuiască

să aibă împrejur numai piese de muzeu.

Am sorbit din ceaiul fierbinte, dulce și îndoit cu lapte, apoi am oftat de plăcere. În cameră se lăsase tăcerea. Am mai sorbit o dată și mi-am rotit privirea prin interior. Gallowglass stătea înghesuit pe un colțar din vremea reginei Ana, ținându-și picioarele musculoase larg desfăcute. Ysabeau se instalase pe cel mai bogat împodobit jilț din încăperea: spătar înalt, rama acoperită cu frunzulițe din argint și tapițerie din damasc. Hamish împărțea cu Phoebe o canapea din mahon. Leonard stătea emoționat pe marginea unuia dintre scaunele care flancau măsuța de ceai.

Toți așteptau. De vreme ce Matthew nu era prezent, prietenii și rudele noastre așteptau îndrumare din partea mea. Povara responsabilității se lăsă pe umerii mei. Era neplăcută, întocmai cum prevăzuse Matthew.

— Când te-a eliberat Congregația, Ysabeau? Am întrebat, simțindu-mi încă gura uscată, în ciuda ceaiului.

— Eu și Gerbert ne-am înțeles la scurtă vreme după ce voi ați ajuns în Scoția, răspunse ea pe un ton relaxat, deși zâmbetul ei îmi dădea de înțeles că povestea era mai lungă.

— Marcus știe că ești aici, Phoebe?

Ceva îmi spunea că el habar nu avea.

— Demisia mea de la Sotheby's e valabilă începând de luni. Știa că trebuie să-mi golesc biroul.

Fata își alesese cu grijă cuvintele, însă răspunsul care se subînțelegea era un „nu” evident. Marcus încă trăia cu impresia că logodnica lui se afla într-un castel fortificat din Franța, nu într-o aerisită locuință orășenească din Londra.

— Demisia? Am spus, surprinsă.

— Dacă voi vrea să mă întorc și să lucrez la Sotheby's, voi avea secole întregi la dispoziție ca s-o fac. Phoebe privi în jur. Deși s-ar putea să-mi trebuiască vreo câteva vieți ca să cataloghez așa cum se cuvine bunurile familiei de Clermont.

— Așadar, ești în continuare hotărâtă să devii vampir? Am întrebat.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare. Ar fi fost cazul s-o iau deoparte și să încerc s-o facă să se răzgândească. Dacă ceva mergea anapoda, Matthew era cel care urma să aibă mâinile pătate cu sângele ei. Iar în familia asta ceva întotdeauna mergea anapoda.

— Cine o s-o transforme într-un vampir? Îi șopti Leonard lui Gallowglass. Părintele H?

— Eu cred că părintele Hubbard are destui copii. Tu nu, Leonard?

Dacă stăteam bine să mă gândesc, aveam nevoie să aflu cât mai curând numărul lor exact. Și câți dintre ei erau vrăjitoare ori demoni.

— Presupun că da, stăpână. Ăăă. Doamnă. Ăăă

— Formula corectă de adresare pentru perechea lui *sieur* Matthew este *madame*. De acum înainte, când vei vorbi cu Diana, așa i te vei adresa, spuse iute Ysabeau. Asta simplifică lucrurile.

Marthe și Gallowglass se întoarseră către ea, și pe chipurile lor se citi surprinderea.

— *Sieur* Matthew, am repetat eu încet.

Până acum soțul meu fusese *milord* pentru cei din familia lui. Însă, în 1590, lui Philippe i se spunea *sieur*. „Toată lumea îmi spune *sire* sau *tată*”, îmi zisese el când îl întrebam cum trebuie să mă adresez. Pe vremea aceea mi se păruse că titlul nu e nimic altceva decât un

desuet titlu onorific francez. Acum știam mai multe. Apelativul *sieur*, părintele vampir, arăta că Matthew se afla în fruntea unui clan de vampiri.

Din partea lui Ysabeau, noul vlăstar al soțului meu era ca și făcut.

— *Madame* ce? Întrebă confuz Leonard.

— Doar *madame*, răspunse senină Ysabeau. Mie poți să-mi spui *madame* Ysabeau. După ce Phoebe o să se mărite cu *milord* Marcus, ea va deveni *madame* de Clermont. Până atunci poți să-i spui domnișoara Phoebe.

— Aha!

Aerul concentrat al lui Leonard dovedea că băiatul rumega aceste fragmente din codul bunelor maniere pentru vampiri.

Se lăsă din nou tăcerea. Ysabeau se ridică în picioare.

— Marthe ți-a pregătit Camera Pădurii, Diana. E lângă dormitorul lui Matthew, spuse ea. Dacă ai terminat cu ceaiul, te conduc sus. Ar trebui să te odihnești vreme de câteva ceasuri înainte de a ne spune cerințele tale.

— Mulțumesc, Ysabeau.

Am așezat ceașca și farfuriuța pe măsuța rotundă de lângă mine. Nu terminasem ceaiul, însă fierbințeala lui se răspândise în porțelanul fragil. Cât despre cerințele mele. De unde să încep?

Am străbătut foaierea împreună cu Ysabeau, am urcat scara elegantă până la primul etaj, apoi am mers mai departe.

— La etajul al doilea o să ai parte de intimitate, îmi explică soacra mea. Acolo sunt doar două dormitoare, precum și biroul lui Matthew și o mică sufragerie. Acum, că toată casa e a voastră, poți, desigur, să o organizezi cum vrei.

— Voi unde o să dormiți? Am întrebat, în timp ce Ysabeau cotea pe palierul etajului al doilea.

— Eu și Phoebe avem fiecare câte o cameră deasupra voastră. Marthe preferă să doarmă la parter, în apartamentul menajerei. Dacă te simți înghesuită, eu și Phoebe ne putem muta în locuința lui Marcus. E lângă palatul Saint James și a fost cândva a lui Matthew.

— Nu pot să-mi închipui vreo situație în care ar fi nevoie de așa ceva, am răspuns, gândindu-mă la dimensiunile casei.

— Vom vedea. Dormitorul tău.

Ysabeau deschise o ușă mare, cu incrustații, cu o clanță din alamă sclipitoare. Am simțit că mi se taie răsuflarea.

Toate obiectele din cameră aveau nuanțe de verde, argintiu, gri deschis și alb. Pereții erau acoperiți cu un tapet pe care fuseseră pictate de mână ramuri și frunze, pe un fundal cenușiu. Petele de argintiu creau efectul razelor de lună, sursa de lumină părând a fi o lună făurită din oglinzi, fixată în mijlocul tavanului tencuit. Un chip fantomatic de femeie privea în jos din oglindă, cu un zâmbet senin. Patru reprezentări ale lui Nyx, personificarea nopții, ancorau cele patru cadrane de pe tavanul încăperii, iar vâlul ei flutura în falduri fumurii pictate atât de realist încât păreau a fi făcute din material adevărat. Țesătura era presărată cu stele argintii, ce reflectau lumina ferestrelor și razele răsfrânte în oglindă.

— Sunt de acord, e extraordinar! Zise Ysabeau, mulțumită de reacția mea. Matthew a vrut să dea impresia că te afli afară, în pădure, sub cerul luminat de lună. După ce camera a fost decorată, a spus că e prea frumoasă ca s-o folosească și s-a mutat alături.

Ysabeau merse la fereastră și trase draperiile. Lumina puternică scoase la iveală un pat cu

baldachin, așezat într-o nișă din perete, care îi diminuea puțin mărimea considerabilă. Perdelele care îl împrejmuiau erau făcute din mătase și purtau aceleași desene ca și pereții. O altă oglindă uriașă atârna deasupra șemineului, reflectând imaginile copacilor de pe tapet. Suprafața ei lucioasă oglindea și mobila din încăperea: măsuța de toaletă așezată între ferestrele mari, fotoliul de lângă foc, florile și frunzele lucioase sculptate în scrinul scund din lemn de nuc. Probabil podoabele și mobila din cameră îl costaseră o avere pe Matthew.

Ochii îmi căzură pe o uriașă pictură ce înfățișa niște vrăjitoare așezate pe pământ și schițând simboluri magice. Tabloul spânzura pe peretele din fața patului, între ferestrele înalte. O femeie înfășurată într-un văl întrerupsese munca vrăjitoarelor, iar mâna ei întinsă sugera că ar fi vrut să le ceară ajutorul. Era o alegere ciudată pentru o casă de vampir.

— A cui a fost camera asta, Ysabeau?

— Cred că Matthew a făcut-o pentru tine, doar că pe atunci nu și-a dat seama de asta.

Ysabeau mai trase un rând de perdele.

— A mai dormit vreo femeie aici?

În nici un caz nu m-aș fi putut odihni într-o cameră ocupată cândva de Juliette Durand.

— Matthew își ducea iubitele în altă parte, îmi răspunse, la fel de direct, Ysabeau. Când îmi văzu expresia de pe chip, își împlânzi tonul. Fiul meu are multe case. Majoritatea nu înseamnă nimic pentru el. Unele, da. Aceasta e una dintre cele care înseamnă ceva. Nu ți-ar fi dăruit un cadou pe care nu l-ar fi prețuit el însuși.

— N-am crezut niciodată că o să-mi fie atât de greu să stau despărțită de el, am spus cu glas stins.

— Nu e niciodată ușor să fii consoartă într-o familie de vampiri, zise Ysabeau cu un zâmbet trist. Iar uneori despărțirea e singura cale de a rămâne împreună. De data asta, Matthew n-a avut încotro și a trebuit să te părăsească.

— Philippe te-a alungat vreodată de lângă el?

Am cercetat-o cu vădită curiozitate pe reținuta mea soacră.

— Bineînțeles. De cele mai multe ori, Philippe mă îndepărta atunci când îi distrăgeam atenția într-un fel nedorit. Alteori, o făcea pentru ca eu să nu fiu implicată dacă s-ar fi petrecut vreun dezastru. Iar în familia lui, dezastrele erau frecvente. Ysabeau zâmbi. Soțul meu îmi porunca întotdeauna să plec atunci când știa că nu mă voi putea abține să mă amestec și când se temea pentru siguranța mea.

— Deci de la Philippe a învățat Matthew să fie peste măsură de protector? Am întrebat eu, gândindu-mă la toate situațiile când soțul meu pășise în calea pericolului pentru a mă feri pe mine de el.

— Matthew stăpâna arta de a se frământa din pricina femeii iubite cu mult înainte să devină vampir, răspunse încet Ysabeau. Știi asta.

— Și s-a supus întotdeauna poruncilor lui Philippe?

— Nu mai des decât i te supui tu lui. Ysabeau își coborî vocea, cu un aer conspirativ. Și vei descoperi repede că niciodată nu ești mai liberă să-ți iei propriile decizii ca atunci când el pleacă să facă pe patriarhul cu altcineva. La fel ca mine, s-ar putea chiar să ajungi să aștepti cu nerăbdare aceste perioade de despărțire.

— Mă îndoiesc. Mi-am apăsât șalele cu pumnul, în încercarea de a-mi relaxa mușchii. De obicei, Matthew făcea asta. Ar trebui să-ți povestesc ce s-a întâmplat în New Haven.

— Nu trebuie să explici niciodată nimănui ce face Matthew, îmi zise repede Ysabeau. Există un motiv pentru care vampirii nu spun povești. În lumea noastră, cunoașterea înseamnă putere.

— Tu ești mama lui Matthew. Cu siguranță nu trebuie să am secrete față de tine. Am recapitulat în minte evenimentele din ultimele zile. Matthew a descoperit identitatea unuia dintre copiii lui Benjamin și s-a întâlnit cu un strănepot pe care nu știa că-l are.

Dintre toate straniile întorsături pe care le luaseră viețile noastre, întâlnirea cu Jack și tatăl lui trebuia să fie cea mai importantă, nu în ultimul rând pentru că acum ne aflăm în orașul părintelui Hubbard.

— îl cheamă Jack Blackfriars și a locuit în gospodăria noastră din 1591.

— Așadar, fiul meu a aflat în sfârșit despre Andrew Hubbard, zise Ysabeau, cu chipul complet lipsit de emoție.

— Tu știi? Am strigat eu.

Surâsul ei m-ar fi îngrozit. Cândva.

— Tot mai crezi că merit sinceritatea ta totală, fiica mea?

Matthew mă avertizase că nu eram pregătită să conduc o haită de vampiri.

— Ești consoarta unui părinte, Diana. Trebuie să înveți să le spui celorlalți doar ce trebuie să știe și nimic mai mult, mă instrui Ysabeau.

Asta era prima mea lecție, însă cu siguranță aveau să urmeze și altele.

— Mă înveți tu, Ysabeau?

— Da. Răspunsul ei laconic era mai de încredere decât orice jurământ prolix. În primul rând, se cuvine să ai grijă, Diana. Chiar dacă tu ești perechea și consoarta lui Matthew, faci parte din neamul de Clermont și trebuie să rămâi în el până când se clarifică problema vlăstarului. Statutul tău în familia lui Philippe o să-l ocrotească pe Matthew.

— Soțul meu mi-a spus că cei din Congregație vor încerca să-i omoare și pe el, și pe Jack, după ce vor afla despre Benjamin și despre furia sângelui, am spus eu.

— Vor încerca. Noi n-o să-i lăsăm. Dar acum ai nevoie să te odihnești.

Ysabeau trase la o parte cuvertura din mătase de pe pat și umflă pernele. Am dat roată uriașei piese de mobilier și am cuprins în mână unul dintre stâlpii care susțineau baldachinul. Sculpturile de sub degetele mele mi se păreau familiare. „Am mai dormit în patul ăsta“, mi-am dat eu seama. Nu era patul altei femei. Era al meu. Fusese în casa noastră din Blackfriars în 1590 și, cumva, supraviețuise secolelor pentru a sfârși în dormitorul pe care Matthew îl dedicase razelor lunii și farmecelor.

I-am mulțumit în șoaptă lui Ysabeau, mi-am așezat capul pe pernele moi și m-am cufundat într-un somn neliniștit.

Am dormit vreme de aproape douăzeci și patru de ore și poate că aș fi continuat să dorm, dacă alarma zgomotoasă a unei mașini nu m-ar fi smuls din vise, aruncându-mă într-o beznă necunoscută cu nuanțe verzi. Abia atunci am devenit conștientă de zgomotele dimprejur: traficul aglomerat de pe strada de sub fereastra mea, o ușă ce se închidea undeva în casă, o conversație purtată pe hol, dar redusă repede la tăcere.

Sperând că un jet puternic de apă fierbinte îmi va relaxa mușchii înțepeniți și îmi va limpezi mintea, m-am apucat să explorez labirintul de cămăruțe aflat dincolo de o ușă albă. Am găsit nu doar un duș, ci și valiza mea, așezată pe un suport pliant conceput pentru bagaje mult mai

voluminoase. Am scos din ea cele două pagini ale manuscrisului *Ashmole 782* și laptopul meu. Restul lucrurilor pe care le împachetasem lăsau foarte mult de dorit. Nu mai aveam nimic în valiză, cu excepția unor perechi de chiloți, a câtorva maiouri, a colanților pentru yoga, care nu mă mai încăpeau, a doi pantofi desperecheați și a unor pantaloni negri pentru gravide. Din fericire, în dulapul lui Matthew se găseau o grămadă de bluze călcate. Mi-am tras pe brațe și pe umeri una din poplin gri, dar am evitat ușa închisă care cu siguranță ducea spre dormitorul lui.

Am lipăit până jos în picioarele goale, ținând în brațe computerul și plicul cel mare în care se aflau paginile din *Cartea vieții*. Impunătoarele încăperi de la primul etaj erau goale: o răsunătoare sală de bal, ce avea în ea suficient cristal și vopsea aurie cât să ajungă pentru renovarea palatului Versailles, o mai micuță cameră pentru muzică în care se vedeau un pian și alte instrumente, un salon formal, care părea să fi fost decorat de Ysabeau, și o sufragerie la fel de formală, dotată cu o nesfârșită masă din mahon la care puteau sta douăzeci și patru de persoane, o bibliotecă plină cu cărți din secolul al XIX-lea și o cameră pentru jocuri, în care se aflau mese acoperite cu postav verde, rupte parcă dintr-un roman de Jane Austen.

Tânjind după o atmosferă mai intimă, am coborât la parter. În camera de zi nu era nimeni, așa că mi-am băgat nasul prin birouri, saloane și salonașe, până când am găsit o sufragerie mai intimă decât cea de sus. Era așezată în partea din spate a casei, iar ferestrele ei arcuite dădeau spre o mică grădină privată. Pereții erau zugrăviți astfel încât să pară că au cărămizile la vedere, dând interiorului un aer intim, primitiv. O altă masă din mahon, de data asta rotundă, nu dreptunghiulară, era înconjurată de numai opt scaune. Pe ea era aranjat cu grijă un asortiment de cărți vechi.

Phoebe intră și așeză pe un bufet micuț o tavă cu ceai și pâine prăjită.

— Marthe mi-a spus că se așteaptă să te trezești dintr-o clipă în alta. A zis că de asta ai nevoie în primul rând și că, dacă-ți mai e foame, poți merge jos, la bucătărie, pentru niște ouă cu cârnați. De regulă nu mâncăm aici, sus. Până să urce toate scările, mâncarea e deja rece ca gheața.

— Ce sunt toate astea?

Am arătat către masă.

— Cărțile pe care i le-ai cerut lui Hamish, mă lămuri Phoebe, îndreptând un volum ce nu stătea perfect ordonat. Încă așteptăm câteva exemplare. Tu ești istoric, așa că le-am așezat în ordine cronologică. Sper că e bine.

— Dar le-am cerut abia joi, am spus, zăpăcită.

Acum era duminică dimineața. Cum de reușise să facă o asemenea ispravă? Pe una dintre foile de hârtie stăteau scrise cu litere îngrijite, feminine, un titlu și o dată, *Arca Noe 1675*, plus un preț, numele unui comerciant și adresa lui.

— Ysabeau îi cunoaște pe toți anticarii din Londra. Buzele lui Phoebe se arcuiră într-un zâmbet poznaș care îi făcu chipul de-a dreptul frumos. Și nu e de mirare. Sintagma „prețul nu contează” înviorează orice casă de licitații, indiferent cât de târzie e ora, ba chiar și în weekend.

Am luat un alt volum, *Obeliscus Pamphilius* de Kircher, și l-am deschis. Pe fluturaș se vedea semnătura lăbărțată a lui Matthew.

— A trebuit să scotocesc mai întâi prin bibliotecile de aici și din Pickering Place. Nu prea

avea rost să cumpăr ceva ce dețineai deja, explică Phoebe. Matthew are gusturi foarte variate în materie de cărți. În Pickering Place există o primă ediție a poemului epic *Paradisul pierdut*⁶⁴, iar la etaj, primul exemplar din *Poor Richard's Almanack*⁶⁵ cu semnătura lui Franklin.

— Pickering Place?

Incapabilă să mă abțin, am urmărit cu degetul literele din iscălitura soțului meu.

— Casa lui Marcus de lângă palatul Saint James. Am înțeles că a primit-o cadou de la Matthew. Acolo a locuit soțul tău înainte de a construi Casa Clairmont, zise Phoebe, ținând buzele. O fi Marcus fascinat de politică, dar nu cred că se cuvine ca Magna Carta și unul dintre exemplarele originale ale Declarației de Independență să se afle în posesia unei persoane fizice. Sunt sigură că ești de acord.

Am ridicat degetul de pe pagină. Portretul lui Matthew pluti vreme de câteva secunde deasupra locului gol în care se aflase semnătura lui. Phoebe făcu ochii mari.

— îmi pare rău, am spus, lăsând cerneala să cadă la loc pe hârtie. Aceasta se rotește înapoi pe suprafață, luând din nou forma iscăliturii. N-ar trebui să fac vrăji în fața oamenilor.

— Dar n-ai spus cuvinte anume, nici n-ai scris vreo formulă magică.

Părea nedumerită.

— Unele vrăjitoare n-au nevoie să recite formule ca să folosească magia.

Amintindu-mi vorbele lui Ysabeau, mi-am păstrat explicația cât mai scurtă cu putință.

— Aha! Phoebe dădu din cap. Am încă multe de învățat despre ființele supranaturale.

— Și eu la fel.

I-am zâmbit cu căldură, iar ea îmi răspunse cu un surâs șovăielnic.

— Bănuiesc că te interesează ilustrațiile lui Kircher, spuse Phoebe, deschizând cu grijă un alt volum gros.

Era o carte despre magnetism, *Magnes sive De Arte Magnetica*. Pagina gravată pe care stătea scris titlul conținea imaginea unui copac înalt, ale cărui ramuri purtau roadele cunoașterii, legate unele de altele pentru a sugera originea lor comună. În centru, ochiul divin al lui Dumnezeu privea din lumea eternă a arhetipurilor și a adevărului. O panglică se întindea șerpuind printre crengile și fructele copacului. Pe ea stătea scris un motto în latină: *Omnia nodis arcanis connexa quiescunt*. Traducerea mottourilor e o treabă delicată, de vreme ce sensurile lor sunt înapoi enigmatice, însă majoritatea oamenilor de știință căzuseră de acord că acesta se referea la influențele magnetice ascunse despre care Kircher credea că țin lumea laolaltă.

— „Toate lucrurile și-au găsit odihna, legate de tainice noduri.“

— „Ei toți așteaptă în tăcere, legați de tainice noduri“, murmură Phoebe. Cine sunt „ei“? Și ce așteaptă? Necunoscând în detaliu ideile lui Kircher despre magnetism, Phoebe dăduse un cu totul alt înțeles propoziției. Și de ce sunt cercurile astea patru mai mari? Continuă ea, arătând spre mijlocul paginii.

Trei cercuri erau așezate pentru a forma un triunghi, în jurul unuia ce conținea un ochi deschis.

— Nu sunt sigură, i-am mărturisit, citind descrierile în latină care însoțeau imaginile. Ochiul reprezintă lumea arhetipurilor.

— Oh! Originea tuturor lucrurilor.

Phoebe privi mai îndeaproape imaginea.

— Ce-ai spus?

Cel de-al treilea ochi al meu se deschise, devenind brusc interesat de vorbele logodnicei lui Marcus.

— Arhetipurile sunt modelele originale. Vezi, aici se află lumea sublunară, raiul și omul, zise ea, lovind pe rând cele trei cercuri care înconjurau ochiul arhetipal. Fiecare se leagă de lumea arhetipurilor, punctul din care a pornit, dar și de celelalte. Dar mottoul sugerează că ar trebui să privim legăturile ca pe niște noduri. Nu știu dacă are vreo relevanță.

— Oh, cred că are, am spus în șoaptă, mai sigură ca oricând că Athanasius Kircher și licitația din vila Mondragone erau elemente cruciale în seria de evenimente care duceau de la Edward Kelley din Praga până la ultima pagină dispărută.

Părintele Athanasius probabil că aflase cumva despre lumea ființelor supranaturale. Ori fusese el însuși una dintre ele.

— Desigur, Pomul Vieții e în sine un arhetip puternic, reflectă Phoebe, unul care descrie și relațiile dintre diferitele părți ale lumii create. Există un motiv pentru care geneticienii se folosesc de arborii genealogici ca să descrie descendențele.

Prezența unui istoric al artei în familie se dovedea un avantaj neașteptat, atât din punctul de vedere al cercetării, cât și al conversației. În sfârșit, aveam cu cine să vorbesc despre imaginile ascunse.

— Și știi deja cât de importanți sunt arborii cunoașterii în ilustrațiile științifice. Însă nu toți au același grad de realism ca ăsta, zise cu regret Phoebe. Majoritatea sunt doar simple diagrame ramificate, cum e Pomul Vieții din *Originea speciilor* de Darwin. E singura ilustrație din toată cartea. Păcat că Darwin nu s-a gândit să angajeze un artist adevărat, așa cum a făcut Kircher, un om care să-i poată crea ceva cu adevărat splendid.

Firele înnodate ce așteptaseră tăcute împrejurul meu începură să scoată diverse clinchete. Ceva lipsea. O legătură puternică ce aproape că se afla la îndemâna mea, numai să.

— Unde-i toată lumea?

Hamish băgă capul pe ușa camerei.

— Bună dimineața, Hamish! Zise Phoebe, cu un zâmbet cald. Leonard s-a dus să-i ia pe Sarah și pe Fernando. Toți ceilalți sunt pe aici pe undeva.

— Salut, Hamish! Zise Gallowglass, făcând cu mâna de la fereastra dinspre grădină. Te simți mai bine după ce ai dormit, mătușă?

— Mult mai bine, mulțumesc.

Rămăsesem însă cu privirea ațintită asupra demonului.

— N-a sunat, zise cu blândețe Hamish, drept răspuns la întrebarea mea nerostită.

Nu eram surprinsă. Și totuși mi-am coborât privirea spre noile cărți, pentru a-mi ascunde dezamăgirea.

— Bună dimineața, Diana! Bună, Hamish!

Ysabeau intră maiestuoasă în cameră și își întoarse obrazul către demon. Acesta i-l sărută supus.

— Phoebe a găsit cărțile care îți trebuiau, Diana, sau trebuie să mai caute?

— Phoebe a făcut o treabă uimitoare. Și foarte rapidă! Dar mă tem că am în continuare

nevoie de ajutor.

— Ei bine, pentru asta ne aflăm noi aici. Ysabeau îți făcu semn nepotului ei să intre, apoi îmi aruncă o privire liniștitoare. Ți s-a răcit ceaiul. Marthe o să-ți aducă altul, apoi o să ne spui ce vrei de la noi.

După ce Marthe își făcu îndatoritoare apariția (de data asta cu ceva mentolat și lipsit de cofeină, spre deosebire de ceaiul negru și tare pe care mi-l turnase Phoebe), iar Gallowglass se alătură grupului, eu am scos cele două pagini din *Ashmole 782*. Hamish fluieră.

— Astea sunt două anluminuri desprinse în secolul al XVI-lea din *Cartea vieții*, manuscrisul cunoscut azi drept *Ashmole 782*. Mai trebuie găsită una: imaginea unui copac. Seamănă puțin cu asta. Le-am arătat frontispiciul cărții lui Kircher despre magnetism. Trebuie s-o găsim înainte ca altcineva să dea de ea — și mă refer inclusiv la Knox, Benjamin și Congregație.

— De ce își doresc cu toții atât de mult *Cartea vieții*?

În ochii ageri de culoarea măslinelor ai lui Phoebe se citea inocența. M-am întrebat câtă vreme vor mai rămâne astfel după ce avea să devină un vampir în familia de Clermont.

— Nici unul dintre noi nu știe cu adevărat de ce, am recunoscut. E poate un grimoar? O poveste a originii noastre? Un soi de catastif? Eu am ținut-o în mâini de două ori: o dată în stare deteriorată, în Biblioteca Bodleiană din Oxford, și o dată în muzeul cu curiozități al împăratului Rudolf, pe vremea când cartea era întreagă. Tot ce pot spune cu certitudine e că această *Carte a vieții* e încărcată de putere. De putere și de secrete.

— Nu-i de mirare că vrăjitoarele și vampirii sunt atât de dornici s-o obțină, zise Hamish pe un ton sec.

— Și demonii la fel, Hamish, am spus eu. Întreab-o numai pe mama lui Nathaniel, Agatha Wilson! Și ea o vrea.

— Unde ai găsit această a doua pagină?

Demonul atinse imaginea celor doi dragoni.

— Cineva a adus-o în New Haven.

— Cine? Întrebă Hamish.

— Andrew Hubbard. După avertismentul primit de la Ysabeau, nu știam cât ar fi trebuit să dezvălui. Însă Hamish era avocatul nostru. Nu puteam să țin secrete față de el. E un vampir.

— Ah, știu foarte bine cine — și ce — e Andrew Hubbard. La urma urmei, sunt demon și lucrez în City⁶⁶, zise Hamish, râzând. Dar mă miră că Matthew l-a lăsat să se apropie. Îl urăște.

L-aș fi putut lămuri cât de mult se schimbaseră lucrurile și de ce, însă doar Matthew putea să spună povestea lui Jack Blackfriars.

— Ce legătură are imaginea copacului care lipsește cu Athanasius Kircher? Întrebă Phoebe, atrăgându-ne din nou atenția asupra problemei cu care ne confruntăm.

— Cât timp am stat în New Haven, colega mea Lucy Meriweather m-a ajutat să iau urma a ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu *Cartea vieții*.

Unul dintre misterioasele manuscrise ale lui Rudolf a ajuns pe mâna lui Kircher. Ne-am gândit că s-ar putea ca anluminura cu copacul să fi fost vârâtă în el. Am arătat spre frontispiciul volumului *Magnes sive De Arte Magnetica*. Bazându-mă doar pe ilustrația asta, sunt mai sigură ca oricând că Athanasius Kircher a văzut măcar imaginea aceea.

— Nu poți să te uiți pur și simplu prin cărțile și documentele lăsate de Kircher? Întrebă Hamish.

— Pot, am răspuns zâmbind, cu condiția să mai poată fi găsite. Colecția personală a lui Kircher a fost trimisă spre păstrare într-o veche reședință papală: vila Mondragone din Italia. La începutul secolului XX, iezuiții au început să vândă discret o parte din cărți, pentru a-și spori veniturile. Eu și Lucy credem că atunci au vândut și pagina dispărută.

— În cazul ăsta, ar trebui să existe acte care să ateste vânzarea, zise îngândurată Phoebe. Ai luat legătura cu iezuiții?

— Da, am spus eu, dând din cap. N-au nici un act legat de tranzacție. Sau, dacă au, nu vor să-l împartă. Lucy le-a scris și principalelor case de licitații.

— Ei bine, nu se poate să fi ajuns prea departe. Informațiile legate de vânzări sunt confidentiale, spuse Phoebe.

— Așa ni s-a spus.

Am ezitat exact atât cât a trebuit pentru ca fata să propună ceea ce mie mi-era teamă să cer.

— O să-i trimit azi un mail Sylviei în care o să-i spun că nu-mi voi putea goli biroul mâine, așa cum plănuisem, zise Phoebe. Nu-i pot amâna la nesfârșit pe cei de la Sotheby's, dar există alte resurse de care mă pot folosi și oameni care ar putea vorbi cu mine dacă sunt abordați corect.

Înainte să-i pot răspunde, cineva sună la ușă. După o clipă de pauză, soneria se auzi iar. Și iar. A patra oară, țârâitul nu se mai întrerupse, ca și cum vizitatorul și-ar fi înfipt degetul în buton și l-ar fi lăsat acolo.

— Diana! Strigă o voce cunoscută.

Țârâitul fu înlocuit de bubuituri în ușă.

— Sarah! Am strigat și m-am ridicat în picioare.

Un vânt răcoros de octombrie pătrunse în casă, aducând cu el miresme de pucioasă și șofran. M-am repezit în hol și am văzut-o pe Sarah, albă la față, cu părul fluturându-i în jurul umerilor într-o încâlceală roșiatică nebunească. În spatele ei stătea Fernando, ducând în mâini două valize de parcă amândouă la un loc ar fi cântărit cât un plic cu bule.

Ochii înroșiți ai lui Sarah îi întâlneau pe ai mei, și mătușa lăsă cutia de transport a Tabitheii să cadă cu o bufnitură pe podeaua din marmură. Își deschise larg brațele, și eu m-am repezit spre ea. În copilărie, Em îmi oferea întotdeauna alinare atunci când mă simțeam singură și speriată, însă acum Sarah era exact persoana de care aveam nevoie.

— Totul o să fie bine, scumpo! Îmi șopti ea, ținându-mă strâns la piept.

— Tocmai am vorbit cu părintele H și el a spus că trebuie să vă urmez întocmai instrucțiunile, stăpână. *Madame*, zise vesel Leonard Shoreditch, făcându-și loc pe lângă mine și Sarah ca să intre în casă.

Îmi făcu un semn vioi de salut.

— Andrew a mai spus și altceva? L-am întrebat, depărtându-mă de mătușă.

Poate că Hubbard îi împărtășise vești despre Jack. Ori despre Matthew.

— Să vedem! Leonard se trase de vârful nasului lung. Părintele H a zis să mă asigur că știți unde începe și unde se termină Londra, iar dacă se ivesc necazuri, să mergeți drept la Saint Paul, și ajutorul va sosi numaidecât.

Se auziră câteva palme vârtoase, semn că Fernando și Gallowglass se reîntâlniseră.

— Probleme? Murmură scoțianul.

— Nici una, cu excepția faptului că a trebuit s-o conving pe Sarah să nu demonteze

detectorul de fum din toaleta de la clasa întâi ca să poată fuma pe furiș, zise calm Fernando. Data viitoare când va trebui să zboare pe o rută internațională, să trimită un avion de Clermont! O să așteptăm.

— Mulțumesc că ai adus-o aici atât de repede, Fernando! Am spus eu, zâmbindu-i cu recunoștință. Probabil îți dorești să nu ne fi cunoscut niciodată pe Sarah și pe mine. Familia Bishop nu pare să facă decât să te încurce și mai mult cu neamul de Clermont și cu problemele lui.

— Dimpotrivă, zise el încet, voi mă eliberați de ei.

Spre uimirea mea, Fernando lăsă jos valizele și îngenunche în fața mea.

— Ridică-te! Te rog!

Am încercat să-l scol.

— Ultima oară când am căzut în genunchi în fața unei femei, pierdusem una dintre navele Isabellei de Castilia. Doi dintre soldații ei m-au silit să fac sub amenințarea sabiei, ca să implor să mă ierte, zise Fernando, schițând un rânjec sardonice. Având în vedere că acum o fac de bunăvoie, mă voi ridica atunci când voi termina.

Marthe apăru și fu luată prin surprindere când îl văzu într-o poziție atât de umilă.

— Eu n-am cunoscuți și rude. Creatorul meu s-a stins. La fel și perechea mea. Copii nu am. Fernando se mușcă de încheietură și strânse pumnul. Sângele țâșni din rană, scurgându-i-se pe braț și aterizând pe podeaua în pătrate alb-negre. Îmi pun sângele și trupul în slujba și pentru onoarea familiei tale.

— Ei, drăcie! Șopti Leonard. Părintele H face altfel.

Îl văzusem pe Andrew Hubbard primind o ființă în turma sa și, cu toate că acele două ceremonii nu erau identice, semănau foarte mult din punct de vedere al tonului și al scopului.

Încă o dată, toți cei din casă îmi așteptară reacția. Probabil că existau reguli și precedente de urmat, însă în clipa aceea nu le cunoșteam și nici nu-mi păsa de ele. Am luat mâna însângerată a lui Fernando într-a mea.

— Îți mulțumesc că ai încredere în Matthew, i-am spus eu simplu.

— Întotdeauna am avut încredere în el, replică Fernando, ridicându-și ochii ageri spre mine. Acum e timpul ca și Matthew să aibă încredere în el însuși.

CAPITOLUL 25

— Am găsit-o!

Phoebe îmi puse înaintea, pe suprafața din piele ornată a biroului georgian, textul tipărit al unui e-mail. Faptul că nu bătuse mai întâi politicos la ușa salonului îmi spunea că se întâmplase ceva entuziasmant.

— Deja? Am zise eu, privind-o uluită.

— I-am spus fostei mele șefe că sunt în căutarea unui obiect pentru familia de Clermont: imaginea unui copac pictată de Athanasius Kircher.

Phoebe se uită prin încăpere. Ochiul ei de cunoscător fu atras de cufărul împodobit cu motive chinezești în negru și auriu ce stătea pe un suport, de sculpturile în bambus fals ale unui scaun, de pernele colorate din mătase, împrăștiate pe șezlongul de lângă fereastră. Privi cu atenție și pereții, murmurând numele Jean Pillement⁶⁷, apoi cuvinte precum „imposibil“, „neprețuit“ ori „muzeu“.

— Dar ilustrațiile din *Cartea vieții* n-au fost făcute de către Kircher. Incruntându-mă, am luat e-mailul. Și nu e o pictură. E o pagină ruptă dintr-un manuscris.

— Atribuirea și proveniența sunt cruciale pentru o vânzare bună, îmi explică Phoebe. Tentația de a lega imaginea de Kircher ar fi fost irezistibilă. Iar dacă marginile pergamentului erau netede, iar textul invizibil, s-ar fi vândut mai scump ca desen ori ilustrație de sine stătătoare.

Am citit mesajul. Incepea cu o referire acidă la demisia lui Phoebe și la viitoarea ei stare civilă. Dar următoarele rânduri fură cele care îmi atraseră atenția:

Am găsit actele vânzării și cumpărării unei „alegorii a Pomului Vieții despre care se crede că a fost cândva expusă în Muzeul Athanasius Kircher, SJ, din Roma“. E posibil ca asta să fie ilustrația pe care o caută familia de Clermont?

— Cine a cumpărat-o? Am șoptit, abia îndrăznind să respir.

— Sylvia n-a vrut să-mi spună, răspunse Phoebe, arătând spre ultimele rânduri ale e-mailului. Vânzarea s-a făcut de curând, iar detaliile sunt confidențiale. Mi-a dezvăluit însă prețul tranzacției: o mie șase sute cincizeci de lire.

— Numai atât? Am exclamat.

Majoritatea cărților pe care Phoebe le cumpărase pentru mine costau mult mai mult.

— Posibila apartenență la colecția lui Kircher nu era îndeajuns de fermă ca să-i convingă pe potențialii cumpărători să dea mai mult, zise tânăra.

— Chiar nu există nici o cale de a descoperi identitatea cumpărătorului?

Am început să-mi imaginez cum m-aș fi putut folosi de magie ca să aflu mai multe.

— Sotheby's nu-și poate permite să trădeze secretele clienților ei, spuse Phoebe, scuturând din cap. Închipuie-ți cum ar reacționa Ysabeau dacă i-ar fi violată intimitatea.

— M-ai chemat, Phoebe?

Înainte ca sămânța planului meu să fi dat primii muguri, soacra mea stătea deja în cadrul arcuit al ușii.

— Phoebe a descoperit că o vânzare făcută recent de Sotheby's descrie o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care o caut eu, i-am explicat lui Ysabeau. Nu vor să ne spună cine a cumpărat-o.

— Știi unde sunt păstrate registrele referitoare la vânzări, zise logodnica lui Marcus. Aș putea să arunc o privire prin ele când mă duc la Sotheby's să predau cheile.

— Nu, Phoebe! E prea riscant. Dacă îmi poți spune exact unde se află, s-ar putea să găsesc eu o cale de a avea acces la ele.

O combinație între magia mea și ceata de hoți și băieți pierduți a lui Hubbard ar fi putut reuși. Dar soacra mea își avea propriile idei.

— Sunt Ysabeau de Clermont și îl caut pe Lord Sutton.

Vocea ei limpede avu ecou sub tavanul înalt al camerei. Phoebe era șocată.

— Nu poți să-l suni pur și simplu pe directorul casei Sotheby's și să te aștepti ca el să-ți asculte porunca!

Din câte se pare, Ysabeau putea. Și exact asta făcea.

— Charles! A trecut prea multă vreme de când n-am mai vorbit. Ysabeau se tolăni pe un scaun și își lăsă perlele să-i alunece printre degete. Ai fost atât de ocupat, încât a trebuit să mă bazez pe Matthew ca să aflu noutăți. Și refinanțarea aceea pe care el te-a ajutat s-o obții. Ai

reușit ce sperai?

În continuare, Ysabeau scoase ușoare sunete încurajatoare de interes și apreciere la adresa istețimii directorului. Dacă ar fi trebuit să-i descriu comportamentul, aș fi fost tentată să-l numesc „pisicos”. Cu condiția ca pisica să fie un tigru bengalez.

— Oh, mă bucur mult, Charles! Matthew era sigur că o să meargă. Ysabeau își trecu un deget delicat peste buze. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta într-o mică problemă. Vezi tu, Marcus urmează să se însoare. Chiar cu una dintre angajatele tale! S-au cunoscut când el a venit să ia miniaturile pe care ai fost atât de bun să mi le procuri în ianuarie.

N-am putut auzi răspunsul exact al lui Lord Sutton, însă căldurosul murmur de încântare al vocii lui era inconfundabil.

— Arta peștitului! Se auzi râsul cristalin al lui Ysabeau. Ce spiritual ești, Charles! Marcus și-a pus în gând să-i cumpere lui Phoebe un cadou special, ceva ce își amintește că a văzut cu multă vreme în urmă: o imagine reprezentând un arbore genealogic.

Am făcut ochii mari.

— Pss! Am spus și mi-am fluturat mâna spre ea. Nu e un arbore genealogic. E.

Ysabeau îmi făcu semn să tac, în timp ce murmurul de la telefon devenea entuziast.

— Cred că Sylvia a reușit să dea de urma imaginii și să afle că a fost vândută de curând. Dar, desigur, ea e prea discretă ca să-mi spună cine a cumpărat-o. Ysabeau dădu din cap vreme de câteva clipe, în timp ce primea scuzele directorului. Apoi pisica din ea își scoase ghearele. O să iei legătura cu proprietarul din partea mea, Charles. Nu pot suferi să-mi văd nepotul dezamăgit într-un moment atât de fericit al vieții lui.

Lordul Sutton fu redus la tăcere.

— Familia de Clermont e norocoasă că are o atât de lungă și frumoasă relație cu casa Sotheby's. Dacă n-ar fi fost întâlnirea cu Samuel Baker⁶⁸, turnul lui Matthew s-ar fi prăbușit sub greutatea cărților.

— Doamne, Dumnezeule!

Phoebe rămase cu gura căscată.

— Și ai reușit să eliberezi în cea mai mare parte casa lui Matthew din Amsterdam. Niciodată nu mi-a plăcut individul ăla și nici după tablourile lui nu m-am dat în vânt. Știi la cine mă refer. Cum îl chema? Țăla ale cărui picturi par toate neterminate.

— Frans Hals⁶⁹, șopti Phoebe, cu ochii mari.

— Frans Hals. Ysabeau dădu aprobator din cap înspre viitoarea ei noră. Acum noi două trebuie să-l convingem să renunțe la portretul preotului ăluia posomorât pe care l-a atârnat deasupra șemineului din salonul de la etaj.

Phoebe își înăbuși un țipăt. Am bănuț că o călătorie până în Amsterdam avea să se numere printre viitoarele ei aventuri legate de catalogarea bunurilor familiei.

Lordul Sutton dădu niște asigurări, însă Ysabeau nici nu voi să audă.

— Am totală încredere în tine, Charles, îl întrerupse ea, deși tuturor, mai ales lordului Sutton, ne era clar că nu avea. Putem să discutăm despre asta mâine, la o cafea.

Veni rândul directorului să-și înăbușe un țipăt. Urmă un lung șir de explicații și justificări.

— Nu trebuie să vii până în Franța. Eu sunt la Londra. De fapt, chiar foarte aproape de sediul vostru de pe Bond Street. Ysabeau își lovi ușor obrazul cu degetul. Ora unsprezece? Bun.

Transmite-i salutările mele Henriettei! Pe mâine!

Inchise telefonul.

— Ce-i? Întrebă ea, uitându-se când la mine, când la Phoebe.

— Tocmai l-ai jignit pe Lord Sutton! Exclamă aceasta din urmă. Parcă spuneai că e nevoie de diplomație.

— De diplomație, da. De planuri complicate, nu. Varianta simplă e cea mai bună, zise Ysabeau, arătându-și surâsul ei de tigroaică. Charles îi datorează multe lui Matthew. Cu timpul, Phoebe, o să-ți îndatorezi și tu multe ființe. Atunci o să vezi cât e de ușor să-ți îndeplinești dorințele. Soacra mea mă privi cu atenție. Pari cam palidă, Diana. Nu te bucuri că în curând o să ai toate cele trei pagini care lip sesc din *Cartea vieții*?

— Ba da, am spus eu.

— Atunci care-i problema? Întrebă ea, ridicând din sprâncene.

„Problema?” Odată strânse cele trei pagini rătăcite, nu avea să mai existe nici un obstacol în calea nevoii mele de a fura un manuscris din Biblioteca Bodleiană. Eram pe cale de a deveni un hoț de cărți.

— Nu-i nici o problemă, am zis cu voce stinsă.

Odată întoarsă la biroul din încăperea botezată sugestiv Camera Chinezească, am început din nou să mă uit la gravurile lui Kircher, încercând să nu mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Phoebe și Ysabeau aveau să găsească cea de a treia pagină pierdută. Incapabilă să-mi concentrez eforturile ca să dau de urma fiecărei imagini cu un copac din substanțiala operă a lui Kircher, m-am ridicat și m-am dus la fereastră. Strada de jos era tăcută, străbătută doar din când în când de câte un părinte cu un copil de mână ori de câte un turist înarmat cu o hartă.

Matthew reușea întotdeauna să-mi alunge grijile cu o frântură de cântec, cu o glumă ori, și mai bine, cu un sărut. Simțind nevoia să fiu mai aproape de el, am pornit-o agale pe holul gol de la etajul al doilea, până când am ajuns la biroul lui. Am stat pe gânduri, cu mâna deasupra mânerului. După câteva clipe de nehotărâre, l-am răsucit și am intrat.

M-am simțit învăluită pe dată de miresmele de scorțișoară și trifoi. Era imposibil ca Matthew să fi intrat în camera aceea în ultimele douăsprezece luni, însă absența soțului meu, ca și sarcina, mă făcuseră mai sensibilă la parfumul lui.

Indiferent cine o fi fost decoratorul care concepuse opulentul meu dormitor și sufrageria lucrată cu măiestrie în care îmi petrecusem dimineața, aici nu fusese primit. Camera era masculină și lipsită de zorzoane, cu pereții acoperiți de rafturi pentru cărți și de ferestre. Două globuri splendide, unul ceresc și altul pământesc, stăteau pe suporturile lor din lemn, gata să fie consultate dacă s-ar fi ivit vreo întrebare legată de astronomie ori geografie. Diverse curiozități ale naturii erau risipite ici și colo, pe măsuțe. M-am învărtit prin încăperea în sensul acelor de ceasornic, ca și cum aș fi ținut o vrajă care să-l aducă pe Matthew înapoi, oprindu-mă din când în când să cercetez o carte sau să învărtesc globul ceresc. O oprire mai lungă fu necesară în dreptul celui mai ciudat scaun pe care-l văzusem vreodată. Spătarul lui înalt, foarte curbat, avea montat pe el un suport pentru cărți îmbrăcat în piele, în vreme ce șezutul fusese conceput în forma unei șei. Singura cale de a-l ocupa era să stai călare pe el, așa cum făcea Gallowglass ori de câte ori întorcea invers câte un scaun din sufragerie. Cineva care s-ar fi așezat călare, cu fața către suportul pentru cărți, ar fi avut drăcia respectivă la înălțimea

perfectă ca să susțină un volum sau ceva de scris. Mi-am testat teoria trecându-mi piciorul peste șezutul capitonat. Era surprinzător de comod, și mi l-am imaginat pe Matthew stând acolo, citind ceasuri întregi în lumina strălucitoare a ferestrelor.

M-am dat jos de pe scaun și m-am întors. Obiectul pe care l-am văzut atârnat deasupra șemineului mi-a tăiat răsuflarea: un dublu portret în mărime naturală îi înfățișa pe Philippe și Ysabeau.

Erau îmbrăcați în haine splendide, specifice jumătății secolului al XVIII-lea, perioada fericită a modei în care rochiile femeilor nu ajunseseră încă să semene cu niște colivii pentru păsări și în care bărbații renunțaseră la buclele lungi ori la tocurile înalte ale secolului anterior. Mă mâncau degetele să ating suprafața picturii, convinsă că aveam să dau de mătăsuri și dantele, nu de pânză.

Lucrul cel mai izbitor în portretul acesta nu era vioiciunea trăsăturilor celor doi (deși ar fi fost imposibil să n-o recunoști pe Ysabeau), ci felul în care artistul surprinsese relația dintre Philippe și soția lui.

Philippe de Clermont, îmbrăcat într-un costum din mătase crem cu albastru, stătea cu fața către privitor, ținându-și drepti umerii lași, paraleli cu rama pânzei, în vreme ce mâna dreaptă îi era întinsă către Ysabeau, ca și cum ar fi fost pe cale s-o prezinte cuiva. Un surâs îi juca pe buze, și nota aceasta de blândețe îi scotea în evidență trăsăturile aspre ale feței și sabia lungă care îi atârna la brâu. Ochii lui însă nu-i întâlneau pe ai mei, așa cum poziția corpului sugera că ar fi trebuit să se întâmple. Se îndreptau în schimb către Ysabeau, cu o privire piezișă. Parcă nimic n-ar fi putut să-i distragă atenția de la femeia pe care o iubea. Ea era pictată din semi-profil, cu o mână așezată ușor între degetele soțului ei, iar cu cealaltă ținându-și pliurile rochiei din mătase crem cu auriu de parcă ar fi dat să facă un pas înainte ca să se apropie de Philippe. Dar, în loc să se uite către el, Ysabeau îl privea curajoasă pe spectator, cu buzele întredeschise, ca și cum ar fi mirat-o faptul că fusese întreruptă într-un moment atât de intim.

Am auzit pași în spatele meu și am simțit atingerea înțepătoare a ochilor unei vrăjitoare.

— Țăla e tatăl lui Matthew? Mă întrebă Sarah, oprindu-se lângă umărul meu și privind în sus, către pânza uriașă.

— Da. E o asemănare uimitoare, am spus, dând din cap.

— Mi-am dat seama, având în vedere cât de bine a surprins-o artistul pe Ysabeau. Mătușa mea își îndreptă atenția către mine. N-arăți prea bine, Diana.

— Nu-i de mirare, nu-i așa? Am spus eu. Matthew e plecat, încercând să-și încropească o familie. Asta s-ar putea să-l omoare, și eu am fost cea care i-a cerut-o.

— Nici măcar tu nu l-ai putea determina pe Matthew să facă ceva ce nu vrea, îmi zise verde în față mătușa mea.

— Tu nu știi ce s-a întâmplat în New Haven, Sarah! Matthew a descoperit că are un nepot despre care nu știa nimic, fiul lui Benjamin, și un strănepot.

— Fernando mi-a povestit totul despre Andrew Hubbard, despre Jack și despre furia sângelui, îmi răspunse mătușa. Mi-a zis și că Baldwin i-a poruncit lui Matthew să-l omoare pe băiat, dar că tu nu l-ai lăsat s-o facă.

Mi-am ridicat ochii către Philippe. Aș fi vrut să înțeleg de ce îl desemnase pe Matthew călăul oficial al familiei de Clermont.

— Jack ne-a fost ca un fiu, Sarah. Iar dacă Matthew l-ar ucide, ce l-ar împiedica să-i omoare și

pe gemeni, dacă s-ar dovedi că și ei au furia sângelui?

— Baldwin nu i-ar cere niciodată lui Matthew să-și omoare propriii copii.

— Ba da, am spus cu tristețe. I-ar cere.

— Atunci se pare că Matthew face ceea ce trebuie, zise ea cu hotărâre. Și tu trebuie să-ți faci treaba ta.

— Mi-o fac! Am replicat pe un ton defensiv. Treaba mea e să găsesc paginile care lip sesc din *Cartea vieții* și apoi să refac volumul, ca să-l putem folosi drept mijloc de constrângere împotriva lui Baldwin, a lui Benjamin, chiar a Congregației.

— Mai trebuie și să ai grijă de gemeni, îmi atrase atenția Sarah. Visatul aici sus, de una singură, n-o să-ți fie de nici un folos. Nici ție, nici lor.

— Să nu îndrăznești să joci cartea bebelușilor cu mine! Am spus, cuprinsă de o furie rece. În clipa de față mă străduiesc din răputeri să nu-mi urăsc propriii copii. Ca să nu mai vorbesc despre Jack!

Nu era drept, nici logic, dar îi învinovăteam pe ei de despărțirea mea de Matthew, chiar dacă eu fusesem cea care insistase asupra ei.

— Și eu te-am urât pe tine o vreme. Sarah îmi vorbi pe un ton lipsit de emoție. Dacă n-ai fi existat tu, Rebecca ar fi rămas în viață. Cel puțin așa credeam.

Cuvintele ei nu mă luară prin surprindere. Copiii știu întotdeauna ce gândesc adulții. Em nu mă făcuse niciodată să simt că părinții mei au murit din vina mea. Desigur, ea știuse ce plănuiau ei și de ce. Dar alta era povestea cu Sarah.

— Pe urmă mi-a trecut, continuă calm mătușa mea. O să-ți treacă și ție. Într-o bună zi o să te uiți la gemeni și o să-ți dai seama că Matthew e chiar acolo, uitându-se la tine prin ochii unui copil de opt ani.

— Viața mea n-are nici un sens fără Matthew, am spus.

— Lumea ta nu se poate rezuma la el, Diana.

— Deja se rezumă, am șoptit. Iar dacă va reuși să se elibereze de neamul de Clermont, va avea nevoie să-i stau alături așa cum i-a stat Ysabeau lui Philippe. N-o să pot niciodată să mă ridic la nivelul ei.

— Prostii! Sarah își înfipse mâinile în șolduri. Iar dacă ai impresia că Matthew vrea să fii ca mama lui, ești nebună!

— Mai ai multe de învățat despre vampiri.

Cumva replica nu mai părea atât de convingătoare atunci când era rostită de o vrăjitoare.

— A! Acum înțeleg care-i problema! Sarah miși ochii. Em mi-a spus că o să te întorci la noi schimbată — întreagă. Dar tu în continuare încerci să devii ceva ce nu ești. Îndreptă un deget acuzator spre mine. Iar te-ai „vampirizat“.

— Încetează, Sarah!

— Dacă Matthew și-ar fi dorit să se căsătorească cu un vampir, ar fi avut de unde alege. La naiba, te-ar fi putut transforma pe tine în vampir în octombrie anul trecut, la Madison! Îi dăduseși de bunăvoie cea mai mare parte din sângele tău.

— Matthew nu m-ar schimba niciodată, am spus.

— Știu. Mi-a promis asta în dimineața dinaintea plecării voastre. Sarah mă străpunse cu privirea. Pe Matthew nu-l deranjează că ești vrăjitoare. Pe tine de ce te deranjează?

Când văzu că nu-i răspund, mătușa mea mă apucă de mână.

— Unde mergem? Am întrebat-o, în timp ce ea mă târa pe scări în jos.

— Afară! Sarah se opri în fața grămezii de vampiri ce stătea în holul de la intrare. Diana trebuie să-și amintească cine este. Vii și tu, Gallowglass!

— Biii-neee, rosti îngrijorat scoțianul, lungind cele două sunete. Mergem departe?

— De unde naiba să știu? Răspunse Sarah. E prima dată când vin la Londra. Mergem la fosta casă a Diane, cea în care au locuit ea și Matthew în epoca elisabetană.

— Casa mea nu mai există. A ars în timpul Marelui Incendiu, am spus eu, încercând să scap.

— Oricum ne ducem acolo.

— Of, Doamne! Gallowglass îi aruncă niște chei lui Leonard. Adu mașina, Lenny! Ieșim la o plimbare de duminică.

Leonard rânji.

— Bine.

— De ce se tot învârte pe aici băiatul ăla? Întrebă mătușa mea, uitându-se cum vampirul cel slăbănog țâșnește spre partea din spate a casei.

— E al lui Andrew, i-am explicat.

— Cu alte cuvinte, e al tău, zise ea, dând din cap.

Eu am rămas cu gura căscată.

— O, da! Știu totul despre vampiri și despre obiceiurile lor țicnite.

Din câte se pare, Fernando nu avea aceeași rețineră ca Matthew și Ysabeau când venea vorba de spus poveștile vampirilor.

Leonard frână în fața ușii de la intrare, scârțâind din cauciucuri. Într-o clipă, ieși din mașină și deschise portiera din spate.

— Încotro, *madame*?

Am rămas uimită. Era prima dată când Leonard nu se poticnea rostindu-mi numele.

— Acasă la Diana, Lenny, răspunse Sarah. Adevărata ei casă, nu sanctuarul ăsta înzorzonat al cocoloașelor de praf.

— Îmi pare rău, dar ea nu mai există, doamnă, zise Leonard, de parcă Marele Incendiu din Londra s-ar fi iscat din vina lui.

Din câte îl știam pe Leonard, era foarte posibil.

— Vampirii nu au pic de imaginație? Întrebă cu glas mușcător mătușa mea. Du-mă acolo unde *era* casa ei!

— Ah!

Leonard îl privi mirat pe Gallowglass. Scoțianul ridică din umeri.

— Ai auzit-o pe doamna, zise el.

Am străbătut în goană Londra, îndreptându-ne spre est. După ce am trecut de Temple Bar și am luat-o pe Fleet Street, Leonard coti către sud, înspre râu.

— Nu ăsta-i drumul, am spus eu.

— Străzi cu sens unic, *madame*, replică el. Lucrurile s-au mai schimbat un pic de când n-ați mai fost pe aici.

Viră scurt la stânga, prin fața gării Blackfriars. Tocmai pusesem mâna pe mânerul ușii, cu gând să cobor, când am auzit un pocnet, și mi-am dat seama că încuietorile fuseseră activate.

— Rămâi în mașină, mătușă! Zise Gallowglass.

Leonard mai trase o dată de volan spre stânga, apoi ne conduse hurducăind peste suprafețe

pavate cu piatră cubică și drumuri denivelate.

— „Blackfriars Lane“, am spus, citind semnul care trecu ca săgeata pe lângă noi. Am scuturat mânerul ușii. Lasă-mă să cobor!

Mașina se opri brusc, blocând intrarea către un doc.

— Casa dumneavoastră, *madame*, spuse Leonard pe tonul unui ghid turistic și arătă spre clădirea de birouri din cărămidă roșie și crem ce se înălța deasupra noastră. Descuie ușile. Zona e sigură. Vă rog să aveți grijă la pavajul neregulat! Nu cred că vreți să fiu silit să-i explic părintelui H cum v-ați rupt glezna, nu-i așa?

Am pășit pe trotuarul pietruit. Era mai ferm decât obișnuita clisă ce acoperea Water Lane, așa cum îi spuneam străzii pe vremuri. M-am îndreptat automat în direcția catedralei Saint Paul. Dar am simțit cum o mână mă apucă de cot și mă trage înapoi.

— Știi ce părere are unchiul despre plimbările tale prin oraș neînsoțită. Gallowglass făcu o plecăciune, și, pentru o clipă, l-am văzut purtând veston și ciorapi lungi. La dispoziția dumneavoastră, *madame* Roydon.

— Mai exact unde suntem? Întrebă Sarah, cercetând aleile din apropiere. Nu seamănă a zonă rezidențială.

— În Blackfriars. Pe vremuri, aici locuiau sute de oameni.

Am avut nevoie de câțiva pași ca să ajung la o stradă îngustă, pietruită, ce obișnuia să ducă spre una dintre granițele interioare ale mănăstirii Blackfriars. M-am încruntat și am arătat cu degetul.

— Aici nu se afla Pălăria Cardinalului?

Era una dintre cârciumile preferate ale lui Kit Marlowe.

— Ai o memorie bună, mătușă. Acum i se spune Curtea Teatrului.

Casa noastră se înălța în spatele acelei părți din fosta mănăstire. Gallowglass și Sarah mă urmară pe strada ce se înfunda. Cândva, fusese plină de negustori, meșteșugari, gospodine, ucenici și copii, ca să nu mai vorbim de căruțe, câini și găini. Azi era pustie.

— Mai ușor! Exclamă Sarah pe un ton arțăgos, străduindu-se să țină pasul.

Nu conta cât de mult se schimbase vechiul cartier. Inima îmi oferea îndrumările necesare, iar picioarele mele le urmau cu pași iuți și siguri. În 1591 aș fi fost înconjurată de aglomerarea de prăvălii și de locuințe improvizată pe locul fostei mănăstiri. Acum erau doar clădiri de birouri, o mică vilă destinată directorilor prosperi, alte clădiri de birouri și sediul organizației farmaciștilor din Londra. Am traversat Curtea Teatrului și m-am strecurat printre două clădiri.

— Acum unde se mai duce? Îl întrebă tot mai nervoasă Sarah pe Gallowglass.

— Dacă nu mă înșel, caută calea din dos către castelul Baynard.

Ajunsă la capătul unei străzi numite Intrarea Bisericii, m-am oprit să-mi dau seama unde mă aflam. Dacă m-aș fi putut orienta cum trebuie, mi-aș fi găsit drumul către casa lui Mary. Unde era tipografia soților Field? Am închis bine ochii, pentru ca atenția să nu-mi fie distrasă de nepotrivatele clădiri moderne.

— Chiar acolo, am arătat. Acolo era prăvălia soților Field. Spițerul locuia la câteva case mai încolo. Drumul ăsta ducea către docuri. Am continuat să mă învârt, urmărind cu brațele șirul de clădiri pe care le vedeam în minte. Aici era ușa către prăvălia cu argintărie a lui *monsieur*

Vallin. Din punctul ăsta se vedea grădina noastră din spate. Iar aici era vechea poartă pe care ieșeam ca să merg la castelul Baynard.

M-am oprit pentru o clipă, cufundându-mă în atmosfera familiară a fostului meu cămin și dorindu-mi să deschid ochii ca să mă trezesc în solarul contesei de Pembroke. Mary ar fi înțeles perfect încurcătura în care mă aflam și s-ar fi arătat generoasă cu sfaturile pe teme politice sau dinastice.

— Sfinte Sisoie! Spuse Sarah cu răsuflarea tăiată.

Am deschis brusc ochii. La câțiva metri distanță de mine se afla o ușă din lemn deschis la culoare, așezată într-un zid din piatră dărăpănat, și el la fel de deschis la culoare. Hipnotizată, am încercat să fac un pas către el, însă n-am putut din cauza firelor albastre și chihlimbarii care mi se roteau strâns în jurul picioarelor.

— Nu te mișca!

Sarah părea cuprinsă de panică.

— De ce?

O vedeam printr-o perdea formată din fațadele unor prăvălii elisabetane.

— Ai aruncat o „întoarce ceasul“. E o vrajă care derulează imagini din trecut, ca într-un film, zise mătușa mea, privindu-mă prin ferestrele brutăriei meșterului Prior.

— Magie! Gemu Gallowglass. Asta ne mai trebuia!

Dintr-un bloc aflat în apropiere ieși o bătrână îmbrăcată într-un pulover bleumarin îngrijit și o rochie a cărei parte de sus imita cămășile bărbățești. Părea să fie cu adevărat de aici și de acum.

— O să descoperi că partea asta a Londrei poate fi înșelătoare când vine vorba de magie, îmi strigă ea pe tonul acela autoritar, însă vesel pe care numai femeile britanice de o anumite vârstă și cu un anumit statut social îl pot avea. Poate e mai bine să-ți iei niște măsuri de precauție, dacă ai de gând să mai arunci și alte vrăji.

În timp ce bătrâna se apropia, am avut o senzație de *dejă vu*. Îmi amintea de una dintre femeile pe care le cunoscusem în 1591, o vrăjitoare a pământului pe nume Marjorie Cooper, care mă învățase să-mi țes prima vrajă.

— Sunt Linda Crosby. Femeia îmi zâmbi, iar asemănarea cu Marjorie deveni mai pronunțată. Bine ai venit acasă, Diana Bishop! Te așteptam.

Am privit-o uluită.

— Eu sunt mătușa Dianei, zise Sarah, întrerupând tăcerea. Sarah Bishop.

— Îmi pare bine, spuse Linda cu căldură și îi strânse mâna.

Ambele vrăjitoare se uitară în jos, la picioarele mele. În timpul scurtelor noastre prezentări, legăturile albastre și chihlimbarii ale timpului mai slăbiseră, dispărând una câte una, ca și cum ar fi fost absorbite la loc de țesătura cartierului Blackfriars. Însă ușa din față a lui *monsieur Vallin* continua să fie mult prea vizibilă.

— Eu aș mai aștepta câteva minute. La urma urmei, ești o călătoare în timp, zise Linda și se așeză pe marginea uneia dintre băncuțele curbate care înconjurau un rond de flori, cu margini din cărămidă. În locul acela se aflase cândva fântâna din curtea Pălăriei Cardinalului.

— Faci parte din familia lui Hubbard? Întrebă Sarah, în timp ce băga mâna în buzunar.

Scoase din el pachetul cu țigări interzise. Îi oferii una și Lindei.

— Sunt vrăjitoare, răspunse bătrâna și luă o țigară. Și locuiesc în Londra. Așa că, da, fac parte

din familia părintelui Hubbard. Și mă mândresc cu asta.

Gallowglass aprinse țigările vrăjitoarelor, apoi pe a sa. Începură toți trei să pufăie ca niște hornuri, având grijă să sufle fumul astfel încât acesta să nu plutească spre mine.

— Eu încă n-am făcut cunoștință cu Hubbard, mărturisi Sarah. Majoritatea vampirilor pe care îi cunosc nu-l agreează.

— Serios? Întrebă Linda cu interes. Ce ciudat! Părintele Hubbard e un personaj îndrăgit pe aici. Ocrotește interesele tuturor, fie ei demoni, vampiri sau vrăjitoare. Atât de multe ființe și-au dorit să se mute pe teritoriul lui, încât s-a ajuns la o criză pe piața imobiliară. Părintele nu reușește să cumpere proprietăți îndeajuns de repede pentru a satisface cererea.

— Tot un labagiu rămâne, mormăi Gallowglass.

— Cum vorbești! Spuse Linda, șocată.

— Câte vrăjitoare trăiesc în oraș? Întrebă Sarah.

— Vreo treizeci și cinci, răspuse bătrâna. Limităm numărul, desigur, altfel ar fi nebunie în Square Mile.

— Cam atât e și sabatul din Madison, zise Sarah pe un ton aprobator. Asta cu siguranță ușurează organizarea întrunirilor.

— Noi ne adunăm o dată pe lună în cripta părintelui Hubbard. El locuiește chiar acolo, în ce a mai rămas din mănăstirea Greyfriars.

Linda își îndreptă țigara spre un punct aflat la nord de Curtea Teatrului.

— În ziua de azi, cele mai multe ființe supranaturale din City sunt vampiri — oameni de afaceri, manageri de fonduri de investiții și alte asemenea. Lor nu le place să-și închirieze sălile de conferințe vrăjitoarelor. Fără supărare, domnule.

— Nu m-am supărat, răspuse calm Gallowglass.

— În Greyfriars? Lady Agnes a plecat mai departe? Am întrebat eu, surprinsă.

Pe vremea când locuiam acolo, tot orașul vorbea despre năzbâțiile fantomei.

— O, nu! Lady Agnes se află în continuare aici. Cu ajutorul părintelui Hubbard, am reușit să intermediem o înțelegere între ea și regina Isabela. Cele două par să fie acum în relații amicale, ceea ce nu pot spune și despre fantoma lui Elizabeth Barton⁷⁰. De când s-a publicat romanul acela despre Cromwell, a devenit imposibilă.

Linda se uită curioasă spre burtica mea.

— La ceaiul de Mabon din anul acesta, Elizabeth Barton a spus că o să naști gemeni.

— Așa e.

Până și fantomele din Londra erau la curent cu treburile mele.

— E foarte greu de spus care dintre profețiile lui Elizabeth merită luate în serios, când toate sunt însoțite de țipete. E atât de... Vulgar.

Linda își țuguie cu dispreț buzele, iar Sarah dădu înțelegătoare din cap.

— Aăm, îmi pare rău că vă întrerup, dar cred că vraja mea pentru întors ceasul a expirat.

Nu doar că îmi puteam vedea propriile glezne (cu condiția să ridic picioarele, altfel mă încurcau bebeluși), dar ușa lui *monsieur* Vallin dispăruse complet.

— Expirat? Zise Linda, râzând. Vorbești de parcă magia ta ar avea termen de valabilitate.

— Eu una cu siguranță nu i-am spus să se oprească, am bombănit.

Dar, la drept vorbind, nici să se pornească nu-i spuseseam.

— S-a oprit pentru că n-ai țesut-o suficient de strâns, zise Sarah. Dacă nu tragi bine de o

„Întoarce ceasul“, ea își pierde puterea.

— Iar noi recomandăm să nu stai deasupra unei „întoarce ceasul“ după ce ai aruncat-o, zise Linda, aducând puțin cu profesoara mea de sport din școala generală. E bine să faci vraja fără să clipești, apoi să te depărtezi de ea timp de cel puțin un minut.

— Greșeala mea, am murmurat eu. Acum pot să mă mișc?

Linda se uită încruntată prin Curtea Teatrului.

— Da, cred că acum ești în perfectă siguranță, declară ea.

Am gemut și mi-am masat spatele. Începuse să mă doară pentru că stătusem neclintită atâta vreme, iar picioarele parcă erau gata să-mi explodeze. Mi l-am proptit pe unul dintre ele de banca pe care stăteau Sarah și Linda, apoi m-am aplecat ca să-mi slăbesc șireturile tenișilor.

— Ce-i aia? Am spus, uitându-mă cu atenție printre stinghiile băncii.

Am întins mâna și am ridicat un sul de hârtie legat cu o panglică roșie. Când l-am atins, degetele de la mâna dreaptă m-au furnicat, iar pentagrama de la încheietură mi s-a umplut de culoare.

— E o tradiție ca oamenii să lase în curte cereri de magie. Locul ăsta a fost întotdeauna asociat cu o concentrare a puterii. Vocea Lindei deveni mai blândă. Vezi tu, aici a locuit cândva o vrăjitoare puternică. Legenda spune că într-o bună zi se va întoarce ca să ne amintească tot ce am fost cândva și am putea redeveni. Noi n-am uitat-o și suntem convinse că nici ea nu ne va uita.

Cartierul Blackfriars era bântuit de persoana mea din trecut. O parte din mine murise în ziua în care plecasem din Londra — cea care cândva reușise să fie și soție a lui Matthew, și mamă pentru Annie și Jack, și asistent în laboratorul de alchimie al lui Mary Sidney, și ucenică țesătoare. Iar o altă parte din mine i se alăturase în mormânt atunci când plecasem de lângă Matthew, pe muntele din preajma New Haven. Mi-am cuprins capul în mâini.

— Le -am încurcat pe toate, am șoptit eu.

— Nu, te-ai aruncat în apă adâncă și te-ai cufundat până peste cap, îmi răspunse Sarah. Din cauza asta ne-am făcut griji eu și Em, atunci când ai început să te vezi cu Matthew. Amândoi vă mișcați foarte repede, și știam că nici unul nu vă gândeați la cât o să vă coste relația asta.

— Știam că o să avem de înfruntat multe piedici.

— Oho, vă intraserăți perfect în rolurile de îndrăgostiți bătuți de soartă! Și înțeleg cât de romantic poate fi să ai impresia că sunteți doar voi doi împotriva lumii, chicoti Sarah. La urma urmei, eu și Em am fost o pereche bătută de soartă. În anii 1970, în nordul statului New York, nimic nu se năștea sub o stea mai puțin norocoasă decât dragostea dintre două femei. Tonul mătușii mele deveni serios. Dar până și cea mai lungă noapte tot la răsărit ajunge. Basmelor nu spun prea multe despre ce se întâmplă cu îndrăgostiții la lumina zilei, dar ei trebuie să-și dea într-un fel seama cum să trăiască fericiți.

— Noi am fost fericiți aici, am spus eu încet. Nu-i așa, Gallowglass?

— Da, mătușă, ați fost, chiar dacă șeful organizației de spionaj a lui Matthew îi sufla în ceafă, iar țara era toată cu ochii după vrăjitoare. Clătină din cap. N-o să pricep niciodată cum ați reușit.

— Ați reușit pentru că nici unul dintre voi nu încerca să fie altceva decât era. Matthew nu încerca să devină civilizat, iar tu nu te străduiai să fii om, spuse Sarah. Nu încercai să fii fata

perfectă a Rebecăi, ori soția perfectă pentru Matthew, ori o profesoară titulară la Yale. Mătușa îmi luă mâinile într-ale ei, cu sul de hârtie cu tot, și îmi întoarse palmele în sus. Firele de țesătoare îmi sclipeau pe pielea albă. Ești vrăjitoare, Diana. Țesătoare. Nu-ți nega puterea! Folosește-o! Sarah se uită cu subînțeleș la mâna mea stângă. Pe toată!

Telefonul îmi sună în buzunarul hainei. M-am repezit să-l scot, sperând că era un semn de la Matthew. Îmi promisese că-mi va da de știre cum îi merge. Ecranul arăta că primisem un mesaj de la el. L-am deschis nerăbdătoare.

Mesajul nu conținea nici un cuvânt pe care Congregația să-l poată folosi împotriva noastră, ci doar o poză cu Jack. Băiatul stătea pe o verandă, cu un zâmbet larg întipărit pe față, în timp ce asculta cum cineva (probabil un bărbat, deși stătea cu spatele spre cameră și nu-i vedeam decât părul cârlionțat din jurul gulerului) spunea o poveste așa cum numai un locuitor din sud poate s-o facă. Marcus se afla în spatele lui Jack, ținându-și relaxat o mână pe umărul lui. Și el zâmbea larg.

Arătau ca niște tineri obișnuiți, ce râdeau împreună într-o zi de weekend. Jack se integra perfect în familia lui Marcus, de parcă acolo ar fi fost locul lui.

— Cine-i tânărul ăla de lângă Marcus? Întrebă Sarah, uitându-se peste umărul meu.

— Jack, am spus eu și i-am atins fața băiatului. Celălalt nu știu cine e.

— Ala-i Ransome, pufni Gallowglass. E cel mai mare fiu al lui Marcus și îl face de rușine până și pe Lucifer. Nu-i cel mai bun model pentru tânărul Jack, dar bănuiesc că Marcus știe el mai bine.

— Ia te uită la flăcăul ăla! Zise cu drag Linda, așezându-se ca să poată vedea și ea fotografia. Nu l-am mai văzut niciodată pe Jack atât de fericit. Decât atunci când spunea povești despre Diana, bineînțeleș.

Clopotele catedralei Saint Paul anunțară ora. Mi-am închis telefonul, întunecând ecranul. Urma să mă uit din nou la poză mai târziu, în particular.

— Vezi, scumpo? Lui Matthew îi merge foarte bine, zise Sarah cu glas mângâietor.

Dar, fără să-i văd ochii lui Matthew, să-i observ poziția umerilor, să-i aud tonul vocii, nu puteam fi sigură.

— Soțul meu își face treaba, mi-am amintit eu și m-am ridicat. Eu trebuie să mă întorc la a mea.

— Asta înseamnă că ești gata de orice ca să-ți ții familia laolaltă, așa cum ai făcut în 1591? Chiar dacă e vorba despre magia superioară?

Sarah ridică dintr-o sprânceană, cu un aer vădit întrebător.

— Da, am răspuns, străduindu-mă să par mai convinsă decât mă simțeam.

— Magie superioară? Intunecat și fascinant! Linda radia. Pot să dau și eu o mână de ajutor?

— Nu, am zis eu repede.

— Poate, răspuse Sarah în același timp.

— Ei bine, dacă aveți nevoie de noi, dați un telefon! Leonard știe cum să mă găsească, spuse bătrâna. Sabatul din Londra vă stă la dispoziție. Iar dacă ați veni la una dintre întrunirile noastre, asta ne-ar ridica foarte mult moralul.

— Mai vedem, am replicat evaziv, nedorind să fac o promisiune pe care să n-o pot respecta. Situația e complicată, și n-aș vrea să pricinuiesc neazuri nimănui.

— Vampirii aduc întotdeauna neazuri, zise Linda, cu un aer afectat. Țin ranchiună și mereu

pornesc pe jumătate pregătiți spre vreo vendetă sau alta. Totuși, suntem cu toții o mare familie, așa cum ne amintește părintele Hubbard.

— O mare familie. M-am uitat la vechiul nostru cartier. Poate că părintele Hubbard a fost pe drumul cel bun încă de la început.

— Ei bine, noi așa credem. Te rog, mai gândește-te în privința participării la următoarea noastră întrunire, Diana! Doris face o prăjitură Battenberg divină.

Sarah și Linda făcură schimb de numere de telefon, pentru orice eventualitate, iar Gallowglass o luă spre clădirea farmaciștilor, unde scoase un fluierat asurzitor pentru a-l chema pe Leonard cu mașina. Eu am profitat de ocazie ca să fac o poză cu Curtea Teatrului și să i-o trimit lui Matthew fără nici un comentariu sau titlu.

La urma urmei, magia nu era decât dorință transformată în realitate.

Un vânt de octombrie veni dinspre Tamisa și îmi purtă dorințele nerostite către cer, unde acestea țesură o vrajă care să mi-l aducă pe Matthew înapoi în siguranță.

CAPITOLUL 26

O felie de prăjitură Battenberg cu interior însiropat, colorat în pătrățele roz și galbene și acoperit cu glazură galben-canar, stătea în fața mea pe masa noastră dintr-un colț al restaurantului Wolseley, alături de un ceai negru nerecomandat gravidelor. Am ridicat capacul ceainicului și i-am inspirat aroma de malț, oftând fericită. Pofteam la ceai și prăjitură încă de la neașteptata noastră întâlnire cu Linda Crosby, în Blackfriars.

Hamish, care își lua în mod obișnuit micul dejun aici, rechiziționase pentru toată dimineața o masă mare în aglomeratul local din Picadilly și se apucase să trateze spațiul — și personalul — de parcă ar fi fost în biroul lui. Prin urmare dăduse o duzină de telefoane, stabilise mai multe întâlniri pentru prânz (trei dintre ele în aceeași zi a săptămânii următoare, am remarcat eu cu îngrijorare) și citise în întregime fiecare cotidian londonez. Tot el îmi scosese prăjitura din bucătăria cofetarului cu câteva ore înaintea momentului în care aceasta era servită în mod normal, aducând drept justificare situația mea de femeie însărcinată. Viteza cu care cerința îi fusese îndeplinită era un semn ori al importanței lui Hamish, ori al faptului că tânărul care mânuia telurile și făcălețele înțelegea relația specială dintre gravide și zahăr.

— Durează o veșnicie! Mormăi Sarah.

Mătușa mea înfulecase un ou fiert moale cu bețișoare din pâine prăjită, consumase nu știu câți litri de cafea neagră și își împărțise atenția între ceasul de la mână și ușa de la intrare.

— Când vine vorba despre jecmănire, bunicii nu-i place să se grăbească.

Gallowglass le zâmbi curtenitor doamnelor de la masa alăturată, care aruncau priviri admirative spre brațele lui musculoase, acoperite de tatuaje.

— Dacă n-o să se întoarcă în curând, o să zbor înapoi spre Westminster de atâta cafea. Hamish îi făcu semn șefului de sală. Încă un cappuccino, Adam! Și mai bine fără cofeină.

— Desigur, domnule. Să vă mai aduc pâine prăjită și gem?

— Te rog! Răspunse Hamish, întinzându-i lui Adam serviciul gol. De căpșune. Știi că nu pot rezista căpșunelor.

— Mai spune-mi o dată: de ce nu le puteam aștepta acasă pe bunica și pe Phoebe?

Gallowglass se foi nervos pe scaunul său minuscul. Acesta nu fusese conceput pentru un bărbat de statura lui, ci mai degrabă pentru parlamentari, pentru personaje mondene, pentru

invitați la emisiunile televizate de dimineață și alte asemenea persoane firave.

— Vecinii Diane sunt bogați și paranoici. Vreme de aproape un an nu s-a întâmplat nimic în casa ei. Brusc, apar oameni la orice oră din zi și din noapte, iar Allens din Mayfair⁷¹ face livrări zilnice. Hamish făcu loc pe masă pentru noul său cappuccino. Nu vrem ca lumea să creadă că sunteți un cartel internațional de traficanti de droguri și să cheme poliția. Secția West End Central e plină de vrăjitoare, mai ales departamentul de anchete penale. Și nu uitați: dincolo de granițele City-ului nu vă mai aflați sub protecția lui Hubbard.

— Hmm! Nu poliția te îngrijorează pe tine. Tu vrei doar să nu-ți scape nimic. Gallowglass își flutură un deget înspre demon. Te-am prins, Hamish!

— Uite-l pe Fernando! Zise Sarah pe un ton care dădea de înțeles că, în sfârșit, sosise izbăvirea.

Fernando încercă să-i țină ușa deschisă lui Ysabeau, însă Adam i-o luă înainte. Soacra mea arăta ca o tânără vedetă de cinema și toate capetele de bărbați din încăperea se întoarseră în clipa în care intră, cu Phoebe pe urmele ei. Fernando rămase în urmă, făcând cu haina lui neagră un fundal perfect pentru costumul alb al lui Ysabeau.

— Nu-i de mirare că preferă să stea acasă, am spus eu.

Soacra mea ieșea în evidență precum un far într-o zi cețoasă.

— Philippe spunea mereu că e mai ușor să reziști unui asediu de trei zile decât să străbați o cameră cu Ysabeau alături. Lui nu-i ajungea un băț ca să-i alunge pe toți admiratorii ei, asta și-o pot spune. Gallowglass se ridică în timp ce bunica lui se apropia. Bună ziua, bunico! Au cedat rugămintelor tale?

Ysabeau își oferi obrazul spre a-i fi sărutat.

— Bineînțeles.

— Parțial, se grăbi să adauge Phoebe.

— Au fost probleme? Îl întrebă scoțianul pe Fernando.

— Nimic deosebit.

Fernando trase un scaun. Ysabeau se așeză cu grație pe el, apoi își încrucișă gleznele subțiri.

— Charles a fost cât se poate de amabil, dacă stai să te gândești câte reguli ale companiei i-am cerut să încalce, spuse soacra mea, refuzând cu o mică grimasă de dezgust meniul oferit de Adam. Șampanie, te rog!

— Tabloul ăla hidos pe care i l-ai luat de pe cap îi compensează cu vârf și îndesat eforturile, zise Fernando, în timp ce o instala pe Phoebe la locul ei. Ce naiba te-a făcut să-l cumperi, Ysabeau?

— Nu e hidos, deși durează un timp până să prinzi gustul expresionismului abstract. Tabloul e crud, misterios. Senzual. O să-l ofer Luvrului și o să-i silesc pe parizieni să-și deschidă mințile. Ascultă ce-ți spun: la anul pe vremea asta, Clyfford Still⁷² o să fie în fruntea listei de achiziții a oricărui muzeu.

— Așteaptă-te la un telefon din partea celor de la Coutts, îi murmură Phoebe lui Hamish. Ysabeau n-a vrut să se târguiască.

— Nici o grijă! Atât Sotheby's, cât și Coutts știu că sunt solvabilă. Soacra mea scoase o foaie de hârtie din eleganta ei poșetă de piele și mi-o întinse. *Voild!*

— T.J. Weston, Esquire. Am ridicat ochii de pe foaie. E persoana care a cumpărat pagina din

Ashmole 782.

— Poate, replică scurt Phoebe. În dosar nu se găseau decât o chitanță (cumpărătorul a plătit cu banii jos) și șase scrisori rătăcite. Nici una dintre adresele lui Weston pe care le avem nu este valabilă.

— N-ar trebui să fie atât de greu de găsit. Câți T.J. Weston pot exista? M-am întrebat eu.

— Peste trei sute, răspuse Phoebe. Am căutat în registrul național. Și nu pot presupune că T.J. Weston e un bărbat. Nu cunoaștem nici sexul, nici naționalitatea cumpărătorului. Una dintre adrese e din Danemarca.

— Nu fi atât de pesimistă, Phoebe! O să dăm niște telefoane.

O să ne folosim de relațiile lui Hamish. Iar Leonard e chiar afară. El o să ne ducă oriunde.

Ysabeau nu părea deloc îngrijorată.

— Relațiile mele? Hamish își îngropă capul în mâini și gemu. Ar putea să dureze săptămâni întregi! Mai bine m-aș muta la Wolseley, având în vedere câte cafele o să beau cu diverse persoane.

— N-o să dureze săptămâni întregi și nu trebuie să-ți faci griji în privința consumului de cofeină.

Mi-am băgat hârtia în buzunar, mi-am trecut geanta peste umăr și m-am săltat în picioare, cât pe ce să răstorn masa.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, mătușă! Te faci mai mare de la o oră la alta.

— Îți mulțumesc că ai observat, Gallowglass.

Am reușit să mă înțepenesc între un cuier, perete și scaunul meu. Scoțianul sări în picioare să mă scoată.

— Cum de ești așa de sigură? Mă întrebă Sarah, părând la fel de neîncrezătoare ca și Phoebe.

Fără nici un cuvânt, mi-am ridicat mâinile. Erau multicolore și străluceau.

— Ah! Hai s-o ducem pe Diana acasă! Spuse Ysabeau. Nu cred că proprietarului i-ar plăcea să aibă un dragon în restaurantul lui mai mult decât mi-a plăcut mie să-l am la mine acasă.

— Bagă-ți mâinile în buzunare! Îmi șuieră Sarah.

Adevărul era că străluceau cam tare. Încă nu intrasem în acea etapă a sarcinii în care să mă clatin în timpul mersului, dar tot era o provocare să-mi croiesc drum printre mesele apropiate, mai ales cu mâinile înfundate în buzunarele pelerinei.

— Vă rog să faceți loc pentru nora mea! Zise Ysabeau cu glas autoritar, luându-mă de cot și împingându-mă înainte.

Bărbații se ridicară, își traseră scaunele și se ploconiră în calea ei.

— Mama vitregă a soțului meu, i-am șoptit eu unei femei revoltate, care își ținea furculița ca pe o armă.

Evident, o deranja ideea că mă măritasem cu un băiat de doisprezece ani și rămăsesem gravidă cu el, căci Ysabeau părea mult prea tânără pentru a avea copii mai mari de atât.

— A doua căsătorie. Soție mai tânără. Știți cum este.

— S-a zis cu pierdutul în mulțime! Bombăni Hamish. După faza asta, toate ființele supranaturale din Londra o să știe că Ysabeau de Clermont e în oraș. Tu nu poți s-o stăpânești, Gallowglass?

— S-o stăpânesc pe bunica?

Scoțianul izbucni în hohote de râs și îl bătu pe demon pe spate.

— E un coșmar! Zise Hamish, văzând că și alte capete se întorc spre noi. Ajunse la ușă. Ne vedem mâine, Adam!

— Masa dumneavoastră obișnuită, pentru o singură persoană, domnule? Întrebă acesta, întinzându-i lui Hamish umbrela.

— Da. Slavă Domnului!

Hamish urcă într-o mașină care îl aștepta și se întoarse la biroul lui din City. Leonard mă așează pe bancheta din spate a Mercedesului, alături de Phoebe și Ysabeau, iar Fernando ocupă locul de lângă șofer. Gallowglass își aprinse o țigară și o porni agale pe trotuar, scoțând fum ca o navă cu aburi de pe Mississippi. L-am pierdut din ochi în fața localului Căruța cu Cai, unde ne arătase prin semne că intră ca să bea ceva.

— Lașule! Zise Fernando, clătinând din cap.

— Acum ce facem? Întrebă Sarah, după ce ne întorseserăm în Casa Clairmont și ne instalaserăm în confortabila cameră de zi.

Deși sufrageria se dovedea plăcută și primitoare, colțișorul acesta tihnit era preferatul meu. Conținea o adunătură de mobile, printre care și un taburet care știam sigur că se aflase în casa noastră din Blackfriars, ceea ce făcea ca încăperea să pară locuită, nu doar decorată.

— Acum îl sau o găsim pe T.J. Weston, Esquire, oricine ar fi el sau ea.

Gemând, mi-am așezat picioarele pe taburetul elisabetan înnegrit de vreme și am lăsat ca fierbințeala focului ce trosnea să-mi pătrundă în oasele cuprinse de dureri.

— E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, zise Phoebe, îngăduindu-și mica lip să de politețe a unui oftat.

— Dacă Diana se folosește de magia ei, nu e chiar așa, spuse cu încredere mătușa mea.

— Magie? Ysabeau întoarse brusc capul, iar ochii începură să-i lucească.

— Parcă nu erai de acord cu vrăjitoarele, nu? Zise Sarah văzând-o.

Soacra mea își făcuse cunoscute părerile asupra subiectului încă de la începutul relației mele cu Matthew.

— Poate că lui Ysabeau nu-i plac vrăjitoarele, dar nu simte altceva decât admirație pentru magie.

— Ai stabilit o linie de demarcație tare subțire, Ysabeau, spuse Sarah, clătinând din cap.

— Ce fel de magie?

Gallowglass se întorsese neobservat și acum stătea în hol, iar apa îi picura din păr și de pe haine. Semăna mai degrabă cu Lobero după o goană îndelungată la vânătoare.

— O vrajă la lumina lumânării poate să funcționeze atunci când cauți un obiect pierdut, zise îngândurată Sarah.

Devenise oarecum expertă în vrăji la lumina lumânării, de vreme ce Em fusese celebră pentru faptul că își uita lucrurile prin toată casa. Și prin tot Madisonul.

— îmi amintesc de o vrăjitoare care folosea puțin pământ și o bucată de pânză înnodată, zise Ysabeau.

Eu și Sarah ne-am întors către ea, cu gurile căscate de uimire. Femeia își îndreptă spatele și ne privi de sus.

— Nu trebuie să vă arătați atât de surprinse. Am cunoscut o grămadă de vrăjitoare de-a lungul anilor.

Fernando n-o luă în seamă pe Ysabeau și i se adresă în schimb lui Phoebe:

— Ziceai că una dintre adresele lui T.J. Weston se află în Danemarca. Dar cealaltă?

— Sunt toate din Regatul Unit: patru din Anglia și una din Irlanda de Nord, răspunse fata. Toate adresele englezești sunt din sud: Devon, Cornwall, Essex, Wiltshire.

— Chiar trebuie să amesteci aici magia, mătușă? Întrebă Gallowglass cu un aer îngrijorat. Cu siguranță există o cale prin care Nathaniel să se folosească de calculatoarele lui și să dea de persoana asta. Ai notat adresele, Phoebe?

— Sigur că da. Tânăra scoase o chitanță mototolită de la farmacia Boots, acoperită cu scris de mână. Gallowglass o privi neîncrezător. Nu puteam să intru cu un carnețel la registratură. Aș fi trezit bănuielei.

— Foarte inteligent, o asigură Ysabeau. O să-i trimit adresele lui Nathaniel, ca să se poată apuca de lucru.

— Eu tot cred că magia ar fi mai rapidă, atâta vreme cât îmi dau seama ce vrajă să folosesc, am spus eu. Îmi trebuie ceva vizual. Mă descurc mai bine cu imaginile decât cu lumânările.

— Ce-ai zice de o hartă? Îmi sugeră Gallowglass. Matthew trebuie să fi păstrat una în biblioteca lui de la etaj. Dacă nu, pot să dau o raită pe la Hatchards și să văd ce au ei.

Abia se întorsese, dar era limpede că Gallowglass ardea de nerăbdare să iasă din nou în ploaia glacială. Presupun că era puțin probabil să găsească o vreme mai asemănătoare cu cea din mijlocul Atlanticului decât asta.

— O hartă ar putea merge. Numai să fie suficient de mare, am spus eu. Nu ajungem nicăieri dacă vraja poate să arate doar că T.J. Weston se află în Wiltshire.

Mă întrebam dacă ar fi fost posibil ca Leonard să mă plimbe cu mașina prin tot ținutul, înarmată cu o cutie de lumânări.

— Există un încântător magazin cu hărți chiar lângă Shoreditch, zise cu mândrie Gallowglass, de parcă el ar fi fost direct răspunzător de locul în care se afla prăvălia. Ei fac hărți mari, din acelea care se agață pe perete. O să le dau un telefon.

— Ce-o să-ți mai trebuiască în afară de hartă? Întrebă Sarah. O busolă.

— Păcat că nu mai am instrumentul matematic pe care mi l-a dăruit împăratul Rudolf, am spus eu. Se învârtea tot timpul în loc de parcă ar fi încercat să găsească ceva.

La început crezusem că mișcările lui arătau faptul că cineva încerca să dea de Matthew și de mine. De-a lungul timpului mă întrebam dacă nu cumva obiectul intra în acțiune ori de câte ori cineva căuta *Cartea vieții*.

Phoebe și Ysabeau se uitară una la alta.

— Mă scuzați! Spuse logodnica lui Marcus și se furișă afară din cameră.

— Drăcia aia din alamă căreia Annie și Jack îi ziceau „ceasul vrăjitoresc”? Gallowglass chicoti. Mă îndoiesc că ți-ar fi de prea mare ajutor, mătușă. Chestia aia nu era în stare nici măcar să dea ora exactă, iar graficele referitoare la latitudine ale meșterului Habermel erau puțin cam. Ăăă... Fanteziste.

Habermel fusese complet înfrânt de rugămintea mea de a include orașe din Lumea Nouă și alesese niște coordonate la întâmplare care, din câte știam eu, ar fi putut arăta că mă aflam în Țara de Foc.

— Divinația e metoda potrivită, spuse Sarah. O să așezăm lumânări în cele patru puncte cardinale, nord, est, sud și vest, apoi tu o să te așezi în mijloc ținând un vas cu apă și o să vedem ce iese.

— Dacă e să ghicesc cu ajutorul apei, atunci o să am nevoie de mai mult spațiu.

Apa vrăjitoarească avea să umple camera pentru micul dejun cu o viteză alarmantă.

— Putem folosi grădina, sugeră Ysabeau. Sau sala de bal de la etaj. Niciodată nu mi s-a părut că războiul troian e o temă potrivită pentru fresce, așa că n-ar fi mare pierdere dacă s-ar strica.

— Poate vrei să-ți reglezi și cel de-al treilea ochi înainte de a începe, zise Sarah, uitându-se critic la fruntea mea ca la un aparat de radio.

Phoebe se întoarse cu o cutiuță. I-o dădu lui Ysabeau.

— Poate ar trebui ca mai întâi să vedem dacă merge cu asta.

Ysabeau scoase din cutia de carton trusa astronomică a meșterului Habermel.

— Alain a pus în bagaje câteva dintre lucrurile tale de la Sept- Tours. S-a gândit că te vor face să te simți aici ca acasă.

Trusa era un instrument superb, făurit cu măiestrie din alamă aurită și suflată cu argint pentru a străluci, apoi echipată cu de toate, de la un spațiu pentru hârtie, la creion, o busolă, grafice privind latitudinea și un mic ceas. În clipa aceea, instrumentul parcă o luase razna, căci săgețile de pe suprafața lui se roteau în cerc. Puteam auzi zumzetul neîncetat al mecanismelor.

Sarah se uită cu atenție la trusă.

— E categoric vrăjită.

— O să se oprească singură.

Gallowglass întinse un deget gros, gata să împungă săgețile ceasornicului ca să le încetinească.

— Nu-l atinge! Se răsti Sarah. Niciodată nu poți anticipa cum o să reacționeze un obiect vrăjit la o interferență nedorită.

— Ai așezat vreodată instrumentul ăsta lângă imaginea nunții chimice, mătușă? Întrebă Gallowglass. Dacă ai dreptate, iar jucăria meșterului Habermel o ia razna atunci când cineva caută *Cartea vieții*, atunci poate că vederea paginii o s-o liniștească.

— Bună idee! Pictura cu nunta chimică e în Camera Chinezească, alături de cea cu dragonii. M-am săltat cu greu în picioare. Le-am lăsat pe masa de joc.

Până să mă îndrept eu, Ysabeau plecase deja. Se întoarse repede, ținând în mâini cele două pagini de parcă ar fi fost din sticlă și s-ar fi putut sfărâma în orice clipă. Imediat ce le-am așezat pe masă, săgeata de pe cadranul trusei astronomice începu să se legene încet de la stânga la dreapta în loc să se învârtă în jurul axului central. Când am ridicat paginile, săgeata și-a reluat mișcarea circulară, dar mai încet ca înainte.

— Nu cred că trusa reacționează atunci când cineva caută *Cartea vieții*, spuse Fernando. Instrumentul însuși pare a căuta manuscrisul. Acum, că a simțit câteva pagini prin apropiere, și-a restrâns aria asupra căreia se concentrează.

— Ce ciudat!

Am așezat din nou paginile pe masă, apoi m-am uitat fascinată cum săgeata încetinește și își reia legănatul ca de pendul.

— O poți folosi ca să găsești ultima pagină lipsă? Întrebă Ysabeau, privind la fel de fascinată trusa astronomică.

— Numai dacă umblu cu ea prin toată Anglia, prin Wales și Scoția.

Mă întrebam cât mi-ar fi luat să stric delicatul și neprețuitul instrument, ținându-l în poală în timp ce Gallowglass ori Leonard goneau cu mașina pe autostrada M40.

— Sau ai putea țese o vrajă de localizare. Având la îndemână o hartă și drăcia aia, ai putea afla unde se află pagina dispărută folosind metoda triangulației, zise Sarah îngândurată, în timp ce își lovea ușor buzele cu un deget.

— La ce fel de vrajă de localizare te gândești?

Asta depășea cu mult etapa clopoțelului, cărții și lumânării sau scrierea unei vrăji pe o păstaie de limba-cucului.

— Ar trebui să testăm câteva și să vedem. Să le încercăm și să vedem care e mai bună, cugetă mătușa mea. Pe urmă ar fi nevoie ca tu s-o pui în aplicare în condițiile potrivite, cu suficientă susținere magică, pentru ca vraja să nu se deformeze.

— Unde o să găsești susținere magică în Mayfair? Întrebă Fernando.

— Linda Crosby! Am spus în același timp și eu, și mătușa mea.

Eu și Sarah ne-am petrecut mai bine de o săptămână testând și retestând vrăji în subsolul casei din Mayfair, dar și în micuța bucătărie a apartamentului Lindei din Blackfriars. După ce fusesem cât pe ce s-o înec pe Tabitha și după ce îi făcusem pe pompieri să vină de două ori în Curtea Teatrului, reușisem în sfârșit să leg laolaltă câteva noduri și o mână de obiecte semnificative din punct de vedere magic, într-o vrajă care ar fi putut (doar ar fi putut) să funcționeze.

Sabatul din Londra se reunea într-o porțiune din cripta medievală din Greyfriars, care supraviețuise unei serii de dezastre petrecute de-a lungul vastei sale istorii, de la desființarea mănăstirilor până la războaiele-fulger. Deasupra criptei se înălța casa lui Andrew Hubbard: fosta clopotniță a bisericii. Avea douăsprezece etaje și doar câte o singură încăpere uriașă pentru fiecare. Lângă turn, părintele plantase o frumoasă grădină în singurul colț din curtea bisericii care rezistase renovărilor urbane.

— Ce casă ciudată! Murmură Ysabeau.

— Andrew e un vampir foarte ciudat, i-am răspuns eu, cutremurându-mă.

— Părintelui H îi plac spațiile înalte, asta-i tot. Zice că îl fac să se simtă mai aproape de Dumnezeu.

Leonard ciocăni din nou la ușă.

— Tocmai am simțit o fantomă trecând pe lângă mine, spuse Sarah și își strânse mai bine haina în jurul trupului.

Senzația de frig era inconfundabilă.

— Eu nu simt nimic, zise Leonard, cu vesela nepăsare a vampirilor față de ceva atât de trupesc precum frigul. Ciocăniturile lui se transformară în bubuituri. Bună dimineața, soare!

— Răbdare, Leonard! Nu toți suntem vampiri de douăzeci și doi de ani! Zise Linda Crosby pe un ton arțăgos, după ce se opinti să deschidă ușa. Există extraordinar de multe trepte de urcat.

Din fericire, trebuia să coborâm doar un etaj față de nivelul ușii de la intrare ca să ajungem în camera pe care Hubbard o păstrase pentru folosul sabatului oficial din City.

— Bine ați venit la întrunirea noastră! Spuse Linda în timp ce ne conducea pe scări în jos.

La jumătatea drumului, m-am oprit brusc, simțind că mi se taie răsuflarea.

— Aia ești. Tu?

Sarah se holbă la ziduri, cuprinsă de uimire. Toți pereții erau acoperiți cu imagini care mă reprezentau pe mine: țesându-mi prima vrajă, scoțând la iveală un scoruș de munte, uitându-mă cum Corra zboară peste Tamisa, stând lângă vrăjitoarele care mă luaseră sub aripa lor pe vremea când învățam primele lucruri despre magia mea. Printre desene apăreau și Goody Alsop, bătrâna sabatului, cu trăsăturile ei fine și umerii cocârjați, moașa Susanna Norman și celelalte trei vrăjitoare rămase, Catherine Streeter, Elizabeth Jackson și Marjorie Cooper.

Cât despre artist, identitatea lui era evidentă și fără existența unei semnături. Jack acoperise zidurile cu tencuială udă, apoi adăugase liniile și culorile astfel încât ele să devină pentru totdeauna parte a clădirii. Pătate de fum, mucegăite de umezeală și crăpate de vreme, picturile își păstrasera cumva frumusețea.

— Suntem norocoase că avem o asemenea încăpere în care să lucrăm, spuse radioasă Linda. Călătoria ta reprezintă de multă vreme o sursă de inspirație pentru vrăjitoarele din Londra. Intră și fă cunoștință cu surorile tale!

Cele trei vrăjitoare care ne așteptau la baza scării mă cercetară cu interes, și privirile lor îmi ciupiră și-mi gâdilară pielea. Poate că nu aveau puterea adunării Garlickhythe din 1591, dar nu erau lipsite de talent.

— Iat-o pe Diana Bishop, reîntoarsă la noi! Zise Linda. Le-a adus împreună cu ea pe mătușa ei, Sarah Bishop, și pe soacra ei, care sunt convinsă că nu mai are nevoie de nici o prezentare.

— De absolut nici una, spuse cea mai bătrână dintre cele patru vrăjitoare. Toate am auzit povești de avertisment despre Melisande de Clermont.

Linda mă avertizase că sabatul avea ceva îndoieli legate de cele ce urmau să se petreacă în seara aceea. Ea însăși le alesese cu grijă pe cele patru vrăjitoare care urmau să ne ajute: vrăjitoarea focului Sybil Bonewits, vrăjitoarea apei Tamsin Soothtell și vrăjitoarea vântului Cassandra Kyteler. Puterile Lindei se bazau foarte mult și pe pământ. La fel și ale lui Sarah.

— Vremurile se mai schimbă, spuse cu glas aspru Ysabeau. Dacă vreți să plec.

— Prostii! Linda îi aruncă o privire amenințătoare suratei sale vrăjitoare. Diana a cerut să fii aici când își va țese vraja. O să ne descurcăm noi cumva. Nu-i așa, Cassandra?

Bătrâna vrăjitoare dădu scurt din cap.

— Doamnelor, vă rog, faceți loc pentru hărți! Spuse Leonard, cu brațele încărcate de suluri. Le trânti pe o masă șubredă, pătată cu ceară, apoi se retrase iute pe scări în sus. Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva!

Ușa criptei se trânti în urma lui. Linda dădu îndrumări cum să fie așezate hărțile, căci, după multe oscilații, descoperiserăm că într-adevăr cele mai bune rezultate le obțineam folosind o hartă uriașă a Insulelor Britanice, înconjurată de hărțile individuale ale fiecărui ținut. Numai harta Marii Britanii ocupa o porțiune de podea care avea în jur de un metru optzeci pe un metru douăzeci.

— Parcă ar fi un proiect prost pentru ora de geografie de la școala primară, bombăni Sarah în timp ce îndrepta o hartă a ținutului Dorset.

— Poate că nu arată frumos, dar funcționează, i-am răspuns eu, scoțând din geantă trusa astronomică a meșterului Habermel.

Fernando îi făcuse o husă protectoare dintr-o șosetă curată de-a lui Gallowglass. În mod miraculos, instrumentul era nevătămat. Mi-am scos și telefonul, cu care am făcut câteva poze

ale frescelor de pe ziduri. Mă făceau să mă simt mai aproape de Jack. Și de Matthew.

— Unde să pun paginile din *Cartea vieții*?

Ysabeau primise în grijă prețioasele foi de pergament.

— Imaginea nunții chimice dă-i-o lui Sarah! Tu ține-o pe cea în care apar cei doi dragoni, i-am răspuns.

— Eu?

Ysabeau făcu ochii mari. Fusese o decizie controversată, dar până la urmă avusesem câștig de cauză în fața lui Sarah și a Lindei.

— Sper că nu te deranjează. Pagina cu nunta chimică am primit-o din partea părinților mei. Cea cu dragonii i-a aparținut lui Andrew Hubbard. M-am gândit că am putea echilibra vraja lăsându-le în mâinile unei vrăjitoare și ale unui vampir.

Instinctul îmi spunea că aceasta era hotărârea corectă.

— De-desigur.

Ysabeau se poticni când rosti cuvântul.

— Totul o să fie bine. Îți promit. Am strâns-o de braț. Sarah o să-ți stea în față, iar Linda și Tamsin, de-o parte și de alta.

— Pe tine ar trebui să te preocupe vraja. Ysabeau poate să se îngrijească și singură.

Sarah îmi întinse o sticlură cu cerneală roșie și un toc de scris în care era prinsă o pană albă, cu pete izbitoare maro și gri.

— A sosit timpul, doamnelor! Zise Linda, bătând repede din palme.

Impărți lumânări maronii tuturor celorlalte membre ale sabatului din Londra. Maroul era o culoare potrivită pentru găsirea obiectelor pierdute. Avea și avantajul suplimentar de a lega vraja de pământ, lucru care ne era foarte util, dată fiind lipsa mea de experiență. Fiecare vrăjitoare își ocupă locul în afara cercului format din hărțile ținuturilor, apoi își aprinse lumânarea cu o vrajă șoptită. Flăcările erau nefiresc de mari și strălucitoare — adevărate lumânări vrăjitoarești.

Linda o însoți pe Ysabeau până la locul ei aflat chiar sub coasta de est a Angliei. Sarah i se așeză în față, așa cum îi promisesem, deasupra coastei de nord a Scoției. Linda ocoli de trei ori, în sens invers acelor de ceasornic, vrăjitoarele, hărțile și vampirul, presărând sare pentru a forma un cerc protector.

După ce fiecare își ocupă locul convenit, am scos dopul sticlurii cu cerneală. Mireasma distinctă a rășinii din sânge de dragon umplu aerul. Cerneala mai conținea și alte ingrediente, inclusiv mai mult de câteva picături din sângele meu. Ysabeau își umflă nările în clipa în care îi simți izul ca de cupru. Eu am înmuiat condeiul în cerneală și am așezat penița lucrată din argint pe o fâșie îngustă de pergament. Imi trebuiseră două zile ca să găsesc pe cineva dispus să-mi făurească un toc de scris folosind o pană de bufniță — mult mai lungă decât cele folosite în Londra elisabetană.

Literă cu literă, înaintând de la marginea pergamentului spre centru, am scris numele persoanei pe care o căutam.

T, N, J, O, W, T, E, S T J WESTON

Am împăturit cu grijă foaia de pergament, ca să ascund numele. Acum era rândul meu să ocolesc cercul sacru și să mai fac un nod. După ce mi-am băgat în buzunarul puloverului

instrumentul meșterului Habermel și pătratul din pergament, am început o plimbare circulară, pornit din locul aflat între vrăjitoarea focului și cea a apei. Am trecut pe lângă Tamsin și Ysabeau, Linda și Cassandra, Sarah și Sybil.

Când m-am întors de unde plecasem, o linie lucitoare se întindea pe deasupra sării, luminând chipurile uimite ale vrăjitoarelor. Mi-am întors mâna stângă cu palma în sus. Pentru o clipă, s-a văzut un licăr de culoare pe degetul meu arătător, însă a dispărut înainte să-mi pot da seama ce era. Chiar și fără el, mâna îmi sclipea în fire de putere aurii, argintii, negre și albe, care îmi pulsau pe sub piele. Dungile se răsuceau și se împleteau în cel de-al zecelea nod în formă de uroboros, care îmi înconjura venele proeminente de la încheietură.

Am pășit printr-o despărțitură îngustă rămasă în linia lucitoare, apoi am închis cercul. Puterea mugea prin el, plângând și țipând să fie eliberată. Și Corra voia să iasă afară. Era neliniștită, se foia și se întindea în trupul meu.

— Răbdare, Corra! Am spus eu, pășind cu grijă peste sare și pe harta Angliei.

Fiecare pas mă ducea mai aproape de locul ce reprezenta Londra. În cele din urmă, picioarele mi se opriră deasupra City-ului. Corra își deschise aripile cu un pocnet de piele și oase, scoțând un țipăt de frustrare.

— Zboară, Corra! I-am poruncit.

În sfârșit liberă, balauroaica se repezi împrejurul încăperii, scoțând scânteii din aripi și limbi de foc din gură. Pe măsură ce urca și găsea curenți de aer care s-o poarte acolo unde voia să meargă, bătăile aripilor ei încetineau. Își văzu portretul și cârâi în semn de aprobare, întinzându-se să mângâie peretele cu coada.

Eu mi-am scos instrumentul astronomic din buzunar și l-am ținut în mâna dreaptă. Pergamentul împăturit îl aveam în mâna stângă. Mi-am întins larg brațele și am așteptat, în vreme ce firele care legau lumea și umpleau cripta din Greyfriars îmi alunecau șerpuiind pe trup, în căutarea celor care fuseseră absorbite de mâinile mele. Când se întâlneau, se întinseră și se lățiră, umplându-mi tot trupul de putere. Mi se înnodară în jurul încheieturilor, creară o pânză protectoare deasupra pântecului și a inimii, apoi înaintară de-a lungul venelor și al traseelor formate de nervi și musculatură.

Atunci mi-am recitat vraja:

Pagini rătăcite Pierdute și găsite

Weston, unde-i locul lui Pe fața pământului?

După aceea am suflat deasupra bucății de pergament, iar numele lui Weston se aprinse, și cerneala roșie izbucni în flăcări. Am cuprins cuvintele în palme, unde continuă să ardă cu putere. Deasupra capului meu, Corra se rotea vigilentă peste hartă, privind atentă cu ochii ei ageri.

Rotițele trusei astronomice începură să se învârtă, iar săgețile de pe cadranul principal se puseră în mișcare. Un muget îmi umplu urechile în clipa în care un fir din aur strălucitor țâșni afară din instrument. Se roti până când întâlni cele două pagini din *Cartea vieții*. Un alt fir se ridică dinspre cadranul aurit al trusei. Acesta șerpui spre o hartă aflată la picioarele Lindei.

Corra plonjă și apucă locul respectiv între gheare, țipând triumfătoare de parcă ar fi prins cine știe ce pradă care nu bănuia nimic. Numele unui oraș se luminează, și flăcări strălucitoare lăsară urme de arsură pe conturul literelor.

Odată vraja încheiată, mugetul scăzu în intensitate. Puterea îmi părăsi trupul, slăbind nodurile firelor. Dar acestea nu mi se retraseră în mâini. Rămăseră unde erau, străbătându-mi tot trupul, de parcă ar fi format un nou sistem al organismului.

Când am simțit că puterea se retrăsese, m-am clătinat ușor. Ysabeau dădu să înainteze.

— Nu! Strigă Sarah. Nu rupe cercul, Ysabeau!

Era clar că soacrei mele i se părea o nebunie. Fără Matthew, era pregătită să fie peste măsură de protectoare în locul lui. Dar Sarah avea dreptate: nimeni nu putea să rupă cercul în afară de mine. Târându-mi picioarele, m-am întors în locul în care începusem să-mi țin vraja. Sybil și Tamsin îmi zâmbiră încurajator în timp ce îmi fluturam degetele de la mâna stângă, desfăcând cercul. Nu-mi mai rămânea decât să înaintez cu greu împrejurul lui, în sens invers acelor de ceasornic, pentru a înlătura magia.

Linda fu mult mai rapidă și își străbătu cu pași iuți propriul drum în sens invers. În clipa în care termină, Ysabeau și Sarah se repeziră amândouă lângă mine. Vrajitoarele din Londra dădură fuga la harta ce dezvăluia locul în care se afla Weston.

— *Dieu*⁷³, n-am mai văzut magie ca asta de sute de ani! Matthew nu m-a mințit când mi-a zis că ești o vrăjitoare formidabilă, spuse Ysabeau cu admirație.

— O vrajă foarte frumos făcută, scumpo! Mătușa mea era mândră de mine. Nici urmă de îndoială ori de ezitare.

— A mers?

Speram din suflet că da. O altă vrajă de o asemenea amploare ar fi necesitat mai întâi săptămâni întregi de odihnă. Am venit lângă vrăjitoarele care examinau harta.

— Oxfordshire?

— Da, zise Linda cu îndoială. Dar mă tem că s-ar putea să nu fi pus o întrebare suficient de exactă.

Acolo, pe hartă, era înnegrit conturul unui sat aparent foarte englezesc, pe nume Chipping Weston.

— Inițialele se găseau pe hârtie, dar am uitat să le includ în cuvintele vrăjii, am spus eu cu o strângere de inimă.

— E mult prea devreme ca să ne dăm bătăute. Ysabeau își scosese deja telefonul și forma un număr. Phoebe? Locuiește vreun T.J. Weston în Chipping Weston?

Până acum nu ne dăduse prin cap nici uneia că ar fi posibil ca T.J. Weston să locuiască într-o localitate numită Weston. Am așteptat răspunsul lui Phoebe.

Chipul lui Ysabeau se relaxă, cuprins de o bruscă ușurare.

— Mulțumesc. Ne întoarcem acasă curând. Spune-i lui Marthe că Diana o să aibă nevoie de o compresă pentru cap și de cârpe reci pentru picioare!

Toate mă dureau, iar gambele mi se umflau de la un minut la altul. M-am uitat cu recunoștință la Ysabeau.

— Phoebe îmi spune că există un T.J. Weston în Chipping Weston, anunță ea. Locuiește în Conacul Boieresc.

— A, bravo! Bravo, Diana!

Linda mă privea, radiind. Celelalte vrăjitoare londoneze mă aplaudară de parcă tocmai încheiasem un foarte dificil solo de pian fără să ratez nici o notă.

— Seara asta n-o s-o uităm prea curând, zise Tamsin cu vocea tremurând de emoție, căci în

seara asta o țesătoare s-a întors la Londra, aducând laolaltă trecutul și viitorul, astfel încât vechile lumi să poată muri, iar cele noi să poată prinde viață.

— Asta-i profeția Mamei Shipton, am spus eu, recunoscând cuvintele.

— Ursula Shipton s-a născut Ursula Soothtell. Mătușa ei, Alice Soothtell, a fost strămoașa mea, zise Tamsin. A fost țesătoare, ca și tine.

— *Tu ești rudă cu Ursula Shipton!* Exclamă Sarah.

— Sunt, răspunse Tamsin. Femeile din familia mea au păstrat vii cunoștințele țesătoarelor, chiar dacă în neamul nostru nu s-a mai născut decât o singură țesătoare în ultimii peste cinci sute de ani. Dar Ursula a prevestit că puterea nu va fi pe veci pierdută.

Ea a prezis anii de întuneric, când vrăjitoarele vor uita de țesătoare și de tot ce reprezintă ele: speranță, renaștere, schimbare. Ursula a văzut și seara asta.

— Cum așa?

M-am gândit la cele câteva rânduri din profeția Mamei Shipton pe care le cunoșteam. Nici unul dintre ele nu părea relevant pentru evenimentele de astă-seară.

— „Iar cei ce trăiesc trăiesc cu teama lui / Mulți ani, cu frică de coada dragonului. / Dar timpul șterge ce ți-ai aminti / Ciudat îți pare. Dar așa va fi“, recită Tamsin.

Dădu din cap, iar celelalte vrăjitoare i se alăturară, rostind în cor:

Și până ce rasa din nou se va clădi

Un șarpe de argint se va ivi

Și va scuipa oameni de neam necunoscut

Amestecându-i cu cei ce pe pământ au crescut

Răciți de fierbințeala lui, și acești oameni o să reușească

Să lumineze mințile celor ce o să se nască.

— Dragonul și șarpele? Am spus eu, înfiorându-mă.

— Ei prevestesc ajunul unei noi epoci de aur pentru ființele supranaturale, spuse Linda. A trecut prea multă vreme până ca ea să înceapă, dar toate suntem bucuroase că am trăit s-o vedem.

Era prea multă răspundere. Mai întâi gemenii, apoi vlăstarul lui Matthew, iar acum viitorul speciilor? Am acoperit cu mâna umflătura în care creșteau copiii noștri. Mă simțeam trasă în prea multe direcții, vrăjitoarea din mine se lupta cu omul de știință, soția, iar acum mama.

M-am uitat înspre ziduri. În 1591 fiecare bucățică din mine se afla la locul ei. În 1591 eram eu însămi.

— Nu-ți face griji! Îmi spuse cu blândețe Sybil. O să redevii întreagă. Vampirul tău o să te ajute.

— Toți o să te ajutăm, zise Cassandra.

CAPITOLUL 27

— Oprește aici! Ordonă Gallowglass.

Leonard călcă frâna Mercedesului, iar aceasta acționă imediat și silențios în fața porții conacului Old Lodge. De vreme ce nimeni nu era dispus să aștepte în Londra vești demne de pagina a treia din ziar (cu excepția lui Hamish, care era ocupat cu salvarea monedei euro de la prăbușire), venisem însoțită de întregul meu anturaj, iar Fernando ne urmase într-un Range Rover din inepuizabila rezervă a lui Matthew.

— Nu. Nu aici. Mergi până la casă! I-am spus lui Leonard.

Locuința portarului mi-ar fi amintit prea mult de Matthew. În timp ce străbăteam aleea, conturul familiar al conacului Old Lodge ieșea la iveală din ceața ținutului Oxfordshire. Mi se părea ciudat să-l revăd fără câmpurile din împrejurimi, pline de oi și căpițe de fân, doar cu un coș trimițând fuioare de fum spre cer. Mi-am lipit fruntea de geamul rece al mașinii și am lăsat ca scheletul din lemn alb cu negru și ochiurile de geam în formă de romburi să-mi amintească de alte vremuri, mai fericite.

M-am lăsat pe spătarul scaunului moale din piele și am întins mâna spre telefonul mobil. Nu primisem nici un mesaj nou de la Matthew. M-am consolată uitându-mă încă o dată la cele două poze pe care mi le trimisese deja: Jack împreună cu Marcus și Jack singur, cu un caiet de desen pe genunchi, complet absorbit de ceea ce făcea. Ultima fotografie sosise după ce eu însămi îi trimisese lui Matthew imaginile cu frescele din Greyfriars. Grație magiei aparatului de fotografiat, o surprinsesem și pe fantoma reginei Isabela, pe chipul căreia se citea un dispreț arogant.

Sarah își aruncă privirea asupra mea. Ea și Gallowglass insistaseră să ne odihnim câteva ore înainte de a călători mai departe, spre Chipping Weston. Eu protestasem. Intotdeauna mă simțeam goală pe dinăuntru după ce țeseam câte o vrajă, așa încât îi asigurase că paloarea mea și lipsa poftei de mâncare erau cauzate de magie. Însă mătușa și nepotul meu nu mă luaseră în seamă.

— Aici, *madame*?

Leonard încetini în fața tufișurilor tunse de tisă ce se întindeau între șanț și aleea acoperită cu pietriș. În 1590, intram pur și simplu călare în curtea centrală a casei, dar acum nici un automobil nu reușea să treacă de zidul îngust din piatră.

Am ocolit spre curtea mai mică din spatele casei, cea care, în zilele când locuisem eu aici, era folosită pentru livrări și comercianți. Acolo era parcat un mic Fiat, lângă o camionetă uzată, evident folosită pentru muncile de întreținere a proprietății. Amira Chavan, prietena și chiriașa lui Matthew, ne aștepta.

— îmi pare bine să te revăd, Diana, spuse ea, atingându-mă cu familiara ei privire pișcătoare. Unde-i Matthew?

— Plecat cu treburi, am răspuns eu scurt, coborând din mașină.

Amira trase brusc aer în piept și se repezi spre mine.

— Ești gravidă! Zise ea pe tonul pe care l-ar folosi cineva ca să anunțe descoperirea vieții pe Marte.

— În șapte luni, am spus eu, arcuindu-mi spatele. Mi-ar prinde bine una dintre orele tale de yoga.

Amira ținea niște cursuri extraordinare aici, la Old Lodge, care deserveau o clientelă mixtă formată din demoni, vrăjitoare și vampiri.

— Fără încolăceli covrig! Spuse Gallowglass și mă apucă ușor de cot. Intră, mătușă, și odihnește-te oleacă! Poți să-ți așezi picioarele pe masă câtă vreme Fernando o să ne pregătească tuturor ceva de mâncare.

— Eu nu pun mâna pe nici o tigaie atât timp cât Amira e aici! Fernando o sărută pe vrăjitoare pe obraz. S-a întâmplat ceva care ar trebui să mă îngrijoreze, *shona*?

— N-am văzut, nici n-am simțit nimic. Amira îi zâmbi cu drag. A trecut multă vreme de când

nu ne-am mai văzut.

— Fă-i Diane niște *akuri*⁷⁴ pe pâine prăjită, și te iert, zise Fernando, întorcându-i zâmbetul. Mireasma lor e de ajuns ca să mă poarte în rai.

După un rând de prezentări, m-am trezit în cămăruța în care serveam masa în familie în 1590. Pe perete nu se mai zărea nici o hartă, dar focul ardea vesel în sobă, risipind o parte din umezeala interiorului.

Amira ne așeză în față farfurii cu ouă jumări și pâine prăjită, lângă niște castronașe cu orez și linte. Totul era aromat cu ardei iuți, semințe de muștar, lămâi verzi și coriandru. Fernando se învârti pe deasupra vaselor, adulmecându-le aburul parfumat.

— *Kanda poha*⁷⁵ ta îmi amintește de prăvălioara pe care am vizitat-o când am mers spre Gharapuri ca să vedem peșterile, cea în care ceaiul se pregătea cu lapte de cocos.

Vampirul inspiră adânc.

— Așa și trebuie, spuse Amira, înfigându-și lingura în linte. Acolo se folosea rețeta bunicii mele. Iar eu zdrobesc orezul folosind metoda tradițională, într-un mojar cu pistil din fier, ca să fie bun pentru sarcina Diane.

Deși insistasem că nu mi-e foame, era ceva de-a dreptul alchimic în efectul pe care chimionul și lămâia verde îl aveau asupra apetitului meu. Curând, farfuria era goală.

— Așa mai merge, zise cu satisfacție Gallowglass. Acum ce-ar fi să te întinzi pe bancă și să închizi ochii? Dacă nu te simți confortabil acolo, poți oricând să te odihnești în patul din vechiul birou al lui Pierre — sau în patul tău, dacă stau bine să mă gândesc.

Banca era din lemn de stejar, împodobită cu sculpturi bogate și concepută ca să descurajeze trândăvia. Se aflase în salonul de primire câtă vreme locuisem eu în casă, dar acum alunecase pur și simplu câteva încăperi mai încolo, pentru a oferi un loc de ședere sub geam. Teancul de ziare așezat la un capăt al ei îmi sugera că aici stătea Amira dimineața, ca să se pună la curent cu noutățile.

Începeam să înțeleg cum își trata Matthew casele. Locuia în ele, le părăsea, apoi revenea la ele decenii sau secole mai târziu, fără a se atinge de conținutul lor altfel decât ca să reorganizeze puțin mobila. Asta însemna că deținea mai degrabă o serie de muzee decât de locuințe obișnuite. M-am gândit la amintirile care mă așteptau în restul clădirii: salonul cel mare în care îi cunoscusem pe George Chapman și pe văduva Beaton, salonul de primire în care Walter Raleigh discutase despre situația grea în care ne aflam sub privirile atente ale lui Henric al VIII-lea și ale Elisabetei I, dormitorul în care eu și Matthew pășisem pentru prima oară în secolul al XVI-lea.

— Banca e bună, am spus în grabă.

Dacă Gallowglass urma să-mi cedeze haina lui din piele, iar Fernando, paltonul său lung de lână, trandafirii sculptați pe spătar nu aveau să mă mai împungă așa de tare în coaste. Pentru a-mi transforma dorința în realitate, mormanul de haine se organizează sub forma unei saltele improvizate. Înconjurată de miresme de portocală amară, apă de mare, liliac, tutun și narcise albe, am simțit că pleoapele îmi devin tot mai grele și, curând, am adormit.

— Nimeni nu l-a zărit măcar, spuse Amira, trezindu-mă din somn cu vocea ei joasă.

— Totuși, n-ar trebui să ții cursuri atâta vreme cât Benjamin reprezintă un pericol la adresa siguranței tale. Fernando părea neobișnuit de ferm. Dacă ar intra pe ușa din față?

— Benjamin ar da nas în nas cu două duzini de demoni furioși, de vampiri și vrăjitoare, asta-i tot, răspunse Amira. Matthew mi-a spus să mă opresc, Fernando, dar munca pe care o fac pare acum mai importantă ca oricând.

— Este.

Mi-am coborât picioarele de pe bancă și m-am ridicat, frecându-mă la ochi. Conform ceasului, trecuseră patruzeci și cinci de minute. Era imposibil să măsoz trecerea timpului judecând după schimbarea luminii, de vreme ce eram încă învăluiți în ceață.

Sarah o strigă pe Marthe, care veni cu ceai. Era de mentă și trandafiri, fără cofeina care m-ar fi trezit, dar binecuvântat de fierbinte. Uitasem cât de friguroase pot fi casele din secolul al XVI-lea.

Gallowglass îmi făcu loc mai aproape de foc. Mă întristam când mă gândeam la toată grija pe care mi-o acorda. El era demn de atâta iubire, și nu voiam să-l știu singur. Ceva din expresia mea probabil că îmi trădă gândurile.

— Nu-ți fie milă, mătușică! Vânturile nu bat întotdeauna așa cum vor vapoarele, murmură el.

— Vânturile fac ce le spun eu.

— Iar eu îmi plănuiesc singur cursul vieții. Dar, dacă nu încetezi să te mai frământezi din cauza mea, o să-i spun lui Matthew ce pui la cale, iar atunci o să ai de-a face cu doi vampiri scoși din sărite în loc de unul singur.

Era momentul să schimb cu prudență subiectul.

— Matthew își întemeiază propria familie, Amira, am spus, întorcându-mă către gazda noastră. Va avea în ea tot felul de ființe. Cine știe, s-ar putea să primim chiar și oameni. Dacă reușește, o să avem cu toții nevoie de atâtea cursuri de yoga câte putem duce.

M-am oprit în clipa în care mâna dreaptă începu să mă furnice și să strălucească în culori. Am studiat-o preț de câteva clipe în tăcere, apoi am ajuns la o concluzie. Aș fi vrut ca dosarul din piele țeapănă pe care Phoebe îl adusese pentru a proteja paginile din *Cartea vieții* să se afle lângă mine, nu în capătul celălalt al camerei. În ciuda puiului de somn pe care îl trăsesem, încă mă simțeam epuizată.

Dosarul își făcu apariția pe o masă din apropiere.

— Abracadabra, murmură Fernando.

— Din moment ce locuiești în casa lui Matthew, mi se pare corect să-ți explic de ce am picat cu toții pe capul tău, i-am spus Amirei. Probabil ai auzit povești despre întâiul grimoar al vrăjitoarelor?

Amira dădu din cap în semn de încuviințare. I-am întins cele două pagini pe care le adunasem deja.

— Acestea provin din aceeași carte pe care vampirii o numesc *Cartea vieții*. Noi credem că o altă pagină se află în posesia cuiva pe nume T.J. Weston, care locuiește în Chipping Weston. Acum că suntem cu toții hrăniți și adăpați, eu și Phoebe o să vedem dacă persoana respectivă poate fi convinsă s-o vândă.

Phoebe și Ysabeau își făcură apariția ca la un semn. Logodnica lui Marcus era albă ca varul. Ysabeau părea ușor plictisită.

— Ce s-a întâmplat, Phoebe? Am întrebat eu.

— Există aici un Holbein. În baie! Fata își cuprinse obrazii în palme. Un mic tablou în ulei care o reprezintă pe fiica lui Thomas More⁷⁶, Margaret. N-ar trebui să atârne deasupra unei

toaletă!

Începeam să înțeleg de ce lui Matthew i se păreau obositoare obiecțiile mele permanente legate de felul în care familia lui trata cărțile de bibliotecă.

— Nu mai fi așa de pudică! Zise Ysabeau, puțin iritată. Margaret nu era genul de femeie pe care s-o deranjeze puțină piele dezgolită.

— Tu crezi.? Asta-i bună!... Izbucni Phoebe. Nu decența situației mă preocupă pe mine, ci faptul că Margaret More ar putea să pice oricând în budă!

— Te înțeleg, Phoebe, am spus eu, încercând să dau dovadă de empatie. Te-ar ajuta dacă ai ști că în salon sunt și alte lucrări ale lui Holbein, mult mai mari și mai importante?

— Și la etaj mai sunt câteva. Întreaga sfântă familie se găsește într-unul dintre poduri, zise Ysabeau, îndreptându-și degetul în sus. Thomas More a fost un tânăr arogant, iar înaintarea în vârstă nu l-a făcut mai umil. Pe Matthew nu părea să-l deranjeze, dar Thomas și Philippe au fost cât pe ce să se ia la bătaie de vreo câteva ori. Dacă fiica lui o să se înece în toaletă, așa-i trebuie!

Amira începu să chicotească. După ce îi aruncă o privire uluită, Fernando se puse și el pe râs. Curând râdeam cu toții, chiar și Phoebe.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Acum ce s-a mai întâmplat? Întrebă Marthe, privindu-ne bănuitoare din ușă.

— Phoebe se obișnuiește cu ciudățeniile familiei de Clermont, am răspuns eu, ștergându-mi lacrimile.

— *Bonne chance*⁷⁷! Zise Marthe.

Replica ei nu făcu decât să ne stârneasă din nou râsul. Era o bine-venită amintire a faptului că, deși diferiți, formam un soi de familie, nu mai ciudată sau cu mai multe idiosincrazii decât alte mii de familii dinaintea noastră.

— Paginile astea pe care le-ați adus. Sunt și ele din colecția lui Matthew? Întrebă Amira, reluând discuția de unde o lăsaserăm.

— Nu. Una le -a fost dăruită părinților mei, iar cealaltă s-a aflat în posesia nepotului lui Matthew, Andrew Hubbard.

— Hmm! Foarte multă teamă.

Privirea Amirei își pierdu concentrarea. Era o vrăjitoare cu o mare putere de înțelegere și empatie.

— Amira! Am spus eu, privind-o îndeaproape.

— Sânge și teamă. Amira se cutremură, părând că nu mă auzise. E chiar în pergament, nu doar în cuvintele scrise.

— S-o opresc? Am întrebat-o pe Sarah.

În cele mai multe cazuri era mai bine să lași ca ochiul interior al unei vrăjitoare să se închidă de la sine, însă Amira alunecase prea repede în halucinația ei despre un alt loc și o altă epocă. Putea să rățăcească atât de departe într-un desiş de imagini și trăiri, încât să nu-și mai poată găsi drumul înapoi.

— În nici un caz! Răspunse Sarah. Suntem două care s-o ajutăm în caz că se pierde.

— O tânără femeie. O mamă. A fost omorâtă în fața copiilor ei, murmură Amira.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tatăl lor era deja mort. Când i-au adus trupul, vrăjitoarele i l-au aruncat la picioare și au

silit-o să se uite la ce-i făcuseră. Ea a blestemat pentru prima oară cartea aceea. Atâta cunoaștere, pe veci pierdută! Ochii Amirei se închiseră. Când se deschiseră din nou, luceau de lacrimile strânse în ei. Pergamentul ăsta a fost făcut din pielea întinsă peste coastele ei.

Știam despre *Cartea vieții* că are în ea rămășițele unor ființe, dar nu-mi imaginasem niciodată că voi afla mai multe despre ele decât ceea ce putea dezvălui ADN-ul lor. Am țâșnit spre ușă, cuprinsă de greață. Corra bătea agitată din aripi, răsucindu-se înapoi și încolo în încercarea de a-și găsi echilibrul, însă avea puțin spațiu de manevră din pricina gemenilor care își făceau tot mai mult simțită prezența.

— Șșt! Tu nu vei avea aceeași soartă. Îți promit, zise Ysabeau, cuprinzându-mă în brațe.

Era rece și tare, vădit puternică, în ciuda siluetei grațioase.

— Oare procedez corect încercând să repar cartea asta ruptă? Am întrebat când stomacul mi s-a mai liniștit. Și fără Matthew?

— Corect sau nu, trebuie s-o faci. Ysabeau îmi împinse spre spate părul care îmi căzuse pe frunte, umbrindu-mi fața. Sună-l, Diana! El n-ar vrea să suferi așa.

— Nu! Am spus eu, scuturând din cap. Matthew își are treaba lui de făcut, iar eu o am pe a mea.

— Atunci hai s-o terminăm! Zise Ysabeau.

Chipping Weston era genul de sătuc englezesc pitoresc în care scriitorilor le place să-și așeze misterele polițiste. Arăta ca o carte poștală ori ca un platou de filmare, dar era căminul câtorva sute de oameni ce locuiau în case cu acoperișuri din paie, risipite pe o mână de poteci înguste. Pășunea satului încă păstra butucii din lemn în care, pe vremuri, erau vârâte mâinile și picioarele cetățenilor găsiți vinovați de vreo nelegiuire. Existau două cârciumi, așa încât, dacă te certai cu jumătate din vecini, să ai totuși un loc în care să mergi pentru a-ți bea halba de fiecare seară.

Conacul Boieresc nu fu greu de găsit.

— Porțile sunt deschise, remarcă Gallowglass, trosnindu-și încheieturile degetelor.

— Ce planuri ai, Gallowglass? Să dai fuga la ușa din față și s-o dobori cu mâinile goale? Am spus eu și am coborât din mașina lui Leonard. Haide, Phoebe! Să folosim soneria!

Scoțianul ne urmă în timp ce ne îndreptam către porțile deschise și ocoleam rondul de flori care bănuiam eu că fusese cândva o fântână, umplută apoi cu pământ. În mijlocul lui se înălțau doi copaci îngrădiți, tăiați în așa fel încât să semene cu niște șoricari.

— Extraordinar! Murmură Phoebe, cu ochii la sculpturile făcute din frunziș.

Ușa conacului era așezată în mijlocul unui șir de ferestre scunde. Nu exista nici o sonerie, doar un inel din fier, și el în formă de șoricar, fixat fără pricepere pe rezistentele scânduri elisabetane. Până să apuce Phoebe să-mi țină o lecție despre conservarea vechilor case, am ridicat câinele și am ciocănit cu putere.

Tăcere.

Am bătut din nou, cu mai multă forță.

— Stăm în văzul oricui ar trece pe drum, mârâi Gallowglass. Asta e cea mai jalnică imitație de zid pe care am văzut-o vreodată. Și un copil ar putea să sară peste el.

— Nu oricine poate avea un șanț cu apă pentru protecție, am spus eu. Cred că Benjamin nici n-a auzit despre Chipping Weston, dar mite să ne fi urmărit până aici.

Gallowglass nu păru convins și continuă să se uite în jur precum o bufniță îngrijorată.

Eram pe cale să bat din nou, când ușa se deschise. În prag se ivi un bărbat ce purta ochelari de aviator și o parașută aruncată pe umeri precum o mantie. În jurul picioarelor sale forfoteau mai mulți câini, învârtindu-se neliniștiți și lătrând.

— Unde-ai fost până acum?

Străinul mă cuprinse într-o îmbrățișare, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce sens avea strania lui întrebare. Câinii săreau în sus și se gudureau, dornici să mă cunoască, acum, că stăpânul lor își arătase aprobarea. El îmi dădu drumul și își ridică ochelarii pe frunte, făcându-mă să-i simt privirea înțepătoare ca pe un semn de bun venit.

— Ești demon, am spus eu fără rost.

— Iar tu ești vrăjitoare. Cu un ochi albastru și altul verde, bărbatul îl studie pe Gallowglass. Și el e vampir. Nu același care era cu tine mai demult, dar tot de ajuns de înalt ca să schimbe becurile.

— Nu mă ocup de becuri, spuse Gallowglass.

— Stai așa! Te cunosc, am zis eu, trecând în revistă chipurile din memoria mea.

Era unul dintre demonii pe care îi văzusem în Biblioteca Bodleiană anul trecut, când mă întâlnisem pentru prima dată cu *Ashmole 782*. Îi plăcea cafeaua cu lapte și să demonteze cititoarele de microfilme. Avea întotdeauna o pereche de căști în urechi, chiar dacă nu erau legate de nimic.

— Timothy?

— Chiar el!

Timothy își întoarse ochii spre mine, apoi își ridică degetele mari și arătătoarele, închipuind niște pistoale. Am observat că purta în continuare cizme de cowboy desperecheate, dar de data aceasta una era verde, iar cealaltă albastră, pesemne ca să se asorteze cu ochii lui. Plescăi din limbă. Ți-am spus eu, drăguțo: tu ești aceea.

— Tu ești T.J. Weston? Întrebă Phoebe, încercând să-și facă vocea auzită peste lătratul câinilor care se tot foiau.

Timothy își îndesă degetele în urechi și mimă: „Nu te aud“.

— Alo! Strigă Gallowglass. Gura, scandalagii mici!

Lătratul încetă pe loc. Câinii se așezară, cu boturile deschise și cu limbile atârând, uitându-se cu adorație înspre scoțian. Timothy își scoase un deget dintr-o ureche.

— Frumos! Zise demonul cu un fluierat apreciativ.

Câinii reîncepură numaidecât să latre. Gallowglass ne îngrămădi pe toți înăuntru, bombănind întunecat despre linii de ochire, poziții defensive și potențiale probe de auz pentru Alună și Boabă. Se făcu liniște abia când scoțianul se așeză pe podeaua din fața șemineului și îi lăsă pe câini să se cațere pe el, lingându-l și împungându-l cu boturile, de parcă masculul alpha al haitei lor s-ar fi întors la ei după o lungă absență.

— Cum îi cheamă? Se interesă Phoebe, încercând să numere cozile din grămada forfotitoare.

— Hansel și Gretel, evident.

Timothy se uită la Phoebe ca la o persoană neajutorată.

— Și pe ceilalți patru? Întrebă fata.

— Oscar. Molly. Rusty. Și Băltoace, spuse demonul, arătând pe rând fiecare câine.

— Lui îi place să se joace în ploaie?

— Nu, răspunse Timothy. *Ei îi place să facă pipi pe podea. O chema Penelope, dar toți cei din sat îi spun acum Băltoace.*

Era imposibilă o trecere elegantă de la discuția asta la *Cartea vieții*, așa că am intrat direct în subiect.

— Ai cumpărat o pagină dintr-un manuscris cu anluminuri, pe care e pictat un copac?

— Da, răspunse Timothy și clipi.

— Ai fi dispus să mi-o vinzi mie?

N-avea nici un rost să mă sfiesc.

— Nu.

— Suntem pregătiți să plătim cu generozitate pentru ea.

Poate că lui Phoebe nu-i plăcea nepăsarea familiei de Clermont cu privire la locurile în care își atârna tablourile, dar începea să înțeleagă avantajele puterii ei de cumpărare.

— Nu-i de vânzare.

Timothy ciufuli urechile unuia dintre câini, care se întoarse apoi la Gallowglass și începu să-i roadă vârful cizmei.

— Pot s-o văd?

Poate că mă va lăsa s-o împrumut, mă gândeam eu.

— Sigur!

Timothy se descotorosi de parașută și ieși agale din cameră. Ne-am grăbit să ne luăm după el. Ne conduse prin mai multe camere, care clar fuseseră concepute în alte scopuri decât cele pe care le aveau în prezent. În mijlocul unei sufragerii era instalat un set de tobe. Pe cea mare fuseseră pictate cuvintele DEREK ȘI DEZORGANIZATORII. O altă încăpere arăta precum un cimitir al aparatelor electronice, dacă lăsași la o parte canapelele îmbrăcate în creton și tapetul dungat.

— E acolo. Pe undeva, zise Timothy, arătând spre următoarea cameră.

— Sfântă Fecioară! Zise uluit Gallowglass.

„Acolo“ era fosta bibliotecă. „Pe undeva“ acoperea o mulțime de posibile ascunzători, inclusiv lăzi de transport și scrisori nedeschise, cutii de carton pline cu partituri din anii 1920 și maldăre peste maldăre de ziare vechi. Mai exista și o colecție de cadrane de ceasuri de toate mărimile, formele și vârstele.

Și manuscrise. Mii de manuscrise.

— Cred că e într-un dosar albastru, zise Timothy, scărpinându -și bărbia.

Era evident că, la un moment dat în ziua aceea, începuse să se bărbierească, dar nu-și sfârșise treaba decât parțial, căci lăsase în urmă două petice încărunțite.

— De când cumperi cărți vechi? L-am întrebat eu, ridicând-o pe prima care îmi căzu în mână.

Era un caiet cu notițe științifice care îi aparținuse unui student german din secolul al XVIII-lea și care nu avea nici o valoare anume decât pentru vreun om de știință specializat în educația din Epoca Luminilor.

— De când aveam treisprezece ani. Atunci a murit bunicul meu, care mi-a lăsat moștenire casa asta. Mama a plecat când aveam cinci ani, iar tata, Derek, a murit de o supradoză accidentală când am împlinit nouă ani, așa că de atunci încolo am fost doar eu și Bunul. Timothy privi cu drag prin cameră. De atunci tot renovez casa. Vrei să-mi vezi cojile de vopsea din holul de la etaj?

— Poate mai târziu.

— OK, spuse el dezamăgit.

— De ce te interesează manuscrisele?

Când încerci să obții răspunsuri de la demoni ori studenți, cel mai bine e să pui întrebări cu adevărat deschise.

— Manuscrisele sunt precum casa, îmi amintesc de ceva ce n-ar trebui să uit, îmi răspunse Timothy, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Cu puțin noroc, unul dintre ele o să-i amintească unde a pus pagina din cartea ta, îmi șopti Gallowglass. Dacă nu, o să ne trebuiască săptămâni întregi ca să scotocim printre toate gunoaiele astea.

Nu aveam săptămâni întregi la dispoziție. Voiam să scot *Ashmole 782* din Biblioteca Bodleiană și să-l repar, pentru ca Matthew să se poată întoarce acasă. Fără *Cartea vieții* eram vulnerabili în fața Congregației, a lui Benjamin și a oricăror posibile ambiții ale lui Knox și Gerbert. Dacă volumul ajungea în siguranță în mâinile noastre, toți aveau să fie nevoiți să negocieze în condițiile impuse de noi, cu sau fără vlăstar. Așa că mi-am suflecat mânecile.

— Te-ar deranja, Timothy, dacă aș folosi magia în biblioteca ta?

Mi se părea politicos să întreb.

— O să facă gălăgie? Se interesă el. Câinilor nu le place zgomotul.

— Nu, am spus, cântărind variantele pe care le aveam la dispoziție. Cred că o să fie complet tăcută.

— A, păi atunci e OK, spuse ușurat demonul.

Pentru mai multă siguranță, își puse din nou pe nas ochelarii de aviator.

— Iar vrăji, mătușă? Zise Gallowglass și se încruntă. Ai folosit teribil de multe în ultima vreme.

— Stai să vezi ce-o să fie mâine! Am murmurat eu.

Dacă obțineam toate cele trei pagini dispărute, aveam de gând să merg la Biblioteca Bodleiană. Acela avea să fie momentul renunțării la mânuși.

Un vârtej de hârtii se înalță de pe podea.

— Ai început deja? Întrebă alarmat Gallowglass.

— Nu, i-am răspuns eu.

— Atunci de unde vâlva asta?

Scoțianul se îndreaptă către mormanul agitat. O coadă se ivi dintre un volum in-folio legat în piele și o cutie cu stilouri.

— Băltoace! Exclamă Timothy.

Câinele ieși cu spatele, trăgând de un dosar albastru.

— Bun cățeluș! Îl alintă Gallowglass. Vampirul se ghemui și își întinse mâna. Adu-l înapoi!

Băltoace se ridică, ținând între dinți pagina care lipsea din *Ashmole 782* și părând foarte mulțumită de sine. Totuși, nu i-o duse lui Gallowglass.

— Vrea s-o fugărești, îi explică Timothy.

Gallowglass se uită urât.

— N-am de gând să fugăresc cățeaua.

Până la urmă am fugărit-o cu toții. Băltoace era cea mai rapidă și mai isteată femelă de șoricar ce a trăit vreodată. Țâșnea sub mobilă, se făcea că o ia la stânga, apoi la dreapta, după

care o rupea din nou la fugă. Gallowglass era iute, dar nu mic. Băltoace îi scăpă printre degete iar și iar, cu o bucurie fățișă.

În cele din urmă, nevoia cățelușei de a scoate limba și de a gâfâi o făcu să scape acum ușor umedul dosar albastru în fața labelor. Gallowglass profită de ocazie ca să pună mâna pe el.

— Ce fată bună! Spuse Timothy și ridică animalul care se zvârcolea. Vara asta o să mergi la Jocurile Olimpice ale Șoricarilor. Fără discuție!

De una dintre ghearele lui Băltoace stătea agățată o bucățiță de hârtie.

— Hei! Uite chitanța mea de la plata impozitului local!

Gallowglass îmi întinse dosarul.

— Phoebe ar trebui să facă onorurile, am spus eu. Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi ajuns aici.

Am dat mai departe dosarul. Phoebe l-a întredeschis. Imaginea din interior era atât de intensă, încât părea pictată cu o zi înainte, iar culorile ei izbitoare și detaliile trunchiului, ale frunzelor n-o făceau decât și mai impresionantă. Pagina aceasta avea putere. În privința asta nu încăpea îndoială.

— E superbă! Phoebe ridică ochii. Asta e pagina pe care o căutai?

— Aha! Răspunse Gallowglass. Asta e.

Logodnica lui Marcus o așeză în mâinile mele întinse. De îndată ce pergamentul le atinse, mâinile mi se luminară și începură să arunce mici scântei colorate prin încăpere. Fire de putere îmi țâșniră din vârfurile degetelor și se legară de pergament cu o descărcare electrică aproape audibilă.

— Pagina aia are multă energie în ea. Și nu toată e bună, zise Timothy, făcând câțiva pași înapoi. Trebuie să se întoarcă în cartea pe care ai descoperit-o în Biblioteca Bodleiană.

— Știu că nu vrei s-o vinzi, am spus, dar aș putea s-o împrumut? Doar pentru o zi?

Puteam să merg direct la bibliotecă, să chem din nou *Ashmole 782* și să-i înapoiez pagina în după-amiaza următoare, cu condiția ca manuscrisul să mă lase s-o scot iar din el, odată ce aveam s-o leg la loc de cotor.

— Nu.

Timothy scutură din cap.

— Nu mă lași s-o cumpăr. Nu mă lași s-o împrumut, am spus eu, tot mai exasperată. Ești cumva legat sentimental de ea?

— Sigur că sunt. Vreau să spun, e strămoșul meu, nu-i așa?

Toate privirile din cameră se întoarseră către pictura pe care o țineam în mâini. Până și Băltoace o privi cu un interes reînnoit, adulmecând aerul cu nasul ei lung, delicat.

— De unde știi? Am șoptit.

— Eu văd diverse lucruri: microcipuri, integrame, pe voi, pe tipul din pielea căruia a fost făcut pergamentul. Știam cine ești din clipa în care ai intrat în sala Duke Humfrey. Timothy părea trist. Ți-am spus asta. Dar nu m-ai ascultat și ai plecat cu vampirul cel mare. Tu ești aceea.

— Aceea care?

Am simțit un nod în gât. Viziunile demonilor erau bizare, de domeniul fantasticului, și totuși puteau fi uluitoare de precise.

— Aceea care va afla cum au început toate: sângele, moartea, frica. Și aceea care le poate opri o dată pentru totdeauna. Timothy oftă. Nu poți să-l cumperi pe strămoșul meu și nu poți să-l

împrumuți. Dar, dacă ți l-aș dăruia, spre a-l păstra în siguranță, ai face ca moartea lui să însemne ceva?

— N-am cum să-ți promit asta, Timothy. Imi era imposibil să făgăduiesc ceva atât de amplu și de imprecis. Nu știm ce ne va dezvălui manuscrisul. Iar eu cu siguranță nu pot garanta că se va schimba ceva.

— După ce vei afla numele strămoșului meu, poți avea grijă ca el să nu fie uitat? Mă întrebă Timothy. Numele sunt importante, să știi.

Mă cuprinse o senzație tulburătoare. Ysabeau îmi spusese același lucru la scurt timp după ce o cunoscusem. În clipa aceea, l-am văzut cu ochii minții pe Edward Kelley. „Vei găsi și numele tău în ea!” strigase el când împăratul Rudolf îl silise să cedeze *Cartea vieții*. Mi se zbârli părul de pe ceafă.

— Eu n-o să-i uit numele, am promis.

— Uneori asta e de ajuns, spuse Timothy.

CAPITOLUL 28

Trecuseră câteva ore de la miezul nopții, iar eu îmi pierdusem orice speranță de a mai adormi. Ceața se mai risipise, și strălucirea lunii pline străpungea fuioarele fumurii ce încă se agățau de trunchiurile copacilor și de locurile joase din parcul unde dormeau cerbii. Unul sau doi membri ai turmei umblau încă pe afară, ciugulind iarba în căutarea ultimelor rămășițe de nutreț. Urma să vină un ger cumplit, îl simțeam. Eram în acord cu ritmurile pământului și ale cerului, așa cum nu fusesem înainte de a trăi într-o epocă în care ziua era organizată în jurul înălțimii soarelui pe cer, nu a acelor de ceasornic, iar anotimpurile determinau totul, de la ceea ce mâncai până la doctoriile pe care le luai.

Mă aflu din nou în dormitorul nostru, cel în care eu și Matthew ne petrecuserăm prima noapte în secolul al XVI-lea. Puține lucruri se schimbaseră: electricitatea care ținea lămpile aprinse, sfoara de clopoțel victoriană care atârna lângă șemineu pentru a-i chema pe servitori să se ocupe de foc sau să aducă ceai (cu toate că nu-mi puteam da seama de ce era nevoie de un clopoțel într-o casă de vampiri), dulapul care fusese obținut prin împărțirea unei camere alăturate.

Întoarcerea noastră la Old Lodge după întâlnirea cu Timothy Weston fusese neobișnuit de încordată. Gallowglass refuzase categoric să mă ducă la Oxford după ce reușiserăm să dăm de ultima pagină dispărută din *Cartea vieții*, asta deși nu se făcuse încă ora cinei, iar sala Duke Humfrey era deschisă până la ora șapte seara în timpul semestrului. Când Leonard se oferise să mă conducă el, scoțianul îl amenințase cu moartea într-un fel tulburător de detaliat și de sugestiv. Fernando și Gallowglass se îndepărtaseră, pesemne pentru a sta de vorbă, iar scoțianul se întorsese cu o buză spartă, ce se vindeca iute, cu un ochi ușor vânăt și cu o scuză mormăită către Leonard.

— Nu pleci! Îmi spusese Fernando când mă văzuse că mă îndrept către ușă. Te duc eu mâine, dar nu în seara asta. Gallowglass are dreptate: arăți ca moartea.

— Nu mă mai cocoloși! Îi șuierasem eu printre dinți, în timp ce din mâini continuau să-mi țâșnească scânteii intermitente.

— O să te cocoloșesc până când perechea ta și părintele meu o să fie din nou acasă, îmi răspunsese Fernando. Singura ființă de pe pământ care m-ar putea sili să te duc la Oxford ar fi

Matthew. N-ai decât să-l suni!

Îmi întinsese telefonul lui. Acela fusese sfârșitul discuției. Acceptasem cu nemulțumire ultimatumul lui Fernando, chiar dacă îmi bubuia capul de durere și făcusem mai multe vrăji în ultima săptămână decât în toată viața mea de până atunci.

— Atâta vreme cât ai aceste trei pagini, nici o altă ființă nu poate obține cartea, îmi zise Amira, încercând să mă liniștească.

Dar părea o palidă consolare când manuscrisul era atât de aproape. Nici măcar imaginea celor trei pagini, aliniată pe masa din salonul cel mare, nu-mi ridicase moralul. Așteptasem cu nerăbdare și teamă momentul acesta, încă de când plecasem din Madison, dar acum, că venise în sfârșit, mi se părea ciudat de puțin culminant.

Phoebe aranjase cu băgare de seamă picturile, având grijă să nu se atingă. Simțiserăm pe pielea noastră că păreau să aibă o afinitate magnetică. Atunci când ne întorseserăm acasă și le adunaserăm laolaltă, cu gând să le ducem la Biblioteca Bodleiană, dinspre pagini se auzise mai întâi un plâns înăbușit, urmat de sporovăieli pe care toată lumea le putuse desluși. Până și Phoebe.

— Nu poți să intri pur și simplu în Bodleiană cu paginile astea trei și să le vâri la loc într-o carte vrăjită, îmi spuse Sarah. E o nebunie! Cu siguranță vor fi și vrăjitoare în sala de lectură. Vor veni în goana mare.

— Și cine știe cum o să reacționeze *Cartea vieții*? Spuse Ysabeau, împungând cu degetul pictura ce înfățișa copacul. Dacă țipă? Ar putea fi eliberate niște fantome. Sau Diana ar putea să stârnească o ploaie de foc.

După cele întâmplăte la Londra, Ysabeau se apucase de citit. Acum era pregătită să discute o gamă largă de subiecte, inclusiv aparițiile spectrale și o serie de fenomene oculte observate în Insulele Britanice de -a lungul ultimilor doi ani.

— Va trebui s-o furi, spuse Sarah.

— Sunt profesoară titulară la Yale, Sarah! Nu pot! Viața mea ca om de știință.

— Probabil că s-a încheiat, zise mătușa mea, sfârșindu-mi propoziția.

— Haide, Sarah! O mustră Fernando. Asta sună cam drastic, chiar și pentru tine! Cu siguranță există o cale prin care Diana să scoată manuscrisul *Ashmole 782* din bibliotecă și să-l înapoieze la o dată ulterioară.

Am încercat să explic că nu poți împrumuta cărți de la Biblioteca Bodleiană, dar fără nici un rost. Dat fiind că Ysabeau și Sarah se ocupau de logistică, iar Fernando și Gallowglass erau responsabili cu siguranța, eu fusesem retrogradată într-o poziție din care nu puteam decât să dau sfaturi și avertismente. Prietenii și rudele mele erau mai autoritari decât Matthew.

Iată-mă, așadar, la ora patru dimineața, holbându-mă pe geam și așteptând să răsară soarele.

— Ce-ar trebui să fac? Am murmurat și mi-am lipit fruntea de ochiurile reci de geam în formă de romburi.

De îndată ce am pus întrebarea, pielea a început să mă ardă în semn de recunoaștere, de parcă mi-aș fi băgat degetul într-o priză electrică. O siluetă scânteietoare, îmbrăcată în alb, se apropia dinspre pădure, însoțită de un cerb alb ca de pe altă lume, care mergea la pas lângă ea, fără să se teamă de arcul și tolba cu săgeți pe care făptura le ținea în mână. *Zeița*.

Vânătoarea se opri și ridică ochii spre fereastra mea.

— De ce ești atât de tristă, fiica mea? Șopti vocea ei argintie. Ai pierdut ceea ce-ți doreai cel mai mult?

Invățasem să nu-i răspund la întrebări. Zeița zâmbi când îmi observă reținerea.

— Indrăznește să vii alături de mine sub luna plină! Poate vei regăsi ce ai pierdut.

Iși așază degetele pe coarnele cerbului și așteaptă. M-am furișat afară neobservată. Pietrișul de pe aleile grădinii îmi trosni sub tălpi, apoi pașii mei lăsară urme întunecate în iarba înghețată. Curând, mă aflu în fața zeiței.

— De ce ești aici? Am întrebat-o.

— Ca să te ajut. Ochii ei păreau argintii și negri în lumina lunii. Dacă vrei să obții *Cartea vieții*, va trebui să renunți la ceva. La ceva de preț pentru tine.

— Am renunțat la destule, am spus cu glas tremurător. La părinții mei, apoi la primul meu copil, apoi la mătușa mea. Nici măcar propria viață nu-mi mai aparține. E a ta.

— Iar eu nu-i abandonez pe cei ce mă slujesc. Zeița scoase din tolbă o săgeată. Era lungă și argintie, împodobită cu pene de bufniță. Mi-o oferi. Ia-o!

— Nu! Am zis și am scuturat din cap. Nu fără să-i știu prețul.

— Pe mine nu mă refuză nimeni.

Zeița potrivi capătul săgeții în arc și ținti. Abia atunci am observat că armei îi lipsea vârful ascuțit. Ea trase mâna în spate, iar sfoara de argint a arcului se încordă.

N-am mai avut timp să reacționez, căci zeița dădu drumul săgeții. Aceasta țâșni drept spre pieptul meu. Am simțit o durere arzătoare, un lanț care mi se strângea pe după gât, apoi o furnicătură caldă între omoplatul stâng și coloana vertebrală. Zalele din aur de care era legat capul săgeții lui Philippe îmi alunecară pe trup în jos și mi se așezară la picioare. Am pipăit țesătura care îmi acoperea pieptul, căutând umezeala sângelui, dar n-am găsit decât o mică gaură ce indica locul prin care trecuse săgeata.

— Nu poți fugi de săgeata mea. Nici o ființă nu e în stare. Acum ea face parte din tine, îmi spuse zeița. Chiar și aceia care se nasc cu putere ar trebui să fie înarmați.

M-am apucat să scotocesc pământul din jurul tălpilor mele, căutând bijuteria primită de la Philippe. Când m-am îndreptat, i-am simțit vârful apăsându-mi coastele. Am privit-o cu uimire pe zeiță.

— Săgeata mea își atinge întotdeauna ținta, spuse ea. Când îți va fi de trebuință, nu sta pe gânduri! Și ochește cu grijă!

— *Unde* au fost mutate?

Așa ceva nu era posibil. Exact când eram atât de aproape de a găsi răspunsurile!

— în Biblioteca Științifică Radcliffe. Tonul era spăsit, însă Sean începea să-și piardă răbdarea. Nu e la capătul lumii, Diana!

— Dar. Asta-i.

Am lăsat fraza neterminată, legănând între degete fișa completată pentru manuscrisul *Ashmole 782*.

— Tu nu-ți citești e-mailurile? Luni întregi am tot trimis anunțuri despre mutare, zise Sean. Eu îți primesc cu bucurie cererea și o introduc în sistem, de vreme ce ai fost plecată și se pare că n-ai avut acces la internet. Dar nici unul dintre manuscrisele Ashmole nu mai e în clădire și nu le poți chema în sălile astea de lectură decât cu o justificare de bună credință, pentru cercetare care să aibă legătură cu manuscrisele și cărțile aflate încă aici.

Printre situațiile de criză pentru care ne pregătiserăm în această dimineață (și erau multe și variate) nu se afla și decizia Bibliotecii Bodleiene de a-și muta cărțile și manuscrisele rare din sala Duke Humfrey în Biblioteca Științifică Radcliffe. Le lăsaserăm pe Sarah și pe Amira acasă, împreună cu Leonard, în caz că urma să avem nevoie de întăriri magice. Gallowglass și Fernando se aflau afară, hoinărind în jurul statuii fiului lui Mary Herbert, William⁷⁸, și lăsându-se fotografiati de vizitatoare. Ysabeau își câștigase dreptul de a intra în bibliotecă după ce o ademenise pe șefa biroului de cercetare cu o donație ce rivaliza cu bugetul anual al statului Liechtenstein. Acum se afla într-un tur privat al instituției. Phoebe, care frecventase Biserica lui Hristos și deci era singura membră a echipei mele care deținea un permis de lectură, mă însoțise în sala Duke Humfrey, iar în prezent aștepta răbdătoare pe un scaun, de unde putea vedea grădinile Colegiului Exeter.

— Ce enervant!

Indiferent câte cărți rare și manuscrise prețioase fuseseră mutate, eram absolut sigură că *Ashmole 782* se afla încă aici. La urma urmei, tatăl meu nu legase *Cartea vieții* de numărul ei de catalog, ci de clădirea bibliotecii. În 1850, Biblioteca Științifică Radcliffe nici nu exista.

M-am uitat la ceas. Era abia zece și jumătate. O mulțime de copii aflați într-o excursie cu școala fuseseră lăsați să umble liberi prin curtea interioară de la parter și vocile lor ascuțite răsunau între zidurile din piatră. Cât mi-ar fi luat să născocesc o scuză care să-l mulțumească pe Sean? Eu și Phoebe trebuia să ne reorganizăm. Am încercat să ajung la locul din regiunea șalelor în care mi se proptise săgeata zeiței. Aceasta mă ținea dreaptă ca lumânarea, iar dacă mă cocoșam vreun pic, simțeam o înțepătură în chip de avertisment.

— Și nu cred să găsești cu ușurință un motiv bun pentru a-ți vedea manuscrisul aici, mă preveni Sean, citindu-mi parcă gândurile.

Oamenii își activează de fiecare dată cel de-al șaselea simț, de obicei adormit, în cele mai nepotrivite momente.

— Prietenul tău trimite de câteva săptămâni tot felul de cereri și, indiferent de câte ori insistă să vadă manuscrisul aici, solicitările sunt redirectionate către Parks Road.

— Haină de tweed? Pantaloni din catifea reiată?

Dacă Peter Knox se afla în sala Duke Humfrey, mă pregăteam să-l strâng de gât.

— Nu. Tipul care stă lângă cataloagele cu fișe.

Bibliotecarul își îndreptă degetul mare către Selden End. Eu m-am retras cu grijă de lângă biroul lui, aflat vizavi de vechea recepție, și am simțit privirea rece a unui vampir. „Gerbert?”

— Bună ziua, doamnă Roydon!

„Nu-i Gerbert.”

Benjamin își ținea brațul în jurul umerilor lui Phoebe, iar gulerul cămășii ei albe era presărat cu pete roșii. Pentru prima dată de când o cunoșteam, fata părea îngrozită.

— Bună ziua, Herr Fuchs! Am spus eu ceva mai tare ca de obicei.

Speram că Ysabeau și Gallowglass aveau să-i audă numele peste zarva făcută de copii. Mi-am silit picioarele să se îndrepte către el cu pași măsurați.

— Ce surpriză să te văd aici! Și încă arătând atât de. Fertilă.

Ochii lui Benjamin alunecară încet peste sânii mei, spre locul în care gemenii stăteau încolăciți în pântec. Unul dintre ei lovea cu furie, de parcă ar fi vrut să scape. Și Corra se zvârcolea și mârâia în trupul meu.

„Fără foc ori flăcări”, mi-am amintit eu jurământul pe care îl făcusem când îmi promisem primul permis de lectură.

— Mă așteptam să dau de Matthew. Dar m-am ales cu perechea lui. Și cu frații mei.

Benjamin își duse nasul spre vena de sub urechea lui Phoebe. Dinții lui zgâriară pielea. Tânăra își mușcă buza ca să nu țipe.

— Ce băiat bun e Marcus, mereu alături de tatăl lui! Mă întreb dacă va rămâne și alături de tine, scumpo, după ce te voi face să-mi aparții.

— Dă-i drumul, Benjamin!

Imediat după ce am rostit cuvintele, partea logică a creierului meu le observă inutilitatea. Nu exista nici o șansă ca Benjamin s-o elibereze pe Phoebe.

— Nu-ți face griji! N-ai să rămâi pe afară. Mângâie cu degetele locul de pe gâtul lui Phoebe în care pulsa sângele. Am planuri mari și cu tine, doamnă Roydon. Ești un bun animal de prăsilă. Se vede.

„Unde e Ysabeau?”

Săgeata îmi ardea șira spinării, invitându-mă s-o folosesc. Dar cum aș fi putut să-l țintesc pe Benjamin fără să risc s-o rănesc pe Phoebe? O ținea în fața lui ca pe un scut.

— Fata asta visează să devină vampir.

Benjamin își lăsă gura în jos, atingând gâtul lui Phoebe. Ea scânci.

— Eu ți-aș putea îndeplini visul. Cu puțin noroc, te-aș trimite înapoi la Marcus cu un sânge atât de puternic, încât să-l poți pune în genunchi pe logodnicul tău.

În minte îmi răsună glasul lui Philippe: „Gândește! Și rămâi în viață!” Asta era sarcina pe care mi-o dăduse el. Însă gândurile îmi alergau în cercuri dezorganizate. Frânturi de vrăji și avertismente de-ale lui Goody Alsop pe jumătate uitate se învâртеjeau cu amenințările lui Benjamin. Trebuia să mă concentrez.

Ochii lui Phoebe mă implorau să fac *ceva*.

— Folosește-ți jalnica putere, vrăjitoareo! N-oi fi știind eu încă ce se află în *Cartea vieții*, dar am învățat că vrăjitoarele nu se pot pune cu vampirii.

Am stat pe gânduri. Benjamin îmi zâmbea. Mă aflam la o răspântie între viața pe care crezusem întotdeauna că mi-o doresc, cea de om de știință, de intelectual scăpat de harababura complicată a magiei, și viața pe care o aveam acum. Dacă făceam o vrajă aici, în Biblioteca Bodleiană, nu mai exista cale de întoarcere.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă el cu glas tărăgănat.

Spatele continua să mă usture, iar durerea mi se întindea în umăr. Mi-am ridicat mâinile și le-am desfăcut ca și cum aș fi ținut un arc în ele, apoi mi-am întins arătătorul stâng spre Benjamin, stabilind o linie de ochire.

Mâinile nu-mi mai erau lipsite de culoare. O vâlvătaie purpurie, densă și strălucitoare, mi se întindea până în palmă. Am gemut în sinea mea. Bineînțeles că tocmai *acum* își găsisese magia mea să se schimbe. Gândește! „Care e semnificația magică a purpuriului?”

Am avut impresia că o coardă aspră îmi zgârie gâtul. Mi-am întors buzele și am suflat spre ea. „Fără lucruri care să-mi distragă atenția! Gândește! Rămâi în viață!”

Când m-am concentrat din nou asupra mâinilor mele, țineam în ele un arc, unul adevărat, tangibil, făcut din lemn împodobit cu aur și argint. Am simțit o furnicătură ciudată dinspre partea lemnoasă. O recunoșteam. „Scoruș de munte.” Iar între degete țineam și o săgeată: cu

coada din argint și vârful din aur primit de la Philippe. Oare avea să-și atingă ținta așa cum îmi promisese zeița? Benjamin o răsuci pe Phoebe drept în fața lui.

— Trage cât poți tu de bine, vrăjitoareo! Ai s-o omori pe ființa cu sânge cald a lui Marcus, iar eu tot o să obțin toate lucrurile pentru care am venit.

În minte îmi apăru imaginea morții înflăcărate a lui Juliette. Am închis ochii. Am șovăit, incapabilă să trag. Arcul și săgeata mi se topiră între degete. Făcusem exact ceea ce zeița mă povățuise să nu fac.

Am auzit cum paginile cărților ce stăteau deschise pe o masă din apropiere foșnesc ușor în bătaia unui vânt ivit pe neașteptate. Am simțit cum mi se zbârlește părul de pe ceafă. „Vântul vrăjitoresc.”

Probabil că mai exista o vrăjitoare în bibliotecă. Am deschis ochii să văd.

Era un vampir.

Ysabeau stătea în fața lui Benjamin, cu o mână pe gâtul lui, iar cu cealaltă împingându-l pe Phoebe către mine.

— Ysabeau, spuse Benjamin, privind-o cu acreală.

— Așteptai pe altcineva? Pe Matthew, poate?

Sângele îi țâșnea dintr-o mică rană circulară de pe gât, acoperită de degetul lui Ysabeau. Presiunea era suficientă pentru a-l ține în loc pe Benjamin. Am simțit că mă cuprinde un val de greață.

— El are alte treburi. Phoebe, draga mea, trebuie s-o duci pe Diana jos, la Gallowglass și Fernando. Imediat!

Fără să-și ia ochii de la prada ei, Ysabeau arătă spre mine cu mâna liberă.

— Hai să mergem! Murmură Phoebe și mă trase de braț.

Ysabeau își scoase degetul din gâtul lui Benjamin cu un pocnet distinct. El își cuprinse rana în căușul palmei.

— N-am terminat, Ysabeau! Spune-i lui Matthew că ținem legătura! Curând.

— A, o să-i spun.

Soacra mea îi aruncă un zâmbet terifiant, cu toți dinții la vedere. Făcu câțiva pași înapoi, mă apucă de celălalt cot și mă răsuci cu fața spre ieșire.

— Diana! Strigă Benjamin.

M-am oprit, dar nu m-am întors.

— Sper că amândoi copiii tăi sunt fete.

— Nimeni să nu scoată o vorbă înainte să ajungem în mașină! Gallowglass fluieră cu putere. Vraja de deghețare, mătușică!

Simțeam că se deformase, dar nu reușeam să-mi adun suficientă energie ca s-o refac. Greaua pe care o simțisem la etaj se întetea.

Leonard opri cu un scrâșnet de roți în fața porților Colegiului Hertford.

— Am ezitat. Exact la fel cum am făcut și cu Juliette.

Atunci șovăiala mea fusese cât pe ce să-l coste viața pe Matthew. Astăzi Phoebe plăti prețul fricii mele.

— Ai grijă la cap! Spuse Gallowglass, așezându-mă pe bancheta din spate.

— Slavă Domnului că am luat jeepul lui Matthew! Îi șopti Leonard lui Fernando, în timp ce acesta se urca în față. Înapoi acasă?

— Da, am răspuns.

— Nu, spuse Ysabeau în același timp, ivindu-se în partea cealaltă a mașinii. Spre aeroport. Mergem la Sept-Tours. Gallowglass, sună-l pe Baldwin!

— Eu *nu* mă întorc la Sept-Tours, am zis. Să trăiesc sub dominația lui Baldwin? Niciodată!

— Cum rămâne cu Sarah? Întrebă Fernando de pe locul de lângă șofer.

— Spune-i Amirei s-o ducă cu mașina la Londra și să ne aștepte acolo! Ysabeau îl bătu pe umăr pe Leonard. Dacă nu pui în clipa asta piciorul pe accelerație, nu mai răspund de faptele mele.

— Ne-am urcat cu toții. Dă-i drumul!

Gallowglass închise portiera din spate tocmai când Leonard intra în marșarier, de era cât pe ce să lovească un distins profesor universitar care circula pe bicicletă.

— Fir-ar al dracului! Nu-s bun de filme polițiste, zise Gallowglass, gâfâind ușor. Arată-ne cartea, mătușă!

— Diana n-are cartea.

Vorbele lui Ysabeau îl făcură pe Fernando să încremenească în mijlocul unei discuții și să-și întoarcă ochii spre noi.

— Atunci care-i graba? Întrebă Gallowglass.

— Ne-am întâlnit cu fiul lui Matthew.

Phoebe se trase mai în față și începu să vorbească tare cu ochii spre telefonul mobil al lui Fernando.

— Benjamin știe că Diana e gravidă, Sarah. Ești în pericol, la fel ca și Amira. Plecați! Acum!

— Benjamin?

În glasul mătușii mele se simțea o groază inconfundabilă. O mână mare o trase pe Phoebe înapoi, apoi îi împinse capul într-o parte.

— Te-a mușcat! Gallowglass se albi la față. Mă înșfăcă și îmi studie fiecare centimetru de piele de pe față și gât. Dumnezeule! De ce n-ați strigat după ajutor?

Mulțumită totalei nepăsări a lui Leonard față de regulile de circulație și limitări de viteză, ne aflam deja aproape de autostradă.

— O ținea pe Phoebe prizonieră.

M-am făcut mică pe scaun și am încercat să-mi potolesc stomacul agitat strângându-mi brațele în jurul gemenilor.

— Bunica unde era? Întrebă scoțianul.

— Bunica o asculta pe o femeie îngrozitoare, îmbrăcată într-o bluză magenta, cum îi povestește despre clădirea bibliotecii, în vreme ce șaiszeci de copii țipau în curtea interioară, zise Ysabeau, privindu-l cu furie pe Gallowglass. *Tu* unde erai?

— Încetați amândoi! Toți eram exact acolo unde stabiliserăm că vom fi. Ca de obicei, Phoebe fu singura care-și păstră rațiunea. Și am scăpat toți cu viață. Hai să nu pierdem din vedere imaginea de ansamblu!

Leonard gonia pe autostradă, către aeroportul Heathrow. Eu mi-am pus o mână rece pe frunte.

— Îmi pare tare rău, Phoebe, am spus, apoi am strâns din buze în timp ce mașina se legăna. N-am fost în stare să gândesc.

— E perfect de înțeles, zise repede fata. Îmi dai voie, te rog, să vorbesc cu Miriam?

— Cu Miriam? Întrebă Fernando.

— Da. Știu că nu sunt infectată cu furia sângelui, pentru că n-am înghițit nici o picătură din sângele lui Benjamin. Dar am fost mușcată, iar ea s-ar putea să vrea o probă din sângele meu ca să vadă dacă saliva lui m-a afectat în vreun fel.

Ne-am holbat cu toții la ea, cu gurile căscate.

— Mai târziu, îi spuse scurt Gallowglass. O să ne ocupăm de știință și de nenorocitul ăla de manuscris mai târziu.

Peisajele rurale treceau pe lângă noi ca prin ceață. Mi-am lipit fruntea de geamul portierei, dorindu-mi din toată inima ca Matthew să fi fost lângă mine, ca ziuă să se fi sfârșit altfel, ca Benjamin să nu fi știut că sunt însărcinată cu gemeni.

Simțeam cum ultimele lui cuvinte și viitorul posibil pe care-l zugrăveau își râd de mine, în timp ce ne apropiam de aeroport.

„Sper că amândoi copiii tăi sunt fete.“

— Diana! Vocea lui Ysabeau mă trezi dintr-un somn neliniștit. Matthew sau Baldwin? Alege! Tonul ei era aprig. Unul dintre ei trebuie să afle.

— Nu Matthew!

Am tresărit de durere și m-am ridicat în fund. Afurisita aia de săgeată încă mă împungea în umăr.

— El o să dea fuga înapoi, și n-are nici un motiv s-o facă. Phoebe are dreptate. Suntem cu toții în viață.

Ysabeau începu să înjure ca un birjar și își scoase telefonul roșu. Înainte ca vreunul dintre noi s-o poată opri, vorbea deja cu Baldwin într-o franceză zorită. Nu pricepeam decât jumătate din ce-și spuneau, dar, judecând după reacția ei uimită, era clar că Phoebe înțelegea mai mult.

— Of, Doamne! Gallowglass scutură din capul ciufuit. Baldwin vrea să discute cu tine.

Ysabeau îmi întinse telefonul.

— Înțeleg că l-ai întâlnit pe Benjamin.

Baldwin era la fel de rece și de calm precum Phoebe.

— L-am întâlnit.

— I-a amenințat pe gemeni?

— Da.

— Iți sunt frate, Diana, nu dușman, zise bărbatul. Ysabeau a făcut bine că m-a sunat.

— Dacă zici tu, am replicat eu. *Sieur*.

— Știi unde e Matthew? Mă întrebă el.

— Nu. Chiar nu știam. Nu cu exactitate. Tu știi?

— Presupun că a plecat să-l îngroape pe undeva pe Jack Blackfriars.

Tăcerea care urmă vorbelor lui Baldwin se prelungi.

— Ești un ticălos absolut, Baldwin de Clermont! Am spus eu cu glas tremurător.

— Jack a fost o victimă necesară într-un război periculos și mortal. Pe care, apropo, tu l-ai stârnit. Baldwin oftă. Vino acasă, soră! E un ordin! Linge-ți rănilor și așteaptă-l! E ceea ce am învățat cu toții că trebuie să facem atunci când Matthew pleacă pentru a-și ostoi conștiința încărcată.

Baldwin închise înainte să pot găsi o replică potrivită.

— Il. Urăsc, am spus eu, scuiplând fiecare cuvânt.

— Și eu la fel, zise Ysabeau și își luă înapoi telefonul.

— Baldwin e invidios pe Matthew, asta-i tot, interveni Phoebe.

De data asta, înțelepciunea ei mi s-a părut enervantă, și am simțit cum puterea îmi năvălește în trup.

— Nu mă simt bine.

Eram tot mai îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? Ne urmărește cineva? Gallowglass mă sili să întorc capul. Arăți răvășită. Cât mai avem până la Londra?

— Londra? Exclamă Leonard. Ați zis Heathrow.

Trase de volan ca să întorcă mașina. Stomacul meu continuă însă să meargă pe ruta inițială. Am icnit, încercând să-mi rețin voma. Dar nu era cu putință.

— Diana, întrebă Ysabeau, trăgându-mi părul spre spate și ștergându-mi buzele cu eșarfa ei din mătase, ce s-a întâmplat?

— Probabil am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine, am răspuns eu, înăbușindu-mi din nou tendința de a vomă. Mă tot simt ciudat de câteva zile.

— Ciudat în ce fel? Se auzi vocea insistentă a lui Gallowglass. Te doare capul, Diana? Ai probleme de respirație? Te doare umărul?

Am dat din cap în semn de încuviințare, simțind cum fierea îmi urcă în gât.

— Ziceai că era îngrijorată, Phoebe?

— Sigur că Diana era îngrijorată, replică Ysabeau.

Își răsturnase pe banchetă conținutul poșetei, iar acum mi-o ținea sub bărbie. Nu mă vedeam vomând într-o poșetă Chanel, dar în clipa aceea orice era posibil.

— Se pregătea să se ia la trântă cu Benjamin!

— Îngrijorarea e una dintre simptomele unei boli al cărei nume nu sunt în stare să-l pronunț. Diana avea niște fluturași despre ea în New Haven. Ține-te bine, mătușă!

Gallowglass părea înnebunit. M-am întrebat ca prin ceață de ce era atât de alarmat, după care am vomitat din nou, drept în poșeta lui Ysabeau.

— Hamish? Ne trebuie un doctor. Un doctor vampir. Ceva e în neregulă cu Diana.

Soarele în zodia Scorpionului

Când soarele se află în zodia Scorpionului, să te aștepti la moarte, teamă și otravă. În aceste vremuri primejdioase, să ai grijă la șerpi și la alte creaturi veninoase.

Scorpionul domnește asupra concepției și nașterii copiilor, iar pruncii care vin pe lume în zodia lui sunt binecuvântați cu multe daruri.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 9r

CAPITOLUL 29

— Unde-i Matthew? Ar trebui să fie aici, murmură Fernando, întorcându-și privirea de la Diana, care stătea în cămăruța însorită unde își petrecea cea mai mare parte a timpului, după ce fusese supusă unui regim strict de odihnă la pat.

Vrăjitoarea încă se gândea cu mâhnire la cele întâmplate în Biblioteca Bodleiană. Nu se iertase că-i îngăduise lui Benjamin s-o amenințe pe Phoebe sau că lăsase să-i scape printre degete ocazia de a-l ucide pe fiul lui Matthew. Dar Fernando se temea că nu avea să fie ultima oară când nervii ei aveau să cedeze în fața unui dușman.

— Diana se simte bine. Gallowglass stătea proptit de peretele holului din fața ușii, cu brațele încrucișate la piept. Așa a spus doctorul azi-dimineață. În plus, Matthew nu poate să se întoarcă până când nu lămurește treaba cu noua lui familie.

De câteva săptămâni, scoțianul era singura lor legătură cu Matthew. Fernando trase o înjurătură. Se repezi înainte, lipindu-și buzele de urechea lui Gallowglass și mâna de traheea lui.

— Nu l-ai anunțat pe Matthew! Zise Fernando, coborându-și vocea pentru ca nimeni altcineva din casă să nu-l mai poată auzi. Are dreptul să știe ce s-a întâmplat aici, Gallowglass: magia, găsirea paginii din *Cartea vieții*, apariția lui Benjamin, starea Dianei, totul!

— Dacă Matthew ar fi vrut să știe ce se petrece cu nevasta lui, ar fi fost aici, nu plecat să pună cu botul pe labe o haită de copii recalcitranți, rosti gătit Gallowglass, înșfăcându-l de încheietura mâinii pe Fernando.

— Și crezi asta pentru că *tu* ai fi rămas? Fernando îl eliberă. Ești mai pierdut decât luna pe timp de iarnă. N-are importanță unde se află Matthew. Diana îi aparține lui. N-o să fie niciodată a ta.

— Știu asta.

Ochii albaștri ai lui Gallowglass nu se clintiră.

— Matthew s-ar putea să te omoare pentru treaba asta.

Nu era nici urmă de teatralitate în declarația lui Fernando.

— Există lucruri și mai rele decât moartea mea, zise Gallowglass cu voce egală. Doctorul a spus așa: fără stres, altfel bebelușii ar putea muri. La fel și Diana. Nici măcar Matthew n-o să le facă vreun rău atâta vreme cât mai am viață în mine. Asta-i treaba mea. Și mi-o fac bine.

— Când o să-l revăd pe Philippe de Clermont, care fără îndoială își pârlește picioarele înaintea flăcărilor diavolului, o să-l pun să-mi dea socoteală personal pentru că ți-a cerut așa ceva.

Fernando știa că lui Philippe îi plăcuse să ia hotărâri în numele altora. În cazul ăsta ar fi trebuit să decidă altfel.

— Aș fi făcut-o indiferent ce mi-ar fi cerut el, spuse Gallowglass, îndepărtându-se. Se pare că n-am de ales.

— Intotdeauna ai de ales. Și meriți o șansă la fericire.

Trebuia să existe în lume o femeie pentru Gallowglass, își spunea Fernando, care să-l facă s-o uite pe Diana Bishop.

— Merit oare?

Expresia lui Gallowglass deveni melancolică.

— Da. Și Diana are dreptul la fericire. Vorbele lui Fernando erau înadins tăioase. Au stat despărțiți prea multă vreme. E timpul ca Matthew să se întoarcă acasă.

— Dacă nu-și stăpânește furia sângelui, nu. Faptul că a stat atât de mult departe de Diana trebuie să-l fi dezechilibrat îndeajuns de tare. Dacă află că sarcina îi pune viața în pericol, Dumnezeu știe ce ar putea face. Gallowglass răspundea pe măsură. Baldwin are dreptate. Cel mai mare pericol cu care ne confruntăm nu sunt Benjamin și nici Congregația. E Matthew. Mai bine cincizeci de dușmani la ușă, afară, decât unul singur înăuntru.

— Așadar, acum Matthew e dușmanul tău? Șopti Fernando. Ai impresia că el e cel care și-a pierdut mințile?

Gallowglass nu răspunse.

— Dacă îți cunoști interesul, Gallowglass, o să ieși din casa asta în clipa în care Matthew se întoarce. Și, indiferent unde te duci — iar capătul pământului s-ar putea să nu fie îndeajuns de departe ca să te ferească de furia lui —, te sfătuiesc să-ți petreci timpul în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să te apere.

Clubul Domino de pe Royal Street nu se schimbase mult de când Matthew intrase pentru prima dată pe ușile lui, cu aproape două secole în urmă. Fațada cu trei etaje, zidurile cenușii, finisajele precis lucrate cu vopsea albă și neagră, toate erau la fel, iar înălțimea ferestrelor boltite dinspre stradă sugera o deschidere față de lumea exterioară contrazisă de închiderea obloanelor grele. Când acestea se ridicau la ora cinci după-amiaza, publicul larg era poftit în fața unui bar frumos lustruit, savurând muzica oferită de diverși artiști locali.

Însă pe Matthew nu-l interesa spectacolul din seara aceea. Ochii lui erau ațintiți asupra unei balustrade din fier forjat, înfășurate în jurul balconului de la etajul al doilea, care servea drept adăpost trecătorilor de pe trotuar în caz de ploaie. Etajul acela și cel de deasupra lui erau rezervate strict membrilor. O parte semnificativă din lista celor înscriși în Clubul Domino data încă de la înființare, din 1839, cu doi ani înainte ca Boston Club, oficial cel mai vechi club pentru domni din New Orleans, să-și deschidă porțile. Restul membrilor fuseseră aleși pe sprânceană, în funcție de aspectul lor fizic, familiile din care proveneau și capacitatea de a pierde mari sume de bani la mesele de joc.

Ransome Fayrweather, fiul cel mai mare al lui Marcus și proprietarul clubului, cu siguranță se afla la etajul al doilea, în biroul său de pe colț. Matthew împinse ușa neagră de la intrare și pătrunse în răcorosul bar întunecat. Locul mirosea a bourbon și a feromoni, cel mai familiar amestec din oraș. Tocurile pantofilor lui Matthew pocniră ușor pe podeaua din marmură în pătrățele.

Era ora patru, așa că înăuntru nu se aflau decât Ransome și angajații săi.

— Domnul Clairmont?

Vampirul din spatele barului arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Făcu un pas către casa de marcat. O singură privire din partea lui Matthew îl făcu să încremenească.

— Am venit să-l văd pe Ransome.

Matthew se îndreptă agale spre scări. Nimeni nu-l opri.

Ușa lui Ransome era închisă, dar Matthew o deschise fără să ciocănească.

Un bărbat stătea așezat cu spatele spre intrare și cu picioarele sprijinite de pervazul ferestrei. Era îmbrăcat într-un costum negru, iar părul lui avea aceeași nuanță maro bogată ca și lemnul de mahon al scaunului pe care ședea.

— Măi să fie! Bunicul s-a întors acasă! Zise Ransome cu glas tărăgănat, dulce ca mierea. Nu se întoarce cu fața către vizitator, ci continuă să învârtească între degete o piesă de domino uzată, făcută din fildeș și abanos. Ce te aduce pe Royal Street?

— Înțeleg că vrei să reglăm niște conturi.

Matthew se așeză pe un scaun de vizavi, lăsând biroul greu între el și nepotul său.

Ransome se răsuci încet. Ochii lui erau ca două cioburi reci de sticlă verde, așezate în mijlocul unei fețe altfel frumoase și relaxate. Pleoapele grele se lăsară peste ei, ascunzându-le cruzimea și sugerând o somnolență senzuală despre care Matthew știa că nu e decât o fațadă.

— Așa cum știi, mă aflu aici ca să te supun. Frații și surorile tale au fost cu toții de acord să

ne sprijine pe mine și noul meu vlăstar. Matthew se lăsă pe spătarul scaunului. Tu ești ultima redută, Ransome.

Toți ceilalți copii ai lui Marcus cedaseră repede. Când Matthew le spusese că purtau în codul lor genetic markerii furiei sângelui, fuseseră mai întâi uluiți, apoi mânioși. După aceea se ivise frica. Erau destul de școliți în privința legilor vampirilor încât să știe că neamul din care proveneau îi făcea vulnerabili, că, dacă orice alt vampir afla despre boala lor, riscau să fie uciși pe loc. Copiii lui Marcus aveau tot atâta nevoie de Matthew pe câtă avea el de ei. Fără el, n-ar fi supraviețuit.

— Eu am o memorie mai bună decât ei, zise Ransome și deschise sertarul biroului, de unde scoase un vechi registru.

Cu fiecare zi petrecută departe de Diana, Matthew devenea tot mai iute la mânie și mai înclinat spre violență. Era vital să-l aibă pe Ransome alături. Și totuși, în clipa de față, îi venea să-l strângă de gât. Povestea cu mărturisirea și ispășirea păcatelor dura mult mai mult decât anticipase și îl ținea departe de locul în care ar fi trebuit să se afle.

— N-am avut încotro, a trebuit să-i omor, Ransome. Matthew făcea eforturi să-și păstreze calmul. Chiar și acum, Baldwin ar prefera să-lucid pe Jack, decât să risc ca el să ne dezvăluie secretul. Dar Marcus m-a convins că am și alte variante.

— Marcus ți-a spus același lucru și data trecută. Cu toate astea, tu tot ne-ai răpus unul câte unul. Ce s-a schimbat? Întrebă Ransome.

— Eu m-am schimbat.

— Nu încerca niciodată să șmecherești un șmecher, Matthew! Zise Ransome pe același ton lenes, tăragănat. Ai încă privirea aceea care-i avertizează pe ceilalți să nu se pună cu tine. Dacă ți-ai fi pierdut-o, cadavrul tău ar fi zăcut în holul meu. Barmanul a fost instruit să te împuște de îndată ce te vede.

— Spre lauda lui, a întins mâna către pușca de lângă casa de marcat. Privirea lui Matthew nu se dezlipi nici o clipă de chipul lui Ransome. Data viitoare spune-i să scoată cuțitul de la brâu!

— O să am grijă să-i dau pontul. Piesa de domino a lui Ransome se opri pentru câteva momente, prinsă între degetele mijlociu și inelar. Ce s-a întâmplat cu Juliette Durand?

Mușchii maxilarului lui Matthew se încordară. Ultima dată când venise în oraș, fusese însoțit de Juliette Durand. Când cei doi părăsiseră New Orleans, familia cea violentă a lui Marcus era semnificativ mai mică. Juliette fusese creația lui Gerbert și se arătase nerăbdătoare să-și dovedească utilitatea într-o perioadă în care Matthew se săturase să rezolve problemele familiei de Clermont. Ea ucisese mai mulți vampiri în New Orleans decât el.

— Soția mea a omorât-o.

Matthew nu dădu amănunte.

— Se pare că ți-ai găsit o femeie vrednică, zise Ransome, deschizând cu zgomot registrul pe care îl avea în față. Scoase capacul unui stilou aflat în apropiere, al cărui vârf arăta de parcă ar fi fost ros de un animal. Vrei să joci un joc de noroc cu mine, Matthew?

Ochii reci ai soțului Dianei întâlneau privirea de un verde strălucitor a lui Ransome. Pupilele lui Matthew deveneau tot mai mari cu fiecare secundă. Buzele nepotului său se curbară într-un zâmbet disprețuitor.

— Ți-e frică? Întrebă Ransome. De mine? Sunt flatat.

— Depinde de miză dacă joc sau nu.

— În cazul în care câștigi, îți jur credință, răspunse Ransome cu un surâs viclean.

— Și dacă pierd?

Vorbele târăgănite ale lui Matthew nu fură dulci ca mierea, dar la fel de dezarmante.

— Aici intervine norocul.

Ransome aruncă piesa de domino în aer, făcând-o să se învâртеască. Matthew o prinse.

— Accept pariul.

— Încă nu știi în ce constă jocul.

Matthew îl privi netulburat. Colțurile buzelor lui Ransome se înălțară.

— Dacă n-ai fi așa de ticălos, mi-ai putea deveni simpatic, observă el.

— Asemenea, replică Matthew cu asprime. Deci, care-i jocul?

Ransome trase registrul mai aproape.

— Dacă ești în stare să înșiri numele tuturor surorilor, fraților, nepoatelor, nepoților și copiilor mei pe care i-ai omorât în New Orleans cu ani în urmă, dar și numele tuturor vampirilor pe care i-ai ucis în drumul tău prin oraș, atunci mă supun.

Matthew își cercetă nepotul cu privirea.

— Îți dorești să fi întrebat mai devreme despre condițiile înțelegerii? Rânji Ransome.

— Malachi Smith. Crispin Jones. Suzette Boudrot. Claude Le Breton. Soțul Dianei făcu o pauză, în timp ce nepotul său căuta numele din registru. Ar fi trebuit să-i notezi în ordine cronologică, nu alfabetică. Eu așa îi țin minte.

Ransome ridică surprins privirea. Zâmbetul lui Matthew era reținut, ca de lup, genul de surâs care face orice vulpe s-o ia la goană spre dealuri.

Continuă să recite nume mult după ce barul de la parter își deschisese porțile. Sfârși tocmai la timp pentru a-i vedea pe primii jucători sosind în jurul orei nouă seara. Până atunci Ransome consumase deja trei sferturi de litru de bourbon. Matthew încă sorbea din paharul său de Château Lafite din 1775, vin pe care i-l dăruise lui Marcus în 1789, când intrase în vigoare constituția⁷⁹. Ransome îl ținea la păstrare pentru tatăl său din ziua în care deschisese Clubul Domino.

— Cred că ne-am reglat conturile, Ransome.

Matthew se ridică și puse piesa de domino pe birou. Ransome părea uluit.

— Cum e cu puțință să îți amintești pe toți?

— Cum i-aș putea uita vreodată? Soțul Dianei sorbi ultima înghițitură de vin. Ai potențial, Ransome. Abia aștept să fac afaceri cu tine pe viitor. Îți mulțumesc pentru vin.

— Nenorocitul! Spuse Ransome ca pentru sine, în timp ce părintele clanului său părăsea încăperea.

Când se întoarse în Garden District, Matthew era obosit până în măduva oaselor și gata să omoare la întâmplare. Venise pe jos din Cartierul Francez, sperând să-și consume o parte din emoția excedentară. Nesfârșita listă de nume îi stârnise prea multe amintiri, nici una plăcută. Apoi apăruse sentimentul de vinovăție.

Își scoase telefonul, sperând că Diana îi trimisese vreo fotografie. Imaginile pe care le primise până atunci fuseseră colacul lui de salvare. Cu toate că se mâniase când descoperise cu ajutorul lor că soția sa se afla în Londra, și nu la Sept-Tours, existaseră momente de -a lungul ultimelor săptămâni în care scurtele priviri aruncate în viața ei fuseseră singurele care îl ținuseră în toate mințile.

— Salut, Matthew!

Spre surprinderea lui, Fernando stătea pe treptele late din fața casei lui Marcus, așteptându-l. Chris Roberts era așezat pe undeva prin apropiere.

— Diana?

Cuvântul fu în parte urlet, în parte acuzație — complet înspăimântător. Ușa se deschise în spatele lui Fernando.

— Fernando! Chris! Spuse Marcus, părând speriat. Ce căutați aici?

— îl așteptam pe Matthew, răspuse Fernando.

— Haideți înăuntru! Toți. Marcus le făcu semn să înainteze. Domnișoara Davenport e cu ochii pe noi.

Vecinii lui erau bătrâni, zgomotoși și fără ocupație. Matthew însă nu mai gândea rațional. Fusese cât pe ce să intre în starea asta de vreo câteva ori, însă apariția neașteptată a lui Fernando și Chris îl împinsese în prăpastie. Acum, când știa că tatăl lui suferă de furia sângelui, Marcus pricepea de ce Matthew obișnuia să plece singur, pentru a-și reveni ori de câte ori îl apuca nebunia.

— Cine e cu ea?

Vocea lui Matthew răsună precum un foc de muschetă: mai întâi un pocnet de avertisment, apoi o împușcătură zgomotoasă.

— Ysabeau, probabil, răspuse Marcus. Phoebe. Și Sarah. Și, bineînțeles, Gallowglass.

— Nu-l uita pe Leonard! Spuse Jack, ivindu-se din spatele lui Marcus. E cel mai bun prieten al meu, Matthew. Leonard n-ar lăsa niciodată ca Diane să i se întâmple ceva rău.

— Vezi, Matthew? Diana e foarte bine.

Marcus aflase deja de la Ransome că Matthew venea de pe Royal Street, unde își atinsese scopul de a câștiga solidaritatea familiei. Nu-și putea închipui de ce tatăl său era într-o dispoziție atât de proastă, dat fiind succesul pe care îl avusese.

Brațul lui Matthew se mișcă iute și cu destulă forță încât să sfărâme oasele unui om. Dar, în loc să aleagă o țintă vie, vampirul își înfip se pumnul într-unul dintre stâlpii în stil ionic ce susțineau balconul casei. Jack îi puse o mână pe braț pentru a-l potoli.

— Dacă o mai ții așa, va trebui să mă mut înapoi în Marigny, zise cu blândețe Marcus, uitându-se la spărtura cât o gaură de ghiulea făcută în zidul de lângă ușă.

— Dă-mi drumul! Zise Matthew.

Jack își lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup, iar străbunicul său țâșni pe scări în sus și pătrunse cu pași mari în holul lung ce ducea către spatele casei. O ușă se trânti în depărtare.

— Ei, a mers mai bine decât mă așteptam.

Fernando se ridică în picioare.

— E mai rău de când cu.

Jack își mușcă buza și evită privirea lui Marcus.

— Tu trebuie să fii Jack, spuse Fernando. Făcu o plecăciune, de parcă Jack ar fi fost neam de rege, nu un orfan lefter, afectat de o boală letală. E o onoare să te cunosc. *Madame* mama ta vorbește deseori despre tine, cu mare mândrie.

— Nu e mama mea, zise Jack cu viteza fulgerului. A fost o greșeală.

— N-a fost nici o greșeală, replică Fernando. Poate că sângele vorbește mai tare, dar eu am preferat întotdeauna poveștile spuse din inimă.

— Ai zis cumva „*madame*”?

Marcus simți că i se taie răsufllarea, iar vocea sa căpătă o tonalitate ciudată. Nu-și îngăduise să sperie că Fernando va face vreodată un gest atât de altruist — și totuși.

— Da, *milord*.

Fernando se plecă din nou.

— De ce îți face plecăciuni? Îi șopti Jack lui Marcus. Și cine e „*milord*”?

— Marcus e „*milord*”, pentru că se numără printre copiii lui Matthew, explică Fernando. Și mă plec în fața voastră pentru că așa îi tratează cei din familie care nu sunt înrudiți prin sânge pe cei care sunt, cu respect și recunoștință.

— Slavă Domnului! Te-ai alăturat nouă!

Aerul ieși din plămâni lui Marcus cu un șuierat de ușurare.

— Sper din suflet că există suficient bourbon în casa asta ca să spele toate prostiile voastre, zise Chris. „*Milord*” pe moașă-ta! Și eu nu mă plec în fața nimănui!

— S-a notat, zise Marcus. Ce vă aduce pe amândoi în New Orleans?

— Pe mine m-a trimis Miriam, zise Chris. Am primit rezultatele analizelor lui Matthew și n-a vrut să le trimită pe cale electronică. În plus, Fernando nu știa cum să dea de Matthew. Bine că eu și Jack am păstrat legătura.

Li zâmbi tânărului, iar acesta surâse la rândul lui.

— Cât despre mine, sunt aici ca să-l salvez pe tatăl tău de sine însuși, zise Fernando și se plecă din nou, de data asta ușor în glumă. Cu permisiunea voastră, *milord*.

— Ești invitatul meu, zise Marcus și intră în casă. Dar, dacă îmi mai spui „*milord*” sau te mai pleci vreodată în fața mea, te arunc în mlaștină. Iar Chris o să mă ajute.

— Îți arăt eu unde-i Matthew, zise Jack, deja nerăbdător să i se alătore din nou idolului său.

— Cu mine cum rămâne? Trebuie să ne povestim noutățile, spuse Chris și îl apucă de braț. Ai mai desenat, Jack?

— Caietul meu e sus. Tânărul aruncă o privire îngrijorată către grădina din spate. Matthew nu se simte foarte bine. Când eu sunt așa, el nu mă părăsește niciodată. Ar trebui să.

Fernando își puse mâinile pe umerii încordați ai băiatului.

— Îmi amintești de Matthew pe vremea când era un tânăr vampir.

Pe Fernando îl durea inima să observe asta, dar era adevărat.

— Da? Spuse Jack cu uimire și venerație.

— Da. Aceași compasiune. Și același curaj. Îl privi îngândurat pe băiat. Și, în plus, împărtășești speranța lui Matthew că, dacă vei lua pe umerii tăi poverile altora, ei te vor iubi în ciuda bolii care îți curge prin vene.

Jack coborî ochii în pământ.

— Străbunicul tău ți-a spus vreodată că fratele său Hugh a fost perechea mea? Întrebă Fernando.

— Nu.

— Cu mult timp în urmă, Hugh i-a spus lui Matthew ceva foarte important. Acum mă aflu aici pentru a-i aminti vorbele acelea.

Fernando așteptă ca Jack să-l privească în ochi.

— Ce vorbe? Întrebă tânărul, incapabil să-și ascundă curiozitatea.

— Dacă iubești cu adevărat pe cineva, prețuiești tot ce ființa aceea disprețuiește cel mai

mult în sine însăși. Fernando își coborî vocea. Data viitoare când Matthew va uita asta, să-i amintești tu! Iar dacă uiți tu, o să-ți amintesc eu. Asta o dată. Apoi o să-i spun Dianei că îți plângi de milă. Iar mama ta nu e nici pe departe la fel de iertătoare ca mine.

Fernando îl găsi pe Matthew în grădina îngustă din spatele casei, la adăpostul unui mic chioșc. Ploaia care îi amenințase toată seara se pornise în sfârșit. Matthew părea ciudat de preocupat de telefonul lui. La fiecare aproximativ un minut își mișca degetul mare, apoi se uita fix la ecran, după care mișca din nou degetul.

— Ești la fel de rău ca Diana, care se tot holbează la mobilul ei fără să trimită vreodată vreun mesaj. Râsul lui Fernando se întrerupse brusc. Tu erai! Ai ținut tot timpul legătura cu ea.

— Doar prin imagini. Fără cuvinte. N-am suficientă încredere în mine — ori în Congregație — ca să folosesc cuvintele.

Matthew își mișcă din nou degetul mare. Fernando o auzise pe Diana spunându-i lui Sarah: „încă nici un cuvânt de la Matthew”. Literalmente vorbind, vrăjitoarea nu mințise, ceea ce-i împiedicase pe cei din familie să-i afle secretul. Și, atâta vreme cât Diana nu trimitea decât fotografii, era puțin probabil ca soțul ei să afle cât de rău merseseră lucrurile la Oxford.

Matthew găfâia. Făcu eforturi vizibile pentru a-și domoli râsuflarea. Apoi își mișcă iar degetul.

— Mai fă asta o dată și ți-l rup în bucăți! Și nu mă refer la telefon, spuse Fernando.

Sunetul care ieși din gura lui Matthew seamănă mai mult cu un lătrat decât cu un hohot de râs, căci latura lui umană renunțase la luptă și îl lăsase pe lup să câștige.

— Ce crezi că ar fi făcut Hugh cu un telefon mobil? Întrebă.

Și-l cuprinse pe al său în ambele mâini, ca și cum aparatul ar fi fost ultima legătură prețioasă cu lumea din afara minții lui tulburate.

— Nu prea multe. Pentru început, ar fi uitat să-l încarce. L-am iubit din toată inima pe fratele tău, Matthew, dar era incorigibil în chestiunile de viață cotidiană.

De data asta, râsul lui Matthew seamănă mai puțin cu un sunet scos de o fiară sălbatică.

— Să înțeleg că asumarea rolului de patriarh a fost mai dificilă decât te așteptai?

Fernando nu-l invidia pe Matthew pentru faptul că trebuia să-și revendice poziția de conducător al haitei sale.

— Nu chiar. Copiii lui Marcus încă mă urăsc, și pe bună dreptate. Matthew își strânse degetele peste telefon, și ochii i se îndreptară către ecran ca ai unui maniac. Tocmai m-am întâlnit cu ultimul dintre ei. Ransome m-a silit să-i dau socoteală de moartea fiecărui vampir pe care l-am ucis în New Orleans, chiar și a celor care nu aveau nici o legătură cu curățarea orașului de furia sângelui.

— Trebuie să fi durat ceva, murmură Fernando.

— Cinci ore. S-a mirat că mi-am amintit numele fiecăruia în parte.

Fernando nu se mira.

— Acum toți copiii lui Marcus au fost de acord să mă sprijine și să fie incluși în noul vâstar, dar n-aș vrea să le pun devotamentul la încercare, continuă Matthew. Familia mea e clădită pe frică: frică de Benjamin, de Congregație, de alți vampiri, chiar și de mine. Nu se bazează pe dragoste ori respect.

— Frica prinde ușor rădăcini. Dragostea și respectul au nevoie de mai mult timp, îi spuse Fernando.

Tăcerea se prelungi, devenind grea ca plumbul.

— Nu vrei să mă întrebi despre soția ta?

— Nu. Matthew se uită fix la un topor înfipt într-o buturugă groasă. De jur împrejur se întindeau mormane de bușteni spintecați. Vampirul se ridică și luă un lemn întreg. Nu înainte de a mă înzdrăveni îndeajuns ca să merg la ea și să văd cu ochii mei. N-aș suporta, Fernando! Faptul că n-am putut s-o țin în brațe. Să-i văd pe copiii noștri cum cresc în pântecul ei. S-o știu în siguranță. A fost.

Fernando așteaptă până ce toporul se înfipse în lemn, după care îl îndemnă pe Matthew să continue.

— Cum a fost, *Mateus*?

Acesta smulse toporul și lovi din nou. Dacă Fernando n-ar fi fost vampir, nu i-ar fi auzit răspunsul.

— A fost ca și cum cineva mi-ar fi smuls inima din piept. Lama toporului spintecă lemnul cu un trosnet puternic. În fiecare minut al fiecărei zile.

Fernando îi acordă lui Matthew patruzeci și opt de ore ca să-și revină de pe urma chinului îndurat cu Ransome. Mărturisirea păcatelor nu e niciodată ușoară, iar Matthew era în mod special predispus la gânduri negre.

Profită de răgaz ca să se prezinte copiilor și nepoților cumnatului său. Avu grijă ca aceștia să înțeleagă regulile familiei și cine avea să-i pedepsească pe cei care nu le respectau, căci Fernando se desemnase singur executorul și călăul lui Matthew. La final, ramura din New Orleans a familiei Clairmont-Bishop părea destul de supusă, prin urmare, Fernando hotărî că Matthew se putea întoarce acasă. Iși făcea tot mai multe griji din pricina Dianei. Ysabeau îi spusese că starea de sănătate a viitoarei mame nu se schimbese, dar Sarah era încă neliniștită. I se părea că ceva nu merge cum trebuie și bănuia că numai Matthew ar fi putut îndrepta situația.

Ca de cele mai multe ori, Fernando își găsi cumnatul în grădină, cu ochii negri și trupul zbârlit. Încă era cuprins de furia sângelui. Din păcate, nu mai erau lemne de tăiat în tot ținutul Orleans.

— Poftim!

Fernando aruncă o geantă la picioarele lui Matthew. Înăuntrul ei, soțul Dianei își găsi mica lui toporișcă, dalta, câteva burghie de diverse mărimi cu mânerele în formă de T, un ferăstrău și două dintre prețioasele sale rindele. Pe acestea din urmă Alain le înfășurase cu grijă în pânze îmbibate cu ulei, pentru a le proteja de-a lungul călătoriei. Matthew se uită lung la uneltele sale îndelung folosite, apoi la propriile mâini.

— Mâinile tale n-au făcut dintotdeauna numai munci sângeroase, îi aminti Fernando. Îmi amintesc de vremurile în care vindecau, creau, cântau.

Matthew îl privi în tăcere.

— O să le faci picioare drepte sau curbate jos, ca să se poată legăna? Întrebă Fernando cu nonșalanță.

Cumnatul lui se încruntă.

— Ce să fac?

— Pătușurile. Pentru gemeni. Fernando lăsă vorbele să se așeze.

— Cred că lemnul de stejar e cel mai bun, solid și rezistent, dar Marcus îmi spune că în

America e tradițional lemnul de cireș. Poate că Diana l-ar prefera.

Matthew ridică dalta. Mânerul uzat îi umplu palma.

— Scoruș de munte. O să le fac din lemn de scoruș, pentru protecție.

Fernando îl strânse de umăr cu un aer aprobator și plecă. Matthew lăsă dalta să-i cadă înapoi în geantă. Își scoase telefonul, stătu pe gânduri, apoi făcu o fotografie. După care așteptă.

Răspunsul Dianei veni rapid și îi sfâșia inima. Soția lui era în baie. Matthew recunoștea marginile curbe ale căzii de cupru din casa Mayfair. Dar nu curbele astea îl interesau pe el.

Soția lui, isteața și păcătoasa lui soție, își proptise telefonul de piept și făcuse o poză pe toată lungimea trupului ei gol. Nu se vedeau decât umflătura burticii, cu pielea incredibil de întinsă, și vârfurile degetelor de la picioare, așezate pe marginea arcuită a căzii.

Dacă se concentra, Matthew putea să-și imagineze parfumul Dianei înălțându-se din apa fierbinte, să-i simtă părul mătăsos în mâna lui, să-i traseze cu degetele contururile prelungi și puternice ale umerilor și coapselor. Doamne, ce dor îi era de ea!

— Fernando zicea că ai nevoie de lemne.

Marcus stătea încruntat în fața tatălui său. Matthew își dezlipi ochii de telefon. Numai Diana îi putea oferi viața de care avea nevoie.

— Fernando mai zicea că ne ia mama dracului dacă îl trezește careva în următoarele douăzeci și patru de ore, spuse Marcus, cu ochii la mormanele de bușteni despicați. Iarna asta cu siguranță nu avea să ducă lipsă de lemne de foc. Știi cât de mult îi plac lui Ransome provocările, ca să nu mai vorbim despre întâlnirile cu dracul, așa că poți să-ți închipui care a fost reacția lui.

— Nu, te rog, spune-mi! Zise Matthew și izbucni într-un râs uscat.

Nu mai râsese de ceva vreme, așa că sunetul îi ieși ruginit și aspru.

— Ransome a vorbit deja la telefon cu trupa Gașca Muzelor. Mă aștept ca până la ora cinei să-și facă apariția și Fanfara Secției a Noua. Vampiri sau nu, ăștia cu siguranță o să-l scoale pe Fernando. Marcus se uită în jos, la geanta cu unelte a tatălui său. Iar tu ai de gând să-l înveți în sfârșit pe Jack cum să lucreze lemnul?

Băiatul îl implorase pe Matthew să-i dea lecții încă de când acesta sosise în New Orleans. Matthew scutură din cap.

— Nu, dar m-am gândit că poate i-ar plăcea să mă ajute să meșteresc niște pătuțuri pentru copii.

Matthew și Jack lucrară la pătuțuri vreme de aproape o săptămână. Fiecare tăietură în lemn, fiecare îmbinare în coadă de rândunică cioplită cu grijă pentru a ține piesele laolaltă, fiecare mișcare a rindelei îl ajuta pe Matthew să-și domolească furia sângelui. Munca pentru a-i oferi un cadou Dianei îl făcea să se simtă din nou legat de ea, așa că începu să vorbească despre copii și despre speranțele lui.

Jack era un ucenic bun, iar abilitățile lui de artist se dovediră utile când veni vorba despre sculptarea elementelor decorative. În timp ce munceau împreună, Jack îl întrebă pe Matthew despre copilăria lui și despre ziua în care o întâlnise pe Diana în Biblioteca Bodleiană. Nimeni altcineva n-ar fi scăpat teafăr după asemenea întrebări directe și personale, însă regulile erau întotdeauna ușor altfel în cazul lui Jack.

Când terminară, pătuțurile erau două opere de artă. Le înfășurară cu grijă în pături moi, ca să le păzească de zgârieturi pe parcursul călătoriei până la Londra.

Abia după ce pătușurile fură gata și pregătite pentru plecare, Fernando îi vorbi lui Matthew despre starea de sănătate a Dianei.

Reacția fu cea la care se așteptase. Rămase mai întâi tăcut și neclintit. Apoi intră în acțiune.

— Sună-l pe pilot! Eu nu mai aștept până mâine. Vreau să fiu la Londra de dimineață, zise Matthew pe un ton încordat și precis. Marcus!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă acesta.

— Diana nu se simte bine. Matthew se încruntă cu ferocitate la Fernando. Ar fi trebuit să mi se spună!

— Credeam că ți s-a spus.

Fernando nu mai trebui să adauge nimic. Cumnatul său știa cine îi ascunsese adevărul. Fernando bănuia că Matthew știa și din ce motiv.

Chipul de obicei mobil al lui Matthew se făcu ca de piatră, iar ochii lui, de regulă expresivi, deveniră goi.

— Ce se petrece? Spuse Marcus.

Ii ceru lui Jack să-i aducă trusa medicală și să-l sune pe Ransome.

— Diana a găsit pagina care lipsea din *Ashmole 782*. Fernando îl apucă pe Matthew de umeri. Mai e ceva. S-a întâlnit cu Benjamin în Biblioteca Bodleiană. Fiul tău știe despre sarcina ei. A atacat-o pe Phoebe.

— Phoebe? Întrebă înnebunit Marcus. E bine?

— Benjamin? Spuse Jack și trase brusc aer în piept.

— Phoebe se simte bine, iar Benjamin e de negăsit, îi liniști Fernando. Cât despre Diana, Hamish i-a chemat pe Edward Garrett și pe Jane Sharp să aibă grijă de ea.

— Sunt printre cei mai buni doctori din oraș, Matthew, spuse Marcus. Diana nici că putea fi îngrijită mai bine.

— Va fi îngrijită mai bine, zise tatăl său, luând unul dintre pătușuri și îndreptându-se către ușă. Va fi îngrijită de mine.

CAPITOLUL 30

— Acum n-ar trebui să mai ai nici o problemă cu ea, i-am spus tinerei vrăjitoare ce stătea în fața mea.

Venise la sugestia Lindei Crosby pentru a vedea dacă eu îmi puteam da seama de ce vraja ei de protecție nu mai funcționa.

Lucrând la domiciliu, în Casa Clairmont, devenisem întâiul diagnostician în ale magiei din Londra. Ascultam povești despre exorcizări ratate, vrăji eșuate și magii ale elementelor care o luaseră razna, apoi le ajutam pe vrăjitoare să găsească soluții. De îndată ce Amanda își făcuse vraja în fața mea, îmi dădusem seama care era problema: când recita cuvintele, firele albastre și verzi din jurul ei se încurcau cu un singur fir roșu ce trăgea de cel de-al șaselea nod din mijlocul vrăjii. *Grimoaria* devenise încâlcită, intențiile erau neclare, iar acum, în loc s-o ocrotească pe Amanda, vraja se transformase în echivalentul magic al unui Chihuahua furios, mârâind și dând să muște pe oricine se apropia.

— Bună, Amanda! Zise Sarah, băgând capul pe ușă ca să vadă cum ne mai merge. Ai obținut ce voiai?

— Diana a fost genială, mersi! Răspunse fata.

— Minunat! Dă-mi voie să te conduc!

Eu m-am lăsat înapoi pe perne, tristă s-o văd pe Amanda plecând. De când fusesem sfătuită să-mi limitez activitățile de către doctorii de pe Harley Street, primeam puțini vizitatori.

Vestea bună era că nu aveam preeclampsie, cel puțin nu în felul în care se dezvoltă de obicei la ființele cu sânge cald. Urina îmi era complet lipsită de proteine, iar tensiunea se situa imediat sub limita normală. Totuși, umflăturile, greața și durerile de umăr nu erau simptome pe care jovialul doctor Garrett sau colega sa ce purta foarte potrivitul nume Sharp⁸⁰ să fie dispuși să le ignore. Mai ales după ce Ysabeau le explicase că sunt perechea lui Matthew Clairmont.

Vestea proastă era că tot mi se ceruse să evit orice efort, și așa aveau să rămână lucrurile până la nașterea gemenilor. Doamna doctor Sharp spera că evenimentul avea să se petreacă abia peste cel puțin patru săptămâni, deși aerul ei îngrijorat îmi dădea de înțeles că asta era o estimare optimistă. Mi se îngăduiau câteva ușoare mișcări de întindere sub supravegherea Amirei și două plimbări cotidiene de câte zece minute prin grădină. Scările, statul în picioare și ridicatul greutăților îmi erau categoric interzise.

Telefonul începu să-mi vibreze pe masa de lângă pat. L-am luat, sperând să fie un mesaj de la Matthew.

În telefon mă aștepta o poză cu ușa din față a Casei Clairmont.

Abia atunci mi-am dat seama cât de multă liniște era împrejurul meu. Singurul sunet era ticăitul numeroaselor ceasuri din locuință.

Tăcerea fu întreruptă de scârțâitul balamalelor ușii de la intrare, apoi de scrâșnetul ușor al lemnului pe marmură. Fără să mă gândesc, am sărit din pat, clătinându-mă pe picioarele care îmi slăbiseră din cauza inactivității forțate.

Atunci l-am văzut pe Matthew.

În primele clipe, nesfârșite, nici unul dintre noi n-a fost în stare decât să soarbă cu nesaț imaginea celuilalt. Matthew avea părul ciufulit, puțin ondulat de aerul umed al Londrei, și purta un pulover gri și pantaloni negri. Ridurile fine din jurul ochilor dădeau seamă de stresul la care fusese supus.

Se îndreptă agale spre mine. Îmi venea să țopăi și să alerg spre el, însă ceva din expresia lui mă ținuse pe loc.

Când ajunse în sfârșit lângă mine, îmi cuprinse gâtul în palme și mă privi în ochi. Își trecu degetul mare peste buzele mele, făcând sângele să se ridice la suprafață. Am observat mici schimbări în înfățișarea lui: fermitatea maxilarului, neobișnuita încordare a buzelor, aerul mohorât al pleoapelor coborâte.

Am deschis gura în clipa în care degetul lui mare mi-o mângâie încă o dată.

— Mi-a fost dor de tine, *mon coeur*, zise el cu glas răgușit.

Se aplecă la fel de hotărât cum traversase încăperea și mă sărută. Inima îmi tresări. Era *aici*. M-am agățat cu mâinile de puloverul lui, de parcă asta l-ar fi împiedicat să dispară. Un sunet aspru, care-i ieși din fundul gâtului aproape ca un mârâit, mă amuți în clipa în care eram pregătită să mă înalț și să-l îmbrățișez la rândul meu. Își plimbă mâna liberă pe spatele meu, pe șoldurile mele, apoi mi-o așeză pe pântec. Unul dintre bebeluși îmi dădu o lovitură puternică în semn de reproș. Matthew zâmbi cu buzele lipite de ale mele, în timp ce degetul cu care mai devreme îmi dezmierdase gura îmi atinge acum pulsul cu delicatețea unui fulg. În

clipa aceea, soțul meu observă cărțile, florile și fructele.

— Sunt absolut sănătoasă. Am avut ceva grețuri și o durere în umăr, atâta tot, am spus eu repede.

Educația lui medicală avea să-l trimită în goana mare cu gândul la tot felul de diagnostice îngrozitoare.

— Tensiunea arterială e în regulă, și bebelușii la fel.

— Mi-a spus Fernando. Îmi pare rău că n-am fost aici, murmură el, masându-mi cu degetele mușchii încordați din zona gâtului.

Pentru prima dată de când părăsisem New Haven, mi-am îngăduit să mă relaxez.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Îmi simțeam inima prea plină ca să mai pot spune și altceva. Însă Matthew nu-și dorea mai multe cuvinte. În clipa următoare m-am trezit săltată în aer, apoi cuibărită în brațele lui, bălăbănind din picioare.

Odată ajunși la etaj, mă așeză pe patul înconjurat de frunze în care dormisem cu atâtea vieți în urmă, pe când locuiam în Blackfriars. Mă dezbracă în tăcere și îmi cercetă fiecare centimetru de piele dezgolită, de parcă ar fi zărit pe neașteptate ceva rar și prețios. În tot timpul ăsta rămase complet tăcut, lăsând ca privirea și blândețea să vorbească pentru el.

De-a lungul următoarelor câteva ore, Matthew mă făcu să redevin a lui, ștergând cu degetele orice urmă lăsată de ființele cu care intrasem în contact de când ne despărțiserăm. La un moment dat mă lăsă să-l dezbrac, iar trupul lui răspunse trupului meu cu o viteză aiuritoare. Dar doamna doctor Sharp îmi explicase foarte clar riscurile asociate cu orice contractare a mușchilor uterini. Nu urma să am parte de nici o eliberare a tensiunii sexuale, dar numai pentru că eu trebuia să-mi refuz nevoile propriului corp, asta nu însemna că și Matthew era obligat să facă la fel. Însă, când am întins mâna spre el, m-a oprit și m-a sărutat profund.

„Împreună”, mi-a spus fără vorbe. „Împreună sau deloc.”

— Să nu-mi spui că nu reușești să dai de el, Fernando, zise Matthew, fără să încerce măcar să pară rezonabil.

Se afla în bucătăria Casei Clairmont, amestecând niște ouă jumări și făcând pâine prăjită. Diana se odihnea la etaj, neștiind nimic despre discuția ce avea loc la parter.

— Eu tot cred că ar trebui să-l întrebăm pe Jack, spuse Fernando. El ne-ar putea ajuta să ne restrângem cel puțin opțiunile.

— Nu. Nu vreau să-l implic. Matthew se întoarse către Marcus. Phoebe e bine?

— A fost prea aproape de moarte ca să mă simt liniștit, Matthew, răspunse Marcus cu un aer întunecat. Știu că nu ești de acord ca ea să devină vampir, dar.

— Aveți binecuvântarea mea, îl întrerupse Matthew. Alege doar pe cineva care s-o facă așa cum se cuvine.

— Mulțumesc. Am ales deja. Marcus șovăi. Jack tot cere s-o vadă pe Diana.

— Trimite-l aici diseară! Matthew turnă ouăle pe o farfurie. Spune-i să aducă pătuțurile pentru copii! Pe la ora șapte. O să-l așteptăm.

— Îi spun, încuviință Marcus. Altceva?

— Da, continuă Matthew. Cineva trebuie să-l fi alimentat pe Benjamin cu informații. De vreme ce nu reușiți să dați de fiul meu, puteți să-l căutați pe cel — sau cea — care l-a ținut la curent.

— Și pe urmă? Întrebă Fernando.

— Pe urmă să îl, sau să o, aduceți la mine, răspuse Matthew în timp ce ieșea din cameră.

Am rămas încuiați singuri în casă vreme de trei zile, înlănțuiți unul de altul, vorbind puțin, fără a ne despărți mai mult de câteva clipe, cât îi lua lui Matthew să coboare pentru a-mi pregăti ceva de mâncare sau a primi meniul livrat de către angajații de la Connaught. Din câte se pare, hotelul făcuse o înțelegere cu Matthew, urmând să livreze mâncare în schimbul unor vinuri. Câteva lăzi de Château Latour din 1961 părăsiră locuința drept plată pentru câteva feluri delicioase, cum ar fi ouă de prepeliță fierte și așezate în cuib de alge ori ravioli delicați, umpluți cu hribi fragezi, care, așa cum îl asigurase bucătarul-șef pe Matthew, fuseseră aduși din Franța chiar în dimineața aceea.

A doua zi, eu și soțul meu ne-am simțit îndeajuns de încredători ca să vorbim, așa că ne-am oferit porții la fel de mici de cuvinte, digerate laolaltă cu delicatesele primite de la câteva străzi distanță. El îmi povesti eforturile lui Jack de a se stăpâni în mijlocul liotei de urmași ai lui Marcus. Îmi vorbi cu mare admirație despre îndemânarea cu care Marcus își stăpânea copiii și nepoții, toți botezați cu nume demne de niște personaje dintr-un roman de aventuri al secolului al XIX-lea. Și, fără tragere de inimă, îmi relatează propriile sale lupte, nu doar cu furia sângelui, ci și cu dorința de a-mi fi alături.

— Dacă n-ar fi fost fotografiile, aș fi înnebunit, îmi mărturisii el în timp ce stătea lipit de spatele meu, cu nasul rece cuibărit lângă gâtul meu. Imaginile cu locurile în care am stat, cu florile din grădină, ori cu degetele tale de la picioare pe marginea căzii m-au ajutat să nu-mi pierd complet mințile.

I-am împărtășit povestea mea cu o lentoare demnă de un vampir, evaluându-i reacțiile, astfel încât, la nevoie, să pot face o pauză pentru a-l lăsa să mediteze la cele ce mi se întâmplaseră în Londra și Oxford. I-am vorbit despre găsirea lui Timothy și a paginii pierdute, dar și despre întâlnirea cu Amira și întoarcerea la Old Lodge. I-am arătat degetul meu purpuriu și i-am dezvăluit vestea primită de la zeiță, că, pentru a intra în posesia *Cărții vieții*, trebuia să renunț la ceva de preț. Și nu l-am ferit de nici un detaliu legat de întâlnirea mea cu Benjamin. I-am spus despre eșecul meu ca vrăjitoare, despre ce îi făcuse Benjamin lui Phoebe și despre amenințarea pe care mi-o aruncase înainte de plecare.

— Dacă n-aș fi ezitat, Benjamin ar fi fost mort. Revăzusem în minte scena de sute de ori și tot nu pricepeam de ce mă pierdusem cu firea. Mai întâi Juliette și acum.

— Nu poți să te învinovățești pentru că ai ales să nu ucizi pe cineva, spuse Matthew, lipindu-și un deget de buzele mele. Moartea e o treabă grea.

— Crezi că Benjamin mai e aici, în Anglia? L-am întrebat.

— Nu aici, mă asigură Matthew, întorcându-mă cu fața spre el. Niciodată n-o să se mai afle în același loc cu tine.

„«Niciodată» înseamnă foarte multă vreme.” Imi aminteam limpede admonestarea primită de la Philippe.

M-am silit să uit de griji și l-am tras mai aproape pe soțul meu.

— Benjamin a dispărut complet, îi spuse Andrew Hubbard lui Matthew. Așa face el.

— Nu e întru totul adevărat. Addie pretinde că l-a văzut în Munchen, zise Marcus. Ea și-a pus în gardă tovarășii cavaleri.

Cât timp Matthew se aflase în secolul al XVI-lea, Marcus primise și femeii în rândurile frăției.

Incepuse cu Miriam, iar ea îl ajutase să le aleagă și pe celelalte. Matthew nu știa dacă asta reprezenta o dovadă de nebunie sau de geniu, dar, dacă femeile aveau să-l ajute să dea de Benjamin, atunci era pregătit să rămână agnostic. Soțul Dianei puneă ideile progresiste ale lui Marcus pe seama fostei vecine a acestuia, Catherine Macaulay, care ocupase un loc important în viața fiului său imediat după transformarea acestuia în vampir și care îi împuiase capul cu păreriile ei savante.

— L-am putea întreba pe Baldwin, spuse Fernando. La urma urmei, el e în Berlin.

— Nu încă, zise Matthew.

— Diana știe că îl cauți pe Benjamin? Întrebă Marcus.

— Nu, răspunse Matthew și se întoarse la soția lui cu o farfurie primită de la Connaught.

— Nu încă, murmură Andrew Hubbard.

În seara aceea era greu de spus cine se bucura mai mult de reîntâlnirea noastră: Jack sau Lobero. Se pierduseră într-o încurcătură de labe și picioare, dar Jack reuși să se desprindă în cele din urmă. Câinele ajunsese primul lângă șezlongul meu din Camera Chinezească și sări pe pernă cu un lătrat triumfător.

— Jos, Lobero! O să dărâmi chestia aia. Jack se opri și mă sărută respectuos pe obraz. Bună, bunico!

— Să nu îndrăznești! L-am avertizat eu și l-am luat de mână. Păstrează apelativul ăsta pentru Ysabeau!

— Ți-am spus eu că n-o să-i placă, interveni Matthew cu un zâmbet larg.

Soțul meu pocni din degete înspre Lobero și arătă către podea. Câinele își lăsă labele din față să-i alunece de pe șezlong, dar rămase cu spatele bine lipit de mine. Fu nevoie de încă un pocnet din degete ca să coboare de tot.

— *Madame* Ysabeau spune că ea are niște standarde de păstrat și că va trebui să fac două lucruri extrem de păcătoase înainte să mă lase s-o numesc „bunică”, zise Jack.

— Și tu tot îi mai zici „*madame* Ysabeau”? Am întrebat eu, privindu-l uimită. Ce te împiedică? Te-ai întors în Londra de două zile.

Jack coborî privirea, surâzând cu gândul la poznele delicioase ce aveau să urmeze.

— Ei bine, am fost cât se poate de cuminte, *madame*.

— *Madame*? Am gemut eu și am aruncat cu o pernă în el. E mai rău decât dacă mi-ai spune „bunică”!

Jack lăsă perna să-l izbească drept în față.

— Fernando avea dreptate, observă Matthew. Inima ta știe cum trebuie să-i spui Dianei, chiar dacă țeasta ta groasă și bunele maniere ale vampirilor te îndeamnă la altceva. Acum, ajută-mă să aduc înăuntru cadourile pentru mama ta!

Sub supravegherea lui Lobero, Matthew și Jack băgară pe ușă mai întâi unul, apoi și pe al doilea obiect înfășurat în cârpe. Păreau a fi înalte și dreptunghiulare, aducând mai degrabă cu niște mici rafturi pentru cărți. Matthew îmi trimisese o poză în care apăreau un maldăr de lemne și câteva unelte. Probabil că le meșteriseră împreună. Am zâmbit când mi i-am imaginat, cu capetele acoperite de păr negru ușor aplecate deasupra unui proiect comun.

Pe măsură ce despachetau obiectele, devenea tot mai clar că nu erau rafturi pentru cărți, ci pătuțuri pentru copii: două superbe pătuțuri din lemn, sculptate și pictate la fel. Fundurile lor curbate atârnavă în interiorul unor schelete trainice din lemn, care se înălțau pe niște picioare

drepte. În felul acesta, puteau fi legănate ușor în aer sau scoase din suporturile lor și așezate pe podea pentru a fi împinse cu piciorul. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Le-am făcut din lemn de scoruș. Ransome nu-și dădea seama cum naiba o să facem noi rost de lemn scoțian în Louisiana, dar e clar că nu-l cunoaște pe Matthew.

Jack își trecu degetele peste una dintre marginile drepte ale pătușurilor.

— Leagănele sunt din scoruș, dar suporturile sunt din lemn de stejar. Lemn trainic de stejar alb american. Matthew mă privi cu o urmă de îngrijorare. Îți plac?

— Sunt minunate!

Mi-am ridicat ochii spre soțul meu, sperând că-mi va citi asta pe chip. Probabil asta și făcu, fiindcă îmi cuprinse cu tandrețe obrazul în palmă, iar propriul lui chip se umplu de o fericire mai mare decât văzusem vreodată de când ne întorseserăm în prezent.

— Matthew le-a conceput. A spus că așa se făceau pătușurile pe vremuri, ca să le poți ridica de pe podea și să le poți feri de găini, îmi explică Jack.

— Și sculpturile?

În fiecare dintre tăbliile de lemn de la picioarele pătușurilor fusese gravat câte un copac, cu rădăcinile și ramurile răsucite. Vopsele aurii și argintii, aplicate cu grijă, scoteau în evidență frunzele și scoarța.

— Au fost ideea lui Jack, zise Matthew, punându-și mâna pe umărul tânărului. Și-a amintit modelul din cartea ta cu vrăji și s-a gândit că simbolul e potrivit pentru un pătuș de copil.

— Fiecare parte are câte o semnificație, zise Jack. Scorușul e copacul magic, știi tu, iar stejarul simbolizează forța și nemurirea. Rozetele din cele patru colțuri au formă de ghinde, asta pentru noroc, iar fructele de scoruș sculptate pe suporturi ar trebui să le protejeze.

Corra apare și ea pe pătușuri. Dragonii păzesc scorușii de munte pentru ca oamenii să nu le mănânce roadele.

M-am uitat mai îndeaproape și am văzut că arcul de la baza leagănelor era format din coada unui balaur.

— Atunci aceștia o să fie cei mai ocrotiți bebeluși din întreaga lume, am spus eu, ca să nu mai spunem cei mai norocoși, având în vedere că vor dormi în două paturi atât de frumoase.

După ce cadourile fură oferite și primite cu recunoștință, Jack se așeză pe podea cu Lobero și ne spuse povești însuflețite despre viața în New Orleans. Matthew se relaxă pe unul dintre fotoliile japoneze, observând cum minutele se scurgeau fără ca băiatul să dea vreun semn de furia sângelui.

Ceasurile anunțau ora zece când Jack plecă spre Pickering Place — locuință pe care ne-o descriese drept aglomerată, dar veselă.

— Gallowglass e acolo?

Nu-l mai văzusem de la întoarcerea lui Matthew.

— A plecat imediat după ce am ajuns noi la Londra. A spus că trebuie să meargă undeva și că o să se întoarcă atunci când o să poată, spuse Jack, ridicând din umeri.

Ceva trebuie să fi licărit în ochii mei, căci Matthew deveni numaidecât atent. Nu spuse totuși nimic până nu-i conduse pe Jack și pe Lobero la parter, trimițându-i în siguranță spre casă.

— Probabil că așa e cel mai bine, zise el când reveni.

Se așeză pe șezlong în spatele meu, ca să-mi poată servi drept spătar. Cu un oftat de mulțumire, m-am cuibărit la pieptul lui, iar el mă cuprinse în brațe.

— Că toate rudele și prietenii noștri sunt acasă la Marcus? Am pufnit eu. Bineînțeles că ție ți se pare cea mai bună variantă.

— Nu. Că Gallowglass s-a hotărât să plece departe pentru o bucată de vreme.

Matthew își lipi buzele de părul meu. Am înțepenit.

— Matthew.

Trebuia să-i spun despre Gallowglass.

— Știu, *mon coeur*. Bănuiam de ceva vreme, dar, când l-am văzut cu tine în New Haven, m-am convins.

Matthew legănă ușor unul dintre pătuțuri, împingându-l cu degetul.

— De când? Am întrebat eu.

— Poate că de la început. Cu siguranță din noaptea petrecută în Praga, cea în care Rudolf s-a atins de tine, răspunse Matthew.

Impăratul se purtase tare urât în noaptea walpurgică, aceeași în care văzusem pentru ultima dată *Cartea vieții* întreagă și nevătămată.

— Nici măcar atunci n-a fost o surpriză, ci pur și simplu o confirmare a ceea ce, la un anumit nivel, înțelegeam deja.

— Gallowglass n-a făcut nimic necuviincios, am spus eu repede.

— Știu și asta. E fiul lui Hugh și incapabil de dezonoare. Matthew înghiți în sec, alungându-și emoția din voce. Poate că, după ce se vor naște copiii, va reuși să-și continue viața. Mi-ar plăcea să-l văd fericit.

— Și mie, am șoptit, întrebându-mă de câte noduri și fire avea să fie nevoie pentru a-l ajuta pe Gallowglass să-și găsească perechea.

— Unde a plecat Gallowglass?

Matthew se uită furios spre Fernando, deși amândoi știau că brusca dispariție a nepotului nu avusese loc din vina lui.

— Oriunde ar fi, îi e mai bine decât aici, așteptând ca tu și Diana să vă aduceți pe lume copilașii, zise Fernando.

— Diana e de altă părere. Matthew își trecu în revistă e-mailurile. Începuse să și le citească la parter, pentru ca Diana să nu afle despre informațiile pe care le strângea în legătură cu Benjamin. Soția mea întreabă de el.

— Philippe a greșit când l-a pus pe Gallowglass s-o vegheze.

Fernando dădu peste cap un pahar cu vin.

— Crezi? Eu aș fi procedat la fel, replică Matthew.

— Gândește-te, Matthew! Zise nervos doctorul Garrett. Copiii tăi au în ei sânge de vampir, deși cum de e posibil așa ceva rămâne o chestiune între tine și Dumnezeu. Asta înseamnă că au măcar o parte din imunitatea unui vampir. N-ai prefera ca soția ta să nască acasă, așa cum au făcut femeile timp de sute de ani?

Acum, că se întorsese, Matthew se aștepta să joace un rol important în stabilirea felului în care aveau să fie aduși pe lume gemenii. Din punctul lui de vedere, ar fi trebuit să nasc la spital. Eu preferam să aduc copiii pe lume în Casa Clairmont, asistată de Marcus.

— Marcus n-a mai practicat obstetrica de ani de zile, mârâi Matthew.

— La naiba, frate, tu l-ai învățat anatomie! Tu m-ai învățat și *pe mine* anatomie, dacă stau să mă gândesc!

Doctorul Garrett ajunsese la capătul răbdării.

— Crezi că uterul a plecat brusc la plimbare într-o altă parte a corpului? Bagă-i mințile în cap, Jane!

— Edward are dreptate, spuse doamna doctor Sharp. Toți patru la un loc avem zeci de diplome medicale și un total de peste două mii de ani de experiență. Marthe probabil că a adus pe lume mai mulți copii decât oricare altă ființă în viață, iar mătușa Dianei e moașă autorizată. Cred că ne descurcăm.

Iar eu credeam că avea dreptate. Până la urmă, și Matthew fu de aceeași părere. După ce fusese înfrânt în disputa despre nașterea gemenilor, soțul meu se arătă nerăbdător să părăsească încăperea când sosi Fernando. Dispărură amândoi la parter. Deseori se închideau pe undeva pentru a discuta între patru ochi chestiuni de familie.

— Cum a reacționat Matthew când i-ai spus că ai jurat credință familiei Bishop-Clairmont? L-am întrebat pe Fernando când acesta se întoarse la etaj ca să mă salute.

— Mi-a spus că sunt nebun, răspunse vampirul, cu un licăr în privire. Eu i-am replicat că în schimb mă aștept să fiu numit naș al primului vostru născut.

— Sunt sigură că se poate aranja, am zis eu, deși începeam să-mi fac griji în privința numărului mare de nași pe care urmau să-i aibă bebelușii noștri.

— Sper că ții socoteala tuturor promisiunilor pe care le-ai făcut, i-am atras eu atenția lui Matthew în după-amiaza aceleiași zile.

— O țin, zise el. Chris îl vrea pe cel mai deștept, iar Fernando pe cel mai mare. Hamish îl vrea pe cel mai frumos. Marcus vrea o fată. Jack vrea un frate. Înainte să plecăm din New Haven, Gallowglass s-a arătat interesat să năștească orice copil blond, spuse Matthew, bifând pe degete fiecare nume.

— O să nasc gemeni, nu o liotă de cățeluși! Am zic eu, descumpănită la vederea mulțimii de persoane interesate. În plus, nu suntem capete încoronate. Iar eu sunt păgână! Gemenilor nu le trebuie atâția nași.

— Vrei să aleg eu și nașele? Întrebă Matthew, ridicând din sprâncene.

— Miriam, am spus eu în grabă, înainte ca el să mi-o poată propune pe vreuna dintre înspăimântătoarele lui rude de sex feminin. Phoebe, desigur. Marthe. Sophie. Amira. Aș vrea s-o rog și pe Vivian Harrison.

— Vezi? Odată ce începi, se adună repede, îmi spuse Matthew, zâmbind.

Asta însemna că aveam câte șase perechi de nași pentru fiecare copil. Urma să ne înecăm în căni de argint pentru bebeluși și în ursuleți de pluș, dacă stăteam să judecăm după mormanele de hăinuțe, botoșei și pături pe care Ysabeau și Sarah le cumpăraseră deja.

Doi dintre potențialii nași ai gemenilor luau cina cu noi aproape în fiecare seară. Era atât de evident că Marcus și Phoebe se iubeau, încât nu puteai să nu intri într-o stare romantică în prezența lor. Aerul dintre ei vibra de tensiune. Phoebe însă era la fel de sigură și de stăpână pe sine ca întotdeauna. Nu se sfia să-i țină lui Marcus predici despre starea frescelor din sala de bal și despre cât de șocată ar fi Angelica Kauffman⁸¹ dacă le-ar găsi astfel neglijate. Phoebe nu avea de gând nici să permită ca toate comorile familiei de Clermont să fie ținute la nesfârșit departe de ochii publicului.

— Există căi prin care să le expuneți anonim și pentru o perioadă limitată de timp, îi zise ea lui Matthew.

— Așteaptă-te ca foarte curând să vezi expus în Galeria Națională a Portretelor tabloul cu Margaret More care acum atârnă în Old Lodge, deasupra budei de la etaj, am spus eu și l-am strâns încurajator de mână pe soțul meu.

— De ce nu m-a avertizat nimeni că o să ne fie greu să avem istorici în familie? Îl întrebă el pe Marcus, părând ușor zăpăcit. Și cum de ne-am ales cu doi?

— Avem gusturi bune, răspuse tânărul și îi aruncă lui Phoebe o privire ce ardea mocnit.

— într-adevăr.

Matthew își înăbuși un zâmbet.

Când stăteam așa, doar noi patru, Matthew și Marcus discutau ore în șir despre noul vlăstar — cu toate că Marcus prefera să-i spună „clanul lui Matthew“, din motive care aveau legătură atât cu bunicul lui scoțian, cât și cu neplăcerea pe care i-o provoca folosirea termenilor din botanică și zoologie pentru a descrie familiile de vampiri.

— Membrii vlăstarului Bishop-Clairmont — sau ai clanului, dacă insiști — vor trebui să aibă grijă mai ales atunci când se împerechează ori se căsătoresc, spuse Matthew într-o seară, în timpul cinei. Toții ochii vampirilor vor fi ațintiți asupra noastră.

Marcus reacționează cu întârziere.

— Bishop-Clairmont?

— Sigur că da, zise încruntat Matthew. Cum te așteptai să se numească? Diana nu poartă numele meu, iar copiii noștri le vor purta pe amândouă. Corect este ca o familie formată din vrăjitoare și vampiri să aibă un nume care să reflecte asta.

Mă emoționa grija lui. Matthew putea fi o ființă patriarhală, peste măsură de protectoare, dar nu uitase de tradițiile neamului meu.

— Măi să fie, Matthew de Clermont! Zise Marcus, zâmbind lent. E ceva de-a dreptul progresist din partea ta!

— Hm! Exclamă soțul meu și sorbi din vin.

Lui Marcus începu să-i zbârnâie telefonul, iar tânărul aruncă o privire către ecran.

— A venit Hamish. Mă duc jos să-i deschid.

Discuția șoptită se auzi până sus. Matthew se ridică în picioare.

— Phoebe, rămâi cu Diana!

Ne-am uitat îngrijorate una la alta.

— O să fie mult mai convenabil când o să devin și eu vampir, spuse ea, încercând în zadar să audă ce se vorbea jos. Măcar atunci o să știu ce se petrece.

— Atunci ei o să iasă pur și simplu la plimbare, am replicat eu. Trebuie să concep o vrajă care să amplifice sunetele. Ceva ce ar folosi aerul și puțină apă, poate.

— Șșt! Phoebe își lăsă capul într-o parte și scoase un sunet de iritare. Acum vorbesc și mai încet! Ce enervant!

Când Matthew și Marcus își făcură din nou apariția, cu Hamish pe urmele lor, chipurile lor îmi semnalau că se întâmplase ceva grav.

— Am primit un nou mesaj de la Benjamin. Matthew se lăsă pe vine înaintea mea și mă privi în ochi. Nu vreau să-ți ascund asta, Diana, dar trebuie să rămâi calmă.

— Spune-mi doar! Am cerut eu, simțind că mi se taie răsuflarea.

— Vrăjitoarea pe care Benjamin a luat-o ostatică e moartă. Pruncul ei a murit împreună cu ea.

Ochii lui Matthew îi cercetară pe ai mei, care se umpluseră de lacrimi. Și nu doar pentru tână vrăjitoare, ci și pentru mine, pentru eșecul meu. „Dacă n-aș fi stat pe gânduri, poate că vrăjitoarea lui Benjamin ar fi trăit.”

— De ce nu putem avea timpul necesar să lămurim lucrurile și să ne ocupăm de încurcătura uriașă pe care se pare că am provocat-o? Și de ce trebuie ca unul și altul să tot moară între timp? Am strigat.

— N-aveam cum să împiedicăm ce s-a întâmplat, zise Matthew, dându-mi la o parte părul de pe frunte. Nu de data asta.

— Dar data viitoare? Am întrebat.

Bărbații rămaseră tăcuți și posomorâți.

— O! Bineînțeles!

Am trase brusc aer în piept și am simțit furnicături în degete. Corra țâșni afară din cutia mea toracică, cârâind agitată, și se avântă în sus, cocoțându-se pe candelabru.

— Atunci o să-l opriți. Pentru că data viitoare o să vină după mine.

Am simțit un pocnet, apoi o scurgere de lichid.

Matthew își coborî uluit privirea spre pântecul meu rotunjit.

Bebelușii erau gata să se nască.

CAPITOLUL 31

— Să nu îndrăznești să-mi spui că nu trebuie să împing!

Eram roșie la față, transpiram și nu-mi doream decât să scot copiii din mine cât mai repede cu putință.

— Nu. Impinge! Repetă Marthe.

Ea și Sarah mă ajutau să mă plimb în încercarea de a-mi ușura durerile de spate și de picioare. Conracțiile încă aveau loc la cinci minute distanță, dar durerea devenea sfâșietoare, radiind dinspre coloana vertebrală până la burtă.

— Vreau să mă întind.

După săptămâni întregi de stat în pat, acum nu voiam decât să mă târăsc înapoi acolo, pe salteaua din cauciuc și printre cearșafurile sterilizate. Nu numai eu înțelegeam ironia situației, ci și ceilalți din cameră.

— Nu te întinzi! Zise Sarah.

— Oh, Doamne! Mai vine una!

M-am oprit brusc și le-am apucat de mâini pe cele două femei. Conracția dură mult. Abia mă îndreptasem și reîncepusem să respir normal, când mă izbi încă una.

— Il vreau pe Matthew!

— Sunt aici, zise el și îi luă locul lui Marthe.

Dădu din cap către Sarah.

— Ce rapid ai fost! Zise mătușa mea.

— In carte scrie că, pe măsură ce trece timpul, conracțiile ar trebui să fie tot mai dese.

Vorbeam ca o dăscăliță țâfnoasă.

— Bebelușii nu citesc cărți, draga mea, spuse Sarah. Au propriile lor idei pe tema asta.

— Iar când își pun în gând să se nască, nu se codesc, zise doamna doctor Sharp, intrând zâmbitoare în cameră.

Doctorul Garrett fusese chemat în ultima clipă pentru o altă naștere, prin urmare colega lui preluase conducerea echipei mele medicale. Iși lipi stetoscopul de burta mea, îl mișcă, apoi îl lipi iar.

— Te descurci de minune, Diana! Și gemenii la fel. Nici un semn de tulburare. Recomand să încercăm o naștere vaginală.

— Vreau să mă întind! Am spus printre dinții încleștați în clipa în care am simțit încă o lamă de oțel țâșnindu-mi din șira spinării și amenințând să mă spintece în două. Unde-i Marcus?

— Chiar vizavi, răspuse Matthew.

Îmi aminteam vag că îl alungasem din încăpere pe fiul soțului meu în momentul în care contracțiile începuseră să se intensifice.

— Dacă o să am nevoie de cezariană, o să poată ajunge aici la timp? Am întrebat.

— M-ai chemat? Întrebă Marcus și intră pe ușă îmbrăcat în halat de operație.

Zâmbetul lui prietenos și purtarea netulburată mă liniștiră numaidecât. Acum, că se întorsese, nu reușeam să-mi amintesc de ce îl dădusem afară.

— Cine a mutat nenorocitul ăla de pat?

Am îndurat gâfâind încă o contracție. Patul părea să fi rămas pe loc, dar era clar o iluzie, căci îmi lua o veșnicie să ajung la el.

— Matthew l-a mutat, zise relaxată Sarah.

— N-am făcut așa ceva! Protestă soțul meu.

— În timpul travaliului dăm vina pe soț pentru absolut orice. Asta o împiedică pe mamă să dezvolte fantezii criminale și le amintește bărbaților că nu sunt ei buricul pământului, explică Sarah.

Am râs, ratând astfel valul tot mai mare de durere care însoți următoarea contracție puternică.

— Fut... Că... Fir...

Am strâns cu hotărâre din buze.

— *N-ai* cum să treci de marele eveniment din noaptea asta fără să înjuri, Diana, spuse Marcus.

— Nu vreau ca primele cuvinte pe care o să le audă bebelușii să fie un șir de obscenități.

Acum îmi aminteam motivul pentru care îl alungasem pe Marcus: îmi sugerase că sunt prea pudică în toiul chinurilor mele.

— Matthew poate să cânte. Și el are voce puternică. Sunt sigur că te-ar acoperi.

— Fir-ar... Să fie. Doare! Am spus eu, îndoindu-mă. Dacă vrei să fii de ajutor, mută patul ăla, futu-i mama mă-sii, dar nu te mai certa cu mine, tâmpitule!

Replica mea fu urmată de o tăcere încărcată de uimire.

— Bravo, fată! Zise Marcus. Știam eu că ai să reușești. Hai să aruncăm o privire!

Matthew mă ajută să mă urc în patul care fusese lăsat fără neprețuita lui cuvertură de mătase și fără majoritatea perdelelor din jur. Cele două leagăne stăteau în fața focului, așteptându-i pe gemeni. M-am uitat fix la ele, în timp ce Marcus mă examina.

Până în momentul de față, ultimele patru ore fuseseră pentru corpul meu cele mai agresive din viața lui. Atâtea chestii fuseseră vârate și scoase din mine, încât depășea cu mult puterea mea de închipuire. O procedură ciudat de dezumanizantă, având în vedere că era răspunzătoare de aducerea pe lume a unor vieți noi.

— O să mai dureze puțin, zise Marcus, dar lucrurile prind viteză.

— Ție-ți vine ușor să vorbești!

L-aș fi pocnit, dar era așezat între coapsele mele, și îmi stăteau bebelușii în drum.

— Asta-i ultima ta șansă la anestezie epidurală, spuse Marcus. Dacă refuzi și trebuie să facem cezariană, vom fi nevoiți să te adormim de tot.

— Nu-i nevoie să fii eroică, *ma lionne*, interveni Matthew.

— Nu sunt eroică, i-am răspuns pentru a patra sau a cincea oară. Nu știm ce efect ar avea o anestezie epidurală asupra copiilor.

M-am oprit, cu fața schimonosită în încercarea de a-mi stăpâni durerea.

— Trebuie să respiri în continuare, scumpo! Sarah își făcu loc lângă mine. Ai auzit-o, Matthew. Nu vrea epidurala, și n-are rost să te cerți cu ea pe tema asta. Acum, cât privește durerea. Râsul ajută, Diana. Și gândește-te la altceva!

— Și plăcerea ajută, se amestecă Marthe, așezându-mi picioarele pe saltea în așa fel încât spatele mi se relaxă imediat.

— Plăcerea? Am întrebat eu nedumerită.

Marthe dădu din cap. M-am uitat cu groază la ea.

— Nu se poate să vorbești despre *chestia aia*.

— Ba da, zise Sarah. Poate să ajute foarte mult.

— Nu! Cum puteți să-mi sugerați măcar așa ceva?

Era greu de găsit un moment mai puțin erotic decât cel în care mă aflam. Mersul mi se părea în schimb o idee bună, așa că mi-am aruncat picioarele peste marginea patului. Cam atât am reușit să fac până să simt o nouă contracție. Când durerea se domoli, eu și Matthew rămăseserăm singuri.

— Nici să nu te gândești! I-am zis eu când el mă cuprinse în brațe.

— Înțeleg cuvântul „nu“ în vreo douăzeci de limbi.

Calmul lui era enervant.

— Ție nu-ți vine să țipi la mine sau *ceva*? L-am întrebat.

Matthew rămase pe gânduri preț de câteva clipe.

— Ba da.

— A!

Mă așteptam la un cântec și un dans despre sanctitatea femeilor însărcinate și despre cum va îndura el orice de dragul meu. Am chicotit.

— Intinde-te pe partea stângă, iar eu o să-ți frec spatele.

Matthew mă trase în jos lângă el.

— E singurul lucru pe care o să-l freci! L-am avertizat.

— Am înțeles, răspunse el, dând dovadă de o stăpânire de sine absolut enervantă. Intinde-te! Acum!

— Acum parcă mai semeni cu tine însuși. Incepeam să cred că, din greșeală, ți-au făcut *ție* anestezia epidurală.

M-am întors și mi-am potrivit trupul lângă al lui.

— Vrăjitoareo! Zise el și mă ciupi de umăr.

Bine că stăteam întinsă când se ivi următoarea contracție.

— Nu vrem să împingi pentru că nu se știe cât o să dureze, iar bebelușii nu sunt încă

pregătiți să se nască. Au trecut patru ore și optsprezece minute de când au început contracțiile. S-ar putea să te aștepte încă o zi întreagă de travaliu. Ai nevoie de odihnă. E unul dintre motivele pentru care am vrut să faci anestezia locală.

Matthew își folosi degetele mari pentru a-mi masa șalele.

— N-au trecut decât patru ore și optsprezece minute? Am întrebat eu cu glas stins.

— Nouăsprezece minute acum.

Soțul meu mă luă în brațe în clipa în care trupul îmi fu zguduit de o nouă contracție cumplită. Când am fost în stare să gândesc limpede din nou, am gemut ușor și mi-am împins spatele în mâna lui Matthew.

— Degetul tău mare se află într-un loc absolut divin.

Am oftat ușurată.

— Dar locul ăsta?

Degetul lui alunecă mai jos și mai aproape de coloana mea vertebrală.

— Raiul pe pământ! Am spus eu, reușind să respir ceva mai bine în timpul următoarei contracții.

— Tensiunea ta e încă normală, iar masajul spatelui pare să te ajute. Hai să procedăm cum se cuvine!

Matthew îi ceru lui Marcus să aducă din biblioteca lui ciudatul scaun cu șezut din piele capitonată și cu suport pentru citit, apoi îi ceru să-l așeze lângă fereastră, cu o pernă pusă acolo unde ar fi trebuit să se afle o carte. Matthew mă ajută să încălesc pe scaun, cu fața către pernă.

Burtica mi se umflă și luă contact cu spătarul scaunului.

— Pentru ce naiba a fost conceput, de fapt, scaunul ăsta?

— Ca să urmărești luptele de cocoși și să joci cărți toată noaptea, răspunse Matthew. O să descoperi că e mult mai confortabil pentru șale dacă poți să te apleci puțin în față și să-ți așezi capul pe pernă.

Așa era. Matthew începu o ședință de masaj pe îndelete, începând de la șolduri și urcând până când ajunse să-mi relaxeze mușchii de la baza capului. Când a făcut el asta, am mai avut trei contracții și, chiar dacă au fost îndelungate, mâinile reci și degetele puternice ale soțului meu au părut a-mi înmuia întru câtva durerea.

— Câte femei gravide ai ajutat tu în felul ăsta? L-am întrebat, puțin curioasă față de felul în care își dobândise îndemânarea.

Mâinile lui Matthew se opriră.

— Doar pe tine.

Își reluă mișcărilor liniștitoare. Am întors capul și am descoperit că se uita la mine, chiar dacă degetele lui nu se opreau nici o clipă.

— Ysabeau mi-a spus că sunt singura care a dormit în camera asta.

— Nimeni altcineva nu mi s-a părut demn de ea. Dar pe tine mi te-am putut imagina aici, împreună cu mine, bineînțeles, la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

— De ce mă iubești atât de mult, Matthew?

Nu reușeam să pricep ce îl atrăgea, mai ales acum când eram rotundă, așezată cu fața în jos și gâfâind de durere. Răspunsul lui veni numaidecât.

— La fiecare întrebare pe care am avut-o vreodată, sau pe care o voi avea vreodată, tu ești

răspunsul. Îmi dădu la o parte părul de pe gât și îmi sărută pielea delicată din spatele urechii. Ai chef să te ridici puțin?

Un junghi ivit brusc, mai ascuțit ca până atunci, îmi străbătu partea de jos a corpului, împiedicându-mă să răspund. Am început să gâfâi.

— Mie asta-mi sună a dilatație de zece centimetri, murmură Matthew. Marcus?

— Vești bune, Diana, zise vesel Marcus când intră în cameră. Poți să împingi!

Și am împins. Vreme de zile întregi, așa fi zis.

Mai întâi am încercat varianta modernă, întinsă pe spate, în timp ce Matthew mă ținea strâns de mână și mă privea cu adorație.

Nu mergea prea bine.

— Nu e neapărat un semn rău, ne spuse doamna doctor Sharp, uitându-se la mine și la Matthew. În etapa asta a travaliului, gemenilor poate să le ia puțin mai mult până să se pună în mișcare. Nu-i așa, Marthe?

— Are nevoie de un scaun pentru nașteri, răspunse încruntată bătrâna.

— L-am adus pe al meu, zise doamna doctor Sharp. E pe hol.

Arătă cu capul în direcția respectivă.

Și astfel, pruncii care fuseseră concepuți în secolul al XVI-lea optară să ocolească obiceiurile medicinei moderne și să se nască pe un scaun simplu din lemn, cu șezut în formă de potcoavă.

În loc să împart momentul nașterii cu o jumătate de duzină de străini, eram înconjurată de cei dragi: Matthew, care, în spatele meu, îmi oferea sprijin fizic și emoțional; Jane și Marthe, la picioarele mele, care mă felicitau că aveam doi copii suficient de politicoși încât să se prezinte lumii cu capul înainte; Marcus, care-mi făcea din când în când câte o sugestie blândă; Sarah, alături de mine, care-mi spunea când să respir și când să împing; și Ysabeau lângă ușă, transmițându-i mesaje lui Phoebe, care aștepta în salon, de unde trimitea un șir neîntrerupt de SMS-uri către Pickering Place, unde Fernando, Jack și Andrew așteptau vești.

A fost un chin.

A durat o veșnicie.

Când, la ora 11:55 noaptea, am auzit în sfârșit primul plâns indignat, am început să râd și să plâng în același timp. Un sălbatic instinct protector prinse rădăcini acolo unde până atunci se aflase copilul meu, dându-mi un scop în viață.

— Se simte bine? Am întrebat, privind în jos.

— E fetiță și se simte perfect, răspunse Marthe, radiind plină de mândrie.

— Fetiță?

Matthew părea uluit.

— Fetiță. Phoebe, spune-le că *madame* a născut o fată! Zise Ysabeau cu încântare.

Jane ridică mica ființă. Era vânătă, zbârcită și mânjită cu tot felul de substanțe scârboase, despre care citisem, dar pe care nu eram pregătită să le văd pe pielea copilului meu. Avea păr negru ca tăciunele și foarte bogat.

— De ce e vânătă? Ce s-a întâmplat cu ea? E pe moarte?

Mă simțeam tot mai îngrijorată.

— Intr-o clipă o să se facă roșie ca sfecla, spuse Marcus, uitându-se în jos la sora lui nou-născută. Ii întinse lui Matthew o pereche de foarfece și o clamă. Plămâni ei cu siguranță n-au nimic în neregulă. Cred că tu ar trebui să faci onorurile.

Matthew se ridică și rămase nemișcat.

— Dacă leșini, Matthew Clairmont, n-o să ți-o iert niciodată, zise morocănoasă Sarah. Mișcă-ți fundul încoace și taie cordonul ombilical!

— Taie-l tu, Sarah!

Lui Matthew îi tremurau mâinile pe umerii mei.

— Nu. Vreau să-l taie Matthew, am spus eu.

Dacă n-o făcea, avea să regrete mai târziu. Vorbele mele îl puseră în mișcare și curând se așeză în genunchi lângă doamna doctor Sharp. În ciuda reținerii lui inițiale, odată ce avu în față un bebeluș și ustensilele medicale potrivite, mișcărilor îi deveniră sigure și exersate. După ce cordonul ombilical fu prins cu clama și tăiat, doamna doctor o înfășură iute pe fiica noastră într-o pătură pregătită dinainte. Apoi îi înmână pachetul lui Matthew.

Soțul meu se ridică în picioare, înmărmurit, cuibărind trupul micuț în mâinile lui mari. Era ceva miraculos în alăturarea dintre forța unui tată și fragilitatea fetei lui. Copila se opri din plâns preț de câteva clipe, căscă, apoi reîncepu să țipe din pricina rușinoasei situații în care se afla.

— Salut, micuță străină! Șopti Matthew. Se uită spre mine cu venerație. E superbă.

— Doamne, ia auzi-o cum țipă! Spuse Marcus. Un opt curat la testul Apgar, ce părere ai, Jane?

— De acord. Ce-ar fi s-o cântărești și s-o măsoari, cât timp noi facem puțină curățenie pe aici și ne pregătim pentru următorul?

Dându-și brusc seama că treaba mea era doar pe jumătate terminată, Matthew lăsa copilul în grija fiului său. Apoi mă privi îndelung, mă sărută profund și îmi făcu un semn cu capul.

— Pregătită, *ma lionne*?

— Mai pregătită ca niciodată, am spus, cuprinsă de un nou val de durere.

Douăzeci de minute mai târziu, la ora 12:15 noaptea, s-a născut fiul nostru. O depășea pe sora lui, atât în lungime, cât și în greutate, însă era binecuvântat cu plămâni la fel de puternici. Mi se spusese că acesta era un lucru foarte bun, deși mă întrebam dacă aveam să mai fim de aceeași părere și peste douăsprezece ore. Spre deosebire de primul copil, băiatul avea părul blond-roșcat.

Matthew o rugă pe Sarah să-i taie ea cordonul ombilical, de vreme ce el era complet ocupat să-mi șoptească la ureche un șir de prostii plăcute despre cât de frumoasă eram și cât de puternică mă arătasem, asta în timp ce mă ținea dreaptă.

După nașterea băiatului, am început să tremur din cap până în picioare.

— Ce se întâmplă? Am întrebat, clănțănind din dinți.

Într-o clipă, Matthew mă ridică de pe scaunul pentru nașteri și mă așeză în pat.

— Aduceți bebelușii încoace! Porunci el.

Marthe puse un copil peste trupul meu, iar Sarah mi-l dădu pe celălalt. Aveau mânuțele și piciorușele strânse, iar fețele roșii de nervi. De îndată ce le-am simțit greutatea pe piept, tremurul a încetat.

— Asta-i unul dintre dezavantajele nașterii pe scaun atunci când e vorba despre gemeni, zise radioasă doamna doctor Sharp. Mămicile se tulbură puțin din pricina golului apărut brusc și nu apucăm să le lăsăm să creeze o legătură cu primul bebeluș, pentru că al doilea ne solicită atenția.

Marthe îl împinse la o parte pe Matthew și îi înfășură pe copii în pături fără a părea că-i

mișcă din loc, scamatorie specifică vampirilor, care cu siguranță le depășea pe cele mai multe dintre moașe, indiferent cât de experimentate. Cât timp Marthe avu grijă de bebeluși, Sarah îmi masă cu blândețe abdomenul, până când placenta se desprinsese cu o ultimă cramă dureroasă.

Matthew îmi luă în brațe pe micuți preț de câteva clipe, în vreme ce Sarah mă curăța cu grijă. Îmi spuse că dușul putea să mai aștepte până ce aveam să fiu în stare să mă ridic, lucru care eram sigură că avea să se întâmple aproximativ. Niciodată.

Mătușa mea și Marthe dădură la o parte cearșafurile și le înlocuiră cu unele noi, fără a-mi cere să mă mișc. Cât ai bate din palme eram sprijinită pe perne umplute cu puf și înconjurată de așternuturi curate. Matthew îmi așază din nou copiii în brațe. Camera se golise.

— Nu știu cum reușiți voi, femeile, să supraviețuiți, zise el, lipindu-și buzele de fruntea mea.

— Faptului că suntem întoarse pe dos? M-am uitat la una dintre fețișoare, apoi la cealaltă. Nici eu nu știu, am mărturisit, apoi mi-am coborât glasul. Mi-aș dori ca mama și tata să fi fost aici. Și Philippe la fel.

— Dacă ar fi fost aici, Philippe s-ar fi apucat să urle pe străzi și să trezească vecinii, zise Matthew.

— Pe băiat vreau să-l botez Philip, ca pe tatăl tău, am spus încet.

Auzindu-mi vorbele, fiul nostru deschise un ochi.

— Ți se pare OK?

— Doar dacă ne botezăm fiica Rebecca, răspunse Matthew, ținând în căușul palmei căpșorul brunet al micuței.

Aceasta își boți chipul și mai tare.

— Nu sunt sigură că e de acord, am spus eu, minunându-mă de faptul că o ființă atât de mică putea să țină atât de mult la părerea ei.

— Dacă va continua să obiecteze, Rebecca va avea o grămadă de alte nume dintre care să aleagă, zise Matthew. Aproape tot atâtea câți nași are, dacă stau să mă gândesc.

— O să ne trebuiască un tabel ca s-o scoatem la capăt, am remarcat eu și l-am săltat pe Philip mai sus. El e categoric cel mai greu.

— Amândoi au o greutate bună. Iar Philip măsoară patruzeci și cinci de centimetri.

Matthew își privi fiul cu mândrie.

— O să fie înalt, ca tatăl lui, am spus și m-am așezat mai comod între perne.

— Și roșcat ca mama și bunica.

Soțul meu ocoli patul, ațâță focul, apoi se întinse lângă mine, sprijinit într-un cot.

— Ne-am petrecut atâta timp căutând secrete străvechi și cărți magice de mult pierdute, dar ei sunt adevărata nuntă chimică, am spus, uitându-mă cum Matthew își așază degetul în mânuța lui Philip.

Băiatul i-l strânse cu o forță surprinzătoare.

— Ai dreptate. Matthew întoarse pe-o parte și pe alta mâna fiului său. Au puțin de la tine, puțin de la mine. Sunt în parte vampiri, în parte vrăjitoare.

— Și în întregime ai noștri, am spus cu fermitate, după care i-am acoperit gura cu un sărut.

— Am o fată și un băiat, îl anunță Matthew pe Baldwin. Rebecca și Philip. Amândoi sunt bine sănătoși.

— Și mama lor? Întrebă Baldwin.

— Diana s-a descurcat de minune.

Lui Matthew îi tremurau mâinile ori de câte ori se gândea la chinurile prin care trecuse soția lui.

— Felicitări, Matthew! Zise Baldwin, dar fără să pară fericit.

— Ce s-a întâmplat?

Soțul Diane se încruntă.

— Congregația a aflat deja despre naștere.

— Cum? Întrebă Matthew.

Probabil că cineva supraveghea casa — ori un vampir cu o privire foarte ageră, ori o vrăjitoare cu un al treilea ochi foarte puternic.

— Cine știe? Răspunse Baldwin obosit. Cei din Congregație sunt dispuși să suspende acuzațiile împotriva ta și a Diane în schimbul ocaziei de a-i examina pe copii.

— Niciodată! Declară Matthew, aprinzându-se de furie.

— Congregația nu vrea decât să afle ce sunt gemenii, replică scurt fratele lui.

— Ai mei! Philip și Rebecca sunt ai mei, răspunse Matthew.

— Nimeni nu pare să conteste asta, oricât de imposibil se presupune că ar fi.

— E mâna lui Gerbert la mijloc.

Instinctul îi spunea lui Matthew că vampirul reprezenta o legătură crucială între Benjamin și căutarea *Cărții vieții*. Acesta manipula politica Congregației de ani de zile și, foarte probabil, îi atrăsese pe Knox, Satu și Domenico în urzelile lui.

— Poate. Nu toți vampirii din Londra sunt ființele lui Hubbard, zise Baldwin. Verin vrea în continuare să meargă la Congregație pe șase decembrie.

— Nașterea copiilor nu schimbă nimic, spuse Matthew, deși știa că nu era așa.

— Ai grijă de sora mea, Matthew! Zise încet Baldwin.

Lui Matthew i se păru că simte o urmă de îngrijorare în tonul fratelui său.

— Intotdeauna, răspunse el.

Bunicile fură primii vizitatori ai bebelușilor. Sarah zâmbea cu gura până la urechi, iar chipul lui Ysabeau strălucea de fericire. Când le-am dezvăluit primele nume ale celor mici, amândouă s-au emoționat la gândul că moștenirea bunicilor pierduți avea să fie dusă mai departe.

— Numai voi puteați să aveți gemeni care nici măcar nu s-au născut în aceeași zi, spuse Sarah, lăsând-o jos pe Rebecca și luându-l pe Philip, care își privea bunicuța cu o încruntătură fascinată. Ysabeau, vezi dacă o poți face pe fetiță să deschidă ochii!

Ysabeau suflă ușor peste fața Rebeccăi, care făcu imediat ochii mari și începu să țipe, fluturând din mânuțele înmănușate.

— Gata! Acum putem să te vedem cum se cuvine, frumoasa mea.

— S-au născut și în zodii diferite, continuă Sarah, legănându-l ușor în brațe pe Philip.

Spre deosebire de sora lui, băiețelul se mulțumea să stea liniștit și să observe în tăcere lucrurile care îl înconjurau, ținându-și ochii negri larg deschiși.

— Cine?

Eram amețită, iar sporovăielile mătușii mele se dovedeau prea greu de urmărit.

— Bebelușii. Rebecca e Scorpion, iar Philip Săgetător. Șarpele și arcașul, răspunse Sarah.

„Familia de Clermont și familia Bishop. Cel de-al zecelea nod și zeița.“

Vârful împodobit cu pene de bufniță al săgeții îmi gădilă umărul, iar coada balaurului mi se

strânse în jurul șoldurilor dureroase. Un deget premonitoriu îmi trecu peste șira spinării, dându-mi fiori.

Matthew se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, *mon coeur*?

— Nu. Doar o senzație ciudată.

Nevoia de a proteja, care prinsese rădăcini în trupul meu imediat după nașterea gemenilor, deveni mai puternică. Nu voiam ca Rebecca și Philip să fie legați într-o țesătură mai amplă, al cărei model să nu poată fi niciodată înțeles de o persoană atât de mică și de neînsemnată ca mama lor. Erau copiii mei, copiii noștri, și aveam de gând să mă asigur că li se va îngădui să-și găsească singuri drumul, nu să-l urmeze pe acela oferit de soartă.

— Salut, tată! Mă urmărești?

Matthew se uită cu atenție la ecranul calculatorului, ținând telefonul cuibărit între umăr și ureche. De data aceasta, Benjamin sunase pentru a-și transmite mesajul. Voia să audă reacția tatălui său la ce vedea pe ecran.

— Înțeleg că se cuvine să te felicit.

Glasul lui Benjamin părea marcat de oboseală. Trupul unei vrăjitoare moarte zăcea pe o masă de operație din spatele lui, spintecat în încercarea zadarnică de a salva copilul din pântecul ei.

— O fată. Și un băiat.

— Ce vrei?

Întrebarea fu adresată calm, însă Matthew clocotea pe dinăuntru. De ce nu reușea nimeni să-l găsească pe nenorocit?

— Pe soția și fiica ta, desigur.

Privirea lui Benjamin se înăspri.

— Vrăjitoarea ta e fertilă. De ce, Matthew?

Acesta din urmă rămase tăcut.

— O să aflu eu de ce vrăjitoarea aia e atât de specială. Benjamin se lăsă în față și zâmbi. Știi bine c-am să reușesc. Dacă îmi spui acum ce vreau să aflu, nu va mai trebui să smulg informația de la ea mai târziu.

— N-o să te atingi de ea!

Vocea lui Matthew se frânse, odată cu stăpânirea lui de sine. La etaj, unul dintre copii începu să plângă.

— Oho, ba o să mă ating! Îi promise încet Benjamin. O să mă ating de câte ori va fi nevoie de Diana Bishop, până când o să-mi dea ceea ce vreau.

Am dormit probabil nu mai mult de treizeci sau patruzeci de minute, căci mă treziră țipetele furioase ale Rebeccăi. Când mi-am limpezit privirea împăienjenită, am văzut că Matthew se plimba prin fața focului cu fetița în brațe, murmurându-i cuvinte de alint și alinare.

— Știu. Lumea poate fi un loc dur, micuțo. Cu timpul va deveni mai ușor de suportat. Auzi trosnetul buștenilor? Vezi luminile care se joacă pe perete? Asta e focul, Rebecca. S-ar putea să-l ai în vene, la fel ca mama ta. Șșt! E doar o umbră. Nimic altceva decât o umbră.

Matthew strânse mai tare bebelușul la piept și îi îngână un cântec de leagăn în franceză.

Chut! Plus de bruit,

C'est la ronde de nuit,

En diligence, faisons silence.

Marchons sans bruit,

*C'est la ronde de nuit*⁸²

Matthew de Clermont era îndrăgostit. Am zâmbit când i-am văzut chipul fascinat.

— Doamna doctor Sharp a spus că o să le fie foame, l-am anunțat eu din pat, frecându-mă la ochi.

Mi-am mușcat buza. Doamna doctor mai spusese că pruncii născuți prematur pot fi greu de hrănit pentru că mușchii necesari pentru supt nu s-au dezvoltat suficient.

— S-o chem pe Marthe? Întrebă Matthew pe deasupra plânsetelor insistente ale Rebeccăi.

Știa că îmi făceam griji în privința alăptatului.

— Hai să încercăm și singuri! Am spus.

Soțul meu îmi așază o pernă în poală și mi-o dădu pe Rebecca. Apoi îl trezi pe Philip, care dormea liniștit. Atât Sarah, cât și Marthe mă bătuseră la cap cu importanța alăptatului ambilor copii în același timp, altfel riscam ca, imediat după ce îl hrăneam pe unul dintre ei, celuilalt să i se facă foame.

— Philip o să fie zvăpăiatul, zise încântat Matthew, în timp ce îl ridica din leagăn.

Băiețelul se încruntă la tatăl său, clipind din ochii lui imenși.

— Cum ți-ai dat seama?

Am mișcat-o ușor pe Rebecca, încât să-i fac loc și fratelui ei.

— E prea tăcut, răspunse Matthew, rânjind.

Am avut nevoie de câteva încercări până să-l fac pe Philip să apuce sânul. Cu Rebecca însă era imposibil.

— Nu se oprește îndeajuns din plâns ca să sugă, am spus eu frustrată.

Matthew își vârî degetul în gura fetiței, iar ea își strânse ascultătoare buzele în jurul lui.

— Hai să-i așezăm invers! Poate că mirosul de colostru⁸³ și fratele ei o s-o convingă să încerce.

Am făcut schimbările necesare. Philip răcni ca o Furie în clipa în care Matthew îl mișcă, apoi sughiță și pufni puțin când fu așezat la celălalt sân, doar cât să se asigure că înțeleseserăm: asemenea întreruperi nu aveau să mai fie tolerate pe viitor. Urmară câteva momente de sforăituri nehotărâte, timp în care Rebecca studie locul, ca să vadă ce era toată agitația aceea, după care fetița îmi luă cu băgare de seamă sânul. După ce supse din el pentru prima dată, făcu ochii mari.

— Ah! Acum pricepe. Nu ți-am spus eu, micuțo? Murmură Matthew. *Maman* e răspunsul la orice.

Soarele în zodia Săgetătorului

Săgetătorul guvernează credința, religia, scrierile, cărțile și interpretarea viselor. Aceia care se nasc în zodia Arcașului vor înfăptui mari minuni și vor avea parte de multe onoruri și bucurii.

Câtă vreme Săgetătorul stăpânește cerurile, să te consulți cu avocații tăi despre treburile pe care le ai. E un moment prielnic pentru a face legăminte și a încheia târguri.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 9v

CAPITOLUL 32

— Gemenii au zece zile. Nu crezi că sunt cam tineri ca să devină membri ai unui ordin

cavaleresc?

Căscam și mă plimbam de colo până colo pe holul de la etajul al doilea, ținând-o în brațe pe Rebecca. Fetița era supărată că fusese luată din confortabilul ei leagăn de lângă foc.

— Toți noii membri ai familiei de Clermont devin cavaleri cât mai curând cu putință, spuse Matthew și mi-l dădu pe Philip. E o tradiție.

— Da, dar cei mai mulți noi membri ai familiei de Clermont sunt femei și bărbați în toată firea! Și trebuie să facem asta la Sept-Tours?

Gândurile mi se târau prin cap. Așa cum îmi promisese, Matthew se îngrijea de copii pe timpul nopții, dar, atâta vreme cât alăptam, tot eram trezită la fiecare câteva ore.

— Acolo sau la Ierusalim, răspunse soțul meu.

— Nu la Ierusalim. În decembrie? Ești nebun?

Ysabeau își făcu apariția pe palier, tăcută ca o fantomă.

— Pelerinii dau năvală. În plus, copiii ar trebui botezați acasă, în biserica pe care a construit-o tatăl lor, nu la Londra. Ambele ceremonii pot avea loc în aceeași zi.

— În momentul de față, Casa Clairmont e căminul nostru, *maman*. Matthew se încruntă. Începea să se sature de bunici și de amestecul lor neîncetat. Iar Andrew s-a oferit să-i boteze aici, dacă va fi nevoie.

Philip, care deja manifesta o sensibilitate ieșită din comun față de schimbătoarele stări de spirit ale tatălui său, își schimbă expresia într-o imitație perfectă a încruntăturii lui și își flutură un braț prin aer, de parcă ar fi cerut o sabie pentru ca ei doi să-i poată înfrânge împreună pe dușmani.

— Atunci, Sept-Tours să fie, am zis eu.

Chiar dacă nu-l mai percepeam pe Andrew Hubbard ca pe un permanent ghimpe în coasta mea, n-aș fi vrut ca el să-și asume rolul de îndrumător spiritual al copiilor noștri.

— Dacă ești sigură. Replică Matthew.

— O să fie invitat și Baldwin?

Știam că Matthew îi spusese despre gemeni. Baldwin trimisese un luxos buchet de flori pentru mine, iar pentru Rebecca și Philip, două inele pentru masajul gingiilor, din argint și corn. Inelele cu care bebelușii să-și poată freca gingiile atunci când le cresc dinții sunt un cadou obișnuit pentru nou-născuți, desigur, dar în cazul ăsta eram sigură că ele reprezentau o formă nu foarte subtilă de a-mi aminti de sângele de vampir care curgea prin venele copiilor mei.

— Probabil. Dar hai să nu ne batem capul cu asta acum! Ce-ar fi să mergi la o plimbare cu Ysabeau și Sarah, să mai ieși puțin din casă? Mai e destul lapte, în caz că bebelușii încep să se agite, îmi sugerează Matthew.

I-am ascultat sugestia, deși aveam neplăcuta senzație că eu și copiii eram mutați pe o uriașă tablă de șah a familiei de Clermont de către ființe care practicau jocul ăsta de secole.

Senzația aceasta devenea pe zi ce trecea tot mai puternică, pe măsură ce pregătirile pentru plecarea spre Franța înaintau. Aveau loc prea multe discuții șoptite pentru liniștea mea sufletească. Dar eram ocupată până peste cap cu gemenii și, deocamdată, n-aveam vreme de mașinațiuni în familie.

— Bineînțeles că l-am invitat pe Baldwin, zise Marcus. Trebuie să fie prezent.

— Și pe Gallowglass? Întrebă Matthew.

Îi trimisese nepotului său poze cu gemenii, dar și impresionantele liste complete cu numele acestora. Sperase că scoțianul îi va răspunde când va afla că e nașul lui Philip și că micuțul poartă unul dintre numele lui, însă fusese dezamăgit.

— Dă-i timp! Îi spuse Marcus.

Însă timpul nu prea fusese de partea lui Matthew în ultima vreme, și el nu se aștepta să-l vadă cooperând tocmai acum.

— Nici o veste de la Benjamin, raportă Fernando. A amuțit. Din nou.

— Unde naiba se află?

Matthew își trecu degetele prin păr.

— Facem tot ce ne stă în putere, Matthew. Chiar și înainte de a deveni vampir, Benjamin era extrem de viclean.

— Bine. Dacă nu reușim să dăm de Benjamin, atunci hai să ne îndreptăm atenția spre Knox! Zise Matthew. El o să fie mai ușor de scos din ascunzătoare decât Gerbert, iar cei doi îl alimentează cu informații pe Benjamin. Sunt sigur de asta și vreau dovezi!

N-avea să-și găsească odihna înainte ca toate ființele ce reprezentau un pericol la adresa Dianei ori a gemenilor să fie găsite și distruse.

— Gata de plecare?

Marcus o gădilă pe Rebecca sub bărbie, și, de fericire, fetița își transformă gura într-un O perfect. Își adora fratele mai mare.

— Unde-i Jack? Am întrebat eu, ruptă de oboseală.

Abia apucam să așez locului un copil, că îl rătăceam pe celălalt. O simplă plecare se transformase într-un coșmar logistic, echivalent în mare măsură cu trimiterea unui batalion în luptă.

— A ieșit la o plimbare cu bestia. Că tot veni vorba, unde-i Corra? Întrebă Fernando.

— Pitită la loc sigur.

De fapt, eu și Corra ne descurcam destul de greu. Ea se arătase destul de agitată și de hachițoasă de când cu nașterea gemenilor, așa că n-o încânta faptul că fusese înghesuită la loc în trupul meu pentru o călătorie spre Franța. Nici pe mine nu mă bucura aranjamentul. Era minunat să fiu din nou complet stăpână pe corpul meu.

Un șir de lătrături zgomotoase și brusca apariție a celui mai mare mop din lume anunțară întoarcerea lui Jack.

— Haide, Jack! Nu ne face să așteptăm! Strigă Marcus.

Băiatul veni în fugă lângă el, iar Marcus îi întinse un rând de chei.

— Crezi că ești în stare să le duci pe Sarah, Marthe și bunica ta până în Franța?

— Sigur că da! Răspunse Jack, înșfăcând inelul cu chei.

Apăsă butoanele unei telecomenzi, iar acestea descuiară încă o mașină de mari dimensiuni, dotată cu un pat pentru câine în locul scaunelor speciale pentru bebeluși.

— Ce emoționantă e plecarea înapoi spre casă! Ysabeau își strecură brațul pe sub cotul lui Jack. Imi amintește de zilele în care Philippe mi-a cerut să conduc șaisprezece căruțe de la Constantinopol până la Antiohia. Drumurile erau îngrozitoare, și întâlneam bandiți la tot pasul. A fost o călătorie cât se poate de grea, plină de pericole și amenințări cu moartea. M-am distrat de minune!

— Din câte îmi amintesc, ai pierdut majoritatea căruțelor, zise Matthew cu un aer întunecat.

Și majoritatea cailor.

— Ca să nu mai vorbim despre o sumă frumoasă din banii oamenilor, spuse Fernando.

— Nu s-au pierdut decât zece căruțe. Celelalte șase au ajuns la destinație în perfectă stare. Cât despre bani, au fost doar reinvestiți, zise Ysabeau pe un ton ce mustea de aroganță. Nu le da atenție, Jack! O să-ți povestesc eu totul despre aventurile mele cât timp conduci. Asta o să-ți distragă atenția de la trafic.

Phoebe și Marcus porniră la drum într-una dintre mașinile lui sport, un vehicul de firmă, britanic, care arăta de parcă ar fi trebuit condus de James Bond. Începeam să apreciez valoarea automobilelor cu două locuri și să mă gândesc cu dor la faptul că aveam să-mi petrec următoarele nouă ore numai în compania lui Matthew.

Data fiind viteza cu care călătoriseră Marcus și Phoebe, dar și faptul că nu fuseseră nevoiți să se oprească de-a lungul drumului pentru pauze de mers la toaletă, schimbat scutece și hrănit bebeluși, nu fu deloc surprinzător că, în momentul sosirii la Sept-Tours, cei doi ne așteptau în capul scărilor luminate de torțe, alături de Alain și Victoire, ca să ne ureze bun venit acasă.

— *Milord* Marcus mi-a spus că vom avea casa plină cu ocazia ceremoniilor, *madame* Ysabeau! Zise Alain, salutându-și stăpâna.

Soția lui, Victoire, țopăi de încântare când dădu cu ochii de leagănele bebelușilor și se repezi să dea o mână de ajutor.

— O să fie ca pe vremuri, Alain. O să întindem paturi în hambar pentru muncitori. Pe vampiri n-o să-i deranjeze frigul, iar ceilalți o să se obișnuiască.

Ysabeau nu părea deloc îngrijorată în timp ce îi întindea mânușile lui Marthe și se întorcea să ne ajute cu cei mici, înfolfoliți până peste urechi, ca să nu le fie frig.

— Nu-i așa că *milord* Philip și *milady* Rebecca sunt cele mai frumoase ființe pe care le-ai văzut vreodată, Victoire?

Femeia nu fu în stare să scoată decât o serie de exclamații, dar lui Ysabeau răspunsul i se păru suficient.

— Să vă ajut cu bagajele bebelușilor? Întrebă Alain, cercetând conținutul portbagajului supraîncărcat.

— Ar fi minunat, Alain!

Matthew îl îndrumă către valize, sacoșe, țarcuri de joacă portabile și mormane de scutece de unică folosință. El luă în fiecare mână câte un leagăn și, susținut de Marthe, Sarah, Ysabeau și Victoire, urcă treptele alunecoase până la ușa din față. Înăuntru, fu izbit de măreția locului în care se afla și a motivului pentru care venise acolo. Îi aducea pe cei mai tineri membri ai străvechiului neam de Clermont înapoi în căminul lor ancestral. Nu conta că familia noastră era doar un umil vlăstar al acestui neam ales. Castelul Sept-Tours era, și avea să fie mereu, un loc încărcat de tradiție pentru copiii noștri.

— Bine ai venit acasă! I-am spus eu și l-am sărutat.

El mă sărută la rândul lui, apoi schiță unul dintre fermecătoarele lui surâsuri leneșe.

— Mulțumesc, *mon coeur*.

Întoarcerea la Sept-Tours fusese decizia corectă. Speram că nici o întâmplare nefericită nu avea să ne umbrească plăcuta revenire acasă.

În zilele dinaintea botezului, dorința părea să mi se fi îndeplinit. Sept-Tours era atât de aglomerat cu pregătirile pentru ceremoniile micuților, încât mă tot așteptam să-l văd pe

Philippe dând buzna pe ușă, cântând și spunând glume. Dar Marcus era acum sufletul gospodăriei, umblând peste tot de parcă întreg castelul ar fi fost al lui (ceea ce, tehnic vorbind, presupun că era adevărat) și îndemnându-i pe toți la o dispoziție mai festivă. Pentru prima dată înțelegeam de ce îi amintea lui Fernando de Philippe.

Când fiul lui Matthew porunci ca toată mobila din salonul cel mare să fie înlocuită cu mese lungi și cu bănci capabile să primească hoardele de invitați așteptați, am avut o amețitoare senzație de *dejâ vu*, căci Sept-Tours se transforma în varianta sa medievală. Numai apartamentul lui Matthew rămăsese neschimbat. Marcus îl declarase de neatins, deoarece acolo dormeau oaspeții de onoare. Eu mă retrăgeam în turnul soțului meu la intervale regulate, ca să-i hrănesc, să-i îmbăiez și să-i schimb pe copii, dar și ca să mai iau câte o pauză de la neîncetatul val de lucrători tocmiți să curețe, să deretice și să mute mobila.

— Mulțumesc, Marthe, am spus când m-am întors după o scurtă plimbare prin grădină.

Bătrâna părăsise bucuroasă bucătăria în favoarea sarcinilor de dădacă și a încă unuia dintre îndrăgitele ei romane polițiste.

L-am bătut ușurel pe spate pe fiul meu care dormea, apoi am ridicat-o pe Rebecca din pătuț. Buzele mi se strânseseră într-o linie subțire când i-am simțit greutatea prea mică în comparație cu a fratelui ei.

— Îi e foame.

Ochii întunecați ai lui Marthe îi întâlneau pe ai mei.

— Știu.

Rebecăi îi era mereu foame și nu părea niciodată mulțumită. M-am ferit să mă gândesc la eventualele implicații ale acestui fapt.

— Matthew a spus că e prea devreme ca să ne facem griji.

Mi-am lipit nasul de gâtul fetei și i-am inspirat mirosul dulce de bebeluș.

— Ce știe Matthew? Pufni Marthe. Tu ești mama ei.

— Lui nu i-ar plăcea, am avertizat eu.

— I-ar plăcea și mai puțin dacă Rebecca ar muri, îmi spuse fără ocolișuri bătrâna.

Cu toate astea, șovăiam. Dacă urmam sugestiile fățișe ale lui Marthe fără să-l consult, Matthew avea să fie furios. Dar, dacă îi ceream părerea soțului meu, el avea să-mi spună că Rebecca nu se afla în pericol iminent. Așa o fi fost, dar fetița cu siguranță nu plesnea de sănătate. Țipetele ei de frustrare îmi frângeau inima.

— Matthew e încă la vânătoare?

Dacă voiam să-mi duc planul până la capăt, trebuia s-o fac atunci când Matthew nu se afla prin preajmă ca să se frământa.

— Din câte știi eu, da.

— Șșt, e în regulă. Mami o să rezolve problema, am murmurat, în timp ce mă așezam lângă foc și îmi descheiam cu o mână cămașa.

Am așezat-o pe Rebecca la sânul meu drept, iar ea l-a apucat imediat, sugând din toate puterile. Laptele i se scurse pe la colțul gurii, iar scâncetele i se transformară în adevărate vaiete. Fusese mai ușor de hrănit înainte ca sânii mei să înceapă să dea lapte, ca și cum colostrul ar fi fost mai ușor tolerat de organismul ei.

De atunci începusem să-mi fac griji.

— Poftim!

Marthe îmi întinse un cuțit subțire și bine ascuțit.

— N-am nevoie.

Am așezat-o pe Rebecca pe umărul meu și am bătut-o pe spate. Fetița a scos un râgâit puternic, urmat de un șuvoi de lichid alb.

— Nu poate digera laptele cum trebuie, zise Marthe.

— Atunci hai să vedem cum o să se descurce cu asta!

I-am pus căpșorul pe antebrațul meu, mi-am trecut vârful degetelor peste pielea fină, acoperită de cicatrice, a cotului stâng, locul din care îl ispitisem pe tatăl ei să-mi bea sângele, apoi am așteptat ca firișorul de lichid roșu, dătător de viață, să-mi curgă din vene.

Rebecca deveni imediat atentă.

— Asta vrei?

Mi-am îndoit brațul și i-am lipit gura de pielea mea. Am avut aceeași senzație ca atunci când bea lapte de la sânul meu, doar că acum nu mai era agitată, ci lacomă.

Sângele ce se scurgea în voie dintr-o venă nu putea să treacă neobservat într-o casă plină de vampiri. Ysabeau ajunsese în cameră în doar câteva clipe. Fernando fu aproape la fel de rapid. Apoi Matthew își făcu apariția precum o tornadă, cu părul răvășit de vânt.

— Toată lumea! Afară!

Arătă cu degetul spre scări. Fără să mai aștepte să vadă dacă e ascultat, se lăsă în genunchi în fața mea.

— Ce faci?

— O hrănesc pe fiica ta, am spus, cu lacrimi în ochi.

Înghițiturile mulțumite ale Rebeccăi răsunau în camera tăcută.

— Toată lumea se întreba de luni de zile ce o să fie copiii. Ei bine, iată un mister rezolvat: Rebecca are nevoie de sânge ca să crească sănătoasă.

— Și Philip? Întrebă Matthew, cu chipul împietrit.

— El pare să se mulțumească deocamdată cu lapte, am răspuns. Poate că, odată cu trecerea timpului, Rebecca o să accepte o dietă mai variată. Dar pentru moment are nevoie de sânge și o să-l primească.

— Există motive întemeiate să nu-i transformăm pe copii în vampiri, zise Matthew.

— N-am *transformat-o* pe Rebecca în nimic. Așa a venit pe lume. Și nu e un vampir. E o „vampovrăjitoare“. Sau o „vrăjivampir“.

Nu încercam să par ridicolă, chiar dacă denumirile stârneau râsul.

— Ceilalți vor vrea să știe cu ce fel de ființe ai de -a face, spuse Matthew.

— Ei bine, va trebui să aștepte! M-am răstit eu. E prea curând ca să ne dăm seama, și n-o să accept ca tot felul de indivizi s-o eticheteze cu de-a sila pe Rebecca doar pentru că așa le convine lor.

— Dar când o să-i crească dinții? Ce-o să se întâmple atunci? Întrebă Matthew, ridicând vocea. Ai uitat de Jack?

„Ah!“ Așadar, furia sângelui era cea care îl îngrijora pe Matthew, mai mult decât faptul că micuții erau vampiri ori vrăjitoare. I-am dat-o pe copila adormită și am început să mă închei la cămașă. Când am terminat, soțul meu o strângea pe fetiță la piept, ținându-i capul cuibărit între bărbia și umărul lui. Stătea cu ochii închiși, ca și cum ar fi încercat să-și alunge din minte scena la care tocmai asistase.

— Dacă Rebecca ori Philip o să aibă furia sângelui, atunci o să ne ocupăm de asta. Împreună, ca o familie, am zis, dându-i la o parte părul de pe frunte. Încearcă să nu-ți mai faci atâtea griji!

— O să ne ocupăm? Cum? Nu poți să-l iei cu vorba bună pe un copil de doi ani pornit să ucidă, zise Matthew.

— Atunci o s-o leg printr-o vrajă. Nu era un lucru despre care să fi discutat, însă l-aș fi făcut fără să stau pe gânduri. Așa cum l-aș lega printr-o vrajă și pe Jack, dacă asta ar fi singura cale de a-l proteja.

— N-o să le faci copiilor noștri ceea ce ți-au făcut ție părinții tăi, Diana! N-ai să ți-o poți ierta niciodată.

Săgeata ce mi se odihnea lângă șira spinării mă împunse în umăr, iar cel de-al zecelea nod începu să-mi ardă încheietura, pe măsură ce firele din mine se încordau. Nu era momentul să ezit.

— Aș face orice pentru a-mi salva familia.

— S-a rezolvat, spuse Matthew și lăsă jos telefonul.

Era șase decembrie. Trecuseră un an și o zi de când Philippe pusese pe fruntea Dianei însemnul legământului său pecetluit cu sânge. Pe Isola della Stella, o insuliță din laguna venețiană, o mărturisire sub jurământ a statutului ei în familia de Clermont stătea pe biroul unuia dintre funcționarii Congregației, așteptând să fie inclusă în arborele genealogic al neamului.

— Așadar, mătușa Verin și-a ținut până la urmă promisiunea, spuse Marcus.

— Poate că ea a ținut legătura cu Gallowglass.

Fernando nu-și pierduse speranța că fiul lui Hugh avea să se întoarcă la timp pentru botez.

— Baldwin a depus mărturia.

Matthew se lăsă pe spătarul scaunului și își trecu mâinile peste față. Alain intră în cameră cu o scuză pentru întrerupere, un teanc de scrisori și un pahar de vin. Aruncă o privire îngrijorată către cei trei vampiri îngrămădiți în jurul focului din bucătărie, apoi plecă fără să mai scoată o vorbă.

Fernando și Marcus se uitară unul la altul, vădit consternați.

— Baldwin? Dar dacă Baldwin a.

Marcus nu-și sfârși replica.

— Baldwin e mai preocupat de siguranța Dianei decât de reputația familiei de Clermont, sfârși Matthew în locul lui. Întrebarea este: ce știe el și noi nu știm?

Ziua de șapte decembrie era aniversarea nunții noastre, așa că Sarah și Ysabeau aveau să stea cu gemenii ca să ne ofere mie și lui Matthew câteva ore singuri. Am pregătit biberoane cu lapte pentru Philip, am amestecat sângele cu puțin lapte pentru Rebecca, apoi i-am dus pe cei doi copii jos, în biblioteca familiei. Acolo Ysabeau și Sarah construiseră o țară a minunilor făurită din pături, jucării și piese de mobilier care să-i distreze pe micuți, iar acum abia așteptau să-și petreacă seara cu nepoții.

Când am propus să luăm doar o cină liniștită în turnul lui Matthew, ca să putem fi chemați în caz că era vreo problemă, Ysabeau îmi înmână un rând de chei.

— Cina vă așteaptă la Les Revenants⁸⁴, zise ea.

— Les Revenants?

Nu era un loc despre care să fi auzit până atunci.

— Philippe a clădit castelul pentru a-i adăposti pe cruciații care se întorceau din Țara Sfântă, mă lămuri Matthew. Ii aparține lui *maman*.

— Iar acum e casa voastră. V-o dăruiesc, zise Ysabeau. La mulți ani!

— Nu poți să ne dai o casă! E prea mult, Ysabeau! Am protestat eu.

— Les Revenants e o locuință mai potrivită pentru o familie decât Sept-Tours. E chiar un loc drăguț. Pe chipul lui Ysabeau se citea melancolia. Eu și Philippe am fost foarte fericiți acolo.

— Ești sigură? O întrebă Matthew pe mama lui.

— Da. Iar ție o să-ți placă, Diana, zise Ysabeau, ridicând din sprâncene. Toate camerele au uși.

— Cum poate cineva să descrie locul ăsta drept „drăguț”? Am întrebat când am ajuns la locuința de la marginea regiunii Limousin.

Les Revenants era un castel ceva mai mic decât Sept-Tours, dar nu cu mult. Existau doar patru turnuri, după cum îmi atrăsese atenția Matthew, câte unul în fiecare colț al fortăreței pătrate. Însă șanțul cu apă care îl înconjura era îndeajuns de mare ca să treacă drept lac, în timp ce grajdurile splendide și superba curte interioară contraziceau pe oricine ar fi pretins că era o locuință mai modestă decât reședința oficială a familiei de Clermont. Înăuntru, totuși, domnea o atmosferă intimă, în ciuda spațioaselor încăperi de primire de la parter. Deși castelul fusese clădit în secolul al XII-lea, se făcuseră renovări amănunțite, iar clădirea era acum complet modernizată cu toate avantajele lumii de azi — băi, electricitate, chiar și sisteme de încălzire, în cazul câtorva încăperi. Cu toate astea, eu tocmai mă pregăteam să resping cadoul și orice idee că am putea locui vreodată aici, când istețul meu soț îmi arătă biblioteca.

Încăperea făurită în stilul Renașterii gotice, cu tavanul ei susținut de grinzi, cu ornamentele din lemn sculptat, cu șemineul uriaș și însemnele heraldice decorative, era cuibărită în colțul de sud-vest al clădirii principale. Un șir lung de ferestre dădea spre curtea interioară, în vreme ce o altă fereastră, mai mică, dezvăluia peisajul rural din Limousin. Rafturile cu cărți acopereau singurele două ziduri drepte, ajungând până la tavan. O scară curbată din lemn de nuc ducea spre un balcon ce oferea acces la rafturile cele mai înalte. Îmi amintea puțin de sala de lectură Duke Humfrey, cu mobilierul ei întunecat și lumina scăzută.

— Ce sunt toate astea?

Rafturile din lemn de nuc erau pline de cutii și cărți așezate alandala.

— Documentele personale ale lui Philippe, îmi răspunse Matthew. *Maman* le-a mutat aici după război. Sigur, tot ce avea legătură cu treburile oficiale ale familiei de Clermont ori cu Cavalerii lui Lazăr a rămas la Sept-Tours.

Asta trebuia să fie cea mai vastă arhivă din lume. M-am trântit jos, înțelegând brusc încurcătura în care se afla Phoebe între toate comorile artistice ale familiei, și mi-am acoperit gura cu mâna.

— Presupun că o să vrei să le sortezi pe toate, doamnă doctor Bishop, îmi zise Matthew, sărutându-mă în creștetul capului.

— Bineînțeles că o să vreau! Ne-ar putea furniza informații despre *Cartea vieții* și despre începuturile Congregației. Ar putea exista aici scrisori care să facă referire la Benjamin și la copilul vrăjitoarei din Ierusalim.

Prin minte mi se învârteau tot felul de posibilități. Matthew nu părea foarte convins.

— Cred că e mai probabil să găsești schițele lui Philippe cu mașinării pentru asediu ori instrucțiuni pentru îngrijirea și hrănirea cailor decât ceva despre Baldwin.

Instinctul meu de istoric îmi spunea că Matthew subestima grav importanța documentelor. La două ore după ce îmi prezentase încăperea, eram tot acolo, răscolind printre cutii, în vreme ce Matthew bea vin și îmi făcea pe plac, traducându-mi textele scrise codat sau în limbi pe care nu le cunoșteam. Bieții Alain și Victoire ajunseră să ne servească aniversara cină romantică pe care ne-o pregătiseră în bibliotecă, în locul sufrageriei de la parter.

În dimineața următoare ne-am mutat în castelul Les Revenants împreună cu copiii, fără ca eu să mă mai plâng de mărimea lui, de facturile pentru încălzire ori de numărul treptelor pe care aveam să fiu nevoită să le urc ca să fac o baie. Ultima dintre aceste probleme fu totuși dezbătută, pentru orice eventualitate, de vreme ce Philippe instalase în turnul cel înalt, după o vizită făcută în Rusia anului 1811, un ascensor cu șurub. Din fericire, liftul fusese electrificat în 1896, așa că nu mai avea nevoie de forța unui vampir care să învârtă manivela.

Numai Marthe veni cu noi la Les Revenants, cu toate că ea și Alain ar fi preferat să ne însoțească amândoi în Limousin și să lase gospodăria lui Marcus pe alte mâini, mai tinere. Marthe ne gătea și ne ajuta pe amândoi să ne obișnuim cu îngrijirea a doi bebeluși.

Când castelul Sept-Tours avea să înceapă să se umple de cavaleri, Fernando și Sarah urmau să vină lângă noi. Și Jack avea să facă la fel, în caz că valul de străini i s-ar fi părut copleșitor, însă pentru moment eram singuri.

Deși Les Revenants era prea mare pentru noi, castelul ne oferea șansa de fi, în sfârșit, o familie. Rebecca începuse să ia în greutate, acum că știam cum să-i hrănim corect trupușorul. Iar Philip trecea cu bine prin orice schimbare de rutină ori de loc, păstrându-și obișnuita lui expresie îngândurată, uitându-se cu atenție la luminile ce se mișcau pe zidurile din piatră sau ascultând cu o mulțumire plăcută sunetele pe care le scoteam când răsfoiam hârtiile din bibliotecă.

Marthe stătea cu copiii ori de câte ori o rugam, oferindu-ne mie și lui Matthew ocazia de a ne reface relația după săptămânile de despărțire, urmate de frământările și bucuria nașterii gemenilor. În timpul acestor prețioase momente în doi, ne plimbam de mână de -a lungul șanțului cu apă, discutam despre planurile pentru casă, inclusiv despre unde urma să-mi plantez grădina de vrăjitoare, astfel încât să profit cât mai mult de soare, și despre locul perfect în care Matthew putea să le clădească gemenilor o căsuță în copac.

Însă, oricât de bine ne-ar fi fost singuri, ne petreceam fiecare clipă disponibilă cu noile ființe pe care le aduseserăm pe lume. Stăteam în fața șemineului din dormitorul nostru, uitându-ne cum Rebecca și Philip se târăsc pas cu pas tot mai aproape unul de altul, privindu-se fermecați în clipa în care se prindeau de mânuțe. Erau întotdeauna cei mai fericiți atunci când se atingeau, ca și cum lunile petrecute împreună în pântecul meu îi obișnuiseră să fie permanent în contact. Curând aveau să crească prea mari ca să mai facem asta, dar pentru moment îi culcam în același pătuț. Și, indiferent cum îi așezam, sfârșeau strâns îmbrățișați și cu fețișoarele lipite.

Lucram zilnic în bibliotecă împreună cu Matthew, încercând să găsim indicii despre locul în care s-ar fi putut afla în prezent Benjamin, despre misterioasa vrăjitoare din Ierusalim și la fel de misteriosul ei prunc ori despre *Cartea vieții*. Nu trecu mult până ce Philip și Rebecca se

deprinseră cu mirosurile de hârtie și pergament. Își întorceau capetele după sunetul vocii lui Matthew, care citea cu glas tare din documente scrise în greacă, latină, occitană, franceză veche, în străvechi dialecte germane, în engleza veche și în graiul unic al lui Philippe.

Ciudățeniile lingvistice ale socrului meu se oglindeau și în sistemul de organizare pe care îl folosisese pentru a-și păstra dosarele și registrele personale. De exemplu, eforturile noastre de a găsi documente din perioada cruciadelor scoaseră la iveală o remarcabilă scrisoare de la episcopul Adhemar⁸⁵, în care erau explicate motivele Primei Cruciade, însoțită, în mod bizar, de o listă de cumpărături din 1930, în care erau înșirate obiectele pe care Philippe voia ca Alain să i le trimită de la Paris: pantofi noi de la Berluti⁸⁶, un exemplar din *La Cuisine en dix minutes*⁸⁷ și cel de-al treilea volum din *The Science of Life* de H.G. Wells, Julian Huxley și G.P. Wells⁸⁸.

Timpul petrecut împreună, ca o familie, ni se părea un miracol. Aveam ocazia să râdem și să cântăm, să ne minunăm de perfecțiunea în miniatură pe care o reprezentau copiii noștri, să ne mărturisim grijile pe care ni le făcuserăm în legătură cu sarcina și cu posibilele ei complicații.

Cu toate că sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt nu șovăiseră nici o clipă, în zilele desăvârșite de tihnă petrecute la Les Revenants ne-am convins din nou de ele, chiar în vreme ce ne pregăteam pentru provocările care ne așteptau în următoarele săptămâni.

— Țștia sunt cavalerii care au fost de acord să participe.

Marcus îi întinse lui Matthew lista de invitați. Acesta o parcurse în grabă cu privirea.

— Giles. Russell. Excelent! Intoarse foaia. Addie. Verin. Miriam. Ridică ochii. Când l-ai făcut pe Chris cavaler?

— Când eram în New Orleans. Așa mi s-a părut corect, zise Marcus cu oarecare sficiune.

— Bravo, Marcus! Având în vedere cine o să asiste la botezul copiilor, nu-mi închipui că cineva din Congregație ar îndrăzni să ne facă necazuri, spuse Fernando, zâmbind. Cred că te poți relaxa, Matthew. Diana probabil că va reuși să se bucure de ziua botezului, așa cum a sperat.

Însă Matthew nu se simțea relaxat.

— Aș vrea să-l fi găsit pe Knox.

Se uită pe fereastra de la bucătărie, către zăpada de afară. La fel ca Benjamin, Knox dispăruse fără urmă. Semnificațiile posibile ale acestei dispariții erau aproape prea îngrozitoare ca să poată fi exprimate.

— Să-l chestionez pe Gerbert? Întrebă Fernando.

Discutaseră despre eventualele repercusiuni cu care aveau să se confrunte dacă se purtau ca și cum Gerbert ar fi fost un trădător. Asta ar fi putut stârni, pentru prima dată în mai bine de o mie de ani, un conflict deschis între vampirii din jumătatea de sud a Franței.

— Nu încă, zise Matthew, nevrând să complice problemele. O să mă uit în continuare prin hârtiile lui Philippe. Trebuie să fie acolo vreun indiciu cu privire la ascunzătoarea lui Benjamin.

— Isuse, Dumnezeu! Imposibil să mai existe ceva de pus în bagaje pentru o jumătate de oră de mers cu mașina până la casa mamei mele!

În ultima săptămână, Matthew tot făcuse referiri profanatoare la providență, însă acestea erau cu atât mai uimitoare azi, în ziua în care gemenii urmau să fie botezați. Ceva îl supăra,

dar refuza să-mi spună ce.

— Vreau să fiu sigură că piticii au tot confortul, având în vedere câți străini o să întâlnească, am spus eu, săltându-l în sus și în jos pe Philip în încercarea de a-l face să râgâie acum în loc să scuipe la jumătatea drumului.

— Pătuțul ar putea să rămână? Zise Matthew cu speranță.

— E destul loc să-l luăm cu noi, iar copiii o să aibă nevoie de cel puțin un pui de somn. În plus, am fost informată de către o sursă de încredere că ăsta e cel mai mare vehicul motorizat din Limousin, dacă excludem autocamionul pentru fân al lui Claude Raynard.

Localnicii îl porecliseră pe Matthew „Gaston Lagaffe”, după adorabilul personaj inept de benzi desenate⁸⁹ și îl tachinau blând în legătură cu *grandeguimbarde*⁹⁰, încă din ziua în care soțul meu se dusesse la magazin să ia pâine și rămăsese cu Range Roverul blocat între un mic Citroen și un minuscul Renault.

Matthew trânti portiera din spate, fără nici un comentariu.

— Nu mai sta încruntat, Matthew! Zise Sarah, venind lângă noi în fața casei. Copiii tăi o să crească mari cu impresia că ești un urs.

— Ce frumos arăți! Am remarcat eu.

Mătușa mea era îmbrăcată la patru ace, într-un taior verde-închis, cu o elegantă bluză din mătase crem, care îi punea în valoare părul roșcat. Avea un aer seducător, dar și festiv.

— Agatha mi l-a făcut. Se pricepe! Spuse Sarah și făcu o piruetă ca s-o putem admira mai bine. Oh, să nu uit: a sunat Ysabeau! A spus că Matthew nu trebuie să ia în seamă toate mașinile parcate pe alee, ci să vină drept la ușă. V-au păstrat un loc de parcare în curte.

— Mașini? Parcate pe alee?

M-am uitat uluită către soțul meu.

— Marcus s-a gândit că ar fi o idee bună să fie de față și câțiva dintre cavaleri, zise el cu glas mios.

— De ce?

Stomacul mi se strânse ca o gheară, iar instinctul mă avertiza că situația era altfel decât cum părea.

— în caz că membrii Congregației se vor hotărî să se opună evenimentului, răspunse Matthew.

Mă privi drept în față cu ochi reci și liniștiți precum marea pe timp de vară.

În ciuda avertismentului primit de la Ysabeau, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru primirea însuflețită de care urma să avem parte. Marcus transformase Sept-Tours în regatul Camelot, cu steaguri și flamuri ce fâlfâiau în bătaia vântului rece de decembrie. Culorile lor vii contrastau cu albul zăpezii și cu nuanțele întunecate ale bazaltului din împrejurimi. Deasupra foișorului pătrat, stindardul negru cu argintiu al familiei de Clermont, pe care era reprezentat un uroboros, purta deasupra un uriaș steag pătrat, împodobit cu sigiliul Cavalerilor lui Lazăr. Cele două bucăți de mătase fluturau pe același stâlp, sporind înălțimea turnului deja uriaș cu aproape nouă metri.

— Ei bine, dacă până acum cei din Congregație nu știau că se petrece ceva, acum au aflat! Am spus eu, admirând spectacolul.

— Nu prea avea rost să încercăm să părem discreți, zise Matthew. Vom începe așa cum ne-am propus să și continuăm. Asta înseamnă că n-o să-i ferim pe copii de adevăr, nici de restul

lunii.

Am dat din cap și l-am luat de mână.

Curtea castelului era plină de prieteni. Soțul meu conduse cu grijă mașina prin mulțime, oprindu-se din când în când lângă câte un vechi amic ce voia să-i strângă mâna și să ne felicite. Apăsă totuși cu putere pe frână când îl văzu pe Chris Roberts postat în fața noastră, cu un zâmbet uriaș pe chip și o halbă din argint în mână.

— Hei! Chris ciocăni cu halba în geam. Vreau să-mi văd fina! Acum!

— Salut, Chris! Nu știam că vii și tu, spuse Sarah, lăsând jos geamul și sărutându-l pe obraz.

— Sunt cavaler. Trebuia să fiu aici.

Zâmbetul prietenului meu se lăți și mai mult.

— Da, așa mi s-a spus, replică mătușa mea.

Frăția mai avusese și alți membri cu sânge cald înaintea lui Chris, de exemplu, Walter Raleigh și Henry Percy, însă niciodată nu crezusem că se va număra printre ei cel mai bun prieten al meu.

— Da. Semestrul viitor o să-i pun pe studenții mei să-mi spună *Sir Christopher*, zise el.

— Mai bine decât *Sfântul Christopher*, se auzi o voce puternică de soprană.

Miriam rânji și își puse mâinile în șolduri. Poziția asta îi scotea în evidență tricoul pe care îl purta pe sub un sacou bleumarin decent. Și tricoul era tot bleumarin, dar pe el erau inscripționate cuvintele ȘTIINȚA: STRICĂ TOTUL DIN 1543, lângă un inorog, o reprezentare aristotelică a raiului și imaginea lui Dumnezeu cu Adam, așa cum apare ea în pictura lui Michelangelo din Capela Sixtină. Câte o linie roșie tăia în chip sinistru fiecare desen.

— Bună, Miriam! Am spus eu și i-am făcut cu mâna.

— Parchează mașina ca să vă vedem odraslele! Ceru ea.

Matthew se supuse, dar, când începu să se strângă o adevărată gloată de privitori, se scuză că bebelușii trebuiau feriți de frig și se retrase grabnic în bucătărie, înarmat cu o geantă pentru scutece și folosindu-l pe Philip drept scut.

— Câte persoane sunt aici? L-am întrebat pe Fernando.

Trecuserăm pe lângă zeci de mașini parcate.

— Cel puțin o sută, răspunse el. N-am stat să număr.

Judecând după febrilele pregătiri ce se făceau în bucătărie, probabil că printre invitați aveau să se numere destul de multe ființe cu sânge cald. Am văzut o găscă umplută intrând în cuptor și un purcel ieșind din el, gata să fie stropit cu vin și mirodenii. Simțeam că-mi lasă gura apă.

Clopotele bisericii Saint-Lucien începură să sune cu puțin înaintea orei unsprezece dimineața. Până atunci, eu și Sarah îi schimbaserăm deja pe gemeni în rochițe identice, făcute din mătase albă și dantelă, asortate cu căciulițe cusute de Marthe și Victoire. Arătau din cap până în picioare ca niște bebeluși din secolul al XVI-lea. I-am înfofolit în pături și am coborât la parter.

Acela a fost momentul în care sărbătoarea luă o întorsătură neașteptată. Sarah se urcă într-unul dintre ATV-urile familiei, împreună cu Ysabeau, iar pe noi Marcus ne îndrumă către Range Rover. Odată urcați în mașină, fiul lui Matthew nu ne conduse către biserică, ci către templul de pe munte dedicat zeiței.

Ochii mi se umplură de lacrimi la vederea tuturor prietenilor strânși sub stejari și chiparoși. Mie îmi erau cunoscute doar câteva dintre chipuri, însă Matthew recunoștea mult mai multe.

Le-am zărit pe Sophie și pe Margaret, alături de Nathaniel. Agatha Wilson era și ea acolo, privindu-mă nedumerită, de parcă m-ar fi recunoscut, dar n-ar fi știut de unde să mă ia. Amira și Hamish stăteau unul lângă altul, părând ușor copleșiți de atâta festivism. Însă cel mai mult mă surprinseră zecile de vampiri necunoscuți. Privirile lor erau reci și curioase, dar lipsite de răutate.

— Ce-i cu toate astea? L-am întrebat pe Matthew când îmi deschise portiera.

— M-am gândit că ar trebui să împărțim ceremonia în două: un botez păgân aici și unul creștin, în biserică, îmi explică el. În felul ăsta, Emily va putea să ia și ea parte la ziua bebelușilor.

Grija lui Matthew și eforturile lui de a păstra vie amintirea lui Em m-au lăsat fără cuvinte. Știam că soțul meu obișnuia să clocească planuri și să se ocupe de treburi câtă vreme eu dormeam, însă nu-mi închipuisem că munca lui nocturnă includea și supravegherea pregătirilor de botez.

— E în regulă, *mon coeur*? Întrebă el, neliniștit de tăcerea mea. Am vrut să fie o surpriză.

— E perfect! Am spus când am fost din nou în stare să vorbesc. Și o să însemne foarte mult pentru Sarah!

Oaspeții formară un cerc în jurul străvechiului altar închinat zeiței. Eu, Sarah și Matthew ne-am ocupat locurile în mijlocul lui. Mătușa mea se aștepta să nu-mi amintesc nici măcar un cuvânt din vreun ritual de botez la care asistasem sau luasem parte vreodată, așa că era pregătită să officieze ea ceremonia. Era un ritual simplu, dar important în viața unei tinere vrăjitoare, de vreme ce reprezenta primirea formală în sânul comunității. Însă, după cum știa și Sarah, botezul nu însemna doar atât.

— Bine ați venit, prieteni și rude ai Dianei și ai lui Matthew! Începu mătușa, cu obrajii îmbujorați de frig și de emoție. Ne-am adunat astăzi aici pentru a dăruii copiilor lor numele pe care le vor lua cu ei în drumul lor prin lume. Printre vrăjitoare se știe că a chema ceva pe nume înseamnă a-i recunoaște puterea. Botezându-i pe acești copii, o slăvim pe zeița care ni i-a dat în grijă și ne arătăm recunoștința pentru darurile oferite de ea.

Eu și Matthew folosiserăm o formulă anume pentru a hotărî numele copiilor, iar eu refuzasem tradiția vampirilor care cerea cinci prenume în favoarea unui grup de patru, câte elemente erau în natură. Lângă un nume de familie cu liniuță, mi se părea suficient. Fiecare dintre bebeluși urma să-și primească primul prenume de la un bunic. Cel de-al doilea respecta o tradiție a familiei de Clermont, conform căreia Matthew și ai lui trebuiau să poarte câte un nume al unui arhanghel. Al treilea prenume l-am luat tot de la unul dintre bunici, iar pentru al patrulea, și ultimul, am ales câte o persoană care jucase un rol important în conceperea și nașterea copiilor.

Până acum nimeni nu știa numele complete ale micuților, în afară de mine, Matthew și Sarah.

Mătușa mea îi ceru lui Matthew s-o ridice pe Rebecca pentru ca fetița să stea cu fața spre cer.

— Rebecca Arielle Emily Marthe, spuse Sarah, iar vocea îi răsună în poiană, îți urăm bun venit pe lume și în inimile noastre! Mergi înainte știind că toți cei ce se află aici îți vor recunoaște onorabilul nume și îți vor prețui viața!

Rebecca Arielle Emily Marthe, șoptiră la rândul lor copacii și vântul. Nu eram singura care îi auzea. Amira făcu ochii mari, iar Margaret Wilson gânguri și își flutură bucuroasă mânuțele.

Matthew o lăsă în jos pe Rebecca. Chipul i se umplu de iubire când își coborî ochii spre fata

care îi semăna atât de mult. Drept răspuns, Rebecca întinse o mână și îi atinse nasul cu unul dintre degetele ei gingașe, un gest de afecțiune care îmi umplu inima de fericire.

Când îmi veni și mie rândul, l-am ridicat pe Philip spre cer, oferindu-l zeiței și elementelor: focului, aerului, pământului și apei.

— Philip Michael Addison Sorley, spuse Sarah, și ție îți urăm bun venit pe lume și în inimile noastre! Mergi înainte știind că toți cei ce se află aici îți vor recunoaște onorabilul nume și îți vor prețui viața!

Vampirii se uitară unul la altul auzind ultimul nume de botez al lui Philip și cercetară prin mulțime după Gallowglass. Alesesem Addison pentru că era al doilea prenume al tatălui meu, însă Sorley era numele scoțianului absent. Îmi doream să fi putut auzi și el șoaptele copacilor.

— Fie ca Rebecca și Philip să poarte aceste nume cu mândrie, să crească în cele din urmă în promisiunea lor și să fie încrezători că vor fi prețuiți și ocrotiți de către toți aceia care au fost martori la dragostea pe care le-o poartă părinții lor! Binecuvântați fie! Spuse Sarah, cu ochii lucind de lacrimi.

Era imposibil să găsești vreo pereche de ochi lipsiți de lacrimi în toată poiana ori să-ți dai seama cine fusese mai emoționat de ceremonie. Până și fiica mea, de obicei foarte gălăgioasă, era cuprinsă de venerație și își sugea îngândurată buza de jos.

Din poiană am coborât către biserică. Vampirii au pornit pe jos și au ajuns la poalele dealului înaintea tuturor. Noi ceilalți am folosit o combinație de ATV-uri și mașini cu tracțiune pe patru roți, ceea ce l-a făcut pe Matthew să se felicite din plin pentru înțelepciunea preferințelor lui automobilistice.

La biserică, mulțimea de privitori crescuse, încorporându-i pe oamenii din sat și, la fel ca în ziua nunții noastre, pe preotul care ne aștepta în fața ușii împreună cu nașii.

— Toate ceremoniile religioase catolice au loc în aer liber? Am întrebat eu, strângând mai bine pătura în jurul lui Philip.

— O bună parte dintre ele, răspuse Fernando. Eu n-am priceput niciodată treaba asta, dar, la urma urmei, sunt un necredincios.

— Șșt! Ne admonestă Marcus, uitându-se cu îngrijorare către preot. *Pere Antoine* e admirabil de ecumenic și a fost de acord să treacă repede peste obișnuitele exorcizări, dar hai să nu-i punem bunăvoința la încercare ! Știe cineva cuvintele din timpul ceremoniei?

— Eu, răspuse Jack.

— Și eu, zise Miriam.

— Bine. Jack o să-l ia pe Philip, iar Miriam o s-o țină pe Rebecca. Voi doi o să vorbiți. Restul o să părem atenți și o să dăm din cap ori de câte ori o să pară potrivit, spuse Marcus, cu bonomia lui netulburată. Își ridică degetele mari înspre preot. *Nous sommes pretres, pere Antoine!*⁹¹

Matthew mă luă de mână și mă conduse înăuntru.

— O să fie OK? Am șoptit eu.

Printre nași se număra un singur catolic singuratic, alături de un evreu convertit la creștinism, un baptist, doi prezbiterieni, un anglican, trei vrăjitoare, un demon și trei vampiri cu convingeri religioase incerte.

— Asta e o casă de rugăciune, și l-am implorat pe Dumnezeu să vegheze asupra lor, murmură Matthew, în timp ce ne ocupam locurile lângă altar. Să sperăm că m-a ascultat.

Dar nici noi, nici Dumnezeu n-aveam de ce să ne facem griji. Jack și Miriam răspunseră într-o latină perfectă la toate întrebările preotului despre credința lor și despre starea sufletelor gemenilor. Philip chicoti când părintele suflă peste fața lui pentru a alunga toate duhurile rele și obiectă cu înverșunare când i se puse sare în guriță. Rebecca părea mai interesată de buclele lungi ale lui Miriam, apucând strâns în pumn una dintre ele.

Cât despre ceilalți nași, ei formau un grup formidabil. Fernando, Marcus, Chris, Marthe și Sarah (în locul lui Vivian Harrison, care nu putuse veni) erau, pe lângă Miriam, nașii Rebeccăi. Jack, împreună cu Hamish, Phoebe, Sophie, Amira și Ysabeau promiseseră că îl vor îndruma și proteja pe Philip. Chiar și pentru o necredincioasă ca mine, vorbele preotului avură darul de a mă face să simt că acești copii aveau să fie ocrotiți și îngrijiți orice s-ar întâmpla.

Ceremonia se apropia de final, iar Matthew se relaxase vizibil. *Pere* Antoine ne ceru mie și soțului meu să pășim în față și să-l luăm pe Rebecca și pe Philip din mâinile nașilor. Când ne-am întors pentru prima dată cu fața către congregație, s-au auzit câteva urale spontane, apoi altele.

— Și uite așa s-a terminat cu legământul! Zise cu glas tare un vampir necunoscut. Era și timpul!

— Bine zis, Russell! Murmurară câțiva drept răspuns.

Clopotele răsunară deasupra noastră. Zâmbetul mi se transformă în râset pe măsură ce ne lăsam cuprinși de bucuria momentului.

Ca de obicei, acela fu momentul în care totul începu să meargă prost.

Ușa dinspre sud se deschise, lăsând să intre o rafală de aer rece. În lumină se ivi silueta unui bărbat. Am mijit ochii, încercând să-i disting trăsăturile. În toată biserica, vampirii parcă dispărură, numai pentru a-și face din nou apariția în naos, împiedicându-l pe nou-venit să înainteze mai mult în interior.

M-am tras mai aproape de Matthew, ținând-o strâns pe Rebecca. Toate clopotele tăcură, cu toate că ultimele lor ecouri vibrau încă în aer.

— Felicitări, soră! Glasul profund al lui Baldwin umplu încăperea. Am venit să vă urez ție și copiilor tăi bun venit în familia de Clermont!

Matthew își îndreptă complet spatele. Fără să arunce măcar o privire în urmă, i-l dădu pe Philip lui Jack, apoi porni cu pași apăsați printre bănci, înspre fratele său.

— Copiii noștri nu se numesc de Clermont, zise cu răceală Matthew.

Băgă mâna în haină și scoase de acolo un document împăturit pe care i-l întinse lui Baldwin.

— Ei sunt ai mei.

CAPITOLUL 33

Toate ființele strânse pentru botez izbucniră într-un oftat colectiv. Ysabeau îi făcu un semn lui *pere* Antoine, care îi îndrumă repede pe săteni afară din biserică. Apoi ea și Fernando deveniră vigilenți, așezându-se unul lângă mine și altul lângă Jack.

— Cu siguranță nu te aștepți să recunosc o ramură putredă și bolnavă a acestei familii, oferindu-i binecuvântarea și respectul meu?

Baldwin mototoli în pumn documentul. Ochii lui Jack se înnegriră la auzul insultei.

— Matthew și I -a încredințat pe Philip. Ești răspunzător de finul tău, îi aminti Ysabeau băiatului. Nu lăsa ca vorbele lui Baldwin să te provoace într-atât, încât să ignori dorințele

părintelui tău!

Tremurând, Jack trase adânc aer în piept și dădu din cap. Philip gânguri pentru a-i atrage atenția, iar când o primi, își răsplăti nașul cu o încruntătură îngrijorată. Când Jack ridică din nou ochii, aceștia redeveniseră verzi-căprui.

— Mie ăsta nu prea-mi seamănă a comportament prietenos, unchiule Baldwin, spuse calm Marcus. Hai să mai stăm un pic și să discutăm problemele de familie după ospăț!

— Nu, Marcus. O să le discutăm acum și o să încheiem subiectul, zise Matthew, refuzând sugestia fiului său.

Intr-o altă epocă și într-un alt loc, curtenii lui Henric al VIII-lea îi dăduseră regelui vestea despre infidelitatea celei de-a cincea soții a lui într-o biserică, astfel încât suveranul să se gândească de două ori înainte de a-l ucide pe mesager. Din câte se părea și Matthew credea că prezența în lăcașul sfânt l-ar putea împiedica pe Baldwin să-l omoare.

Când soțul meu se ivi brusc în spatele fratelui său, după ce numai cu o clipă înainte fusese în fața lui, mi-am dat seama că decizia lui de a rămâne aici fusese, de fapt, menită să-l protejeze pe Baldwin. Matthew, ca și Henric, nu voia să verse sânge pe pământ sfânt.

Dar asta nu însemna că avea să fie complet milos. Iși prinsese fratele într-o strânsoare de neînfrânt, înconjurându-i gâtul cu unul dintre brațele lui lungi și strângându-și degetele în jurul propriului biceps. Mâna dreaptă și-o înfipse în omoplatul lui Baldwin cu atâta putere încât îl rupse în două. Chipul soțului meu era lipsit de emoție, în timp ce ochii îi oscilau între cenușiu și negru.

— Și de asta nu-l lași niciodată pe Matthew Clairmont să se apropie de tine prin spate! Îi șopti un vampir altuia.

— Iar în curând o să doară ca dracu', răspunse prietenul lui. Asta dacă Baldwin n-o să leșine până atunci.

Fără nici o vorbă, i-am întins-o pe Rebecca lui Miriam. Mă mâncau degetele de putere, așa că mi le-am ascuns în buzunarele hainei. Coadă din argint a săgeții îmi îngreuna spinarea, iar Corra intrase în alertă, stând cu aripile gata să se deschidă. După cele întâmplate în New Haven, duhul meu n-avea nici ea mai multă încredere în fratele lui Matthew decât aveam eu.

Baldwin era cât pe ce să-l învingă pe Matthew — sau cel puțin așa aveam eu impresia. Până să apuc să țip pentru a-mi avertiza soțul, îmi fu însă clar că aparentul avantaj al lui Baldwin nu era decât un truc inteligent prin care Matthew îl ispitise să-și schimbe poziția. Se folosi chiar de greutatea fratelui său și de o zdrobitoare lovitură rapidă în picior pentru a-l pune pe Baldwin în genunchi. Acesta scoase un mârâit sugrumat.

Asta amintea în mod grăitor că, deși Baldwin era mai mare, Matthew era ucigașul.

— Acum, *sieur*.

Soțul meu își ridică ușor brațul, astfel încât fratele său să atârne sprijinit de bărbie, punând și mai multă presiune pe gâtul lui.

— M-ar bucura dacă mi-ai lua din nou în considerare respectuoasa cerere de a înființa un vlăstar al familiei de Clermont.

— Niciodată! Bolborosi Baldwin.

Buzele i se învinețiseră din cauza lipsei de oxigen.

— Soția mea îmi spune că vorba „niciodată” nu trebuie folosită în neamul Bishop-Clairmont. Matthew își strânse brațul, iar Baldwin începu să dea ochii peste cap.

— Apropo, n-o să te las să leșini, nici n-o să te omor. Dacă ești inconștient ori mort, nu poți fi de acord cu cererea mea. Prin urmare, în caz că ești hotărât să insiști cu refuzul, te poți aștepta la multe ore petrecute în poziția asta.

— Dă-mi! Drumul!

Baldwin se chinuise să rostească fiecare cuvânt în parte. Matthew îl lăsă înadins să respire scurt, sacadat. Era suficient cât să-l mențină pe linia de plutire, fără însă să-și revină.

— Tu să-mi dai *mie* drumul, Baldwin! După atâția ani, vreau să fiu ceva mai mult decât oaia neagră a familiei de Clermont, murmură soțul meu.

— Nu! Zise Baldwin cu glas îngroșat.

Matthew își mișcă brațul astfel încât fratele lui să poată rosti mai mult de două cuvinte la rând, cu toate că buzele îi rămaseră vinete. Își luă apoi o înțeleaptă măsură de precauție și îi înfip se călcâiul pantofului în gleznă, în caz că fratele lui ar fi avut de gând să folosească oxigenul suplimentar pentru a riposta. Baldwin urlă.

— Ia-i pe Rebecca și pe Philip și du-i la Sept-Tours! I-am zis eu lui Miriam, în timp ce îmi suflecăm mânecile.

Nu voiam ca micuții să-și vadă tatăl astfel. Nici să-și privească mama folosind magia împotriva unui membru al familiei lor. Vântul se stârni la picioarele mele, ridicând praful din biserică sub formă de tornade în miniatură. Flăcările candelabrului dansară, gata să-mi asculte porunca, iar apa din vasul pentru botez începu să clocotească.

— Eliberează-ne pe mine și pe ai mei, Baldwin! Spuse Matthew. Oricum nu ne vrei.

— Poate. Am nevoie. De tine. Până. La urmă. Ucigașul. Meu, răspunse Baldwin.

Biserica se umplu de exclamații uimite și de discuții șoptite în clipa în care această taină a neamului de Clermont fu scoasă la lumină, deși eram sigură că unii dintre cei prezenți știau ce rol jucase Matthew în familie.

— Mai fă-ți și singur treburile murdare! Zise soțul meu. Vestea bună e că te dovedești un asasin la fel de capabil ca și mine.

— Tu. Altfel. Gemenii. Au furia sângelui. Și ei? Rosti Baldwin cu glas mușcător.

Oaspeții strânși în biserică amuțiră.

— Furia sângelui? Întrerupse tăcerea o voce de vampir ce vorbea cu un accent irlandez slab, dar sesizabil. Despre ce vorbește Matthew?

Vampirii din biserică se uitară îngrijorați unii la alții și își reluară discuțiile șoptite. Era clar că nu se așteptaseră la furia sângelui atunci când acceptaseră invitația lui Marcus. Lupta împotriva Congregației și ocrotirea copiilor vampiri-vrăjitori era una. O boală care te putea transforma într-o monstru însetat de sânge era cu totul altceva.

— Baldwin spune adevărul, Giles. Sângele meu e infectat, mărturisi Matthew.

Ochii lui, cu pupilele ușor dilatate, îi fixară pe ai mei. „Pleacă acum cât mai poți!” Mă îndemnav ei în tăcere.

Dar, de data asta, Matthew nu avea să rămână singur. I-am împins la o parte pe Ysabeau și Fernando și am venit lângă soțul meu pe culoarul dintre bănci.

— Asta înseamnă că Marcus. Începu Giles, dar lăsă fraza neterminată și mihi ochii. Nu putem permite ca ordinul Cavalerilor lui Lazăr să fie condus de către cineva afectat de furia sângelui. E imposibil!

— Nu mai fi atât de bătut la cap! Zise cu un pronunțat accent britanic vampirul ce stătea

lângă Giles. Matthew a fost deja Mare Maestru, și noi habar n-am avut de boala lui. De fapt, dacă îmi amintesc bine, s-a dovedit, în mai multe situații delicate, un conducător neobișnuit de bun al frăției. Cred că și Marcus, deși e un rebel și un trădător, promite mult la rândul lui.

Vampirul zâmbi, dar dădu din cap cu respect înspre Marcus.

— Îți mulțumesc, Russell! Răspunse acesta. Venind din partea ta, ăsta e un compliment.

— Imi pare teribil de rău pentru scăparea cu frăția, Miriam, zise Russell, făcând cu ochiul. Și n-oi fi eu doctor, dar cred că Matthew mai are puțin și-l lasă inconștient pe Baldwin.

Soțul meu își mișcă ușor brațul, iar globii oculari ai fratelui său reveniră la poziția lor firească.

— Boala tatălui meu se află sub control. Nu avem nici un motiv să acționăm împinși de frică și de superstiții, zise Marcus, adresându-se tuturor celor din biserică. Ordinul Cavalerilor lui Lazăr a fost întemeiat pentru a-i ocroti pe cei vulnerabili. Fiecare membru s-a jurat că-și va proteja tovarășii cavaleri până la moarte. Nu trebuie să amintesc nimănui de aici că Matthew e un cavaler. Iar din acest moment, la fel sunt și copiii lui.

Acum înțelegeam nevoia investiției lui Philip și a Rebeccăi încă din fragedă pruncie.

— Deci, ce spui, unchiule? Marcus înaintă agale pe culoarul dintre bănci, oprindu-se în fața lui Baldwin și a lui Matthew. Tu mai ești cavaler sau ai devenit un laș la bătrânețe?

Baldwin se făcu vânăt la față. Și nu din pricina lipsei de oxigen.

— Ai grijă, Marcus! Îl avertiză Matthew. La un moment dat tot va trebui să-i dau drumul.

— Cavaler, spuse Baldwin și se uită cu scârbă la nepotul său.

— Atunci începe să te porți ca atare și să-mi tratezi tatăl cu respectul pe care și l-a câștigat! Marcus își roti privirea prin biserică. Matthew și Diana vor să întemeieze un vlăstar, iar Cavalerii lui Lazăr îi vor susține în privința asta. Oricine nu e de acord n-are decât să-mi atace în mod formal rolul de conducător. Altfel, chestiunea nu e supusă dezbaterii.

În biserică se lăsă o tăcere deplină. Buzele lui Matthew se curbară într-un surâs.

— Îți mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi încă! Zise Marcus. Mai avem de înfrânt Congregația.

— O sarcină neplăcută, asta-i sigur, dar nu imposibilă, spuse sec Russell. Dă-i drumul lui Baldwin, Matthew! Fratele tău n-a fost niciodată prea rapid, iar Oliver stă chiar în stânga ta. Tot tânjește să-i dea o lecție lui Baldwin încă de când fratele tău i-a frânt inima fiicei lui.

Câțiva dintre invitați chicotiră, iar părerile începură să se întoarcă în favoarea noastră.

Încetul cu încetul, Matthew procedă așa cum îi sugerase Russell. Nu făcu nici o tentativă de a se îndepărta de fratele său ori de a mă ocroti pe mine. Baldwin rămase în genunchi preț de câteva clipe, apoi se ridică în picioare. De îndată ce făcu asta, Matthew îngenunche în fața lui.

— Mă încred în tine, *sieur*, spuse el, plecându-și capul. Îți cer ca și tu să te încrezi la rândul tău în mine. Nici eu, nici ai mei nu vom dezonoara familia de Clermont.

— Știi că nu pot face asta, Matthew, zise Baldwin. Un vampir afectat de furia sângelui nu e niciodată stăpân pe sine, nu pe deplin.

Ochii i se îndreptară către Jack, dar, de fapt, se gândea la Benjamin. Și la Matthew.

— Dar dacă vampirul respectiv s-ar putea stăpâni? Am întrebat eu.

— Diana, nu e momentul să ne punem dorințe. Știu că tu și Matthew sperați să găsiți un leac, dar.

— Dacă ți-aș da cuvântul meu, ca fiică a lui Philippe prin jurământ pecetluit cu sânge, că

orice rudă a lui Matthew afectată de furia sângelui poate fi controlată, l-ai recunoaște drept cap al familiei sale?

Stăteam la câțiva centimetri de Baldwin, iar puterea îmi bâzâia în trup. Bănuielile că vraja de deghizare mi se risipise îmi erau confirmate de căutăturile curioase ce se îndreptau spre mine.

— Nu poți promite așa ceva! Zise Baldwin.

— Diana, nu.! Începu Matthew, însă l-am întrerupt cu o singură privire.

— Ba pot. Nu trebuie să așteptăm ca știința să găsească o soluție când există deja o soluție magică. Dacă vreun membru al familiei lui Matthew își va manifesta furia sângelui, atunci eu îl voi lega printr-o vrajă, am spus. De acord?

Matthew mă privi șocat. Și pe bună dreptate. Anul trecut pe vremea asta încă mă agățam de convingerea că știința e superioară magiei.

— Nu, răspunse Baldwin, scuturând din cap. Cuvântul tău nu e suficient. Ar trebui să vii cu dovezi. Altfel toți vom fi nevoiți să așteptăm și să vedem dacă magia ta e atât de bună pe cât crezi, vrăjitoareo!

— Foarte bine, am răspuns prompt. Perioada noastră de probă începe chiar acum.

Baldwin miji ochii. Matthew ridică privirea spre fratele său.

— Regina îi dă șah mat regelui, spuse el încet.

— Nu te grăbi, frate!

Baldwin îl ridică pe soțul meu în picioare.

— Jocul nostru e departe de a se fi terminat.

— A fost lăsată în biroul lui *pere* Antoine, zise Fernando la câteva ore după ce și ultimii petrecăreți plecaseră la culcare. Nimeni n-a văzut cine a adus-o.

Matthew se uită în jos, la fătul născut mort și apoi conservat. O fetiță.

— E chiar mai nebun decât credeam.

Baldwin părea palid, și nu doar din pricina celor petrecute în biserică. Matthew citi din nou biletul.

„Felicitări pentru nașterea copiilor tăi”, scria acolo. „Am vrut ca tu s-o ai pe fiica mea, de vreme ce, în curând, eu o voi lua în stăpânire pe a ta.” Mesajul era semnat simplu: „Fiul tău”.

— Cineva îi raportează lui Benjamin fiecare mișcare a voastră, spuse Baldwin.

— Întrebarea e cine. Fernando își puse o mână pe brațul lui Matthew. N-o să-i dăm voie s-o ia pe Rebecca. Ori pe Diana.

Perspectiva era atât de înspăimântătoare, încât Matthew nu fu în stare decât să dea din cap. Însă, în ciuda asigurărilor lui Fernando, soțul Dianei știa că nu va mai avea vreo clipă de liniște până ce Benjamin nu va fi mort.

După drama de la botez, restul vacanței de iarnă fu o perioadă liniștită, petrecută în familie. Oaspeții noștri plecară, cu excepția familiei Wilson în varianta ei extinsă, care rămase la Sept-Tours ca să savureze ceea ce Agatha Wilson numea „un foarte vesel tărăboi”.

Chris și Miriam se întoarseră la Yale, în continuare hotărâți să înțeleagă mai bine furia sângelui și posibilele ei tratamente. Baldwin plecă spre Veneția cu prima ocazie, ca să încerce să contracareze reacția Congregației la orice scurgere de informații din Franța.

Matthew se avântă în pregătirile pentru Crăciun, decis să-și alunge orice urmă de enervare

rămasă după botez. Merse în pădurile ce se întindeau de cealaltă parte a șanțului cu apă și se întoarse de acolo cu un brad pentru salonul cel mare, pe care îl îmbracă în beculețe albe ce sclipeau precum niște licurici.

În amintirea lui Philippe și a decorațiilor lui de Crăciun, am decupat semiluni și steluțe din hârtie argintie și aurie. Apoi, cu o combinație între o vrajă de zbor și alta de legare, le-am făcut să se rotească prin aer și le-am lăsat să se așeze pe crengi, unde sclipeau și scânteiau în lumina focului.

Matthew merse la biserica Saint-Lucien pentru slujba de Ajun. El și Jack erau singurii vampiri prezenți, spre mulțumirea lui *pere* Antoine. După botez era de înțeles că nu-l prea trăgea inima să aibă multe ființe supranaturale pe băncile bisericii sale.

Copiii fuseseră hrăniți și dormeau adânc când Matthew se întoarse acasă și își scutură zăpada de pe încălțări. Eu stăteam lângă focul din salonul cel mare, cu o sticlă din vinul preferat al soțului meu și cu două pahare. Marcus mă asigurase că un singur pahar băut din când în când nu avea să le facă rău bebelușilor, cu condiția ca, după aceea, să aștept câteva ore înainte de a-i alăpta.

— Liniște și pace, zise Matthew, lăsându-și capul într-o parte ca să perceapă eventualele semne că micuții se treziseră.

— Noapte de vis, timp prea sfânt, am încuviințat eu cu un zâmbet și m-am aplecat să opresc interfonul pentru bebeluși.

La fel ca tensiometrele și utilajele mecanice, asemenea echipamente erau opționale într-o gospodărie de vampir. În timp ce eu îmi făceam de lucru cu butoanele, Matthew sări pe mine. Săptămânile de despărțire și confruntarea cu Baldwin îi scosese rău la lumină latura jucăușă.

— Ai nasul înghețat! Am spus eu chicotind, când el își trecu vârful rece al nasului peste gâtul meu cald. Am tras brusc aer în piept. Și mâinile la fel!

— Tu de ce crezi că am luat de nevastă o ființă cu sânge cald?

Începu să cotrobăie cu degetele înghețate pe sub puloverul meu.

— O sticlă cu apă fierbinte n-ar fi însemnat mai puțină bătaie de cap? L-am tachinat.

Degetele lui găsiră ceea ce căutau. Am tresărit sub atingerea lor.

— Poate, zise Matthew și mă sărută. Dar n-ar fi fost nici pe departe la fel de plăcut.

Uitând de vin, am măsurat ceasurile până la miezul nopții în bătăi de inimă în locul minutelor. Când clopotelor bisericilor învecinate din Dournazac și Châlus începură să bată pentru a sărbători nașterea pruncului în îndepărtatul Betleem de altădată, Matthew se opri să asculte cântecul lor solemn și totodată exuberant.

— La ce te gândești? L-am întrebat când bătăile clopotelor s-au stins.

— Îmi aminteam de felul în care satul sărbătorea Saturnaliile pe vremea când eram copil. Pe atunci nu erau prea mulți creștini, în afară de părinții mei și de alte câteva familii. În ultima zi a festivităților, pe 23 decembrie, Philippe trecea pe la fiecare casă, păgână ori creștină, și îi întreba pe copii ce își doresc de Anul Nou. Matthew zâmbi melancolic. Când ne trezeam în dimineața următoare, descopeream că dorințele ne fuseseră îndeplinite.

— Pare genul tatălui tău, am observat eu. Tu ce îți doreai?

— De obicei mai multă mâncare, răspunse Matthew râzând. Mama spunea că singurul lucru care ar fi justificat cantitățile pe care le mâncam ar fi fost picioarele goale pe dinăuntru. Într-un an am cerut o sabie. Orice băiat din sat îi idolatriza pe Hugh și pe Baldwin. Cu toții ne

doream să ajungem ca ei. Din câte îmi amintesc, sabia pe care am primit-o era făcută din lemn și s-a rupt prima dată când am lovit cu ea.

— Și acum? Am șoptit, sărutându-i ochii, obrajii, gura.

— Acum nu-mi doresc nimic altceva decât să îmbătrânesc alături de tine, spuse Matthew.

Familia ne vizită în ziua de Crăciun, scutindu-ne de nevoia de a-i mai înfoli o dată pe Rebecca și pe Philip. Judecând după schimbările intervenite în programul lor, gemenii știau că nu era o zi oarecare. Insistau să ia parte la evenimente, așa că, în cele din urmă, i-am luat cu mine în bucătărie pentru a-i face să tacă. Acolo am construit din fructe o morișcă fermecată, care urma să-i țină ocupați câtă vreme eu o ajutam pe Marthe să facă ultimele pregătiri pentru o masă ce urma să-i bucure atât pe vampiri, cât și pe cei cu sângele cald.

Matthew mă necăjea și el, ciugulind din vasul cu nuci pe care le curățasem pentru rețeta lui Emily. În momentul acela ar fi fost un miracol de Crăciun dacă mai rămânea vreo nucă până la cină.

— Doar încă una! Mă momi el cu glas dulce, strecurându-și brațele în jurul taliei mele.

— Ai mâncat deja o jumătate de kilogram! Mai lasă câteva pentru Marcus și Jack!

Nu știam dacă vampirii o pot lua razna de la prea mult zahăr, dar nu eram dornică să aflu.

— Îți place în continuare cadoul primit de Crăciun?

Încercam de ceva vreme să-mi dau seama ce i-aș fi putut oferi unui bărbat care, de când se născuseră copiii, avea absolut totul, dar, când Matthew îmi mărturisise dorința lui de a îmbătrâni alături de mine, știusem exact ce să-i dăruiesc.

— Enorm.

Soțul meu își atinse tâmplele, acolo unde câteva șuvițe argintii se iveau printre cele negre.

— Întotdeauna mi-ai spus că o să-ți scot peri albi.

I-am zâmbit larg.

— Și eu care credeam că e imposibil. Asta înainte să aflu că *impossible n'est pas Diana*, zise el, parafrazând-o pe Ysabeau.

Matthew mai luă un pumn de nuci și, până să protestez eu, se duse la bebeluși.

— Salutare, frumusețe!

Rebecca îi răspunse cu un gângurit. Ea și Philip împărtășeau un vocabular complex format din gânguriri, gemete și alte sunete blânde pe care eu și Matthew încercam să le învățăm.

— Asta clar e unul dintre sunetele ei fericite, am spus eu și am băgat în cuptor o tavă cu fursecuri.

Rebecca era înnebunită după tatăl ei, mai ales când acesta îi cânta. Philip nu părea la fel de convins că muzica era o idee bună.

— Și tu ești fericit, micuțule?

Matthew îl ridică pe Philip din leagănul lui, cât pe ce să se izbească de banana zburătoare pe care o aruncasem în ultima clipă spre morișcă. Aceasta fu precum o cometă galben-aprins, lăsând o dâră de culoare printre celelalte fructe ce se roteau.

— Ce băiețel norocos ești tu că ai o mamă care face vrăji pentru tine!

Philip, la fel ca mulți bebeluși de vârsta lui, era tot numai ochi în timp ce urmărea cum portocala și limeta se roteau în jurul grepfrutului pe care îl atârnasem în aer.

— Nu întotdeauna o să i se pară minunat să aibă o vrăjitoare drept mămică.

M-am dus la frigider și am început să caut legumele care îmi trebuiau pentru cină. Când am

închis ușa, am descoperit că Matthew mă aștepta în spatele ei. Am sărit în sus.

— Trebuie să începi să scoți câte un sunet ori să-mi dai un alt soi de indiciu că te miști, m-am plâns eu, punându-mi mâna deasupra inimii care îmi bătea cu putere.

Buzele strânse ale lui Matthew îmi dădură de înțeles că soțul meu era supărat.

— O vezi pe femeia asta, Philip? Arată spre mine, iar băiețelul își întoarse capul în direcția mea. E un strălucit om de știință și o puternică vrăjitoare, chiar dacă nu-i place să recunoască. Iar tu ai marele noroc de a o numi *maman*. Asta înseamnă că ești una dintre puținele ființe care vor afla vreodată cel mai de preț secret al acestei familii.

Matthew îl trase pe Philip mai aproape și îi șopti ceva la ureche. Când termină și se retrase, băiatul își ridică ochii spre tatăl său și zâmbi. Era prima dată când unul dintre bebeluși făcea asta, însă eu mai văzusem expresia aceea fericită pe chipurile lor. Fu un surâs lent și sincer, care îi luminează fețișoara din interior.

Philip o fi moștenit el părul meu, dar avea zâmbetul lui Matthew.

— Exact așa e.

Matthew dădu din cap către fiul lui în semn de aprobare, apoi îl puse la loc în leagăn. Rebecca se uită încruntată la tatăl ei, oarecum nervoasă că fusese exclusă din discuțiile băieților. Matthew șopti îndatoritor și în urechea ei, apoi îi suflă peste burtică. Rebecca rotunji buzele și făcu ochii mari, de parcă vorbele tatălui ei ar fi impresionat-o, deși eu bănuiam că și suflatul peste burtică avusese rolul lui.

— Ce prostii le-ai spus? Am întrebat, atacând un cartof cu cuțitul.

Matthew îmi luă ce aveam în mâini.

— N-a fost o prostie, zise el calm.

Trei secunde mai târziu, cartoful era perfect curățat. Soțul meu mai luă unul din castron.

— Spune-mi!

— Vino mai aproape! Îmi ceru el, făcându-mi semn cu cuțitul.

Am înaintat câțiva pași în direcția lui. Matthew îmi făcu din nou semn.

— Mai aproape! Când am ajuns chiar lângă el, își plecă fața spre a mea. Secretul este că oi fi eu capul familiei Bishop-Clairmont, dar tu ești inima ei, îmi șopti Matthew. Și toți trei am căzut de acord: inima e mai importantă.

Matthew deja luase la mână de mai multe ori cutia în care se găseau câteva dintre scrisorile pe care Philippe și Godfrey și le trimiseseră de-a lungul timpului.

Numai deznădejdea îl făcu să le răsfoiască din nou.

Prea cinstitul meu părinte și tată, începea scrisoarea lui Godfrey.

Cel mai periculos dintre Cei Șaisprezece a fost executat la Paris, întocmai cum ai poruncit. Deoarece Matthew n-a fost disponibil, Mayenne s-a supus bucuros și îți mulțumește pentru ajutorul pe care i l-ai acordat în problema cu familia Gonzaga. Acum, că se simte în siguranță, ducele s-a hotărât să joace de ambele părți, negociind cu Henric al Navarrei și cu Filip al Spaniei în același timp. Dar istețimea nu înseamnă înțelepciune, așa cum obișnuiești tu să spui.

Până aici scrisoarea nu conținea nimic altceva decât referiri la mașinațiunile politice ale lui Philippe.

Cât despre cealaltă problemă, continua Godfrey,

L-am găsit pe Benjamin Ben-Gabriel, așa cum îi spun evreii, sau Benjamin Fuchs, după cum îl știe împăratul, sau Benjamin cel Binecuvântat, cum preferă el. Se află în răsărit, întocmai cum

te-ai temut, umblând între curtea împăratului, familia Băthory, Drăculești și Maiestatea Sa Imperială din Constantinopol. Se spun povești îngrijorătoare despre relația lui cu contesa Erzsebet, povești care, dacă ar umbla pe o scară mai largă, ar duce la anchete ale Congregației în dauna familiei și a celor dragi nouă.

Mandatul lui Matthew în rândurile Congregației se apropie de sfârșit, căci curând el își va fi încheiat jumătatea de secol în slujba consiliului. Dacă nu dorești să-l implici în treburi atât de strâns legate de el și de seminția lui, atunci te implor să te ocupi tu însuși ori să trimiți o persoană de încredere în Ungaria cât mai repede cu putință.

Pe lângă istorisirile despre excesele și crimele înfăptuite alături de contesa Erzsebet, evreii din Praga spun și ei vorbe asemănătoare în legătură cu groaza semănată de Benjamin în cartierul lor, unde i-a amenințat pe îndrăgitul lor rabin și pe o vrăjitoare din Chelm. Acum au apărut basme greu de crezut despre o creatură fermecată, făcută din lut, care umblă pe străzi pentru a-i ocroti pe evrei de cei care vor să se ospăteze cu sângele lor. Evreii zic că Benjamin mai caută și o altă vrăjitoare, o englezoaică despre care pretinde că ar fi fost văzută ultima oară împreună cu fiul lui Ysabeau. Dar asta nu poate fi adevărat, căci Matthew e în Anglia și nu s-ar cobori niciodată într-atât încât să se asocieze cu o vrăjitoare.

Matthew scoase un șuierat printre buzele încordate.

Poate că o confundă pe vrăjitoarea din Anglia cu demonul Edward Kelley, pe care Benjamin l-a vizitat în mai, în palatul împăratului. Potrivit prietenului tău Joris Hoefnagel, Kelley a fost dat în custodia lui Benjamin la câteva săptămâni după ce a fost învinuit de uciderea unuia dintre slujitorii monarhului. Benjamin l-a dus la un castel din Krivoklát, de unde Kelley a încercat să scape, ajungând la un pas de moarte.

Mai există o informație pe care trebuie să ți-o împărtășesc, tată, dar șovăi s-o fac, deoarece s-ar putea să nu fie decât o născocire a imaginației și a fricii. Conform informatorilor mei, Gerbert a fost și el în Ungaria împreună cu Benjamin și cu contesa. Vrăjitoarele din Pozsony au depus o plângere formală către Congregație în legătură cu niște femei care ar fi fost răpite și schingiuite de aceste trei ființe infame. Una dintre vrăjitoare a scăpat și, înainte să cadă pradă morții, a izbutit să spună doar câteva vorbe: „Au căutat în noi Cartea vieții”.

Matthew își aminti îngrozitoarea imagine ce înfățișa trupurile părinților Dianeii, spintecate de la gât până în zona inghinală.

Aceste chestiuni întunecate pun familia într-o primejdie prea mare. Lui Gerbert nu i se poate îngădui să-l fascineze pe Benjamin cu puterea vrăjitoarelor, așa cum a făcut până acum. Fiul lui Matthew trebuie ținut departe de Erzsebet Băthory, altfel taina perechii tale va fi scoasă la lumină. Și nu trebuie să le permitem vrăjitoarelor să caute în continuare Cartea vieții. Tu vei ști cum vor putea fi atinse mai bine țelurile acestea, fie acționând tu însuși, fie convocând frăția.

Rămân umilul tău slujitor și îi încredințez lui Dumnezeu sufletul tău, cu nădejdea că El ne va readuce împreună în siguranță, ca să putem discuta mai multe despre aceste probleme decât arfi înțelept s-o facem în actualele împrejurări.

Iubitorul tău fiu, Godfrey.

Din Confrerie, Paris, astăzi, 20 decembrie 1591

Matthew împături cu grijă scrisoarea.

În sfârșit, avea idee unde să caute. Urma să meargă în Europa Centrală și să îi ia singur urma lui Benjamin.

Dar mai întâi trebuia să-i spună Dianei ce aflase. Îi ascunsese cât putuse de mult veștile despre fiul lui.

Nu se putea închipui o sărbătoare mai încărcată de iubire și mai festivă decât primul Crăciun din viața gemenilor. În plus, cu opt vampiri, două vrăjitoare, un om ce aștepta să devină vampir și trei câini prezenți și ei întotdeauna, Crăciunul fu și neașteptat de însuflețit.

Matthew le arată tuturor duzina de șuvițe cărunte ce rezultase din vraja mea de Crăciun și le explică fericit că în fiecare an urma să-i dăruiesc și mai multe. Eu îi cerusem un prăjitor de pâine care să pregătească șase felii deodată, pe care îl și promisem, împreună cu un superb stilou antic, încrustat cu argint și sîdef. Ysabeau critică darurile, care i se părură insuficient de romantice pentru un cuplu căsătorit atât de recent, însă mie nu-mi trebuiau alte bijuterii, nu mă interesau călătoriile și nici hainele. Un prăjitor de pâine mi se potrivea de minune.

Phoebe încurajase întreaga familie să se gândească la cadouri lucrate manual sau alese dintre lucruri mai vechi, ceea ce tuturor ni se păru atât practic, cât și plin de însemnătate. Jack se mândrea cu puloverul pe care i-l tricotase Marthe și cu butonii primiți de la bunica lui, care îi aparținuseră cândva lui Philippe. Phoebe purta la urechi o pereche de smaralde scânteietoare, despre care am presupus că erau din partea lui Marcus, asta până când fata se înroși la față și ne spuse că logodnicul ei îi dăruise un lucru făcut de mână, pe care însă îl lăsase la Sept-Tours, pus la loc sigur. Dată fiind culoarea aprinsă a obrazilor ei, m-am hotărât să nu mai pun întrebări. Sarah și Ysabeau fură încântate de albumele cu fotografii primite de la noi, în care era documentată prima lună din viața gemenilor.

Apoi sosiră poneii.

— Philip și Rebecca trebuie să călărească, desigur, zise Ysabeau, de parcă lucrul ăsta ar fi fost de la sine înțeles. Il supraveghe pe grăjdarul ei, Georges, în timp ce acesta coborî din remorca unui camion doi cai de mici dimensiuni. Așa se vor obișnui cu caii chiar înainte să-i așezați în șa.

Bănuiam că urma să ne contrazicem cu privire la cât de curând avea să vină ziua aceea binecuvântată.

— Sunt din rasa Paso Fino, continuă Ysabeau. M-am gândit că un andaluz ca al tău ar putea fi prea mult pentru un începător. Phoebe a spus că trebuie să dăm lucruri la mâna a doua, dar eu niciodată n-am fost sclava principiilor.

George coborî un al treilea animal din remorcă: Rakasa.

— Diana a tot cerut un ponei de când a început să vorbească. Acum a primit în sfârșit unul, spuse Sarah.

Când Rakasa se hotărî să inspecteze buzunarele mătușii mele în căutarea unor lucruri interesante precum merele sau menta pipărată, Sarah sări într-o parte.

— Caii au dinți mari, nu-i așa?

— Poate că Diana va avea mai mult noroc s-o învețe bunele maniere decât am avut eu, zise Ysabeau.

— Ia dă-mi-o mie! Ceru Jack și apucă frâul iepei.

Rakasa îl urmă, cuminte ca un mielușel.

— Te credeam băiat de oraș! Strigă Sarah în urma lui.

— Prima mea slujbă (mă rog, prima mea slujbă cinstită) a fost de îngrijitor al cailor gentilomilor la Pălăria Cardinalului, zise Jack. Uiți, bunică Sarah, că pe vremuri orașele erau

pline de cai. Și de porci. Și de raha.

— Acolo unde sunt animale, sunt și din astea, interveni Marcus înainte ca Jack să-și poată sfârși propoziția.

Tânărul Paso Fino pe care îl ținea de căpăstru deja venise cu dovada.

— îl iei tu pe celălalt, scumpo?

Phoebe dădu din cap; se simțea pe deplin în largul ei cu calul pe care îl avea în grijă. Ea și Marcus îl urmară pe Jack spre grajduri.

— Iapa cea mică, Rosita, s-a așezat singură în fruntea hergheliei, spuse Ysabeau. L-aș fi adus și pe Balthasar, dar, având în vedere că Rosita îi scoate la iveală latura amoroasă, l-am lăsat pentru moment la Sept-Tours.

Ideea că uriașul armăsar al lui Matthew ar fi încercat să-și pună în practică intențiile cu o iapă atât de mică precum Rosita era de neconceput.

După cină, stăteam în bibliotecă, înconjurați de rămășițele lungii vieți a lui Philippe de Clermont, cu focul trosnind în șemineu, când Jack se ridică și merse alături de Matthew.

— Asta e pentru tine. Mă rog, de fapt, pentru noi toți. *Grand-mere* zice că toate familiile de vază au așa ceva. Jack îi întinse soțului meu o bucată de hârtie. Dacă îți place, eu și Fernando l-am transformat într-un steag pentru turnul castelului Les Revenants.

Matthew se uită cu atenție la foaia de hârtie.

— Dacă nu-ți place.

Jack întinse mâna pentru a-și lua înapoi darul. Matthew întinse brusc brațul și îl prinse pe tânăr de încheietură.

— Mi se pare perfect.

Soțul meu se uită în sus, la băiatul pe care îl consideraserăm mereu întâiul nostru născut, cu toate că eu nu avusesem nici o legătură cu venirea lui pe lume ca ființă cu sânge cald, iar Matthew nu fusese răspunzător de renașterea lui.

— Arată-i-l și mamei tale! Vezi ce părere are!

Mă așteptam la o monogramă ori la un însemn heraldic, așa că am fost uimită să descopăr imaginea pe care Jack o născocise pentru a simboliza familia noastră. Era un uroboros cu totul nou, făcut nu dintr-un singur șarpe care își ținea coada în gură, ci din două ființe înlănțuite într-un cerc fără de început și de sfârșit. Una era șarpele familiei de Clermont. Cealaltă era un balaur, cu cele două picioare strânse lângă trup și cu aripile întinse. Pe capul lui se afla o coroană.

— *Grand-mere* a spus că balaurul ar trebui să poarte coroană pentru că tu ești o adevărată de Clermont și ne depășești în rang pe noi toți, îmi explică Jack pe un ton neutru. Își ciupi nervos buzunarul blugilor. Pot să scot coroana. Și să fac aripile mai mici.

— Matthew are dreptate. E deja perfect. L-am apucat de mână și l-am tras în jos ca să-l pot săruta. Mulțumesc, Jack.

Toată lumea admiră emblema oficială a familiei Bishop- Clairmont, iar Ysabeau ne anunță că vor trebui comandate noi vase din argint și porțelan, precum și un steag.

— Ce zi frumoasă! Am zis eu, cu un braț pe după trupul lui Matthew, iar cu celălalt făcând semn rudelor noastre care se îndepărtau.

Brusc, degetul mare începu să mă furnice în semn de avertisment.

— Nu-mi pasă cât de rezonabil e planul tău! Diana n-o să te lase să mergi în Ungaria și

Polonia fără ea, spuse Fernando. Ai uitat ce-ai pățit când ai părăsit-o ca să pleci la New Orleans?

Fernando, Marcus și Matthew își petrecuseră majoritatea ceasurilor dintre miezul nopții și răsărit certându-se despre ce aveau de făcut pornind de la scrisoarea lui Godfrey.

— Diana trebuie să meargă la Oxford. Numai ea poate găsi *Cartea vieții*, explică Matthew. Dacă ceva merge rău, iar eu nu reușesc să dau de Benjamin, voi avea nevoie de manuscris ca să-l ademenesc afară din ascunzătoare.

— Și când o să-l găsești? Întrebă Marcus cu glas tăios.

— Treaba ta e să ai grijă de Diana și de copiii mei, îi răspunse Matthew, la fel de tăios. Lasă-l pe Benjamin în grija mea!

Mă uitam spre ceruri în căutarea semnelor care prevesteau viitorul și trăgeam de fiecare fir ce mi se părea că nu stă la locul lui, în încercarea de a anticipa și a îndrepta orice rău despre care degetul meu mare m-ar fi avertizat că stă să se întâmple.

Însă necazul nu veni în galop de peste dealuri precum un cavaler apocaliptic, nici nu intră lin cu mașina pe alee, nici măcar nu dădu un telefon.

Necazul era deja în casă. Și se afla acolo de ceva timp.

La câteva zile după Crăciun, într-o după-amiază târzie, l-am găsit pe Matthew în bibliotecă, cu câteva hârtii împăturite în față. Măinile mele căpătară toate culorile curcubeului, și am simțit o strângere de inimă.

— Ce sunt alea? Am întrebat.

— O scrisoare de la Godfrey.

Matthew împinse epistola către mine. Mi-am aruncat o privire pe ea, dar era scrisă în franceza veche.

— Citește-mi-o! Am spus și m-am așezat lângă el.

Adevărul era mult mai rău decât îmi îngăduisem eu să-mi imaginez. Conform scrisorii, șirul de crime al lui Benjamin se întindea pe câteva secole. Vampirul torturase vrăjitoare, foarte probabil în special țesătoare. Gerbert era aproape sigur implicat. Iar acea unică propoziție, „Au căutat în noi *Cartea vieții*”, îmi transforma sângele din foc în gheață.

— Trebuie să-l oprim, Matthew! Dacă află că am născut o fată.

Vocea mi se stinse. Ultimele cuvinte pe care mi le adresase

Benjamin în Biblioteca Bodleiană nu-mi dădeau pace. Când mă gândeam la ce i-ar putea face Rebeccăi, puterea îmi pocnea prin vene precum un bici.

— Știe deja.

Matthew îmi întâlni privirea, și furia din ochii lui îmi tăie răsuflarea.

— De când?

— Dinainte de botez, răspunse el. Plec să-l caut, Diana.

— Și cum o să-l găsești? Am întrebat.

— Nu cu ajutorul computerelor sau încercând să-i aflu adresa de IP. E prea isteț pentru așa ceva. O să-l găsesc așa cum știu eu cel mai bine: luându-i urma, adulmecându-i mirosul, încolțindu-l, spuse Matthew. Și atunci am să-l sfâșii bucățică cu bucățică. Dacă dau greș.

— Nu se poate să dai greș, am spus eu cu hotărâre.

— Ba se poate.

Matthew se uită în ochii mei. Avea nevoie să-l ascult, nu să-l liniștesc.

— OK, am zis cu un calm pe care nu-l simțeam, ce se întâmplă dacă dai greș?

— Tu o să ai nevoie de *Cartea vieții*. E singurul lucru care l-ar putea ispiti pe Benjamin să-și părăsească ascunzătoarea, ca să poată fi distrus. O dată pentru totdeauna.

— Singurul lucru în afară de mine, am spus.

Ochii tot mai negri ai soțului meu îmi dădeau de înțeles că folosirea mea drept momeală era inacceptabilă.

— O să plec mâine spre Oxford. Biblioteca e închisă pe perioada vacanței de Crăciun. N-o să fie nici un angajat acolo, doar paznicii, am zis.

Spre surprinderea mea, Matthew dădu din cap în semn de încuviințare. Urma să mă lase să-l ajut.

— O să te descurci singur?

Nu voiam să-l sufoc cu frământările mele, dar trebuia să știu. Deja suferise chinul unei despărțiri. Soțul meu dădu din cap.

— Ce facem cu copiii? Întrebă el.

— Trebuie să rămână aici, cu Sarah, cu Ysabeau și cu destul lapte și sânge de la mine ca să fie hrăniți până mă întorc. O să-l iau și pe Fernando cu mine, dar numai pe el. Dacă cineva ne urmărește și îi dă raportul lui Benjamin, atunci trebuie să facem tot ce putem pentru a da impresia că suntem încă aici și că totul e ca de obicei.

— Cineva ne urmărește. În privința asta nu încapem îndoială. Matthew își trecu degetele prin păr. Singura întrebare e dacă acel cineva îi aparține lui Benjamin ori lui Gerbert. Rolul ticălosului ăluia viclean s-ar putea să fi fost mai important decât am crezut.

— Dacă el și fiul tău au lucrat mână în mână tot acest timp, nu se poate spune câte știu deja, am remarcat eu.

— Atunci singura noastră speranță e să obținem informații pe care ei nu le au încă. Fă rost de carte! Ad-o înapoi aici și vezi dacă poți s-o repari introducând înapoi în ea paginile rupte de Kelley! Zise Matthew. Între timp, eu o să-l găsesc pe Benjamin și o să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu sute de ani în urmă.

— Când pleci? Am întrebat.

— Mâine. După plecarea ta, ca să mă asigur că nu ești urmărită, zise el și se ridică în picioare.

Am privit în tăcere cum ipostazele lui Matthew pe care le cunoșteam și le iubeam, poetul și omul de știință, războinicul și spionul, prințul renesanțist și tatăl, pier una câte una, până când din el nu mai rămase decât cea mai întunecată și mai amenințătoare parte. Matthew era acum doar asasin.

Dar rămânea bărbatul pe care îl iubeam.

Mă luă de umeri și așteptă să-l privesc în ochi.

— Ai grijă!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton autoritar și le simțeam forța. Matthew îmi cuprinse fața în palme și cercetă fiecare centimetru al ei, ca și cum ar fi încercat s-o memoreze.

— Am vorbit serios când am spus ce am spus în ziua de Crăciun. Dacă eu nu mă voi întoarce, familia va supraviețui. Mai sunt și alții care pot sta în fruntea ei. Dar tu ești inima.

Am deschis gura să protestez, însă Matthew își lipi un deget de buzele mele, oprindu-mi vorbele.

— N-are rost să te cerți cu mine. Știu asta din experiență, spuse el. Înainte să te cunosc, nu

eram decât praf și umbre. Tu m-ai adus la viață. Și nu pot trăi fără tine.

Soarele în zodia Capricornului

Cea de-a zecea casă a zodiacului este a Capricornului. Ea este simbolul mamelor, al bunicilor și al strămoșelor. Este semnul învierii și al renașterii. În luna aceasta să plantezi semințe pentru viitor.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9v

CAPITOLUL 34

Andrew Hubbard și Linda Crosby ne așteptau la Old Lodge. În ciuda eforturilor mele de a-mi convinge mătușa să rămână la Les Revenants, Sarah insistase să vină cu mine și cu Fernando.

— N-o să faci asta de una singură, Diana! Îmi spusese ea pe un ton ce nu lăsa loc de discuții. Nu-mi pasă că ești țeșătoare, nici că o ai pe Corra drept ajutor. Pentru magie de o asemenea amploare e nevoie de trei vrăjitoare. Și nu orice vrăjitoare. Ai nevoie de niște aruncătoare de vrăji.

Linda Crosby venise cu grimoarul oficial al Londrei, un tom străvechi, învăluit într-un miros întunecat de mătrăgună și omag. Ne-am salutat, în vreme ce Fernando îi povestea lui Andrew ce mai fac Jack și Lobero.

— Ești sigură că vrei să te amesteci în treaba asta? Am întrebat-o pe Linda.

— Absolut! Sabatul din Londra n-a mai fost implicat în ceva nici măcar pe jumătate atât de captivant din 1971, când am fost chemate să dăm o mână de ajutor la deșurarea tentativei de furt a bijuteriilor coroanei, răspunse Linda, frecându-și mâinile.

Andrew reușise, cu ajutorul relațiilor sale în lumea subterană a Londrei — gropari, ingineri de la metrou și lucrători la instalarea țevilor —, să obțină planurile detaliate ale labirintului de tuneluri și rafturi ce alcătuiau depozitul de carte al Bibliotecii Bodleiene. Le întinse pe masa cea lungă din salonul mare, masă ce aparținuse cândva unui refectoriu.

— În momentul de față nu există studenți ori angajați, pentru că e vacanța de iarnă, zise Andrew. Dar peste tot sunt constructori. Arată către planuri. Transformă fostul depozit subteran într-un spațiu de lucru pentru cititori.

— Mai întâi au mutat cărțile rare la Biblioteca Științifică Radcliffe și acum.! M-am uitat cu atenție la hărți. Când își termină echipele de lucru programul zilnic?

— Nu-l termină, răspunse Andrew. Lucrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ca să reducă la minimum întreruperile din timpul semestrului academic.

— Ce-ar fi dacă am merge în sala de lectură și tu ai depune o cerere ca și cum ar fi o zi oarecare în Biblioteca Bodleiană? Sugeră Linda. Știi tu, completezi fișa, o vâri în tubul Lamson și speri să fie bine. Noi am putea să stăm lângă banda rulantă și să așteptăm cartea. Poate că biblioteca știe cum să răspundă cererii tale chiar și fără angajații ei.

Linda pufni când îmi citi pe chip uimirea pe care mi-o stârniseră cunoștințele ei despre procedurile din Biblioteca Bodleiană.

— Am studiat la St. Hilda's⁹², fata mea.

— Sistemul cu tuburi pneumatice a fost închis în iulie anul trecut. Banda rulantă a fost demontată în august anul ăsta, zise Andrew și ridică mâinile. Nu ucideți mesagerul, doamnelor! Nu sunt bibliotecarul de la Bodleiană.

— Dacă vraja lui Stephen e suficient de bună, n-o să-i pese de echipament, ci doar de faptul că Diana a solicitat un lucru care îi trebuie cu adevărat, spuse Sarah.

— Singura cale de a fi siguri e să mergem la Bodleiană, să-i ocolim pe muncitori și să găsim o cale de a intra în Biblioteca Veche, am zis eu, oftând.

Andrew dădu din cap.

— Stan al meu lucrează în echipa de săpători. Sapă de când se știe. Dacă puteți aștepta până la căderea nopții, o să vă bage el pe ușă. O să intre în bucluc, bineînțeles, dar n-o să fie prima dată, și nu există închisoare care să-l țină pe el înăuntru.

— Bun băiat, Stanley Cripplegate! Remarcă Linda, dând mulțumită din cap. E întotdeauna de mare ajutor toamna, când ai nevoie să plantezi bulbi de narcise galbene.

Stanley Cripplegate era un bărbat mărunț cu trup de ogar, cu buza de sus mult ieșită în afară și cu trăsăturile zbârcite ale cuiva care a fost prost hrănit încă de la naștere. Sângele de vampir îi oferise longevitate și forță, însă nu putea face prea multe pentru alungirea oaselor. Stanley ne dădu fiecăruia câte o cască colorată în galben aprins.

— N-o să. Ăăă. Sărim în ochi echipați așa? Întrebă Sarah.

— Cucoane cum sunteți 'mneavoastră, deja săriți în ochi, spuse Stan cu un aer întunecat. Fluieră. Alo! Dickie!

— Liniște! I-am șuierat eu.

Asta se dovedea a fi cel mai gălăgios și mai bătător la ochi furt de cărți din istorie.

— E-n regulă. Eu și Dickie ne știm de mult. Stan se întoarse către colegul său. Du-le pe cucoanele și pe domnu' la etajul întâi, Dickie!

Dickie ne lăsă, cu căști cu tot, în Arts End al sălii de lectură Duke Humfrey, între bustul regelui Carol I și bustul lui Sir Thomas Bodley.

— Mi se pare mie sau ăștia doi sunt cu ochii pe noi? Întrebă Linda, uitându-se urât la nefericitul monarh și punându-și mâinile în șolduri.

Regele Carol clipi.

— Vrajitoarele lucrează în echipele de pază încă de la mijlocul secolului al XIX-lea. Stan ne-a avertizat să nu facem nimic superflu în preajma tablourilor, a statuilor și a garguielor.

Dickie se cutremură.

— Pe mine cele mai multe dintre ele nu mă deranjează. Îți țin de urât în nopțile întunecoase, dar ăla e un moș care te bagă în răcori.

— Ar fi trebuit să-l cunoști pe tatăl lui, comentă Fernando. Își scoase casca și făcu o plecăciune în fața monarhului care clipea. Maiestatea Voastră!

Era coșmarul oricărui vizitator al unei biblioteci: să fii observat în taină ori de câte ori faci ceva interzis, de pildă când scoți din buzunar un drops pentru tuse. În cazul Bibliotecii Bodleiene, reieșea că cititorii aveau motive întemeiate să-și facă griji. Sistemul nervos central al securității vrăjitoarelor era ascuns în spatele ochilor lui Thomas Bodley și ai regelui Carol.

— îmi pare rău, Charlie. Mi -am azvârlit casca de culoare galbenă, iar aceasta a plutit prin aer și a aterizat pe capul regelui. Am fluturat din degete, iar marginea ei s-a lăsat peste ochii suveranului. Nici un martor la evenimentele din seara asta.

Fernando îmi întinse casca lui.

— Folosește-o pe a mea pentru fondator! Te rog!

După ce l-am orbit și pe Sir Thomas, am început să trag și să ciupesc firele care legau statuile de restul bibliotecii. Nodurile vrăjii nu erau complicate, aveau doar câte trei și patru încrucișări, dar se adunau multe unul peste altul, precum într-un panou electric supraîncărcat.

În cele din urmă, am descoperit nodul principal, prin care treceau toate celelalte, și l-am desfăcut cu grijă. Strania senzație că eram urmăriți dispăru.

— Așa-i mai bine, murmură Linda. Acum ce facem?

— I-am promis lui Matthew că o să-l sun după ce intrăm, am spus și mi-am scos telefonul. Lăsați-mă o secundă!

Am împins la o parte gratiile care barau drumul și am înaintat pe tăcutul culoar principal al sălii Duke Humfrey. Matthew răspunse după primul țârâit.

— E totul în regulă, *mon coeur*?

Vocea îi tremura de încordare. I-am povestit pe scurt ce progrese făcuserăm până în momentul acela.

— Cum s-au simțit Rebecca și Philip după ce am plecat? L-am întrebat când mi-am încheiat istorisirea.

— Agitați.

— Dar tu? Am spus cu glas mai blând.

— Și mai agitat.

— Unde ești? L-am întrebat.

Matthew așteptase până după plecarea mea, apoi pornise spre Anglia, după care o luase cu mașina către nord-est, spre Europa Centrală.

— Tocmai am ieșit din Germania.

Nu voia să-mi dea mai multe detalii, în caz că aveam să mă întâlnesc cu vreo vrăjitoare curioasă.

— Ai grijă! Ține minte ce a spus zeița!

Avertismentul ei, că trebuia să renunț la ceva dacă voiam să intru în posesia lui *Ashmole 782*, încă mă bântuia.

— O să am. Matthew făcu o pauză. Și eu vreau să ții minte ceva.

— Ce?

— Inimile nu pot fi înfrânte, Diana. Și numai dragostea ne face cu adevărat nemuritori. Să nu uiți, *ma lionne*! Indiferent ce s-ar întâmpla.

Apoi închise telefonul.

Cuvintele lui îmi trimiseră fiori reci pe șira spinării, făcând să zornăie săgeata din argint a zeiței. Am repetat cuvintele vrăjii pe care o țesusem pentru a-l apăra și am simțit familiara tensiune a lanțului care ne lega unul de altul.

— Totul bine? Întrebă încet Fernando.

— Atât cât era de așteptat. Mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar. Hai să începem!

Căzuserăm de acord că mai întâi aveam să încercăm simpla reproducere a pașilor prin care pusesem pentru prima oară mâna pe *Ashmole 782*. Sub ochii lui Sarah, Linda și Fernando, am completat căsuțele de pe fișa de împrumut. Am semnat-o, mi-am trecut numărul permisului în spațiul potrivit, apoi am dus-o în locul din Arts End în care obișnuia să se afle tubul pneumatic.

— Capsula e chiar aici, am spus eu, dând la o parte recipientul gol. Poate că Andrew s-a înșelat, și sistemul încă funcționează.

Când am deschis-o, capsula era plină de praf. Am tușit.

— Poate că n-are nici o importanță, zise Sarah, ușor iritată. Bag-o acolo și dă-i drumul!

Am pus fișa de împrumut în capsulă, am închis-o bine și am așezat-o la loc în compartiment.

— Acum ce urmează? Întrebă Sarah după câteva minute.

Capsula era tot acolo unde o lăsasem.

— Hai să-i tragem una zdravănă!

Linda izbi capătul compartimentului, făcând ca suportul din lemn de care era atașat, și care susținea galeria de la etaj, să se zguduie alarmant. Cu un șuierat puternic, capsula dispăru.

— Bună treabă, Linda! Zise Sarah cu vădită admirație.

— Asta a fost un truc vrăjitoresc? Întrebă Fernando, înăbușindu-și un zâmbet.

— Nu, dar întotdeauna îmbunătățește semnalul Radio 4 recepționat de combina mea, spuse veselă Linda.

Două ore mai târziu, încă așteptam cu toții lângă banda rulantă un manuscris ce nu dădea nici un semn că o să apară. Sarah oftă.

— Planul B.

Fără nici un cuvânt, Fernando își descheie haina neagră și o dădu jos de pe umeri. În căptușeala de pe spate era cusută o față de pernă. Înăuntrul ei, prinse între două bucăți de carton, stăteau cele trei pagini pe care Edward Kelley le scosese din *Cartea vieții*.

— Poftim, spuse vampirul și îmi întinse prețiosul pachet.

— Unde vrei să lucrezi? Întrebă Sarah.

— Singurul loc îndeajuns de mare e acolo, am spus, arătând către spațiul dintre splendida fereastră cu vitralii și ghereta paznicului. Nu. Te atinge de aia!

Cuvintele îmi ieșiră sub forma unui țipăt șoptit.

— De ce nu? Întrebă Fernando, ținând de mânerul unei scări pliante din lemn care ne stătea în drum.

— E cea mai veche scară pliantă din lume! Are aproape aceeași vârstă ca și biblioteca. Am strâns la piept paginile manuscrisului. Nimeni nu se atinge de ea. Niciodată!

— Mută afurisita aia de scară, Fernando! Îl instrui Sarah. Sunt sigură că Ysabeau are ceva cu care s-o înlocuiască în caz că se strică. Dacă tot te-ai apucat, împinge și scaunul ăla la o parte!

După câteva minute în care mi-am ros unghiile de îngrijorare, dădeam iama într-o cutie cu sare pe care Linda o adusese într-o pungă de cumpărături de la Marks & Spencer. Am șoptit rugăciuni către zeiță, cerându-i ajutorul pentru găsirea obiectului pierdut, în timp ce trasam conturul unui triunghi cu ajutorul cristalelor albe. Când am terminat, am împărțit paginile din *Cartea vieții*, iar eu, Sarah și Linda ne-am așezat fiecare în dreptul câte unui vârf al triunghiului. Am îndreptat ilustrațiile către centrul figurii și am repetat vraja pe care eu o scrisesem mai devreme:

Pagini rătăcite Pierdute, apoi regăsite, Arătați-mi unde e legată cartea căutată.

— Eu tot cred că ne trebuie o oglindă, șopti Sarah după un ceas de așteptare în tăcere. Cum să ne arate biblioteca un lucru, dacă nu-i dăm un loc în care să proiecteze o imagine?

— Oare Diana ar fi trebuit să spună „arătați-ne unde e legată cartea căutată”, nu „arătați-mi”?

Linda se uită spre Sarah.

— Suntem trei.

Eu am pășit afară din triunghi și am pus imaginea nunții chimice pe biroul paznicului.

— Nu merge. Nu simt nimic. Nici cartea, nici puterea, nici magia. E ca și cum toată biblioteca

ar fi murit.

— Ei bine, nu-i de mirare că biblioteca se simte rău, zise Linda, plescăind din limbă cu un aer înțelegător. Biata de ea! Cu toți oamenii ăștia care îi scormonesc măruntaiele cât e ziua de lungă.

— Ei nu-i pasă, scumpo, spuse Sarah. Trecem la Planul C.

— Poate că mai întâi ar trebui să încerc să revizuiesc vraja.

Orice era mai bine decât Planul C. Acesta încălca și ultimele crâmpie care îmi mai rămăseseră din jurământul clientului de bibliotecă pe care îl făcusem în vremea studenției și reprezenta un pericol cât se poate de real pentru clădire, cărți și colegiile învecinate.

Dar nu era vorba doar despre asta. Șovăiam din aceleași motive pentru care stătusem pe gânduri și când îl înfruntasem pe Benjamin chiar în acest loc. Dacă îmi foloseam puterile aici, în Bodleiană, ultimele mele legături cu viața de om de știință aveau să se risipească.

— N-ai de ce să te temi atât de mult, îmi zise Sarah. Corra n-o să pățească nimic.

— E un balaur, Sarah, am replicat eu. Nu poate să zboare fără să scoată scânteii. Uită-te la locul ăsta!

— E o cutie din lemn uscat, fu de acord Linda. Și totuși nu văd nici o altă cale.

— Trebuie să existe una, am spus și mi-am împuns cel de-al treilea ochi cu arătătorul, în speranța că-l voi trezi.

— Haide, Diana! Nu te mai gândi la prețiosul tău permis de lectură! E timpul să faci o magie de zile mari.

— Mai întâi am nevoie de puțin aer curat.

M-am întors și am luat-o pe scări în jos. Aerul curat avea să mă liniștească și să-mi limpezească gândurile. Am tropăit pe treptele din lemn ce fuseseră așezate peste cele din piatră și am împins ușile de sticlă ce duceau către curtea interioară Old Schools. Am înghițit cu poftă aerul rece și lipsit de praf al lunii decembrie. Fernando veni pe urmele mele.

— Salut, mătușă!

Gallowglass se ivi din umbră.

Simpla lui prezență era un semn că se întâmplase ceva îngrozitor.

Următoarele lui cuvinte, rostite cu glas scăzut, îmi confirmară bănuielile.

— Benjamin l-a prins pe Matthew.

— Nu se poate! Abia ce am vorbit cu el.

Lanțul de argint din interiorul meu se clătină.

— Asta se întâmpla acum cinci ore, zise Fernando, cu ochii la ceas. Când ați vorbit, Matthew ți-a spus unde este?

— Mi-a zis doar că a ieșit din Germania, am șoptit năucită.

Stan și Dickie se apropiară încruntați.

— Bună, Gallowglass! Zise Stan și dădu din cap.

— Salut, Stan! Răspunse scoțianul.

— Probleme? Întrebă Stan.

— Matthew a dispărut, îl lămurii Gallowglass. Benjamin l-a luat prizonier.

— Ah! Stan părea îngrijorat. Benjamin a fost întotdeauna un ticălos. Imi imaginez că n-a devenit mai bun de-a lungul anilor.

M-am gândit că Matthew al meu era în mâinile aceluia monstru.

Mi-am amintit ce îmi spusese Benjamin despre speranța lui că voi naște o fată.

Am văzut cu ochii minții degețelul gingaș al fetei mele atingând nasul lui Matthew.

— Fără el nu există nici o cale de a înainta, am spus.

O furie arzătoare mi se scurse prin vene, urmată de un zdrobitor val de putere — foc, aer, pământ și apă —, care mătură totul în cale. Am simțit o absență ciudată, un gol care îmi dădea de înțeles că pierdusem ceva vital.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă acel ceva era chiar Matthew. Dar simțeam încă lanțul ce ne lega. Ceea ce era esențial pentru bunăstarea mea se afla încă acolo.

Atunci mi-am dat seama că nu pierdusem ceva crucial, ci ceva *uzual*, o povară pe care o cărasem atâta vreme cu mine, încât pur și simplu mă deprinsesem cu greutatea ei.

Acum lucrul acela îndelung prețuit dispăruse, întocmai cum prevestise zeița.

M-am răsucit, căutând orbește prin întuneric intrarea în bibliotecă.

— Unde te duci, mătușă? Întrebă Gallowglass, ținându-mi ușa închisă ca să nu pot intra. Nu m-ai auzit? Trebuie să mergem după Matthew. N-avem timp de pierdut!

Geamurile groase ale ușii se transformară în nisip scânteietor, iar balamalele și mânerurile din alamă căzură cu un pocnet pe pragul din piatră. Am pășit peste resturi și, jumătate alergând, jumătate zburând, am urcat treptele ce duceau către Duke Humfrey.

— Mătușă! Strigă Gallowglass. Ți-ai pierdut mințile?

— Nu! I-am strigat drept răspuns. Iar dacă-mi folosesc magia, n-o să-l pierd nici pe Matthew.

— Să-l pierzi pe Matthew? Întrebă Sarah în clipa în care eu mă strecuram pe ușa sălii de lectură, însoțită de cei doi vampiri.

— Zeița. Ea mi-a spus că va trebui să renunț la ceva, dacă vreau să obțin *Ashmole 782*, am explicat eu. Dar nu era vorba despre Matthew.

Senzația de gol fusese înlocuită de înfloritoarea senzație a puterii eliberate, cea care alunga orice griji rămase.

— Corra, zboară!

Mi-am desfăcut larg brațele, iar balaurul meu țâșni țipând în încăpere, zburând pe lângă galerii și de-a lungul întinsului culoar ce lega Arts End de Selden End.

— Atunci despre ce era vorba? Întrebă Linda, uitându-se cum Corra lovește ușor cu coada casca de pe capul lui Thomas Bodley.

— Despre teamă.

Mama mă avertizase în legătură cu puterea ei, dar eu o înțelesesem greșit, așa cum fac deseori copiii. Crezusem că trebuie să mă păzesc de frica altora, însă ea se referise la propriile mele temeri interioare. Din pricina acestei neînțelegeri, lăsasem ca spaima să prindă rădăcini în sufletul meu, până când ajunsese să-mi umbrească mintea și să-mi afecteze felul în care vedeam lumea.

Teama îmi sufocase și orice dorință de a folosi magia. Fusese cârja și mantia mea, împiedicându-mă să-mi folosesc puterile. Mă adăpostise de curiozitatea altora și îmi oferise o *oubliette* în care să uit cine eram cu adevărat: o vrăjitoare. Crezusem că îmi lăsasem frica în urmă acum câteva luni, când aflasem că sunt țesătoare, însă mă agățasem de ultimele ei vestigii fără să-mi dau seama.

Gata!

Corra se lăsă în jos pe un curent de aer, își întinse ghearele în față și bătu din aripi pentru a-

și încetini zborul. Am ridicat paginile din *Cartea vieții* și i le-am ținut în dreptul nasului. Balauroaica le adulmecă.

Mugetul ei revoltat umplu camera, făcând vitraliile să zăngănească. Deși îmi vorbise arareori de la prima noastră întâlnire în casa lui Goody Alsop, preferând să comunice prin sunete și gesturi, Corra alese să-mi vorbească acum.

— Moartea apasă greu asupra acestor pagini. Țesăturile și meșteșugul sângelui, la fel.

Scutură din cap, de parcă ar fi încercat să-și alunge mirosul din nări.

— A spus „meșteșugul sângelui”? Întrebă, vădit curioasă, Sarah.

— O s-o chestionăm mai târziu! Zise Gallowglass pe un ton posomorât.

— Paginile provin dintr-o carte care se află undeva în bibliotecă. Trebuie s-o găsec. M-am concentrat mai mult asupra Correi decât a sporovăielii din fundal. În ea s-ar putea afla singura mea speranță de a-l recăpăta pe Matthew.

— Și dacă-ți aduc cartea asta îngrozitoare, ce o să se întâmple atunci?

Corra clipi din ochii ei argintii cu negru. Îmi aminteau de zeiță și de privirea furioasă a lui Jack.

— Vreau să mă părăsești, am spus eu.

Brusc înțelesesem. Corra era o prizonieră, așa cum și eu fusesem o prizonieră, legată printr-o vrajă și fără posibilitatea de a evada.

— Precum frica ta, eu nu pot pleca dacă nu-mi dai tu drumul, spuse Corra. Sunt duhul tău. Cu ajutorul meu ai învățat să torci ce a fost, să țeși ce este și să înnozi ce va fi. Nu mai ai nevoie de mine.

Dar Corra îmi fusese alături luni de zile și, la fel ca în cazul temerilor mele, mă obișnuisem cu ea.

— Și dacă n-o să-l pot găsi pe Matthew fără ajutorul tău?

— Puterea mea n-o să te părăsească niciodată.

Solzii Correi erau strălucitori și iridescenți chiar și în întunericul bibliotecii. M-am gândit la umbra balaurului de pe spatele meu și am dat din cap în semn de încuviințare. Asemenea săgeții zeiței și a firelor mele de țesătoare, afinitatea Correi pentru foc și apă avea să existe mereu în trupul meu.

— Unde o să te duci? Am întrebat-o.

— Spre locuri străvechi, uitate. Acolo îi voi aștepta pe cei care vor veni când vor fi eliberați de țesăturile lor. Tu ai readus magia în lume, așa cum s-a prezis. Acum nu voi mai fi ultima din neamul meu, ci prima.

Răsuflarea Correi se înalță ca un abur în aerul dintre noi.

— Adu-mi cartea, apoi du-te cu binecuvântarea mea!

M-am uitat adânc în ochii ei și i-am zărit dorința mistuitoare de a deveni o creatură independentă.

— Ți mulțumesc, Corra. Poate că eu am readus magia, dar tu i-ai dat aripi.

— Iar acum e timpul să le folosești, zise Corra.

Bătând de trei ori din propriile ei aripi scânteietoare și subțiri ca pânza de păianjen, urcă pe grinzi.

— De ce zboară Corra acolo sus? Șuieră Sarah. Trimite-o jos, prin puțul benzii rulante și în depozitul subteran al bibliotecii. Acolo e cartea!

— Nu mai încerca să modelezi magia, Sarah! Goody Alsop mă învățase cât e de periculos să te crezi mai isteată decât magia ta. Corra știe ea ce face.

— Sper, zise Gallowglass. De dragul lui Matthew.

Corra cântă notele apei și focului, și un murmur șoptit umplu aerul.

— *Cartea vieții!* O auziți? Am întreat, uitându-mă în jur după sursa sunetului.

Nu venea dinspre paginile așezate pe biroul paznicului, chiar dacă și ele începuseră să murmure. Mătușa mea clătină din cap.

Corra înconjură cea mai veche parte a sălii de lectură Duke Humfrey. Murmurul devenea tot mai puternic cu fiecare bătaie a aripilor ei.

— O aud! Spuse entuziasmată Linda. Un zgomot ca de conversație. Vine de acolo!

Fernando sări peste grilaj și intră în porțiunea principală a sălii de lectură. L-am urmat.

— *Cartea vieții* nu poate să fie aici, sus, protestă Sarah. Cineva ar fi observat-o.

— Dacă se ascunde în văzul lumii, poate, am spus eu, scoțând volume neprețuite de pe un raft din apropiere, deschizându-le ca să le examinez conținutul, apoi strecurându-l pe fiecare la locul lui și luând altul.

Vocile continuau să țipe, chemându-mă, implorându-mă să le găsesc.

— Mătușă, cred că duhul tău ți-a găsit cartea, zise Gallowglass și arătă cu degetul.

Corra era cocoțată pe cușca în care erau încuiate și păstrate manuscrisele pe care clienții bibliotecii urmau să le folosească în ziua următoare. Își ținea capul înclinat, de parcă ar fi ascultat glasurile ce continuau să sporovăiască. Le răspunse cu cârâieli și cloncănituri, dând din cap în sus și în jos.

Fernando luase la rândul lui urma sunetului și ajunsese în același loc, iar acum stătea în spatele biroului la care își petrecea zilele Sean. Se uita în sus, la unul dintre rafturi. Acolo, lângă o carte de telefon a Universității Oxford, se afla o cutie cenușie din carton, cu o înfățișare atât de comună încât implora să nu fie luată în seamă. Asta cu toate că în momentul de față era destul de bătătoare la ochi, având în vedere lumina ce țâșnea prin crăpăturile de la colțuri. Cineva lipise de ea un bilețel îndoit: „Pusă în cutie. De dus la depozit după inspecție”.

— Nu se poate!

Dar instinctul îmi spunea că se putea. Am ridicat mâna, iar cutia se lăsă pe spate și îmi ateriză în palmă. Am coborât-o cu grijă pe birou. Când mi-am ridicat mâinile de pe ea, capacul sări în sus, aterizând la câțiva metri distanță. Înăuntru, două clame de metal se chinuiau să țină cartea închisă.

Ușurel, știind cât de multe ființe erau închise în ea, am ridicat manuscrisul 2 din cartonul care îl ocrotea și l-am așezat pe tăblia din lemn. Mi-am lipit mâna de copertă. Murmurul încetă.

Alege, rostiră la unison numeroasele voci.

— Te aleg pe tine, i-am șoptit cărții și am desfăcut clemele care țineau închis *Ashmole 782*.

Metalul era cald și plăcut la atingere. „Tata”, m-am gândit.

Linda întinse spre mine paginile care aparțineau *Cărții vieții*.

Încet, cu atenție, am deschis manuscrisul.

Am întors hârtia aspră ce fusese inclusă în legătură pentru a proteja conținutul, apoi pagina pe care se găseau atât titlul scris de mâna lui Elias Ashmole, cât și adăugirea făcută cu creion de tatăl meu. Prima ilustrație alchimică din *Ashmole 782*, un bebeluș de sex feminin, cu păr

negru, mă privea de pe următoarea foaie.

Când văzusem pentru prima dată această reprezentare a copilului filosofic, mă uimise cât de mult diferea de imaginile alchimice standard. Acum nu puteam să nu observ că pruncul semăna cu fiica mea, ținând într-una dintre mâinile ei micuțe un trandafir argintiu, iar în cealaltă unul auriu, ca pentru a da de veste lumii că ea e copilul unei vrăjitoare și al unui vampir.

Însă bebelușul alchimic nu fusese niciodată menit să joace rolul primei ilustrații din *Cartea vieții*. El trebuia să urmeze nunții alchimice. După secole de separare, era timpul să așez la loc paginile pe care Edward Kelley le înlăturase din cartea asta prețioasă.

Rămășițele foilor abia dacă se vedeau pe cotorul *Cărții vieții*. Am potrivit ilustrația nunții alchimice de-a lungul rupturii, apăsând-o de cotor. Pagina și capătul ei se uniră chiar sub ochii mei, și firele lor retezate își regăsiră forma inițială.

Rânduri de text goneau pe suprafața foi.

Am luat anluminura ce înfățișa uroborosul și balaurul care își vărsau sângele pentru a crea o nouă viață și am pus-o la locul ei.

Un vaiet ciudat se înalță dinspre manuscris. Corra cârâi în semn de avertisment.

Fără șovăială și fără frică, am strecurat ultima pagină în *Ashmole 782*.

Un urlet care îți îngheța sângele în vene sfâșie în două ce mai rămăsese din noapte. O pală de vânt se iscă la picioarele mele, urcă și îmi ridică părul de pe umeri și din jurul feței, făcând șuvițele să pară de foc.

Forța curentului de aer întoarce paginile cărții, răsfoindu-le tot mai repede și mai repede. Am încercat să le opresc mișcarea, apăsând cu degetele pergamentul ca să pot citi cuvintele ce se iveau din inima palimpsestului, pe măsură ce ilustrațiile alchimice dispăreau. Dar erau prea multe ca să poată fi înțelese. Studenta lui Chris avusese dreptate. *Cartea vieții* nu era un simplu text.

Era un depozitar al cunoașterii: nume de ființe și poveștile lor, nașteri și morți, blesteme și vrăji, miracole înfăptuite de magie și sânge.

Era povestea noastră, a țesătoarelor și a vampirilor prin venele cărora curgea furia sângelui, a extraordinarilor copii care se născuseră din ei.

Nu-mi spunea doar că predecesorii mei se întindeau de-a lungul a nenumărate generații, ci și că o asemenea creație miraculoasă era cu putință.

M-am străduit să rețin povestea pe măsură ce paginile cărții se întorceau una după alta.

Aici se află obârșia străvechiului trib cunoscut sub numele de Cei Născuți în Lumină. Tatăl le-a fost Eternitatea, iar mamă, Schimbarea, în vreme ce Spiritul i-a hrănit în pântecul său...

Gândurile îmi alergau prin cap, încercând să identifice textul alchimic cu care vorbele de mai sus semănau atât de mult.

. Căci, atunci când cei trei au devenit unul singur, puterile lor au fost fără de margini precum noaptea... Și s-a întâmplat ca absența pruncilor să fie o povară pentru Athanatoi. Aceștia și-au căutat fiicele...

Ale cui fiice? Am încercat să opresc paginile, însă era cu neputință.

... Au descoperit că misterul meșteșugului sângelui le era cunoscut Celor Înțelepți.

Ce era meșteșugul sângelui?

Cuvintele înaintau mai departe și mai departe, gonind, împletindu-se, răsucindu-se. Se rupeau în două, formau alte cuvinte, se schimbau și se reproduceau într-un ritm furibund.

Existau acolo nume, chipuri și locuri smulse din coșmaruri și țesute în cele mai dulci vise.

Dragostea lor a început cu absența și dorința, două inimi devenind una singură.

Am auzit o șoaptă de dor, apoi un țipăt de plăcere, pe măsură ce paginile continuau să se întoarcă.

... Când teama i-a copleșit, orașul a fost scaldat în sângele Celor Născuți în Lumină.

Un urlet de groază se înalță dinspre foaie, urmat de scâncetul înspăimântat al unui copil.

... Vrăjitoarele au descoperit care din rândurile lor se culcaseră cu Athanatoi.

Mi-am astupat urechile cu mâinile ca să blochez răpăitul litaniei de nume, tot mai multe nume.

Pierduți... Uitați...

Temuți... Proscriși. Blestemați...

Pe măsură ce paginile îmi zburau prin fața ochilor, puteam zări complicata țesătură din care era făcută cartea, firele care legau fiecare foaie de neamuri ale căror rădăcini se regăseau în trecutul îndepărtat.

Când am ajuns la ultima pagină, aceasta era goală.

Noi cuvinte începură să apară acolo, de parcă o mână nevăzută ar fi continuat să scrie textul, căci munca ei nu se sfârșise încă.

Și astfel Cei Născuți în Lumină au devenit Copiii Noptii. Cine va pune capăt rătăcirii lor? Scrise mâna nevăzută. Cine va avea sângele leului și al lupului? Caut-o pe cea care poartă al zecelea nod, căci ultimii vor redeveni cei dintâi.

Mintea îmi era amețită de cuvintele pe jumătate uitate ale Louisei de Clermont și ale lui Bridget Bishop, de frânturi din poemele alchimice citite în *Aurora Consurgens* și de neîntreruptul șuvoi de informații ce se revărsa din *Cartea vieții*.

O pagină nouă crescua pe cotorul manuscrisului, întinzându-se precum una dintre aripile Correi, desfăcându-se ca o frunză pe ramura unui copac. Sarah trase brusc aer în piept.

Pe foaie înflori o anluminură ale cărei culori purtau sclipiri de argint, de aur și de nestemate zdrobite în pigment.

— Emblema lui Jack! Strigă mătușa mea.

Era cel de-al zecelea nod, înfățișat sub forma unui balaur și a unui uroboros pe veci legați unul de altul. Peisajul care îi înconjură era încărcat de flori și de plante verzi atât de abundente, încât ar fi putut reprezenta paradisul.

Pagina se întoarce, iar cuvintele curseră mai departe din sursa lor tainică.

Aici continuă seminția celor mai străvechi Născuți în Lumină.

Mâna nevăzută se opri, de parcă și-ar fi înmuiat tocul în cerneală proaspătă.

Rebecca Arielle Emily Marthe Bishop-Clairmont, fiică a Dianei Bishop, ultima din neamul ei, și a lui Matthew Gabriel Philippe Bertrand Sebastien de Clermont, primul din neamul său. Născută sub stăpânirea șarpelui. Philip Michael Addison Sorley Bishop-Clairmont, fiu al acelorași Diana și Matthew. Născut sub ocrotirea arcașului.

Înainte ca tușul să fi apucat să se usuce, paginile se răsuciră nebunește înapoi la începutul cărții.

Sub ochii noștri, o nouă ramură se ivi din trunchiul copacului aflat în centrul primei imagini. Frunze, flori și fructe răsăriră de-a lungul ei.

Cartea vieții se închise cu un pocnet, iar clamele se lăsară peste ea. Murmurul încetă, cufundând biblioteca în tăcere. Am simțit un val de putere în trupul meu, crescând cu o intensitate nemaîntâlnită până atunci.

— Stai! Am spus, chinându-mă să redeschid manuscrisul ca să pot studia mai îndeaproape noua imagine.

La început, *Cartea vieții* îmi opuse rezistență, dar în cele din urmă cedă și se deschise în clipa în care m-am opintit în ea.

Era goală. Albă. Panica puse stăpânire pe mine.

— Unde a dispărut totul? Am răsfoit volumul. Am nevoie de carte ca să-l aduc înapoi pe Matthew! Mi -am ridicat ochii spre Sarah. Cu ce am greșit?

— Oh, Dumnezeule! Gallowglass era alb ca varul. Ochii ei!

M-am răsucit ca să mă uit peste umăr, așteptându-mă să văd vreo bibliotecară fantomatică privind-mă cu furie.

— Nu e nimic în spatele tău, scumpo. Iar cartea n-a plecat prea departe. Mătușa mea înghiți în sec. E în tine.

Eu eram Cartea vieții.

CAPITOLUL 35

— Ești dezgustător de previzibil.

Vocea lui Benjamin străpunse ceața întunecată ce se așternuse peste creierul lui Matthew.

— Nu pot decât să mă rog ca soția ta să fie la fel de ușor de manipulat.

O durere arzătoare îi străpunse brațul, și Matthew nu putu să se abțină și scoase un țipăt. Reacția nu făcu decât să-l încurajeze pe Benjamin. Matthew strânse din buze, hotărât să nu-i mai ofere fiului său nici o satisfacție.

Un ciocan lovi fierul, un sunet familiar, casnic, pe care soțul Dianei și-l amintea din copilărie. Resimți zgomotul metalic ca pe o vibrație în măduva oaselor.

— Gata! Asta ar trebui să te țină.

Niște degete reci îl apucară de bărbie.

— Deschide ochii, tată! Dacă o să trebuiască să ți-i deschid eu, nu cred că o să-ți placă.

Matthew se sili să-și ridice pleoapele. Chipul de nepătruns al lui Benjamin se afla la doar câțiva centimetri distanță. Fiul lui scoase un sunet blând, de regret.

— Păcat! Sperasem că o să-mi opui rezistență. Și totuși, asta nu e decât actul întâi.

Benjamin întoarse în jos capul tatălui său.

Un țărnuș din fier înroșit în foc fusese înfipt prin antebrațul lui Matthew, în lemnul scaunului de sub el. Pe măsură ce metalul se răcea, mirosul de carne și oase arse începuse să se mai risipească. Matthew n-avea nevoie să-și vadă și celălalt braț ca să știe că fusese supus unui tratament similar.

— Zâmbește! Nu vrem ca familia rămasă acasă să rateze vreun minut din reîntâlnirea noastră.

Benjamin îl apucă de păr și îi smuci capul în sus. Matthew auzi zumzetul unei camere de luat vederi.

— Câteva avertizări: în primul rând, țărușul ăla a fost așezat cu grijă între cubitus și radius. Metalul încins trebuie să se fi lipit de oasele dimprejurul lui suficient ca să le fărâme dacă te zbați. Sunt tentat să cred că e destul de dureros.

Benjamin trase un șut în piciorul scaunului, iar Matthew strânse din dinți în timp ce o durere cruntă îi străbătea mâna.

— Vezi? În al doilea rând, nu sunt cătuși de puțin interesat să te omor. Nu poți face și spune nimic ori amenința cu nimic ca să mă determini să te las în blândețe mâini ale morții. Vreau să mă delectez cu agonia ta, s-o savurez.

Matthew știa că fiul său se aștepta ca el să-i pună o întrebare anume, însă limba lui umflată nu voia să asculte comenzile creierului. Și totuși insistă. Totul depindea de asta.

— Unde. E. Diana?

— Peter îmi spune că e în Oxford. Knox n-o fi el cel mai puternic vrăjitor care a trăit vreodată, dar are metodele lui de a-i da de urmă soției tale. Te-aș lăsa să discuți direct cu el, dar asta ar strica spectacolul ce se desfășoară sub ochii publicului nostru de acasă. Apropo, ei nu te aud. Încă. Păstrez sunetul pentru când vei ceda nervos și vei începe să implori.

Benjamin se așezase cu grijă, cu spatele spre cameră. Așa cuvintele nu-i puteau fi citite pe buze. Însă chipul lui Matthew era vizibil.

— Diana? Nu-i? Aici?

Matthew formă cu grijă fiecare silabă. Avea nevoie ca orice eventual spectator să știe că soția lui era încă liberă.

— Diana pe care ai văzut-o tu era un miraj, Matthew, hohoti Benjamin. Knox a aruncat o vrajă și a proiectat o imagine a ei în camera aceea goală de la etaj. Dacă te-ai fi uitat un pic mai mult, ai fi văzut că o ia de la început, ca un film care se derulează în buclă.

Matthew știuse că era o iluzie. În imagine, Diana era blondă, căci Knox n-o mai văzuse pe soția lui de când se întorseseră din trecut. Și, chiar dacă nuanța părului ar fi fost cea corectă, Matthew tot ar fi știut că aceea nu era cu adevărat soția lui, căci nici o scânteie de viață ori căldură nu-l atrăgea către ea. Intrase în locuința lui Benjamin știind că va fi luat prizonier. Fusesse singura cale de a-l sili pe fiul său să facă următoarea mișcare și să se apropie de sfârșitul jocului său bolnav.

— Dacă ai fi fost imun la dragoste, poate că ai fi devenit un mare bărbat. Dar așa, te lași stăpânit de o emoție care nu face nici două parale. Benjamin se aplecă, apropiindu-se, iar Matthew simți mirosul sângelui pe buze. E cea mai mare slăbiciune a ta, tată.

Matthew strânse din reflex pumnul la auzul insultei, iar antebrațul său plăti prețul: cubitusul i se zdrobi precum lutul uscat sub soarele arzător.

— A fost o prostie, nu-i așa? N-ai obținut nimic. Corpul tău e deja supus unui stres enorm, mintea îți e plină de griji față de soția și copiii tăi. În condițiile astea, îți va lua de două ori mai mult să te vindeci. Benjamin îl sili pe Matthew să descleșteze fălcile, apoi îi studie gingiile și limba. Ți-e sete. Și foame. Am un copil jos. O fată de trei sau patru ani. Când o să te simți pregătit să te hrănești din ea, dă-mi de știre! Incerc să-mi dau seama dacă sângele fecioarelor e mai revigorant decât al târfelor. Până acum, datele sunt neconcludente.

Notă ceva pe o fișă medicală atașată de o mapă cu clamă.

— Niciodată!

— Niciodată înseamnă mult timp. Philippe m-a învățat asta, zise Benjamin. O să vedem ce

păreră o să ai mai târziu. Indiferent ce o să hotărăști, reacțiile tale o să mă ajute să răspund la o altă întrebare de cercetare: cât durează să înfometezi un vampir până își pierde pietatea, până încetează a mai crede că Dumnezeu îl va salva?

„Foarte mult timp“, își zise Matthew.

— Semnele tale vitale sunt încă surprinzător de puternice, având în vedere câte medicamente ți-am pompat în organism. Imi plac dezorientarea și moliciunea pe care le provoacă. Majoritatea victimelor manifestă o anxietate crescută atunci când reacțiile și instinctele le sunt slăbite. Văd ceva dovezi în sensul ăsta și la tine, dar nu îndeajuns de multe pentru scopul meu. Va trebui să cresc doza.

Benjamin aruncă mapa pe un mic dulap metalic cu rotile. Părea a fi din vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Matthew observă și scaunul metalic aflat lângă dulap. Haina de pe el îi era cunoscută.

Iși umflă nările.

Peterknox. Nu se afla acum în încăpere, dar era prin apropiere. Benjamin nu mințise în privința asta.

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, tată. Observațiile nu pot decât să mă ajute să descopăr adevărurile de suprafață. Orice vampir obișnuit păstrează o mulțime de secrete. Iar tu, dragul meu părinte, ești orice, dar nu un vampir obișnuit. Benjamin înaintă spre el. Rupse cămașa lui Matthew, dezgolindu-i umerii și gâtul. De-a lungul anilor am învățat cum să maximizez cantitatea de informații pe care o spicuiesc din sângele unei ființe. Vezi tu, totul ține de ritm. Nu trebuie să te grăbești. Sau să fii prea lacom.

— Nu.

Matthew se așteptase ca Benjamin să-i violeze mintea, dar îi era imposibil să nu reacționeze instinctiv împotriva intruziunii. Se zvârcoli pe scaun. Un antebraț pocni. Urmă și celălalt.

— Dacă o să-ți rupi iar și iar aceleași oase, n-o să se mai vindece niciodată. Gândește-te la asta, Matthew, înainte să încerci din nou să-mi scapi! N-are nici un rost. Și, ca să-ți dovedesc, pot să-ți vâr țărushi între tibie și peroneu.

Cu unghia sa ascuțită, Benjamin spintecă pielea tatălui său. Sângele țâșni la suprafață rece și ud.

— Până ce vom termina, Matthew, voi ști totul despre tine și vrăjitoarea ta. Dacă am suficient timp la dispoziție (iar vampirii au timp din belșug), voi putea asista la fiecare atingere pe care i-ai dăruit-o. Voi ști ce îi provoacă plăcere și ce îi provoacă durere. Voi afla ce puteri mânuiește și ce taine ascunde corpul ei. Punctele ei vulnerabile mi se vor așterne sub ochi ca și cum sufletul ei ar fi o carte deschisă. Benjamin mângâie pielea lui Matthew, intensificând treptat circulația sângelui în zona gâtului. Sigur, i-am putut miroși frica în Biblioteca Bodleiană, dar acum vreau s-o înțeleg. Atât de înspăimântată și totuși remarcabil de curajoasă. Va fi încântător s-o înfrâng.

„Inimile nu pot fi înfrânte“, își aminti Matthew. Reuși să mormăie doar două cuvinte:

— De ce?

— De ce? Glasul lui Benjamin se frânse de furie. Pentru că n-ai avut curajul să mă omori o dată pentru totdeauna. M-ai distrus zi după zi, picătură de sânge cu picătură. În loc să-i mărturisești lui Philippe că l-ai dezamăgit și să dezvălui planurile secrete ale familiei de Clermont pentru Outremer, tu m-ai transformat într-un vampir și m-ai azvârlit pe străzile

unui oraș plin de ființe cu sânge cald. Mai ții minte cum e să simți o foame de sânge atât de intensă încât ea să te sfâșie de dor și dorință? Mai ții minte cât de puternică e furia sângelui imediat după ce ai fost transformat?

Matthew ținea minte. Și sperase. Nu. Dumnezeu să-l ajute, Matthew se *rugase* ca Benjamin să fie blestemat cu furia sângelui.

— Ți-a părut mai mult de părerea bună a lui Philippe despre tine decât de propriul tău copil. Vocea lui Benjamin tremura de mânie, iar ochii îi erau negri ca noaptea. Din clipa în care am fost transformat în vampir, am trăit ca să vă distrug pe tine, pe Philippe și pe toți cei din neamul de Clermont. Răzbunarea mi-a dat un țel în viață, iar timpul mi-a fost prieten. Am așteptat. Am plănuțit. Mi-am creat propriii copii și i-am învățat cum să supraviețuiască așa cum am supraviețuit și eu: violând și ucigând. A fost singura cale de urmat pe care mi-ai lăsat-o.

Matthew închise ochii, încercând să-și alunge din minte nu doar chipul lui Benjamin, ci și amintirea eșecurilor sale ca fiu și tată. Însă fiul lui nu-l lăsa.

— Deschide ochii! Mârâi el. Curând n-o să mai ai secrete față de mine.

Matthew ridică alarmat pleoapele.

— În timp ce voi afla lucruri despre perechea ta, voi descoperi și foarte multe despre tine, continuă Benjamin. Nu există nici o cale mai bună de a cunoaște pe cineva decât aceea de a-i înțelege femeia. Și pe asta am învățat-o tot de la Philippe.

Roțițele din creierul lui Matthew țcăneau și păcăneau. Un adevăr îngrozitor se lupta să iasă la lumină.

— Philippe a reușit să-ți povestească despre timpul pe care l-am petrecut împreună în timpul războiului? N-a mers conform planurilor mele. Philippe le-a stricat pe multe dintre ele când a mers la vrăjitoarea aia din lagăr, o țigancă bătrână, explică Benjamin. Cineva l-a avertizat în legătură cu prezența mea și, ca de obicei, Philippe a luat problema în propriile mâini. Vrăjitoarea i-a furat cele mai multe dintre gânduri, pe celelalte le-a făcut terci, apoi s-a spânzurat. A fost un pas înapoi, asta-i sigur. Avusese întotdeauna o minte atât de ordonată! Abia așteptam s-o explorez în toată complexa ei frumusețe.

Urletul de protest al lui Matthew ieși ca un biet cârâit, însă țipetele din mintea lui continuară. La așa ceva nu se așteptase.

Benjamin, fiul lui, fusese cel care îl schingiuse pe Philippe, nu un funcționar nazist oarecare.

Benjamin își plesni tatăl peste față, zdrobindu-i pometele.

— Liniște! Ți spun o poveste de adormit copiii. Apăsă oasele fracturate ale feței lui Matthew ca pe un instrument muzical a cărui singură melodie era durerea. Până când comandantul de la Auschwitz l-a eliberat pe Philippe în custodia mea, era prea târziu. După întâlnirea cu vrăjitoarea, în mintea lui cândva sclipitoare nu mai rămăsese decât un singur lucru coerent: Ysabeau. Am descoperit că poate fi surprinzător de senzuală pentru o persoană atât de rece.

Oricât și-ar fi dorit Matthew să-și astupe urechile ca să nu-i mai audă vorbele, n-o putea face.

— Philippe își detesta propria slăbiciune, dar la ea nu putea renunța, continuă Benjamin. Chiar și în toiul nebuniei, când plângea ca un copil, tot se gândea la Ysabeau, știind în același timp că îi împărtășeam plăcerea. Benjamin zâmbi, arătându-și dinții ascuțiți. Dar acum gata cu poveștile despre familie! Pregătește-te, Matthew! O să doară!

CAPITOLUL 36

De la bordul avionului ce ne ducea spre casă, Gallowglass îl avertizase pe Marcus că mi se întâmplase ceva neașteptat în Biblioteca Bodleiană.

— O să vezi că Diana e. Altfel, spuse cu grijă scoțianul la telefon.

„Altfel”. Era o descriere potrivită pentru o ființă compusă din noduri, fire, lanțuri, aripi, peceți, arme, iar acum, cuvinte și un copac.

Chiar dacă fusese avertizat asupra schimbării, Marcus fu vizibil șocat când mă văzu coborând din mașină în fața castelului Sept-Tours. Phoebe îmi acceptă metamorfoza cu mult sânge rece, așa cum făcea cu majoritatea lucrurilor.

— Fără întrebări, Marcus! Spuse Hamish și mă luă de braț.

Văzuse în avion ce efect aveau întrebările asupra mea. Nici o vrajă de deghizare nu putea ascunde felul în care ochii îmi deveneau lăptoși, afișând litere și simboluri de fiecare dată când cineva puneă cea mai vagă urmă de întrebare, în vreme ce alte litere îmi apăreau pe antebrațe și pe dosul mâinilor.

Am înălțat mulțumiri tăcute că micuții mei nu aveau să mă cunoască niciodată altfel, așadar urma să li se pară normal să aibă un palimpsest drept mamă.

— Fără întrebări, încuviință iute Marcus.

— Copiii sunt în biroul lui Matthew, cu Marthe. În ultima oră au fost neliniștiți, de parcă ar fi știut că ești în drum spre casă, zise Phoebe, urmându-mă în casă.

— Mai întâi mă duc să-i văd pe Philip și Becca.

În nerăbdarea mea, am zburat pe scări în loc să merg. Nu prea mi se părea că ar fi avut rost să fac altfel.

Timpul petrecut cu copiii fu tulburător. Pe de-o parte, ei mă făceau să mă simt mai aproape de Matthew. Dar, știindu-mi soțul în primejdie, nu puteam să nu observ cât de mult semăna forma ochișorilor albaștri ai lui Philip cu a tatălui său. Băiatul avea, în plus, aceeași bărbie încăpățânată, chiar dacă era încă mic și imatur. Iar culorile Beccăi, părul negru ca pana corbului, ochii ce nu aveau obișnuita nuanță de albastru specifică bebelușilor, ci erau deja verzi-cenușii, pielea albă ca laptele, toate semănau ciudat de mult cu ale lui Matthew. I-am strâns la piept și le-am șoptit la ureche promisiuni despre ce va face tatăl lor cu ei când se va întoarce acasă.

După ce am stat cât am îndrăznit de mult cu gemenii, m-am întors la parter, de data asta încet, mergând pe propriile picioare, și am cerut să văd transmisiunea video de la Benjamin.

— Ysabeau e în biblioteca familiei, se uită chiar acum la ea.

Grija palpabilă a lui Miriam îmi îngheță sângele în vene mai tare ca orice altceva din tot ce mi se întâmplase de când Gallowglass își făcuse apariția la Biblioteca Bodleiană.

M-am pregătit sufletește pentru ce urma să văd, însă Ysabeau trânti capacul laptopului de îndată ce mă văzu că intru în cameră.

— Ți-am spus să n-o aduci aici, Miriam!

— Diana are dreptul să știe, spuse colega lui Matthew.

— Miriam are dreptate, bunico. Gallowglass își sărută repede bunica în semn de salut. În plus, mătușa n-o să se supună ordinelor tale mai mult decât i te supunea tu lui Baldwin când încerca să te țină departe de Philippe până când i se vindeau rănilor.

Scoțianul smulse laptopul dintre degetele lui Ysabeau și ridică ecranul.

Ceea ce am văzut mă făcu să scot un țipăt de groază găuit. Dacă n-ar fi fost ochii atât de neobișnuiți, verzi-cenușii, ai lui Matthew și părul lui negru, poate că nici nu l-aș fi recunoscut.

— Bună, Diana!

Baldwin intră agale în cameră, afișând o expresie studiată cu grijă, astfel încât să nu arate nici o reacție la înfățișarea mea. Dar el era soldat și înțelegea că a te comporta ca și cum ceva nu s-a întâmplat nu face lucrul respectiv să dispară. Întinse mâna cu o blândețe surprinzătoare și îmi atinse linia părului.

— Doare?

— Nu.

În clipa în care trupul meu absorbise *Cartea vieții*, pe corp îmi apăruse și un copac. Trunchiul îmi acoperea ceafa, aliniindu-se perfect cu șira spinării. Rădăcinile mi se întindeau pe umeri. Ramurile mi se răsfirau pe sub păr, acoperindu-mi capul. Vârfurile crengilor mi se iveau pe toată fruntea, prin spatele urechilor și pe la marginile feței. La fel ca arborele de pe cutia mea pentru vrăji, rădăcinile și ramurile se împleteau în chip ciudat de-o parte și de alta a gâtului meu, semănând cu niște noduri celtice.

— De ce ești aici? Am întrebat.

Nu mai primiserăm nici o veste de la Baldwin din ziua botezului.

— Baldwin a văzut primul mesajul lui Benjamin, mă lămurii Gallowglass. M-a contactat imediat, pe urmă i-a dat vestea și lui Marcus.

— Nathaniel mi-o luase înainte. El a luat urma ultimei convorbiri telefonice a lui Matthew, un apel către tine, și a ajuns la un loc de pe teritoriul Poloniei, zise Baldwin.

— Addie l-a văzut pe Matthew în Dresda, în drum spre Berlin, raportă Miriam. I-a cerut informații despre Benjamin. Cât timp era cu ea, Matthew a primit un SMS. A plecat imediat.

— Verin s-a întâlnit acolo cu Addie. Au plecat pe urmele lui Matthew. Unul dintre cavalerii lui Marcus l-a zărit plecând din orașul căruia noi obișnuim să-i spunem Breslau⁹³. Baldwin aruncă o privire către Ysabeau. Călătoria spre sud-est. Trebuie să fi căzut într-o capcană.

— Până atunci mergea spre nord. De ce a schimbat direcția? Întrebă încruntat Marcus.

— S-ar putea să fi mers în Ungaria, am zis eu, încercând să vizualizez toate astea pe o hartă. Am găsit o scrisoare de la Godfrey în care erau pomenite relațiile pe care Benjamin le avea acolo.

Lui Marcus îi sună telefonul.

— Ce-ai aflat?

Ascultă preț de câteva clipe, apoi merse la unul dintre celelalte laptopuri împrăștiate pe masa din bibliotecă. În momentul în care ecranul se luminează, Marcus tastă adresa unei pagini web. Apărură o serie de imagini de detaliu preluate din transmisiunea video și mărite pentru mai multă claritate. Într-una dintre ele apărea o mapă cu clamă. În alta, un colț dintr-o bucată de țesătură întinsă peste un scaun. În cea de-a treia, o fereastră. Marcus lăsa jos mobilul și îl trecu pe difuzor.

— Explică-mi, Nathaniel! Ordonă el, vorbind mai degrabă ca ofițerul superior al demonului decât ca prietenul lui.

— Camera e în mare parte goală, nu există prea multe indicii care să ne ajute să ne dăm seama mai bine unde se află Matthew. Obiectele astea par a avea cel mai mare potențial.

— Poți să mărești mapa?

Din cealaltă parte a lumii, Nathaniel modifică imaginea.

— E o mapă ca acelea pe care le folosim pentru fișele medicale. Se găsesc în orice salon de spital, atârând la picioarele paturilor.

Marcus își lăsă capul într-o parte.

— E un formular de internare. Benjamin a procedat ca orice doctor: i-a măsurat lui Matthew înălțimea, greutatea, tensiunea, pulsul. Vampirul se opri. Și i-a indicat tratamentul.

— Matthew nu ia nici un medicament! Am spus eu.

— Acum ia, răspunse scurt Marcus.

— Dar vampirii pot să simtă efectele medicamentelor doar dacă.

Am lăsat fraza neterminată.

— Dacă le ingerează prin intermediul sângelui unei ființe calde. Benjamin i-a dat să bea, de bunăvoie sau cu forța, sânge contaminat. Marcus își sprijini brațele de masă și trase o înjurătură. Iar medicamentele cu pricina nu sunt tocmai paliative pentru un vampir.

— Ce ia?

Îmi simțeam mintea amorțită, în vreme ce singurele părți din mine ce păreau a fi în viață erau firele care mi se întindeau prin trup ca niște rădăcini, ca niște ramuri.

— Un cocktail de ketamină, opiacee, cocaină și psilocibină.

Marcus vorbea pe un ton liniștit, însă pleoapa dreaptă îi tresărea.

— Psilocibină? Am întrebat eu.

De celelalte auzisem măcar.

— Un halucinogen extras din ciuperci.

— Combinația aia o să-l înnebunească pe Matthew, spuse Hamish.

— Lui Benjamin nu-i convine să-l ucidă, interveni Ysabeau. Dar ce-i cu stofa asta?

Arată spre ecran.

— Cred că e o pătură. Cea mai mare parte iese din imagine, dar tot am luat-o în calcul, spuse Nathaniel.

— Afară nu există nici un punct de reper, observă Baldwin. Nu se văd decât copaci și zăpadă. Sunt o mie de locuri în Europa Centrală care arată așa în perioada asta a anului.

În imaginea principală, Matthew întoarse ușor capul.

— Se întâmplă ceva, am spus eu și am tras laptopul spre mine.

Benjamin conduse în cameră o fetiță. Nu putea să aibă mai mult de patru ani și era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu dantelă la guler și mâneci. Țesătura avea pe ea pete de sânge.

Părea năucită, ținându-și degetul mare în gură.

— Phoebe, du-o pe Diana în camera cealaltă! Veni numaidecât ordinul lui Baldwin.

— Nu. Rămân aici. Matthew n-o să se hrănească din ea. O să vedeți.

Am scuturat din cap.

— E înnebunit de durere din cauza pierderii de sânge și a medicamentelor, îmi spuse cu blândețe Marcus. Nu poate răspunde de faptele lui.

— Soțul meu n-o să se hrănească dintr-un copil, am afirmat eu absolut convinsă.

Benjamin o așeză pe copilă pe genunchiul lui Matthew și îi mângâie gâtul. Pielea era sfâșiată, iar sângele i se închegase în jurul răni.

Matthew își umflă nările, recunoscând instinctiv că hrana se afla prin apropiere. Își întoarse

intenționat capul de lângă fetiță.

Baldwin nu-și dezlipi privirea de ecran. Își privi fratele mai întâi cu îngrijorare, apoi cu uimire. Pe măsură ce secunde se scurgeau, chipul lui căpăta o expresie de respect.

— Fii atent câtă stăpânire de sine! Murmură Hamish. Probabil că instinctul lui țipă după sânge și supraviețuire.

— Tot mai crezi că Matthew n-are calitățile necesare ca să-și conducă propria familie? L-am întrebat pe Baldwin.

Benjamin stătea cu spatele spre noi, așa că nu-i puteam vedea reacția, însă frustrarea vampirului era evidentă în lovitura violentă pe care i-o aplică lui Matthew peste față. Nu era de mirare că trăsăturile soțului meu nu-mi păreau cunoscute. Apoi Benjamin o înhăță cu brutalitate pe copilă și o ținu cu gâtul drept sub nasul lui Matthew. Transmisiunea video n-avea și sunet, însă chipul micuței era contorsionat într-un țipăt de groază.

Matthew își mișcă buzele, iar copila întoarse capul, potolindu-și puțin hohotele de plâns. Lângă mine, Ysabeau începu să cânte.

— *Der Mond ist aufgegangen, / Die goldnen Sternlein prangen / Am Himmel hell und klar.*

Rostea cuvintele în același ritm cu mișcarea buzelor lui Matthew.

— Nu, Ysabeau! Spuse Baldwin printre dinți.

— Ce-i cântecul ăsta? Am întrebat și am întins mâna ca să ating chipul soțului meu.

Chiar și în toiul chinurilor, rămăsese șocant de inexpressiv.

— E un imn german. Unele dintre versuri au devenit un popular cântec de leagăn. Philippe obișnuia să-l cânte după ce. S-a întors acasă.

Pentru o clipă, fața lui Baldwin fu răvășită de durere și vinovăție.

— E un cântec despre Judecata de Apoi a lui Dumnezeu, spuse Ysabeau.

Mâinile lui Benjamin se mișcă. Când se opriră, trupul fetiței atârna moale, cu capul dat spre spate într-un unghi nefiresc. Cu toate că n-o ucisese pe copilă, Matthew nu reușise nici s-o salveze. Iată încă o moarte pe care avea s-o poarte veșnic pe conștiință. Furia îmi ardea în vene, limpede și strălucitoare.

— Destul! Totul ia sfârșit! În noaptea asta!

Am înșfăcat un rând de chei aruncat de cineva pe masă. Nu-mi păsa de la ce mașină erau, dar speram să fie de la automobilul lui Marcus, adică de la unul rapid.

— Spune-i lui Verin că sunt pe drum!

— Nu! Țipătul chinuit al lui Ysabeau mă opri în loc. Fereastra! Poți să-mi mărești partea aia din imagine, Nathaniel?

— Nu-i nimic acolo în afară de zăpadă și copaci, spuse încruntat Hamish.

— Peretele de lângă fereastră. Concentrează-te asupra lui!

Ysabeau arată spre zidul murdar ce apărea pe ecran, de parcă

Nathaniel ar fi putut cumva s-o vadă. Însă, chiar dacă nu putea, demonul îi ascultă rugămintea și mări imaginea.

Pe măsură ce fotografia devenea mai clară, nu-mi puteam închipui ce i se păruse lui Ysabeau că vede. Peretele era pătat de umezeală și nu mai fusese văruit de ceva timp. Poate cândva fusese alb, ca și gresia, dar acum părea cenușiu. Imaginea de pe ecran continua să se transforme și să se limpezească pe măsură ce Nathaniel lucra la ea. Câteva dintre dărele de mazăgă se dovediră a fi un rând de numere înșirate de sus în jos.

— Copilul meu deștept! Spuse Ysabeau, iar ochii i se înroșiră de sânge și durere. Se ridică, tremurând. Monstrul ăla! O să-l fac bucăți!

— Ce e, Ysabeau? Am întrebat.

— Indiciul era în cântec. Matthew știe că ne uităm la el, răspunse ea.

— Ce e, *grand-mere*? Repetă Marcus, uitându-se cu atenție la fotografie. E vorba de numere?

— De un singur număr. Numărul lui Philippe.

Ysabeau arată spre ultimul număr din șir.

— Numărul lui? Se miră Sarah.

— I-a fost dat în lagărul Auschwitz-Birkenau. După ce l-au prins în timp ce încerca să elibereze lagărul Ravensbruck, naziștii l-au trimis la Auschwitz, spuse Ysabeau.

Erau nume de coșmar, ce aveau să rămână pe veci sinonime cu sălbăticia rasei umane.

— Naziștii i-au tatuat numărul pe piele de mai multe ori. Furia se înteeți în glasul lui Ysabeau, făcându-l să răsună precum un clopoțel de avertizare. Așa au descoperit că era altfel decât ceilalți.

— Ce vrei să spui?

Nu-mi venea să cred și totuși.

— Benjamin a fost cel care l-a torturat pe Philippe, zise Ysabeau.

Imaginea socrului meu îmi apăru înaintea ochilor — găvanul rămas gol după ce Benjamin îl orbise, îngrozitoare cicatrice de pe fața lui. Mi-am amintit scrisul tremurat din mesajul pe care mi-l lăsase când trupul îi era prea slăbit ca să mai controleze mișcările unei penițe.

Și aceeași ființă care îi făcuse toate astea lui Philippe îl avea acum prizonier pe soțul meu.

— La o parte din calea mea!

Am încercat să-l împing pe Baldwin în goana mea spre ușă. Dar el mă ținu strâns.

— Nu trebuie să cazi în aceeași capcană ca și Matthew, Diana! Spuse el. Exact asta vrea Benjamin.

— Mă duc la Auschwitz. Soțul meu n-o să moară acolo unde și-au pierdut viața atâția alții de-a lungul vremii! Am spus eu, zvârcolindu-mă în strânsoarea lui Baldwin.

— Matthew nu e la Auschwitz. La scurt timp după ce a fost capturat, Philippe a fost mutat în lagărul din Majdanek, în suburbia orașului Lublin. Acolo l-am găsit eu pe tata. Am verificat fiecare centimetru din lagăr în căutarea altor supraviețuitori. Nu exista nici o încăpere care să semene cu a lui Benjamin.

— Asta înseamnă că Philippe a fost dus altundeva înainte de a fi transferat în Majdanek. Într-un alt lagăr de muncă. Unul condus de Benjamin. El a fost cel care l-a schingiuit pe Philippe. Sunt sigură de asta! Insistă Ysabeau.

— Cum ar fi putut Benjamin să conducă un lagăr întreg?

Nu mai auzisem de așa ceva. Lagărele de concentrare naziste erau conduse de către SS.

— Au fost zeci de mii de locuri risipite prin toată Germania și Polonia: lagăre de muncă, bordeluri, laboratoare de cercetare, ferme, îmi explică Baldwin. Dacă Ysabeau are dreptate, Matthew ar putea fi oriunde.

Soacra mea se întoarse către Baldwin.

— Ești liber să stai aici și să te întrebi unde e fratele tău, dar eu mă duc cu Diana în Polonia. O să-l găsim singure pe Matthew.

— Nimeni nu se duce nicăieri! Marcus izbi cu palma în masă. Nu fără un plan! Mai exact unde

e Majdanek?

— Fac eu rost de o hartă.

Phoebe întinse mâna spre computer. I-am oprit-o. Pătura aia avea ceva cunoscut, ceva care mă zgândărea. Era din tweed, un maro scămoșat cu o țesătură aparte.

— Ala e un nasture? M-am uitat mai îndeaproape. Nu e o pătură! E o haină. Am mai privit-o puțin. Peter Knox purta o haină ca aia. Îmi amintesc materialul de la Oxford.

— Vampirii n-o să-l poată elibera pe Matthew dacă Benjamin are cu el și vrăjitori ca Knox! Exclamă Sarah.

— Parcă aș retrăi anul 1944, spuse încet Ysabeau. Benjamin se joacă pur și simplu cu Matthew. Și cu noi.

— Dacă-i așa, atunci nu capturarea lui Matthew a fost țelul lui. Baldwin își încrucișă brațele la piept și studie ecranul cu ochii mijiți. Capcana a fost întinsă pentru altcineva.

— O vrea pe mătușa, spuse Gallowglass. Benjamin vrea să știe de ce ea poate să poarte în pântec copilul unui vampir.

„Benjamin vrea să port în pântec copilul lui“, m-am gândit eu.

— Ei bine, n-o să facă experimente pe Diana ca să afle, spuse Marcus cu glas autoritar. Matthew ar prefera să moară pe loc decât să se întâmple așa ceva.

— Nu-i nevoie de experimente. Deja știu de ce țesăturile pot să nască pruncii vampirilor cu furia sângelui.

Răspunsul îmi stătea scris pe brațe, cu litere și simboluri ale unor limbi de mult moarte sau niciodată vorbite de altcineva în afara vrăjitoarelor care practicau magia. Firele din trupul meu se răsuceau și se învârteau în spirale colorate, în nuanțe strălucitoare de galben și alb, roșu și negru, verde și argintiu.

— Așadar, răspunsul se afla în *Cartea vieții*, zise Sarah, întocmai cum credeau vampirii.

— Și totul a început cu o descoperire a vrăjitoarelor. Am strâns din buze ca să nu dezvălui mai mult. Marcus are dreptate. Dacă pornim pe urmele lui Benjamin fără un plan și fără sprijinul altor ființe, el o să câștige. Iar Matthew o să moară.

— Vă trimit acum o hartă rutieră a sudului și a estului Poloniei, se auzi din difuzor vocea lui Nathaniel. Pe ecran se deschise o nouă fereastră. Aici e Auschwitz. Se ivi un steag purpuriu. Iar aici e Majdanek.

Un steag roșu marcă un oraș aflat atât de departe spre est, încât era practic în Ucraina. Între cele două locuri se întindeau sute de kilometri de teritoriu polonez.

— De unde începem? Am întrebat. Din Auschwitz și mergem spre est?

— Nu. Benjamin nu poate fi departe de Lublin, insistă Ysabeau. Vrăjitoarele pe care le-am chestionat după ce l-am găsit pe Philippe au spus că ființa care l-a schingiuit avea legături vechi cu regiunea aceea. Am presupus că vorbeau despre un nazist recrutat dintre localnici.

— Ce-au mai spus vrăjitoarele? Am întrebat.

— Numai că temnicerul lui Philippe le-a torturat și pe vrăjitoarele din Chelm înainte de a-și îndrepta atenția către soțul meu, răspunse Ysabeau. Ele îi spuneau „Diavolul“.

Chelm. În câteva secunde l-am găsit. Era situat chiar la est de Lublin. Cel de-al șaselea simț de vrăjitoare îmi spunea că Benjamin era acolo. Sau undeva foarte aproape.

— Din Chelm ar trebui să începem căutarea, am spus și am atins orașul pe hartă, ca și cum Matthew mi-ar fi putut simți cumva degetele.

În imaginile filmate vedeam că fusese lăsat singur cu o copilă moartă. Buzele încă i se mișcau, continuau să cânte. Pentru o fetiță care nu avea să mai audă nimic niciodată.

— De ce ești atât de sigură? Mă întrebă Hamish.

— Pentru că un vrăjitor pe care l-am întâlnit în Praga secolului al XVI-lea se născuse acolo. Era un țesător, ca și mine.

În timp ce vorbeam, nume și familii mi se iveau pe brațe și pe mâini, lăsând urme la fel de negre ca orice tatuaje. Apăreau doar pentru o clipă, după care se stingeau, dar eu știam ce semnalau: Abraham ben Elijah probabil nu era primul, nici ultimul țesător din oraș. În Chelm își făcuse Benjamin primele încercări de a da naștere unui copil.

Pe ecran, Matthew se uita în jos la mâna lui dreaptă. Era cuprinsă de spasme — arătătorul lovea cu mișcări neregulate brațul scaunului.

— Se pare că nervii mâinii drepte i-au fost afectați, spuse Marcus, urmărindu-i tresăririle degetului.

— Alea nu sunt mișcări involuntare. Gallowglass se aplecă până când bărbia îi ajunsese practic lipită de tastatură. E codul Morse.

— Ce spune?

Mă înnebunea gândul că era posibil să fi ratat deja o parte din mesaj.

— D. Patru. D. Cinci. C. Patru, rosti Gallowglass fiecare literă în parte. Doamne! Ce transmite Matthew n-are absolut nici un sens. D. X.

— C4! Spuse Hamish, ridicând glasul. DXC4. Demonul chiui de bucurie. Matthew n-a căzut într-o capcană. A intrat intenționat în ea.

— Nu pricep, am spus.

— D4 și D5 sunt primele două mișcări din gambitul reginei, una dintre deschiderile clasice ale unui joc de șah.

Hamish merse către șemineu, unde o tablă de joc din lemn masiv aștepta întinsă pe o masă. Mută doi pioni, unul alb, apoi unul negru.

— Următoarea mutare a albului forțează negrul ori să-și pună în pericol piesele-cheie și să câștige mai multă libertate, ori să joace prudent și să-și limiteze spațiul de manevră. Hamish mută un alt pion alb lângă primul.

— Dar, când Matthew e albul, el nu deschide niciodată cu gambitul reginei, iar când e negrul, îl refuză. Matthew joacă mereu prudent și își ocrotește regina, zise Baldwin, încrucișându-și brațele la piept. O apăară cu orice preț.

— Știu. De aia pierde. Dar nu și de data asta. Hamish luă pionul negru și dărâmă cu el pionul alb ce stătea în diagonală, în mijlocul tablei de joc. DXC4. Gambitul reginei a fost acceptat.

— Credeam că Diana e regina albă, spuse Sarah, studiind tabla. Dar, din câte spui tu, pare că Matthew joacă cu negrul.

— Așa e, confirmă Hamish. El ne spune, cred eu, că fetița era pionul alb al lui Benjamin, piesa pe care a sacrificat-o, crezând că îi va da un avantaj în fața lui Matthew. În fața noastră.

— Și i-a dat? Am întrebat.

— Depinde de ce facem noi în continuare, răspunse Hamish. În jocul de șah, negrul poate ori să atace în continuare pioni, pentru a dobândi un avantaj la finalul partidei, ori să devină mai agresiv și să-și mute caii.

— Ce ar face Matthew? Întrebă Marcus.

— Nu știi, zise demonul. Cum spunea și Baldwin, Matthew nu acceptă niciodată gambitul reginei.

— Nu contează. El nu încerca să ne dicteze următoarea mișcare. Ne spunea să nu-i protejăm regina. Baldwin își întoarse capul și mi se adresă direct. Ești pregătită pentru ceea ce-o să urmeze?

— Da.

— Ai mai stat pe gânduri o dată, îmi atrase el atenția. Marcus mi-a povestit ce s-a întâmplat în bibliotecă, atunci când l-ai înfruntat ultima oară pe Benjamin. De data asta viața lui Matthew depinde de tine.

— N-o să se mai întâmple.

L-am privit în ochi, iar Baldwin dădu din cap în semn de încuviințare.

— O să poți lua urma lui Matthew, Ysabeau? Întrebă el.

— Mai bine decât Verin, răspuse ea.

— Atunci vom pleca numaidecât, zise Baldwin. Cheamă-ți cavalerii la arme, Marcus! Spune-le să mă aștepte la Varșovia!

— kuzma e acolo, răspuse Marcus. O să-i conducă el pe cavaleri până sosesc eu.

— Tu nu poți să vii, Marcus, zise Gallowglass. Trebuie să rămâi aici, cu bebelușii.

— Nu! Replică fiul lui Matthew. E tatăl meu. Pot să-i simt mirosul cu la fel de multă ușurință ca Ysabeau. O să avem nevoie de toate avantajele.

— Tu nu vii, Marcus! Și nici Diana n-o să vină. Baldwin se propti cu brațele în masă și ne privi fix în ochi. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o încăierare, un preambul pentru acest moment. Benjamin a avut la dispoziție aproape o mie de ani pentru a-și plănuși răzbunarea. Noi avem doar câteva ore. Toți trebuie să fim acolo unde e mai mare nevoie de noi, nu unde ne poartă inimile.

— *Soțul* meu are nevoie de mine, am spus eu încordată.

— Soțul tău are nevoie să fie găsit. Alții pot face asta, tot așa cum alții se pot lupta, răspuse Baldwin. Marcus trebuie să rămână aici pentru că Sept-Tours are statutul legal de sanctuar numai dacă marele maestru se află între zidurile lui.

— Și am văzut cât de mult ne-a ajutat asta împotriva lui Gerbert și a lui Knox, zise cu amărăciune Sarah.

— Cineva a murit. Vocea lui Baldwin era rece și limpede ca gheața. A fost un eveniment regretabil și o pierdere tragică, dar, dacă Marcus nu s-ar fi aflat aici, Gerbert și Domenico ar fi umplut locul cu copiii lor, iar voi ați fi fost morți cu toții.

— N-ai de unde să știi asta! Spuse Marcus.

— Ba da. Domenico s-a lăudat cu planurile lor. Vei rămâne aici, Marcus, și îi vei proteja pe Sarah și pe copii, pentru ca Diana să-și poată face treaba.

— Treaba mea? Am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

— Tu, soră, o să mergi la Veneția.

O cheie de fier zbură prin aer. Am ridicat mâna, iar ea îmi ateriză în palmă. Era grea și frumos împodobită, cu o superbă rozetă forjată în forma uroborosului de Clermont, o tijă lungă și un capăt solid, cu creștături complicate în formă de stea. Dețineam o casă în Veneția, mi-am amintit eu ca prin ceață. Poate că asta era cheia ei?

Toți vampirii din încăpere se holbau uimiți la mâna mea. Mi-am răsucit-o pe față și pe dos,

dar nu părea să aibă nimic ciudat în afara obișnuitelor culori ale curcubeului, a încheieturii tatuată și a ciudatelor frânturi de litere. Gallowglass fu primul care își recăpătă glasul.

— Nu poți s-o trimiți pe mătușa acolo! Exclamă el și îi dădu lui Baldwin un brânci bătăios. Unde ți-e mintea, nene?

— La faptul că ea e o de Clermont. Și că eu sunt mai de folos căutându-l pe Matthew împreună cu Ysabeau și Verin decât stând într-o cameră de consiliu și certându-mă pe marginea condițiilor legământului. Baldwin își întoarse către mine ochii lui scânteietori. Ridică din umeri. Poate că Diana o să-i facă să se răzgândească.

— Stai așa! Acum era rândul meu să par uluită. Nu se poate.

— . Să vreau să ocupi tu locul familiei de Clermont la masa Congregației? Baldwin zâmbi. A, ba da, soră!

— Dar nu sunt vampir.

— Nicăieri nu scrie că trebuie să fii. Tata n-a vrut să-și dea acordul pentru legământ decât dacă urma să existe mereu un de Clermont printre membrii Congregației. Consiliul nu se poate reuni fără ca unul dintre noi să fie prezent. Dar am parcurs tratatul original. Nu stipulează faptul că reprezentatul familiei trebuie să fie un vampir. Baldwin clătină din cap. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că Philippe a anticipat ziua asta și a pus totul la cale.

— Ce te aștepti să facă ^nătușa? Întrebă ^dallo" ^vglass. O fi ea țesătoare, dar nu face miracole.

— Diana trebuie să le amintească celor din Congregație că nu e prima dată când se fac plângeri în legătură cu un vampir din Chelm, spuse Baldwin.

— Congregația a știut despre Benjamin și n-a făcut *nimic*?

Nu-mi venea să cred.

— N-a știut că e vorba despre Benjamin, dar a aflat că acolo e ceva în neregulă, îmi răspunse Baldwin. Nici măcar vrăjitoarelor nu le-a părut suficient ca să investigheze. Knox s-ar putea să nu fie singurul care cooperează cu fiul lui Matthew.

— Dacă-i așa, atunci n-o să ajungem prea departe în Chelm fără sprijinul Congregației, zise Hamish.

— Iar dacă vrăjitoarele de acolo i-au căzut victime lui Benjamin, un grup de vampiri va avea nevoie și de binecuvântarea sabatului, nu doar de ajutorul Congregației, dacă vrea să reușească, adăugă Baldwin.

— Asta înseamnă s-o convingem pe Satu Jarvinen să ni se alăture, ne atrase atenția Sarah, ca să nu mai vorbim despre Gerbert și Domenico.

— E imposibil, Baldwin! Există prea multă dușmănie între familia de Clermont și vrăjitoare, interveni Ysabeau. N-o să ne ajute niciodată să-l salvăm pe Matthew.

— *Impossible n'estpas frangais*, i-am amintit. Mă ocup eu de Satu. Inainte să mă întorc la voi, Baldwin, vei avea sprijin deplin din partea

Vrăjitoarelor din Congregație. Și a demonilor. Nu promit nimic în legătură cu Gerbert și Domenico.

— E o misiune dificilă, mă avertiză Gallowglass.

— Îmi vreau soțul înapoi. M-am întors către Baldwin. Și acum?

— O să mergem direct la locuința lui Matthew din Veneția. Congregația a cerut ca tu și soțul

tău să vă prezentați în fața ei. Dacă membrii ne vor vedea pe noi doi apărând, vor presupune că le-am îndeplinit porunca, spuse Baldwin.

— Diana o să fie în vreun pericol acolo? Întrebă Marcus.

— Congregația vrea ca totul să se desfășoare pe cale oficială. Vom fi supravegheați îndeaproape, dar nimeni nu vrea să pornească un război. Cel puțin nu înainte de încheierea întrunirii. Eu o să merg cu Diana până pe Isola della Stella, unde se află sediul Congregației, Celestina. După aceea, ea poate să-și ia cu sine doi însoțitori în mănăstire. Gallowglass? Fernando?

Baldwin se întoarce către nepotul său și către perechea fratelui său.

— Cu plăcere, răspuse Fernando. N-am mai fost la o ședință a Congregației de când trăia Hugh.

— Sigur că o să merg la Veneția, mormăi Gallowglass. Dacă tu crezi că mătușa pleacă fără mine, ești nebun.

— Așa mă gândeam și eu. Ține minte: ședința nu poate începe fără tine, Diana. Camera de consiliu nu se descurcă fără cheia de Clermont, îmi explică Baldwin.

— Ah! Deci de asta e fermecată cheia, am zis eu.

— Fermecată? Mă întrebă el.

— Da. Cineva a introdus în ea o vrajă de protecție în momentul în care a fost făurită.

Vrăjitoarele care făcuseră asta fuseseră și foarte talentate. De-a lungul secolelor *grimoaria* vrăjii abia dacă slăbise puțin.

— Congregația s-a mutat pe Isola della Stella în 1454. Atunci au fost făcute cheile și apoi s-au transmis din generație în generație, îmi spuse Baldwin.

— Ah! Așa se explică. Au aruncat vraja ca să se asigure că nu veți copia cheia. Dacă ați fi încercat, ea s-ar fi autodistrus. Am răsucit cheia în palmă. Isteț!

— Ești sigură de ceea ce o să faci, Diana? Baldwin mă cercetă îndeaproape. Nu e nici o rușine să recunoști că nu ești pregătită să-i înfrunți din nou pe Gerbert și Satu. Putem să născocim alt plan.

M-am întors și m-am uitat în ochii lui Baldwin fără să tresar.

— Sunt sigură.

— Bine.

El întinse mâna spre o foaie de hârtie ce aștepta pe masă. Un uroboros de Clermont fusese întipărit în discul din ceară neagră de la baza documentului, lângă semnătura hotărâtă a lui Baldwin. El îmi înmână actul.

— Când ajungi, poți să-i dai asta bibliotecarei. Era o recunoaștere formală a vlăstarului Bishop-Clairmont. Nu era nevoie să-l văd pe Matthew cu fata aceea ca să știu că e pregătit să-și conducă propria familie, zise Baldwin drept răspuns la aerul meu uimit.

— Când? Am întrebat, incapabilă să spun mai mult.

— În clipa în care te-a lăsat să intervii între noi în biserică. Și n-a cedat furiei sângelui, îmi spuse el. O să-l gădesc, Diana. Și o să-l aduc acasă.

— Îți mulțumesc. Am șovăit puțin, apoi am rostit cuvântul care nu se afla doar pe buzele mele, ci și în inima mea. Frate.

În clipa în care avionul de Clermont ateriză pe aeroportul din Veneția marea și cerul erau plumburii, iar vântul bătea aprig.

— Văd că-i tare faină vremea venețiană.

Gallowglass mă feri de rafalele de vânt, în timp ce coboram scara avionului în spatele lui Baldwin și Fernando.

— Măcar nu plouă, spuse fratele lui Matthew, cercetând asfaltul.

Dintre multele lucruri asupra cărora fusesem prevenită, faptul că locuința risca să aibă doi sau cinci centimetri de apă la parter mă îngrijora cel mai puțin. Vampirii puteau să dea dovadă de un simț complet derutant a ceea ce conta cu adevărat.

— Putem să mergem, vă rog? Am zis eu, îndreptându-mă către mașina care ne aștepta.

— N-o să se facă ora cinci mai devreme, observă Baldwin, urmându-mă. Congregația refuză să schimbe momentul ședinței. E o tr.

— Tradiție. Știu.

M-am urcat în mașina pregătită. Aceasta ne duse numai până la unul dintre docurile aeroportului, unde Gallowglass mă ajută să urc într-o bărcuță rapidă, cu însemnul familiei de Clermont pe cârma sclipitoare și o cabină cu geamuri fumurii. În curând am ajuns la un alt doc, care de data aceasta plutea în fața unui *palazzo* din secolul al XV-lea, aflat pe curbura Canal Grande.

Ca Chiaromonte era o locuință potrivită pentru un personaj ca Matthew, care, vreme de secole, jucase un rol esențial în viața economică și politică a Veneției. Cele trei etaje, fațada gotică și ferestrele sclipitoare vădeau fără greș averea și statutul proprietarului. Dacă m-aș fi aflat acolo pentru oricare alt motiv decât acela de a-l salva pe Matthew, aș fi savurat frumusețea clădirii, însă atunci ea îmi părea la fel de mohorâtă ca și vremea de afară. Un bărbat brunet, solid, cu un nas proeminent, ochelari cu lentile groase și o expresie de îndelungată suferință ne ieși în întâmpinare.

— *Benvegnua, madame!* Zise el și făcu o plecăciune. E o onoare să vă primim în casa dumneavoastră. Și e întotdeauna o plăcere să vă revedem, *ser* Baldovino.

— Ești un mincinos îngrozitor, Santoro! Avem nevoie de cafea. Și de ceva mai tare pentru Gallowglass.

Baldwin îi întinse hainele și mănușile sale, apoi mă conduse pe ușa deschisă a palatului. Aceasta era cuibărită în interiorul unui mic portic care, așa cum ne așteptam, stătea cufundat în câțiva centimetri de apă, în ciuda sacilor cu nisip ce fuseseră îngrămădiți lângă ușă. Înăuntru, o podea acoperită cu gresie albă și de culoarea teracotei se întindea în depărtare, terminată cu o altă ușă în capătul îndepărtat. Lambriurile din lemn întunecat erau înviorate de flăcările lumânărilor așezate în sfeșnice dotate cu oglinzi, pentru intensificarea luminii. Mi-am dat jos gluga pelerinei grele, mi-am desfăcut eșarfa de la gât și m-am uitat împrejur.

— *d'accordo, ser* Baldovino. Santoro părea la fel de sincer ca Ysabeau. Și pentru dumneavoastră, *madame* Chiaromonte? Milord Matteo are gusturi bune în materie de vinuri. Un pahar de Barolo, poate?

Am scuturat din cap.

— Acum e *ser* Matteo, zise Baldwin din capătul coridorului.

Santoro rămase cu gura căscată.

— Nu-mi spune că ești surprins, porc bătrân! De câteva sute de ani tot îl încurajezi pe

Matthew să se răzvrătească.

Baldwin tropăi pe scări în sus. Eu mă chinuiam cu nasturii hainei ude. În momentul acela nu ploua, însă aerul era încărcat de umezeală. Descoperisem că Veneția era făcută, în cea mai mare parte, din apă, ținută laolaltă cu vitejie (chiar dacă în zadar) de cărămizi și mortar. În timp ce mă ocupam cu haina, trăgeam cu ochiul la mobilierul bogat din hol. Fernando îmi observă privirea rătăcită.

— Venețienii înțeleg două limbi, Diana: averea și puterea. Familia de Clermont le vorbește pe amândouă, și încă fluent, spuse el. În plus, orașul s-ar fi prăbușit în mare cu multă vreme în urmă dacă n-ar fi fost Matthew și Baldwin, iar venețienii știu asta. Nici unul dintre ei n-are motive să se ascundă aici. Fernando îmi luă haina și i-o dădu lui Santoro. Hai, dă-mi voie să-ți prezint etajul!

Dormitorul care îmi fusese pregătit era împodobit cu roșu și auriu, iar focul ardea în soba îmbrăcată în faianță, însă flăcările și culorile strălucitoare nu mă încălziră. La cinci minute după ce ușa se închise în urma lui Fernando, am coborât din nou la parter.

M-am cufundat pe o băncuță capitonată, în fața uneia dintre ferestrele cât niște felinare ce dădeau către Canal Grande. Un foc trosnea într-una dintre sobele uriașe ale casei. Un motto familiar,

CEEAA CE MĂ HRĂNEȘTE MĂ ȘI NIMICEȘTE, era gravat în polița din lemn a șemineului. Imi amintea de Matthew, de timpul petrecut la Londra, de faptele trecutului care și acum îmi amenințau familia.

— Te rog, mătușă, trebuie să te odihnești! Murmură îngrijorat Gallowglass când mă descoperi acolo. Mai sunt câteva ore până când Congregația te va auzi pledându-ți cauza.

Dar am refuzat să mă mișc. Am stat printre ferestrele plumbuite, care reflectau fiecare o bucățică din orașul de afară, și am ascultat cum clopotele măsoară scurgerea înceată a timpului.

— A sosit timpul.

Baldwin îmi puse o mână pe umăr. M-am ridicat și m-am întors cu fața spre el. Purtam haina elisabetană cu broderii bogate pe care o îmbrăcasem la întoarcerea din trecut, alături de o bluză neagră, groasă, cu guler înalt, și pantaloni din lână. Eram îmbrăcată pentru Chelm, ca să fiu gata de plecare în clipa în care lucrările aveau să ia sfârșit.

— Ai cheia? Mă întrebă Baldwin.

Am scos-o din buzunar. Din fericire, haina fusese concepută pentru a găzdui numeroasele mărunțișuri ale unei gospodine din epoca elisabetană. Inșă, chiar și așa, cheia camerei Congregației era suficient de mare încât să încapă cu greu.

— Atunci hai să mergem! Îmi spuse vampirul.

Pe Gallowglass l-am găsit jos, împreună cu Fernando. Amândoi erau înfășurați în pelerine negre, iar scoțianul îmi așeză pe umeri o haină similară, făcută din catifea neagră. Era străveche și grea. Mi-am trecut degetele peste însemnele lui Matthew de pe pliurile materialului care îmi acoperea brațul drept.

Vântul aprig nu se potolise, așa că mi-am apucat cu mâna marginile de jos ale glugii ca s-o împiedic să-mi cadă de pe cap. Fernando și Gallowglass se opriră lângă ambarcațiunea cu motor care urca și cobora odată cu valurile umflate ale canalului.

Baldwin mă ținu bine de cot cât am străbătut pe jos suprafața alunecoasă până la barcă. Am

sărit înăuntru exact în clipa în care puntea se înclină brusc spre mal, ajutată de cizma lui Gallowglass, așezată brusc pe un tchet de metal de pe marginea vasului. M-am pitit în cabină, iar scoțianul a urcat la bord în spatele meu.

Am străbătut în viteză gura Canal Grande, am înaintat în zigzag peste fâșia de apă din fața bazilicii San Marco, apoi ne-am strecurat printr-un canal mai mic ce străbătea cartierul Castello ca să ajungem înapoi în laguna din nordul orașului. Am trecut pe lângă San Michele, cu zidurile ei înalte și chiparoșii care umbreau pietrele funerare. Mi-am răsucit degetele, învârtind firele negre și albastre din trupul meu, în timp ce murmuram câteva cuvinte în amintirea celor morți.

Traversând laguna, am trecut pe lângă câteva insule locuite, precum Murano și Burano, dar și pe lângă altele ocupate doar de ruine și pomi fructiferi adormiți. Când în zare s-au ivit zidurile aspre ce protejau Isola della Stella, am simțit furnicături pe piele. Baldwin îmi explicase că venețienii considerau locul acela blestemat. Nu era de mirare. Exista putere acolo, atât magie a elementelor, cât și rămășițele secolelor de vrăji aruncate pentru siguranță și pentru alungarea privirilor curioase ale oamenilor.

— Insula o să simtă că n-ar trebui să intru pe o ușă destinată vampirilor, i-am spus lui Baldwin.

Auzeam spiritele pe care vrăjitoarele le legaseră de locurile acelea învârtindu-se peste tot și făcând verificări. Cel sau cea care organizase paza pentru Isola della Stella și Celestina avea o minte mult mai sofisticată decât vrăjitoarea ce instalase sistemul magic de supraveghere din Biblioteca Bodleiană.

— Atunci mișcă-te repede! Regulile Congregației interzic alungarea oricui ajunge la mănăstirea aflată în centrul Celestinei. Dacă ai cheia, ai dreptul să intri cu doi însoțitori. Mereu a fost așa, îmi spuse calm Baldwin.

Santoro opri motoarele, iar barca alunecă lin pe teritoriul ocrotit. În timp ce treceam pe sub arcadă, am zărit contururile șterse ale uroborosului de Clermont pe cheia de boltă. Timpul și aerul sărat înmuiaseră însemnul cioplit, iar un privitor oarecare n-ar fi văzut nimic altceva decât o umbră.

Înăuntru, treptele ce duceau către malul acoperit cu marmură groasă erau pline de alge. Un vampir poate că ar fi riscat să le urce, o vrăjitoare însă nu. Până să găsesc eu o soluție, Gallowglass sărise din barcă și era pe mal. Santoro îi aruncă o bucată de funie, iar scoțianul legă barca de un bolard cu viteza cunoscătorului. Baldwin se întoarse ca să dea câteva instrucțiuni de ultim moment.

— Odată ajunsă în camera de consiliu, ocupă-ți locul fără să intri în vorbă cu nimeni! A devenit un obicei ca membrii să sporovăiască la nesfârșit înainte de a se aduna, dar asta nu-i o ședință oarecare. Reprezentantul de Clermont e întotdeauna cel care prezidează. Cheamă ființele la ordine cât poți de repede!

— Bine. Aceasta era partea zilei care mă bucura cel mai puțin. Contează unde mă așez?

— Locul tău e în fața ușii, între Gerbert și Domenico. Cu acestea, Baldwin mă sărută pe obraz.

*Buona fortuna*⁹⁴, Diana!

— Adu-l acasă, Baldwin!

M-am agățat de mâneca lui preț de câteva clipe. Era ultimul semn de slăbiciune pe care mi-l puteam permite.

— Așa o să fac. Benjamin se aștepta ca tatăl său să-l caute și crede că tu o să dai fuga după el, spuse Baldwin. N-o să se aștepte să apar eu.

Sus, deasupra noastră, începură să sune clopotele.

— Trebuie să plecăm, zise Fernando.

— Ai grijă de sora mea! Îl rugă Baldwin.

— Eu am grijă de perechea părintelui meu, replică Fernando, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. O s-o apăr cu prețul vieții mele.

Fernando mă apucă de talie și mă ridică, și în aceeași clipă Gallowglass se întinse și îmi înșfăcă brațul. Două secunde mai târziu stăteam pe mal, lângă Fernando. Baldwin sărise din vasul cu motor, într-o barcă mai mică, de viteză. Urma să aștepte acolo până ce clopotele aveau să sune ora cinci, anunțând începutul ședinței.

Ușa ce se înălța între mine și Congregație era grea, înnegrită de vreme și mucegai. Prin comparație, încuietorea era nefiresc de lucitoare și arăta ca și cum ar fi fost lustruită de curând. Am bănuț că magia o făcea să strălucească, iar o atingere cu degetele îmi confirmă bănuțelile. Inșă nu era decăt o vrajă nevinovată care proteja metalul de intemperii. Judecând după ceea ce văzusem de la fereastra reședinței Ca' Chiarononte, o vrăjitoare venețiană întreprinzătoare putea să facă avere vrăjind tencuiala și cărămizile pentru a le împiedica să se fărâme.

Am strâns cheia în pumn și am simțit-o fierbinte. Am scos-o din buzunar, i-am strecurat vârful în broască și am răsucit-o. Mecanismul din interiorul încuietorii se activă repede și fără obiecții.

Am apucat inelul cel greu și am tras de ușă. Dincolo de ea se întindea un coridor întunecat, pavat cu marmură plină de nervuri. In beznă, nu vedeam la mai mult de un metru în fața mea.

— Dă-mi voie să te conduc! Zise Fernando și mă luă de braț.

După întunericul culoarului, preț de câteva clipe am fost orbită de lumina slabă a mănăstirii. Când ochii mi se limpeziră, am zărit arcade rotunjite, susținute de elegante coloane duble. In mijlocul spațiului se înălța o fântână din marmură, o amintire a faptului că mănăstirea fusese clădită cu mult timp înaintea facilităților moderne precum electricitatea și apa curentă. Pe vremea când călătoriile erau dificile și periculoase, membrii Congregației se reuneau luni în șir, locuind pe insulă până când își încheiau treburile.

Murmurul conversațiilor încetă. Mi-am strâns pelerina cu glugă în jurul meu, sperând să ascund orice însemne ale magiei care mi-ar fi putut ieși la iveală pe piele. Pliurile groase ale materialului îmi ascundeau și sacoșa de pe umăr. Am cercetat la repezeală mulțimea. Satu stătea singură. Îmi evita privirea, dar îi simțeam neplăcerea de a mă revedea. Mai mult decăt atât, vrăjitoarea părea cumva. În neregulă, iar stomacul mi se întoarse pe dos, o versiune atenuată a repulsiei pe care o simțeam atunci când o surată încerca să mă mintă. Satu purta o vrajă de deghizare, dar nu-i folosea la nimic. Știam ce ascundea.

Celelalte ființe prezente se grupaseră în funcție de specie. Agatha Wilson era împreună cu tovarășii ei demoni. Domenico și Gerbert stăteau laolaltă și făceau schimb de priviri surprinse. Vrăjitoarele mai aveau în Congregație două reprezentante. Una din ele, cu un aer sever, își ținea părul castaniu cu șuvițe cărunte bine strâns într-un coc împletit. Era îmbrăcată cu cea mai urâtă rochie pe care o văzusem vreodată, scoasă în evidență de un colier împodobit, purtat la baza gâtului. Un mic portret în miniatură orna mijlocul bijuteriei din aur

și smaralde — vreun strămoș, fără îndoială. Cealaltă vrăjitoare avea un chip rotund plăcut, cu obraji îmbujorați și păr alb. Pielea îi era remarcabil de întinsă, ceea ce făcea imposibil să-i ghicești vârsta. Și era ceva legat de ea care nu-mi dădea pace, dar nu-mi puteam da seama ce. Pielea de pe brațe mă furnică, avertizându-mă că răspunsul la întrebarea mea nerostită se găsea în paginile *Cărții vieții*, însă n-aveam timp să-l descifrez acum.

— Mă bucur să văd că familia de Clermont s-a plecat în fața cererii Congregației de a o vedea pe vrăjitoare. Gerbert își făcu apariția în fața mea. Nu-l mai văzusem de la episodul din castelul La Pierre. Ne întâlnim din nou, Diana Bishop.

— Bună ziua, Gerbert!

I-am întâlnit privirea fără să clipesc, deși pielea mi se făcuse ca de găină. El zâmbi.

— Văd că ai rămas aceeași ființă mândră ca mai înainte. Vampirul se întoarse către Gallowglass. Să vezi un neam atât de nobil ca familia de Clermont pus în încurcătură și dus la pieire de către o fată!

— Pe vremuri se spunea ceva asemănător și despre bunica, replică Gallowglass. Dacă i-am putut rezista lui Ysabeau, cred că putem supraviețui și cu această „fată“.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea după ce vei afla câte legi a încălcat vrăjitoare, zise Gerbert.

— Unde-i Gerbert?

Domenico ni se alătură încruntat. Deasupra capetelor noastre, niște rotițe se învârtiră și pocniră.

— Salvați de clopoțel! Spuse Gallowglass. Dă-te la o parte, Domenico!

— O schimbare a reprezentantului de Clermont atât de târziu și fără nici o notificare e cât se poate de contrară regulamentului, Gallowglass, observă Gerbert.

— Ce mai aștepti, Gallowglass? Descuie ușa! Porunci Domenico.

— Nu eu am cheia, răspunse scoțianul cu voce calmă. Hai, mătușă! Ai de mers la o ședință.

— Cum adică, n-ai tu cheia? Întrebă Gerbert pe un ton atât de ascuțit încât se auzi peste dangătul clopotelor fermecate de deasupra noastră. Ești singurul de Clermont prezent!

— Nu-i adevărat. Au trecut câteva săptămâni de când Baldwin a recunoscut-o pe Diana Bishop ca fiică a lui Philippe de Clermont prin jurământ pecetluit cu sânge.

Gallowglass îi aruncă lui Gerbert un zâmbet batjocoritor.

În cealaltă parte a curții, una dintre vrăjitoare trase brusc aer în piept, apoi îi șopti ceva vecinei sale.

— Imposibil! Zise Domenico. Philippe de Clermont e mort de peste o jumătate de secol. Cum.

— Diana Bishop e o călătoare în timp.

Gerbert mă privi cu dispreț. În cealaltă parte a curții, gropițele vrăjitoarei cu păr alb se adânciră.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Totul face parte dintr-o uriașă fermecătorie pusă la cale de ea. Vă avertizez că vrăjitoare trebuie oprită! Acum vom plăti prețul incapacității tale de a acționa cum se cuvine.

Îndreptă un deget acuzator spre Satu.

Se auzi prima bătaie a orei fixe.

— E timpul să mergem, am spus eu scurt. Nu vrem să întârziem și să tulburăm tradițiile Congregației.

Încă mă rodea refuzul lor de a organiza întrunirea mai devreme.

Când m-am apropiat de ușă, greutatea cheii îmi umplu palma. Erau acolo nouă broaște și fiecare, mai puțin una, avea câte o cheie în ea. Am strecurat capătul de metal în gaura rămasă și l-am răsucit dintr-o mișcare din încheietură. Mecanismele încuietorii zbârnâiră și păcăniră. Ușa se deschise.

— După voi!

Am făcut un pas într-o parte, pentru ca să treacă ceilalți în șir indian pe lângă mine. Prima mea întâlnire cu Congregația stătea să înceapă.

Camera de consiliu era superbă, decorată cu fresce strălucitoare și mozaicuri luminate de flăcările torțelor și ale sutelor de lumânări. Tavanul boltit părea că se înalță la kilometri distanță, iar un balcon înconjura încăperea la o înălțime de trei sau patru etaje. Spațiul acela era locul în care se păstrau registrele Congregației. Mii de ani de documente, judecând după un rapid inventar vizual al rafturilor. Pe lângă manuscrise și cărți, existau acolo câteva dintre primele suporturi scrise, inclusiv suluri de pergament și rame din sticlă pentru susținerea fragmentelor de papirus. Rânduri de sertare puțin adânci îmi sugerau că arhivele puteau să conțină și tăblițe din lut.

Mi-am coborât privirea ca să cercetez sala de ședințe, dominată de o uriașă masă ovală, înconjurată de scaune cu spătar înalt. La fel ca încuietorile și cheile care le descuiau, fiecare scaun purta câte un simbol. Al meu se afla exact acolo unde spusese Baldwin: în capătul îndepărtat al camerei, vizavi de ușă.

În interior aștepta o tânără femeie, care oferea fiecărui membru al Congregației câte un dosar din piele. La început am crezut că trebuie să conțină agenda întrunirii. Apoi am observat că dosarele aveau grosimi diferite, ca și cum în fiecare fuseseră strânse documente de pe rafturi conform instrucțiunilor specifice ale unui membru anume.

Eu am intrat ultima, iar ușa se trânti în urma mea.

— *Madame* de Clermont, zise femeia, cu ochi negri mustind de inteligență. Sunt Rima Jaen, bibliotecara Congregației. Aici aveți documentele pe care *sieur* Baldwin le-a solicitat pentru întrunire. Dacă mai aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneți.

— Mulțumesc, am spus eu și am luat hârtiile.

Ea șovăi.

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala, *madame*, dar ne-am mai întâlnit? Imi pareți foarte cunoscută. Știu că sunteți om de știință. Ați vizitat vreodată arhiva Gonçalves din Sevilla?

— Nu, n-am lucrat niciodată acolo, am răspuns eu, după care am adăugat, dar cred că îl cunosc pe proprietar.

— *Senor* Gonçalves m-a desemnat pentru acest post după ce serviciile mele n-au mai fost necesare acolo, spuse Rima. Fostul bibliotecar al Congregației s-a retras în mod inexplicabil în iulie, după ce a suferit un atac de cord. Prin tradiție, bibliotecarii sunt oameni. *Sieur* Baldwin și-a asumat sarcina de a-l înlocui.

Atacul de cord al bibliotecarului și numirea Rimei avuseseră loc la doar câteva săptămâni după ce Baldwin aflase despre jurământul pecetluit cu sânge. Aveam mari bănuieli că noul meu frate pusese la cale toată trășenia. Regele de Clermont devenea tot mai interesant cu fiecare oră care trecea.

— Ne faci să așteptăm, doamnă profesoară! Spuse nervos Gerbert, deși, judecând după

zumzetul conversațiilor dintre reprezentanți, el era singurul deranjat.

— Lasă-i doamnei profesoare puțin timp să se orienteze! E prima ei întrunire, spuse vrăjitoarea cu gropițe într-o engleză cu puternic accent scoțian. Îți mai amintești cum a fost prima ta ședință, Gerbert, sau ziua aceea fericită s-a pierdut în negura timpului?

— Lasă-i vrăjitoarei puțin timp, și o să ne lege pe toți! Spuse Gerbert. N-o subestima, Janet! Mă tem că evaluarea puterii și a potențialului pe care i-a făcut-o Knox în copilărie a fost teribil de înșelătoare.

— Îți mulțumesc din suflet, dar cred că nu eu sunt cea care trebuie avertizată, spuse Janet cu un licăr în ochii ei cenușii.

Mi-am luat dosarul de la Rima și i-am întins documentul împăturit care oferea familiei Bishop-Clairmont un statut oficial în lumea vampirilor.

— Poți să înregistrezi asta? Am întrebat.

— Nici o problemă, *madame* de Clermont, răspunse Rima. Bibliotecarul Congregației e și secretarul ei. În timpul ședinței o să iau orice măsuri vor fi necesare cu privire la document.

După ce am predat actul care întemeia în mod oficial vlăstarul Bishop-Clairmont, am ocolit masa, fluturând din pelerina neagră care mi se învârtejea printre picioare.

— Drăguțe tatuaje! Îmi șopti Agatha când am trecut pe lângă ea, arătând către propria linie a părului. Și grozavă pelerină!

I-am zâmbit fără să spun nimic și am mers mai departe. Când am ajuns lângă scaunul meu, m-am luptat cu mantia udă, nevrând să dau drumul sacoșei de pe umăr. În cele din urmă, am reușit s-o dezbrac și s-o așez pe spătarul scaunului.

— Există cuiere lângă ușă, zise Gerbert.

Mi-am întors fața către el. Vampirul făcu ochii mari. Haina mea avea mâneci lungi care ascundeau textele din *Cartea vieții*, însă ochii îmi erau la vedere. Și înapoi îmi strânsesem părul la spate într-o coadă lungă împletită, ce dezvăluia vârfurile ramurilor care îmi acopereau capul.

— În momentul acesta puterea mea e neliniștită, iar pe unii îi stânjenește înfățișarea pe care o am, am spus. Prefer să-mi țin pelerina prin apropiere. Sau aş putea să folosesc o vrajă de deghizare, cum face Satu. Dar ascunderea în văzul lumii e o minciună tot atât cât un neadevăr rostit.

M-am uitat rând pe rând la fiecare dintre ființele din Congregație, provocându-i pe toți să reacționeze la literele și simbolurile care știam că mi se citeau în ochi.

Satu își feri privirea, dar nu îndeajuns de iute pentru a-și ascunde teama. Mișcarea bruscă îi trase de jalnica vrajă de deghizare. Am căutat semnătura farmecului, dar nu exista nici una. Vraja de deghizare a lui Satu nu fusese aruncată. Ea însăși o țesuse, și nu cu foarte multă îndemânare.

„Îți știi secretul, soră“, am spus în tăcere.

„Iar eu îl bănuiam de mult timp pe al tău“, îmi răspunse Satu cu o voce amară ca pelinul.

După ce am cercetat pe îndelete camera, numai Agatha riscă să pună o întrebare.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Îmi șopti ea.

— Mi-am ales calea.

Am lăsat sacoșa pe masă, apoi m-am așezat. Sacoșa era atât de strâns legată de mine, încât până și de la o distanță atât de mică o simțeam trăgând de fire.

— Ce-i aia? Întrebă suspicios Domenico.

— O sacoșă de la Biblioteca Bodleiană.

O luasem din magazinul bibliotecii înainte de a pleca de acolo cu *Cartea vieții*, având grijă să las în schimb o bancnotă de douăzeci de lire sub un pahar cu creioane de lângă casa de marcat. Așa cum se cuvenea, sacoșă purta pe ea blazonul bibliotecii, întipărit cu litere roșii și negre.

Domenico deschise gura să mai pună o întrebare, însă l-am amuțit cu o singură privire. Așteptasem îndeajuns de mult începutul ședinței de azi. Domenico putea să-mi pună întrebări după ce Matthew avea să fie liber.

— Declar deschisă această ședință! Sunt Diana Bishop, fiica prin jurământ de sânge a lui Philippe de Clermont, și reprezint familia de Clermont.

M-am întors către Domenico. Acesta își încrucișă brațele la piept și refuză să vorbească. Am continuat.

— La stânga mea se află Domenico Michele și Gerbert de Aurillac. Pe Agatha Wilson o cunosc din Oxford, iar eu și Satu Jarvinen am petrecut împreună ceva timp în Franța. Spatele mă ustură de amintirea focului ei. Mă tem că voi, ceilalți, va trebui să vă prezentați singuri.

— Eu sunt Osamu Watanabe, zise tânărul demon ce stătea lângă Agatha. Arăți ca un personaj manga⁹⁵. Pot să te desenez mai târziu?

— Sigur, am răspuns, sperând că personajul în cauză nu se va dovedi negativ.

— Tatiana Alkaev, zise o tânără demon cu păr blond, platinat și ochi albaștri visători. Nu-i mai lip sea decât o sanie trasă de cai albi ca să fie eroina perfectă a unui basm rusesc. Tu ești plină de răspunsuri, dar în momentul ăsta eu n-am nici o întrebare.

— Excelent! M-am întors către vrăjitoarea cu chip amenințător și gusturi execrabile în materie de haine. Și tu?

— Eu sunt Sidonie von Borcke, răspunse ea și își puse o pereche de ochelari de citit, după care își deschise cu un pocnet dosarul de piele. Și nu știu nimic despre acest așa-zis jurământ de sânge.

— Apare în raportul bibliotecarei. Pagina a doua, în partea de jos, la completări, rândul al treilea, sări s-o ajute Osamu.

Sidonie se uită urât la el.

— Parcă îmi amintesc că începe cu „Adăugiri la familiile de vampiri (în ordine alfabetică): Almasi, Bettingcourt, de Clermont, Diaz..

— Da, acum văd, domnule Watanabe, se răsti Sidonie.

— Cred că e rândul meu să mă prezint, dragă Sidonie! Vrăjitoarea cu păr alb surâse binevoitor. Sunt Janet Gowdie, iar întâlnirea cu tine e o bucurie îndelung așteptată. I-am cunoscut pe tatăl și pe mama ta. Au adus multă cinste neamului nostru și încă le resimt profund pierderea.

— Mulțumesc, am spus, emoționată de omagiul acesta simplu.

— Ni s-a spus că familia de Clermont ne propune să luăm în calcul o moțiune?

Janet cârmi ușurel discuția înapoi pe făgașul ei firesc. I-am aruncat o privire recunoscătoare.

— Familia de Clermont cere în mod formal sprijinul Congregației pentru găsirea unui membru al vlăstarului Bishop-Clairmont, Benjamin Fox sau Fuchs. Domnul Fox a moștenit furia sângelui de la tatăl său, soțul meu, Matthew Clairmont, și de secole întregi răpește și

violează vrăjitoare în încercarea de a le lăsa însărcinate. Face toate astea în special în regiunea dimprejurul orașului polonez Chelm. Unii dintre voi probabil că își amintesc de plângerile făcute de către sabatul din Chelm, pe care Congregația nu le-a luat în seamă. Revenind în prezent, dorința lui Benjamin de a crea un copil vrăjitoare-vampir nu s-a îndeplinit, în mare parte pentru că el nu știe ceea ce vrăjitoarele au descoperit cu multă vreme în urmă, mai precis faptul că vampirii afectați de furia sângei se pot reproduce pe cale biologică, dar numai cu un anume fel de vrăjitoare, numite țesătoare.

În cameră se lăsă o tăcere deplină. Am inspirat adânc și am continuat.

— Soțul meu, în încercarea de a-l scoate pe Benjamin din ascunzătoare, s-a dus în Polonia și a dispărut. Noi credem că Benjamin l-a luat prizonier și îl ține într-o clădire ce a servit drept lagăr de muncă nazist ori laborator de cercetare în vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Cavalerii lui Lazăr s-au jurat că-l vor aduce înapoi pe soțul meu, dar familia de Clermont va avea nevoie ca și vrăjitoarele, și demonii să-i vină în ajutor. Benjamin trebuie oprit!

Mi-am rotit încă o dată privirea prin încăpere. Toți în afară de Janet Gowdie rămăseseră cu gurile căscate.

— Discuții? Sau trecem direct la vot? Am întrebat, dornică să previn o dezbatere nesfârșită.

După o lungă tăcere, sala Congregației se umplu de țipete indignate. Reprezentanții începură să-mi strige întrebări și să-și arunce acuzații unii altora.

— Atunci discuții să fie! Am spus eu.

CAPITOLUL 38

— Trebuie să mănânci ceva, insistă Gallowglass, îndesându-mi un sendviș în mână.

— Trebuie să mă întorc înapoi. În curând o să aibă loc al doilea vot.

Am împins sendvișul la o parte. Printre numeroasele lui instrucțiuni, Baldwin îmi amintise și elaboratele proceduri privind votul în Congregație: trei runde de vot pentru orice moțiune, cu dezbateri între ele. Era normal ca voturile să se schimbe radical de la o rundă la alta, căci membrii Congregației luau în calcul (sau se prefăceau că iau în calcul) și părerile adverse.

Pierdusem primul tur de scrutin cu opt voturi împotriva și unul singur pentru: al meu. Câțiva mi se împotriviseră din motive procedurale, de vreme ce eu și Matthew încălcaserăm legământul, iar Congregația votase deja pentru păstrarea străvechiului pact. Ceilalți refuzaseră pentru că flagelul furiei sângei amenința sănătatea și siguranța tuturor ființelor cu sânge cald, demoni, oameni și vrăjitoare. Fuseseră scoase și citite cu voce tare articole din presă despre crimele comise de vampiri. Tatiana obiectase împotriva salvării vrăjitoarelor din Chelm care, pretindea ea în lacrimi, aruncaseră o vrajă asupra bunicii ei aflate în vacanță, făcând-o să se umple de furuncule. Toate explicațiile din lume n-ar fi putut-o convinge că ea se gândea, de fapt, la Ceboksarî, chiar dacă Rima făcuse rost de imagini din satelit care dovedeau că orașul Chelm nu e o localitate rusească de pe malul Volgăi.

— Vreo veste de la Baldwin sau Verin? Am întrebat.

Isola della Stella suferea de o recepție slabă a rețelei de telefonie mobilă, iar între zidurile Celestinei singura cale de a obține semnal era să stai în mijlocul descoperit al mănăstirii, într-o ploaie torențială.

— Nimic. Gallowglass îmi puse în mână o cană cu ceai și îmi strânse degetele în jurul ei. Bea! Grijă față de Matthew și enervarea pricinuită de regulile și reglementările bizantine ale

Congregației îmi întorseseră stomacul pe dos. I-am înapoiat scoțianului cana neatinsă.

— Nu pune la inimă hotărârea Congregației, mătușă! Tatăl meu spunea mereu că primul vot ține întotdeauna de poziționare și că, de cele mai multe ori, al doilea tur de scrutin răstoarnă rezultatul celui dintâi.

Am luat sacoșa de la Biblioteca Bodleiană, am dat din cap în semn de încuviințare și m-am întors în sala de consiliu. Odată ajunsă înăuntru, căutăturile ostile cu care mă primiră Gerbert și Domenico mă făcură să mă întreb dacă nu cumva Hugh fusese un optimist cu privire la politicile Congregației.

— Furia sângelui! Șuieră Gerbert și mă apucă de braț. Cum a reușit familia de Clermont să ne ascundă așa ceva?

— Nu știu, Gerbert, am răspuns, smulgându-mă din strânsoarea lui. Ysabeau a locuit sub acoperișul tău săptămâni în șir, și tot n-ai descoperit.

— E zece și jumătate, zise Sidonie von Borcke, intrând cu pași apăsați în cameră. Ședința se încheie la miezul nopții. Hai să încheiem cu povestea asta sordidă și să trecem la chestiuni mai importante! Cum ar fi anchetarea încălcării legământului de către sabatul familiei Bishop.

Nimic nu era mai urgent decât să scăpăm lumea de Benjamin, dar mi-am mușcat limba și m-am așezat, punând sacoșa pe masă, în fața mea. Domenico se întinse spre ea, curios în continuare față de conținutul ei.

— Nu!

M-am uitat la el. Privirea îmi fu probabil foarte grăitoare, căci își retrase repede mâna.

— Deci, Sidonie, să înțeleg că ceri votul? Am întrebat-o fără ocolișuri.

În ciuda pretențiilor ei la o rezolvare rapidă, vrăjitoarea se dovedea ea însăși un mare impediment în timpul dezbaterilor, lungind fiecare schimb de replici cu detalii irelevante până când îmi venea să urlu.

— Deloc, pufni ea. Vreau doar să cântărim problema cu eficiența cuvenită.

— Eu cred în continuare că nu trebuie să intervenim în ceea ce clar e o treabă de familie, spuse Gerbert. Propunerea făcută de *madame* de Clermont caută să atragă și mai multă atenție asupra acestei nefericite chestiuni. Cavalerii lui Lazăr sunt deja la fața locului și îl caută pe soțul ei. Cel mai bine ar fi să lăsăm ca lucrurile să-și urmeze propriul curs.

— Și furia sângelui?

Era pentru prima oară când Satu spusese altceva în afară de un „nu“ rostit în momentul în care i se ceruse primul vot.

— Furia sângelui e o problemă ce trebuie rezolvată de vampiri. Noi vom disciplina familia de Clermont pentru grava ei nechibzuință, apoi vom lua măsurile cuvenite pentru localizarea și stârpirea tuturor celor infectați. Gerbert își sprijini degetele unele de altele și se uită la cei din jurul mesei. În privința asta puteți sta cu toții liniștiți.

— De acord cu Gerbert. Mai mult, nu se poate întemeia nici un vlăstar sub conducerea unui părinte bolnav, zise Domenico. E de neconceput! Matthew Clairmont trebuie ucis, laolaltă cu toți copiii lui.

Ochii vampirului luceau. Osamu ridică mâna și așteptă să fie luat în seamă.

— Da, domnule Watanabe, am spus și am dat din cap înspre el.

— Ce e o țesătoare? Întrebă demonul. Și ce au ele în comun cu vampirii afectați de furia sângelui?

— Ce te face să crezi că au ceva în comun? Se răsti Sidonie.

— E pur și simplu logic. Altfel cum ar fi putut Diana și Matthew să aibă copii?

Agatha se uită la mine, așteptând. Înainte să apuc să răspund, Gerbert se ridică în picioare și se înalță deasupra mea.

— Asta a descoperit Matthew în *Cartea vieții*? Întrebă el. Ai dezgropat o vrajă care să unească cele două specii?

— Stai jos, Gerbert!

Janet tricota neîntrerupt de câteva ore, ridicând din când în când privirea pentru a face câte un comentariu înțelept ori a zâmbi cu bunăvoință.

— Vrăjitoarea trebuie să răspundă! Exclamă Gerbert. Ce vrajă e la mijloc aici și cum ai făcut-o?

— Răspunsul se află în *Cartea vieții*.

Am tras sacoșa spre mine și am scos din ea volumul care stătuse atâta vreme ascuns în Biblioteca Bodleiană.

În jurul mesei se auziră exclamații de uimire.

— E un truc, declară Sidonie. Se ridică și ocoli masa. Dacă acela este grimoarul pierdut al vrăjitoarelor, atunci cer să-l examinez.

— E istoria pierdută a vampirilor, mârâi Domenico în clipa în care ea trecu pe lângă scaunul lui.

— Poftim!

I-am întins *Cartea vieții* lui Sidonie. Ea încercă să desprindă clamele, trăgând și împingând de metal, însă volumul refuză să coopereze. Mi-am întins mâinile, iar cartea parcurse în zbor spațiul dintre noi, nerăbdătoare să se întoarcă acolo unde îi era locul. Sidonie și Gerbert se uitară lung unul la altul.

— Deschide-o tu, Diana! Conchise Agatha, cu ochii mari de uimire.

Mi-am amintit ce îmi spusese la Oxford cu multe luni în urmă: că *Ashmole 782* aparține atât demonilor, cât și vrăjitoarelor și vampirilor. Cumva, mama lui Nathaniel ghicise unul dintre sensurile conținutului cărții.

Am așezat *Cartea vieții* pe masă, în vreme ce Congregația se strângea în jurul meu. Clamele s-au deschis numaidecât sub atingerea mea. Șoapte și suspine au umplut aerul, urmate de rămășițele supranaturale ale spiritelor legate de pagini.

— Magia nu e permisă pe Isola della Stella! Protestă Domenico, și în glasul lui se simțea o urmă de panică. Spune-i, Gerbert!

— Dacă aș face vreo vrajă, Domenico, ai ști, am replicat eu.

Vampirul păli, în vreme ce fantomele deveneau mai coerente, luând forme umane alungite, cu ochi goi, întunecați.

Am deschis cartea. Toți se aplecară să privească îndeaproape.

— Nu-i nimic acolo! Zise Gerbert, cu chipul schimonosit de furie. Cartea e goală. Ce ai făcut cu cartea noastră a originilor?

— Manuscrisul miroase. Ciudat, spuse Domenico și adulmecă bănuitor aerul. A animale moarte.

— Nu, miroase a ființe moarte. Am răsfoit volumul, astfel încât mirosul să se ridice în aer.

Demoni. Vampiri. Vrăjitoare. Toți sunt aici.

— Vrei să spui că.?

Tatiana părea îngrozită.

— Da, am încuviințat eu. Pergamentul e făcut din pielea unor ființe supranaturale. Și paginile sunt cusute între ele cu părul unor ființe supranaturale.

— Dar unde-i textul? Întrebă Gerbert, ridicând vocea. *Cartea vieții* ar trebui să păstreze cheia a numeroase mistere. E textul nostru sacru, istoria vampirilor.

— Aici e textul vostru sacru.

Mi-am ridicat mânele. Literele și simbolurile se roteau și îmi alergau pe sub piele, ieșind la suprafață precum bulele de aer pe suprafața unui iaz, doar pentru a dispărea iar. Habar nu aveam ce făceau ochii mei, dar bănuiam că și ei erau plini de însemne. Satu se retrase de lângă mine.

— Ai vrăjit-o! Mârâi Gerbert.

— *Cartea vieții* a fost vrăjită cu multă vreme în urmă, am spus. Eu n-am făcut decât s-o deschid.

— Iar ea te-a ales pe tine.

Osamu întinse un deget pentru a-mi atinge literele de pe brațe. Câteva dintre ele se strânseseră în jurul punctului în care pielea lui o atinge pe a mea, după care se împrăștiară iar în ritm de dans.

— De ce a ales-o cartea pe Diana Bishop? Întrebă Domenico.

— Pentru că sunt țesătoare, făuritoare de vrăji, și au mai rămas foarte puține ca mine.

M-am uitat încă o dată spre Satu. Vrăjitoarea își ținea buzele strânse, în timp ce ochii ei mă implorau să păstrez tăcerea.

— Aveam prea multă putere creatoare, așa că tovarășele noastre vrăjitoare ne-au răpus.

— Aceeași putere care îți permite să creezi noi vrăji îți dă și capacitatea de a crea noi vieți, spuse Agatha, vădit entuziasmată.

— E o binecuvântare specială pe care zeița ne-a oferit-o nouă, țesătoarelor. Desigur, nu suntem doar femei. Și tatăl meu a fost țesător.

— E imposibil! Mârâi Domenico. Astea sunt alte înșelătorii ale vrăjitoarei. Eu n-am auzit niciodată despre țesătoare, iar străvechiul flagel al furiei sângelui a luat o formă chiar mai periculoasă. Cât despre copiii născuți din vrăjitoare și vampiri, nu putem îngădui ca un asemenea rău să prindă rădăcini. Ar fi niște monștri, lipsiți de orice judecată ori control.

— Trebuie să te contrazic în privința asta, Domenico, interveni Janet.

— Pe ce bază? Întrebă el nervos.

— Pe baza faptului că eu reprezint o astfel de ființă și nu sunt nici malefică, nici monstruoasă.

Pentru prima dată de când sosisem, atenția tuturor celor din încăperea se îndreptă către altcineva.

— Bunica mea s-a născut dintr-o țesătoare și un vampir.

Ochii cenușii ai lui Janet îi fixară pe ai mei.

— Toți cei din nordul și nord-vestul Scoției îi spuneau Nickie-Ben.

— Benjamin, am șoptit eu.

— Aha! Spuse Janet și dădu din cap în semn de încuviințare. Tinerelor vrăjitoare li se spunea

să aibă grijă atunci când se plimbă în nopțile fără lună, altfel vor fi prinse de Nickie-Ben. Străbunica mea, Isobel Gowdie, n-a ascultat. Cei doi au avut parte de o dragoste nebună. Legende spun că el ar fi mușcat-o de umăr. Când Nickie-Ben a plecat, a lăsat, fără să știe, ceva în urmă: o fiică. Eu am primit numele ei.

Mi-am coborât privirea către propriile brațe. Ca într-un joc magic de Scrabble, literele se ridicară și se așezară una lângă alta, formând un nume: *JANET GOWDIE, FIICĂ A LUI ISOBEL GOWDIE ȘI BENJAMIN FOX*. Bunica lui Janet fusese unul dintre Cei Născuți în Lumină.

— Când a fost concepută bunica ta?

Povestea unuia dintre Cei Născuți în Lumină îmi putea spune câte ceva despre viitorul copiilor mei.

— În 1662, răspuse Janet. Bunica Janet a murit în 1912, binecuvântată fie, la vârsta de două sute cincizeci de ani. Și-a păstrat frumusețea până în ultima clipă, dar, la urma urmei, la fel ca și mine, era mai mult vampir decât vrăjitoare. Se mândrea cu faptul că inspirase legendele despre *baobhan sith*⁹⁶, căci ademenise mulți bărbați în patul ei doar pentru a-l duce pe fiecare la moarte și pierzanie. Și era înspăimântător să asști la furia bunicii Janet atunci când cineva i se împotriva.

— Dar asta înseamnă că tu ai...

Am făcut ochii mari.

— Anul viitor voi împlini o sută șaptezeci de ani, zise Janet.

Murmură câteva cuvinte, iar părul alb își arată adevărata lui nuanță de negru intens. O altă vrajă șoptită arată că pielea ei era luminoasă, sidefie.

Janet Gowdie nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Viețile copiilor mei începură să prindă contur în imaginația mea.

— Și mama ta? Am întrebat.

— Mama mea a trăit până la două sute de ani în cap. Cu fiecare generație care trece, viețile ni se scurtează.

— Cum ascundeți toate astea de ochii oamenilor? Întrebă Osamu.

— Bănuiesc că la fel cum fac și vampirii. Puțin noroc. Puțin ajutor de la tovarășele noastre vrăjitoare. Puțină dorință din partea oamenilor de a-și întoarce privirea de la adevăr, răspuse Janet.

— E o prostie fără margini! Spuse înfierbântată Sidonie. Tu ești o celebră vrăjitoare, Janet! Abilitățile tale de a arunca vrăji sunt renumite. Și provii dintr-un distins neam de vrăjitoare. Nu înțeleg de ce ai vrea să mânjești reputația familiei tale cu povestea asta.

— Și iată! Am remarcat eu cu glas blând.

— Iată ce?

Sidonie vorbea precum o dăscăliță nervoasă.

— Dezgustul. Teama. Antipatia față de oricine nu se conformează așteptărilor minții tale înguste cu privire la lume și la cum ar trebui să funcționeze ea.

— Ia ascultă, Diana Bishop.

Dar încetasem s-o mai ascult pe Sidonie sau pe oricine altcineva care folosea legământul ca pe un scut dincolo de care să-și ascundă întunericul interior.

— Nu! Tu să mă ascuți pe mine! Am zis. Părinții mei au fost vrăjitori. Eu sunt fiica recunoscută prin jurământ de sânge a unui vampir. Soțul și tatăl copiilor mei e vampir. Janet,

la fel, provine dintr-o vrăjitoare și un vampir. Când ai să încetezi să te mai prefaci că există în lume cine știe ce ideal al sângelui pur de vrăjitoare?

Sidonie încremeni.

— *Există un asemenea ideal. Așa s-a păstrat puterea noastră.*

— Nu, așa a *murit* puterea noastră! Am replicat eu. Dacă vom continua să respectăm legământul, peste câteva generații nu va mai rămâne pic de putere. Întregul scop al învoielii a fost să împiedice speciile să se amestece și să se reproducă.

— Altă prostie! Strigă Sidonie. Scopul legământului e, în primul și în primul rând, să ne ocrotească.

— Greșit! Legământul a fost conceput pentru a împiedica nașterea copiilor precum Janet: puternici, cu viață lungă, nici vrăjitoare, nici vampiri, nici demoni, ci ceva între, am spus eu. De ei s-au temut toate ființele. Pe ei vrea Benjamin să-i controleze. Nu-l putem lăsa!

— Ceva între? Janet ridică din sprâncene. Acum, că o vedeam limpede, îmi dădeam seama că erau negre ca noaptea. Atunci ăsta e răspunsul?

— Răspunsul la ce? Întrebă Domenico.

Dar încă nu eram pregătită să împărtășesc taina din *Cartea vieții*. Nu înainte ca Miriam și Chris să găsească dovezi științifice care să susțină ceea ce îmi dezvăluise manuscrisul. Încă o dată, clopotele Celestinei mă salvară de nevoia de a da un răspuns.

— E aproape miezul nopții. Trebuie să încheiem ședința. Pentru moment, spuse Agatha Wilson, cu ochii sclipind. Pun întrebarea: Congregația va susține familia de Clermont în eforturile ei de a scăpa lumea de Benjamin Fox?

Toți se întoarseră la locurile lor și, așezați în jurul mesei, ne-am prezentat rând pe rând voturile.

De data aceasta rezultatul fu mai încurajator: patru voturi pentru și cinci împotriva. Făcusem progrese în al doilea tur de scrutin, câștigând sprijinul Agathe, pe al lui Osamu și pe al lui Janet, însă nu era suficient ca să-mi garanteze rezultatul celui de-al treilea și ultimului vot, ce urma să aibă loc a doua zi. Mai ales când vechii mei dușmani, Gerbert, Domenico și Satu, se numărau printre opozanți.

— Ședința se va relua mâine, la ora cinci după-amiaza.

Conștientă de scurgerea fiecărui minut pe care Matthew îl petrecea în custodia lui Benjamin, insistasem încă o dată pentru o devansare a întrunirii. Și, încă o dată, cererea îmi fusese refuzată.

Obosită, mi-am strâns dosarul din piele, pe care nici nu apucasem să-l deschid, și *Cartea vieții*. Ultimele șapte ore fuseseră extenuante. Nu puteam să nu mă gândesc la soțul meu și la ce îndura el în timp ce Congregația stătea și se gândea. Imi făceam griji și pentru copii, care rămăseseră fără amândoi părinții. Am așteptat să se golească sala. Janet Gowdie și Gerbert plecară ultimii.

— Gerbert! Am strigat.

El se opri în drumul spre ușă, cu spatele la mine.

— N-am uitat ce s-a întâmplat în mai, i-am spus eu, și puterea îmi ardea viguroasă în mâini. Intr-o zi îmi vei da socoteală pentru moartea lui Emily Mather.

Gerbert își roti capul.

— Peter mi-a spus că tu și Matthew ascundeți ceva. Ar fi trebuit să-l ascult.

— Benjamin nu ți-a dat deja de înțeles ce au descoperit vrăjitoarele? Am întrebat eu.

— Inșă Gerbert nu trăise atâta vreme ca să se lase acum ușor păcălit. Vampirul zâmbi.

— Pe mâine seară! Spuse el, făcând o mică plecăciune formală către mine și Janet.

— Ar trebui să-i spunem Nickie-Bertie, comentă Janet. El și Benjamin ar forma o adevărată pereche de diavoli.

— Așa e, am încuviințat neliniștită.

— Ești liberă la prânz? Mă întrebă ea în timp ce ieșeam din sala de ședință și pătrundeam în mănăstire, și accentul ei scoțian melodios îmi aminti de Gallowglass.

— Eu?

Chiar și după toate cele petrecute în seara aceasta, mă mira că voia să fie văzută cu un de Clermont.

— Nici una dintre noi nu intră în tiparele minuscule ale Congregației, Diana, spuse Janet, iar zâmbetul îi scoase la iveală gropițele din obraji netezi.

Gallowglass și Fernando mă așteptau sub arcada mănăstirii. Scoțianul se încruntă când mă văzu în compania unei vrăjitoare.

— E totul în regulă, mătușă? Întrebă el îngrijorat. Ar trebui să mergem. Se face târziu.

— Vreau doar să schimb repede două vorbe cu Janet înainte de a pleca.

I-am cercetat chipul, căutând un semn că ar putea încerca să-mi câștige prietenia cu vreun scop malefic, însă n-am văzut decât îngrijorare.

— De ce mă ajuți? Am întrebat-o verde-n față.

— Așa i-am promis lui Philippe, răspuse ea. Își lăsă la picioare punga cu tricotaje și își ridică mâneca bluzei. Nu ești singura a cărei piele spune o poveste, Diana Bishop.

Pe brațul ei stătea tatuat un număr. Gallowglass trase o înjurătură. Am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Ai fost la Auschwitz cu Philippe? Am întrebat cu sufletul la gură.

— Nu. Eu am fost la Ravensbruck, îmi răspuse ea. Lucram în Franța pentru Serviciul de Operațiuni Speciale când am fost capturată. Philippe încerca să elibereze lagărul. A reușit să ne scoată afară pe câțiva dintre noi înainte să fie prins de naziști.

— Știi unde a fost ținut prizonier Philippe după Auschwitz? Am întrebat în grabă.

— Nu, deși l-am căutat. Nickie-Ben l-a ținut prizonier?

Ochii lui Janet erau întunecați și plini de înțelegerere.

— Da, am răspuns. Credem că l-a ținut pe undeva pe lângă Chelm.

— Benjamin avea și vrăjitori în slujba lui. Îmi amintesc că atunci m-am întrebat de ce tot ce se afla pe o rază de optzeci de kilometri în jurul orașului Chelm era pierdut într-o ceață groasă. N-am reușit să străbatem drumul, oricât am încercat. Ochii lui Janet se umplură de lacrimi. Îmi pare foarte rău că l-am dezamăgit pe Philippe. De data asta o să ne descurcăm mai bine. Ține de onoarea familiei Bishop-Clairmont. La urma urmei, sunt rudă cu Matthew de Clermont.

— Tatiana o să fie cel mai ușor de convins, am spus eu.

— Nu Tatiana, zise Janet, scuturând din cap. E îndrăgostită de Domenico. Puloverul ei face mai mult decât să-i pună în valoare silueta. Ascunde și urmele mușcăturilor lui Domenico. Nu, trebuie s-o convingem pe Satu.

— Satu Jarvinen n-o să mă ajute niciodată, am spus eu, gândindu-mă la zilele pe care le

petrecuserăm împreună în castelul La Pierre.

— O, ba cred că da! După ce o să-i explicăm că, dacă nu te susține, o să i-o oferim lui Benjamin în schimbul lui Matthew. La urma urmei, Satu e țesătoare ca și tine. Poate că țesăturile finlandeze sunt mai fertile decât cele din Chelm.

Satu stătea într-un mic cămin dintr-un *campo* tăcut, aflat de cealaltă parte a lui Canal Grande față de Ca' Chiaromonte. De afară părea o clădire perfect obișnuită, cu jardiniere în culori strălucitoare și abțibilduri pe ferestre care indicau punctajul în comparație cu alte cămine (patru stele) și tipurile de cărți de credit acceptate (toate).

Înăuntru însă, aerul de normalitate al locului se risipea.

Proprietara, Laura Malipiero, stătea în spatele unui birou din holul îmbrăcat în catifea purpurie și neagră, amestecând niște cărți de tarot. Avea părul cârlionțat și rebel, cu șuvițe albe printre cele negre. Deasupra cutiilor poștale era întinsă o ghirlandă de liliesci din hârtie neagră, iar în aer pluteau miresme de salvie și tămâie cu sânge de dragon.

— N-avem camere libere, spuse ea, fără să-și ridice privirea din cărți.

În colțul gurii ținea o țigară purpurie cu negru, întocmai ca hainele ei. La început am crezut că nu fusese aprinsă. La urma urmei, *signorina* Malipiero stătea sub un semn pe care scria VIETATO FUMARE⁹⁷. Dar, în clipa următoare, vrăjitoarea trase cu sete din țigară. Într-adevăr, nu se ridica pic de fum, însă vârful scânteia.

— Se zice că e cea mai bogată vrăjitoare din Veneția. A făcut avere vânzând țigări fermecate.

Janet o privi cu reproș pe proprietară. Își îmbrăcase din nou vraja de deghizare, așa că în ochii unui privitor oarecare părea o nonagenară fragilă, nu o tânără subțirică de vreo treizeci și ceva de ani.

— Îmi pare rău, surorile mele, dar săptămâna asta e Regata delle Befane și nu se mai găsește nici o cameră în toată partea asta a orașului.

Signorina Malipiero rămase atentă la cărțile ei.

Văzusem prin toată Veneția afișe ce anunțau cursa de gondole organizată în fiecare an de Bobotează de la San Tomă la Rialto. Bineînțeles că existau două întreceri: regata oficială de dimineață, apoi una la miezul nopții, mult mai captivantă și mai periculoasă, căci implica nu doar forța brută, ci și magia.

— Nu ne interesează să luăm o cameră, *signorina* Malipiero. Sunt Janet Gowdie, iar ea e Diana Bishop. Am venit s-o vedem pe Satu Järvinen într-o problemă legată de Congregație. Asta dacă nu cumva se antrenează pentru întrecerea între gondole.

Vrăjitoarea venețiană își ridică uluită privirea, deschizând larg ochii negri și lăsând țigara să-i atârne în colțul gurii.

— Camera 17 nu-i așa? Nu-i nevoie să vă deranjați. Ne găsim drumul singure.

Janet se uită radioasă către vrăjitoarea înmărmurită, apoi mă împinse înspre scări.

— Janet Gowdie, ești un buldozer, am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce ea mă zorea pe coridor. Ca să nu mai zic o cititoare de gânduri.

Era un talent magic foarte util.

— Ce vorbe drăguțe din partea ta, Diana! Janet ciocăni la ușă.

*Cameriera!*⁹⁸

Nu se auzi nici un răspuns. După ședința-maraton de ieri a Congregației, mă săturasem să

aștept. Am cuprins între degete mânerul ușii, apoi am murmurat o vrajă de deschidere. Ușa sări din țâțâni. Satu Jarvinen ne aștepta înăuntru, cu brațele ridicate, gata să facă vrăji.

Am înhățat firele ce o înconjura și am tras tare de ele, legându-i mâinile pe lângă corp. Lui Satu i se tăie răsuflarea.

— Ce știi tu despre țesătoare? Am întrebat.

— Nu la fel de multe ca tine, îmi răspunse ea.

— Asta-i motivul pentru care te-ai purtat atât de rău cu mine în castelul La Pierre?

Expresia lui Satu era ca de oțel. Atunci acționase în scop de autoapărare. N-avea nici o remușcare.

— N-o să te las să mă dai în vileag. O să ne omoare pe toate dacă află ce pot face țesătoarele, zise ea.

— Pe mine oricum o să mă omoare pentru că-l iubesc pe Matthew. Ce am de pierdut?

— Pe copiii tăi, scuiță Satu.

Am simțit că nu mai puteam răbda.

— Nu meriți să stăpânești darurile unei vrăjitoare. Te leg, Satu Jarvinen, și te las în mâinile zeiței fără de putere ori meșteșug.

Cu arătătorul mâinii drepte, am mai tras firele cale de doi centimetri, apoi le-am înnodat strâns. Degetul mi se aprinse în nuanțe de purpuriu întunecat. Descopeream că aceasta era culoarea dreptății.

Puterea părăsi trupul vrăjitoareii cu un șuierat puternic, sugând tot aerul din cameră.

— Nu poți să mă legi! Strigă ea. E interzis!

— Reclamă-mă Congregației! Am spus. Dar, înainte de asta, să știi așa: nimeni în afară de mine n-o să poată desface nodul care te leagă. Iar în starea asta, la ce bun să mai fii în Congregație? Dacă vrei să-ți păstrezi locul acolo, va trebui să taci din gură. Și să speri că Sidonie von Borcke n-o să bage de seamă.

— O să plătești pentru asta, Diana Bishop! Îmi promise Satu.

— Am plătit deja, i-am răspuns eu. Sau ai uitat ce mi-ai făcut în numele solidarității între surori? M-am apropiat încet de ea. A fi legată printr-o vrajă e o nimica toată în comparație cu ce ți-ar face Benjamin dacă ar descoperi că ești țesătoare. N-ai avea nici o posibilitate să te aperi și ai rămâne în întregime la mila lui.

Am văzut ce le face el vrăjitoarelor pe care încearcă să le lase însărcinate. Nici măcar tu nu meriți așa ceva.

În ochii lui Satu lucea frica.

— Azi după-amiază, să votezi în favoarea moțiunii de Clermont! I-am eliberat brațele, dar n-am desfăcut și vraja care îi limita puterile. De dragul tău, dacă nu pentru Matthew.

Satu încercă fără succes să-și folosească magia împotriva mea.

— Puterea ta a dispărut. Nu te-am mințit, surioară! I-am întors spatele și am pornit cu pași mari spre ieșire. În pragul ușii, m-am oprit și m-am răsucit. Și să nu-mi mai ameninți vreodată copiii! Altfel, ai să mă implori să te arunc într-o groapă și să uit de tine.

Gerbert încercă să amâne votul final din motive procedurale, susținând că actuala componență a consiliului nu îndeplinea criteriile stabilite în documentele fondatoare ce datau din perioada cruciadelor. Acestea stipulau prezența a trei vampiri, a trei vrăjitoare și a trei demoni.

Janet mă împiedică să-l strâng de gât pe individ, explicând repede că, ea fiind în parte vrăjitoare și în parte vampir, componența Congregației era echilibrată. În timp ce ea discuta despre procente, eu am studiat așa-zisele documente fondatoare ale lui Gerbert și am descoperit cuvinte precum „inalienabil”, cu siguranță caracteristice secolului al XVIII-lea. Confruntat cu o listă de anacronisme lingvistice extrasă din presupusele lui acte de pe vremea cruciaților, Gerbert se uită urât la Domenico și spuse că acelea erau clar niște transcrieri ulterioare ale originalelor pierdute.

Nimeni nu-l crezu.

Eu și Janet am câștigat votul: șase la trei. Satu votă așa cum îi cerusem, păstrând o atitudine supusă și înfrântă. Până și Tatiana ni se alătură, grație lui Osamu, care își dedicase dimineața trasării unor hărți care să arate cu precizie nu doar unde se află orașul Chelm, ci și pozițiile tuturor localităților din Rusia al căror nume începea cu „che” sau „ce”, doar pentru a dovedi că vrăjitoarele poloneze n-aveau nici o legătură cu boala de piele a bunicii ei. Când intrară în sala de consiliu ținându-se de mână, m-am gândit că era posibil ca Tatiana să nu fi schimbat doar tabăra, ci și iubitul.

Odată votul încheiat și înregistrat, n-am mai pierdut vremea cu sărbătoritul. Eu, Gallowglass, Janet și Fernando am plecat cu barca familiei de Clermont, am străbătut laguna și ne-am îndreptat către aeroport.

Așa cum stabiliserăm, i-am trimis lui Hamish un mesaj din trei litere prin care îi anunțam rezultatul votului: GRA. Inițialele veneau de la Gambitul Reginei Acceptat, un cod ce indica faptul că membrii Congregației fuseseră convinși să sprijine salvarea lui Matthew. Nu știam dacă cineva ne monitoriza comunicările, dar hotărâserăm să fim prudenți.

Răspunsul veni numaidecât.

Bravo! Așteptăm sosirea voastră.

I-am dat raportul lui Marcus, care mi-a spus că gemenii sunt mereu flămânzi și îi monopolizează atenția lui Phoebe. Cât despre Jack, Marcus îmi transmise că băiatul se simțea așa cum era de așteptat.

După schimbul de vești cu Marcus, i-am trimis un SMS lui Ysabeau.

Îngrijorată de perechea de nebuni.

Era o altă referire la jocul de șah. Îi porecliserăm pe Gerbert, cândva episcop al Romei, și pe ajutorul său Domenico „perechea de nebuni”⁹⁹, căci păreau să lucreze mereu împreună. După ultima înfrângere suferită, cei doi cu siguranță aveau să se răzbune. Poate că Gerbert îl avertizase deja pe Knox că votul fusese de partea mea și că eram pe drum.

Ysabeau îmi răspunse mai greu decât Marcus.

Perechea de nebuni nu poate să dea șah mat regelui nostru decât dacă o lasă regina și tura.

Urmă o lungă pauză, apoi veni un alt mesaj.

Și mai bine mor.

CAPITOLUL 39

Frigul îmi mușca trupul prin pelerina groasă, făcându-mă să mă feresc de vântul ce amenința să mă spintece în două. Nu mai simțisem niciodată un asemenea ger și mă întrebam cum putea cineva să supraviețuiască unei ierni în Chelm.

— Acolo.

Baldwin arată spre un grup de clădiri scunde din valea de la picioarele noastre.

— Benjamin are cu el cel puțin o duzină dintre copiii lui.

Verin stătea lângă mine, ținând în mâini un binoclu. Mi-l oferise, în caz că ochii mei de ființă cu sânge cald n-ar fi fost suficient de puternici ca să vadă unde era ținut captiv soțul meu, dar o refuzasem.

Știam exact unde era Matthew. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât mai agitată devenea puterea mea, sărind la suprafața pielii într-o încercare de a evada. Ea și cel de-al treilea ochi de vrăjitoare compensau peste măsură orice slăbiciuni ale unei ființe cu sânge cald.

— O să așteptăm până ce se va lăsa seara. Atunci o parte dintre copiii lui Benjamin ies la vânătoare.

Baldwin părea posomorât.

— Fac victime în Chelm și Lublin, aducând înapoi oameni fără adăpost și ființe slabe pentru ca tatăl lor să se hrănească din ei.

— Să așteptăm? De trei zile nu mai făceam altceva. Nu mai aștept nici o clipă!

— E încă viu, Diana.

Replica lui Ysabeau ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu făcu decât să îngroașe stratul de gheață din jurul inimii mele, căci mă gândeam la ce avea să mai îndure Matthew vreme de șase ore, cât timp noi așteptam să se lase întunericul.

— Nu putem ataca tabăra atâta vreme cât e în deplinătatea forțelor sale, zise Baldwin. Trebuie să acționăm strategic, Diana, nu emoțional.

„Gândește și rămâi în viață!“ Fără tragere de inimă, mi-am alungat visele privitoare la eliberarea rapidă a lui Matthew și m-am concentrat asupra provocărilor ce ne așteptau.

— Janet a spus că Knox a semănat vrăji de protecție în jurul clădirii principale. Baldwin dădu din cap. Te așteptam pe tine să le dezactivezi.

— Cum o să-și ocupe cavalerii pozițiile fără ca Benjamin să prindă de veste? Am întrebat.

— În seara asta, Cavalerii lui Lazăr o să folosească tunelurile pentru a pătrunde în tabăra lui Benjamin din subteran. Fernando făcu un calcul. Douăzeci, poate treizeci ar trebui să ajungă.

— Chelm e clădit pe calcar, iar solul de sub el e străbătut de tuneluri, îmi explică Hamish, desfăcând o mică hartă schițată în grabă. Naziștii au distrus o parte dintre ele, dar pe cele rămase Benjamin le-a ținut deschise. Ele leagă tabăra lui de oraș, oferindu-le lui și copiilor o cale de a se hrăni din localitate fără să-și facă apariția deasupra pământului.

— Nu-i de mirare că Benjamin a fost așa greu de găsit, murmură Gallowglass, uitându-se la labirintul subteran.

— Unde sunt cavalerii acum?

Încă nu văzusem trupele masive despre care mi se spusese că s-ar afla în Chelm.

— Așteaptă! Răspunse Hamish.

— Fernando va hotărî când să-i trimită în tuneluri. Ca executor al lui Marcus, e decizia lui, spuse Baldwin, dând din cap către Fernando.

— De fapt, e decizia mea, spuse Marcus, ivindu-se brusc în zăpadă.

— Marcus! Cuprinsă de groază, mi-am împins gluga spre ceafă. Ce s-a întâmplat cu Rebecca și Philip? Unde sunt?

— Nu s-a întâmplat nimic. Gemenii sunt la Sept-Tours cu Sarah, Phoebe și trei duzini de

cavaleri, toți aleși pe sprânceană pentru loialitatea lor față de familie și disprețul față de Gerbert și Congregație. Miriam și Chris sunt și ei acolo. Marcus îmi luă mâinile în ale lui. Nu puteam să stau în Franța și să aștept vești când aș fi putut ajuta la eliberarea tatălui meu. Iar Matthew s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu și după aceea.

Marcus avea dreptate. Soțului meu urma să-i trebuiască un doctor care să înțeleagă vampirii și cum să-i vindece.

— Și Jack?

Atât am putut să rostesc cu greu, chiar dacă vorbele lui Marcus mă ajutaseră să-mi mai normalizez bătăile inimii.

— Și el e bine, răspunse cu hotărâre Marcus. A avut un episod urât azi-noapte, când i-am spus că nu poate veni cu mine, dar Marthe se dovedește o adevărată scorpie atunci când o provoci. L-a amenințat pe Jack că n-o să-i mai dea voie să-l viziteze pe Philip, iar asta l-a adus imediat cu picioarele pe pământ. Nu-l scăpă pe copilul ăla din ochi. Zice să e sarcina lui să-și ocrotească finul, orice ar fi. Marcus se întoarse către Fernando. Descrie-mi planul tău!

Fernando descrie în amănunt toată operațiunea: unde urmau să fie poziționați cavalerii, când aveau să atace tabăra, rolurile pe care trebuiau să le joace Gallowglass, Baldwin, Hamish și acum Marcus.

Chiar dacă totul părea fără cusur, eu tot eram îngrijorată.

— Ce e, Diana? Mă întrebă Marcus, simțindu-mi frământarea.

— O foarte mare parte din strategia noastră se bazează pe elementul-surpriză, am spus eu. Dacă Gerbert l-a anunțat deja pe Knox ori pe Benjamin? Sau Domenico? Până și Satu ar fi putut hotărî că e mai apărută de Benjamin dacă îi câștigă încrederea lui Knox.

— Nu-ți face griji, mătușă! Mă liniști Gallowglass, iar ochii lui albaștri căpătară o nuanță furtunoasă. Gerbert, Domenico și Satu sunt toți pe Isola della Stella. Cavalerii lui Lazăr i-au încercuit. N-au cum să plece de acolo.

Cuvintele scoțianului nu mă ajutară prea mult să-mi alung grijile. Singurul lucru care m-ar fi putut ajuta ar fi fost eliberarea lui Matthew și oprirea mașinațiunilor lui Benjamin. Pentru totdeauna.

— Ești gata să cercetezi vrăjile de protecție? Mă întrebă Baldwin, care știa că, dându-mi ceva de făcut, îmi va ține îngrijorarea în frâu.

După ce mi-am schimbat foarte vizibila pelerină neagră cu o șubă cenușie, ce se contopea cu peisajul înzăpezit, Baldwin și Gallowglass mă duseră la doi pași de tabăra lui Benjamin. Am evaluat în tăcere vrăjile care ocroteau locul. Erau acolo câteva alarme, o vrajă declanșatoare, care bănuiam că avea să dezlănțuie o furtună ori o conflagrație a elementelor, și o mână de farmece pentru diversiune, menite doar să-l întârzie pe atacator până ce putea fi pregătită o apărare potrivită. Knox folosisse vrăji complicate, dar vechi și uzate. N-avea să-mi ia mult ca să desfac nodurile și să las locul nepăzit.

— Am nevoie de Janet și de un răgaz de două ore, i-am șoptit lui Baldwin în timp ce ne retrăgeam.

Împreună, eu și Janet am eliberat tabăra de invizibilul ei gard din sârmă ghimpată. Există însă o vrajă de alarmare pe care a trebuit s-o las la locul ei. Era legată direct de Knox, prin urmare mă temeam că până și cea mai mică atingere a nodurilor avea să-l avertizeze cu privire la prezența noastră.

— E un tip isteț, spuse Janet, trecându-și o mână obosită peste ochi.

— Prea isteț pentru binele lui. Vrăjile erau leneșe, am zis eu. Prea multe încrucișări, prea puține fire.

— Când o să se termine cu toate astea, va trebui să ne petrecem câteva seri lângă foc, ca să-mi explici ce tocmai ai spus, mă avertiză Janet.

— Când o să se termine, iar Matthew o să fie acasă, o să stau bucuroasă lângă foc tot restul vieții mele, am răspuns.

Prezența insistentă a lui Gallowglass îmi aminti că timpul trecea.

— E vremea să plecăm, am spus eu repede, dând din cap către tăcutul scoțian.

Gallowglass stăruia să mâncăm ceva și ne duse la o cafenea din Chelm. Acolo am reușit să înghit niște ceai și două îmbucături de prăjitură cu lapte, în timp ce căldura unui radiator zgomotos îmi înmuia extremitățile.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, sunetele metalice ritmice ale sistemului de încălzire din cafenea începură să semene cu dangătul unor clopote de avertizare. În cele din urmă, Gallowglass ne avertiză că sosise ora la care trebuia să ne întâlnim cu armata lui Marcus.

Ne duse la o casă clădită înaintea războiului, la marginea orașului. Proprietarul fusese bucuros să predea cheile și să se îndrepte spre țări mai calde, în schimbul unui generos fond de vacanță și al promisiunii că la întoarcere își va găsi acoperișul reparat.

Pe cei mai mulți dintre cavalerii vampiri adunați în pivniță nu-i cunoșteam, cu toate că unele chipuri îmi erau familiare de la botez. În timp ce mă uitam la ei — bărbați cu trăsături aspre, tăcuți și pregătiți pentru orice i-ar fi putut aștepta sub pământ — mi-am dat seama că aceștia erau luptători ce luaseră parte la războaiele mondiale moderne, dar și la cruciadele medievale. Erau unii dintre cei mai buni soldați care trăiseră vreodată și, la fel ca orice soldați, se simțeau pregătiți să-și sacrifice viețile pentru ceva mai mare decât ei.

Fernando le dădu ultimele ordine, în vreme ce Gallowglass deschise o ușă improvizată. Dincolo de ea se aflau un mic prag și o scară șubredă ce cobora în beznă.

— Drum bun! Șopti Gallowglass când primul dintre vampiri dispăru, apoi ateriză pe pământul de dedesubt.

Am așteptat până ce cavalerii aleși să-i distrugă pe vânătorii lui Benjamin își făcură treaba. Mă uitam fix la pământul de sub picioarele mele, încă îngrijorată că l-ar putea alerta cineva pe Benjamin în legătură cu prezența noastră și că el ar putea reacționa luându-i viața lui Matthew.

Așteptarea fu chinuitoare. N-aveam cum să primim vești despre progresele făcute. Din câte știam noi, era posibil ca armata lui Marcus să fi întâmpinat o opoziție neașteptată. Era posibil ca Benjamin să-și fi trimis mai mulți copii la vânătoare. Era posibil să nu fi trimis nici unul.

— Asta e iadul războiului, îmi spuse Gallowglass. Nu lupta te distruge și nici moartea. Ci întrebările.

După nu mai mult de o oră (deși mie mi se păruse că trecuseră zile întregi), Giles împinse ușa. Avea bluza murdară de sânge încheat. Nu se putea ști cât era al lui și cât al copiilor lui Benjamin, acum morți. Ne făcu semn să înaintăm.

— Liber! Îi spuse el lui Gallowglass. Dar aveți grijă! Tunelurile produc ecou, așa că pașiți cu atenție!

Gallowglass o coborî pe Janet, apoi mă lăsă în jos și pe mine, făcând inutilă scara cu treptele

ei din metal ruginit, care ne-ar fi putut da de gol. Întunericul era atât de adânc, încât nu puteam zări fețele vampirilor care ne prinseseră în brațe, însă simțeam mirosul luptei pe trupurile lor.

Ne-am grăbit să parcurgem tunelul, înaintând cu toată viteza pe care ne-o îngăduia nevoia noastră de liniște. Dată fiind bezna, mă bucuram că fiecare braț îmi era susținut de către un vampir, care mă îndruma la cotituri. Aș fi căzut de mai multe ori dacă nu m-ar fi ajutat ochii lor ageri și reflexele rapide.

Baldwin și Fernando ne așteptau la intersecția dintre trei tuneluri. Două movile stropite cu sânge, acoperite cu foi de cort și cu o pudră albă ce lucea slab, marcau locurile în care copiii lui Benjamin își întâlniseră moartea.

— Am acoperit capetele și corpurile cu var caustic, ca să mascăm mirosul, zise Fernando. N-o să-l elimine complet, dar o să câștigăm ceva timp.

— Câți? Întrebă Gallowglass.

— Nouă, răspunse Baldwin.

Una dintre mâini îi era perfect curată și ținea în ea o sabie, în vreme ce alta se umpluse de substanțe uscate pe care preferam să nu le identific. Contrastul dintre cele două îmi stârni greața.

— Câți mai sunt înăuntru? Murmură Janet.

— Cel puțin încă nouă, probabil mai mulți. Pe Baldwin nu părea să-l îngrijoreze ideea. Dacă seamănă măcar puțin cu grupul ăsta, te poți aștepta să fie isteți și plini de ei.

— Și să lupte murdar, adăugă Fernando.

— Așa cum era de așteptat, remarcă Gallowglass pe un ton relaxat. Așteptăm semnalul vostru ca să intrăm în tabără. Mult noroc, mătușă!

Baldwin mă luă pe sus înainte să le pot spune vreun cuvânt de rămas-bun lui Gallowglass și lui Fernando. Poate că era mai bine așa, de vreme ce singura privire pe care am aruncat-o peste umăr îmi dezvăluia chipuri marcate de epuizare.

Tunelul prin care ne purtă Baldwin ducea spre porțile de la intrarea în tabăra lui Benjamin, acolo unde ne așteptau Ysabeau și Hamish. După ce toate vrăjile de apărare fuseseră înlăturate, în afară de cea din zona porții, care ducea drept la Knox, singurul risc era să fim zăriți de ochii ageri ai vreunui vampir.

Janet micșoră acest risc printr-o atotcuprinzătoare vrajă de deghizare, care nu mă ascundea doar pe mine, ci și pe oricine altcineva aflat pe o rază de șase metri.

— Unde-i Marcus?

Mă așteptasem să-l găsesc acolo. Hamish îmi arătă cu degetul.

Marcus era deja în interiorul perimetrului, proptit de trunchiul curbat al unui copac, cu o pușcă îndreptată spre o fereastră. Probabil că sărise zidurile din piatră care înconjurau tabăra, cățărându-se de pe o creangă de pom pe alta. Fără vrăji de protecție care să-l îngrijoreze, cu condiția să nu folosească poarta, profitase de pauză, iar acum urma să ne acopere în timp ce pătrundeam pe poartă și intram pe ușa din față.

— Trăgător de elită, comentă Baldwin.

— Marcus a învățat să mânuiască o armă când era om. Vâna veverițe încă din copilărie, adăugă Ysabeau. Mi s-a spus că sunt mai mici și mai iuți decât un vampir.

Marcus nu dădu nici un semn că ne-ar fi observat prezența, dar știa că eram acolo. Eu și Janet

ne-am pus pe lucru la ultimele noduri, cele care îl legau pe Knox de vraja de alarmare. Ea aruncă un farmec de ancorare, de genul celor pe care vrăjitoarele le folosesc pentru a-și consolida fundațiile caselor ori a-și împiedica pruncii să se rătăcească, iar eu, pe măsură ce am desfăcut vraja de protecție, i-am redirecționat energia către Janet. Speranța noastră era ca vraja să nici nu observe că obiectul greu pe care îl păzea acum nu mai era o poartă din fier masiv, ci un bolovan de granit.

Am reușit.

Am fi intrat în casă în câteva clipe dacă n-ar fi existat inoportuna întrerupere venită din partea unuia dintre fiii lui Benjamin. Ieșise la o țigară, numai pentru a descoperi că poarta din față stă larg deschisă. Făcu ochii mari.

O mică gaură i se ivi în frunte.

Un ochi dispăru. Apoi celălalt.

Vampirul își cuprinse gâtul cu mâinile. Sângele îi țâșni printre degete, iar el scoase un șuierat straniu.

— Bună, *salaud*¹⁰⁰! Sunt bunica ta.

Ysabeau înfipse un pumnal în inima vampirului. Pierderea simultană de sânge din atâtea locuri îi ușură lui Baldwin sarcina de a-i înșfăca țeasta și a i-o răsuci, rupându-i gâtul și omorându-l pe loc. Cu încă o smucitură, capul se desprinse de pe umeri.

Trecuseră aproximativ patruzeci și cinci de secunde de când Marcus trăsesese primul foc și până când Baldwin așezase țeasta vampirului cu fața în jos, în zăpadă.

Atunci începură să latre câinii.

— *Merde!* Șopti Ysabeau.

— Acum! Du-te!

Baldwin mă luă pe mine de braț, iar Ysabeau se ocupă de Janet. Marcus îi aruncă pușca lui Hamish, care o prinse cu ușurință. Scoase un fluierat răsunător.

— Trage în orice iese pe ușa aia! Ordonă Marcus. Mă duc după câini.

Neștiind dacă fluieratul fusese menit să-i cheme pe câinii ce păreau fioroși ori pe Cavalerii lui Lazăr ce stăteau în așteptare, m-am grăbit să intru în clădirea principală a complexului. Înăuntru nu era mai cald decât afară. Un șobolan slăbănog se repezi de-a lungul unui perete pe care erau înșirate mai multe uși identice.

— Knox știe că suntem aici, am spus.

Acum nu mai era nevoie de liniște ori de vrăji care să ne ascundă.

— Și Benjamin știe, spuse cu un aer întunecat Ysabeau.

Așa cum plănuiserăm, ne-am despărțit. Soacra mea porni în căutarea lui Matthew, iar eu, Baldwin și Janet ne-am apucat să-i căutăm pe Benjamin și pe Knox. Cu puțin noroc, aveam să-i găsim în același loc și să ne repezim asupra lor, sprijiniți de Cavalerii lui Lazăr odată ce aceștia aveau să treacă de nivelele inferioare ale taberei și să ajungă sus.

Un țipăt ușor ne atrase către una dintre ușile închise. Baldwin o deschise dintr-o smucitură.

Era camera pe care o văzuserăm în transmisiunea video: gresia murdară, o gură de canalizare în podea, ferestre prin care se vedea doar zăpada, numerele scrise pe perete cu un creion chimic, până și scaunul pe al cărui spătar era aruncată haina de tweed.

Matthew stătea pe un alt scaun, cu ochii negri și gura deschisă într-un țipăt mut. Coastele îi fuseseră depărtate cu un instrument metalic, lăsând la vedere inima ce bătea lent, cu sunetul

ei constant care îmi adusesse atâta alinare ori de câte ori el mă strânsese la pieptul lui.

Baldwin se repezi către fratele său, blestemându-l pe Benjamin.

— Nu e Matthew, am spus eu.

Ysabeau țipă de undeva din depărtare, dându-mi de înțeleș că dăduse peste o scenă similară.

— Nu e Matthew, am repetat, de data asta mai tare.

M-am dus la următoarea ușă și am răsucit mânerul.

Acolo era Matthew, așezat pe același scaun. Mâinile, frumoasele, puternicele lui mâini care mă atingeau cu atâta dragoste și tandrețe, fuseseră retezate de la încheieturi și stăteau într-un lighean chirurgical așezat în poala lui.

Indiferent ce ușă am fi deschis, îl găseam pe Matthew într-un oribil tablou al durerii și al chinului. Și fiecare scenă iluzorie fusese pregătită special pentru mine.

După ce speranțele îmi crescuseră și apoi îmi fuseseră zdrobite de zeci de ori, am smuls din balamale toate ușile casei cu un singur cuvânt. Nu m-am deranjat să privesc în interiorul nici uneia dintre camerele deschise. Aparițiile puteau fi destul de convingătoare, iar Knox era într-adevăr foarte priceput. Dar nu erau din carne și oase. Nu erau Matthew al meu și nu reușeau să mă amăgească, chiar dacă imaginile pe care le văzusem aveau să-mi rămână pe veci în minte.

— Matthew trebuie să fie cu Benjamin. Găsiți-l!

M-am îndepărtat fără să aștept ca Baldwin ori Janet să încuviințeze.

— Unde ești, domnule Knox?

— Doamnă doctor Bishop!

Knox mă aștepta după colț.

— Vino! Bea un pahar cu mine! N-o să mai pleci din locul ăsta și ar putea fi ultima ta ocazie de a te bucura de confortul unei camere calde. Vreau să spun, până ce vei concepe copilul lui Benjamin.

Am ridicat în spatele meu un impenetrabil zid de apă și foc, așa încât nimeni să nu mă poată urma.

Apoi am aruncat un altul în spatele lui Knox, închizându-ne într-o porțiune mică de coridor.

— Frumos lucrat! Văd că talentele tale au ieșit la lumină, spuse Knox.

— O să descoperi că sunt. Altfel, am spus eu, parafrazându-l pe Gallowglass.

Magia se afla în interiorul meu, zbatându-se să fie lăsată să zburde. Dar am ținut-o sub control, iar ea mi se supuse. O simțeam în trup, liniștită și atentă.

— Unde ai fost? Întrebă Knox.

— În multe locuri. La Londra. În Praga. În Franța. Am simțit furnicăturile magiei în vârfurile degetelor. Și tu ai fost în Franța.

— Am plecat în căutarea soțului tău și a fiului său. Vezi tu, am găsit o scrisoare. În Praga, spuse Knox, cu ochii lucind. Imaginează-ți de ce surpriză am avut parte când am dat peste Emily Mather — care niciodată n-a fost o vrăjitoare cu adevărat impresionantă — legând spiritul mamei tale în interiorul unui cerc din piatră. Knox încerca să-mi distragă atenția. Îmi amintea de cercul din piatră pe care l-am format în Nigeria ca să-i leg pe părinții tăi. Poate că asta avea de gând Emily să facă.

Cuvintele mi se târau pe sub piele, răspunzând întrebării tăcute ce se născuse din vorbele lui Knox.

— N-ar fi trebuit s-o las niciodată pe Satu să facă onorurile în ceea ce te privea, draga mea. Mereu am bănuit că ești altfel, spuse vrăjitorul. Dacă te-aș fi deschis în octombrie anul trecut, așa cum am făcut cu părinții tăi acum mulți ani, poate că ai fi fost scutită de multe suferințe sufletești.

Dar ultimele paisprezece luni însemnaseră mai mult decât suferințe sufletești. Ele aduseseră și bucurii neașteptate. De acestea mă agățam eu acum, la fel de ferm ca atunci când Janet își arunca vraja.

— Ești foarte tăcută, doamnă doctor Bishop. N-ai nimic de spus?

— Nu prea. În ultima vreme prefer faptele vorbelor. Economisesc timp.

În sfârșit, am dat drumul magiei ce stătea strâns ghemuită în mine. Plasa pe care o făurisem pentru a-l captura pe Knox era neagră cu purpuriu, întrețesută cu fire albe, argintii și aurii. Mi se întindea dinspre omoplați sub forma unor aripi, amintindu-mi de Corra, acum absentă, dar a cărei putere rămăsese în trupul meu, întocmai cum îmi promisese.

— Cu primul nod făcut, vraja a-nceput.

Aripile mele de plasă se întinseră mai tare.

— Foarte impresionant număr de iluzionism, doamnă doctor, spuse Knox pe un ton arrogant. O simplă vrajă de alungare va.

— Cu al doilea nod făurit, vraja s-a adevărit.

Firele argintii și aurii din plasa mea scânteiau, echilibrând puterile întunecate și luminoase care se întretăiau la răspântia magiei superioare.

— Păcat că Emily n-a avut priceperea ta, zise Knox. Poate că ar fi scos mai multe de la spiritul legat al mamei tale decât bolboroselile pe care le-am descoperit când i-am furat gândurile la Sept-Tours.

— Cu al treilea nod legat, vraja am eliberat.

Aripile uriașe bătură o dată, trimițând un vârtej de aer prin cutia magică pe care o construise. Plasa mi se desprinsese de trup și se înălță mai sus, până când ajunse să plutească deasupra lui Knox. Acesta aruncă o privire spre tavan, apoi continuă.

— Mama ta i-a înșirat lui Emily ceva despre haos și creativitate, și cuvintele din profeția impoastorei ăleia, Ursula Shipton: „Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viață vor lua“. Asta a fost tot ce am reușit și eu să scot de la Rebecca în Nigeria. Relația cu tatăl tău îi slăbise priceperea. Ar fi avut nevoie de un soț care s-o provoace.

— Cu al patrulea nod legat, puterea am păstrat.

O spirală întunecată și puternică se formă în locul în care se uneau cele două aripi.

— Ce-ar fi să te deschidem și să vedem dacă semeni mai mult cu mama ori cu tatăl tău?

Mâna lui Knox făcu un gest leneș, moment în care am simțit cum magia lui îmi lasă o dâră arzătoare pe piept.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori.

Firele purpurii din plasă se strânseseră în jurul spiralei.

— Cu al șaselea nod ce-l creez, vraja aceasta o fixează.

Firele aurii scânteiară. Cu o atingere relaxată a mâinii, mi-am cicatrizat rana de pe piept.

— Pe Benjamin l-au interesat foarte mult lucrurile pe care i le-am spus despre mama și tatăl tău. Are planuri mari cu tine, Diana. Tu o să-i porți copiii, iar aceștia vor fi precum vrăjitoarele

de odinioară: puternici, înțelepți, cu viață lungă. Atunci nu ne vom mai ascunde în umbre. Vom fi stăpâni peste ființele cu sânge cald, așa cum ni se cuvine.

— Cu al șaptelea nod ce-l voi făuri, vraja mi se va trezi.

Un vaiet profund umplu aerul, amintind de sunetele scoase de *Cartea vieții* în Biblioteca Bodleiană. Atunci fusese un țipăt de groază și durere. Acum părea o chemare la răzbunare.

Pentru prima dată, Knox părea îngrijorat.

— Nu poți să scapi de Benjamin, așa cum nici Emily n-a putut să scape de mine la Sept-Tours. A încercat, desigur, dar eu am învins. Eu nu-mi doream decât grimoarul vrăjitoarelor. Benjamin spunea că Matthew l-a avut cândva. Ochii lui Knox deveniră înflăcărați. Când am să pun mâna pe el, voi avea un avantaj și asupra vampirilor. Atunci până și Gerbert se va pleca în fața mea.

— Al optulea nod îl voi lega, vraja mea va aștepta.

Am modelat plasa în forma răsucită ce simboliza infinitul. În timp ce mânuiam firele, se ivi silueta umbrită a tatălui meu.

— Stephen! Knox se linse pe buze. E o iluzie, nu-i așa?

Tata nu-l luă în seamă, ci își încrucișă brațele la piept și se uită cu atenție la mine.

— Ești gata să termini, micuțo?

— Sunt, tată.

— N-ai tu puterea de a mă nimici, mârâi Knox. Emily a descoperit asta când a încercat să-mi ascundă informații despre *Cartea vieții*. I-am furat gândurile și i-am oprit inima. Dacă ar fi cooperat numai.

— Cu al nouălea nod ce-l voi lega, vraja va fi numai a mea.

Vaietul se transformă într-un țipăt, în clipa în care tot haosul păstrat în *Cartea vieții* și toată energia creatoare ce le ținea pe ființe legate laolaltă într-un singur loc izbucniră din plasa pe care o țesusem și îl înghițiră pe Peter Knox. Mâinile tatei se aflau printre toate cele care se înălțară din hăul negru pentru a-l înșfăca pe vrăjitorul care se zbătea, ținându-l într-un vârtej de putere ce avea să-l mănânce de viu.

Knox urlă îngrozit în timp ce vraja storcea viața din el. Se deșiră sub ochii mei, căci spiritele tuturor țesătorilor dinaintea mea, inclusiv al tatei, traseră înadins de firele care compuneau ființa lui stricată, reducându-l la o carcasă goală.

Într-o bună zi aveam să plătesc prețul pentru ce-i făcusem unui tovarăș vrăjitor. Dar o răzbnasem pe Emily, căreia viața îi fusese luată doar de dragul unui vis de putere.

Îmi răzbnasem părinții, care își iubiseră fiica îndeajuns ca să moară pentru ea.

Mi-am scos săgeata zeiței de lângă șira spinării. În mâna stângă îmi apărură un arc din lemn de scoruș, împodobit cu aur și argint.

Avusesem parte de răzbunare. Acum era timpul să fac dreptate în numele zeiței.

M-am întors către tatăl meu, cu o întrebare în privire.

— E sus. La etajul al treilea. A șasea ușă pe stânga. Tata îmi zâmbi. Indiferent ce preț ți-a cerut zeița, merită să fie plătit pentru Matthew. Așa cum a meritat să fie plătit pentru tine.

— El merită totul, am spus, apoi am doborât zidurile magice pe care le înălțasem și i-am lăsat în urmă pe morți pentru a-i găsi pe cei vii.

Magia, ca orice resursă, nu e infinită. Vraja pe care o folosisem pentru a-l elimina pe Knox storsese din mine orice cantitate semnificativă de putere. Dar îmi asumasem riscul, știind că,

fără vrăjitorul lui, Benjamin n-avea în arsenal decât forța fizică și cruzimea.

Eu aveam de partea mea dragostea și nimic de pierdut.

Chiar și fără săgeata zeiței, plecam de pe picior de egalitate.

Casa avea mult mai puține încăperi în ea, acum, că iluziile create de Knox dispăruseră. În locul unui nesfârșit șir de uși identice, clădirea își arăta adevărata față: murdară, duhnind a moarte și a teamă, un loc al groazei.

Am luat-o la goană pe scări. Acum nu mai puteam să risipesc nici un dram de magie. Habar nu aveam unde erau ceilalți. Dar știam unde să-l găsesc pe Matthew. Am împins ușa.

— Aici erai! Te-am așteptat.

Benjamin stătea în spatele unui scaun.

De data aceasta, ființa așezată era fără îndoială bărbatul pe care îl iubeam. Ochii lui erau negri, plini de furie și durere, însă licăriră când mă recunoscuseră.

— Am dus gambitul reginei până la capăt, i-am spus eu.

Ușurat, Matthew închise încet ochii.

— Sper că ai destulă minte ca să nu tragi cu săgeata aia, spuse Benjamin. În caz că nu te pricepi la fel de bine la anatomie ca la chimie, m-am asigurat că Matthew va muri pe loc dacă mâna mea nu va mai fi aici ca să susțină asta.

„Asta” era un uriaș piron din fier pe care Benjamin îl înfipsea în gâtul soțului meu.

— Mai ții minte cum și-a înfipt Ysabeau un deget în gâtul meu pe când eram în Biblioteca Bodleiană? A creat un dop. Exact asta am făcut și eu aici.

Benjamin clătină ușor ȧrușul, iar Matthew urlă. Se iviră câteva picături de sânge.

— Tatăl meu nu mai are prea mult sânge rămas în trup. Timp de două zile nu l-am hrănit decât cu cioburi de sticlă, și sângerează încet din interior.

Abia atunci am observat mormanul de copii morți ce se înălța într-un colț.

— Mesele de mai devreme, spuse Benjamin, ca răspuns la privirea mea. A fost o provocare să găsesc tot felul de căi prin care să-l chinui pe Matthew, de vreme ce voiam să fiu sigur că va mai avea ochi cu care să mă vadă posedându-te, urechi cu care să-ți audă ȧipetele. Dar am găsit o cale.

— Ești un monstru, Benjamin.

— Matthew m-a făcut ceea ce sunt. Acum nu-ți mai irosi energia! Ysabeau și Baldwin trebuie să ajungă în curând. Asta e chiar camera în care l-am ȧinut pe Philippe, și am lăsat o dâră de firimituri în urma mea, ca să fiu sigur că bunica o va găsi. Baldwin o să fie tare surprins când o să afle cine i-a omorât tatăl, nu crezi? Am văzut totul în gândurile lui Matthew. Cât despre tine... Ei bine, nici nu-ți imaginezi ce i-ar plăcea soțului tău să-ți facă în intimitatea patului. Unele dintre ideile lui m-au făcut să roșesc, iar eu nu sunt un tip tocmai pudic.

Am simțit prezența lui Ysabeau în spatele meu. O ploaie de fotografii căzu pe podea. Poze cu Philippe. Aici. În agonie. I-am aruncat o privire mânioasă lui Benjamin.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te fac bucățele cu mâinile goale, dar n-aș vrea să-i răpesc plăcerea asta fiicei lui Philippe.

Vocea lui Ysabeau era rece și tăioasă. Imi zgâria urechile într-un fel aproape dureros.

— O, va avea parte de plăceri cu mine, Ysabeau! Te asigur!

Benjamin șopti ceva la urechea lui Matthew, moment în care am văzut cum mâna soțului meu tresare, de parcă ar fi vrut să-și lovească fiul, însă îi era cu neputință din cauza oaselor

rupte și a mușchilor zdrențuiți.

— Uite-l și pe Baldwin! A trecut multă vreme, unchiule! Am ceva să-ți spun. Un secret păstrat de Matthew. Are foarte multe, știu, dar ăsta e chiar picant, îți promit. Benjamin făcu o pauză pentru efect. Philippe n-a murit din cauza mea. Matthew a fost cel care l-a ucis.

Baldwin îl privi netulburat.

— Vrei să-i tragi una înainte ca fiii mei să te trimită în iad să-ți vezi tatăl? Întrebă Benjamin.

— Copiii tăi n-o să mai trimită pe nimeni nicăieri. Iar dacă tu ai impresia că sunt surprins de așa-zisul tău secret, ești chiar mai dus cu sorcova decât credeam, spuse Baldwin. Recunosc mâna lui Matthew atunci când o văd. E aproape prea priceput în ceea ce face.

— Aruncă ăla!

Vocea lui Benjamin plesni precum un bici în clipa în care ochii lui reci, de nepătruns, se așezară pe mâna mea stângă.

În timp ce vampirii discutau, eu profitasem de ocazie ca să ridic arcul.

— Aruncă-l acum, altfel Matthew moare!

Benjamin retrase ușor țărșul, iar sângele începu să curgă.

Arcul îmi căzu cu un pocnet pe podea.

— Fată deșteaptă! Spuse el, îndesând țărșul la loc.

Matthew gemu.

— Te-am plăcut încă dinainte să aflu că ești țesătoare. Deci asta te face specială? Matthew a fost rușinos de puțin dornic să-mi împărtășească limitele puterii tale, dar nu te teme! O să am eu grijă să știm exact până unde ți se întind abilitățile.

Da, eram o fată deșteaptă. Mai deșteaptă decât credea Benjamin. Și îmi înțelegeam limitele puterii mai bine decât oricine altcineva. Cât despre arcul zeiței, n-aveam nevoie de el. Ce îmi trebuia mie pentru a-l distruge pe Baldwin se afla încă în mâna mea dreaptă.

Mi-am ridicat ușor degetul mic, astfel încât să-i ating coapsa lui Ysabeau în semn de avertisment.

— Al zecelea nod îl voi lega, vraja de la capăt o va lua.

Am rostit cuvintele ca pe o șoaptă, lipsite de substanță și ușor de ignorat, întocmai cum cel de-al zecelea nod era, aparent, doar o simplă buclă. În timp ce vorbele pluteau prin cameră, vraja mea căpătă greutatea și forța unei ființe vii. Mi-am întins brațul stâng, ca și cum aș fi ținut încă în el arcul zeiței. Arătătorul stâng îmi strălucea într-o nuanță de purpuriu aprins.

Dintr-o mișcare fulgerătoare mi-am tras mâna dreaptă în spate, ținând ușor între degete penele albe de pe coada săgeții cu vârf de aur. Stăteam drept la răsântia dintre viață și moarte.

Și n-am șovăit.

— Dreptate, am spus și mi-am desfăcut degetele.

Benjamin făcu ochii mari.

Săgeata îmi țâșni din mână și trecu prin centrul vrăjii, căpătând viteză pe măsură ce zbura. Lovi pieptul vampirului cu un bufnet, desplicându-l și crăpându-i inima. Un orbitor val de putere înghiți camera. Firele aurii și argintii țâșniră peste tot, însoțite de șuvițe purpurii și verzi. *Regele soare. Regina lună. Dreptate. Zeița.*

Cu un urlat nepământean de durere și frustrare, Benjamin își relaxă degetele, iar țărșul plin de sânge începu să alunece.

Lucrând iute, am răsucit firele dimprejurul lui Matthew într-o singură sfoară care prinse capătul țăruiului. Am tras bine de ea, ținând fierul în loc, în vreme ce sângele lui Benjamin continua să se scurgă, iar vampirul se prăbușea la podea.

Puținele becuri goale din încăperea clipiră, apoi se stinseră. Absorbisem fiecare picătură de energie din clădire pentru a-i ucide pe Knox și pe Benjamin. Acum nu mai rămăsese decât puterea zeiței: sfoara lucitoare ce atârna în mijlocul camerei, cuvintele ce se mișcau pe sub pielea mea, magia care scotea scânteii din vârful degetelor mele.

Se terminase.

Benjamin era mort și nu mai putea schingiui pe nimeni.

Iar Matthew, deși frânt, era în viață.

După ce Benjamin se prăbuși, totul parcă se întâmplă deodată. Ysabeau îi trase cadavrul într-o parte. Baldwin apărură lângă Matthew, îngrijindu-i rănilor și strigându-l pe Marcus. Verin, Gallowglass și Hamish dădură buzna în cameră. Fernando îi urmă în scurt timp.

M-am oprit în fața lui Matthew și i-am cuibărit capul la pieptul meu, ocrotindu-l de orice rău. Am apucat într-o mână țăruiul din fier care îl ținea în viață. Soțul meu scoase un oftat epuizat și se trase ușor spre mine.

— Acum e în regulă. Sunt aici. Ești în siguranță, i-am murmurat, încercând să-i ofer oricât de puțină alinare. Ești în viață.

— N-am putut să mor. Vocea lui Matthew era atât de slabă încât nu putea trece nici măcar drept șoaptă. Fără să îmi iau rămas-bun.

Când eram încă în Madison, îl silisem să-mi promită că nu va pleca fără să-și ia rămas-bun așa cum se cuvine. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când m-am gândit câte îndurase ca să-și țină cuvântul.

— Ți-ai respectat promisiunea, i-am spus. Acum odihnește-te!

— Trebuie să-l mutăm, Diana.

Vocea calmă a lui Marcus nu putea ascunde caracterul urgent al situației. Fiul lui Matthew își puse mâna în jurul țăruiului, gata să-mi ia locul.

— N-o lăsa pe Diana să se uite! Glasul soțului meu era aspru și gutural. Mâna scheletică îi tresărea pe brațul scaunului în semn de protest, dar mai mult nu putea face. Te implor!

Deoarece existau răni pe aproape fiecare centimetru de pe trupul lui Matthew, rămăseseră foarte puține locuri în care îl puteam atinge fără a-i spori durerea. Am găsit un petic de piele nevătămată ce sclipea în lumina aruncată de *Cartea vieții* și i-am dat un sărut ușor ca un fulg pe vârful nasului.

Neștiind dacă mă putea auzi și văzând că are ochii închiși din pricina umflăturilor, am suflat peste el, învăluindu-l în mirosul meu. El își lărgi foarte puțin nările, dând semn că mă simțise pe aproape. Chiar și această mică mișcare îl făcu să tresară de durere. Trebui să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

— Nu poți să te ascunzi de mine, dragostea mea! Am spus. Te văd, Matthew. Iar în ochii mei o să fii mereu perfect.

Răsuflarea îi ieșea din piept sub forma unor găfâieli tremurătoare, căci plămâni nu mai puteau să i se umfle complet din pricina apăsării coastelor rupte. Cu un efort herculean, întredeschise un ochi plin de vinișoare roșii, cu pupila dilatată enorm de furia sângelui și din

cauza traumelor suferite.

— E întuneric! Glasul lui Matthew căpătă o notă de panică, de parcă s-ar fi temut că întunericul însemna moartea lui. De ce e așa întuneric?

— E în regulă. Uite! Am suflat pe vârful degetului, și pe unghie mi-a apărut o stea albastră-aurie. Vezi? Ea o să-ți lumineze drumul.

Era riscant — știam. Poate că el nu reușea să vadă micul ghem de foc, și atunci panica nu avea decât să-i sporească. Matthew se uită cu atenție la degetul meu și tresări ușor în clipa în care privirea i se concentrează asupra steluței. Pupilele i se mai contractară — semn bun.

Următoarea lui răsufletare fu mai puțin chinută, pe măsură ce temerile i se domoleau.

— Are nevoie de sânge, spuse Baldwin, vorbind cu glas scăzut și calm.

Am încercat să-mi suflec mâneca fără să las în jos degetul care scânteia și la care Matthew se uita fix.

— Nu al tău, zise Ysabeau, oprindu-mi strădania. Al meu.

Matthew deveni din nou agitat. Era ca și cum l-aș fi urmărit pe Jack luptându-se să-și țină în frâu emoțiile.

— Nu aici! Zise el. Nu cu Diana de față!

— Nu aici, fu de acord Gallowglass, redându-i întru câtva soțului meu stăpânirea de sine.

— Lasă-i pe frații și pe fiul lui să-l îngrijească, Diana!

Baldwin îmi coborî mâna.

Și așa i-am lăsat pe Gallowglass, Fernando, Baldwin și Hamish să-și împletească brațele sub forma unui scaun, în timp ce Marcus ținea țărnușul la locul lui.

— Sângele meu e puternic, Diana, îmi făgădui Ysabeau, apucându-mă strâns de mână. O să-l vindece.

Am dat din cap în semn de încuviințare. Dar mai devreme spusese adevărul: în ochii mei, Matthew avea să rămână mereu perfect. Rănile de pe trup nu contau pentru mine. Cele din inima, mintea și sufletul lui mă îngrijorau, căci nici o cantitate de sânge de vampir nu le putea tămădui.

— Dragoste și timp, am murmurat eu, ca și cum aș fi încercat să găsesc componentele unei vrăji, în timp ce mă uitam de departe cum ceilalți îl așezau pe Matthew, inconștient, în partea din spate a uneia dintre mașinile ce ne așteptau. De asta are nevoie.

Janet se apropie și îmi puse o mână liniștitoare pe umăr.

— Matthew Clairmont e un vampir bătrân, observă ea, și te are pe tine. Deci cred că dragostea și timpul o să rezolve problema.

Soarele în zodia Vărsătorului

Când soarele trece prin semnul Vărsătorului, vestește mult noroc, prieteni devotați și ajutorul prinților. Prin urmare, să nu te temi de schimbările ce au loc cât timp Vărsătorul stăpânește pământul.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 10r

CAPITOLUL 40

În avion, Matthew nu rosti decât un singur cuvânt: „acasă”.

Ne-am întors în Franța la șase zile după evenimentele din Chelm. Matthew încă nu putea să meargă. Nu reușea să-și folosească mâinile. Nimic nu-i rămânea în stomac mai mult de treizeci de minute. Conform promisiunii, sângele lui Ysabeau îi vindeca încet oasele zdrobite, țesuturile afectate și leziunile organelor interne. După ce își pierduse cunoștința din pricina

unei combinații de medicamente, durere și epuizare, soțul meu refuza acum să închidă ochii și să se odihnească.

Și stătea mai tot timpul tăcut. Când vorbea, o făcea de obicei ca să refuze câte ceva.

— Nu, spuse când am cotit către Sept-Tours. Acasă la noi.

Din mai multe variante, i-am cerut lui Marcus să ne ducă la Les Revenants. Era un nume ciudat de potrivit, dată fiind starea actualului său proprietar, căci, după ce îi făcuse Benjamin, Matthew se întorsese acasă aducând mai mult cu o fantomă decât cu o ființă vie.

Nimeni nu visase măcar că Matthew va prefera castelul Les Revenants în locul lui Sept-Tours, așa că, atunci când am ajuns, locuința era rece și lipsită de viață. Soțul meu se așeză în foaier împreună cu Marcus, în vreme ce eu și fratele lui ne-am repezit să aprindem focurile și să-i pregătim un pat. Tocmai discutam cu Baldwin despre ce cameră ar fi mai potrivită pentru Matthew, dată fiind starea lui fizică, când un convoi de mașini venite de la Sept-Tours umplu curtea. Nici măcar vampirii nu reușiră s-o întrecă pe Sarah în repeziciunea cu care se năpustise spre ușă, fiindcă era prea nerăbdătoare să ne vadă. Îngenunche lângă Matthew, cu chipul schimbat de compasiune și îngrijorare.

— Arăți ca naiba, spuse ea.

— Mă simt și mai rău.

Glasul cândva frumos al lui Matthew era aspru și răgușit, dar eu tot prețuiam fiecare cuvânt pe care reușea să-l scoată.

— Când Marcus o să-mi dea voie, aș vrea să-ți ung pielea cu o alifie care o să te ajute să te vindeci, zise Sarah, atingându-i jupuiturile de pe antebraț.

Țipătul unui bebeluș furios și înfometat spintecă aerul.

— Becca!

Inima îmi tresări la gândul că-mi voi revedea gemenii. Însă Matthew nu părea să-mi împărtășească bucuria.

— Nu! Privirea soțului meu era sălbatică, iar trupul îi tremura din cap până în picioare. Nu. Nu acum. Nu așa.

De vreme ce Benjamin pusese stăpânire pe mintea și trupul lui Matthew, insistasem ca, acum, când era liber, soțul meu să aibă posibilitatea să-și aleagă condițiile existenței cotidiene și chiar ale tratamentului medical. Dar asta nu puteam să las să se întâmple. Am luat-o pe Rebecca din brațele lui Ysabeau, i-am sărutat obrăjorul neted și am așezat-o pe brațul lui Matthew.

În clipa în care Becca văzu chipul tatălui ei, se opri din plâns.

În clipa în care Matthew își luă fiica în brațe, încetă să mai tremure, exact așa cum făcusem și eu în noaptea nașterii ei. Ochii mi se umplură de lacrimi când i-am văzut expresia plină de teamă și venerație.

— Bine te-ai gândit! Murmură Sarah. Se mai uită o dată la mine. Și tu arăți ca naiba.

— Mamă! Spuse Jack și mă sărută pe obraz.

Încercă să mi-l dea pe Philip, însă bebelușul se zvârcoli în brațele mele, întorcându-și și strâmbându-și fața.

— Ce e, micuțule?

I-am atins chipul cu vârful unui deget. Mâna mi se luminează de putere, iar literele ce așteptau acum chiar dincolo de suprafața pielii mele se înălțară, așezându-se astfel încât să formeze

povești încă nespuse. Am dat din cap și am sărutat fruntea copilului, simțind pe buze furnicăturile care îmi confirmau ceea ce îmi dezvăluise deja *Cartea vieții*. Fiul meu avea putere. Multă putere!

— Ia-l și du-l la Matthew, Jack!

Tânărul știa foarte bine ce orori era în stare să comită Benjamin. Se pregăti sufletește să vadă dovada lor, după care se întoarse. Atunci l-am văzut pe Matthew prin ochii lui Jack: eroul lui, întors acasă din luptă, slăbit și rănit. Băiatul își drese glasul, iar mârâitul care îi ieși din gât mă îngrijoră.

— Nu-l exclude pe Philip din reuniunea de familie, tată!

Jack îl potrivi bine în curbura celuiilalt braț al lui Matthew.

În ochii soțului meu se ivi un licăr de uimire la auzul salutului. Era un cuvânt foarte mic, „tată“, dar Jack nu-i spusese niciodată soțului meu altfel decât „domnule Roydon“ ori „Matthew“. Chiar dacă Andrew Hubbard insistase că Matthew îi e adevăratul tată, iar Jack se grăbise să-mi spună mie „mamă“, fusese ciudat de reținut în a-i face aceeași onoare și bărbatului pe care îl venera.

— Philip se supără când Becca primește toată atenția. Vocea lui Jack se îngroșase de o furie reținută, așa încât următoarele cuvinte pe care le rosti fură înadins vesele și jucăușe: Bunica Sarah are tot felul de sfaturi despre cum să te porți cu frații și surorile mai mici. Majoritatea includ înghețate și drumuri la grădina zoologică.

Glumele lui Jack nu-l păcăliră pe Matthew.

— Uită-te la mine!

Vocea soțului meu era slabă și răgușită, însă nu încăpea îndoială că tocmai rostise un ordin.

Jack îl privi în ochi.

— Benjamin e mort, spuse Matthew.

— Știu.

Jack își feri privirea, mutându-și nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu mai poate să-ți facă rău de acum înainte.

— Ți-a făcut rău ție. Și i-ar fi făcut rău mamei.

Jack se uită spre mine, și ochii i se întunecară. Temându-mă că furia sângelui ar putea pune stăpânire pe el, m-am apropiat cu un pas. M-am oprit înainte de a mai face unul și m-am silit să-l las pe Matthew să se ocupe de el.

— Ochii la mine, Jack!

Pielea lui Matthew se făcuse cenușie de efort. Rostise acum mai multe vorbe decât în toată săptămâna de la sosirea lui, iar asta îl storcea de puteri. Privirea rătăcită a băiatului se întoarse către căpetenia clanului său.

— Ia-o pe Rebecca! Dă-i-o Diane! Apoi întoarce-te!

Jack făcu așa cum i se ceruse, în timp ce noi, ceilalți, îl urmăream cu precauție, în caz că el sau Matthew și-ar fi pierdut controlul.

Luând-o pe Becca în siguranță în brațele mele, am sărutat-o și i-am spus în șoaptă ce fetiță bună e pentru că nu s-a supărat când a fost luată de la tatăl ei.

Fetița se încruntă, arătând că participa la jocul acesta împotriva voinței sale.

Întors lângă Matthew, Jack întinse mâinile către Philip.

— Nu. Îl țin eu. Și ochii lui Matthew deveneau amenințător de negri. Du-o pe Ysabeau acasă,

Jack! Să plece și toți ceilalți!

— Dar, *Matthieu*... Protestă soacra mea.

Fernando îi șopti ceva la ureche. Ea dădu din cap fără tragere de inimă.

— Haide, Jack! Pe drum spre Sept-Tours o să-ți spun o poveste despre vremea în care Baldwin a încercat să mă alunge din Israel. Mulți au murit atunci.

După ce lansă acest avertisment nu tocmai subtil, Ysabeau îl luă pe Jack din cameră.

— Mulțumesc, *maman*, murmură Matthew.

Încă susținea greutatea lui Philip, iar brațul îi tremura într-un ritm alarmant.

— Sună dacă ai nevoie de mine! Șopti Marcus în timp ce se îndrepta spre ușă.

De îndată ce am rămas doar noi patru în casă, l-am luat pe Philip din poala tatălui său și i-am cuibărit pe amândoi bebelușii în leagănul de lângă foc.

— Prea greu, spuse Matthew obosit, când am încercat să-l ridic de pe scaun. Rămâi aici!

— N-o să rămâi aici! Studiasem situația și mă hotărâsem asupra unei soluții. Am potrivit aerul ca să susțină o vrajă de levitație țesută cam în grabă. Dă-te la o parte, o să încerc să fac vrăji!

Matthew scoase un sunet slab, care putea fi o încercare de a râde.

— Nu. Podeaua e bună, zise el, rostind cuvintele nedeslușit din cauza epuizării.

— Patul e și mai bun, am răspuns cu hotărâre, în timp ce pluteam pe deasupra dușumelei, către ascensor.

În primele săptămâni petrecute la Les Revenants, Matthew o lăsă pe Ysabeau să vină și să-l hrănească. Își redobândi o parte din putere și câștigă ceva mai multă mobilitate. Încă nu putea merge, dar, dacă era sprijinit, putea sta în picioare, cu brațele atârându-i fără vlagă pe lângă corp.

— Faci progrese foarte rapide! I-am spus veselă, de parcă totul pe lume ar fi fost perfect.

Însă în mintea mea lumea era foarte întunecată. Și țipam de furie, frică și frustrare, căci bărbatul pe care îl iubeam se chinuia să-și croiască drum printre umbrele trecutului care puseseră stăpânire pe el în Chelm.

Soarele în zodia Peștilor

Când soarele e în zodia Peștilor, să te aștepți la osteneală și mâhnire. Cei ce pot alunga frica vor simți iertare și înțelegere. Vei fi chemat să lucrezi în locuri îndepărtate.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 10r

— Vreau o parte dintre cărțile mele, zise Matthew cu o indiferență înșelătoare. Turui o listă de titluri. Hamish o să știe unde să le găsească.

Prietenul lui se întorsese pentru scurtă vreme la Londra, apoi revenise în Franța. De atunci, stătea ascuns în apartamentul lui Matthew din castelul Sept-Tours. Își petrecea zilele încercând să-i împiedice pe birocrații neghiobi să distrugă economia mondială, iar nopțile, golind pivnița cu vinuri a lui Matthew.

Sosi la Les Revenants cu cărțile, iar Matthew îi ceru să stea jos și să bea un pahar de șampanie. Hamish păru a înțelege că această tentativă de normalitate era un punct de cotitură în perioada de convalescență a prietenului său.

— De ce nu? Nu se poate trăi doar cu bordo.

Aruncându-mi o privire discretă, îmi dădu de înțelese că va avea grijă de Matthew.

Trei ore mai târziu, demonul era tot acolo, iar cei doi jucau șah. Mi se înmuiară genunchii

când l-am văzut pe neașteptate pe Matthew stând în fața pieselor albe, cântărindu-și mutările. De vreme ce mâinile îi erau încă inutile (din câte se pare, mâna e o foarte complicată bucățică de inginerie anatomică), Hamish muta piesele conform comenzilor codate ale lui Matthew.

— E4, spuse soțul meu.

— Variația centrală? Ce îndrăzneț din partea ta!

Hamish mută unul dintre pionii albi.

— Tu ai acceptat gambitul reginei, zise calm Matthew. La ce te așteptai?

— Mă așteptam să mai schimbi. Pe vremuri, refuzai să-ți riști regina. Acum o pui în pericol la fiecare joc. Hamish se încruntă. E o strategie proastă.

— Regina s-a descurcat de minune ultima oară, i-am șoptit lui Matthew la ureche, iar el îmi zâmbi.

După plecarea lui Hamish, soțul meu îmi ceru să-i citesc. Acum devenise un ritual să stau în fața focului, în timp ce zăpada cădea la ferestre, cu una dintre cărțile lui preferate: Abelard, Marlowe, Darwin, Thoreau, Shelley, Rilke. Deseori, își mișca buzele în același timp cu vorbele rostite de mine, dovedindu-mi mie (și, mai important, dovedindu-și sieși) că mintea îi era la fel de întregă și de ageră ca întotdeauna.

— „Sunt fiica Pământului și a Apei / Și copilul alintat al Cerului“, am citit eu dintr-un exemplar uzat al lui *Prometeu descătușat*¹⁰¹.

— „Străbat porii țărmurilor și ai oceanelor“, șopti Matthew, „Mă preschimb, dar nu pot muri.“

După vizita lui Hamish, cercul de vizitatori ai castelului Les Revenants se lărgi treptat. Jack fu invitat să i se alăture lui Matthew și să-și aducă violoncelul. Cânta ore în șir muzica lui Beethoven, iar aceasta nu numai că avea un efect pozitiv asupra soțului meu, dar o mai și adormea pe fiica mea de fiecare dată.

Starea lui Matthew se îmbunătățea, dar soțul meu mai avea cale lungă de străbătut până la vindecare. Când adormea neliniștit, așipeam alături de el și speram că bebelușii nu se vor agita. Mă lăsa să-l ajut cu îmbăiatul și îmbrăcatul, chiar dacă se ura pe sine (și mă ura și pe mine) pentru asta. Când credeam că nu mai pot îndura să-l văd nici o clipă chinându-se, mă concentram asupra câte unui petic de piele care se cicatrizase. La fel ca și umbrele din Chelm, cicatricile nu aveau să dispară niciodată complet.

Când Sarah venea în vizită, îngrijorarea ei era palpabilă. Însă nu din pricina lui Matthew se frământa ea.

— Câtă magie folosești ca să te ții pe picioare?

Obișnuită să locuiască printre vampiri cu auz de liliac, așteptase s-o conduc până la mașină înainte să mă întrebe.

— Sunt bine, am spus și i-am deschis portiera.

— Nu asta te-am întrebat. Văd că ești bine. Asta mă neliniștește, spuse mătușa mea. De ce nu ești în pragul morții?

— Nu contează, am spus, ignorându-i întrebarea.

— O să conteze când ai să cazi, replică ea. E imposibil s-o ții tot așa.

— Ai uitat, Sarah: familia Bishop-Clairmont e specializată în imposibilități.

Am închis ușa mașinii pentru a-i înăbuși protestele neconținute.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că mătușa mea nu putea fi amuțită atât de ușor. La douăzeci și

patru de ore după plecarea ei, apăru Baldwin — neinvitat și neanunțat.

— Asta-i un obicei prost al tău! Am spus eu, amintindu-mi de ziua în care se întorsese la Sept-Tours și ne scosese din așternut. Mai fă-ne o asemenea surpriză, și o să arunc suficiente vrăji de protecție asupra casei ăsteia cât să-i gonesc pe cei Patru Cavaleri ai Apocalipsei!

— N-au mai fost văzuți prin Limousin de la moartea lui Hugh.

Baldwin mă sărută pe fiecare obraz, trecând încet de la unul la altul, ca să-mi cântărească pe îndelete mirosul.

— Azi Matthew nu primește vizitatori, am spus eu, depărtându -mă ușor. A avut o noapte grea.

— N-am venit să-l văd pe Matthew. Baldwin mă țintui cu privirea lui de vultur. Sunt aici ca să te avertizez că, dacă nu începi să ai grijă de tine, o să pun eu stăpânire pe locul ăsta.

— N-ai nici un.

— O, ba am! Ești sora mea. În momentul de față, soțul tău nu se poate îngriji de bunăstarea ta. Îngrijește-te singură sau acceptă consecințele!

Tonul lui Baldwin era neîndurător. Ne-am privit în tăcere preț de câteva clipe. El oftă când văzu că refuz să-mi plec ochii.

— De fapt, e foarte simplu, Diana. Dacă tu cazi din picioare (și judecând după mirosul tău, aș zice că mai ai cel mult o săptămână până să se întâmple asta), instinctele lui Matthew îi vor cere să încerce să-și ocrotească perechea. Asta îi va distrage atenția de la sarcina lui principală: aceea de a se vindeca.

Baldwin avea dreptate.

— Cea mai bună cale de a ține sub control un partener de viață vampir, mai ales unul care suferă de furia sângelui, cum e Matthew, este să nu-i dai nici un motiv să creadă că ai nevoie de protecție. Îngrijește-te în primul și în primul rând de tine! Îmi explică. Faptul că te vede pe tine sănătoasă și fericită o să-i facă mai mult bine, fizic și psihic, decât sângele creatoarei lui ori muzica lui Jack. Ne-am înțeles?

— Da.

— Mă bucur foarte mult! Buzele lui Baldwin se ridicară într-un zâmbet. Dacă tot te apuci, răspunde la e-mailuri. Îți tot trimit mesaje, dar nu răspunzi niciodată. E enervant!

Am dat din cap în semn de încuviințare, temându-mă că, dacă deschideam gura, din ea aveau să țâșnească instrucțiuni detaliate despre ce putea el să facă cu e-mailul.

Baldwin băgă capul pe ușa salonului ca să vadă cum se simte Matthew. Îl declară complet inutil pentru că nu se putea implica în lupte corp la corp, războaie și alte îndeletniciri frățești. Apoi se îndură să plece.

Îndatoritoare, mi-am deschis laptopul.

Mă așteptau sute de mesaje, cele mai multe din partea Congregației, care îmi cerea explicații, și din partea lui Baldwin, care îmi dădea ordine.

Am lăsat în jos ecranul calculatorului, apoi m-am întors la Matthew și la copii.

La câteva nopți după vizita lui Baldwin, m-am trezit cu senzația că un deget rece îmi împunge șira spinării, trasând conturul trunchiului de copac de pe gâtul meu.

Degetul se îndreptă cu mișcări spasmodice abia stăpânite către umerii mei, unde găsi urma săgeții zeiței și steaua lăsată de Satu Jarvinen.

Încetul cu încetul, degetul coborî apoi către dragonul care îmi înconjura șoldurile.

Matthew își putea folosi din nou mâinile.

— Aveam nevoie să te ating întâi pe tine, spuse el, dându-și seama că mă trezise.

Abia dacă mai puteam să respir, așa că nu putea fi vorba despre nici un răspuns din partea mea. Însă vorbele nerostite își doreau să fie eliberate. Magia se înalță în mine, și literele formară cuvinte pe sub pielea mea.

— Prețul puterii.

Matthew îmi înconjură cu mâna lui antebrațul, mângâind cu degetul mare cuvintele, pe măsură ce se iveau. Mișcările îi fură la început stângace și neregulate, însă, cu fiecare trecere peste piele, deveniră tot mai line și mai stăpânite. Observase schimbările ce se petrecuseră cu trupul meu de când devenisem *Cartea vieții*, însă până acum nu vorbise niciodată despre ele.

— Sunt atâtea de spus, murmură el și îmi atinse gâtul cu buzele.

Își adânci degetele, îmi dădu carnea la o parte, mă atinse până în măduva oaselor.

Am simțit că mi se taie răsuflarea. Trecuse atâta vreme, însă atingerea lui îmi era încă familiară. Degetele lui Matthew se îndreptară fără greș spre locurile care îmi provocau cea mai mare plăcere.

— Dar tu n-ai nevoie de cuvinte ca să-mi spui ce simți, continuă Matthew. Te văd, chiar și atunci când te ascunzi de restul lumii. Te aud, chiar și atunci când ești tăcută.

Era definiția iubirii pure. Ca prin farmec, literele ce mi se adunaseră pe antebrațe dispărură, în timp ce Matthew îmi dezgolea sufletul și îmi purta trupul spre un loc în care vorbele sunt într-adevăr inutile. M-am cutremurat în clipa eliberării și, cu toate că atingerile soțului meu deveniră ușoare ca fulgul, degetele lui nu încetară nici o clipă să se miște.

— Incă o dată, spuse el când pulsul mi se iuți iar.

— Imposibil, am zis eu.

Atunci Matthew făcu ceva care mă lăsă fără aer.

— *Impossible n'estpas français*, răspunse el și îmi sărută urechea. Iar data viitoare când o să mai vină în vizită fratele tău, spune-i să nu-și facă griji! Sunt perfect capabil să mă îngrijesc de soția mea.

Soarele în zodia Berbecului

Semnul Berbecului simbolizează dominația și înțelepciunea. Câtă vreme soarele se află în zodia Berbecului, vei vedea roade în toate muncile tale. E timpul pentru noi începuturi.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 7v

— Răspunde la afurisitul ăla de e-mail!

Din câte se pare, Baldwin avea o zi proastă. La fel ca Matthew, începeam să apreciez faptul că tehnologia modernă ne permitea să-i ținem la distanță pe ceilalți vampiri din familie.

— I-am amânat cât am putut. Baldwin mă privea încruntat de pe ecranul computerului. În spatele lui, orașul Berlin se vedea prin ferestrele uriașe. Te duci la Veneția, Diana!

— Ba nu, nu mă duc.

De săptămâni în șir purtam discuția asta, în diferite versiuni.

— Ba da, te duci!

Matthew se aplecă peste umărul meu. Acum putea să meargă, încet, dar la fel de silențios ca întotdeauna.

— Diana o să-i întâlnească pe membrii Congregației. Dar mai vorbește-i o dată așa, și îți tai limba!

— Două săptămâni, zise Baldwin, complet netulburat de amenințarea fratelui său. Au fost de acord să-ți mai lase două săptămâni.

— E prea curând.

Efectele fizice ale metodelor de tortură folosite de Benjamin se estompau, însă controlul exercitat de Matthew asupra furiei sângelui ajunsese subțire ca o lamă de cuțit, iar mânia îi era la fel de tăioasă.

— Diana va fi acolo.

Soțul meu coborî capacul laptopului, închizându-i practic gura fratelui său.

— E prea curând, am repetat.

— Da, este. Mult prea curând ca eu să merg până la Veneția și să-i înfrunt pe Gerbert și Satu. Mâinile lui Matthew se lăsară grele pe umerii mei. Dacă vrem să se renunțe în mod formal la legământ — și vrem —, unul dintre noi trebuie să susțină cauza în fața Congregației.

— Cum rămâne cu copiii?

Eram în stare să mă agăț și de un pai.

— Toți trei o să-ți simțim lipsa, dar o să ne descurcăm. Dacă mă arăt suficient de nătâng de față cu Ysabeau și Sarah, n-o să fiu nevoit să schimb nici un scutec până la întoarcerea ta. Degetele lui Matthew apăsară mai tare pe umerii mei, la fel ca povara responsabilității. Trebuie să faci asta. Pentru mine. Pentru noi. Pentru fiecare membru al familiei noastre care a avut de suferit din cauza legământului: Emily, Rebecca, Stephen, chiar și Philippe. Și pentru copiii noștri, pentru ca ei să crească înconjurați de iubire, nu de frică.

După vorbele astea, nu mai puteam cu nici un chip să refuz călătoria până la Veneția.

Membrii familiei Bishop-Clairmont intrară în acțiune, dornici să mă ajute să pregătesc dosarul pentru Congregație. Fu un efort de echipă, la care luară parte mai multe specii, și care începu cu șlefuirea argumentelor până ce din ele rămase doar esențialul. Oricât ne-ar fi fost de greu să lăsăm deoparte injuriile mai mult sau mai puțin grave pe care le înduraserăm, succesul depindea de capacitatea noastră de a face în așa fel încât cererea să nu pară o vendetă.

Până la urmă, totul era uluitor de simplu — sau cel puțin așa deveni după ce Hamish preluă controlul. Tot ce trebuia să facem, spunea el, era să demonstrăm fără putință de tăgadă că legământul a fost creat în temeiul spaimei de căsătoriile între specii și din dorința de a păstra, pe cale artificială, puritatea sângelui în interiorul neamurilor, astfel încât să se păstreze echilibrul de putere dintre ființele supranaturale.

La fel ca majoritatea argumentărilor simple, și a noastră necesită ore întregi de muncă năucitoare. Fiecare contribui cu priceperea lui. Phoebe, care era o documentaristă talentată, scotoci prin arhivele de la Sept-Tours în căutarea documentelor ce făceau referire la începuturile legământului și la primele întruniri ori dezbateri ale Congregației pe această temă. O sună pe Rima, care fu încântată că i se cerea să facă altceva decât să înregistreze hârtii, și o rugă să caute acte în sprijinul nostru în biblioteca de pe Isola della Stella.

Toate dovezile acestea ne ajutau să conturăm o imagine coerentă a adevăratelor temeri ale întemeietorilor Congregației: că relațiile dintre specii vor duce la nașterea unor copii care să nu fie nici demoni, nici vrăjitoare, nici vampiri, ci o combinație înspăimântătoare, menită să pângărească străvechile seminții presupus pure ale ființelor supranaturale. Un asemenea motiv de îngrijorare era întemeiat, dat fiind nivelul de înțelegere la care ajunsese biologia în

secolul al XII-lea și valoarea acordată în epoca respectivă ideilor de moștenire și de apartenență la un neam. Iar Philippe de Clermont avusese îndeajuns de multă perspicacitate politică încât să suspecteze că urmașii unor uniuni între specii ar fi suficient de puternici ca să conducă lumea, dacă asta și-ar dori.

Partea mai dificilă, ca să nu spunem mai periculoasă, era să demonstrăm că temerile acestea contribuiseră, de fapt, la declinul ființelor supranaturale. Secolele de împerecheri în interiorul familiilor aveau drept rezultat faptul că vampirilor le venea din ce în ce mai greu să creeze noi semeni, vrăjitoarele erau din ce în ce mai puțin puternice, iar demonii, din ce în ce mai înclinați spre nebunie. Pentru a susține această parte a cauzei noastre, familia Bishop-Clairmont trebuia să scoată la lumină atât problema furiei sângelui, cât și existența țeșătorilor în neamul nostru.

Eu am scris o istorie a țeșătorilor, folosindu-mă de informațiile din *Cartea vieții*. Am explicat că puterea lor creatoare era dificil de stăpânit, ceea ce îi făcea vulnerabili la animozitatea celor din specia lor. De-a lungul timpului, vrăjitorii începuseră să se plafoneze, iar noile farmece și vrăji le fuseseră tot mai puțin folositoare. Cele vechi funcționau foarte bine, așa că țeșătorii se transformaseră din membri prețuiți ai comunității lor în proscriși vânați de toată lumea. Eu și Sarah am stat împreună și am pus pe hârtie povestea vieților părinților mei, în toate detaliile ei dureroase, concluzionând cu încercările disperate ale tatei de a-și ascunde talentul, eforturile lui Knox de a-l descoperi și morțile cumplite de care avuseseră parte amândoi.

Matthew și Ysabeau puseră pe hârtie o istorisire la fel de grea, despre nebunie și puterea distrugătoare a furiei. Fernando și Gallowglass făcură curățenie printre hârtiile personale ale lui Philippe, căutând dovezi ale felului în care acesta își ferise perechea de moarte, dar și ale deciziei luate împreună cu Ysabeau de a-l ocroti pe Matthew, chiar dacă el manifesta semnele bolii. Atât Philippe, cât și consoarta lui credeau că o educație atentă și controlul câștigat cu greu puteau contrabalansa orice afecțiune genetică. Un exemplu clasic al victoriei civilizației asupra naturii. Pe de-altă parte, Matthew își mărturisi eșecul cu Benjamin, demonstrând astfel cât de periculoasă putea fi furia sângelui dacă era lăsată să evolueze nesupravegheată.

Janet sosi la castelul Les Revenants cu grimoarul familiei Gowdie și cu o copie a transcrierilor de la procesul străbunicii ei, Isobel. Dosarele procesului descriau foarte amănunțit relația amoroasă dintre vrăjitoare și un diavol cunoscut sub numele de Nickie-Ben, ajungând până la infama mușcătură. Grimoarul dovedea că Isobel fusese o țeșătoare de vrăji, căci acolo ea își identifica plină de mândrie creațiile magice unice, alături de prețurile pe care le cerea pentru a le împărtăși suratelor ei din Scoția. Isobel își mai identificase și amantul în Benjamin Fox, fiul lui Matthew. Benjamin chiar își trecuse numele în registrul familiei care se găsea la începutul grimoarului.

— Tot nu e suficient, se frământă Matthew, cu ochii la hârtii. Incă nu putem explica *de ce* țeșătoarele și vampirii care suferă de furia sângelui, cum suntem noi doi, pot da naștere unor copii.

Eu puteam oferi explicația. *Cartea vieții* îmi împărtășise această taină. Dar nu voiam să spun nimic înainte ca Miriam și Chris să prezinte dovezile științifice.

Incepusem să cred că va trebui să susțin cauza noastră în fața Congregației și fără ajutorul lor, când o mașină opri în curte.

Matthew se încruntă.

— Cine ar putea fi? Întrebă el, lăsându-și jos stiloul și mergând la fereastră. Au venit Miriam și Chris. Trebuie să se fi întâmpnat ceva în laboratorul de la Yale!

După ce cuplul intră în castel, iar eu și Matthew am primit asigurări că echipa de cercetare rămasă în New Haven o duce cât se poate de bine, Chris îmi întinse un plic gros.

— Ai avut dreptate, zise el. Bună treabă, doamnă profesoară!

Am strâns pachetul la piept, simțindu-mă nespus de ușurată.

Apoi i l-am întins lui Matthew.

Soțul meu deschise plicul, apoi ochii îi zburară peste rândurile de text și peste ideogramele alb-negre care le însoțeau. Ridică privirea, cu gura căscată de uimire.

— Și eu am fost surprinsă, recunosc Miriam. Atâta vreme cât am fi tratat demonii, vrăjitoarele și vampirii ca pe niște specii diferite, înrudite de departe cu oamenii, dar deosebite una de alta, adevărul ne-ar fi scăpat.

— Apoi Diana ne-a spus că poveștile din *Cartea vieții* sunt despre ceea ce ne unește, nu despre ceea ce ne separă, continuă Chris. Ne-a cerut să comparăm genomul ei cu ale demonilor, dar și cu ale altor vrăjitoare.

— Totul ținea de cromozomul creaturii, spuse Miriam. Secretul se ascundea la vedere.

— Nu pricep, spuse Sarah, îngândurată.

— Diana a putut să aducă pe lume copiii lui Matthew pentru că amândoi au în ei sânge de demon, o lămuri Chris. Încă e prea devreme ca să fim siguri, dar ipoteza noastră e că țesătoarele sunt descendentele unei străvechi uniuni între vrăjitoare și demoni. Vampirii afectați de furia sângelui, cum e Matthew, apar atunci când un vampir deja bolnav creează un altul dintr-o ființă umană ce are în codul ei genetic ADN de demon.

— N-am găsit o prea mare prezență demonică în proba genetică oferită de Ysabeau, nici în a lui Marcus, adăugă Miriam. Asta explică de ce la ei boala nu s-a manifestat la fel ca în cazul lui Matthew ori Benjamin.

— Dar mama lui Stephen Proctor a fost om, interveni Sarah. Era o pacoste nemaipomenită (scuze, Diana!), dar cu siguranță nu era demon.

— Nu trebuie să fie o relație directă, zise Miriam. Trebuie doar să existe suficient ADN demonic în amestec ca să declanșeze genele de țesătoare, respectiv pe aceea a furiei sângelui. Se poate să fi fost vorba despre unul dintre strămoșii îndepărtați ai lui Stephen. Așa cum a spus Chris, descoperirile sunt încă la început. Vom avea nevoie de zeci de ani ca să le înțelegem pe deplin.

— încă ceva: Bebe Margaret e și ea țesătoare. Chris arată spre hârtiile din mâinile lui Matthew. Pagina treizeci. Nu încapă îndoială.

— Mă întreb dacă asta a fost motivul pentru care Em a susținut cu atâta hotărâre că Margaret nu trebuie să cadă în mâinile lui Knox, medită Sarah. Poate că ea descoperise cumva adevărul.

— Noile informații o să zguduie Congregația din temelii, am spus eu.

— Ba mai mult: știința face ca legământul să fie complet irelevant, spuse Matthew. Nu suntem specii diferite.

— Deci suntem doar rase diferite? Am întrebat. Asta face ca argumentul nostru referitor la căsătoriile mixte să fie și mai puternic.

— Trebuie să te mai pui la punct cu lecturile, doamnă profesoară! Zise Chris, zâmbind. Identitatea rasială n-are nici o bază biologică. Cel puțin nici una care să fie acceptată de majoritatea oamenilor de știință.

Matthew îmi spusese ceva asemănător cu multă vreme în urmă, la Oxford.

— Dar asta înseamnă că. M-am oprit. Că până la urmă nu sunteți niște monștri. Nu există demoni, vampiri și vrăjitoare. Nu din punct de vedere biologic. Sunteți doar oameni diferiți.

Chris rânji.

— Spune-le ăloră din Congregație să facă ciocu' mic și joc de glezne!

N-am folosit exact expresia asta în prezentarea enormului dosar pe care l-am trimis spre Veneția înainte de întrunirea Congregației, dar vorbele mele ajungeau cam la aceeași concluzie.

Vremea legământului trecuse.

Iar dacă Congregația voia să funcționeze în continuare, trebuia să găsească ceva mai bun de făcut cu timpul ei decât să păzească granițele relațiilor dintre demoni, vampiri, vrăjitoare și oameni.

Însă, când am intrat în bibliotecă în dimineața dinaintea plecării către Veneția, am descoperit că fusese omis ceva din dosar.

Pe tot parcursul cercetărilor noastre, ne fusese imposibil să ignorăm urmele lăsate de degetele lipicioase ale lui Gerbert. Individul parcă dădea târcoale pe la marginea fiecărui document și a fiecărei dovezi. Cu greu puteai să legi mai multe lucruri direct de el, însă dovezile circumstanțiale erau clare: Gerbert de Aurillac știa de ceva timp despre abilitățile speciale ale țesătoarelor. Ba chiar o înrobise pe una din ele: vrăjitoarea Meridiana, cea care îl blestemase în clipa morții ei. Și tot el îl alimentase vreme de secole pe Benjamin Fuchs cu informații despre familia de Clermont. Philippe îl descoperise și îi ceruse socoteală chiar înainte de a pleca spre ultima sa misiune în Germania nazistă.

— De ce informațiile despre Gerbert n-au plecat către Veneția? L-am chestionat pe Matthew când în sfârșit l-am găsit în bucătărie pregătindu-mi ceaiul.

Ysabeau era cu el, jucându-se cu Philip și Becca.

— Pentru că e mai bine ca restul membrilor Congregației să nu afle despre implicarea lui Gerbert, îmi răspunse soțul meu.

— Mai bine pentru cine? L-am întrebat cu glas tăios. Vreau ca ființa aia să fie dată în vileag și pedepsită!

— Dar pedepsele Congregației sunt atât de puțin satisfăcătoare! Intervenii Ysabeau, cu un licăr în privire. Prea multe vorbe! Prea puțină durere! Dacă pedeapsă vrei, lasă-mă pe mine să mă ocup!

Bătu darabana cu unghiile în masa de lucru, făcându-mă să mă cutremur.

— Ai făcut destule, *maman!* Spuse Matthew și îi aruncă o privire amenințătoare.

— Ah, nu! Ysabeau flutură nepăsătoare din mână. Gerbert a fost un băiat foarte obraznic. Dar, din cauza asta, mâine o să coopereze cu Diana. Fiica mea, vei descoperi că Gerbert de Aurillac te susține întru totul.

M-am trântit cu zgomot pe un taburet de bucătărie.

— Cât timp Ysabeau a fost ținută prizonieră în locuința lui Gerbert, ea și Nathaniel și-au

băgat puțin nasurile prin lucrurile lui, îmi explică Matthew. De atunci îi tot monitorizează adresa de e-mail și accesul la internet.

— Tu știai că nimic din ceea ce vezi pe internet nu moare vreodată, Diana? Informațiile trăiesc la nesfârșit, exact ca vampirii.

Ysabeau părea sincer fascinată de comparație.

— Și?

Tot n-aveam idee unde duceau toate astea.

— Lui Gerbert nu-i sunt dragi doar vrăjitoarele, zise Ysabeau. A avut și un șir de amante din rândul demonilor. Una dintre ele încă locuiește pe Via della Scala, în Roma, într-o clădire de apartamente cu aer de palat, prin care trage curentul și pe care el i-a cumpărat-o în secolul al XVII-lea.

— Stai așa! În secolul al XVII-lea?

Am încercat să gândesc limpede, deși îmi era greu lângă Ysabeau, care arăta precum Tabitha după ce devorase un șoarece.

— Gerbert nu doar că s-a „împreunat” cu femeile-demon, dar pe una a transformat-o în vampir. Așa ceva e strict interzis. Și nu de către legământ, ci de către legile vampirilor. Din motive întemeiate, așa cum reiese acum, când știm ce declanșează furia sângelui, spuse Matthew. Nici măcar Philippe n-a știut despre ea, deși el aflase despre câteva dintre celelalte amante-demoni ale lui Gerbert.

— Și îl șantajăm cu asta? Am întrebat.

— „Șantaj” e un cuvânt așa de urât! Spuse Ysabeau. Eu prefer să mă gândesc că Gallowglass a fost excepțional de convingător când a trecut aseară pe la castelul Les Anges Dechus, ca să-i ureze drum bun lui Gerbert.

— Eu nu vreau cine știe ce operațiune secretă împotriva lui Gerbert! Vreau să știe toată lumea ce neam de șarpe este, am zis eu. Vreau să-l înving cinstit, în luptă dreaptă.

— Nu-ți face griji! O să afle toată lumea. Într-o bună zi. Fiecare război la vremea lui, *ma lionne*.

Matthew înmuie tonul poruncitor al observației sale cu un sărut și o ceașcă de ceai.

— Philippe prefera vânătoarea în locul războiului. Ysabeau coborî glasul, de parcă n-ar fi vrut ca Becca și Philip să-i audă următoarele cuvinte. Vezi tu, când vânezi, te joci puțin cu prada înainte de a o distruge. Asta facem noi cu Gerbert.

— Oh!

Trebuia să recunosc, exista ceva atrăgător în ideea asta.

— Eram sigură că o să înțelegi. La urma urmei, ai fost botezată după zeița vânătorii. Vânătoare plăcută la Veneția, draga mea! Spuse Ysabeau, lovindu-mă ușor peste mână.

Soarele în zodia Taurului

Taurul guvernează banii, împrumuturile, datoriile și darurile. Câtă vreme soarele e în Taur, ocupă-te de treburile neterminate. Pune-ți la punct afacerile, ca să nu te tulbure mai târziu. Dacă vei primi o răsplată neașteptată, investește-o pentru viitor.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonçalves MS 4890, f. 7v

Veneția îmi părea complet diferită în mai de cum fusese în ianuarie, și nu doar pentru că era albastru cerul, iar laguna, liniștită.

Câtă vreme Matthew se afla în ghearele lui Benjamin, orașul mi se păruse rece și neprimitor.

Era un loc din care voiam să plec cât mai repede cu putință. Iar odată plecată, nu mă așteptam să mă mai întorc vreodată.

Însă nu avea să se facă pe deplin dreptate în numele zeiței decât după anularea legământului.

Și așa m-am trezit înapoi în Ca' Chiaromonte, stând pe o băncuță din grădina din spate, în locul celei ce dădea spre Canal Grande, așteptând încă o dată începerea ședinței Congregației.

De data aceasta Janet Gowdie aștepta împreună cu mine. Împreună, ne-am trecut pentru ultima oară în revistă cazul, închipuindu-ne ce fel de argumente vor fi aduse împotriva lui, în timp ce prețioasele țestoase ale lui Matthew se târau de-a lungul aleilor acoperite cu pietriș, în căutarea unor țânțari pentru o gustare.

— E timpul să mergem, ne anunță Marcus chiar înainte ca dangătul clopotelor să anunțe ora patru.

El și Fernando urmau să ne însoțească spre Isola della Stella. Eu și Janet încercaserăm să-i asigurăm pe ceilalți membri ai familiei că ne vom descurca și singure, dar Matthew nici nu voise să audă.

Componenta Congregației era aceeași ca și la întrunirea din ianuarie. Agatha, Tatiana și Osamu îmi adresară zâmbete încurajatoare, însă primirea pe care mi-o făcură Sidonie von Borcke și vampirii fu cu siguranță glacială. Satu se strecurase în mănăstire în ultima clipă, de parcă ar fi sperat să nu fie luată în seamă. Dusă era vrăjitoarea sigură pe sine care mă răpise din grădina de la Sept-Tours. Privirea cu care Sidonie o măsură din cap până în picioare lăsa să se înțeleagă că transformarea lui Satu nu trecuse neobservată, și bănuiam că în curând urma să aibă loc o schimbare în rândul reprezentantelor vrăjitoarelor.

Am venit lângă cei doi vampiri, în celălalt capăt al curții.

— Bună ziua, Domenico și Gerbert! Am spus eu, dând din cap către fiecare.

— Vrăjitoareo! Mârâi Gerbert, arătându-și dinții.

— Și încă din familia de Clermont. Mi-am aplecat pentru ca buzele să mi se apropie de urechea vampirului. Nu te umfla prea tare în pene! Zeița poate că te-a păstrat pentru final, dar nu încape îndoială: va veni și ziua judecății tale.

M-am retras și m-am simțit mulțumită când am zărit un licăr de teamă în ochii lui.

Când am băgat cheia de Clermont în ușa sălii de ședințe, mă cuprinse o senzație de *dejâ vu*. Ușile se deschiseră, iar starea aceea ciudată mi se intensifică. Ochii mi se opriră asupra uroborosului, cel de-al zecelea nod, sculptat pe spătarul scaunului destinat familiei de Clermont, iar firele argintii și aurii din încăpere pocniră, încărcate de putere.

Toate vrăjitoarele sunt învățate să creadă în semne. Din fericire, înțelesul celui de față era clar fără nici o altă vrajă ori interpretare complicată: *Acesta e scaunul tău. Aici e locul tău.*

— Declar ședința deschisă, am spus eu după ce m-am așezat, și am bătut ușor în masă.

Pe degetul meu stâng se zărea o panglică groasă de culoare violet. Săgeata zeiței dispăruse după ce o folosisem împotriva lui Benjamin, dar pronunțatul semn purpuriu, culoarea dreptății, rămăsese.

Am cercetat încăperea: masa mare, arhivele strămoșilor neamului meu și ai copiilor mei, cele nouă ființe strânse pentru a lua o decizie ce avea să schimbe viețile a mii de semeni de-ai noștri din toate colțurile lumii. Mult deasupra, am simțit prezența spiritelor care trăiseră în trecut, și privirile lor glaciale mă împunseră și-mi furnicară pielea.

Fă-ne dreptate, rosteau ele într-un glas, și amintește-ți de numele noastre!

— Am câștigat! Le-am dat vestea membrilor familiilor Clermont și Bishop-Clairmont care se adunaseră în salon ca să ne întâmpine la sosirea din Veneția. S-a renunțat la legământ.

Urmară urale, îmbrățișări și felicitări. Baldwin își ridică paharul de vin spre mine, într-un gest mai puțin expansiv de aprobare.

L-am căutat din priviri pe Matthew.

— Nu-i de mirare, zise el.

Tăcerea care se lăsă era încărcată de cuvinte pe care, deși nerostite, eu tot le auzeam. Soțul meu se aplecă să-și ia fiica în brațe.

— Vezi, Rebecca? Mama ta a reparat încă o dată totul.

Becca descoperise plăcerea pură de a-și roade propriile degete. Mă bucuram foarte mult că încă nu-i apăruseră dinții de lapte, varianta pentru vampiri. Matthew îi scoase mâna din gură și o flutură înspre mine, distrăgându-i atenția de la criza de nervi pe care tocmai o făcea.

— *Bonjour, maman!* Jack îl legăna pe Philip pe genunchi. Părea intrigat, dar și îngrijorat. Bună treabă!

— Am avut parte de ajutoare din belșug.

Am simțit un nod în gât când m-am uitat nu doar la Jack și Philip, ci și la Sarah și Agatha, care stăteau cu capetele apropiate și sporovăiau despre ședința Congregației, la Fernando, care îi amuza pe Sophie și Nathaniel cu povești despre ținuta țeapănă a lui Gerbert și despre furia lui Domenico, la Phoebe și Marcus, care savurau un îndelungat sărut de reîntâlnire. Baldwin era cu Matthew și Becca. M-am apropiat de ei.

— Asta e a ta, frate.

Cheia de Clermont se odihnea în palma mâinii mele întinse.

— Păstrează-o!

Baldwin îmi strânse degetele peste metalul rece. Conversațiile din salon se stinseră.

— Ce-ai spus? Am șoptit.

— Ți-am spus s-o păstrezi, repetă Baldwin.

— Nu se poate să.

— Ba da. Toți cei din familia de Clermont au câte o treabă de făcut. Știi asta. Ochii căprui-aurii ai lui Baldwin scânteiau. De azi începând, treaba ta va fi să conduci Congregația.

— Nu pot. Sunt profesoară! Am protestat.

— Organizează programul de ședințe al Congregației în funcție de orarul cursurilor! Atâta vreme cât răspunzi la e-mailuri, zise Baldwin cu o severitate prefăcută, n-ar trebui să ai nici o problemă în a-ți gestiona responsabilitățile. Eu am neglijat destul problemele familiei. În plus, sunt războinic, nu politician.

M-am uitat la Matthew, adresându-i o rugămintă mută, însă el n-avea nici o intenție să mă salveze de la ananghie. Pe chip i se citea mândria, nu dorința de a proteja.

— Cum rămâne cu surorile tale? Am spus, în timp ce gândurile îmi goneau prin minte. Cu siguranță Verin o să aibă de obiectat.

— A fost chiar sugestia ei, spuse Baldwin. Iar, la urma urmei, și tu ești sora mea.

— Atunci rămâne stabilit. Diana va ocupa un loc în Congregație până când se va sătura de treaba asta. Ysabeau mă sărută pe un obraz, apoi pe celălalt. Gândește-te doar cât de supărat o să fie Gerbert când o să descopere ce a făcut Baldwin!

Încă zăpăcită, mi-am strecurat cheia la loc în buzunar.

— S-a făcut foarte frumos afară, zise Ysabeau, privind spre lumina soarelui de primăvară. Hai să facem o plimbare prin grădină înainte de cină! Alain și Marthe ne-au pregătit un ospăț. Fără ajutorul lui Fernando. Marthe e extrem de binedispusă din pricina asta.

Râsetele și sporovăielile îi însoțiră pe ai noștri în timp ce ieșeau pe ușă. Matthew i-o dădu pe Becca lui Sarah.

— Să nu stați prea mult, voi doi! Ne avertiză ea.

Când am rămas singuri, Matthew mă sărută cu o lăcomie violentă, care treptat se transformă în ceva mai profund, mai puțin deznădăjduit. Mi-am amintit că nu-și stăpânea furia sângelui și că plecarea mea își spusese cuvântul.

— A fost totul în regulă în Veneția, *mon coeur*? Se interesă el după ce își recăpătă echilibrul.

— O să-ți povestesc totul mai târziu, am spus. Deși ar trebui să te avertizez: Gerbert pune ceva la cale. A încercat să mă contrazică la fiecare pas.

— La ce te așteptai? Matthew plecă de lângă mine ca să se alătore restului familiei. Nu-ți face griji în legătură cu Gerbert! O să ne dăm noi seama ce joc face, nu te teme!

Ceva neașteptat îmi atrase privirea. M-am oprit brusc.

— Diana! Matthew se uită peste umăr la mine și se încruntă. Vii?

— Într-o clipă, i-am promis.

Soțul meu mă privi nedumerit, dar ieși.

Știam eu că tu o să mă vezi prima. Vocea lui Philippe era doar o șoaptă și reușeam să văd mobila urâtă a lui Ysabeau prin trupul lui. Nimic din toate astea nu conta. El era perfect: întreg, zâmbitor, cu ochii sclipind de amuzament și afecțiune.

— De ce eu? L-am întrebat.

Acum ai Cartea vieții. Nu-ți mai trebuie ajutorul meu, spuse Philippe și mă privi în ochi.

— Legământul.

Am auzit. Aud mai toate lucrurile. Zâmbetul i se lăți. Sunt mândru că unul dintre copiii mei l-a distrus. Te-ai descurcat bine.

— Faptul că te văd e răsplata mea? Am întrebat, luptându-mă să-mi rețin lacrimile.

Una dintre ele, răspunse Philippe. *Cu timpul le vei primi pe celelalte.*

— Emily!

În clipa în care am rostit numele mătușii mele, silueta lui Philippe începu să se risipească.

— Nu! Nu pleca! N-o să-ți pun întrebări. Spune-i doar c-o iubesc!

Știe asta. La fel și mama ta. Philippe îmi făcu cu ochiul. *Sunt complet înconjurat de vrăjitoare. Să nu-i spui lui Ysabeau! N-o să-i placă.*

Am râs.

Și asta-i răsplata mea pentru anii în care am fost cuminte. Acum nu mai vreau lacrimi, ai înțeles? Ridică un deget. *Sunt sătul până în gât de ele.*

— Ce vrei în schimb? Am întrebat, în timp ce îmi ștergeam ochii.

Mai multe râsete. Mai multe dansuri. Expresia de pe chip îi era poznașă. *Și mai mulți nepoți.*

— Vezi ce pășesc dacă te întreb? Am spus, râzând iar.

Dar mă tem că viitorul n-o să fie presărat doar cu râsete. Expresia i se întunecă. *Munca ta nu s-a terminat, fiica mea. Zeița m-a rugat să-ți înapoiez asta.* Îmi întinse aceeași săgeată din aur și argint pe care o înfipsesem în inima lui Benjamin.

— N-o vreau!

Am făcut un pas în față, cu mâna ridicată, refuzând cadoul nedorit.

Nici eu n-am vrut-o, și totuși cineva trebuie să facă dreptate. Philippe întinse și mai mult brațul.

— Diana! Strigă Matthew de afară.

Dacă n-ar fi fost săgeata zeiței, azi n-aș mai fi auzit glasul soțului meu.

— Vin! I-am răspuns.

Ochii lui Philippe se umplură de simpatie și înțelegere. Am atins cu șovăială vârful din aur. În momentul în care pielea mi-a intrat în contact cu el, săgeata a dispărut, iar eu i-am simțit din nou greutatea în spate.

Din prima clipă în care te-am întâlnit, am știut că tu ești aceea, spuse Philippe. Cuvintele lui erau un straniu ecou al vorbelor pe care mi le adresase Timothy Weston în Biblioteca Bodleiană cu un an în urmă, iar apoi, încă o dată, acasă la el.

Cu un ultim zâmbet, fantoma începu să se risipească.

— Stai! Am strigat. Acea care ce?

Acea care o să-mi ducă poverile fără să se frângă sub greutatea lor, îmi șopti la ureche vocea lui Philippe. Am simțit o ușoară apăsare de buze pe obraz. *N-o să le duci singură. Să ții minte asta, fiica mea!*

Mi-am înghițit un suspin când l-am văzut plecând.

— Diana! Strigă din nou Matthew, de data asta din ușă. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Văzusem, dar nu era momentul să-i mărturisesc lui Matthew. Imi venea să plâng, însă Philippe voia bucurie, nu tristețe.

— Dansează cu mine! Am spus eu, înainte ca vreo lacrimă să-mi poată cădea pe obraz.

Matthew mă cuprinse în brațe. Picioarele începură să i se miște pe podea, purtându-ne afară din salon și în holul cel mare. Nu-mi puse nici o întrebare, chiar dacă răspunsurile erau în ochii mei.

L-am călcat pe picior.

— Scuze!

— Iar încerci să conduci, murmură el. Imi apăsă buzele într-un sărut, apoi mă învârti. În momentul ăsta, treaba ta e să mă urmezi.

— Am uitat, am spus, râzând.

— Atunci va trebui să-ți amintesc mai des.

Mă lipi strâns de trupul lui. Sărutul îi era îndeajuns de aspru ca să fie un avertisment și îndeajuns de dulce ca să reprezinte o promisiune.

Philippe avea dreptate, m-am gândit eu în timp ce ne plimbam prin grădină.

Fie că voi conduce, fie că voi fi condusă, nu voi fi niciodată singură într-o lume în care există Matthew.

Soarele în zodia Gemenilor

Semnul Gemenilor se ocupă de parteneriatul între soț și soție, dar și de toate problemele care țin de credință. Un bărbat născut în zodia aceasta are o inimă bună, sinceră și o minte ascuțită care îl va mâna spre a învăța multe. Va fi iute la mânie, dar nu va întârzia la împăcare. E mândru la vorbă, chiar și în fața prințului. E mare înșelător, căci împrăstie înjur născociri și minciuni bine ticluite. Se va încurca des cu necazul din pricina soției lui, dar îi va înfrânge pe dușmanii lor.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 8r

CAPITOLUL 41

— Iertați-mă că vă deranjez, doamnă profesoară!

Mi-am ridicat ochii de pe manuscris. Sala de lectură a Societății Regale era scaldată în soarele verii. Acesta pătrundea în diagonală prin ferestrele înalte, cu mai multe ochiuri de geam, și se revărsa pe birourile generoase.

— Unul dintre bursieri m-a rugat să vă dau asta.

Bibliotecara îmi întinse un plic cu însemnele Societății Regale.

Cineva scrisese pe capac numele meu, cu litere întunecate, precise. Am dat din cap în semn de mulțumire.

În plic se afla străvechea monedă a lui Philippe, cea pe care o trimitea ca să se asigure că se întoarce cineva acasă ori că îi ascultă poruncile. Li găsisem o nouă întrebuintare, care îl ajuta pe Matthew să-și stăpânească furia sângelui în vreme ce eu reveneam la o viață mai activă. Starea soțului meu se îmbunătățea constant după chinurile îndurate cu Benjamin, însă dispoziția îi era încă schimbătoare și se aprindea iute la mânie. Avea să mai dureze până să-și revină complet. Când simțea că nevoia lui de mine creștea la un nivel alarmant, nu trebuia decât să-mi trimită moneda, iar eu porneam numaidecât spre el.

I-am înapoiat manuscrisul legat asistentului care se ocupa de birou și i-am mulțumit pentru ajutor. Era sfârșitul primei mele săptămâni petrecute în întregime la muncă, o perioadă de încercare în care trebuia să văd cum reacționa magia mea la contactul repetat cu atâtea texte străvechi și cu atâtea minți sclipitoare, fie ele și moarte. Matthew nu era singurul care se lupta să nu-și piardă controlul. Și eu avusesem câteva clipe grele în care mi se păruse imposibil să revin la munca pe care o iubeam, însă fiecare zi care trecea mă aducea mai aproape de scopul meu.

De când înfruntasem Congregația în aprilie, ajunsesem să mă înțeleg pe mine însămi ca pe o țesătură complicată, nu doar un palimpsest ambulant. Trupul îmi era o tapițerie formată din vrăjitoare, demoni și vampiri. Câteva dintre firele care mă alcătuiau erau putere pură, așa cum era ea simbolizată de silueta umbrită a Correi. Unele erau trase din mătasea pe care o reprezentau sforile mele de țesătoare. Restul erau toarse din cunoașterea conținută de *Cartea vieții*. Fiecare mănunchi înnodat îmi dădea forța de a folosi săgeata zeiței pentru a împărți dreptatea, nu pentru a urmări răzbunarea ori puterea.

Când am coborât scara cea mare a bibliotecii până la parter, Matthew mă aștepta în foaiet. Privirea lui îmi răci pielea și îmi înfierbântă sângele, așa cum făcea întotdeauna. Am pus moneda în palma lui întinsă.

— E totul în regulă, *mon coeur*? Mă întrebă după ce mă salută cu un sărut.

— Perfect.

L-am tras de reverul sacoului negru — un mic gest care însemna că era al meu. Astăzi se îmbrăcase ca un distins profesor, cu pantalonii săi gri-oțel, cămașa de un alb strălucitor și sacoul din lână fină. Eu îi alesesem cravata. Hamish i-o dăruise anul trecut, de Crăciun, iar imprimeul în nuanțe de verde și gri reflecta culorile schimbătoare ale ochilor lui.

— Cum a fost?

— Interesante discuții. Chris a fost genial, bineînțeles, îmi răspunse Matthew, cedându-i cu modestie prietenului meu locul în lumina reflectoarelor.

Chris, Matthew, Miriam și Marcus prezentaseră rezultatele unor cercetări care extindeau

limita a ceea ce era considerat „uman”. Arătaseră că evoluția *Homo sapiens* includea ADN de la alte ființe, cum ar fi oamenii de Neanderthal, considerați în trecut o specie diferită. Matthew obținuse mare parte dintre aceste dovezi cu mulți ani în urmă, dar le păstrase pentru sine. Chris spunea că soțul meu era la fel de rău ca Isaac Newton când venea vorba de a împărtăși cu alții rezultatele propriilor cercetări.

— Marcus și Miriam și-au jucat obișnuita lor scenetă cu fermecătoarea și morocănosul, spuse Matthew, dându-mi în sfârșit drumul.

— Și care a fost reacția profesorilor la aflarea acestei informații?

I-am desprins din piept ecusonul cu numele și i l-am băgat în buzunar. PROFESOR MATTHEW CLAIRMONT, scria pe el, FRS, ALL SOULS (OXON), UNIVERSITATEA YALE (USA).

Matthew acceptase pentru un an un post de cercetător invitat în laboratorul lui Chris. Primiseră o bursă uriașă ca să studieze ADN-ul necodificator. Studiul avea să pună bazele dezvoltărilor pe care urmau să le facă într-o zi cu privire la existența altor ființe bipede care nu dispăruseră, precum oamenii de Neanderthal, ci care se ascundeau în văzul lumii, printre oameni. La toamnă urma să ne întoarcem în New Haven.

— Au fost surprinși, zise Matthew. Dar, după ce au auzit lucrarea lui Chris, surprinderea li s-a transformat în invidie. Chiar a fost impresionant.

— Unde-i Chris acum? Am întrebat și m-am uitat peste umăr după prietenul meu, în timp ce Matthew mă îndruma spre ieșire.

— El și Miriam au plecat spre Pickering Place, îmi răspunse soțul meu. Marcus voia s-o ia și pe Phoebe, apoi să meargă cu toții la un bar cu fructe de mare de lângă Trafalgar Square.

— Vrei să te duci cu ei? Am întrebat.

— Nu. Matthew își așeză mâna pe talia mea. Te scot la cină, ai uitat?

Leonard ne aștepta lângă bordură.

— Bună ziua, *sieur!* Bună ziua, *madame!*

— „Domnul profesor Clairmont“ e de ajuns, Leonard, zise Matthew calm, în timp ce mă ajuta să urc pe bancheta din spate.

— S-a-nțeles! Răspunse tânărul cu un zâmbet vesel. Casa Clairmont?

— Te rog! Spuse soțul meu și se urcă lângă mine.

Era o superbă zi de iunie, și probabil că ne-ar fi luat mult mai puțin timp dacă am fi mers pe jos până în Mayfair, însă Matthew insista să luăm mașina din motive de securitate. N-aveam nici o dovadă că vreunul dintre copiii lui Benjamin ar fi supraviețuit luptei din Chelm, și nici Gerbert sau Domenico nu ne mai dăduseră motive de îngrijorare după usturătoarea înfrângere pe care o suferiseră la Veneția, însă Matthew nu voia să riște.

— Bună, Marthe! Am strigat eu când am intrat pe ușă. Cum merg lucrurile?

— *Bien*, răspunse bătrâna. *Milord* Philip și *milady* Rebecca tocmai se trezesc după un pui de somn.

— Am rugat-o pe Linda Crosby să vină puțin mai târziu și să dea o mână de ajutor, spuse Matthew.

— Sunt deja aici! Linda ne urmă pe ușă, ducând cu ea două sacoșe de la Marks & Spencer. Pe una i-o întinse lui Marthe. Ți-am adus următoarea carte din seria cu detectivul ăla chipeș și mândra lui — Gemma și Duncan. Și uite motelul de tricotaj despre care ți-am povestit!

Linda și Marthe se împrieteniseră repede, în mare parte datorită faptului că aveau hobby-uri

aproape identice, printre care se numărau romanele polițiste, lucrul de mână, gătitul, grădinăritul și bârfele. Ne prezentaseră o serie întreagă de argumente convingătoare și complet favorabile lor conform cărora copiii trebuiau îngrijiți numai de către membrii familiei sau, în lipsa acestora, de către două bone, una vampir și alta vrăjitoare. Linda susținea că era o măsură de precauție înțeleaptă, având în vedere că încă nu înțelegeam tendințele și talentele micuților, asta deși preferința Rebeccăi pentru sânge și incapacitatea ei de a dormi arătau că era mai mult vampir, în vreme ce Philip părea mai degrabă vrăjitor, dat fiind elefantul de pluș pe care îl vedeam legănându-se uneori de unul singur deasupra pătuțului.

— Tot putem să rămânem acasă în seara asta, am sugerat eu.

Planurile lui Matthew implicau o rochie de seară, un frac și numai zeița știe ce altceva.

— Nu. Cuvântul ăsta încă îi era extrem de drag lui Matthew. Imi scot soția la o cină în oraș.

Tonul lui arăta că nu era loc de negocieri.

Jack coborî scările, tropăind.

— Bună, mamă! Ți-am pus scrisorile sus. Și pe ale tatei. Tre' să fug. Iau cina cu părintele H în seara asta.

— Să te întorci până la micul dejun, te rog! Spuse Matthew, în clipa în care Jack țâșni pe ușa deschisă.

— Nici o grijă, tată! După cină merg în oraș cu Ransome, strigă Jack în vreme ce ușa se trântea după el.

Ramura din New Orleans a clanului Bishop-Clairmont sosise la Londra cu două zile în urmă, ca să vadă obiectivele turistice și să-l viziteze pe Marcus.

— Faptul că e în oraș cu Ransome nu-mi alungă grijile, oftă Matthew. Mă duc să-i văd pe copii și să mă îmbrac. Vii?

— Sunt chiar în spatele tău. Vreau doar să bag mai întâi capul pe ușa sălii de bal și să văd dacă furnizorii au înaintat cu pregătirile pentru petrecerea de ziua ta.

Matthew gemu.

— Nu mai fi așa un moș țâfnos! I-am spus.

Am urcat împreună scara. La etajul al doilea, care de obicei stătea tăcut și rece, era forfotă mare. Matthew mă urmă spre ușile uriașe. Furnizorii așezaseră mese de jur împrejurul sălii de bal, lăsând un spațiu generos pentru dans. În colț, orchestra repeta melodiile pentru seara următoare.

— Eu m-am născut în noiembrie, nu în iunie, bombăni Matthew, tot mai încruntat. În Ziua Tuturor Sfinților. Și de ce trebuie să invităm atâta lume?

— N-ai decât să bodogăni și să te pierzi în detalii cât poțestești. Asta n-o să schimbe faptul că mâine e aniversarea zilei în care ai renăscut ca vampir și că familia ta vrea s-o sărbătorească alături de tine.

Am examinat unul dintre aranjamentele florale. Matthew alesese o combinație ciudată de plante, printre care ramuri de salcie și caprifoi, dar și o gamă largă de melodii din diferite epoci, pe care orchestra trebuia să le cânte în momentele destinate dansului.

— Dacă nu vrei atâția oaspeți, ar trebui să te gândești de două ori înainte de a mai face copii.

— Dar îmi place să fac copii cu tine.

Își lăsă mâna să alunece în jurul șoldurilor mele, până când mi-o așeză pe abdomen.

— Atunci te poți aștepta la o repetare anuală a acestui eveniment, am spus și l-am sărutat. Și

la din ce în ce mai multe mese.

— Că veni vorba despre copii, spuse Matthew, înclinându-și capul și ascultând un sunet insesizabil pentru o ființă cu sânge cald, fiica ta e flămândă.

— Fiica *ta* e mereu *flămândă*, am spus, punându-i ușor o mână pe obraz.

Fostul dormitor al lui Matthew fusese transformat în cameră pentru copii, iar acum era regatul special al gemenilor, dotat cu o grădină zoologică formată din animale de pluș, suficiente echipamente cât pentru o armată de bebeluși și doi tirani care domneau peste toate.

Philip întoarse capul spre ușă când ne auzi intrând și își arătă chipul triumfător în timp ce stătea în picioare, ținându-se de marginea leagănelui. Se uita în jos la pătuțul surorii lui. Rebecca se săltase în șezut și își privea fratele cu interes, de parcă ar fi încercat să-și dea seama cum de reușise el să crească atât de repede.

— Doamne, Dumnezeule! Stă în picioare! Matthew părea uluit. Dar n-are nici șapte luni!

M-am uitat la brațele și picioarele puternice ale băiețelului, întrebându-mă de ce era tatăl lui așa de surprins.

— Ce-ai mai pus la cale? Am întrebat, luându-l pe Philip de lângă leagăn și strângându-l la piept.

Din gura bebelușului se revărsă un șir de sunete imposibil de înțeles, iar literele de sub pielea mea ieșiră la suprafață pentru a-l ajuta să-mi răspundă la întrebare.

— Zău? Asta înseamnă că ai avut o zi foarte plină, am spus și i l-am dat lui Matthew.

— Cred că o să ne dai la fel de multe bătăi de cap ca tizul tău, spuse cu drag soțul meu, în timp ce Philip îl strângea cu putere de deget.

I-am schimbat și hrănit pe copii, timp în care am discutat mai multe despre ce descoperisem eu în ziua respectivă între hârtiile lui Robert Boyle și despre ideile noi pe care prezentarea de la Societatea Regală i le stârnise lui Matthew despre genomurile ființelor.

— Lasă-mă un minut! Trebuie să-mi verific e-mailul.

Mesajele erau mai numeroase ca oricând, acum, că Baldwin mă desemnase reprezentant oficial al familiei de Clermont, astfel încât el să poată petrece mai mult timp făcând bani și agasându-și familia.

— Nu te-a deranjat suficient Congregația pe săptămâna asta? Întrebă Matthew, redevenind țâfnos.

Îmi petrecusem prea multe seri lucrând la declarații politice despre egalitate și deschidere sau încercând să deslușesc contorsionata logică a demonilor.

— Mă tem că sfârșitul încă nu se întrezărește, am spus eu și l-am luat pe Philip cu mine în Camera Chinezească, devenită acum biroul meu de acasă.

Mi-am pornit computerul și am ținut copilul pe genunchi în timp ce treceam în revistă mesajele.

— Uite o poză de la Sarah și Agatha! Am strigat. Se aflau pe o plajă, undeva prin Australia. Vino să vezi!

— Par fericite, zise Matthew, uitându-se peste umărul meu, cu Rebecca în brațe.

Fetița gânguri încântată când își văzu bunica.

— E greu de crezut că a trecut mai bine de un an de la moartea lui Em, am spus eu. Mă bucur s-o văd pe Sarah zâmbind din nou.

— Vreo veste de la Gallowglass? Întrebă Matthew.

Scoțianul plecase spre o destinație necunoscută și nu răspunsese invitației noastre de a veni la petrecerea lui Matthew.

— Până acum nu, am spus. Poate știe Fernando unde e.

Aveam să-l întreb a doua zi.

— Și ce binevoiește Baldwin? Spuse soțul meu, uitându-se la lista celor care-mi scriseseră și observând numele fratelui său.

— Vine mâine.

Eram mulțumită că Baldwin avea să fie aici pentru a-i face urări de bine lui Matthew cu ocazia aniversării. Asta dădea mai multă greutate evenimentului și avea să potolească orice zvonuri neîntemeiate despre faptul că Baldwin nu l-ar fi susținut pe deplin pe fratele său ori noul vlăstar Bishop-Clairmont.

— Verin și Ernst o să sosească împreună cu el. Trebuie să te avertizez: vine și Freyja!

N-o cunoscusem încă pe sora mijlocie a lui Matthew. Însă abia așteptam s-o întâlnesc, după ce Janet Gowdie mă regalase cu povești despre isprăvile ei din trecut.

— Doamne, nu și Freyja! Gemu Matthew. Am nevoie de o băutură! Tu vrei ceva?

— Beau și eu niște vin, am spus cu un aer absent, continuând să parcurg lista de mesaje de la Baldwin, Rima Jaen din Veneția, alți membri ai Congregației și secretara catedrei mele de la Yale.

Eram mai ocupată ca niciodată. Și mai fericită.

M-am dus apoi lângă Matthew în biroul lui, dar nu l-am găsit pregătind băuturile. Stătea în fața focului, cu Rebecca sprijinită de șold, uitându-se la peretele de deasupra șemineului cu o expresie curioasă pe chip. Urmărindu-i privirea, mi-am dat seama de ce.

Portretul în care apăreau Ysabeau și Philippe dispăruse. Pe zid era prinsă o mică etichetă. SIR JOSHUA REYNOLDS, PORTRET AL UNUI CUPLU CĂSĂTORIT NECUNOSCUȚ, INDEPĂRTAT TEMPORAR PENTRU EXPOZIȚIA „SIR JOSHUA REYNOLDS ȘI LUMEA LUI” DE LA GALERIA ROYAL GREENWICH. ’

— Phoebe Taylor lovește din nou, am murmurat.

Tânăra nu devenise încă vampir, dar era deja cunoscută în cercurile lor pentru abilitatea de a identifica printre posesiunile lor personale obiecte de artă ce le puteau aduce reduceri considerabile de impozite dacă erau dispuși să le pună la dispoziția națiunii. Baldwin o proslăvea.

Dar brusca dispariție a părinților săi nu era adevăratul motiv pentru care Matthew încremenise.

În locul tabloului de Reynolds apăruse o altă pânză: un portret cu mine și cu Matthew. Era clar opera lui Jack, cu combinația aceea specifică lui de atenție la detalii ca a secolului al XVII-lea și sensibilitate modernă față de culori și linii. Bănuiala îmi fu confirmată de o mică felicitare proptită pe polița șemineului, pe care stătea scris cu litere stângace: „La mulți ani, tată!”

— Credeam că ție îți face portretul. Ar fi trebuit să fie o surpriză, am spus eu, amintindu-mi de zilele în care fiul nostru mă rugase în șoaptă să-l țin ocupat pe Matthew pentru ca el să-l poată schița.

— Iar mie mi-a spus că ți-l pictează *ție*, zise Matthew.

De fapt, băiatul ne pictase pe amândoi împreună, stând în salonul formal, lângă una dintre grandioasele ferestre ale casei. Eu eram așezată pe un scaun elisabetan, o relicvă a locuinței noastre din Blackfriars. Matthew stătea în picioare în spatele meu, cu ochii limpezi și strălucitori îndreptați către privitor. Și ochii mei îi întâlneau pe ai vizitatorilor, având în ei un licăr supranatural ce lăsa să se înțeleagă că nu eram o ființă oarecare.

Matthew stătea cu brațul întins peste umărul meu ca să mă țină de mâna stângă, împletindu-și degetele cu ale mele. Eu îmi plecasem ușor capul spre el, în vreme ce al lui coborâse puțin, de parcă am fi fost întrerupți în toiul unei discuții.

Poziția îmi expunea încheietura mâinii stângi, cu uroborosul care îmi înconjura pulsul. Acest simbol al clanului Bishop-Clairmont reprezenta un mesaj de forță și solidaritate. Familia noastră pornise de la surprinzătoarea dragoste ce se înfiripase între mine și Matthew. Ea crescuse, căci legătura dintre noi era îndeajuns de puternică încât să reziste fricii și urii celorlalți. Și avea să dăinuiască, pentru că descoperiserăm, la fel ca vrăjitoarele din vechime, că dorința de schimbare e secretul supraviețuirii.

Mai mult decât atât, uroborosul simboliza parteneriatul dintre noi. Eu și Matthew reprezentam o nuntă alchimică între un vampir și o vrăjitoare, între viață și moarte, între Soare și Lună. Combinația dintre două contrarii crease ceva mai frumos și mai prețios decât orice am fi putut avea fiecare în parte.

Noi eram cel de-al zecelea nod.

De nedespărțit.

Fără de început și fără de sfârșit.

Le mulțumesc din inimă...

... Bunilor mei cititori pentru reacțiile lor: Fran, Jill, Karen, Lisa și Olive.

... Lui Wolf Gruner, Steve Kay, Jake Soll și Susanna Wang, căci toți s-au arătat generoși cu cunoștințele și blânzi cu criticile.

... Lui Lucy Marks, care a strâns opinii ale experților despre cât ar putea cântări o foaie de pergament.

... Celor de la Hedgebrook, pentru excepționala (și foarte necesara) lor ospitalitate, oferită atunci când aveam mai mare nevoie de ea.

... Lui Sam Stoloff și Rich Green, pentru că mi-au sprijinit trilogia de la un cap la altul.

... Lui Carole desanti și tuturor celorlalți din echipa de la Editura Viking and Penguin, pentru că au susținut această carte, ca și pe primele două, în fiecare etapă a procesului de publicare.

... Editorilor străini care au dus povestea Diane și a lui Matthew către cititori din întreaga lume.

... Lisei Halttunen, care a redactat și pregătit manuscrisul pentru editură.

... Asistentelor mele, Jill Hough și Emma Divine, pentru că îmi fac viața posibilă.

... Prietenilor mei, pentru loialitatea lor.

... Familiei mele, pentru că datorită lor viața merită trăită: părinților mei, lui Olive și lui Jack, lui Karen, John, Lexie, Jake și Lisei.

... Cititorilor mei, pentru că ați primit familiile Bishop și de Clermont în inimile și viețile voastre.

Notes

[←1]

Slavă Domnului! (în limba arabă în original) (n.red.)

[←2]

Versuri dintr-un vechi cântec marinăresc englez (n.red.)

[←3]

Fabrică de porțelanuri din localitatea franceză cu același nume (n.tr.)

[←4]

Rahat (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←5]

Cântec scris de compozitorul și dramaturgul englez Charles Dibalin (1745-1814) (n.red.)

[←6]

Rege al Marii Britanii între 1901 și 1910, după regina Victoria, a cărei domnie a fost caracterizată de o evoluție explozivă a modei vestimentare (n.red.)

[←7]

Serviciul secret al Marii Britanii (n.tr.)

[←8]

Al-Zahrawi (936-1013), cunoscut și drept Albucasis, medic arab medieval, considerat uneori părintele chirurgiei moderne (n.red.)

[←9]

„Nu mă atinge!“ Varianta latină a cuvintelor pe care Evanghelia lui Ioan, capitolul 20 afirmă că i le-a spus Iisus Mariei Magdalena, care îl recunoscuse după înviere. Expresia a devenit populară. Gramaticul latin Solinus (sec. al III-lea d.Hr.) afirmă că Iulius Caesar avea o turmă de cerbi pe zgarda cărora era scris: „Noli me tangere. Caesaris sum!“, adică „Nu mă atinge. Sunt al lui Caesar“. (n.red.)

[←10]

Localitate în centrul Franței, faimoasă încă din secolul al XIV-lea pentru tapiseriile și covoarele sale (n.red.)

[←11]

Scaun cu cadrul în X (cu picioarele încrucișate sub șezut) (n.red.)

[←12]

Pui (de lup) (în limba germană în original) (n.red.)

[←13]

În mitologia greacă, unul dintre fluviile Infernului, cu ape tulburi și noroioase, despre care se spune că face înconjurul pământului. (n.tr.)

[←14]

Personaj subpământean, înfățișat ca un bătrân zdrențaros, care trecea cu luntrea sa sufletele morților de cealaltă parte a râului Styx. Primea drept plată un obol, care se punea, după datină, în gura răposatului. (n.tr.)

[←15]

Contele Emicho a condus la sfârșitul secolului al XI-lea „Cruciada germană”. Armata lui a masacrat sau a convertit comunitățile evreiești din mai multe orașe germane de-a lungul Rinului, până la Dunăre și apoi în Ungaria. (n.red.)

[←16]

Denumire dată în trecut litoralului răsăritean al Mării Mediterane (Asia Mică, Siria, Liban, Egipt), ocupat de musulmani și frecventat din secolul al XI-lea de negustori creștini (n.tr.)

[←17]

Cuvânt în limba franceză ce înseamnă „peste hotare“. Era un nume generic dat unităților teritoriale administrate de cruciați după prima cruciadă: comitatele Edessa și Tripoli, principatul de Antiohia și mai ales regatul Ierusalimului. (n.tr.)

[←18]

„«Imposibil» nu e (un cuvânt) francez“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←19]

„Rămâi calm și dă-i înainte pe Harley!“ - aluzie la marca de motociclete Harley-Davidson (n.tr.)

[←20]

„Da, Miriam. Totul e bine la tine?“ (în limba portugheză în original) (n.tr.)

[←21]

Festival religios celtic, organizat pe 1 august, ziua recoltei, pentru a sărbători căsătoria zeului Lugus, cel pe care Iulius Caesar l-a identificat cu zeul roman Mercur (n.tr.)

[←22]

Soi de orez italian, folosit pentru *risotto* sau budinci de orez (n.tr.)

[←23]

Soi de struguri negri timpurii din care se fac vinuri roșii, cu gust bogat (n.tr.)

[←24]

În limba engleză, expresia *to have a green thumb*, în traducere literală „a avea degetul mare verde“, e folosită pentru a descrie o persoană care se pricepe foarte bine la îngrijirea plantelor (n.tr.)

[←25]

Mama Shipton (1488-1561), celebră prezicătoare engleză medievală. Numeroase ediții ale profețiilor atribuite ei (între care și cea menționată mai sus în text) au fost publicate postum. (n.red.)

[←26]

Instrument de divinație folosit în spiritism, dar și ca joc de societate. De obicei, este confecționat din lemn, având inscripționate alfabetul, cifrele de la 0 la 9, cuvintele „da“, „nu“, „salut“ și „la revedere“. Se utilizează împreună cu un indicator mobil (de exemplu, un pahar cu gura în jos), care arată literele sau cifrele ce alcătuiesc răspunsul la întrebările adresate. (n.tr.)

[←27]

Trupă britanică de blues, al cărei album *Rumours* din 1977 a fost considerat unul dintre cele mai bune din toate timpurile (n.tr.)

[←28]

Membru al trupei Fleetwood Mac (n.tr.)

[←29]

Titlul unei melodii interpretate de trupa Fleetwood Mac (n.tr.)

[←30]

Până peste cap (n.tr.)

[←31]

Membră a trupei Fleetwood Mac (n.tr.)

[←32]

Tu faci dragostea frumoasă (n.tr.)

[←33]

Lanțul, melodie de pe albumul *Rumours* al formației Fleetwood Mac (n.tr.)

[←34]

Membrană care învelește capul unora dintre nou-născuți. Se spune că aceia „născuți cu căiță“ sunt foarte norocoși. (n.tr.)

[←35]

Buffy, spaima vampirilor, serial american de televiziune, difuzat în perioada 1997-2003. Personajul principal este Buffy Summers, o adolescentă de 16 ani aleasă să lupte împotriva forțelor răului. (n.tr.)

[←36]

Personaj principal masculin din serialul *Buffy, spaima vampirilor* (n.tr.)

[←37]

Serial american de televiziune difuzat în perioada 1964-1972, ce urmărește căsnicia unei vrăjitoare cu un om obișnuit (n.tr.)

James Marion Sims (1813-1883), medic și pionier în domeniul chirurgiei, considerat de unii părintele ginecologiei moderne. Este o figură controversată în domeniul medical din cauza experimentelor făcute pe sclavele de culoare. Otmar Freiherr von Verschuer (1896-1969), biolog german, interesat în principal de „igiiena rasială” și de cercetările asupra gemenilor. Josef Mengele (1911-1979), medic german, supranumit „îngerul morții”, care, în calitate de căpitan SS, a inițiat și a condus odioasele „selecții” ale evreilor deportați din toată Europa pentru exterminare în lagărele Auschwitz - Birkenau. A efectuat experimente inumane asupra prizonierilor, în special a gemenilor. Leo Stanley (1886-1976), șeful secției de chirurgie a penitenciarului San Quentin, a efectuat o serie largă de experimente pe sute de prizonieri în încercarea de a-i întineri pe vârstnici, de a preveni infracțiunile (despre care credea că au cauze biologice) și de a-i împiedica pe cei „nepotriviți” să se reproducă. (n.tr.)

[←39]

Mendelismul este o concepție referitoare la transmiterea ereditară a caracterelor ce are la bază legile formulate în 1865 de către botanistul austriac Gregor Mendel. A stat la baza teoriei cromozomiale a eredității. (n.tr.)

[←40]

Studiu clinic ce a avut loc între 1932 și 1972 în localitatea Tuskegee din Alabama, cu scopul de a testa utilitatea medicamentelor pentru sifilis. Au fost supuși experimentelor 399 de afro-americieni, majoritatea săraci și analfabeți, ademeniți cu mâncare și asigurări medicale. Nu li s-a dezvăluit scopul studiului, nici diagnosticul real. La sfârșitul experimentului, doar 74 dintre ei mai erau în viață. (n.tr.)

[←41]

Cartier din Manhattan, New York, cunoscut în special ca reședință a artiștilor (n.tr.)

[←42]

Prăbuşire (n.tr.)

[←43]

Haven în engleză înseamnă „refugiu, liman“. (n.red.)

[←44]

Fox Mulder este protagonistul *DosarelorX*, un serial TV științifico-fantastic. (n.red.)

[←45]

Jurist, economist și gânditor francez (1530-1596). A susținut ideea statului național centralizat și suveran, fiind adeptul monarhiei absolute, controlată de Statele Generale. Precursor al determinismului geografic. (n.tr.)

[←46]

Cuvântul sanscrit pentru „pecete“. Denumeste un gest cu semnificații simbolice, caracterizat printr-o anumită poziție a degetelor. Apare în budism, hinduism și jainism. (n.W.)

[←47]

Preot și savant iezuit (1601-1680), numit uneori Omul Renascentist, recunoscut pentru activitatea sa prodigioasă în răspândirea cunoașterii (n.tr.)

[←48]

Simpatie pentru diavol, cântec al formației The Rolling Stones, de pe albumul *Beggars Banquet* (*Banchetul cerșetorilor*) din 1968 (n.tr.)

[←49]

Nume dat flotei spaniole trimise în 1588 împotriva Angliei. A fost înfrântă în august de către amiralul englez Charles Howard și distrusă apoi de furtună în apropierea arhipelagului Hebride, fapt ce a subminat puterea maritimă a Spaniei. (n.tr.)

[←50]

Leviticul (19, 4) (n.tr.)

[←51]

Citat din *Humpty Dumpty*, o faimoasă poezioară populară engleză pentru copii (n.red.)

[←52]

Unul pentru toți, toți pentru unul (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←53]

Fifth Avenue este una dintre arterele principale din Manhattan, considerată, în porțiunea ei centrală, una dintre cele mai scumpe străzi comerciale din lume (cu chirii pe măsură). Aici e vorba de acea porțiune a ei care se învecinează cu Central Park, parcul principal din Manhattan. (n.red.)

[←54]

Oraș din nord-estul provinciei canadiene Newfoundland (n.tr.)

[←55]

Bancă internațională ce oferă soluții personalizate pentru managementul averilor, al fondurilor fiduciare și al operațiunilor curente (n.tr.)

[←56]

Cel mai mare oraș din Insulele Hebride ale Scoției (n.tr.)

[←57]

Canal maritim în Oceanul Atlantic, aflat între Insulele Hebride și latura vestică a Scoției (n.tr.)

[←58]

Cântec de război pentru armata Rinului (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←59]

Vin (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←60]

Ludovic al XVI-lea (1754-1793), rege al Franței și al Navarrei, ultimul reprezentant al absolutismului și victimă a Revoluției Franceze (n.tr.)

[←61]

Roman de spionaj publicat în 1974 de către scriitorul John le Carre (n.tr.)

[←62]

Faianță în nuanțe de albastru și alb, fabricată în zona orașului olandez Delft (n.tr.)

[←64]

Poem epic publicat în 1667 de către autorul englez John Milton (1608-1674). Alături de operele lui Shakespeare, este considerat una dintre cele mai importante lucrări din literatura engleză. (n.tr.)

[←65]

„Almanahul bietului Richard“, publicație anuală, apărută între 1732 și 1758, editată de către Benjamin Franklin sub pseudonimul Bietul Richard sau Richard Saunders. A devenit unul dintre pamfletele cel mai bine vândute din coloniile americane, ajungând până la 10.000 de exemplare pe an. (n.tr.)

[←66]

City este centrul istoric al Londrei și cel mai important centru financiar al Regatului Unit. (n.tr.)

[←67]

Pictor și designer (1728-1808), cunoscut pentru peisajele sale delicate, dar mai ales pentru gravurile făcute după desenele sale, care au contribuit la răspândirea stilului rococo (n.tr.)

[←68]

Unul dintre fondatorii casei de licitații Sotheby's (n.tr.)

[←69]

Celebru pictor olandez (1585-1666), cunoscut în special pentru foarte expresivele sale portrete ce înfățișau burghezia din Haarlem (n.tr.)

[←70]

Călugăriță catolică (1506-1534), cunoscută și sub numele de Sfânta Fecioară a Londrei. A fost executată din cauza profețiilor sale, care condamnau căsătoria dintre Henric al VIII-lea și Anne Boleyn. (n.tr.)

[←71]

Cea mai veche măcelărie din Londra, înființată în 1830 (n.tr.)

[←72]

Artist american (1904-1980), considerat primul pictor expresionist abstract. obișnuia să realizeze tablouri de mari dimensiuni, ce evocau misterul existenței umane prin intermediul formelor și al culorilor pure. (n.tr.)

[←73]

Arhipelag din extremitatea sudică a Americii de Sud (n.tr.)

[←74]

Ouă jumări, nu foarte prăjite, condimentate cu ceapă și mirodenii (n.tr.)

[←75]

Fulgi de orez cu ceapă (n.tr.)

[←76]

Umanist și politician englez (1478-1535), cancelar al Angliei timp de trei ani, decapitat pentru refuzul său de a-l accepta pe Henric al VIII-lea în fruntea Bisericii Anglicane. A fost sanctificat de către Biserica Romano-Catolică. (n.tr.)

[←77]

Mult noroc (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←78]

Mary Herbert este aceeași Mary Sidney care apare ca personaj important în al doilea volum al acestei trilogii, *Umbra nopții*. A primit numele de Herbert după căsătoria cu Henry Herbert conte de Pembroke, în urma căreia s-a născut William Herbert, conte de Pembroke (1580-1630), fondator al Colegiului Pembroke de la Oxford (împreună cu regele Iacob) și cancelar al Universității Oxford. (n.red.)

[←79]

Constituția americană a intrat în vigoare pe 4 martie 1789. (n.red.)

[←80]

„Ager“ în limba engleză (n.tr.)

[←81]

Pictoriță elvețiană (1741-1807), adeptă a stilului neoclasic, cunoscută în special pentru picturile care împodobeau pereții caselor concepute de celebrul arhitect scoțian Robert Adam (n.tr.)

[←82]

Șșt! Opriți zgomotele toate, / E rondul de noapte! / Să ne grăbim, tăcuți să fim, / În liniște să mergem mai departe! / E rondul de noapte. (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←83]

Lapte special secretat de mamă timp de câteva zile după nașterea copilului, reprezentând prima hrană a nou-născutului (n.tr.)

Episcop de Puy-en-Velay, una dintre figurile centrale ale primei cruciade (n.tr.)

[←86]

Firmă exclusivistă de încălțăminte bărbătească, cu sediul la Paris (n.red.)

[←87]

„Bucătăria în zece minute“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←88]

Lucrare în trei volume publicată în 1929-1930, care trece în revistă principalele aspecte ale științei biologiei așa cum erau ele cunoscute în anii '20. A fost numită „primul manual modern de biologie“ (n.red.)

[←89]

Gaston este eroul benzilor desenate cu același nume, publicate de artistul Andre Franquin din 1957 până în 1991. Este foarte popular în Franța și Belgia. (n.red.)

[←90]

Căruță uriașă (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←91]

Suntem gata, părinte Antoine! (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←93]

Denumirea germană, folosită până în 1945, a oraşului polonez Wrocław (n.tr.)

[←94]

Noroc (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←95]

„Manga“ înseamnă în japoneză „benzi desenate“. În afara Japoniei, termenul este folosit strict pentru a descrie benzile desenate originare din această țară. (n.tr.)

[←96]

Personaje din mitologia scoțiană, descrise ca niște zâne deosebit de frumoase, care îi seduc pe tinerii călători aflați noaptea pe drum, apoi îi atacă și le beau sângele (n.tr.)

[←97]

Fumatul interzis (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←98]

Camerista! (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←99]

În original *the bishop pair*, care poate fi tradus și „perechea episcopului“, căci în limba engleză cuvântul *bishop* înseamnă atât „episcop“, cât și „nebun“ (la jocul de șah) (n.tr.)

[←100]

Ticălosule (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←101]

Dramă lirică în patru acte de Percy Bysshe Shelley, publicată pentru prima dată în 1820 (n.tr.)